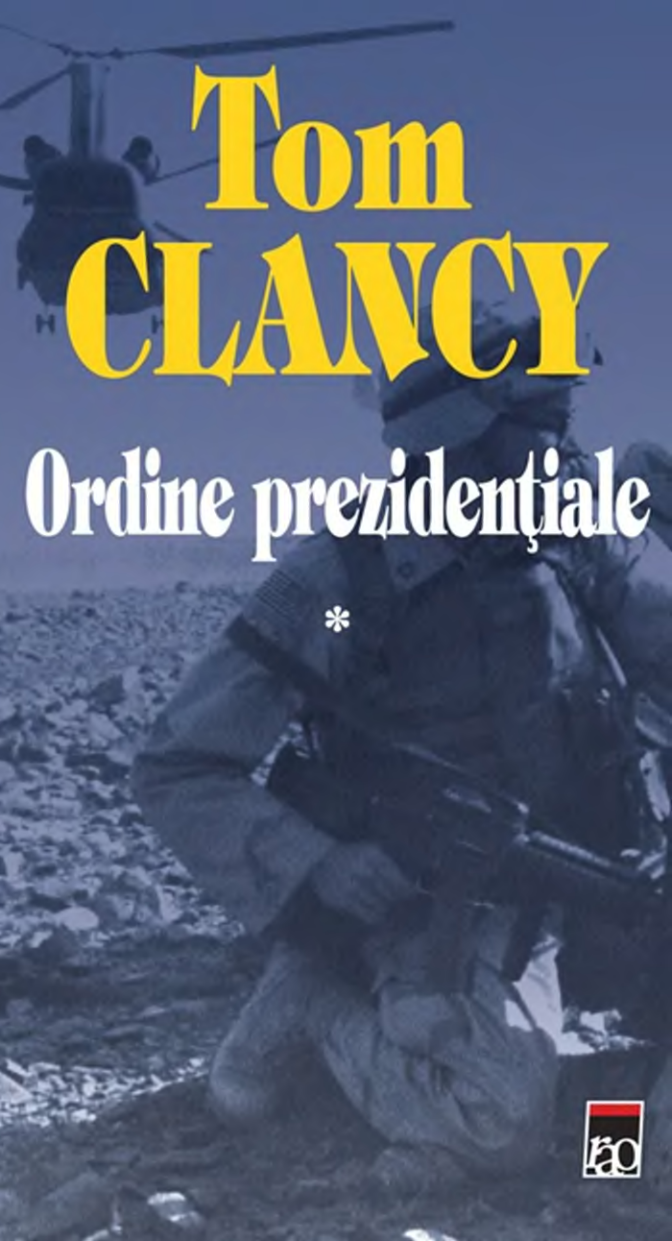
Tom
CLANCY
Ordine prezidențiale
*

„Ca de obicei atunci cînd este vorba despre un roman scris de Tom Clancy, cititorul va avea sentimentul că nu dă pagina suficient de repede pentru a ține pasul cu acțiunea trepidantă."

Publishers Weekly

„Încă un roman marca Tom Clancy, adică un roman incitant, rapid și... furios."

USA Today

Tom CLANCY

Ordine Prezidențiale

★

rao international publishing company

Cuprins

Prolog. Începînd aici 11
1. Începutul 35
2. Înaintea zorilor 59
3. Privire scrutătoare 77
4. OJT 102
5. Aranjamente 121
6. Evaluarea 141
7. Imaginea publică 158
8. Schimbare de conducere 179
9. Urlete din depărtare 203
10. Politică 221
11. Maimuțe 240
12. Prezentarea 265
13. Născut pentru un anumit scop 286
14. Sînge în apă 305
15. Expedieri 323
16. Transfer irakian 349
17. Renașterea 370
18. Ultimul avion în cursă 400
19. Rețete 426
20. O nouă administrație 446
21. Relații 465
22. Fuse orare 492
23. Experimente 512
24. Din zbor 530
25. Înflorire 552
26. Buruieni 570
27. Rezultate 592
28. ... Doar un scîncet 619
29. În plină forță 638
30. Presa 661
31. Mareea și valurile 680

LUI RONALD WILSON REAGAN,
AL PATRUZECILEA PREŞEDINTE
AL STATELOR UNITE,
OMUL CARE A CÎŞTIGAT RĂZBOIUL

În ediția originală a cărții *Without Remorse*[1] se află cuvintele unei poezii peste care am dat din întîmplare; titlul și autorul ei n-am putut să le identific. Am găsit în ele un memento perfect pentru „micul meu amic", Kyle Haydock, care a fost răpus de cancer la vîrsta de opt ani și douăzeci și șase de zile. Niciodată nu-l voi putea considera cu adevărat plecat dintre noi.

Mai tîrziu, am aflat că titlul poeziei este *Ascension*[2] și că autoarea care a scris acele cuvinte minunate este Colleen Hitchcock, o poetă de un deosebit talent, care trăiește în Minnesota. Vreau să profit de această ocazie pentru a recomanda opera ei tuturor celor care se ocupă de poezie. Cuvintele ei mi-au atras și captat atenția; sper că vor avea același efect și asupra altora.

---

[1] *Fără remușcări* (engl., n.tr.).
[2] *Înălțare* (engl. n.tr.).

„Fie ca Providența să binecuvînteze casa aceasta
și pe toți cei care vor locui aici în zilele ce vin!
Cinstiți și înțelepți să fie aceia
care vor conduce de sub acest acoperiș."

JOHN ADAMS,
Al doilea președinte al SUA
Scrisoare către Abigail,
2 noiembrie 1800,
cu ocazia mutării la Casa Albă

MULŢUMIRI

Şi de data aceasta am avut nevoie de mult ajutor...

Îi mulţumesc lui Peggy, pentru unele idei preţioase;

lui Mike, Dave, John, Janet, Curt şi Pat de la Spitalul „Johns Hopkins";

lui Fred şi amicilor săi de la U.S.S.S.;

lui Pat, Darrell şi Bill, toţi agenţi de la F.B.I.;

lui Fred şi Sam, oameni care au cinstit uniforma prin activitatea lor;

lui H.R., Joe, Dan şi Doug, pentru ceea ce fac.

America există mulţumită celor asemenea lor.

Prolog

ÎNCEPÎND AICI

„Trebuia să fie şocul momentului", îşi spuse Ryan. Părea că două persoane diferite trăiesc în el în acelaşi timp. O parte a lui se uita pe fereastra sălii de mese a sediului C.N.N. de la Washington şi vedea flăcările care învăluiau ceea ce mai rămăsese din clădirea Capitoliului; erau săgeţi galbene ce ţîşneau dintr-o strălucire portocalie ce semăna cu o inflorescenţă sinistră, reprezentînd cele peste o mie de vieţi care fuseseră curmate cu nici o oră în urmă. Amorţeala înăbuşea durerea de moment, deşi el ştia că aceasta avea să revină, aşa cum reapărea întotdeauna după o explozie puternică resimţită în plin, însă nu imediat. Moartea, în toată măreţia ei oribilă, voise încă o dată să-l ia în stăpînire. O văzuse venind, apoi se oprise şi se retrăsese; singurul lucru bun îi privea pe copiii lui: ei nici nu ştiuseră ce aproape fuseseră de un sfîrşit prematur. Pentru ei, totul fusese doar un accident pe care nu îl înţelegeau. Acum erau cu mama lor şi aveau să se simtă în siguranţă în lîngă ea, în timp ce tatăl lor era plecat. Era o situaţie cu care atît el, cît şi ei se obişnuiseră, din nefericire, de mult. Astfel, John Patrick Ryan se uita la urmele lăsate de Moarte; o parte din el încă nu simţea nimic.

Cealaltă parte a lui privea aceeaşi imagine ştiind că trebuia să facă ceva şi, deşi se chinuia să gîndească logic, raţiunea nu izbîndea, pentru că ea nu ştia ce să-l îndemne să facă, de unde să înceapă.

– Domnule președinte!

Era vocea agentului special Andrea Price.

– Da? spuse Ryan fără să se întoarcă.

În spatele lui – le vedea siluetele în geam – alți șase agenți ai Serviciului Secret stăteau cu armele scoase pentru a-i ține pe ceilalți la distanță. Dincolo de ușă erau vreo douăzeci de angajați ai C.N.N.-ului, care se adunaseră în parte din pricina interesului profesional – la urma urmei, erau jurnaliști – dar, mai mult din simpla curiozitate omenească de a se afla la fața locului într-un moment istoric. Se întrebau cum era să fie acolo și nu prea pricepeau faptul că asemenea evenimente erau resimțite la fel de toată lumea. Indiferent dacă se confruntă cu un accident rutier sau cu o boală subită și gravă, mintea omenească nepregătită se oprește și încearcă să înțeleagă ceva ce pare lipsit de sens. Și, cu cît este mai gravă problema, cu atît pare mai dificilă perioada în care îți revii. Dar, cel puțin cei pregătiți pentru criză aveau proceduri la care să recurgă.

– Domnule, trebuie să vă ducem...

– Unde? Într-un loc sigur? Și care-ar fi ăsta? îi întrebă Jack, dar, apoi, se mustră în gînd pentru cruzimea cuvintelor sale.

Cel puțin douăzeci de agenți erau în rugul care ardea la un kilometru distanță, toți fiind prietenii bărbaților și femeilor care se aflau în sala de mese împreună cu noul lor președinte. Nu avea nici un drept să-și verse furia pe ei.

– Familia mea...? întrebă el după cîteva clipe.

– Sînt în Cazarma Infanteriei Marine, la intersecția lui Eight cu I Street, așa cum ați ordonat, domnule.

„Da, era bine pentru ei să poată raporta că executaseră niște ordine", își spuse Ryan dînd din cap încet. De asemenea, și lui îi făcea bine să știe că aceste ordine fuseseră executate. Făcuse un lucru corect, oricum. Oare, mai exista ceva de la care să se poată porni?

– Domnule, dacă a fost ceva organizat...

– N-a fost. Niciodată lucrurile nu stau așa, nu, Andrea? făcu președintele Ryan.

Era uimit de cît de obosită îi părea vocea și își aminti că șocul și stresul erau mai extenuante decît cel mai greu exercițiu fizic.

Părea că nici nu mai avea energia necesară pentru a da din cap pentru a-și limpezi gîndurile.

– Pot fi, zise agentul special Price.

„Da, presupun că are dreptate."

– Și care e procedura pentru asta?

– *Kneecap*, spuse Price, referindu-se la Postul de Comandă Național pentru urgențe Aeriene, un 747 modificat care era ținut la Baza Aeriană Andrews.

Jack se gîndi un moment la sugestie, după care se încruntă:

– Nu, nu pot să fug! Cred că trebuie să mă întorc acolo, spuse președintele Ryan arătînd spre vîlvătaie. „Da, acolo e locul meu, nu?"

– Nu, domnule, e prea periculos.

– Acolo e locul meu, Andrea.

„Deja gîndește ca un politician", își spuse Price dezamăgită.

Ryan îi văzu expresia de pe chip și știu că trebuia să se explice. Învățase ceva odată, poate singurul lucru care era valabil în clipa aceea, iar gîndul îi apăruse în minte asemenea unui indicator strălucitor de pe autostradă.

– E o obligație a conducerii. M-au învățat asta la Quantico. Oamenii trebuie să te vadă făcîndu-ți datoria. Trebuie să știe că ești acolo pentru ei. „Și trebuie să mă conving că totul e real, că sînt cu adevărat președinte."

Oare era?

Cei din Serviciul Secret așa considerau. Depusese jurămîntul, rostise cuvintele, invocase numele Domnului pentru a-i binecuvînta efortul, dar totul se petrecuse prea repede. Nu era pentru prima oară cînd John Patrick Ryan închise ochii și își impuse să se trezească din acel vis care era prea puțin verosimil ca să fie real și totuși cînd îi deschise din nou, strălucirea portocalie era încă acolo, la fel ca și flăcările gălbui care se înălțau spre cer. Știa că rostise cuvintele, ba chiar ținuse un mic discurs, nu? Dar acum nu își mai amintea nici măcar un cuvînt.

„Să ne apucăm de treabă", spusese cu un minut mai înainte. Asta își amintea. Era un lucru care trebuia zis, asemenea unui reflex. Dar, oare, însemna ceva?

Jack Ryan clătină din cap – chiar şi acest lucru părea o mare realizare – după care se întoarse cu spatele la fereastră şi se uită direct la agenţii din încăpere.

– Bun... Ce-a mai rămas întreg?

– Ministrul Comerţului şi cel de Interne, răspunse agentul special Price, care fusese informată prin staţia ei personală. Cel al Comerţului e în San Francisco şi cel de Interne, în New Mexico. Au fost chemaţi deja; forţele aeriene îi vor aduce. I-am pierdut pe toţi ceilalţi membri ai cabinetului: directorul Shaw, toţi cei nouă judecători de la Curtea Supremă, şefii Statului-Major Interarme. Nu ştim sigur cîţi membri ai Congresului erau absenţi cînd s-a-ntîmplat.

– Doamna Durling?

Price clătină din cap.

– Nu, domnule. Copiii sînt la Casa Albă.

Jack încuviinţă încruntat gîndindu-se la acea tragedie care avea să se adauge celorlalte, strînse din buze şi închise ochii la gîndul că mai era un lucru pe care trebuia să-l facă personal. Pentru copiii lui Roger şi Anne Durling, acesta nu era un eveniment, o dramă a vieţii publice. Pentru ei era un lucru tragic ce-i privea în mod direct şi care era îngrozitor de simplu: mama şi tatăl lor muriseră şi ei erau acum orfani. Jack îi văzuse, vorbise cu ei – nimic mai mult decît acel zîmbet şi salutul pe care le adresa cineva copiilor altuia, dar ei erau doar nişte copii. Numele de familie era tot ce le mai rămăsese, iar chipurile aveau să le fie schimonosite de şoc şi stupefacţie. Aveau să fie ca Jack, clipind din ochi în încercarea de a scăpa de un coşmar care nu voia să dispară, însă lor avea să le fie şi mai greu din cauza vîrstei lor fragede.

– Ei ştiu?

– Da, domnule preşedinte, spuse Andrea. Se uitau la televizor şi agenţii au fost nevoiţi să le spună. Au bunici care încă sînt în viaţă şi alţi membri ai familiei. Îi aducem şi pe ei.

Nu mai adăugă faptul că exista o procedură şi pentru acel gen de lucruri, că la centrul de operaţiuni al Serviciului Secret, care se afla la cîteva blocuri la vest de Casa Albă, era un dulap cu plicuri sigilate care conţineau planuri de rezervă pentru tot felul de posibilităţi, iar aceea era doar una dintre ele.

Cu toate acestea, acum erau sute – ba nu, mii – de copii rămași fără părinți, nu doar doi. Jack trebuia să nu se mai gîndească la copiii Durling pentru moment. Oricît ar fi fost de greu, simți o ușurare cînd lăsă problema aceea deoparte deocamdată. Se uită din nou la agentul Price.

– Vrei să spui că, în clipa asta, din întregul guvern am rămas doar eu?

– Așa s-ar părea, domnule președinte... De aceea, noi...

– De aceea, *eu* voi face lucrurile pe care trebuie să le fac, zise Jack îndreptîndu-se spre ușă și făcîndu-i pe agenții Serviciului Secret să intre imediat în acțiune prin gestul său.

Pe coridor erau oameni cu camere video, dar Ryan trecu pe lîngă ei, cei doi agenți din față croind drum printre șirurile de ziariști care erau și ei prea șocați pentru a face altceva decît să își manevreze aparatele. Nici măcar o singură întrebare. Acest lucru era ceva inedit, își spuse Jack fără să zîmbească. Nici nu îi trecu prin minte să se întrebe cum arăta. Un lift aștepta și, treizeci de secunde mai tîrziu, el cobora în holul spațios de la intrare. Nu mai era nimeni acolo în afară de agenți, dintre care mai mult de jumătate aveau automatele scoase și le țineau îndreptate spre tavan. Trebuia să fi venit din altă parte; erau mai mulți decît își amintea că văzuse cu douăzeci de minute în urmă. Apoi, îi văzu pe pușcașii marini afară, cei mai mulți îmbrăcați neglijent, unii dintre ei tremurînd în tricourile roșii trase peste pantalonii de camuflaj.

– Am vrut mai mulți oameni, îi explică Price. Așa că am cerut ajutorul celor de la cazarmă.

– Da, încuviință Ryan.

Nimănui nu i s-ar fi părut ciudat ca președintele Statelor Unite să fie înconjurat de pușcașii marini în asemenea momente. Cei mai mulți erau niște adolescenți, pe ale căror chipuri proaspete și tinere nu se vedea nici un fel de emoție; ochii lor scrutau parcarea ca niște cîini de pază, în timp ce își țineau mîinile încleștate pe arme. Un căpitan se afla chiar lîngă ușă, vorbind cu un agent. Cînd Ryan ieși, ofițerul se încordă în poziția de drepți și salută. „Așadar, și el crede că totul e real." Ryan dădu din cap la salutul lui și îi făcu semn celui mai apropiat H.M.M.W.V.

– La Hill, ordonă președintele John Patrick Ryan scurt.

Drumul a fost mai rapid decît se aşteptase. Poliţia amplasase cordoane de pază pe străzile principale şi maşinile pompierilor erau deja acolo, probabil, după ce se dăduse alarma generală, chiar dacă nu prea mai putea face nimic. Maşina Serviciului Secret – o ciudată combinaţie între un camion militar şi o camionetă – Îşi deschidea drum cu ajutorul girofarului şi al sirenei în funcţiune, în timp ce membrii grupului special de protecţie şi pază asudau şi, probabil, înjurau în gînd nebunia noului lor „Şef", cum era numit preşedintele de cei din jurul lui.

Nesperat, coada avionului 747 era aproape intactă – cel puţin, palonierul era recognoscibil, ca o săgeată afundată în trupul unui animal mort. Ryan era surprins că focul încă mai ardea. Capitoliul fusese o clădire din piatră, în definitiv, însă înăuntru erau birouri de lemn, imense cantităţi de hîrtie şi Dumnezeu mai ştie ce alte lucruri lăsate pradă focului şi oxigenului. Elicopterele armatei se învîrteau prin aer ca nişte molii, rotoarele lor reflectînd lumina portocalie înapoi pe pămînt. Maşinile roşu cu alb ale pompierilor erau peste tot şi luminile lor tot roşii şi albe dădeau mai multă culoare fumului şi aburului care se înălţau. Pompierii alergau în toate părţile şi pămîntul era acoperit de furtunuri ce şerpuiau spre fiecare hidrant existent, alimentînd pompele cu apă. Multe îmbinări erau slabe, astfel că apa ţîşnea prin locurile respective, înghe-ţînd repede în aerul rece al nopţii.

Capătul dinspre sud al Capitoliului era devastat. Se puteau recunoaşte treptele, însă coloanele şi acoperişul dispăruseră, şi însăşi Camera Reprezentanţilor era un crater ascuns de o protuberanţă dreptunghiulară din pietre care nu mai erau albe, ci arse şi înnegrite de funingine. În partea de nord, cupola era căzută, porţiuni din ea fiind încă recognoscibile, pentru că fuseseră construite din fier forjat în timpul Războiului Civil, iar cîteva dintre părţile ca nişte felii de tort îşi păstraseră oarecum forma. Cea mai mare parte a activităţii pompierilor se desfăşura acolo, în locul unde fusese centrul clădirii. Nenumărate furtunuri, unele pe pămînt, altele agăţate de vîrfurile scărilor şi turnurilor de apă, răspîndeau apa în speranţa că aveau să împiedice focul să se întindă mai mult, deşi, după părerea lui Ryan, nu se ştia de cît succes aveau să fie urmate eforturile.

Dar centrul scenei era constituit de mulțimea de ambulanțe, grupate în cîteva locuri, ale căror echipe de medici stăteau și priveau cu amărăciune, cu paturile ambulatorii pliante goale, neavînd altceva de făcut decît să se uite la palonierul alb pe care era pictat un cocor roșu, și acesta înnegrit de foc, dar încă groznic de recognoscibil. Liniile Aeriene Nipone. Războiul cu Japonia se încheiase, așa se gîndea toată lumea. Dar, oare, chiar se încheiase? Oare, acesta era un ultim gest de sfidare sau de răzbunare? Sau numai un accident de o ironie îngrozitoare? Jack remarcă deodată că locul semăna foarte mult cu cel al unui accident rutier, chiar dacă în ceea ce privește dimensiunile era deosebit, iar pentru oamenii pregătiți care veniseră acolo reprezenta aceeași poveste ca de multe alte ori: era prea tîrziu. Prea tîrziu pentru a stinge focul. Prea tîrziu pentru a salva viețile pe care juraseră să le salveze. Prea tîrziu ca să mai facă ceva.

H.M.M.W.V.-ul opri aproape de colțul sud-estic al clădirii, chiar lîngă mulțimea de mașini ale pompierilor și, înainte ca Ryan să coboare, un întreg detașament de infanteriști îl înconjură din nou. Unul dintre ei, căpitanul, îi deschise ușa noului președinte.

– Așadar, cine răspunde de toate astea? o întrebă Jack pe agentul Price.

Pentru prima oară observă cît de frig era.

– Presupun că unul dintre pompieri.

– Hai să-l găsim, spuse Jack pomind spre un grup de pompieri.

Deja începuse să tremure în costumul său subțire de lînă. Șefii trebuia să fie cei cu căști albe, nu? Și mașinile obișnuite, din cîte își amintea din tinerețea pe care și-o petrecuse în Baltimore. Șefii nu umblau în camioane. Zări trei Sedan-uri vopsite cu roșu și se îndreptă spre ele.

– La naiba, domnule președinte! strigă, pur și simplu, la el Andrea Price.

Alți agenți alergau ca să i-o ia înainte și infanteriștii nu știau dacă să meargă în fața grupului sau să-i urmeze. În nici un manual nu scria nimic referitor la asemenea situații și orice reguli ar fi avut Serviciul Secret, șeful lor tocmai le încălcase. Apoi, unuia dintre ei îi veni o idee și o luă la fugă spre cel mai apropiat camion cu scară, de unde se întoarse cu o haină cauciucată.

– Asta o să vă țină de cald, domnule, promise agentul special Raman, ajutîndu-l pe Ryan să se îmbrace, deghizîndu-l astfel într-unul dintre cele cîteva sute de pompieri care mișunau peste tot.

Agentul special Price îi făcu cu ochiul aprobator și încuviință din cap, fiind primul moment de aproximativă ușurare de la sosirea avionului 747 la Capitol Hill. Mai bine că președintele Ryan nu pricepuse adevăratul motiv pentru care i se dăduse haina, se gîndi ea. Acel moment avea să fie ținut minte de către agenții de pază ca fiind începutul întrecerii, Serviciul Secret contra președintele Statelor Unite, în general, o întrecere între orgoliu și lingușire.

Primul șef pe care îl găsi Ryan vorbea la o stație pe care o ținea în mînă și încerca să își dirijeze oamenii mai aproape de flăcări. O persoană în civil era în apropiere, ținînd o foaie mare de hîrtie desfășurată pe capota unei mașini. „Erau probabil planurile clădirii", își spuse Jack. Ryan așteptă la cîțiva metri distanță, timp în care cei doi își mișcau mîinile peste planuri, iar șeful dădea instrucțiuni scurte prin stație.

– Și, pentru Dumnezeu, aveți grijă la pietrele alea desprinse, încheie șeful Paul Magill, după care se întoarse și se frecă la ochi. Tu cine naiba ești?

– Dînsul e domnul președinte, îl informă Price.

Magill clipi de cîteva ori. Aruncă repede o privire spre cei înarmați, după care se întoarse spre Ryan.

– E al naibi de rău, spuse șeful la început.

– A ieșit cineva?

Magill clătină din cap.

– Din partea asta, nu. Trei persoane din partea cealaltă, toți răniți. Cred că s-au aflat prin preajma vestiarului președintelui Camerei și probabil că explozia i-a aruncat prin ferestre. Doi oameni de serviciu și un tip din Serviciul Secret, cu arsuri îngrozitoare. Am deschis o anchetă – adică, încercăm s-o facem, dar, deocamdată, chiar și celor care n-au fost arși, le-au fost zburate măștile de oxigen și au fost asfixiați.

Paul Magill era la fel de înalt ca Ryan, dar era un negru solid. Pe mîini avea niște pete mari albicioase care trădau faptul că, odată, în trecutul său profesional, se confruntase foarte de aproape cu focul. Pe chipul său ridat se citea numai tristețe acum, căci

focul nu era un inamic uman, ci doar un lucru care îi mutila pe cei norocoși și îi ucidea pe ceilalți.

– S-ar putea să avem noroc. Cîteva persoane în încăperi mici, uși închise, chestii din astea, domnule. Sînt un milion de încăperi afurisite aici, dacă e să ne luăm după planurile astea. S-ar putea să scoatem vreo două persoane în viață. Am mai văzut întîmplîndu-se așa ceva. Dar majoritatea..., zise Magill clătinînd din cap o clipă. Focul n-ar trebui să se întindă mai mult.

– Nimeni din Cameră? întrebă agentul Raman.

De fapt, voia să știe numele agentului care fusese salvat, însă n-ar fi dat dovadă de profesionalism dacă ar fi întrebat.

– Nu, spuse Magill uitîndu-se spre strălucirea care se diminua, după care adăugă: Cred că totul s-a întîmplat foarte repede.

Și clătină din cap iarăși.

– Vreau să văd, spuse Jack dintr-un impuls.

– Nu, zise Magill imediat. E prea periculos. Domnule, e incediul meu, deci, eu fac regulile.

– *Trebuie* să văd, spuse Ryan mai încet.

Cele două perechi de ochi se întîlniră, părînd a comunica. Lui Magill tot nu îi plăcea ideea. Îi văzu din nou pe indivizii înarmați și hotărî, în mod greșit, că ei aveau să-l sprijine pe acel nou președinte – asta era. Magill nu se uita la televizor cînd primise telefonul.

– N-o să fie prea frumos, domnule.

În Hawaii, soarele de-abia apusese. Contraamiralul Robert Jackson aterizâ la Baza de Hidroavioane de la Barbers Point. Cu coada ochiului zări hotelurile bine luminate de pe țărmul de sud al Insulei Oahu și se întrebă cît mai costa să locuiești într-unul dintre ele acum. Nu o mai făcuse de la douăzeci și ceva de ani, cînd doi sau trei piloți de hidroavioane împărțeau o cameră pentru a economisi bani ca să se ducă prin baruri și să le impresioneze pe localnice cu aerele lor mondene. Tomcat-ul său aterizâ ușor, în ciuda zborului îndelungat și celor trei realimentări aeriene, deoarece Robby încă se considera un pilot de vînătoare și, deci, un fel de artist. Avionul de vînătoare încetini conform indicațiilor, după care întoarse exact pe pistă.

– Tomcat 5-0-0, continuă pînă la capătul...

– Am mai fost aici, domnişoară, spuse Jackson zîmbind, încălcînd regulile.

Dar era amiral, nu? Pilot de vînătoare *şi* amiral. Cui îi păsa de reguli?

– 5-0-0, te aşteaptă o maşină.

– Mulţumesc, spuse Robby văzînd-o lîngă cel mai depărtat hangar, împreună cu unul dintre aceia care dirija aterizările, agitînd obişnuitele bastoane luminoase.

– Nu-i rău pentru un bătrîn, remarcă cel de pe bancheta din spate împăturindu-şi hărţile şi alte hîrtii care nu erau necesare, dar care erau extrem de importante pentru el.

– Observaţia ta aprobatoare e înregistrată, zise Jackson, după care admise în sinea lui: „Niciodată n-am amorţit aşa" şi se mişcă pe scaun.

Fundul parcă îi era de plumb. „Cum puteau să dispară toate senzaţiile şi totuşi să rămînă durerea?" se întrebă el cu un zîmbet trist. „Prea bătrîn", răspunse mintea lui la întrebare. Apoi piciorul începu să-l doară şi el. „Artrita, fir-ar să fie." Trebuise să-i ordone lui Sanchez să-i dea avionul de vînătoare. Era prea mare distanţa pentru ca un COD să îl ia de pe USS *John C. Stennis* pentru a-l aduce înapoi la Pearl şi ordinul fusese destul de clar: „întoarcere grabnică". De aceea, împrumutase un *Tom* al cărui sistem de reglare a tirului era defect, aşa încît oricum nu putea fi trimis în misiune. Aviaţia îi dăduse combustibil. Astfel că, după şapte ore de linişte plăcută, traversase jumătate de Pacific cu un avion de vînătoare – fără îndoială, pentru ultima oară. Jackson s-a mişcat din nou cînd a manevrat avionul spre locul de parcare şi a fost răsplătit cu o durere acută de spate.

– Ăsta nu e CinCPac? întrebă el zărind silueta îmbrăcată în alb lîngă maşina bleumarin a Marinei.

Era amiralul David Seaton, care nu stătea drept, ci sprijinit de maşină şi răsfoia mesajele, în timp ce Robby opri motoarele şi deschise centroplanul. Fu adusă o scară, de genul celor folosite de mecanici, pentru a-i uşura coborîrea lui Robby. Alt angajat – o femeie, mai precis – îi scoase geanta din compartimentul pentru bagaje de dedesubt. Cineva se grăbea foarte tare.

– Necazuri, spuse Seaton în clipa în care Robby ajunse la sol.

– Credeam că am învins, zise Jackson rămînînd complet nemișcat pe betonul încins al pistei.

Și creierul îi era obosit. Avea să mai treacă puțin timp pînă cînd mintea să înceapă să-i funcționeze în ritmul obișnuit, deși instinctele îi spuneau că se petrecea ceva neobișnuit.

– Președintele a murit și avem unul nou, spuse Seaton dîndu-i *clipboard*-ul. Un prieten de-al tău. Deocamdată, am revenit la DefCon 3.

– Ce naiba...?! făcu amiralul Jackson citind prima pagină a documentelor, după care ridică privirea. Jack e noul...?

– Nu știai că era vicepreședinte?

Jackson clătină din cap.

– Am fost prins cu alte treburi înainte să debarc azi-dimineață. Dumnezeule, încheie el clătinînd din cap iarăși.

Seaton încuviință. Ed Kealty demisionase în urma scandalului sexual, președintele îl convinsese pe Ryan să fie vicepreședinte pînă la alegerile din anul următor, Congresul îi confirmase numirea, dar, înainte să treacă de Cameră, uite ce se întîmplase... Avionul lovise în plin.

– Șefii de Stat-Major au murit toți. Adjuncții intră în scenă. Mickey Moore... – generalul de armată Michael Moore, vicepreședinte al șefilor de Stat-Major – ... i-a chemat pe toți din C.I.N.C. la Washington, urgent. Un KC-10 ne așteaptă la Hickham.

– Consiliul de Apărare? întrebă Jackson a cărui sarcină permanentă, în prezent, atît cît putea fi de permanentă o mutare în interes de serviciu, era de adjunct J-3, ofițerul de rezervă numărul doi pentru șefii de Stat-Major.

Seaton ridică din umeri:

– Teoretic, nu mai funcționează, Contraspionajul s-a calmat. Japonezii nu se mai țin de războaie...

– Dar America n-a fost niciodată lovită atît de rău, încheie Jackson fraza.

– Avionul ne așteaptă. Poți să te schimbi la bord. În momentul ăsta, aspectul îngrijit nu prea mai contează, Robby.

„La fel ca întotdeauna, lumea era împărțită de timp și spațiu, îndeosebi de timp", și-ar fi spus ea, dacă ar fi avut un moment de

gîndire, dar rareori i se întîmpla asta. Avea peste şaizeci de ani, iar trupul ei mărunt era încovoiat de anii de muncă altruistă, care fusese cu atît mai grea, cu cît tinerii care o lăsau să se odihnească erau din ce în ce mai puţini. Nu era drept, zău aşa! Pe vremea ei, îi schimbase pe alţii şi cei din generaţiile trecute făcuseră la fel la vremea lor, însă nu şi acum, nu şi pentru ea. Făcu tot posibilul ca să nu se mai gîndească la acest lucru. Nu era demn de ea, nu era demn de locul ei în lume şi, cu siguranţă, nu era demn de promisiunile pe care i le făcuse lui Dumnezeu cu mai bine de patruzeci de ani în urmă. Acum avea îndoieli legate de acele promisiuni, dar nu le dezvăluise nimănui, nici măcar duhovnicului ei. Faptul că nu putea să pomenească de ele era şi mai tulburător pentru conştiinţa ei decît îndoielile în sine, deşi ea ştia vag că preotul i-ar fi vorbit cu blîndeţe despre păcatul ei, dacă asta era. „Dar asta era?" se întreba ea. Chiar dacă ar fi fost, da, i-ar fi vorbit cu blîndeţe despre el. Întotdeauna o făcea, probabil, pentru că el avea asemenea îndoieli şi amîndoi erau la vîrsta la care priveşti înapoi şi te întrebi cum ar fi putut să fie, în ciuda tuturor realizărilor unei vieţi productive şi utile.

Sora ei, la fel de religioasă ca ea, alesese cea mai banală dintre vocaţii şi, acum, era bunică, iar sora M. Jean Baptiste se întreba oare cum era. Ea îşi făcuse alegerea cu multă vreme în urmă, într-o tinereţe pe care încă şi-o mai amintea şi, la fel ca toate deciziile de acest gen, o luase fără să se gîndească prea mult, chiar dacă alegerea în sine fusese corectă. Pe atunci, păruse destul de simplu. Femeile învesmîntate în negru erau respectate. Îşi amintea cum, în foarte depărtata ei tinereţe, văzuse cum trupele germane de ocupaţie le salutau politicos cînd treceau, căci, deşi călugăriţele erau bănuite de faptul că îi ajutau pe piloţii aliaţilor şi chiar şi pe evreii care încercau să fugă, era ştiut, de asemenea, că ordinele monahale îi tratau pe toţi în mod egal şi drept, pentru că Dumnezeu cerea acest lucru. Pînă şi nemţii voiau să fie duşi la spitalul lor cînd erau răniţi, pentru că acolo aveau mai multe şanse decît în orice altă parte. Era o tradiţie de care erau mîndre şi, deşi mîndria era un păcat, era unul pe care doamnele în negru îl adoptaseră ca pe o modă, zicîndu-şi, că, probabil, Dumnezeu nu se supăra, deoarece tradiţia era ţinută întru cinstirea Numelui

Lui Sfînt. Și, astfel, cînd venise momentul, ea luase hotărîrea și gata. Unele plecaseră, dar momentul critic în care ea trebuise să aleagă fusese dificil, date fiind situația țării după război, faptul că era nevoie de priceperea ei și o lume care încă nu se schimbase suficient de mult pentru ca ea să își dea seama care îi erau opțiunile. Așa că în treacăt se gîndise să plece, dar alungase acea idee și își văzuse de treabă în continuare.

Sora Jean Baptiste era o infirmieră pricepută și cu experiență. Venise în acel loc cînd acesta încă mai aparținea țării ei natale și rămăsese și după ce situația se schimbase. Pe vremea aceea, își îndeplinise sarcinile la fel, cu aceeași pricepere, în ciuda modificărilor politice furtunoase care se petrecuseră în jurul ei, indiferent dacă pacienții ei erau africani sau europeni. Dar cei patruzeci de ani, dintre care peste treizeci și-i petrecuse în același loc, își spuseseră cuvîntul.

Nu că nu i-ar mai fi păsat. Sigur nu era vorba despre asta. Dar avea aproape șaizeci și cinci de ani, fiind prea în vîrstă ca să mai fie o infirmieră cu puține ajutoare, muncind adesea cîte paisprezece ore pe zi, acordînd cîteva ceasuri rugăciunilor, care îi făceau atît de bine sufletului ei, dar care ar fi fost obositoare dacă le-ar fi dedicat altui lucru. În tinerețe fusese robustă – pentru a nu spune solidă – și sănătoasă, mai mulți medici poreclind-o Sister Rock[1], însă medicii își văzuseră de drum, în timp ce ea rămăsese, rămăsese și rămăsese în continuare locului, deși pînă și stîncile se tocesc. Și, o dată cu oboseala, au venit greșelile.

Știa de ce să se ferească. Nu puteai să fii o profesionistă în îngrijirea sănătății în Africa fără să fii prudentă, dacă voiai să supraviețuiești. Creștinismul încerca de secole să își facă loc acolo, dar, deși înregistrase niște progrese, era posibil să nu mai facă altele. Una dintre probleme era promiscuitatea sexuală, un obicei local care o îngrozise cînd sosise acolo, cu aproape două generații în urmă, dar care, acum, i se părea foarte ... normal. Și, adesea, mortal de normal. O treime dintre pacienții din spital aveau ceea ce era cunoscut pe plan local ca fiind „boala slăbirii" și, în alte părți, ca SIDA. Modalitățile de prevenire a acelei boli

[1] Sora Stîncă (engl., n.tr.).

erau sâpate în stîncă şi sora Jean Baptiste le făcuse cunoscute la cursuri. Tristul adevăr era că, la fel ca în cazul vechilor epidemii, tot ce puteau face medicii era să se protejeze.

Din fericire, în privinţa acelui pacient, nu se punea problema unei asemenea boli. Băiatul nu avea decît opt ani, fiind prea mic pentru o viaţă sexuală activă. Un băiat frumuşel, bine dezvoltat şi deştept; fusese un elev excelent la şcoala catolică din apropiere şi, pe deasupra, un „complice". Probabil că auzise chemarea într-o zi şi se făcuse preot – acest lucru era mai uşor pentru africani decît pentru europeni de cînd Biserica, din respect faţă de obiceiurile africane, le permitea preoţilor de acolo să se căsătorească, un secret care nu era prea cunoscut în restul lumii. Însă, băiatul era bolnav. Sosise cu numai cîteva ore în urmă, la miezul nopţii, fiind adus de tatăl său, un om cumsecade care făcea parte din administraţia locală şi avea maşină proprie. Doctorul de serviciu pusese diagnosticul de malarie cerebrală, însă ceea ce scria în fişă nu era confirmat de testul obişnuit de laborator. Probabil că proba de sînge se rătăcise. Dureri de cap puternice, vărsături, tremurături ale membrelor, dezorientare, febră foarte mare. Malarie cerebrală. Ea spera ca *acea* epidemie să nu izbucnească iarăşi. Era tratabilă, dar problema era de a-i face pe oameni să accepte să fie trataţi.

În rest, în salon era linişte la ora aceea atît de tîrzie – ba nu, atît de matinală, de fapt – un moment plăcut în acea parte a lumii. Aerul era atît de răcoros, nemişcat şi liniştit – ca şi pacienţii. Cea mai gravă problemă a băiatului în clipa aceea era febra, astfel că ea dădu cearşaful la o parte şi îl şterse cu buretele. Acest lucru păru să-i liniştească trupul tînăr şi ea profită pentru a căuta alte simptome. Doctorii erau doctori, iar ea nu era decît o infirmieră, dar, chiar şi aşa, era acolo de foarte multă vreme şi ştia după ce să se uite. De fapt, nu erau prea multe lucruri, în afară de un bandaj vechi pe mîna lui stîngă. Cum de nu observase asta doctorul? Sora Jean Baptiste se duse înapoi în camera infirmierelor, unde cele două ajutoare ale ei moţăiau. Ceea ce avea să facă era exact treaba lor, dar nu avea nici un sens să le trezească. Se întoarse la pacient cu pansamente curate şi dezinfectant. Acolo trebuia să fii atent la infecţii. Încet şi cu grijă, îi desfăcu bandajul, în timp ce ochii i se închideau din cauza oboselii. Văzu că era o muşcătură,

ca de cîine... sau de maimuță. Asta o făcu să devină mai atentă. Putea fi periculos. Ar fi trebuit să se ducă să ia o pereche de mănuși, dar camera infirmierelor se afla la vreo patruzeci de metri distanță, picioarele îi erau obosite, pacientul se odihnea și mîna îi era nemișcată. Destupă sticla de dezinfectant, după care răsuci mîna încet pentru a vedea rana mai bine. Cînd agită sticla cu mîna cealaltă, puțin dezinfectant scăpă pe lîngă degetul ei mare și stropi fața pacientului. Acesta înălță capul în somn și strănută, obișnuiții stropi zburînd în aer. Sora Jean Baptiste se sperie, dar nu se opri din treabă; îmbibă un tampon de vată cu dezinfectant și șterse rana cu grijă. Apoi, închise sticla și o lăsă jos, punînd noul bandaj și de-abia după aceea își șterse fața cu dosul mîinii, fără să își dea seama că, atunci cînd pacientul ei strănutase, mîna lui rănită tresărise într-a ei, murdărind-o de sînge, care rămăsese pe mîna ei cînd se frecase la ochi. Așadar, mănușile nu ar fi schimbat lucrurile deloc, fapt care nu ar fi liniștit-o prea mult, chiar dacă și l-ar fi amintit, trei zile mai tîrziu.

„Ar fi trebuit să-mi văd de treabă", își spuse Jack. Doi medici de ambulanță îl conduseseră pe treptele din partea de est, împreună cu mulțimea de infanteriști marini și agenți, toți deplasîndu-se cu armele încă scoase, ceea ce oferea o priveliște de un caraghioslîc sumbru, dar pentru că nimeni nu știa ce să facă. După aceea, întîlniseră un șir compact de pompieri cu furtunuri a căror apă stropi fețele tuturor, făcîndu-i să înghețe pînă în măduva oaselor. Acolo, flăcările fuseseră domolite de șuvoiul de apă și, deși furtunurile continuau să stropească, cei din echipele de salvare puteau să se strecoare în ceea ce mai rămăsese din Cameră. Nu trebuia să fii expert ca să pricepi ce găsiră. Nici un cap ridicat, nici un gest, nici un strigăt. Bărbații – și femeile, deși nu se putea vedea de la distanța aceea – înaintau cu grijă, mai atenți la propria siguranță decît la orice altceva, pentru că, pur și simplu, nu avea nici un sens să-ți riști viața pentru niște morți.

„Dumnezeule mare!", își spuse el. Acolo erau oameni pe care îi cunoștea. Nu numai americani. Jack văzu locul în care o întreagă secțiune a galeriei se prăbușise în casa scării. Galeria diplomaților, dacă își amintea el bine. Diverși demnitari împreună

cu familiile, dintre care pe mulți îi cunoscuse, și care veniseră la Hill ca să-l vadă depunînd jurămîntul... Asta însemna că era vinovat de moartea lor?

Plecase din clădirea C.N.N.-ului pentru că simțise nevoia să facă ceva; așa își spusese în sinea lui. Ryan nu mai era atît de sigur acum. Poate voise doar o schimbare de peisaj? Sau era, pur și simplu, atras de locul acela la fel ca toți cei din jurul Capitoliului, care stăteau la fel de tăcuți ca și el, privind doar, fără să facă nimic. Amorțeala nu dispăruse. Venise acolo așteptîndu-se să găsească ceva de văzut, să simtă ceva și, apoi, să acționeze și descoperise alt lucru care îi făcea sufletul să se strîngă.

– E frig aici, domnule președinte. Cel puțin, ieșiți de sub jetul ăsta de apă, îl îndemnă Price.

– Bine, spuse Ryan încuviințînd și coborînd treptele din nou.

Descoperi că haina nu-i ținea prea mult de cald. Tremura iar și speră că numai din cauza frigului.

Văzu că reporterii se mișcaseră încet, dar, acum, camerele erau în funcțiune. Erau din cele mici, portabile – toate de fabricație japoneză, remarcă el încruntat – cu luminițe mici, puternice. Reușiseră să treacă de cordoanele de polițiști și de șefii pompierilor. În fața fiecăruia dintre ei se afla cîte un reporter – cei trei pe care putea să-i vadă erau bărbați – care țineau un microfon și încercau să dea impresia că știu mai mult decît oricine altcineva. Cîteva lumini erau ațintite asupra lui, observă Jack. Oameni din toată țara și din lume îl urmăreau, așteptînd din partea lui să știe să reacționeze. Cum de se iluzionau acei oameni că oficialitățile guvernamentale erau mai inteligente decît medicul lor de familie, avocatul sau contabilul? Se întoarse cu gîndul la prima lui săptămînă ca sublocotenent în Marină, cînd instituția pe care o servea presupusese că știa cum să comande și să conducă un pluton – și cînd un sergent cu zece ani mai în vîrstă decît el venise cu o problemă de familie, așteptîndu-se ca „superiorul lui", care nu avea nici nevastă, nici copii, să știe ce să-i spună unui om care avea necazuri cu amîndoi. „Astăzi, își aminti Jack, o astfel de situație era numită *provocare a conducerii*, ceea ce însemna că habar nu aveai ce să faci mai departe. Dar acolo erau camere video și el trebuia să facă ceva.

Numai că habar nu avea ce. Venise acolo sperînd să găsească un catalizator pentru acțiune și găsise, în schimb, o senzație de neputință și mai intensă. Și, poate, o întrebare.

– Arnie van Damm?

Categoric, avea nevoie de Arnie.

– E la Casă, domnule, spuse Price, referindu-se la Casa Albă.

– Bun, hai să mergem acolo! ordonă el atunci.

– Domnule, zise Price după o clipă de ezitare, probabil că nu e un loc sigur. Dacă a fost ...

– Nu pot să fug, fir-ar să fie! Nu pot să-mi iau zborul cu Kneecap. Nu pot s-o șterg la Camp David. Nu pot să mă vîr într-o afurisită de gaură. Nu pricepi?

Era mai degrabă frustrat decît furios. Brațul drept îi era îndreptat spre ceea ce mai rămăsese din clădirea Capitoliului.

– Oamenii ăia au murit și eu *sînt* guvernul acum, Domnul să mă ajute! Și guvernul nu fuge!

– Cel de colo pare a fi președintele Ryan, spuse un prezentator în studioul său cald și uscat. Probabil încearcă să vadă cum progresează operațiunile de salvare. Ryan este obișnuit cu situațiile de criză, așa cum știm cu toții foarte bine.

– Îl cunosc pe Ryan de șase ani, opină un analist mai în vîrstă al rețelei de televiziune, avînd grijă să nu privească spre cameră, așa încît să dea impresia că îl informa pe prezentatorul mai bine plătit, care încerca să comenteze evenimentul.

Amîndoi se aflaseră în studio pentru a comenta discursul președintelui Durling și citiseră materialul despre Ryan, pe care analistul nu îl cunoștea cu adevărat, deși se întîlniseră la diverse dineuri de-a lungul ultimilor ani.

– E un gentleman remarcabil de modest, dar, fără îndoială, unul dintre cei mai inteligenți oameni din slujba guvernului.

O asemenea remarcă nu putea fi lăsată fără replică. Tom, prezentatorul, se aplecă puțin, uitîndu-se pe jumătate la colegul său, pe jumătate la camere.

– Bine, John, dar nu e politician! Nu are nici un fel de pregătire sau experiență politică. E un specialist în securitate națională

într-o vreme cînd securitatea națională nu mai e problema care a fost odată, zise el.

John, analistul, izbuti să se abțină de la a-i da replica pe care o merita atît de mult. Altcineva, însă, nu se putu abține:

– Da, mormăi Chavez. Și avionul care a spulberat clădirea era de fapt, un Delta care s-a rătăcit. Iisuse! încheie el.

– Slujim o țară mare, Ding, băiete! Unde în altă parte sînt plătiți oamenii cu cinci milioane pe an ca să fie proști? spuse John Clark hotărîndu-se să-și termine berea.

Nu avea nici un sens să se ducă înapoi la Washington pînă cînd nu suna Mary Pat. În definitiv, el era o albină lucrătoare și doar mai-marii de la C.I.A. se agitau acum. Și avea să fie o agitație serioasă. Nu aveau să rezolve prea mult, dar, în asemenea momente, nu rezolvi nimic, în afară de a părea istovit și important... și, albinelor lucrătoare, ineficient.

Neavînd prea multe lucruri de arătat publicului, rețeaua prezenta din nou înregistrarea cu discursul președintelui Durling. Camerele C-SPAN din sală fuseseră manevrate prin intermediul telecomenzii, iar tehnicienii din camera de control opreau imaginea din cînd în cînd pentru a arăta primul rînd de oficialități ale guvernului și din nou, a fost citită lista celor morți: toți membrii Cabinetului, în afară de doi, șefii de Stat-Major, directorii agențiilor, președintele consiliului director al Rezervelor Federale, directorul Bill Shaw de la F.B.I., directorul Biroului pentru Management și Buget, administratorul N.A.S.A., toți cei nouă judecători de la Curtea Supremă. Prezentatorul citea numele și funcțiile, iar banda înaintă cadru cu cadru pînă în clipa cînd agenții Serviciului Secret se văzură dînd buzna în sală, speriindu-l pe președintele Durling și producînd o scurtă agitație. Oamenii întoarseră capetele, căutînd pericolul și, probabil, cei mai ageri la minte dintre ei se gîndiseră că era vreun individ înarmat pe undeva, însă imediat urmară trei cadre filmate cu o cameră cu rază mare care arătau spulberarea ca prin ceață a peretelui din spate, apoi se făcu întuneric. Prezentatorul și comentatorul apărură din nou pe ecran, privind în jos spre monitoare, după care se uitară unul la altul și, probabil, abia acum

începură să își dea seama de proporțiile evenimentului, așa cum i se întîmpla și noului președinte.

– Principala sarcină a președintelui Ryan va fi aceea de a reface guvernul, dacă va putea, spuse John analistul după un moment îndelungat de pauză. Dumnezeule, atîția oameni buni, bărbați și femei... morți...

De asemenea, îi trecu prin minte că, în urmă cu cîțiva ani, înainte să devină comentatorul principal al rețelei, s-ar fi aflat în sala aceea, împreună cu atîția prieteni; și el trecu de starea de șoc și mîinile începură să-i tremure sub masă. Deși era un profesionist cu multă experiență care nu își lăsa vocea să tremure, nu putu totuși să-și controleze expresia chipului, pe care se citea o durere îngrozitoare și subită, iar pe ecran fața îi deveni pămîntie sub machiaj.

– Pedeapsă dumnezeiască, murmură Mahmoud Haji Daryaei la peste nouă mii de kilometri distanță, luînd telecomanda și dînd sonorul încet pentru a elimina trăncăneala de prisos.

Pedeapsă dumnezeiască! Era logic, nu? America. Colosul care dejucase planurile atîtor oameni, un tărîm păcătos cu oameni păcătoși, aflat la apogeul puterii sale, cîștigător al încă unei întreceri, iar acum, foarte rău lovit. Cum altfel se putea întîmpla așa ceva decît din voia Domnului? Și ce altceva ar fi putut să însemne decît propria judecată a Domnului și binecuvîntarea Domnului? Binecuvîntare pentru ce? se întrebă el. Ei bine, poate că asta avea să înțeleagă după ce se gîndea mai profund.

Îl întîlnise pe Ryan doar o dată și i se păruse disprețuitor și arogant – tipic american –, însă nu și acum. Camerele arătau un bărbat care își ținea haina cu mîinile încleștate, întorcînd capul în dreapta și în stînga, cu gura ușor deschisă. Nu, acum nu era arogant. Era uluit, nici măcar suficient de conștient pentru a fi înfricoșat... Era o expresie pe care o mai văzuse pe chipurile multora. Ce interesant!

Aceleași cuvinte și aceleași imagini inundau lumea chiar în clipa aceea, transmise prin sateliți unui număr de peste un miliard de ochi care urmăriseră buletinul de știri sau care fuseseră anunțați de eveniment și schimbaseră canalul în timpul emisiunilor de dimineață, în unele țări, de prînz sau de seară,

în altele. Avusese loc un eveniment istoric şi era absolut obligatoriu să te uiţi.

Acest lucru era valabil pentru cei influenţi, pentru care informaţia era materia primă a puterii. Un alt individ, într-un alt loc, se uită la ceasul electronic care se afla lîngă televizor pe biroul său şi făcu un calcul simplu. O zi oribilă se încheia în America, în timp ce ziua abia începuse acolo unde se găsea el. Prin fereastra din spatele biroului se vedea o suprafaţă mare pavată, o piaţă, de fapt, traversată în toate părţile de oameni care circulau îndeosebi cu bicicletele, deşi numărul de maşini pe care le vedea el acum era destul de mare, crescînd cu zece la sută în ultimii cîţiva ani. Şi totuşi, bicicletele erau încă principalul mijloc de transport, ceea ce nu era drept, nu?

El plănuise să schimbe asta, repede şi decisiv în termeni istorici – şi doar fusese un student serios la istorie – însă, planul său, pe care îl alcătuise cu atîta grijă, fusese distrus din faţă de către americani. Nu credea în Dumnezeu, nu crezuse niciodată şi nici nu avea să creadă vreodată, însă credea în Soartă şi Soarta era ceea ce văzuse pe ecranul televizorului fabricat în Japonia. „Soarta era o instabilă ca o femeie", îşi spuse el întinzînd mîna după cana fără toartă cu ceai verde. Cu numai cîteva zile în urmă, îi binecuvîntase pe americani cu noroc şi, acum, asta... Deci, care era intenţia Doamnei Soartă? Propriile intenţii, necesităţi şi dorinţe contau mai mult, hotărî omul. Vru să pună mîna pe telefon, dar întîi se gîndi. Avea să sune destul de curînd şi alţii aveau să-i ceară părerea, iar el trebuia să răspundă ceva, aşa că era timpul să se gîndească. Sorbi din ceai. Lichidul fierbinte i-a fript interiorul gurii şi acest lucru i-a priit. Trebuia să fie alert şi durerea îi adînci concentrarea, punct din care luau naştere întotdeauna gîndurile importante.

Eşuat sau nu, planul său nu fusese unul rău. „Prost executat de către agenţii lui ignoranţi, în mare parte din cauza Doamnei Soartă şi a generozităţii ei momentane faţă de America, dar fusese un plan bun", îşi spuse el din nou. Avea să mai aibă o şansă să dovedească acest lucru. Datorită Doamnei Soartă... Acel gînd îi aduse pe buze un zîmbet slab şi o privire distantă, cînd mintea sa cercetă viitorul şi îi plăcu ceea ce văzu. Spera că telefonul nu avea să sune cîtva timp, pentru că trebuia să privească şi mai

departe, și acest lucru se făcea cel mai bine fără întreruperi. După ce se mai gîndi puțin, realiză că adevăratul obiectiv al planului său fusese atins, nu? Voise ca America să fie schilodită și așa și era... Nu în maniera pe care o alesese el, dar era schilodită. „Și mai bine?" se întrebă el.

„Da."

Și, astfel, jocul putea continua, nu?

Era, într-adevăr, Doamna Soartă, care se juca mereu cu fluxul și refluxul istoriei. De fapt, nu era nici prietena, nici dușmanca nimănui. Sau era? Omul pufni. Poate că doar avea simțul umorului.

Pentru altcineva, emoția era furie. Cu cîteva zile în urmă, venise umilința, amara umilință de a fi aflat de la un străin – nimic mai mult decît un fost guvernator de provincie! – ce trebuia să facă națiunea ei suverană. Fusese foarte atentă, bineînțeles. Totul fusese făcut cu multă pricepere. Guvernul însuși nu fusese implicat în altceva decît în niște exerciții navale extinse în largul mării, pe unde, bineînțeles, oricine era liber să treacă. Nici un bilet de amenințare nu fusese trimis, nu se făcuse nici un demers oficial, nu se luase nici o poziție și, în ceea ce îi privea, americanii nu făcuseră altceva decît să – cum era expresia aceea arogantă a lor, „a zgîlții cușca[1]"? – și convocaseră o reuniune a Consiliului de Securitate, la care nu prea era nimic de spus, din moment ce nu se petrecuse nimic oficial și țara ei nu făcuse nici un anunț. Nu făcuseră decît niște *exerciții*, nu? *Exerciții pașnice*. Desigur, acele exerciții ajutaseră la reducerea posibilităților Americii în comparație cu Japonia, dar ea nu avusese de unde să știe înainte, nu? Sigur că nu.

Chiar în clipa aceeea avea documentul pe birou: era momentul ca flota să fie readusă la capacitatea sa maximă. Dar, nu, clătină ea din cap, nu avea să fie suficient. Nici ea, nici țara ei nu puteau acționa singure acum. Avea să fie nevoie de timp, de prieteni și de planuri, însă țara avea anumite nevoi și sarcina ei era de a se ocupa de acestea. Nu de a primi ordine de la alții, nu?

Nu.

---

[1] În original, *rattle their cage* (engl., n.tr.).

Şi ea bea ceai, dintr-o ceaşcă din porţelan fin, cu zahăr şi puţin lapte, în stil englezesc, ca urmare a originii şi educaţiei ei, care, împreună cu răbdarea, o aduseseră în acel birou. Dintre toţi oamenii din lume care urmăriseră aceleaşi imagini transmise de acelaşi satelit, probabil că ea înţelegea cel mai bine ce ocazie se ivise, cît de vastă şi de atrăgătoare trebuia să fie, cu atît mai dulce cu cît se ivise atît de curînd după numirea ei în acel birou. De către un om care, acum, era mort. Era prea bună ca să fie ratată, nu?

Da.

– E înspăimîntător, domnule C, spuse Domingo Chavez frecîndu-se la ochi – era treaz de mai multe ore decît putea să suporte creierul său afectat de diferenţa de fus orar – şi încercă să îşi pună ordine în gînduri.

Stătea întins pe canapeaua din living, cu picioarele descălţate sprijinite pe măsuţa de cafea. Femeile din casă se duseseră la culcare, una gîndindu-se la munca de a doua zi şi cealaltă avînd în faţă un examen de admitere la colegiu. Aceasta din urmă nu se gîndise că era posibil ca, a doua zi, să nu se mai ţină nici un fel de cursuri.

– Spune-mi de ce, Ding, zise John Clark.

Trecuse timpul pentru a-şi face griji în privinţa talentului discutabil al unor personalităţi TV şi, la urma urmei, tînărul său partener urmărea să-şi ia diploma în Relaţii Internaţionale.

Chavez vorbi fără să deschidă ochii:

– Nu cred că s-a mai întîmplat aşa ceva pe timp de pace. Lumea nu se deosebeşte prea mult de săptămîna trecută, John. Săptămîna trecută situaţia a fost cu adevărat complicată. Am cîştigat nesemnificativul război în care eram implicaţi, dar lumea nu s-a schimbat cu mult şi noi nu sîntem mai puternici decît în acel moment, nu?

– Natura are oroare de vid? întrebă John încet.

– Cam aşa ceva, zise Chavez căscînd. Al naibii să fiu dacă nu aşa stau lucrurile aici şi acum!

– Nu rezolv prea multe, nu? întrebă Jack cu o voce tăcută şi sumbră în acelaşi timp.

Acum îl izbea din plin. Încă se mai vedea o strălucire, deşi, în cea mai mare parte, ceea ce se înalţa spre cer era mai degrabă

abur decît fum. Ceea ce intra în clădire constituia privelișteа cea mai deprimantă. Saci pentru cadavre. Din material cauciucat, cu mînere la capete și un fel de fermoar pe mijloc. Erau o mulțime și o parte ieșeau acum, purtate de perechi de pompieri, care coborau treptele ocolind fragmentele de zidărie. Abia începuse și nu avea să se termine prea curînd. În cele cîteva minute pe care le petrecuse sus, el nu văzuse nici un cadavru. Într-un fel, vederea primilor saci înrăutățiți lucrurile.

– Nu, domnule, spuse agentul Price, al cărei chip arăta la fel ca al lui. Nu e bine pentru dumneavoastră.

– Știu, zise Ryan încuviințînd și uitîndu-se în altă parte.

„Nu știu ce să fac, își spuse el. Unde e manualul, cursul de instruire pentru această operațiune? Pe cine să întreb? Unde să mă duc?"

„Nu vreau slujba asta!" strigă mintea sa. Ryan se mustră pentru egoismul acelui gînd, dar venise în acel loc îngrozitor pentru a demonstra capacitatea de conducere, fîțîindu-se prin fața camerelor TV de parcă ar fi știut ce făcea, ceea ce era o minciună. Poate nu una cu rea intenție. Dar una stupidă. „Du-te la comandantul pompierilor și întreabă-l cum merge treaba, de parcă asta ar fi fost greu de văzut!"

– Aștept sugestii, spuse el, în cele din urmă.

Agentul special Andrea Price respiră adînc și transformă în realitate fantezia oricărui agent special al Serviciului Secret al Statelor Unite, de la Pinkerton pînă în prezent:

– Domnule președinte, trebuie neapărat să vă adunați... – nu puteți împinge atît de departe lucrurile. Pe unele le puteți face, pe altele nu. Aveți oameni care lucrează pentru dumneavoastră. Pentru început, căutați să aflați care sînt aceia și lăsați-i să-și facă treaba. Apoi, poate că veți putea începe să v-o faceți pe a dumneavoastră.

– Înapoi la Casă?

– Acolo sînt telefoanele, domnule președinte.

– Cine e șeful Grupului Special de Pază?

– Era Andy Walker.

Price nu trebuia să-i mai și spună unde era acesta acum. Ryan se uită la ea și luă prima sa decizie prezidențială:

– Tocmai ai fost promovată.

Price încuviință:

– Urmați-mă, domnule!

Îi făcea plăcere să vadă că acel președinte, la fel ca toți ceilalți, putea învăța să execute ordine. Uneori, cel puțin. După ce făcură cîțiva pași, Ryan alunecă pe gheață și căzu, fiind ajutat de doi agenți să se ridice. Acest lucru îl făcu să pară și mai vulnerabil. Un fotoreporter surprinse momentul, oferind revistei *Newsweek* coperta pentru numărul următor.

– După cum vezi, președintele Ryan pleacă în momentul ăsta cu ceva ce pare a fi un vehicul al armatei, în locul mașinii Serviciului Secret. Ce crezi că intenționează să facă? întrebă prezentatorul.

– Cu toată obiectivitatea, cred că nici el nu știe în clipa asta, zise John comentatorul.

Părerea aceea făcu înconjurul globului un sfert de secundă mai tîrziu, în acordul tuturor, atît al prietenilor cît și al dușmanilor.

Unele lucruri trebuie făcute repede. Nu știa dacă erau cele potrivite – ei bine, știa, și nu erau – dar, la un anumit nivel, regulile deveneau puțin neclare, nu? Fiind descendentul unei familii politice care acționa în slujba publicului de două generații, el cunoscuse viața publică încă de cînd terminase Facultatea de Drept, ceea ce era un alt mod de a spune că nu avusese o slujbă adevărată în viața lui. Poate că avea puțină experiență în domeniul economiei, cu excepția faptului că era beneficiarul ei – directorii financiari ai familiei lui conduceau diverse fonduri și afaceri cu atîta pricepere, încît nu se întîlnea cu ei decît la plata impozitelor. Poate că nu practicase Dreptul niciodată, deși se pricepuse să se sustragă de la mii de impozite. Poate că nu își servise țara în uniformă, deși se considera un expert în siguranța națională. Poate că multe lucruri militau împotriva faptului de a face ceva. Dar cunoștea guvernul deoarece aceea îi fusese profesia în toată viața activă – pentru a nu spune „de lucru" – și, într-un asemenea moment, țara avea nevoie de cineva care cunoștea guvernul cu adevărat. „Țara avea nevoie să fie vindecată", se gîndi Ed Kealty, și el se pricepea la acest lucru.

Astfel că luă telefonul și formă un număr.

– Cliff, Ed la telefon...

1

ÎNCEPUTUL

Centrul de comandă de urgenţă al F.B.I. de la etajul cinci al clădirii Hoover este o încăpere de o formă ciudată, aproximativ triunghiulară şi surprinzător de mică, în care aveau loc doar vreo cincisprezece persoane una lîngă alta. Numărul 16, care urma să sosească, fără cravată şi îmbrăcat în haine de stradă, era directorul adjunct asistent Daniel E.Murray. Ofiţerul de serviciu era vechiul său prieten, inspectorul Pat O'Day. Un bărbat solid şi sever care creştea vite din pasiune la ferma sa din nordul Virginiei – acel cow-boy se născuse şi studiase în New Hampshire, însă cizmele lui erau confecţionate la comandă – O'Pay era cu receptorul la ureche şi încăperea era surprinzător de tăcută pentru un centru de criză în timpul uneia adevărate. O încuviinţare scurtă şi o mînă ridicată anunţară intrarea lui Murray. Acesta aşteptă ca O'Day să termine convorbirea.

– Ce se petrece, Pat?

– Am vorbit cu Andrews. Au înregistrări ale radarului şi alte chestii din astea. Am trimis agenţi de la Washington Field Office acolo ca să discute cu oamenii din turn. Şi Comitetul pentru Siguranţa Transportului Naţional o să trimită oameni acolo, ca să asiste. La prima vedere, se pare că un 747 al Liniilor Aeriene Nipone s-a prăbuşit deasupra clădirii într-o misiune sinucigaşă. Oamenii lui Andrews spun că pilotul a anunţat că era o situaţie de urgenţă a unui zbor K.L.M. neprogramat, a trecut pe deasupra

pistelor, s-a înclinat puţin spre stînga şi... ei bine..., spuse O'Day ridicînd din umeri. W.F.O. are oameni la Hill pentru a începe investigaţiile. Bănuiesc că o să fie considerat un atac terorist, ceea ce înseamnă că e în jurisdicţia noastră.

– Unde e D.A.I.-ul? întrebă Murray, referindu-se la directorul asistent însărcinat cu departamentul de la Washington al Biroului, care era staţionat la Buzzard's Point, pe rîul Potomac.

– În St. Lucia cu Angie, în vacanţă. Ce ghinion pe Tony! spuse inspectorul încruntat.

Tony Caruso plecase cu numai trei zile în urmă.

– E o zi îngrozitoare pentru multă lume. Numărul victimelor o să fie imens, Dan, ceea ce e mult mai îngrozitor decît ceea ce s-a petrecut în Oklahoma. Am dat alarmă generală pentru experţii legişti. Cu un dezastru ca ăsta, va trebui să identificăm multe cadavre după ADN. Ah, tipii de la televiziune întreabă cum de Aviaţia a lăsat să se întîmple aşa ceva.

O clătinare din cap însoţi concluzia aceea. O'Day avea nevoie de cineva pe care să-şi verse năduful şi comentatorii TV constituiau ţinta cea mai bună pentru moment. Cu timpul, aveau să fie alţii; amîndoi sperau că F.B.I.-ul nu avea să se numere printre aceste ţinte.

– Mai ştim şi altceva?

Pat clătină din cap:

– Nu. O să dureze ceva, Dan.

– Ryan?

– A fost la Hill, acum ar trebui să fie în drum spre Casa Albă. L-au dat la televizor. Părea cam răvăşit. Şi fraţii noştri de la U.S.S.S. au o noapte îngrozitoare. Tipul cu care am vorbit acum zece minute aproape că şi-a pierdut controlul. S-ar putea să se iţte un conflict în legătură cu cine va conduce investigaţiile.

– Grozav! pufni Murray. O să-l lăsăm pe P.G. să rezolve treaba asta...

Însă nu exista nici un procuror general şi nici un ministru al trezoreriei pe care să îi sune.

Nu era nevoie ca inspectorul O'Day să se gîndească prea mult. O lege federală împuternicea Serviciul Secret al Statelor Unite ca principala agenţie care investiga orice atac asupra

președintelui. Dar o altă lege federală oferea F.B.I.-ului jurisdicție asupra terorismului. De asemenea, o lege locală privitoare la crime aducea în scenă și Poliția Metropolitană din Washington. Mai intra în joc și Comitetul Național pentru Siguranța Transporturilor – pînă cînd nu se dovedea contrariul, ar fi putut să fie doar un teribil accident aviatic, și acesta era numai începutul. Fiecare agenție avea autoritate și pricepere. Serviciul Secret, mai mic decît F.B.I.-ul și cu mai puține resurse, avea niște anchetatori excelenți și unii dintre cei mai buni experți tehnici. C.N.S.T.-ul știa mai mult decît oricine altcineva din lume despre prăbușirile avioanelor. Însă, F.B.I.-ul trebuia să fie principala agenție pentru acea investigație, nu? își spuse Murray. Numai că directorul Shaw murise și, dacă nu mai era el cu mîna lui de fier...

„Dumnezeule mare!" își spuse Murray. El și Bill fuseseră colegi la Academie. Lucraseră în aceeași echipă ca agenți de stradă începători în Philadelphia riverană, urmărind spărgători de bănci...

Pat îi citi totul pe chip și încuviință.

– Da, Dan, durează ceva timp pînă te obișnuiești, nu? Ne-au decimat, omule, spuse el dîndu-i o foaie de hîrtie scrisă de mînă, cu lista decedaților cunoscuți.

„O bombă nucleară nu ne-ar fi făcut atîta rău", își dădu seama Murray aruncînd o privire peste numele acelea. O criză în evoluție ar fi dat posibilitatea unui avertisment strategic și, încet, în liniște, persoanele importante ar fi părăsit Washington-ul, retrăgîndu-se în diverse locuri sigure, astfel că mulți dintre ei ar fi supraviețuit – cel puțin, așa era planul – și, după lovitură, ar fi existat un fel de guvern funcțional care să adune rămășițele. Nu și acum însă...

Ryan fusese la Casa Albă de nenumărate ori, în vizită, să predea rapoarte, pentru întruniri importante și, mai recent, pentru a lucra în biroul său pe post de consilier pentru Securitatea Națională. Acum era prima oară cînd trebuise să arate legitimația și să treacă prin detectoarele de metale – mai exact, trecu de unul din obișnuință, numai că, de data aceasta, cînd alarma începu să țiuie, el își văzu de drum mai departe, fără ca măcar să încerce să scoată cheile. Comportamentul agenților Serviciului Secret era uimitor.

La fel ca toată lumea, erau liniştiţi de împrejurimile familiare şi, deşi întreaga ţară tocmai primise încă o lecţie privitoare la cît de iluzorie era „securitatea", iluzia era suficient de reală pentru ca profesioniştii să se simtă în largul lor în minciună. Armele erau în tocuri, hainele încheiate şi respirară cu toţii uşuraţi cînd grupul trecu prin intrarea dinspre răsărit.

O voce lăuntrică îi spuse lui Jack că aceea era casa lui acum, dar el nu dorea să creadă acest lucru. Preşedinţilor le plăcea să îi spună Casa Poporului, să folosească vocea politică a falsei modestii pentru a descrie un loc pentru care unii dintre ei ar fi trecut bucuroşi peste cadavrele propriilor copii, ca apoi să spună că, de fapt, nu era cine ştie ce. „Dacă minciunile ar fi pătat pereţii, se gîndi Jack, clădirea aceea ar fi avut o cu totul altă denumire". Dar acolo se petrecuseră şi evenimente măreţe, şi aceasta intimida mai mult decît meschinăria politicii. Acolo, James Monroe promulgase Doctrina Monroe şi dăduse ţării un loc important în strategia mondială. Acolo, Lincoln îşi ţinuse ţara unită prin simpla forţă a propriei voinţe. Acolo, Teddy Roosevelt făcuse din America un adevărat jucător mondial şi îşi trimisese Marea Flotă Albă prin lume pentru a-i face cunoscuţi pe americani. Acolo, vărul îndepărtat al lui Teddy îşi salvase ţara de haosul intern şi de disperare, cu puţin mai mult decît o voce nazală şi un portţigaret răsucit în sus. Acolo, Eisenhower îşi exercitase puterea cu atîta pricepere, încît aproape nimeni nu observase că făcea ceva. Kennedy îl înfruntase pe Hruşciov şi nimănui nu-i păsase că, făcînd acest lucru, acoperise o mulţime de boacăne. Acolo, Reagan pusese la cale distrugerea celui mai periculos duşman al Americii, numai pentru a fi acuzat că dormea aproape tot timpul. În cele din urmă, ce conta mai mult – realizările sau micile lucruri murdare comise de oameni imperfecţi, care păşiseră numai pentru scurt timp dincolo de slăbiciunile lor? Însă, acei paşi mici şi şovăitori făceau istoria care dăinuia, în timp ce restul era uitat, cu excepţia istoricilor revizionişti care, pur şi simplu, nu pricepeau faptul că oamenii nu trebuiau să fie perfecţi.

Totuşi, nu aceea era casa lui.

Intrarea era un fel de tunel care trecea pe sub Aripa Estică, unde Prima Doamnă, Anne Durling, pînă în urmă cu nouăzeci de

minute, își avea birourile. Prin lege, Prima Doamnă era o persoană particulară – o noțiune ciudată în privința cuiva care avea angajați plătiți – însă, în realitate, funcțiile sale erau adesea extrem de importante, chiar dacă neoficiale. Acolo, pereții erau asemenea celor dintr-un muzeu, nu dintr-o casă, văzu el cînd trecură pe lîngă micul cinematograf al Casei Albe, unde președintele putea să vizioneze filme împreună cu aproximativ o sută de prieteni apropiați. Erau și cîteva sculpturi, dintre care multe realizate de Frederic Remington, iar atmosfera dominantă generală trebuia să fie „pur" americană. Tablourile erau ale foștilor președinți și privirea lui Ryan a fost atrasă de ele – ochii lor lipsiți de viață păreau să-l privească suspicios și cu îndoială. Toți acei oameni care dispăruseră, buni și răi, indiferent dacă fuseseră judecați corect sau greșit de către istorici, se uitau la el.

„Sînt istoric, își spuse Ryan. Am scris cîteva cărți. Am judecat acțiunile altora de la o distanță confortabilă oferită de timp și spațiu. De ce n-a văzut asta? De ce n-a făcut asta?" Acum era prea tîrziu, știa prea bine. *Acum* era acolo și, din interior, lucrurile se vedeau cu totul altfel. Din afară, puteai să vezi înăuntru, să arunci întîi o privire în jur pentru a prinde toate informațiile și să le analizezi cînd treceau pe lîngă tine, să le oprești atunci cînd era nevoie, ba chiar să le dai înapoi, pentru a înțelege totul mai bine, fără să te grăbești, tocmai ca să pricepi totul cît se putea de corect.

Din interior, însă, nu era deloc așa. Acolo, totul venea spre tine ca un șir de trenuri în viteză, din toate direcțiile deodată, deplasîndu-se conform propriilor orare, lăsîndu-ți prea puțin loc de manevre sau pentru a reflecta. Ryan simțea deja acest lucru. Iar oamenii din tablouri veniseră acolo, în principal, beneficiind de luxul de a fi avut timp să se gîndească la ascensiunea lor, de luxul de a fi avut consilieri de încredere și bine intenționați. Acelea erau avantaje pe care el nu le avea. Cu toate astea, pentru istorici, astea n-ar fi reprezentat decît un simplu paragraf sau, poate, chiar o pagină întreagă, înainte ca scriitorul să-și continue analiza necruțătoare.

Jack știa că tot ce spunea sau făcea avea să fie supus analizei retrospective, iar nu numai începînd din clipa aceea. Oamenii aveau să caute acum în trecutul lui informații despre caracterul,

convingerile, acțiunile lui bune și rele. Încă din clipa în care avionul lovise clădirea Capitoliului, el era președinte și *fiecare* gură de aer trasă în piept de atunci avea să fie examinată într-o lumină nouă și necruțătoare multe generații de atunci încolo. Nu avea să mai cunoască intimitatea și, nici chiar după moarte, nu avea să fie la adăpost de curiozitatea oamenilor care habar nu aveau cum era să te afli în acel muzeu-birou-cămin imens, știind că reprezenta închisoarea ta pentru eternitate. Gratiile probabil că erau invizibile, dar păreau cu atît mai reale din acest motiv.

Atîția tînjiseră după acel post, și descoperiseră cît de oribil și de frustant era. Jack știa asta din propriile lecturi de istorie și după ce studiase de aproape trei oameni care ocupaseră Biroul Oval. Cel puțin, se presupunea că aceștia veniseră acolo cu ochii deschiși și, probabil, puteau fi învinuiți pentru faptul că aveau mințile mai înguste decît ego-urile. Cu cît era mai rău pentru cineva care nu își dorise niciodată acel loc? Oare istoria avea să-l judece pe Ryan cu mai multă blîndețe pentru asta? Acest gînd merita un pufnit ironic. Nu, el intrase în acea Casă într-un moment cînd țara sa avea nevoie și, dacă el nu satisfăcea acea nevoie, avea să fie etichetat pentru totdeauna ca nefiind bun de nimic, chiar dacă picase acolo din întîmplare, condamnat de un om acum mort să facă treaba după care celălalt tînjise.

Pentru agenții Serviciului Secret, era momentul să se relaxeze puțin. „Norocoșii!", își spuse Ryan lăsînd tristețea să i se strecoare în gînd, indiferent dacă era corect sau nu. Sarcina lor era aceea de a-i proteja pe el și familia lui. Sarcina lui era de a-i proteja pe ei și pe ai lor, la fel ca și familiile altor milioane de oameni.

– Pe aici, domnule președinte, spuse Price luînd-o la stînga pe coridorul de la parter.

Acolo, Ryan văzu primii angajați ai Casei Albe, care stăteau nemișcați pentru a-și vedea noul șef, pe cel pe care aveau să-l slujească atît cît puteau de bine. La fel ca toți ceilalți, stăteau, pur și simplu, și se uitau, fără să știe ce să spună, cîntărindu-l, fără să arate ce gîndeau, deși, cu siguranță, aveau să schimbe impresii în intimitatea vestiarului sau a sălilor de mese cu prima ocazie. Jack încă mai avea cravata înnodată la gît și nu se dezbrăcase de haina de pompier. Picăturile de apă care înghețaseră în părul lui, făcîn-

du-l să pară încărunțit, se topeau acum. Unul dintre membrii conducerii se făcu repede nevăzut, în timp ce grupul își continua drumul spre vest. Apăru din nou un minut mai tîrziu, făcîndu-și loc printre agenți și dîndu-i lui Ryan un prosop.

– Mulțumesc, spuse acesta surprins.

Stătu nemișcat cîteva clipe, apoi începu să-și șteargă părul. Atunci văzu un fotograf alergînd cu spatele și manevrînd aparatul în timp ce făcea poză după poză. Agenții Serviciului Secret nu îl împiedicau în nici un fel. „Asta însemna că era un membru al personalului, își spuse Ryan, fotograful oficial al Casei Albe, care avea sarcina de a imortaliza totul. Nemaipomenit, propriii oameni mă spionează!" Dar nu avea timp să se amestece în treburile astea, nu?

– Unde mergem, Andrea? întrebă Jack cînd treceau pe lîngă alte portrete de președinți și prime doamne, care îl priveau cu toții...

– În Biroul Oval. Credeam...

– În Biroul pentru Urgențe, spuse Ryan oprindu-se brusc, continuînd să se șteargă. Încă nu sînt pregătit pentru încăperea aceea, bine?

– Desigur, domnule președinte.

La capătul coridorului larg o luară la stînga, intrînd într-un hol micuț ai cărui pereți erau căptușiți cu grilaje din șipci de lemn cu aspect ieftin, apoi la dreapta și ieșiră din nou, pentru că nu exista un coridor de la Casa Albă pînă în Aripa Vestică. „De aceea nimeni nu îi luase haina", își dădu seama Jack.

– Cafea, ceru el.

Cel puțin, mîncarea avea să fie bună acolo. Popota Casei Albe era condusă de stewarzi ai Marinei și prima lui cafea în noua calitate de președinte a fost turnată într-o ceașcă splendidă, dintr-o cafetieră de argint, de către un marinar al cărui zîmbet era și profesional, și sincer și care, la fel ca toți ceilalți, era curios în legătură cu noul șef. Lui Ryan îi trecu prin cap că era asemenea unui animal de la grădina zoologică. Interesant, chiar fascinant, dar cum avea să se adapteze noii cuști?

Aceeași încăpere, alt loc. Președintele stătea la mijlocul mesei, astfel încît consilierii săi să se poată înșira de ambele părți. Ryan se așeză pe scaun destul de degajat. La urma urmei, nu era decît un scaun. Așa-numitele ornamente ale puterii nu erau decît

niște simple lucruri și puterea însăși era o iluzie, deoarece o asemenea putere era însoțită întotdeauna de obligații și mai mari. Pe prima puteai să o vezi și să o exerciți. Cele din urmă puteau fi doar resimțite. Obligațiile se înmulțiseră o dată cu aerul pe care-l respira, care, brusc, părea mai greu în acea încăpere fără ferestre. Jack luă o înghițitură scurtă de cafea, uitîndu-se în jur. Ceasul de perete arăta ora 23:14. Era președinte de... cît? De nouăzeci de minute? Cam de cît dura drumul cu mașina de acasă de la el pînă la... noua lui casă... în funcție de trafic.

– Unde e Arnie?

– Aici, domnule președinte, spuse Arnold van Damm intrînd în încăpere.

Șef al pesonalului pentru doi președinți, avea să stabilească acum un record al tuturor timpurilor ca șef al pesonalului în slujba celui de-al treilea. Primul președinte demisionase în dezonoare. Al doilea murise. Oare, al treilea avea să fie cel meritat sau lucrurile rele vin întotdeauna cîte trei? Două proverbe, la fel de mult citate și care se excludeau reciproc... Ochii lui Ryan îl sfredeleau, punîndu-i întrebarea pe care nu putea să o rostească: „Ce fac acum?"

– Bună declarația de la televizor, cît se poate de bună, zise șeful pesonalului așezîndu-se de partea cealaltă a mesei.

Părea liniștit și inspira competență, ca întotdeauna, dar Ryan nu se gîndi la efortul pe care îl cerea asta lucru din partea unui om care pierduse mai mulți prieteni decît avea Ryan.

– Nici măcar nu știu ce naiba am spus, zise Jack, căutînd în minte amintiri care dispăruseră.

– E ceva normal pentru o situație cînd trebuie să improvizezi, admise van Damm. Totuși, a fost destul de bine. Întotdeauna am considerat că ai instincte bune. O să ai mare nevoie de ele.

– Primul lucru? întrebă Jack.

– Băncile, bursele de valori, toate birourile federale sînt închise, probabil pînă la sfîrșitul săptămînii – poate chiar mai mult. Trebuie să organizăm funeraliile lui Roger și Anne. O săptămînă de doliu național – probabil că drapelele vor fi coborîte în bernă timp de o lună. În Cameră au fost și cîțiva ambasadori. Asta înseamnă o mare activitate diplomatică mai presus de orice. O sa

le numim chestiuni de organizare internă – știu, zise van Damm ridicînd mîna. Îmi pare rău, dar trebuie să le spunem într-un fel.

– Cine...

– Avem aici un Biroul de Protocol, Jack, indică van Damm. Oamenii sînt deja la posturile lor și lucrează la asta pentru tine. Avem o echipă de oameni care scriu discursuri; ei o să-ți pregătească declarațiile oficiale. Ziariștii o să vrea să te vadă – vreau să spun că va trebui să apari în public. Să liniștești oamenii... Trebuie să le redai încrederea...

– Cînd?

– Cel tîrziu, la timp pentru buletinele de știri de dimineață. C.N.N.-ul, toate posturile. Aș prefera să apărem în fața camerelor într-o oră, dar nu e obligatoriu. Putem să spunem că ești ocupat. O să fii, îi promise Arnie. Va trebui să fii pus la curent cu ce poți să spui și ce nu, înainte să apari în fața camerelor. O să lăsăm la latitudinea ziariștilor să hotărască ce pot să întrebe și ce nu și, într-un asemenea caz, vor fi cooperanți. Cred că te poți baza pe o săptămînă de tratament blînd. Asta e luna ta de miere cu presa și cam atît o să dureze.

– Și pe urmă? întrebă Jack.

– Pe urmă, vei fi președinte în toată puterea cuvîntului și va trebui să te comporți ca atare, spuse van Damm fără ocolișuri. N-a fost nevoie să depui jurămîntul, ții minte?

Cuvintele acelea îl făcură pe Ryan să întoarcă brusc capul și, cu coada ochiului, văzu expresiile rigide ale celorlalți din încăpere – toți, agenți ai Serviciului Secret în momentul acela. El era noul șef și ochii lor nu erau prea diferiți acum de cei din tablourile pe care le văzuse cînd venise din Aripa Estică. *Se așteptau* ca el să facă ce trebuia. Aveau să-l sprijine, să-l apere de alții și de el însuși, dar el trebuia să-și facă datoria. Nici nu aveau să-l lase să fugă. Serviciul Secret era împuternicit să-l apere de pericolele fizice. Arnie van Damm avea să încerce să-l apere de pericolele politice. Și alți membri ai pesonalului aveau să-l slujească și să-l apere. Cei de la reședință aveau să-l hrănească, să-i calce cămășile și să-i aducă cafeaua. Dar nici unul dintre ei nu avea să-l lase pe Ryan să fugă, nici din acel loc, nici de obligațiile sale.

Era o închisoare.

Dar ceea ce tocmai spusese Arnie era adevărat. Ar fi putut să refuze să depună jurământul, ba nu putea, nu, își spuse Ryan, uitîndu-se la masa lustruită din lemn de stejar. Ar fi fost catalogat pentru totdeauna ca laș, ba mai rău, în propria minte ar fi devenit asta, căci avea o conștiință care era un dușman mai periculos decît orice om. Era în firea lui să se uite în oglindă și să nu vadă suficient. Oricît de bun știa că este, nu era niciodată suficient de bun, fiind impulsionat de ce anume? De valorile pe care le învățase de la părinții lui, de la profesori, în Marină, de la numeroșii oameni pe care îi cunoscuse, din pericolele prin care trecuse? El se folosise de toate acele valori abstracte sau acestea îl folosiseră pe el? Ce anume îl adusese în acel punct? Ce anume îl făcuse ceea ce era – și ce devenise, de fapt, John Patrick Ryan? Ridică privirea și se uită în jur, întrebîndu-se ce credeau *ei* că devenise el, dar nici ei nu știau. Era președinte acum, cel care dădea ordine, pe care ei aveau să le execute; cel care ținea discursuri pe care ceilalți aveau să le analizeze, căutînd nuanțe și greșeli; cel care decidea ce avea să facă S.U.A., după care avea să fie judecat și criticat de alții, care, de fapt, habar nu avea să facă lucrul în privința căruia obiectaseră. Nu era o persoană, ci devenise o funcție. În interiorul acestui lucru trebuia să fie un om – sau, într-o zi, curînd, o femeie – care avea să se gîndească și să încerce să facă ceea ce trebuia. Și, pentru Ryan, peste mai puțin de o oră și jumătate, ceea ce trebuia însemna să depună jurămîntul. Și să încerce să își dea toată silința... Judecata istoriei era, în cele din urmă, mai puțin importantă decît ceea ce gîndea el despre sine, uitîndu-se în oglindă în fiecare dimineață, contemplînd ceea ce nu reușise să ducă la capăt. Adevărata închisoare era și avea să fie întotdeauna el însuși.

La naiba...

Șeful Magill văzu că focul era stins acum. Oamenii lui trebuia să fie atenți. Întotdeauna existau puncte periculoase, unde focul se stinsese, nu datorită apei reci, ci, mai degrabă, a lipsei de oxigen și aștepta momentul în care să reizbucnească, luîndu-i prin surprindere și ucigîndu-i pe cei imprudenți. Însă, oamenii lui erau precauți și acele mici zvîcniri malefice de viață nu aveau să fie

importante în ordinea evenimentelor din acel loc. Furtunurile se strîngeau deja și unii dintre oamenii lui duceau camioanele înapoi. Luaseră utilaje din tot orașul pentru acel incendiu și trebuia să trimită înapoi o mare parte dintre ele, ca nu cumva să izbucnească un incendiu în altă parte și mulți oameni să moară degeaba.

Era înconjurat de alți oameni acum, toți purtînd geci din vinilin cu litere mari și galbene care arătau cine erau. Un contingent al F.B.I.-ului, altul al Serviciului Secret, Poliția Metropolitană C.N.S.T.-ul, Biroul pentru Alcool, Tutun și Arme de Foc al Departamentului Trezoreriei și propriii anchetatori, fiecare căutînd să preia conducerea. În loc să țină o întrunire neoficială și să stabilească cine era șeful, ei se strînseseră în mici grupuri omogene, probabil așteptînd ca altcineva să le spună cine conducea lucrurile. Magill clătină din cap. Mai văzuse așa ceva.

Cadavrele erau scoase mai repede acum. Deocamdată, erau duse la Muzeul Armelor la peste un kilometru la nord de Hill, în apropiere de calea ferată. Magill nu invidia echipele de identificare, deși încă nu se ostenise să coboare în crater – așa numea acel loc acum – pentru a vedea proporțiile dezastrului.

– Șefule? întrebă o voce în spatele lui și Magill se întoarse.

– Da?

– C.N.S.T.-ul. Putem să începem să căutăm cutia neagră? întrebă omul arătînd spre palonier.

Deși partea din spate a avionului era departe de a fi intactă, se putea observa ce fusese și așa-numita cutie neagră – în realitate, vopsită în portocaliu Day-Glo – trebuia să fie pe undeva pe acolo. Zona era destul de curată. În cea mai mare parte, resturile fuseseră aruncate în partea de vest și s-ar fi putut să existe șansa de a o recupera repede.

– Bine, spuse Magill și făcu semn la doi pompieri să însoțească echipa care investiga prăbușirea.

– Poți să le spui oamenilor dumitale să încerce să nu miște componentele avionului? Trebuie să reconstituim incidentul și ar fi bine ca lucrurile să nu fie deplasate.

– Oamenii sînt pe primul plan, sublinie Magill.

Funcționarul federal încuviință cu o grimasă. Nu era amuzant pentru nimeni.

– Înțeleg, spuse el și făcu o pauză. Dacă îi găsiți pe membrii echipajului, vă rugăm să nu-i mișcați deloc. Chemați-ne și o să ne descurcăm noi. Bine?

– Cum o să-i recunoaștem?

– Cămăși albe, epoleți pe umeri și probabil că sînt japonezi.

Ar fi trebuit să pară o nebunie, dar nu era așa. Magill știa că trupurile oamenilor erau găsite intacte adesea în urma accidentelor aviatice chiar și în condițiile cele mai incredibile, așa încît numai un ochi format putea distinge urmele unei răni mortale la prima vedere. Acest lucru îi tulbura adesea pe civilii care ajungeau primii la locul accidentului. Era atît de ciudat că un corp omenesc părea mai robust decît viața căreia îi fusese suport. Era o binecuvîntare, deoarece supraviețuitorii erau scutiți de chinul îngrozitor de a identifica o bucată de carne sfîșiată și arsă, însă acea binecuvîntare era contracarată de cruzimea faptului de a recunoaște pe cineva care nu mai putea răspunde. Magill clătină din cap și îl trimise pe unul dintre oamenii săi să transmită acel ordin. Pompierii se săturaseră de ele deja. Primul ordin special, bineînțeles, fusese de a localiza și înlătura cadavrul președintelui Roger Durling. Orice altceva era pe planul doi și o ambulanță specială aștepta numai pentru cadavrul său. Pînă și Prima Doamnă, Anne Durling, trebuia să-i dea întîietate soțului, pentru ultima oară. O macara mobilă era manevrată în partea îndepărtată a clădirii pentru a ridica acele blocuri de piatră care acopereau podiumul ca niște cuburi de lemn de jucărie; în lumina puternică, se părea că numai literele și cifrele lipseau de pe ele pentru ca iluzia să fie desăvîrșită.

Lumea se îndrepta în număr mare spre toate departamentele guvernamentale, îndeosebi oficialitățile. Nu era deloc ceva obișnuit ca locurile de parcare ale personalităților să fie pline la miezul nopții, dar, în seara aceea, erau, și Departamentul de Stat nu făcea excepție. Au fost chemați și agenții de pază, deoarece un atac asupra unei agenții guvernamentale era un atac asupra tuturor și, deși felul atacului asupra guvernului era un motiv pentru a chema oameni înarmați, asta nu prea avea importanță în acel moment. Cînd se întîmpla A, rezulta B, pentru că era scris undeva că B era ceea ce făceai. Oamenii înarmați se uitau unii la alții

și clătinau din cap, știind că aveau să fie plătiți în plus, ceea ce îi punea în avantaj față de mai-marii care aveau să vină repede de la locuințele lor din Chevy Chase și din suburbiile Virginiei ca sa dea fuga sus și, apoi, să pălăvrăgească între ei.

O astfel de persoană își găsi locul de parcare de la subsol și își folosi cartela magnetică pentru a pune în funcțiune liftul personalităților cu care urcă pînă la etajul al șaptelea. Ceea ce îl făcea să fie diferit de alții era faptul că avea o misiune adevărată pentru seara aceea, chiar dacă era una la care se gîndise tot drumul de la casa lui din Great Falls. Era ceea ce el numea verificarea instalațiilor, deși expresia aceea nu era prea potrivită acum. Totuși, ce altceva ar fi putut să facă? Îi datora totul lui Ed Kealty – locul în societatea Washington-ului, cariera la Externe, atîtea alte lucruri. Țara avea nevoie de un om ca Ed în acel moment. Așa îi spusese Ed, argumentînd puternic în favoarea acelei idei și ceea ce făcea el însuși acum era, oare, ce reprezenta? O voce stinsă în mașină o numise trădare, dar, nu, nu era așa, pentru că „trădarea" era singura crimă definită în Constituție, unde se menționa că „oferă ajutor" sau îi favorizează pe dușmanii țării și, indiferent ce ar fi făcut Ed Kealty, nu *asta* se întîmpla, nu?

Totul se reducea la loialitate. El era omul lui Ed Kealty, la fel ca mulți alții. Relația începuse la Harvard, cu beri, întîlniri duble și week-end-uri petrecute la casa familiei lui de pe țărm – momente plăcute ale unei tinereți pline de viață. El fusese oaspetele din clasa de mijloc al uneia dintre marile familii ale Americii. De ce? Pentru că îi atrăsese atenția tînărului Ed. Dar de ce se întîmplase asta? Nu știa, nu întrebase niciodată și, probabil, nu avea să afle vreodată. Așa este prietenia. Se leagă, pur și simplu, și numai în America se poate întîmpla ca un pușți, care provine din mijlocul clasei muncitoare și care ajunge la Harvard cu bursă, să devină prietenul unui băiat dintr-o familie bună. Probabil că s-ar fi descurcat bine și prin propriile puteri. Nimeni altul decît Dumnezeu îi dăruise inteligența cu care se născuse. Părinții lui îl încurajaseră să-și dezvolte acel dar și îl învățaseră bunele maniere și... valorile. Acel gînd îl făcu să închidă ochii în clipa în care ușile liftului se deschiseră. Valori. Ei bine, loialitatea era una dintre acele valori, nu? Fără protecția lui Ed, poate ar fi ajuns doar

un *adjunct* al asistentului ministrului de Externe. Primul cuvînt dispăruse de mult din titlul pictat cu litere aurii pe uşa biroului său. Într-o lume dreaptă, ar fi trebuit să lupte şi pentru îndepărtarea următorului cuvînt din titlu, pentru că era la fel de bun pentru politica externă ca oricine altcineva de la etajul al şaptelea, nu? Da, cu siguranţă că era şi asta nu avea să se întîmple dacă nu era omul lui Ed Kealty. Fără petrecerile la care îi cunoscuse pe ceilalţi indivizi influenţi şi la care trăncănise, urcînd încetul cu încetul. Şi banii... Nu luase niciodată nici un fel de mită, însă prietenul lui îl sfătuise cu înţelepciune (sfatul venise de la unul din propriii consilieri, dar asta nu avea importanţă) în privinţa investiţiilor, permiţîndu-i să devină independent financiar şi, apropo, să cumpere casa cu o suprafaţă de o mie cinci sute de metri pătraţi în Great Falls şi să îşi trimită propriul fiu la Harvard, nu cu bursă, căci Clifton Rutledge III era fiul *cuiva* acum, nu al unui simplu muncitor. Nici toată munca pe care ar fi putut să o facă prin propriile puteri nu l-ar fi adus în acel loc şi loialitatea era atunci o datorie, nu?

Acest lucru făcea să-i fie mai uşor lui Clifton Rutledge II (de fapt, în certificatul de naştere scria Clifton Rutledge, *Junior* dar „Jr." nu era deloc sufixul potrivit pentru o persoană cu statutul lui), subsecretar de stat la Externe.

Restul ţinea numai de momentul potrivit. Etajul al şaptelea era întotdeauna păzit, cu atît mai mult acum. Dar toţi paznicii îl cunoşteau şi nu trebuia decît să dea impresia că ştia ce face. La naiba, îşi spuse Rutledge, ar fi putut să dea greş, iar acesta ar fi putut fi cel mai bun lucru posibil – „îmi pare rău, Ed nu era acolo..." Se întrebă dacă era cumva un gînd nedemn, stînd în faţa uşii biroului său şi ciulind urechile după paşi care s-ar fi potrivit cu ritmul rapid al bătăilor inimii. Acum trebuia să fie doi paznici pe etaj, patrulînd fiecare separat. Nu era nevoie de prea multă pază într-un asemenea loc. Nimeni nu intra în incinta Departamentului de Externe fără un motiv anume. Chiar şi în timpul zilei, cînd veneau vizitatori, aceştia trebuiau însoţiţi oriunde voiau să meargă. La ora aceea tîrzie, lucrurile erau şi mai stricte. Numărul lifturilor care funcţionau era redus. Era nevoie de cartele-cheie pînă sus, la ultimul etaj, şi un al treilea paznic se afla întotdeauna lîngă casa lifturilor. Aşa că totul se reducea la

momentul potrivit. Rutledge își verifica ceasul ascultînd ciclurile de pași și văzu că intervalul era regulat, încadrîndu-se în zece secunde. Bun. Nu trebuia decît să-l aștepte pe următorul.

– Salut, Wally.

– Bună seara, domnule, răspunse paznicul. Îngrozitoare seară.

– Ne faci un serviciu?

– Ce anume, domnule?

– Cafea. Nu e nici o secretară care să pună aparatele în funcțiune. Poți să dai o fugă pînă la bufet și să rogi pe unul dintre oamenii de-acolo să aducă o cafetieră sus? S-o ducă în sala de conferințe. O să avem o ședință în cîteva minute.

– Mi se pare normal. Chiar acum?

– Dacă poți, Wally.

– Mă-ntorc în cinci minute, domnule Rutledge, spuse paznicul pornind hotărît, după care, la o distanță de douăzeci de metri, o luă la dreapta și dispăru din raza lui vizuală.

Rutledge numără pînă la zece și porni în direcția opusă. Ușile duble ale biroului ministrului de Externe nu erau încuiate. Rutledge trecu de prima și, apoi, de a doua, aprinzînd și lumina în același timp. Avea la dispoziție trei minute. O parte din el spera că documentul era încuiat în seiful din birou al lui Brett Hanson, în care caz, sigur avea să dea greș, din moment ce numai Brett, doi dintre asistenții săi și șeful pazei cunoșteau combinația, iar seiful avea conectată o alarmă. Însă, Brett fusese un domn și chiar unul neglijent, atît de încrezător, pe de o parte, și de uituc, pe de alta – genul de om care nu își încuia niciodată mașina sau ușa casei, dacă nu îl punea soția să o facă. Dacă era într-un loc accesibil, acesta trebuia să fie unul din două. Rutledge deschise sertarul din mijloc al biroului și văzu obișnuitele creioane, pixuri ieftine (el și le pierdea întotdeauna) și agrafe. Trecu un minut, în timp ce Rutledge căută cu grijă prin sertar. Nimic. Aproape că răsuflă ușurat, pînă cînd se uită pe birou și îi veni să rîdă. Chiar acolo, vîrît în marginea de piele, era un plic alb adresat ministrului de Externe, însă fără timbru. Rutledge îl luă, ținîndu-l de margini. Nu era lipit. Îl deschise și scoase ce era înăuntru. O singură foaie de hîrtie, două paragrafe dactilografiate. În clipa aceea, Cliff Rutledge simți că îl ia cu frig. Pînă în acel punct, exercițiul fusese

pur teoretic. Ar fi putut să-l pună la loc, să uite că fusese acolo, să uite de telefon, să uite de tot... Două minute...

Oare, Brett semnase pentru el? Probabil că nu. Fusese din nou un gentleman în toate privințele. Nu l-ar fi umilit pe Ed așa. Ed făcuse un lucru onorabil dîndu-și demisia și Brett i-ar fi răspuns la fel de onorabil, fără îndoială că i-ar fi strîns mîna cu o privire tristă și asta ar fi fost tot. Două minute și cincisprezece.

Hotărîre: Rutledge vîrî scrisoarea în buzunarul hainei, se îndreptă spre ușă, stinse lumina și reveni pe coridor, oprindu-se abia la ușa propriului birou, unde aștepta jumătate de minut.

– Salut, George!

– Bună seara, domnule Rutledge.

– Tocmai l-am trimis pe Wally după cafea pentru etajul ăsta.

– Bună idee, domnule. E o seară îngrozitoare. E adevărat că...

– Mă tem că da. Probabil că Brett a murit împreună cu ceilalți.

– La naiba !

– Ar fi bine dacă i-ai încuia biroul. Adineauri am verificat ușa și...

– Da, domnule, zise George Armitage scoțînd inelul cu chei și alegînd-o pe cea potrivită. E întotdeauna atît de...

– Știu, admise Rutledge dînd din cap.

– Știți, acum două săptămîni i-am găsit seiful deschis. Ca și cum ar fi răsucit clanța, dar ar fi uitat să formeze combinația, spuse el clătinînd din cap. Bănuiesc că n-a fost jefuit niciodată, nu?

– Asta-i problema cu securitatea, spuse subsecretarul de stat de la Externe. Oamenii importanți par să nu fie niciodată atenți, nu?

Ce frumos era... Cine o făcuse? Întîmplător, întrebarea avea un răspuns. Reporterii TV, neavînd altceva de făcut, tot spuneau în fața camerelor să se privească partea din spate a avionului. El își amintea foarte bine de sigla aceea, deoarece, cu mult timp în urmă, luase parte la o operațiune în timpul căreia se aruncase în aer un avion cu cocorul roșu pe palonier. Aproape că regreta acum, dar invidia îl împiedica să o facă. Era o chestiune de decență. Fiind unul dintre cei mai mari teroriști ai lumii – folosea cuvîntul în mintea sa și, în acel for lăuntric, adora termenul. Deși nu îl putea folosi nicăieri altundeva – un asemenea lucru ar fi tre-

buit să fie opera lui, nu a unui amator. Pentru că asta fusese. Un amator al cărui nume avea să-l afle la timpul cuvenit, o dată cu toți ceilalți oameni de pe planetă, din emisiunile de televiziune. Ironia era suficient de izbitoare. Încă din adolescență se dedicase studiului și practicării violenței politice, învățării, gîndirii, plănuirii și executării unor asemenea acte, mai întîi ca participant și, apoi, ca lider. Și acum ce se întîmplase? Un *amator* îl depășise, întrecuse întreaga lume clandestină căreia îi aparținea. Ar fi fost stînjenitor, dacă n-ar fi fost atît de frumos.

Mintea lui antrenată trecu în revistă posibilitățile și analiza veni repede. Un singur om. Poate doi. Mai mult ca sigur, unul. Ca întotdeauna, își spuse el dînd din cap și strîngînd din buze, un om dispus să moară, să se sacrifice pentru Cauză – oricare ar fi fost Cauza pe care o slujea –, putea fi mai bun decît o armată. În acel caz, omul respectiv avusese talente deosebite și acces la mijloace speciale, ambele servindu-i perfect pentru atingerea scopului.

Acesta era un noroc, ca și faptul că fusese unicul actor al situației. Unui singur om îi era ușor să țină un secret. Se încruntă. Aceea era problema cu care se confruntase el întotdeauna. Partea cu adevărat grea era găsirea oamenilor potriviți, oameni în care putea să aibă încredere, care nu se lăudau sau se confesau altora, care împărtășeau propriul lui simț al misiunii, care aveau propria lui disciplină și care erau cu adevărat dispuși să-și rişte viețile. Acest ultim criteriu era prețul de pornire, unul suficient de ușor de stabilit, care acum însă devenea din ce în ce mai greu într-o lume în schimbare. Fîntîna la care adăsta seca și nu avea nici un rost să nege acest lucru. Avea din ce în ce mai puțini oameni cu adevărat devotați.

Întotdeauna mai deștept și cu vederi mai largi decît contemporanii săi, el însuși se confruntase cu necesitatea de a participa la trei operațiuni adevărate și, deși avusese în suflet tăria pentru a face ceea ce trebuia făcut, nu dorea să repete experiențele. În definitiv, era prea periculos. Nu că s-ar fi temut de consecințele acțiunilor sale – teroristul era mort, la fel de mort ca și victimele sale, iar morții nu mai îndeplinesc nici o misiune. Fusese pregătit pentru martiriu, dar nu îl căutase niciodată în mod special. La urma urmei, voise să *învingă*, să culeagă roadele acțiunilor lui, să fie recunoscut ca învingător, eliberator, cuceritor, să apară în cărțile în care

generațiile viitoare să citească despre el ceva mai mult decît o notă de subsol. Majoritatea aveau să își amintească de misiunea încununată de succes despre care se vorbea la televizorul din dormitorul său ca fiind un *lucru* îngrozitor. Nu părea acțiunea unui om, ci mai degrabă, un dezastru natural, pentru că nu servea nici unui scop politic. Aceea era problema cu gestul nebunesc al unui martir devotat. Norocul nu era suficient. Trebuia să existe un motiv și un rezultat. O acțiune era reușită numai dacă ducea la altceva. Era limpede că aceea nu dusese. Păcat ! Nu se întîmpla prea des ca...

Nu, bărbatul sorbi din sucul de portocale înainte să își lase vocea interioară să continue. Nu se întîmpla des? Dar nu se întîmplase niciodată, nu? Aceea era o întrebare filozofică. Revenind la istorie, putea spune că Asasinii fuseseră capabili să răstoarne sau, cel puțin, să decapiteze guverne, dar, pe atunci, o asemenea sarcină însemna eliminarea unui singur om și, în ciuda curajului arătat de emisarii acelei fortărețe din vîrful colinei, lumea modernă era mult prea complexă. Dacă era ucis un președinte sau un prim-ministru – chiar și unul dintre regii de care unele națiuni se mai agățau – un altul îi lua locul imediat. Lucru care, evident, se întîmplase și în acel caz. Dar acesta era diferit. Nu exista nici un cabinet ca să-l sprijine pe cel nou, un guvern în care membrii furioși să debină solidari și determinați să acționeze. Numai dacă altceva, ceva măreț și mai important fusese pregătit cînd se prăbușise avionul, atunci acel lucru frumos ar fi fost cu adevărat superb. Faptul că nu se întîmplase așa ceva nu putea fi schimbat, dar, la fel ca în cazul tuturor evenimentelor de acel gen, erau multe de învățat, atît din succesul, cît și din eșecul său, iar urmările, indiferent dacă fuseseră plănuite sau nu, erau foarte, foarte reale.

În acel sens, era tragic. O ocazie fusese irosită. Măcar dacă ar fi știut. Măcar dacă cel care pilotase acel avion spre destinație i-ar fi spus cuiva ce era plănuit. Dar martirii nu făceau așa ceva, nu? Proștii trebuiau să gîndească singuri, să acționeze singuri și să moară singuri; și, în succesul lor personal, se afla eșecul suprem. Sau poate că nu. Urmarea se făcea sințită...

– Domnule președinte? spuse un agent al Serviciului Secret care ridicase receptorul.

În mod normal, ar fi fost un infanterist marin, dar Grupul Special de Pază era încă puţin prea zguduit pentru a lăsa chiar pe oricine să stea în Sala de Şedinţe.

– F.B.I.-ul, domnule.

Ryan luă telefonul din suportul său:

– Da?

– Dan Murray la telefon.

Jack aproape că zîmbi cînd auzi acea voce familiară, mai precis, sfatul unui prieten. El şi Murray se cunoşteau de foarte multa vreme. La celălalt capăt al firului, Murray trebuia sa fi vrut să spună „Salut, Jack", dar nu o făcuse – nu putea să fie atît de familiar fără să fie încurajat – şi, chiar dacă Jack l-ar fi încurajat, el s-ar fi jenat să o facă şi ar fi riscat să-şi facă un renume de linguşitor în interiorul propriei organizaţii. „Încă un obstacol în calea comportamentului normal", se gîndi Jack. Chiar şi prietenii lui se distanţau acum.

– Ce e, Dan?

– Îmi pare rău că vă deranjez, dar trebuie să ştim cine conduce investigaţiile. În clipa asta, sînt o mulţime de oameni în jurul Capitoliului şi...

– Unitate în conducere, remarcă Jack trist.

Nu era nevoie să-l întrebe pe Murray de ce îl sunase. Toţi cei care ar fi putut să rezolve problema aceea de la un nivel inferior erau morţi.

– Ce spune legea în cazul ăsta?

– De fapt, nu spune nimic, zise Murray şi neliniştea i se simţea în glas.

Nu dorea să-l deranjeze pe cel care îi fusese prieten odată şi care ar fi putut să-i fie încă, în împrejurări mai puţin oficiale. Dar era vorba de afaceri şi acestea trebuiau rezolvate.

– Jurisdicţie multiplă?

– Aşa s-ar zice, confirmă Murray încuviinţînd fără să fie văzut.

– Bănuiesc că-i spunem un incident terorist. Noi doi avem o experienţă comună în chestiile astea, nu-i aşa? întrebă Jack.

– Aşa e, domnule.

„Domnule, se gîndi Ryan. La naiba!". Dar trebuia să mai ia o hotărîre. Se uită în jurul său înainte să răspundă.

– F.B.I.-ul este organizația principală în această investigație. Toată lumea îți raportează ție. Alege un om foarte bun care să se ocupe de treburi.

– Am înțeles, domnule.

– Dan?

– Da, domnule președinte?

– Cine e șef la F.B.I.?

– Directorul adjunct este Chuck Floyd. Acum e în Atlanta, ține un discurs și...

Mai erau și directorii asistenți, toți superiori lui Murray...

– Nu-l cunosc. Dar pe tine te cunosc. Tu vei fi directorul pînă cînd voi spune altfel.

Ryan simți imediat că acele cuvinte îl zguduiseră pe cel de la capătul celălalt al firului.

– Ăăă, Jack, eu...

– Și mie mi-a plăcut Shaw, Dan. Postul e al tău.

– Am înțeles, domnule președinte.

Ryan puse telefonul la loc și explică ceea ce tocmai făcuse.

Price a fost prima are obiectă:

– Domnule, orice atac asupra președintelui intră în jurisdicția...

Însă, Ryan o întrerupse:

– Ei au mai multe resurse și cineva trebuie să conducă investigația. Vreau ca totul să fie lămurit cît se poate de repede.

– Avem nevoie de o comisie specială, spuse Arnie van Damm.

– Condusă de cine? îl întrebă președintele Ryan. De un membru al Curții Supreme? De vreo doi senatori sau congresmeni? Murray e un vechi profesionist. Alegeți unul bun, indiferent cine e șeful Secțiunii de Criminalistică din Departamentul Justiției, ca să supravegheze investigațiile. Andrea, găsește-mi-l pe cel mai bun anchetator din cadrul Serviciului ca să fie asistentul principal al lui Murray. Doar nu vrem să folosim oameni din afară, nu? O să facem totul din interior. Să-i alegem pe cei mai buni oameni și să-i lăsăm să-și facă treaba. Ne purtăm de parcă am avea încredere în organizațiile care ar trebui s-o facă, zise el și făcu o pauză. Vreau ca investigația asta să meargă repede, bine?

– Da, domnule președinte, spuse agentul Price dînd din cap și Ryan surprinse un gest aprobator din partea lui Arnie van Damm.

„Poate că făcea bine", își permise Jack să gîndească. Satisfacția a fost însă de scurtă durată. În capătul îndepărtat al încăperii, lîngă perete, era un șir de televizoare și toate prezentau acum aceeași imagine, iar sclipirea aparatului unuia dintre fotoreporteri pe toate cele patru ecrane îi atrase atenția președintelui. Se întoarse și văzu patru imagini ale unui sac de cadavre coborît pe treptele aripii de vest a Capitoliului. Încă un cadavru care trebuia identificat, mare sau mic, de bărbat sau de femeie, important sau nu, nimeni nu putea să își dea seama de aceste lucruri numai după materialul cauciucat al sacului. Nu erau decît fețele încordate, reci și triste ale pompierilor care duceau acel lucru afurisit și acestea atrăseseră atenția unui fotoreporter fără nume, readucîndu-l pe președinte la realitatea de care el fugea acum, din nou. Camerele TV îi urmăriră pe cei trei, doi în viață și unul mort, în jos, pe trepte, îndreptîndu-se spre o ambulanță prin ale cărei uși deschise se vedea o grămadă compusă din alți asemenea saci. Cel pe care îl cărau a fost dat deoparte cu grijă, profesioniștii dînd dovadă de milă și de atenție față de trupul pe care lumea celor vii îl uitase. După aceea, urcară treptele din nou pentru a-l lua pe următorul. În Biroul pentru Urgențe se făcu liniște cînd toți priviră aceeași imagine. Cîțiva respirară adînc și ochii erau prea încremeniți sau prea șocați pentru lacrimi încă, astfel că, doi cîte doi se întoarseră la loc, ațintindu-și privirile asupra mesei din lemn de stejar lustruit. O ceașcă de cafea zdrăngăni pe farfurioară. Acel zgomot slab nu făcu decît ca liniștea să fie și mai apăsătoare, deoarece nimeni nu își găsea cuvintele pentru a umple golul.

– Ce altceva mai trebuie făcut acum? întrebă Jack.

Oboseala momentului îi izbi puternic. Bătăile rapide ale inimii de mai devreme în fața morții, de teamă pentru familia sa și de durere pentru pierderea suferită, își spuneau cuvîntul acum. Pieptul îi părea gol și brațele îi atîrnau grele, ca și cum mînecile hainei ar fi fost de plumb, astfel ca, deodată, trebuia să facă un efort chiar și pentru a-și ține capul sus. Era 23.35, după o zi care începuse la 4.10 dimineața, plină de interviuri legate de o slujbă pe care o avusese timp de opt minute înainte de subita sa promovare. Valul de adrenalină care îl susținuse nu se mai simțea, iar faptul că durase două ore îl făcea să se simtă și mai epuizat. Se uită în jur și puse ceea ce părea a fi o întrebare importantă:

– Unde voi dormi în noaptea asta?

„Nu aici", hotărî el imediat. Nu în patul unui mort, în așternuturile unui mort, la numai cîțiva metri de copiii unui mort. Trebuia să fie alături de propria familie. Simțea nevoia să se uite la propriii copii, care probabil că dormeau deja, deoarece ei treceau peste orice moment greu dormind; apoi să simtă îmbrățișarea soției lui, pentru că ea era singura constantă din lumea lui Ryan, singurul lucru pe care el nu avea de gînd să-l lase să se schimbe niciodată, în ciuda evenimentelor furtunoase care le luaseră cu asalt viața, pe care el nici nu le dorise, nici nu le așteptase.

Agenții Serviciului Secret se priviră uimiți, înainte ca Andrea Price să vorbească, preluînd comanda, așa cum îi stătea în fire și cum îi cerea acum slujba.

– La Cazarma Infanteriei Marine? La intersecția lui Eighth Street cu I?

Ryan încuviință:

– Merge, deocamdată.

Price vorbi apoi în microfonul prins de gulerul taiorului.

– SPADASINUL se mută. Aduceți mașinile la intrarea dinspre vest.

Agenții Grupului Special de Pază se ridicară. Ca unul, își încheiară paltoanele și, de cum ieșiră, duseră mîinile la pistoale.

– O să te trezim la 5.00, îi promise van Damm, după care adăugă: Ai grijă să dormi cît trebuie.

Răspunsul pe care îl primi a fost o privire scurtă și goală din partea lui Ryan în clipa în care acesta ieși din încăpere. Imediat, un agent al Casei Albe îi puse un palton pe umeri – fără ca Jack să se întrebe al cui era sau de unde apăruse. Urcă pe bancheta din spate a mașinii Chevy Suburban, care porni în clipa următoare, avînd un vehicul identic în față și altele trei în spate. Jack putea să evite priveliștea, dar nu și zgomotele, căci sirenele încă urlau dincolo de geamurile blindate și, oricum, ar fi fost o dovadă de lașitate, dacă și-ar fi ferit privirea. Strălucirea flăcărilor dispăruse, fiind înlocuită de licăririle mulțimii de vehicule de urgență, dintre care unele erau în mișcare, majoritatea stînd pe loc însă pe Hill sau în preajmă. Poliția avea grijă ca străzile din centru să fie libere, iar convoiul prezidențial se îndreptă rapid spre est, zece minute mai tîrziu sosind

la Cazarma Infanteriei Marine. Acolo, toată lumea era trează, cu uniformele la punct şi fiecare infanterist marin prezent avea o puşcă sau un pistol la vedere. Saluturile au fost rigide.

Locuinţa comandantului Corpului de Infanterie Marină data de la începutul secolului al XIX-lea, fiind una dintre puţinele clădiri oficiale care nu fuseseră incendiate de către britanici în timpul vizitei lor din 1814. Însă comandantul murise. Fusese un vaduv cu copii ajunşi la vîrsta maturităţii, locuise singur acolo pînă în seara precedentă. Acum, un colonel stătea pe verandă, în uniformă, cu pistolul la brîu şi cu un întreg pluton desfăşurat în jurul casei.

– Domnule preşedinte, familia dumneavoastră se află sus şi în deplină siguranţă, raportă colonelul Mark Porter imediat. Avem o întreagă companie de puşcaşi desfăşurată în perimetru şi o alta este pe drum în acest moment.

– Presa? întrebă Price.

– N-am primit nici un ordin în această privinţă. Ordinele mele au fost de a-i proteja pe oaspeţi. Singurele persoane care se află pe o rază de două sute de metri sînt cele al căror loc este aici.

– Îţi mulţumesc, domnule colonel, spuse Ryan, fără să-i pese de ziarişti şi îndreptîndu-se spre uşă.

Un sergent i-o ţinu deschisă, salutînd aşa cum trebuia să facă un infanterist marin şi, fără să se gîndească, Ryan îi întoarse salutul. Înăuntru, un ofiţer mai mare în grad îi făcu semn spre scară, salutînd şi el, din moment ce era sub arme. Acum lui Ryan îi era limpede că nu se putea duce nicăieri singur. Price, încă un agent şi doi infanterişti marini îl urmau în sus pe scări. Pe coridorul de la etajul doi se aflau doi agenţi ai Serviciului Secret şi încă cinci infanterişti. În sfîrşit, la 23.54, intră într-un dormitor, unde îşi văzu soţia stînd jos.

– Bună!

– Jack, spuse ea întorcînd capul. E adevărat totul?

El încuviinţă, după care ezită înainte să se aşeze alături de Cathy.

– Copiii?

– Dorm, zise ea şi făcu o pauză. Nu prea ştiu ce se întîmplă. Şi bănuiesc că sîntem patru persoane în situaţia asta, adăugă ea.

– Cinci.

– Președintele e mort? îl întrebă Cathy întorcîndu-se pentru a-și vedea soțul încuviințînd. Nici n-am apucat să-l cunosc.

– Un tip de treabă... Copiii lor sînt la Casa Albă. Dorm. N-am știut dacă ar fi trebuit să fac ceva. Așa că am venit încoace, spuse Ryan lărgindu-și cravata.

I se păru că trebuia să facă un mare efort pentru acel gest. „Era mai bine să nu deranjeze copiii", hotărî în sinea lui. Oricum, i-ar fi fost greu să meargă pînă acolo.

– Și acum?

– Trebuie să dorm. O să mă trezească la 5.00.

– Ce-o să facem?

– Nu știu, zise Jack și izbuti să se dezbrace, sperînd că ziua următoare avea să aducă o parte din raspunsurile pe care noaptea le ascundea numai.

2

ÎNAINTEA ZORILOR

Era de aşteptat să fie punctuali, aşa cum îi făceau să fie ceasurile lor electronice. Ryan avu impresia că abia închisese ochii cînd bătăile uşoare din uşă îl făcură să ridice capul de pe pernă speriat. Apoi, urmă momentul scurt de nedumerire caracteristic trezirii în altă parte decît în propriul pat: „Unde mă aflu?" Primul gînd lucid îi spuse că visase o mulţime de lucruri şi, poate... Dar, imediat după acel gînd veni anunţul lăuntric că partea cea mai rea a visului era reală. Se afla într-un loc ciudat şi nu exista altă explicaţie pentru acest lucru. Furtuna îl luase pe sus şi îl dusese într-un vîrtej de teroare şi nedumerire, după care îl lăsase acolo şi *acolo* nu era nici Kansas, nici Oz. Cam cel mai bun lucru pe care putea să-l spună, după vreo cinci sau zece secunde în care încercă să se dezmeticească, era că nu avea durerea de cap caracteristică lipsei de somn şi că nu era nici prea obosit. Se strecură afară din aşternut şi se îndreptă spre uşă.

„Bine că m-am trezit", îşi spuse trecînd pe lîngă uşa de lemn.

După aceea îşi dădu seama că încăperea aceea nu avea baie şi trebuia să deschidă uşa, ceea ce şi făcu.

– Bună dimineaţa, domnule preşedinte, spuse un agent tînăr şi cu o înfăţişare sinceră, întinzîndu-i un halat.

Iarăşi, era sarcina unui soldat, dar singurul infanterist marin pe care îl văzu pe coridor purta centură pentru pistol. Jack se întrebă dacă mai fusese vreun conflict cu o seară în urmă între

Corpul de Infanterie Marină și Serviciul Secret pentru a hotărî cine răspundea de protecția noului lor comandant suprem. Apoi, își dădu seama surprins că halatul era chiar al său.

– V-am adus cîteva lucruri aseară, îi explică agentul în șoaptă.

Un alt agent îi dădu capotul maron cam uzat al lui Cathy. Așadar, cineva le spărsese casa cu o seară în urmă – trebuia să o fi făcut, își dădu seama Jack, din moment ce el nu dăduse cheile nimănui; învinsese alarma pe care el o instalase cu cîțiva ani în urmă. Se întoarse apoi lîngă pat și lăsă capotul acolo înainte să iasă din nou. Un al treilea agent îi făcu semn spre un dormitor liber de pe culoar. Patru costume erau agățate de un pat cu baldachin, împreună cu patru cămăși, toate proaspăt călcate, și, pe lîngă toate acestea, mai erau o duzină de cravate și tot ce mai trebuia. „Nu era atît patetism cît disperare", își dădu seama Jack. Personalul știa sau, cel puțin, avea o idee în legătură cu situația în care se afla el și fiecare lucru pe care puteau să-l facă pentru a i-o ușura era făcut la perfecție. Cineva chiar îi lustruise cale trei perechi de pantofi negri după standardele Infanteriei Marine. „Niciodată nu arătaseră atît de bine", își spuse Ryan, îndreptîndu-se spre baie, unde, bineînțeles, își găsi toate lucrurile, chiar și săpunul lui obișnuit, *Zest*. Lîngă acesta erau loțiunile și cremele pe care le folosea Cathy. Nimeni nu își închipuia că e ușor să fii președinte, dar era înconjurat acum de oameni hotărîți să alunge orice grijă măruntă pe care ar fi avut-o.

Un duș cald îl ajută să-și relaxeze mușchii și aburi oglinda, după care se bărbieri. Termină totul pînă la 5.20, cînd coborî scările. Pe o fereastră văzu un grup de infanteriști marini în uniforme de camuflaj stînd de pază în curte, răsuflările lor fiind vizibile din cauza aburilor. Cei dinăuntru luară poziție de drepți cînd trecu. Poate că el și ai lui apucaseră cîteva ore de somn, dar nimeni altcineva nu dormise. „Asta era ceva ce nu trebuia să uite", își spuse Jack lăsîndu-se ademenit de arome spre bucătărie.

– Atenție, drepți! spuse sergentul major al infanteriștilor marini puțin mai încet în semn de respect față de copiii care dormeau sus și, pentru prima oară după cina din seara precedentă, Ryan izbuti să zîmbească.

– Liniștiți-vă, domnilor infanteriști marini, spuse el îndreptîndu-se spre cafetieră, însă un caporal i-o luă înainte.

Cantitățile corecte de frișcă și de zahăr fuseseră puse în cană – iarăși, cineva se documentase foarte bine – după care femeia îl servi.

– Membrii personalului s-au strîns în sufragerie, domnule, îi spuse sergentul major.

– Mulțumesc, zise Ryan pornind în direcția respectivă.

Oamenii arătau groaznic, ceea ce îl făcu pe Jack să se simtă vinovat pentru înfățișarea lui de om care tocmai ieșise de sub duș. Apoi văzu teancul de documente pe care le pregătiseră.

– Bună dimineața, domnule președinte, spuse Andrea Price.

Ceilalți începură să se ridice de pe scaune, dar Ryan le făcu semn să rămînă pe loc și i se adresă lui Murray.

– Ce știm, Dan?

– Acum vreo două ore, am găsit cadavrul pilotului. Actele îi sînt intacte. Numele lui e Sato, așa cum era de așteptat. Un pilot cu foarte multă experiență. Încă mai căutăm copilotul, spuse Murray, după care făcu o pauză. Se caută droguri asupra pilotului, dar ar fi ceva surprinzător dacă s-ar găsi. Cei de la C.N.S.T. au găsit cutia neagră, au găsit-o în jurul orei 4.00 și, în momentul ăsta, o verifică. Am recuperat peste două sute de cadavre...

– Și pe cel al președintelui Durling?

Price răspunse la întrebarea aceea clătinînd din cap.

– Nu încă... În partea aceea a clădirii... Ei bine, e dezastru și au hotărît să aștepte lumina zilei ca să se ocupe de treburile mai grele.

– Supraviețuitori există?

– Numai cei trei despre care știm că se aflau în partea aceea a clădirii în momentul impactului.

– Bine, spuse Ryan clătinînd și el din cap, deoarece informația aceea era importantă, dar acum irelevantă. Am aflat ceva cu adevărat important?

Murray își consultă notițele:

– Avionul a decolat de pe Vancouver International. Au completat un plan de zbor fals pentru Aeroportul Heathrow din Londra, s-au îndreptat spre est și au părăsit spațiul aerian canadian la 7.51, ora locală. Chestii de rutină... Bănuim că a înaintat o vreme, după care s-a întors și a continuat spre sud-est, spre Washington. După aceea, a trecut de controlul traficului aerian într-un fel.

– Cum?

Murray făcu semn spre cineva pe care Ryan nu îl cunoștea.

– Domnule președinte, sînt Ed Hutchins de la C.N.S.T. Nu e greu deloc. A spus că e un avion charter K.L.M. care se întoarce la Orlando. Pe urmă, a anunțat că are o urgență. Cînd este vorba de o urgență în timpul zborului, oamenii noștri sînt pregătiți să aducă avionul la sol imediat. Am avut de-a face cu un individ care știa exact cum sa acționeze. Nimeni n-ar fi putut să împiedice asta, încheie el defensiv.

– Pe bandă nu se aude decît o singură voce, observă Murray.

– Oricum, avem înregistrările radarului, continuă Hutchins. A simulat că ar fi un avion cu dificultăți de control, a cerut un vector de urgență spre Andrews și a obținut ceea ce a vrut. De la Andrews la Hill nu e nici un minut de zbor.

– Unul dintre oamenii noștri au găsit o bombă Stinger, zise Price cu un fel de mîndrie.

Hutchins însă clătină din cap. Era gestul la modă în dimineața aceea la Washington.

– Era o nimica toată pentru un avion atît de mare.

– Ce se aude din Japonia?

– Sînt în stare de șoc, spuse Scott Adler, ofițer de carieră în cadrul Departamentului de Stat și unul dintre prietenii lui Ryan. Imediat după ce ați venit aici, am primit un telefon de la prim-ministrul lor. Nu se poate spune că a avut o săptămînă ușoară, deși părea bucuros să se afle din nou la cîrma lucrurilor. Vrea să vină încoace să-și ceară scuze personal. I-am spus că o să-l sunăm noi...

– Spune-i da.

– Ești sigur, Jack? întrebă Arnie van Damm.

– Știe cineva că a fost un act intenționat? întrebă Ryan la rîndul său.

– Nu știm, zise Price.

– Nici un exploziv la bord, remarcă Dan Murray. Dacă ar fi fost.

– Eu nu m-aș fi aflat aici, spuse Ryan terminîndu-și cafeaua, iar femeia caporal îi umplu ceașca imediat. O să descoperim că a fost vorba de unul sau doi nebuni, așa cum s-a-ntîmplat mereu.

Hutchins încuviință încet.

– Explozibilele sînt destul de slabe. Chiar dacă ar fi fost și cîteva tone, la capacitatea unui 747-400, n-ar fi compromis deloc

misiunea și consecințele ar fi fost dezastruoase. Ceea ce avem aici e, pur și simplu, o prăbușire. Dezastrul ulterior a fost produs de aproape jumătate de rezervor de combustibil, vreo optzeci de tone. Ceea ce înseamnă destul de mult, încheie el.

Hutchins investiga accidentele aviatice de aproape treizeci de ani.

– E mult prea devreme ca să tragem concluzii, spuse Price.

– Scott?

– Dacă a fost... la naiba, zise Adler clătinînd din cap. Ăsta n-a fost un act pus la cale de guvernul lor. Cei de acolo sînt înnebuniți. Ziarele cer capetele celor care au corupt guvernul de la început și prim-ministrul Koga aproape că plîngea la telefon. Să zicem că, dacă cineva de acolo a făcut treaba asta, ei vor afla asta pentru noi.

– Ei nu se grăbesc la fel de mult ca noi, zise Murray. Andrea are dreptate. E prea devreme ca să tragem concluzii, dar totul indică o pură întîmplare, nu ceva intenționat, adăugă el și apoi tăcu un moment. De fapt, știm că partea cealaltă a creat arme nucleare, vă amintiți?

Pînă și cafeaua se răci la acea remarcă.

Pe acesta îl găsi lîngă o tufă, în timp ce mișca scara dintr-o parte a fațadei dinspre vest în alta. Pompierul lucra de șapte ore fără nici o pauză. Amorțise deja. După ce vezi o mulțime de orori, mintea începe să privească trupurile și părțile de corpuri omenești ca pe niște simple lucruri. Rămășițele unui copil sau chiar ale unei femei drăguțe puteau să îl zguduie, pentru că el însuși era încă tînăr și necăsătorit, însă cadavrul peste care dădu din întîmplare nu era de acel fel. Nu avea cap și părți din ambele picioare îi lipseau, dar era sigur cadavrul unui bărbat, acoperit de zdrențele unei cămăși albe, cu epoleți pe umeri. „Cîte trei dungi pe fiecare", observă el. Se întrebă ce însemna acest lucru, dar era prea obosit ca să mai poată gîndi prea bine. Se întoarse și îi făcu semn locotenentului său, care, la rîndul lui, o bătu pe braț pe o femeie îmbrăcată cu un impermeabil din vinilin al F.B.I.-ului.

Aceasta se apropie sorbind dintr-un pahar de plastic și dorindu-și să-și poată aprinde o țigară – „încă era prea mult fum pentru asta", mormăi în sinea ei.

– Tocmai l-am găsit pe ăsta. Un loc ciudat, dar...

– Da, ciudat, spuse ea făcînd vreo două fotografii pe care avea să se vadă ora exactă.

Apoi, scoase un carneţel din buzunar şi îşi notă locul unde se afla cel de al patrulea cadavru de pe lista ei personală. Nu văzuse prea multe care să ţină de atribuţiile ei. Cîţiva pari de plastic şi o panglică galbenă aveau să marcheze locul; se apucă să noteze datele.

– Puteţi să-l întoarceţi.

Sub cadavru văzură o bucată neregulată dintr-o sticlă plată sau ceva din plastic asemănător cu o sticlă. Agentul F.B.I. făcu altă fotografie şi, prin vizor, lucrurile păreau oarecum mai interesante decît văzute cu ochiul liber. Ridică privirea şi văzu o gaură în balustrada de marmură. O altă privire aruncată în jur dezvălui o mulţime de obiecte metalice mici, care, cu o oră în urmă, ea hotărîse că erau bucăţi din avion şi care atraseseră atenţia unui anchetator C.N.S.T., care acum stătea de vorbă cu acelaşi ofiţer al pompierilor cu care discutase ea cu un minut în urmă. Trebui să-i facă de trei ori cu mîna pentru ca el s-o vadă.

– Ce este? întrebă el ştergîndu-şi ochelarii cu o batistă.

Femeia îi arătă:

– Uită-te la cămaşă.

– E un membru al echipajului, spuse el, după ce îşi puse ochelarii. Poate chiar unul dintre piloţi. Ce-i asta? întrebă apoi, arătînd ceva, la rîndul lui.

Avea o ciudată delicateţe. În cămaşa albă a uniformei era o gaură imediat în dreapta buzunarului înconjurată de o pată ruginie. Agentul F.B.I. apropie lanterna şi văzu că pata era uscată. Temperatura era de aproape minus douăzeci de grade. Trupul fusese aruncat în acel loc practic în momentul impactului, iar sîngele din jurul gîtului retezat era îngheţat, avînd culoarea unui oribil şerbet de prune. Ea văzu că sîngele de pe cămaşă se uscase înainte să apuce să se congeleze.

– Nu-l mai mişcaţi, îi spuse ea apoi pompierului.

La fel ca majoritatea agenţilor F.B.I., şi ea lucrase în poliţie înainte să se mute la agenţia federală. Frigul o făcea să fie palidă.

– Prima investigaţie a unei prăbuşiri? o întrebă cel de la C.N.S.T. văzîndu-i faţa şi interpretîndu-i greşit paloarea.

Ea încuviință:

– Da, dar nu e crima de care mă ocup, spuse ea, după care deschise stația pentru a-și suna șeful.

Pentru cadavrul acela voia o echipă și medici legiști.

Telegramele sosiră din partea tuturor guvernelor din lume. Majoritatea erau lungi și toate trebuiau citite – ei bine, cel puțin cele din țările importante. Cea din Togo putea să mai aștepte.

– Ministrul de Interne și cel al Comerțului se află în oraș și așteaptă să ia parte la o ședință a cabinetului împreună cu toți adjuncții, spuse van Damm, în timp ce Ryan răsfoia mesajele, încercînd să citească și să asculte totodată. Șefii de Stat-Major Interarme și toți adjuncții sînt adunați, împreună cu toți comandanții C.I.N.C. pentru a discuta despre securitatea națională...

– Consiliul pentru Apărare? întrebă Jack fără să ridice privirea.

Pînă în urmă cu o zi, el fusese consilierul pentru problemele de securitate națională al președintelui Durling și nu părea că lumea se schimbase prea mult în douăzeci și patru de ore.

Scott Adler răspunse acum:

– E întreg.

– Washington-ul e închis în mare parte, spuse Murray. La radio și la televizor, oamenii sînt sfătuiți să nu-și părăsească locuințele, cu excepția serviciilor esențiale. Garda Națională a orașului e pe străzi. Avem nevoie de oameni pentru Hill și Garda este o brigadă a poliției militare. S-ar putea chiar să fie de folos. Pe lîngă asta, pompierii trebuie să fie deja epuizați.

– Peste cît timp o să avem niște informații concrete? întrebă președintele.

– Nu știm precis, Ja... Domnule...

Ryan își ridică privirea de pe telegrama oficială a Belgiei.

– De cît timp ne cunoaștem noi, Dan? Nu sînt Dumnezeu, bine? Dacă îmi spui pe nume din cînd în cînd, n-o să te împuște nimeni.

A fost rîndul lui Murray să zîmbească.

– Bine. Nu se poate spune nimic sigur cînd e vorba de o asemenea investigație. Răspundurile apar, mai devreme sau mai tîrziu, dar apar, promise Dan. Avem o echipă formată din oameni foarte buni acolo.

– Ce le spun ziariştilor? întrebă Jack frecîndu-se la ochi, obosit deja de atîta citit.

Poate avea dreptate Cathy. Poate că, într-adevăr, avea nevoie de ochelari. În faţă avea o foaie de hîrtie pentru apariţiile la televiziune din dimineaţa aceea, care fuseseră alese dintr-un număr foarte mare. C.N.N. la 7.08, C.B.S. la 7.20, N.B.C. la 7.37, A.B.C. la 7.50, Fox la 8.08, toate din Sala Roosevelt de la Casa Albă, unde camerele erau instalate deja. Cineva hotărîse că un discurs oficial era prea mult pentru el şi nu tocmai potrivit pentru situaţia aceea, pînă cînd nu aveau ceva substanţial de anunţat. Doar o autoprezentare liniştită, demnă şi, mai presus de toate, cuprinzătoare, în faţa oamenilor care îşi citeau ziarul şi îşi beau cafeaua de dimineaţă.

– Vor fi întrebări uşoare. Am avut grijă de asta deja, îl asigură van Damm. Răspunzi şi vorbeşti rar şi clar. Arată-te cît poţi de relaxat. Nimic dramatic. Oamenii nu se aşteaptă la asta. Vor să ştie că cineva se ocupă, răspunde la telefoane, mă rog. Ştiu că e prea devreme ca să spui sau să faci ceva hotărîtor.

– Şi copiii lui Roger?

– Presupun că încă mai dorm. Rudele lor au venit în oraş. Sînt la Casa Albă acum.

Preşedintele Ryan încuviinţă fără să ridice privirea. Îi era greu să se uite în ochii celor din jurul mesei, mai ales cînd era vorba de asemenea lucruri. Exista un plan şi pentru asta. Probabil că oamenii pentru mutat erau deja pe drum. Membrii familiei Durling – cei care mai rămăseseră – aveau să fie îndepărtaţi din Casa Albă cu amabilitate, dar repede, pentru că nu mai era casa lor. Ţara avea nevoie de altcineva acolo şi acel cineva trebuia să se simtă cît mai confortabil cu putinţă, ceea ce însemna eliminarea oricăror urme vizibile care ar fi putut aminti de foştii ocupanţi. Jack îşi dădu seama că nu era ceva cinic. Era vorba de afaceri. Fără îndoială că aduseseră un psiholog care să-i ajute pe membrii familiei să suporte durerea, să-i „pregătească" pentru a trece peste ea atît cît permitea medicina. Dar ţara era pe primul loc. În necruţătorul calcul al vieţii, chiar şi o naţiune atît de sentimentală ca aceea a Statelor Unite ale Americii trebuia să meargă mai departe. Cînd avea să vină momentul ca Ryan să plece de la Casa

Albă, într-un fel sau altul, avea să se întîmple același lucru. Fusese o vreme cînd un fost președinte coborîse dealul spre Union Station de la instalarea succesorului său pentru a-și lua un bilet de tren spre casă. Acum apelau la companii de transport și, fără îndoială, membrii familiei aveau să zboare cu un avion al Forțelor Aeriene, dar copiii aveau să plece, lăsînd în urmă școlile și prietenii pe care și-i făcuseră, întorcîndu-se în California și la viața pe care aveau să le-o reclădească rudele lor. „Afaceri sau nu, era un lucru lipsit de sentiment", se gîndi Ryan uitîndu-se absent la telegrama belgiană. Cît de bine ar fi fost pentru toată lumea dacă avionul nu s-ar fi prăbușit peste clădirea Capitoliului...

Și, pe deasupra, Jack fusese nevoit rareori să consoleze copiii unui cunoscut și, cu siguranță, nici nu le luase locuința. Clătină din cap. Nu era vina lui, dar era sarcina lui.

Îndreptîndu-și atenția din nou asupra telegramei, observă că America ajutase de două ori la salvarea acelei țărișoare în mai puțin de treizeci de ani, după care o protejase cînd intrase în alianța N.A.T.O., că exista o legătură de sînge și prietenie între America și o țară pe care majoritatea americanilor ar fi găsit-o greu pe hartă. Și asta era adevărat. Oricare ar fi fost defectele țării sale, oricare i-ar fi fost imperfecțiunile, oricît de dure ar fi părut unele dintre acțiunile sale, țara lui făcuse ceea ce trebuia de cele mai multe ori. Lumea era mult mai bună din acel motiv și, de aceea, afacerile trebuiau rezolvate.

Inspectorul Patrick O'Day era recunoscător pentru frigul acela. Cariera sa se întindea pe o perioadă mai lungă de treizeci de ani și nu era pentru prima oară cînd se afla în fața unei grămezi de cadavre și de tot felul de părți disparate ale acestora. Primul caz fusese în Mississippi; într-un an, în mai, o școală de duminică bombardată de Ku-Klux-Klan. Unsprezece victime. Cel puțin, aici, frigul alunga mirosul îngrozitor al cadavrelor. Nu își dorise niciodată să aibă un grad mare în cadrul F.B.I.-ului; „inspector" era titlul cu o importanță variabilă în sensul avantajelor. În cazul lui, ca și în cel al lui Dan Murray, O'Day era ca un depanator, fiind adesea trimis pentru a se ocupa de cazurile mai delicate.

Recunoscut ca un agent de stradă excelent, reuşise să aibă cazuri adevărate, atît importante, cît şi mai puţin imporante, în loc să supravegheze lucrurile, ceea ce i se părea plictisitor.

Directorul adjunct Tony Caruso străbătuse alt drum. El fusese agent special însărcinat cu două birouri de teren, ajunsese să conducă Departamentul de Antrenament al F.B.I.-ului, după care preluase Biroul de Teren din Washington, care era suficient de mare pentru a merita gradul „AD" pentru comandantul său, împreună cu unul dintre cele mai neplăcute locuri din America de Nord. Lui Caruso îi plăceau puterea, prestigiul, salariul mare şi locul de parcare rezervat pe care i-l conferea poziţia sa, dar o parte din el îl invidia pe vechiul lui prieten Pat pentru faptul că încă mai făcea şi munca de jos.

– Ce părere ai? întrebă Caruso, uitîndu-se la cadavru.

Încă mai aveau nevoie de lumină artificială. Soarele răsărea, dar din partea cealaltă a clădirii.

– Nu pot să spun încă nimic sigur, dar tipul ăsta a murit cu cîteva ore înainte ca avionul să se prăbuşească.

Amîndoi se uitau la un expert cărunt de la laboratorul sediului cum examina cadavrul. Trebuie făcute o mulţime de teste. Aflarea temperaturii interioare a corpului era unul dintre acestea; un computer ţinea seama de condiţiile de mediu şi, deşi se putea conta pe informaţiile respective mult mai puţin decît ar fi vrut cei doi ofiţeri, orice lucru petrecut înainte de ora 9.46 în seara precedentă avea să le spună ceea ce doreau să afle.

– Înjunghiat în inimă, spuse Caruso, cutremurîndu-se la acel gînd.

Niciodată nu te puteai obişnui cu brutalitatea crimei. Indiferent dacă era vorba de o persoană sau de o mie, moartea nenaturală rămînea nenaturală şi numărul îţi spunea doar cîte dosare *individuale* existau.

– Am găsit pilotul, zise el apoi.

O'Day încuviinţă:

– Am auzit. Trei dungi, înseamnă că e copilotul. Şi a fost ucis. Aşa că, poate, n-a fost decît un singur individ.

– Cîţi membri are echipajul unui asemenea avion? îl întrebă Caruso pe supraveghetorul de la C.N.S.T.

– Doi. Cele mai vechi aveau un inginer de zbor, dar cele noi nu se ostenesc cu așa ceva. Pentru zborurile foarte lungi s-ar putea să existe un pilot de rezervă, dar aparatele astea sînt destul de automatizate acum și motoarele nu se prea defectează.

Tehnicianul de la laborator se ridică și le făcu semn să intre celor cu sacul de cadavre înainte să se ducă lîngă cei doi.

– Vreți să auziți o primă părere?

– Bineînțeles, spuse Caruso.

– Categoric a murit înainte de prăbușire. Nu are nici o rană provocată în timpul impactului. Rana din piept e relativ veche. Ar trebui să existe contuzii de la centura de siguranță, dar nu există, sînt doar zgîrieturi și tăieturi, din care a curs foarte puțin sînge. N-a curs suficient sînge cînd i-a fost retezat capul. De fapt, nu e suficient sînge nicăieri în rămășițele de-aici. Să zicem că a fost omorît pe scaunul lui în avion. Centurile îl țin în poziție șezînd. În urma morții, sîngele se scurge spre extremitățile inferioare și picioarele i-au fost smulse în clipa în care avionul a lovit clădirea – de aceea e atît de puțin sînge. Am multă treabă de făcut, dar, acum, pe loc, pot să spun că a murit cu cel puțin trei ore înainte ca avionul să ajungă aici, spuse Will Gettys, dîndu-le portofelul. Aici sînt actele tipului. Sărmanul ticălos! Bănuiesc că n-a avut de-a face cu toată treaba asta.

– Ce șanse sînt să te înșeli? întrebă O'Day.

– M-aș mira, Pat... O oră, două în privința momentului în care a survenit moartea – mai degrabă, mai devreme decît mai tîrziu – da, asta s-ar putea. Dar nicăieri nu e suficient sînge pentru ca acest individ să fi fost în viață în clipa impactului. A murit înainte de prăbușire. Puteți fi siguri de asta, le spuse Gettys, știind că era în joc cariera lui, dar convins că avea dreptate.

– Slavă Domnului, oftă Caruso.

Acel lucru făcea mai mult decît să ușureze investigația. În următorii douăzeci de ani, aveau să se avanseze tot felul de teorii legate de o conspirație și F.B.I. avea să își vadă de treabă mai departe, verificînd fiecare posibilitate, ajutat, cu siguranță, de poliția japoneză, dar un singur individ pilotase avionul spre pămînt și asta făcea foarte probabil ca acea crimă *grand mal*, la fel ca majoritatea celorlalte, să fi fost opera unui singur om, nebun

sau nu, priceput sau nu, în orice caz, unul singur. Nu că ar fi crezut cineva așa ceva *vreodată*.

– Trasmite-i informația lui Murray, spuse Caruso. E cu președintele.

– Am înțeles, domnule, zise O'Day pornind spre locul unde îi era parcată camioneta.

„Probabil că a lui era singura din oraș, își spuse inspectorul, care avea girofar de poliție conectat la brichetă. Așa ceva nu se spunea prin stație, indiferent dacă era codificat sau nu.

Contraamiralul Jackson își puse haina albastră cu vreo nouăzeci de minute înainte să ajungă la Andrews, după ce izbutise să prindă vreo șase ore de somn bine venit după ce fusese pus la curent în legătură cu niște lucruri care nu contau foarte mult, de fapt. Uniforma era șifonată pentru că fusese împachetată în geanta lui de voiaj. Acest lucru nu prea avea importanță și, pe deasupra, materialul respectiv ascundea cutele destul de bine. Cele cinci șiruri de panglici și aripi aurii atrăgeau atenția, oricum. Probabil că bătea un vînt dinspre est în dimineața aceea, deoarece avionul zbura dinspre Virginia și cuvintele „Dumnezeule, uitați-vă la asta!" se auziră murmurate de cei de pe rîndurile din spate care se duseră repede în partea din față a avionului, îngrămădindu-se la geamuri ca niște turiști. Între apariția zorilor și mulțimea de lumini de la sol, era limpede că ornamentul primului oraș al țării lor, clădirea Capitoliului, nu mai era ce fusese. Într-un fel, acest lucru era mai șocant, mai real decît imaginile pe care majoritatea dintre ei le văzuseră la televizor înainte să urce în avion în Hawaii. Cinci minute mai tîrziu, avionul aterizâ la Baza Aeriană Andrews. Ofițerii văzură un avion al Primei Escadrile *Heli* a Forțelor Aeriene care aștepta să-i ducă la Pentagon. Zborul, mai jos și mai lent, le permise să vadă mai bine dezastrul suferit de clădire.

– Dumnezeule! spuse Dave Seaton în interfon. Oare, a mai ieșit cineva în viață de acolo?

Robby nu se grăbi să răspundă:

– Mă întreb unde era Jack cînd s-a întîmplat...

Își aduse aminte de un toast britanic – „Pentru războaiele sîngeroase și anotimpurile ce aduc molime!" – care se referea la

două modalități sigure în care ofițerii puteau fi promovați în locurile rămase libere. Cu siguranță, destule persoane aveau să avanseze în urma acelui incident, dar nimeni nu își dorea cu adevărat să avanseze așa, cu atît mai puțin cel mai apropiat prieten al său, care se afla undeva jos, în orașul afectat.

Inspectorul O'Day observă că infanteriștii marini păreau foarte încordați. Își opri camioneta pe Eigth Street. Cazarma era extrem de bine baricadată. Bordurile erau complet blocate cu mașini parcate, iar golurile dintre clădiri și mai mult. Coborî din camionetă și se îndreptă spre un sergent; era îmbrăcat cu trenciul F.B.I.-ului și își ținea legitimația în mîna dreaptă.

– Am treabă înăuntru, sergent!

– Cu cine, domnule? întrebă infanteristul. uitîndu-se la fotografie și la chipul lui.

– Cu domnul Murray.

– Vă supărați dacă lăsați arma aici? Acestea sînt ordinele, îi explică sergentul.

– Deloc, spuse O'Day dîndu-i tocul în care se aflau pistolul său Smith & Wesson 1076 și două încărcătoare de rezervă.

Nu se ostenea să poarte asupra lui și altă armă:

– Cîți oameni aveți în jur în momentul ăsta?

– Aproximativ două companii. Încă una se instalează la Casa Albă.

Nu exista un moment mai bun pentru a încuia ușa grajdului decît după ce a fugit calul, și Pat știa acest lucru. Era cu atît mai sumbru cu cît el aducea vestea că totul era de prisos, dar nimănui nu avea să-i pese cu adevărat. Sergentul îi făcu semn unui locotenent care nu avea altceva mai bun de făcut – oricum, subofițerii se ocupau de astfel de lucruri – decît de a-l conduce pe vizitator. Locotenentul salută doar pentru că era infanterist marin.

– Am venit la Daniel Murray. Mă așteaptă.

– Vă rog să mă urmați, domnule!

La colțurile interioare ale clădirii erau alți infanteriști marini, aceștia avînd și o mitralieră de calibru mare. Două companii însemnau în jur de trei sute de pușți. „Da, președintele Ryan era în destulă siguranță acolo, își spuse inspectorul O'Day, doar dacă

nu cumva vreun maniac cu un avion se afla în preajmă". Pe drum, un căpitan vru să confrunte iar fotografia de pe legitimație cu chipul său. Exagerau. Cineva trebuia să le spună asta înainte să înceapă să scoată tancuri pe străzi.

Murray îi ieși în întîmpinare pe verandă:

– Cît de bine e?

– Destul de bine, spuse inspectorul.

– Vino, zise Murray conducîndu-și prietenul în camera în care se lua micul dejun. El este inspectorul O'Day. Pat, cred că știi cine sînt acești oameni!

– Bună dimineața. Am fost pe Hill și, cu puțin timp în urmă, am descoperit ceva ce ar trebui să știți, începu el, continuînd încă vreo două minute.

– E verificată această informație? întrebă Andrea Price.

– Știi doar cum sînt chestiile astea, spuse O'Day. Sînt niște rezultate preliminare, dar mie mi se par destul de argumentate și, după prînz, o să avem rezultatele testelor. Identitatea e deja în curs de verificare. S-ar putea să fie ceva mai delicat, pentru că nu există capul, iar mîinile sînt făcute praf. Nu spunem că am închis cazul, ci doar că avem niște indicii preliminare care arată altceva.

– Pot să spun asta la televizor? îi întrebă Ryan pe toți cei din jurul mesei.

– Categoric nu, zise van Damm. În primul rînd, nu e ceva verificat. În al doilea rînd, e prea curînd ca să creadă cineva.

Murray și O'Day schimbară o privire. Nici unul din ei nu era politician. Arnie van Damm era. Pentru ei, controlul informației însemna protejarea probelor pentru ca jurații să nu fie influențați. Pentru Arnie, controlul informației însemna protejarea oamenilor de lucruri pe care el nu credea că le-ar fi putut înțelege pînă cînd nu erau verificate și administrate cu linguriță, înghițitură cu înghițitură. Amîndoi se întrebară dacă Arnie fusese tată vreodată și dacă copilul lui nu cumva murise de foame tot așteptînd morcovii pasați. Amîndoi observară apoi că Ryan îi aruncă o privire lungă șefului personalului.

Bine cunoscuta cutie neagră nu era, de fapt, altceva decît un casetofon care înregistra ce se petrecea în cabină. Acolo se adunau informații de la sistemele de comandă ale motorului și ale

altor mecanisme de zbor, plus, în acel caz, de la microfoanele membrilor echipajului. Japan Airlines era o companie guvernamentală, astfel că avionul acela era dotat numai cu aparatură de ultimă oră. Aparatul era complet digital, ceea ce ajută la transcrierea rapidă și clară a informațiilor. În primul rînd, un tehnician făcu o copie în mare viteză a casetei metalice originale, aceasta din urmă fiind închisă apoi într-un seif, în timp ce el lucra cu copia. Cineva se gîndi să aducă un vorbitor de japoneză.

– La prima vedere, aceste informații sînt perfecte. Nimic nu era defect, raportă un analist, citind pe un ecran de computer. Întoarceri frumoase și ușoare, motoarele funcționau foarte bine. Un profil de zbor ca la carte... pînă aici – spuse el bătînd în ecran – aici a efectuat o întoarcere radicală de la zero-șase-șapte la unu-nouă-șase... și a continuat să coboare pînă în momentul prăbușirii.

– Nici un fel de sporovăială în cabină, spuse un alt tehnician derulînd segmentul vocal al benzii înainte și înapoi și găsind numai obișnuitul dialog dintre aeronavă și diversele turnuri de control de la sol. O să derulez înapoi și o s-o ascult de la început.

De fapt, banda nu avea un început. Mergea continuu, deoarece avionul 747 efectua, de obicei, zboruri lungi, peste oceane, de cîte patruzeci de ore. Îi luă cîteva minute pînă cînd localiză sfîrșitul zborului precedent și, acolo, găsi schimbul normal de informații și comenzi între doi membri ai echipajului și, de asemenea, între aeronavă și sol, primul în japoneză, al doilea în engleză, limba utilizată în aviația internațională.

Acesta se sfîrși, la puțin timp după ce avionul se opri în dreptul pistei repartizate. Urmară două minute de liniște, după care înregistrarea reîncepu o dată cu punerea în funcțiune a instrumentelor de pe panoul de comandă. Vorbitorul de japoneză – un ofițer de armată în civil – era de la Agenția Națională de Securitate.

Sonorul era excelent. Auziră foarte clar declicurile butoanelor și uruitul de pe fundal al diverselor instrumente, însă cel mai tare se auzea respirația copilotului, a cărui identitate era menționată pe bandă.

– Stop, spuse ofițerul de armată. Dă înapoi puțin. Se mai aude o voce, nu-mi dau seama... Așa, e bine. „Totul e pregătit, semnul întrebării". Trebuie să fie pilotul. Da, s-a închis o ușă, pilotul tocmai

a intrat. „Verificarea dinaintea zborului e gata... Sîntem pregătiți pentru verificarea dinaintea decolării..." Oh... oh, Doamne! L-a omorît. Dă înapoi din nou, spuse ofițerul, un maior, care nu îl văzu pe agentul F.B.I. punîndu-și o a doua pereche de căști.

Amîndurora li se întîmpla acest lucru pentru prima oară. Agentul F.B.I. văzuse o crimă într-o cameră de luat vederi a unei bănci, dar nici el, nici ofițerul de informații nu auziseră una vreodată, un geamăt provocat de impact, un moment de ținere a respirației care trăda ulmire și durere și un bolborosit, poate o încercare de a spune ceva, urmată de o altă voce.

– Ce-i asta? întrebă agentul.

– Pune-o din nou, spuse ofițerul uitîndu-se fix la perete. „Îmi pare foarte rău că trebuie să fac asta", traduse el, după care se auzi iarăși o respirație îngreunată, urmată de un oftat prelung. Dumnezeule!

A doua voce se auzi pe un alt canal, după aproape un minut anunțînd turnul că avionul 747 pornea motoarele.

– Ăsta e pilotul, Sato, spuse analistul de la C.N.S.T. Cealaltă voce trebuie să fie a copilotului.

– A fost...

Singurele zgomote care se mai auzeau pe canalul co-pilotului erau niște sunete de fundal.

– L-a omorît, spuse și agentul F.B.I.

Aveau să pună banda de încă o sută de ori, pentru ei înșiși și pentru alții, însă concluzia avea să fie aceeași. Chiar dacă ancheta oficială avea să dureze cîteva luni, cazul era efectiv închis la mai puțin de nouă ore după ce începuse totul.

Străzile Washington-ului erau ciudat de pustii. În mod normal, la ora aceea din zi, Ryan știa foarte bine acest lucru din proprie experiență, prin capitală circulau o mulțime de mașini, ale funcționarilor federali, ale *lobby*știlor, ale membrilor Congresului și ale angajaților acestora, ale unui număr de cincizeci de mii de avocați și ale secretarelor acestora, ale tuturor angajaților din industria privată care îi susțineau pe toți. Nu și în ziua aceea... Cu fiecare intersecție în care se afla o mașină a Poliției Metropolitane sau un vehicul al Gărzii Naționale vopsit în culori de camuflaj,

traficul semăna, mai degrabă, cu cel dintr-un week-end de vacanță și mai multe erau mașinile care se îndepartau de Hill decît cele care se îndreptau într-acolo, curioșii fiind întorși din drum de la o distanță de zece blocuri de locul unde voiau să ajungă.

Convoiul prezidențial continuă să înainteze pe Pennsylvania. Jack se afla din nou în mașina Chevy Suburban și infanteriștii marini erau tot în fața și în spatele convoiului de vehicule ale Serviciului Secret. Soarele era pe cer acum și acesta era senin. Dură puțin pînă își dădu seama că imaginea orașului era ciudată.

Ryan văzu că avionul nu distrusese pomii. Nu își irosise energia pe altceva în afara țintei. Jumătate de duzină de macarale funcționau acum, ridicînd blocuri mari de piatră din craterul care luase locul Camerei Reprezentanților și punîndu-le în camioane care urmau să le ducă undeva. Numai cîteva mașini ale pompierilor rămăseseră. Partea dramatică se încheiase deocamdată. Rămînea cea sumbră.

Restul orașului părea intact la ora 6.40 dimineața. Ryan mai aruncă o privire cu coada ochiului spre Hill prin geamurile fumurii, în timp ce mașina își continua drumul pe Constitution Avenue. Dacă mașinile erau întoarse din drum, cei care făceau jogging în fiecare dimineață erau lăsați în pace. Probabil că aveau să alerge pînă la Mall ca o parte a ritualului matinal, dar acolo se opreau. Ryan le privi chipurile, dintre care cîteva se întorceau pentru a se uita la mașina în care se afla el, după care își îndreptau privirile spre răsărit, vorbeau între ei, arătînd în direcția respectivă și clătinînd din capete. Jack observă că agenții Serviciului Secret care se aflau cu el în mașină se întoarseră să-i privească, probabil așteptîndu-se ca vreunul dintre ei să scoată vreo *bazooka* din trening.

Era ceva neobișnuit să se deplaseze cu viteză prin Washington. Făceau acest lucru, pe de o parte pentru că o țintă care se deplasa cu repeziciune era mai greu de lovit și, pe de alta, pentru că timpul lui Ryan era mult mai valoros acum și nu trebuia irosit. Mai mult decît orice altceva, însemna că acesta se grăbea spre ceva ce ar fi preferat să evite. Cu numai cîteva zile în urmă, acceptase propunerea lui Roger Durling de a deveni vicepreședinte, dar o făcuse numai pentru a scăpa definitiv de serviciul

în cadrul guvernului. Acel gînd îi aduse o privire îndurerată în dosul pleoapelor lăsate. De ce, oare, nu putuse niciodată să fugă de ceva? Cu siguranță, nu semăna a curaj. Mai degrabă, semăna cu opusul acestuia. Atît de des se temuse, se temuse să spuna nu, pentru ca oamenii să nu-l considere laș. Se temuse să faca altceva decît ceea ce îi dicta conștiința și, adesea, acest lucru nu fusese unul care să-i placă și, uneori, se temuse să-l ducă pînă la capăt, însă nu avusese o alternativă onorabilă.

– O să fie în ordine, îi spuse van Damm, văzîndu-i expresia de pe chip și bănuind ce gîndea noul președinte.

„Ba n-o să fie", însă Jack nu putea să-i răspundă.

3

PRIVIRE SCRUTĂTOARE

Sala Roosevelt se numeşte astfel în cinstea lui Teddy, iar pe peretele dinspre răsărit se afla Premiul Nobel pentru pace pe care îl primise pentru „reuşita" mediere a războiului ruso-japonez. Istoricii ar putea spune acum că efortul lui nu făcuse altceva decît să încurajeze ambiţiile imperialiste ale japonezilor şi atît de rănit fusese sufletul Rusiei, încît Stalin – deloc un prieten al dinastiei Romanov! – simţise nevoia să răzbune umilirea ţării sale, dar acel premiu avusese întotdeauna o semnificaţie mai mult politică decît reală. Încăperea era folosită pentru dejunuri şi întruniri de mărimi medii şi era convenabil pentru că era aproape de Biroul Oval. Dar a fost mai greu să ajungă acolo decît se aşteptase Jack. Coridoarele Casei Albe sînt înguste pentru o clădire atît de importantă şi agenţii Serviciului Secret erau mulţi; armele lor de foc nu erau la vedere. Ceea ce era o uşurare. Ryan trecu pe lîngă alţi zece agenţi, în afara celor care alcătuiseră grupul său de pază mobil, fapt care îl făcu pe SPADASIN să ofteze exasperat. Totul era nou acum, iar Grupul Special de Pază care, altădată, păruse practic, uneori chiar amuzant, acum, nu era decît un lucru în plus care îi amintea că viaţa lui se schimbase în mod traumatizant.

– Şi acum? întrebă Jack.

– Pe aici, zise un agent deschizînd o uşă şi Ryan o văzu pe experta în machiaj a preşedintelui.

Era un aranjament neoficial şi femeia, în jur de cincizeci şi ceva de ani, îşi ţinea totul într-o cutie mare din imitaţie de piele. Oricît de des apăruse la televizor – şi asta se întîmplase destul de mult cînd fusese consilier pe probleme de securitate naţională – machiajul era un lucru cu care Jack nu se obişnuise niciodată şi avu nevoie de tot autocontrolul său ca să nu se mişte cînd fondul de ten lichid i se aplica pe faţă cu un burete, după care urmară pudra şi fixativul şi agitaţia în jurul lui, totul fără un cuvînt din partea femeii, care părea gata să izbucnească în plîns în orice clipă.

– Şi mie mi-a plăcut de el, îi spuse Jack.

Mîinile ei se opriră şi privirile li se întîlniră.

– Era întotdeauna atît de amabil. Nici dînsului nu-i plăcea treaba asta, cum nu vă place nici dumneavoastră, dar nu s-a plîns niciodată şi, de fiecare dată, spunea o glumă. Uneori, îi machiam şi pe copii ca să ne amuzăm. Le plăcea, chiar şi băiatului. Se jucau în faţa televizorului, cei din echipă le dădeau benzi...

– E în regulă, spuse Ryan luîndu-i mîna.

În sfîrşit, găsise pe unul dintre membrii personalului care nu era atît de rigid şi care nu îl făcea să se simtă ca un animal la grădina zoologică.

– Cum te numeşti?

– Mary Abbot, spuse ea începînd să plîngă şi vrînd să se scuze.

– De cînd lucrezi aici?

– Exact de dinainte să plece domnul Carter, zise doamna Abbot ştergîndu-şi ochii şi liniştindu-se puţin.

– Atunci, poate că dumitale ar trebui să-ţi cer sfaturi, spuse el cu blîndeţe.

– Ah, nu, nu mă pricep deloc la lucrurile astea, zise ea izbutind să schiţeze un zîmbet stînjenit.

– Nici eu... Presupun că va trebui să învăţ, pur şi simplu, spuse Ryan uitîndu-se în oglindă. Ai terminat?

– Da, domnule preşedinte.

– Îţi mulţumesc, doamnă Abbot!

Îl aşezară pe un scaun de lemn cu braţe. Luminile erau aprinse deja, ceea ce făcea să fie foarte cald sau cel puţin aşa i se părea lui. Un tehnician îi prinse un microfon la cravată cu mişcări la fel

de delicate ca ale doamnei Abbot, totul pentru că un agent al Serviciului Secret supraveghea fiecare membru al echipei, iar Andrea Price îi supraveghea pe toţi din prag. Ochii îi erau îngustaţi şi suspicioşi, în ciuda faptului că fiecare obiect din încăpere fusese verificat şi fiecare persoană urmărită, privită continuu de ochi la fel de pătrunzători şi de atenţi ca ai unui chirurg. Într-adevăr, se putea confecţiona un pistol din materiale nemetalice – filmele aveau dreptate –, dar pistoalele erau totuşi voluminoase. Grupul Special de Pază le transmitea tensiunea aceea aproape palpabilă şi celor din echipa de televiziune, care îşi ţineau mîinile la vedere şi le mişcau doar foarte uşor. Privirile scrutătoare ale agenţilor Serviciului Secret puteau speria aproape pe oricine.

– Două minute, spuse producătorul ascultînd indicaţiile din cască. Tocmai a început pauza publicitară.

– Aţi dormit ceva azi-noapte? întrebă principalul corespondent al C.N.N.-ului la Casa Albă care, la fel ca toată lumea, voia să îşi dea seama cît mai repede de felul cum era noul preşedinte.

– Nu suficient, spuse Jack, dintr-o dată încordat.

Erau două camere de luat vederi. Se aşeză picior peste picior şi îşi împreună mîinile în poală ca să nu facă mişcări nervoase. De fapt, cum ar fi trebuit să pară? Grav? Îndurerat? Uşor încrezător? Copleşit? Era puţin cam tîrziu pentru toate astea acum. De ce nu îl întrebase pe Arnie înainte?

– Treizeci de secunde, spuse producătorul.

Jack încercă să se calmeze. Poziţia aceea avea să-i menţină corpul nemişcat. „Răspunde doar la întrebări. Faci asta de destulă vreme."

– Este ora 7.08, spuse corespondentul direct în camera din spatele lui Jack. Ne aflăm la Casa Albă împreună cu domnul preşedinte John Ryan. Domnule preşedinte, a fost o noapte lungă, nu-i aşa?

– Mă tem că da, aprobă Ryan.

– Ce ne puteţi spune?

– După cum ştiţi, operaţiunile de recuperare sînt în plină desfăşurare. Trupul preşedintelui Durling nu a fost găsit încă. Investigaţiile se efectuează sub conducerea F.B.I.-ului.

– Au descoperit ceva?

– Probabil că vom avea cîteva lucruri de spus mai tîrziu, în cursul zilei de astăzi, dar în acest moment e prea devreme.

În ciuda faptului că reporterul fusese bine pus la curent în legătură cu acel aspect, Ryan nu putu să nu-i citească dezamăgirea din ochi.

– De ce F.B.I.-ul? Nu Serviciul Secret ar trebui să...

– Nu e momentul pentru un asemenea conflict. O asemenea investigație trebuie să se desfășoare imediat. Așadar, am hotărît că F.B.I.-ul va fi principala agenție – sub supravegherea Departamentului Justiției și cu ajutorul altor agenții federale. Vrem răspunsuri, le vrem repede și acesta pare a fi cel mai bun mod de a le obține.

– S-a anunțat că ați numit un nou director al F.B.I-ului.

Jack încuviință:

– Da, Barry, într-adevăr. Deocamdată, l-am rugat pe Daniel E. Murray să ocupe postul de director. Dan este un agent F.B.I. de carieră care, în ultima vreme, a fost asistentul special al directorului Shaw. Ne cunoaștem de mulți ani. Domnul Murray este unul dintre cei mai buni polițiști din slujba guvernului.

– Murray?

– Un polițist despre care se presupune că e expert în terorism și spionaj, zise ofițerul de informații.

– Hm, spuse el și continuă să soarbă din cafeaua dulce-amăruie.

– Ce ne puteți spune despre pregătirile pentru... adică, pentru următoarele cîteva zile? întrebă apoi corespondentul.

– Barry, aceste planuri se pun la punct chiar acum. În primul și în primul rînd, trebuie să-i lăsăm pe cei de la F.B.I. și de la celelalte agenții să-și facă treaba. Mai tîrziu, în cursul zilei de azi, vom primi mai multe informații, dar a fost o noapte lungă și grea pentru multă lume.

Corespondentul încuviință și hotărî că era momentul pentru o întrebare de interes uman.

– Unde ați dormit dumneavoastră și familia? Știu că nu aici.

– La Cazarma Infanteriei Marine, la intersecția lui Eight Street cu I, spuse Ryan.

– Ah, *la naiba*, șefule, mormăi Andrea Price care se afla chiar lîngă ușă.

Unii ziariști aflaseră, dar Serviciul nu confirmase nimic, astfel că majoritatea spuseseră că familia lui Ryan se afla într-un „loc necunoscut". Ei bine, în noaptea aceea, aveau să doarmă în altă parte. Și, de data aceasta, locul nu avea să mai fie divulgat. La naiba!

– De ce acolo?

– Păi, trebuia să dormim undeva și acolo a părut a fi convenabil. Și eu am fost infanterist marin pe vremuri, Barry, zise Jack încet.

– Mai ții minte cînd i-am aruncat în aer?

– O noapte grozavă, spuse ofițerul de informații, amintindu-și cum privise prin binoclu de pe terasa lui Holiday Inn din Beirut.

Ajutase la punerea la punct a acelei misiuni. Singurul lucru greu fusese alegerea șoferului. Infanteriștii marini americani aveau o caracteristică ciudată, ceva aproape mistic de care se agăța națiunea acelui Ryan. Dar mureau la fel ca orice alt necredincios. Se întrebă amuzat dacă exista în Washington un camion mare pe care unul dintre oamenii săi să-l poată cumpăra sau închiria... Alungă acel gînd amuzant. Avea treabă de făcut. Oricum, nu era practic. Fusese la Washington de mai multe ori și Cazarma Infanteriei Marine era unul dintre locurile pe care le studiase. Era mult prea ușor de apărat. Păcat. Importanța politică a țintei o făcea să fie extrem de atrăgătoare.

– N-a fost o mișcare bună, spuse Ding în timp ce își bea cafeaua de dimineață.

– Te așteptai să se ascundă? îl întrebă Clark.

– Îl cunoști, tată? făcu Patricia.

– Da. Ding și cu mine l-am păzit cînd am fost agenți de protecție și pază. Pe vremuri l-am cunoscut pe tatăl lui..., adăugă John fără să se gîndească, ceea ce nu îi stătea deloc în fire.

– Cum e, Ding? îl întrebă Patsy pe logodnicul ei, inelul fiind de puțină vreme pe degetul ei.

– Destul de deștept, recunoscu Chavez. Un pic tăcut. Un tip de treabă, întotdeauna are de spus o vorbă bună. Mă rog, de obicei.

– A fost şi dur cînd a trebuit, zise John aruncîndu-i o privire partenerului său, care, în curînd, avea să-i devină ginere, gînd care aproape că îi dădu fiori.

După aceea, văzu expresia din ochii fiicei sale şi fiorul deveni foarte real. *La naiba!*

– Aşa e, a fost de acord bărbatul mai tînăr.

Luminile îl făceau pe Ryan să transpire sub machiaj şi abia se abţinea să nu se scarpine pe faţă. Izbuti să îşi ţină mîinile nemişcate, însă muşchii feţei începură să-i zvîcnească uşor, lucru care spera să nu fie surprins de cameră.

– Mă tem că nu-ţi pot spune, Barry, continuă el, ţinîndu-şi mîinile strîns împreunate. E prea devreme ca să răspund concret la multe întrebări în acest moment. Cînd o să putem da răspunsuri clare, o s-o facem. Pînă atunci, nu.

– Vă aşteaptă o zi grea, spuse reporterul de la C.N.N. compătimitor.

– Pe toţi ne aşteaptă, Barry.

– Vă mulţumesc, domnule preşedinte, spuse el şi aşteptă pînă cînd se stinse lumina şi auzi o voce de la sediul din Atlanta, după care vorbi din nou. Un interviu bun. Vă mulţumesc.

Van Damm apăru atunci, împingînd-o pe Andrea Price la o parte. Puţini atingeau un agent al Serviciului Secret fără să suporte consecinţe serioase, cu atît mai puţin împingeau unul, însă Arnie era una dintre persoanele care putea să o facă.

– Destul de bine. Să nu schimbi nimic. Răspunde la întrebări! Dă răspunsuri scurte!

Doamna Abbot veni apoi să verifice machiajul lui Ryan. Cu o mînă blîndă îi atinse fruntea, în timp ce, cu cealaltă, îi aranjă părul cu o perie mică. Nici chiar pentru balul de absolvire – cum o chema pe partenera lui? se întrebă el inutil – nici el, nici altcineva nu se agitase atît pentru părul lui negru şi aspru. În alte împrejurări ar fi rîs.

Reportera de la C.B.S. avea în jur de treizeci şi cinci de ani şi era dovada vie că deşteptăciunea şi frumuseţea nu se excludeau.

– Domnule preşedinte, ce a mai rămas din guvern? întrebă ea după ce îi puse vreo două întrebări obligatorii de introducere.

– Maria – zise Ryan, care fusese instruit să li se adreseze reporterilor pe numele de botez; nu știa de ce, dar părea destul de rezonabil să facă așa –, indiferent cît de oribile au fost ultimele douăsprezece ore pentru noi toți, aș vrea să-ți amintesc de un discurs pe care președintele Durling l-a ținut acum cîteva săptămîni: America rămîne America. Toate agențiile federale cu mandat executiv vor funcționa astăzi sub conducerea adjuncților și...

– Dar la Washington...

– Din motive de securitate publică, Washington-ul este practic izolat, e adevărat...

Ea îl întrerupse din nou, nu atît din cauza lipsei de maniere, cît din cauza faptului că nu avea decît patru minute la dispoziție și voia să le folosească din plin.

– Trupele de pe stradă...?

– Maria, poliția și pompierii din oraș au avut cea mai îngrozitoare noapte. A fost o noapte lungă și rece pentru acești oameni. Garda Națională din Washington a fost chemată să sprijine agențiile civile. Așa se procedează și după uragane și tornade. De fapt, în realitate, e o sarcină a municipalității. F.B.I.-ul colaborează cu primarul pentru a rezolva situația.

Era cea mai lungă declarație a lui Ryan din dimineața aceea și aproape că îl lăsă fără suflare, atît fusese de încordat. Atunci își dădu seama că își încleștase mîinile atît de tare, încît i se albiseră degetele, așa că trebui să facă un efort conștient pentru a și le relaxa.

– Uită-te la brațele lui, observă prim-ministrul. Ce știm despre acest Ryan?

Șeful serviciului de spionaj al țării ținea în poală un dosar pe care îl memorase deja, după ce avusese luxul unei zile lucrătoare pentru a se familiariza cu noul șef al statului.

– E un ofițer de informații de carieră. Știți de incidentul de la Londra și, mai tîrziu, în Statele Unite, acum cîțiva ani...

– Ah, da, zise ea sorbindu-și ceaiul și ignorînd acel episod istoric. Așadar, un spion...

– Unul foarte bine văzut. Prietenii noștri ruși au o părere foarte bună despre el. La fel și Century House, spuse generalul de armată, a cărui pregătire fusese efectuată în tradiția britanică.

La fel ca şi premierul său, studiase la Oxford şi, în cazul lui, la Sandhurst.

– Este foarte inteligent. Avem motive să credem că, în calitatea sa de consilier al lui Durling pe probleme de securitate naţională, a avut un rol important în dirijarea operaţiunilor americane împotriva Japoniei...

– Şi a noastră? întrebă ea fără să îşi ia ochii de la ecran.

Cît de convenabil era să ai sateliţi de comunicaţii – iar reţelele americane ajungeau în toată lumea acum. Nu trebuia să-ţi mai petreci o zi întreagă într-un avion ca să te duci să vezi un şef de stat rival – şi în condiţii de maximă protecţie. Acum putea să-l vadă cum reacţiona sub presiune. Ofiţer de informaţii de carieră sau nu, el nu părea să se simtă în largul său. Fiecare om are limitele sale...

– Fără îndoială, doamna prim-ministru.

– Este mai puţin formidabil decît indică sursele tale, îi spuse ea consilierului. *Şovăielnic, stînjenit, zguduit... deloc în largul lui.*

– Cînd credeţi că ne veţi putea spune mai multe despre ceea ce s-a întîmplat? îl întrebă Maria.

– Nu ştiu exact. Acum e prea curînd. Mă tem că unele lucruri nu pot fi grăbite, spuse Ryan.

Îşi dădu seama vag că pierduse controlul asupra acelui interviu, deşi era unul scurt, şi nu ştia de ce. Nu îi dădea prin cap că reporterii TV erau înşiraţi dincolo de uşa sălii Roosevelt asemenea unor oameni într-un magazin, la rînd la casă, că fiecare dintre ei voia să-l întrebe ceva nou şi diferit – după o întrebare, două de început – şi că fiecare voia să facă impresie, nu în faţa noului preşedinte, ci în ochii telespectatorilor, oamenilor nevăzuţi care urmăreau fiecare emisiune de dimineaţă din loialitate, pe care reporterii trebuiau să o consolideze ori de cîte ori le stătea în putinţă. Oricît de grav rănită ar fi fost ţara în acel moment, relatarea ştirilor era afacerea care le aducea mîncare pe mese şi Ryan nu era decît o parte din acea afacere. De aceea, Arnie fusese optimist cînd spusese că fuseseră instruiţi cu privire la întrebările pe care trebuiau să le pună. Singurul lucru cu adevărat bun era că interviurile erau limitate – în acel caz, de ştirile locale transmise de diversele canale după douăzeci şi cinci de minute. Indiferent

ce tragedie ar fi lovit Washington-ul, oamenii *trebuiau* să afle cum erau vremea și condițiile de trafic pentru a-și duce viața de zi cu zi, un fapt pierdut din vedere, probabil, de cei din Beltway, dar nu și de stațiile locale din țară. Maria a fost mai amabilă decît se simțea, cînd regizorul o întrerupse. Zîmbi spre camera de luat vederi...

– Vom reveni.

Și Ryan avu douăsprezece minute libere înainte de a-l prelua N.B.C.-ul. Cafeaua pe care o băuse la micul dejun își făcea efectul acum și el trebuia să se ducă la baie, dar cînd se ridică, a fost cît pe ce să se împiedice în firul microfonului.

– Pe aici, domnule președinte, spuse Price arătîndu-i să o ia la stînga, pe coridor, și, apoi, la dreapta, spre Biroul Oval, își dădu seama Jack prea tîrziu.

Se opri brusc în fața ușii. În mintea lui, biroul continua să fie al altcuiva, dar o baie era tot o baie și, în acel caz, era, de fapt, o parte a unui salon anexat biroului. Acolo, cel puțin, avea parte de intimitate, scăpînd chiar și de „garda pretoriană", care îl urmărea ca o haită de cîini Collie apărînd o oaie ce valora mult. Jack nu știa că, atunci cînd cineva se afla în acel loc, o lumină se aprindea pe partea de sus a tocului ușii, iar un orificiu în ușa biroului permitea Serviciului Secret să cunoască pînă și acel aspect din viața cotidiană a președintelui.

Spălîndu-se pe mîini, Ryan se uită în oglindă, ceea ce întotdeauna era o greșeală în asemenea momente. Machiajul îl făcea să pară mai tînăr, ceea ce nu era chiar atît de rău, dar, de asemenea, îi dădea tenului o falsă roșeață pe care nu o avusese niciodată. Trebui să facă un efort ca să nu se șteargă înainte de a se întoarce pentru a sta de vorbă cu reprezentantul N.B.C.-ului. Acesta era un bărbat negru și, cînd îi strînse mîna, în clipa în care se întoarse în Sala Roosevelt, simți un fel de consolare observînd că machiajul lui era și mai grotesc decît al său. Jack nu știa că luminile TV puteau să afecteze culoarea pielii atît de mult, încît pentru ca aceasta să pară normală pe ecranul unui televizor, o persoană trebuia să arate ca un clovn în ochii celorlalți.

– Ce veți face astăzi, domnule președinte? a fost cea de a patra întrebare a lui Nathan.

– Am o nouă întîlnire cu directorul F.B.I.-ului, Murray – de fapt, o să ne întîlnim de cîte două ori pe zi pentru o perioadă. De asemenea, am programată o întîlnire cu personalul Departamentului de Securitate Națională și, pe urmă, cu cîțiva dintre membrii guvernului care au supraviețuit. Astăzi după-amiază avem ședință de guvern.

– Și funeraliile? spuse reporterul bifînd o altă întrebare de pe lista pe care o ținea în poală.

Ryan clătină din cap:

– E prea devreme. Știu că e frustrant pentru noi toți, dar aceste lucruri necesită ceva timp.

Nu spuse și că Biroul de Protocol al Casei Albe avea să-i ia cincisprezece minute din după-amiază pentru a-l informa ce se plănuia.

– A fost un avion japonez, de fapt, chiar unul din proprietatea guvernului. Avem cumva motive să bănuim...

Ryan se aplecă în față cînd auzi întrebarea.

– Nu, Nathan, nu avem. Am luat legătura cu guvernul nipon. Prim-ministrul Koga a promis că va coopera cu noi și îl credem. Aș vrea să subliniez faptul că ostilitățile cu Japonia s-au încheiat definitiv. Ceea ce s-a întîmplat a fost o greșeală îngrozitoare. Țara aceea face tot posibilul să-i aducă în fața Justiției pe cei care au provocat acel conflict de la bun început. Încă nu știm cum s-a întîmplat totul – mă refer la incidentul de aseară. *Chiar nu știm.* Pînă cînd o să aflăm ceva, nu vreau să fac nici o speculație. Asta nu poate ajuta la nimic, ba chiar ar putea face mult rău și, în ultima vreme, s-au întîmplat destule lucruri rele. Acum trebuie să ne gîndim cum să reparăm totul.

– *Domo arigato*, mormăi prim-ministrul nipon.

Era prima oară cînd îi vedea chipul lui Ryan sau îi auzea vocea. Ambele erau mai tinere decît se așteptase, deși fusese informat în legătură cu persoana lui Ryan mai devreme în ziua aceea. Koga observa încordarea și stinghereala acestuia, dar cînd avea de spus altceva în afară de un răspuns obișnuit – de ce tolerau americanii, oare, insolența ziariștilor? –, vocea i se schimba

puțin, la fel și ochii. Diferența era subtilă, dar Koga era obișnuit să observe și cea mai mică nuanță. Era un avantaj al faptului că crescuse în Japonia și îi era de folos că își petrecuse viața de adult în lumea politicii.

– A fost un inamic formidabil, remarcă încet un oficial al Ministerului de Externe. Și, în trecut s-a dovedit a fi un om de curaj.

Koga se gîndi la hîrtiile pe care le citise cu două ore în urmă. Acel Ryan făcuse uz de violență, lucru pe care premierul nipon îl ura. Dar aflase de la doi americani, care probabil că îl salvaseră de proprii compatrioți, că violența avea locul ei, ca și chirurgia, și că Ryan recursese la acțiuni violente pentru a-i proteja pe oameni, suferise în timp ce făcuse așa ceva, după care o făcuse din nou înainte de a trece la soluții pașnice. Împotriva țării sale dăduse dovadă de aceeași ambivalență, luptînd cu pricepere și neînduplecare și, apoi, arătînd compasiune și considerație. Un om de curaj...

– Și de onoare, cred, spuse Koga făcînd o pauză scurtă.

Era atît de ciudat faptul că ar fi trebuit deja să existe prietenie între doi oameni care nu se cunoscuseră niciodată și care, cu doar o săptămînă în urmă, se aflaseră în război.

– Este un adevărat samurai.

Corespondentul A.B.C. era o femeie blondă cu numele de Joy[1], care, dintr-un anumit motiv, lui Ryan i se păru că nu se potrivea deloc cu ziua aceea, dar, probabil, era numele pe care i-l dăduseră părinții ei și cu asta, basta. Dacă Maria, de la C.B.S., fusese drăguță, Joy era superbă și, probabil, acela era un motiv pentru care emisiunea de dimineață era transmisă de postul A.B.C. Înregistra cele mai mari cote de audiență. Strîngerea mîinii ei a fost caldă și prietenoasă și într-un alt fel care aproape că îi făcu inima lui Jack să se oprească.

– Bună dimineața, domnule președinte, spuse ea cu o voce mai potrivită pentru un dineu, decît pentru un buletin de știri matinal.

– Te rog, spuse Ryan arătîndu-i fotoliul din fața lui.

– Este ora opt fără zece. Ne aflăm în Sala Roosevelt din incinta Casei Albe pentru a sta de vorbă cu domnul președinte John

[1] *Bucurie* (engl., n.tr.).

Patrick Ryan, spuse ea cu o voce caldă spre cameră. Domnule președinte, a fost o noapte lungă și grea pentru țara noastră. Ce ne puteți spune?

Ryan spusese aceleași lucruri de atîtea ori, încît răspunse fără să se gîndească. Vocea îi era calmă și puțin mecanică și se uita direct în ochii ei, așa cum fusese instruit. În acest caz, nu îi era greu să se concentreze asupra ochilor ei de un căprui lichid, deși era deconcertant să privească atît de adînc în ei la o oră atît de matinală. Spera să nu se observe acest lucru.

– Domnule președinte, ultimele cîteva luni au fost traumatizante pentru noi toți, iar noaptea trecută mai mult decît atît. Peste cîteva minute vă veți întîlni cu cei responsabili cu securitatea națională. Care sînt cele mai mari preocupări ale dumneavoastră?

– Joy, cu mult timp în urmă, un președinte american a spus că singurul lucru de care trebuie să ne temem e teama însăși. Țara noastră este la fel de puternică astăzi ca și ieri...

– Da, e adevărat.

Daryaei îl mai văzuse pe Ryan o singură dată. Acesta fusese arogant și sfidător atunci, ca un cîine care se așeza în dreptul stăpînului său mîrîind curajos – sau doar părînd astfel. Acum, însă, stăpînul nu mai era și iată cîinele, cu privirea ațintită asupra unei femei frumoase, dar cu înfățișare de stricată, iar Daryaei se mîră că nu îi atîrna limba afară. Oboseala avea o legătură cu asta. Ryan era obosit; acest lucru se vedea foarte limpede. Cum altfel mai era? La fel ca țara sa, hotărî ayatolahul în sinea lui. Puternic pe dinafară, probabil. Ryan era încă tînăr, lat în umeri, cu o ținută dreaptă. Ochii îi erau limpezi și vocea fermă, dar, cînd fusese întrebat de forța țării sale, vorbise de teamă și de frica de teamă. Interesant...

Daryaei știa foarte bine că forța și puterea erau lucruri ce țineau, mai degrabă, de minte decît de trup, un adevăr valabil atît în cazul națiunilor cît și al oamenilor. America era un mister pentru el, la fel ca și liderii ei. Dar cît de mult trebuia să știe el? America era o țară păgînă. De aceea, vorbise de teamă acel tînăr Ryan. Fără Dumnezeu, atît țara, cît și omul nu aveau un sens pe care să-l urmeze. Unii spuseseră că același lucru era valabil și pentru țara Daryaei, dar, dacă era așa, cu totul altul era motivul, își spuse el.

La fel ca toată lumea de pe glob, Daryaei se concentră asupra chipului și vocii lui Ryan. Răspunsul la prima întrebare a fost, evident, mecanic. Indiferent ce știa în legătură cu gloriosul incident, America nu spunea nimic. Probabil că nu știau prea multe, dar asta era lesne de înțeles. Avusese o zi lungă și Daryaei o folosise în mod profitabil. Își sunase ministrul de Externe și îl pusese pe șeful biroului care se ocupa de America (mai exact, un întreg departament din clădirea oficială din Teheran) să întocmească un raport despre guvernul american. Situația era chiar mai bună decît sperase el. Nu puteau să promulge legi noi, nu puteau să perceapă nici un nou impozit, nu puteau să cheltuiască nici un ban pînă cînd nu se refăcea Congresul și, pentru acest lucru, era nevoie de timp. Aproape toate ministerele lor rămăseseră fără conducători. Acel tînăr Ryan – Daryaei avea șaptezeci și doi de ani – *era* guvernul american, și el nu era impresionat de ceea ce vedea.

Statele Unite ale Americii i se împotriviseră ani de zile. Atîta putere... Chiar și după ce își diminuase forța în urma căderii Uniunii Sovietice – „mica Satană" – America tot putea să facă lucruri care nu stăteau în puterea nici unei alte națiuni. Nu era nevoie decît de hotărîre politică și, deși acest lucru era destul de rar, amenințarea sa era și mai supărătoare. Din cînd în cînd, țara pornea la luptă cu un singur țel, așa cum se întîmplase nu de mult împotriva Irakului, cu consecințe atît de uluitoare și de decisive în comparație cu puținul pe care îl reușise mica sa țară într-un război care durase aproape zece ani. Acela era pericolul american... Însă, acum, America era o trestie subțire – sau, mai degrabă, era, dacă nu chiar lipsită de conducător, pe aproape. Cel mai puternic trup era schilodit și transformat în ceva inutil de o rană la gît; cu atît mai rău făcea una la cap...

„Un singur om", își spuse Daryaei, fără să mai audă ce se vorbea la televizor. Cuvintele nu contau; acum Ryan nu spunea nimic important, dar atitudinea lui îi spunea multe omului care se afla la jumătate de glob distanță. Noul conducător al acelei țări avea un gît care deveni ținta privirii lui Daryaei. Simbolismul său era limpede. La urma urmei, problema teoretică era completa separare a capului de trup, iar între cele două era gîtul.

– Mai sînt zece minute pînă la următorul interviu, spuse Arnie după ce Joy plecă spre aeroport.

Reporterul de la Fox era la machiaj.

– Cum mă descurc? întrebă Jack scoţîndu-şi microfonul înainte să se ridice de data aceasta.

Simţea nevoia să-şi dezmorţească picioarele.

– N-a fost rău, zise van Damm generos.

Unui politician de carieră i-ar fi spus altceva, dar acesta ar fi trebuit să se confrunte cu întrebări cu adevărat dure. Era ca şi cum un jucător de golf s-ar fi confruntat cu handicapul său, nu cu un adversar profesionist şi acest lucru era drept, atîta timp cît dura. Şi mai important, Ryan avea nevoie să i se insufle încredere, dacă era să ajungă să facă lucrurile să decurgă cum trebuia. Preşedinţia era destul de dificilă şi în cele mai bune momente şi, în timp ce fiecare dintre cei care se aflaseră în acel post îşi dorise de nenumărate ori să scape de Congres şi de celelalte agenţii şi departamente, Ryan trebuia să descopere cît de indispensabil îi era întregul sistem guvernamental – şi o descoperise pe cea mai grea cale.

– Trebuie să mă obişnuiesc cu multe, nu? întrebă Jack rezemîndu-se de peretele exterior al Sălii Roosevelt şi uitîndu-se în susul şi în josul coridorului.

– O să înveţi, îi promise şeful personalului.

– Poate, zise Jack zîmbind, fără să îşi dea seama că activitatea din dimineaţa aceea îl făcuse să nu se mai gîndească la celelalte lucruri care îl aşteptau în cursul zilei.

Apoi, un agent al Serviciului Secret îi dădu o foaie de hîrtie.

Oricît de nedrept ar fi fost faţă de celelalte familii, era lesne de înţeles că principala prioritate trebuia să fie găsirea trupului preşedintelui Durling. Nu mai puţin de patru macarale mobile fuseseră instalate în partea de vest a clădirii, operînd sub supravegherea unor şefi de echipă din construcţii cu căşti de protecţie pe cap, care stăteau împreună cu o echipă de lucrători priceputi la parterul Camerei, mult prea aproape pentru a fi în siguranţă, dar cei de la O.S.H.A. (Occupational Health and Safety Division) nu erau acolo în dimineaţa aceea. Singurii inspectori

guvernamentali care contau erau cei ai Serviciului Secret – poate că F.B.I.-ul avea jurisdicţie generală, dar nimeni nu putea să stea între ei şi trista lor misiune. În apropiere se mai afla un doctor, împreună cu o echipă de medici de ambulanţă, pentru eventualitatea puţin probabilă că ar fi existat supravieţuitori. Greu era să se coordoneze mişcările macaralelor, care coborau în crater – aşa arăta – asemenea unui grup de patru girafe care beau apă din acelaşi loc, fără să se ciocnească una de alta. Şi asta, graţie priceperii celor care manevrau utilajele.

– Uitaţi-vă aici! striga şi arătă supraveghetorul.

În mîna înnegrită a unui mort era un pistol automat. Trebuia sa fie Andy Walker, şeful agenţilor din Grupul Special de Pază al lui Roger Durling. În ultima secvenţă prezentată la televizor, fusese văzut la cîţiva metri de preşedinte, alergînd să-l îndepărteze de pe podium, dar nereuşind altceva decît să-şi dea duhul la datorie.

Următoarea coborîre a următoarei macarale. Un cablu a fost înfăşurat în jurul unui bloc de gresie, acesta ridicîndu-se încet şi răsucindu-se puţin în cablul de oţel. Rămăşiţele trupului lui Walker erau vizibile acum, împreună cu picioarele în pantaloni ale altcuiva. În jurul celor doi erau aşchii şi bucăţi din podiumul din lemn de stejar, ba chiar şi cîteva foi de hîrtie arse. Focul nu pătrunsese prea mult în grămada de pietre din partea aceea a clădirii distruse. Arsese prea repede.

– Staţi pe loc! zise constructorul apucîndu-l de braţ pe agentul Serviciului Secret şi nelăsîndu-l să se mişte. Nu pleacă nicăieri. Nu merită să murim pentru ei. Încă vreo două minute.

Aşteptă ca o macara sa îi facă loc celeilalte şi îşi agită braţele, spunîndu-i operatorului cum să manevreze maşinăria, unde să coboare braţul şi cînd să se oprească. Doi lucrători petrecura doua cabluri în jurul următorului bloc de piatră, iar şeful de echipă răsuci mîna în aer. Piatra a fost ridicată.

– L-am găsit pe PARAŞUTIST, spuse agentul în microfon.

Echipa de medici se apropie imediat, în timp ce cîţiva dintre constructori le strigau să fie prudenţi, însă era limpede că îşi pierdeau timpul. În mîna stîngă ţinea dosarul în care se afla ultimul său discurs scris. Pietrele, în cădere, îl omorîseră probabil înainte ca flăcările să ajungă la el. O mare parte a corpului era deformată

din cauza greutății pietrelor, dar costumul, acul de cravată prezidențial și ceasul de aur spuneau foarte clar că era vorba de președintele Roger Durling. Totul se opri. Macaralele rămaseră nemișcate, motoarele lor continuînd să funcționeze, în timp ce operatorii lor sorbira din cafele sau își aprinseră o țigară. O echipă de fotografi legiști apăru ca să facă poze din fiecare unghi posibil.

Nu se grăbiră deloc. În jur, membrii Gărzii Naționale puneau cadavrele în saci și le luau de acolo – preluaseră acea sarcină de la pompieri cu două ore în urmă – dar, pe o rază de cincizeci de metri, nu erau decît agenți ai Serviciului Secret, care își făceau ultima datorie oficială față de PARAȘUTIST, cum obișnuiseră să îi spună președintelui în onoarea perioadei cînd acesta fusese locotenent în Divizia a 82-a de Aeropurtate. Trecuse timpul lacrimilor, deși, pentru toți agenții adunați acolo, acestea aveau să revină, mai tîrziu, de mai multe ori. Cînd medicii se retraseră, cînd fotografii fură mulțumiți, patru agenți cu geci cu înscrisul *SERVICIUL SECRET* își făcură loc spre blocurile de piatră rămase. Întîi, ridicară trupul lui Andy Walker, al cărui ultim gest conștient fusese acela de a-și apăra „șeful", și îl puseră cu grijă în sacul cauciucat. Agenții îl ținură în așa fel, încît alți doi colegi ai lor putură să plece cu el. Următoarea sarcină era președintele Durling. Aceasta se dovedi dificilă. Corpul se contorsionase în clipa morții și, din cauza gerului, înghețase. Un braț îi stătea întins perpendicular în raport cu trupul și nu încăpea în sac. Agenții se priviră, neștiind ce să facă. Corpul era o probă și nu puteau să modifice nimic. Probabil că le era mai groază să nu facă rău unui om deja mort și, astfel, președintele Durling a fost vîrît în sac cu brațul întins asemenea lui Ahab. Cei patru agenți îl duseră afară, străbătînd toată încăperea, ocolind blocurile de piatră căzute, după care se îndreptară spre ambulanța care aștepta special. Acest lucru îi împinse pe toți reporterii să facă fotografii după fotografii sau să pună în funcțiune camerele pentru a înregistra momentul.

Acele imagini întrerupseră interviul lui Ryan cu reporterul de la Fox și acesta urmări scena pe monitorul așezat pe masă. Într-un fel, în mintea lui, acest lucru făcu să fie totul oficial. Durling era cu adevărat mort, iar el cu adevărat președintele. Camera din încăpere surprinse expresia care se schimba pe chipul lui Ryan,

care își amintea cum fostul președinte îl adusese acolo, avusese încredere în el, contase pe el, îl îndrumase...

„Asta era", își dădu seama Jack. Înainte, avusese întotdeauna pe cineva pe care să se sprijine. Desigur, alții se sprijiniseră pe el, cerîndu-i părerea, ascultîndu-l în momente de criză, însă avusese mereu pe cineva care să-i spună că făcuse ceea ce trebuia. El putea să facă acest lucru acum, dar, în schimb, ar fi primit doar păreri, nu judecăți critice. Acestea erau ale sale acum. Avea să audă tot felul de lucruri. Consilierii săi aveau să fie precum avocații, unii argumentînd într-un fel, alții în alt fel, pentru a-i spune că avea dreptate sau se înșela, însă, în final, hotărîrea îi aparținea numai lui.

Președintele Ryan își trecu o mînă peste față, fără să se gîndească la machiaj, pe care îl întinse. Nu știa că ceea ce transmiteau Fox și celelalte canale apărea pe o bucată de ecran, deoarece toți aveau acces la transmisiunea din Sala Roosevelt. Clătină din cap încet, dintr-o parte în alta, ca un om care trebuia să accepte ceva ce nu îi plăcea, chipul său fiind prea uluit acum pentru a părea doar trist. Dincolo de treptele Capitolului, macaralele începură să funcționeze din nou.

– Ce facem acum? întrebă reporterul de la Fox.

Întrebarea aceea nu se afla pe lista sa. Era, pur și simplu, o reacție omenească la o scenă tulburătoare. Transmisiunea de la Hill luase o bună parte din timpul alocat interviului și pentru un alt subiect pe care ar fi trebuit să îl discute apoi, însă regulile de la Casa Albă erau de nezdruncinat.

– E foarte multă treabă de făcut, răspunse Ryan.

– Vă mulțumesc, domnule președinte. Este ora 8.14.

Jack privi cum se stinse beculețul camerei TV. Producătorul așteptă cîteva secunde înainte să facă un semn și președintele își scoase microfonul și firul. Primul maraton de presă se încheiase. Înainte să iasă din sală, se uită mai atent la camere. Cu ani în urmă, fusese profesor de istorie, iar, mai recent, ținuse conferințe, însă toate acestea avuseseră loc în fața unor oameni ai căror ochi îi putea vedea și după ale căror reacții își putea modifica discursul oarecum, vorbind mai repede sau mai încet, poate făcînd cîte o glumă, dacă împrejurările îi permiteau, sau repetînd ceva pentru a se face mai bine înțeles. Acum, vorbele lui se adresau unui

obiect. Un alt lucru care nu îi plăcea. Părăsi încăperea, în timp ce, pe tot globul, toți evaluau ceea ce înțeleseseră din atitudinea noului președinte american. Comentatorii de televiziune aveau să discute despre el în cincizeci de țări sau chiar mai multe, în timp ce el se îndrepta din nou spre baie.

– Asta e cel mai bun lucru care i s-a-ntîmplat țării noastre de la Jefferson încoace.

Bărbatul mai în vîrstă se considera un bun cunoscător al istoriei. Îi plăcea Thomas Jefferson pentru afirmația sa în legătură cu faptul că o țară guvernată mai puțin era guvernată mai bine, ceea ce reprezenta cam tot ce știa din vorbele înțeleptului din Monticello.

– Și, din cîte se pare, a trebuit s-o facă un japonez.

Cuvintele acelea au fost urmate de un hohot ironic. Un asemenea eveniment putea chiar să-i invalideze concepțiile rasiste. Și așa ceva nu se putea, nu?

Stătuseră treji toată noaptea – era 5.20 ora locală – și se uitaseră la buletinele de știri care nu se întrerupseseră. Observară că reporterii păreau și mai obosiți decît acel tip Ryan. Zonele orare prezentau, într-adevăr, un avantaj. Amîndoi încetaseră să mai bea bere pe la miezul nopții și trecuseră pe cafea două ore mai tîrziu, cînd începuseră să moțăie. Nu puteau să lase să se întîmple așa ceva. Ceea ce vedeau, schimbînd mereu canalele pe care le priveau cu ajutorul antenei de satelit de afară, era ca un fel de teleton fantastic, numai că acela nu avea scopul de a strînge bani pentru copiii invalizi, bolnavii de SIDA sau școlile pentru negri. Acela era amuzant. Toți ticăloșii aceia de la Washington probabil că arseseră zdravăn.

– Grătar de birocrați, spuse Peter Holbrook pentru a șaptesprezecea oară de la 11.30, cînd își spusese părerea în legătură cu evenimentul.

Întotdeauna fusese cel care dăduse dovadă de cea mai bogată imaginație.

– Ah, *la dracu'*, Pete! zise Ernest Brown, vărsînd puțină cafea în poală.

Era totuși amuzant, suficient de mult ca să nu sară imediat din cauza senzației neplăcute care rezultă din greșeala sa.

– A fost o noapte lungă, recunoscu Holbrook rîzînd.

Urmăriseră discursul președintelui Durling din două motive. Unul – toate posturile își modificaseră programele normale, așa cum se facea de obicei cînd era vorba de un eveniment important; dar adevărul era că antena lor le permitea accesul la 117 canale în total și nici nu trebuie să închidă televizorul pentru a evita intervențiile guvernului pe care ei și prietenii lor îl disprețuiau. Motivul adevărat era faptul că își cultivau furia față de guvern și, de obicei, urmăreau asemenea discursuri – amîndoi se uitau cel puțin o oră pe zi la C-SPAN-1 și 2 – pentru a-și alimenta acele sentimente, făcînd tot felul de comentarii în fiecare minut de discurs prezidențial.

– De fapt, cine e acest Ryan? întrebă Brown, căscînd.

– Se pare că tot un birocrat. Unul care debitează toate porcăriile lor...

– Da, aprobă Brown. Cu nimic pe care să se bazeze, Pete.

Holbrook se întoarse și se uită la prietenul lui:

– E ceva, nu?

După ce rosti acele cuvinte, se ridică și se duse la rafturile de cărți care îmbrăcau partea de sud a sufrageriei sale. Constituția lui era o ediție mult frunzărită pe care o citea cît de des putea pentru a înțelege mai bine *intențiile* celor care o redactaseră.

– Știi, Pete, aici nu e nimic care să acopere o situație ca asta.

– Zău?!

Holbrook încuviință:

– Da, da...

– Nu mai spune...

Aceasta necesita puțină gîndire, nu?

– Ucis? întrebă președintele Ryan încă ștergîndu-și machiajul cu șervețele ude de genul celor pe care le folosise pentru a șterge fundulețele bebelușilor.

Cel puțin, asta îi dădu senzația că avea fața curată cînd termină.

– Asta e o concluzie preliminară, trasă atît în urma unei examinări rapide a cadavrului, cît și a ascultării înregistrărilor din cabină, zise Murray răsfoindu-și însemnările pe care le primise prin fax cu numai douăzeci de minute în urmă.

Ryan se lăsă pe spate în scaun. La fel ca aproape toate celelalte lucruri din Biroul Oval, acesta era unul nou. Toate fotografiile de familie și personale ale lui Durling fuseseră îndepărtate de pe dulapul din spatele lui. Hîrtiile de pe birou fuseseră luate pentru a fi examinate de către secretarii prezidențiali. Lucrurile care rămăseseră sau fuseseră înlocuite erau din magaziile Casei Albe. Scaunul, cel puțin, era bun, creat special și în schimbul multor bani pentru a proteja spatele celui care îl ocupa și, în curînd, avea să fie înlocuit cu unul creat special pentru a se potrivi spatelui său de către cineva care făcea acest lucru gratis și – remarcabil – fără multă publicitate. „Mai devreme sau mai tîrziu, trebuia să lucreze în acel loc", hotărîse Jack în sinea lui cu cîteva minute în urmă. Secretarele erau acolo și nu era drept să le facă să străbată clădirea și să urce și să coboare scările de nenumărate ori. În ceea ce privea dormitul acolo, aceasta era cu totul altă chestiune deocamdată; și asta trebuia să se schimbe, nu? „Așadar, crimă", își spuse el uitîndu-se la Murray peste birou.

– Împușcat?

Dan clătină din cap.

– Înjunghiat exact în inimă, o singură dată. Agentul nostru e de părere că ar fi vorba de o lamă subțire, cum e cea a unui cuțit de friptură. Conform înregistrărilor, se pare că a fost comisă înainte de decolare. Putem să stabilim ora cu destulă precizie. Dinainte de pornirea motoarelor și pînă în momentul impactului, singura voce de pe bandă este cea a pilotului. Numele acestuia era Sato, un pilot cu foarte multă experiență. Poliția japoneză ne-a trimis o mulțime de informații. S-ar părea că și-a pierdut un frate și un fiu în război. Fratele se afla la comanda unui distrugător care s-a scufundat cu toți oamenii de la bord. Fiul era pilot de vînătoare și s-a prăbușit la aterizare la încheierea unei misiuni. Amîndoi în aceeași zi sau destul de aproape. Așadar, a fost ceva personal. Motiv și ocazie, Jack, își permise Murray să spună, deoarece erau aproape singuri în birou.

Și Andrea Price era acolo. Ea nu prea era de acord cu acest lucru; nu i se spusese exact de cît timp se cunoșteau cei doi.

– Am aflat identitatea destul de repede, remarcă Price.

– Trebuie să facem, totuși, testul ADN, ca să fim mai siguri, zise Murray. Înregistrarea este destul de bună pentru a se face analiza vocii, cel puțin așa i-au spus agentului nostru. Canadienii au înregistrări ale radarului care a urmărit ieșirea avionului din spațiul lor aerian, așa că e simplu să se confirme ora la care a avut loc evenimentul. Avionul a fost identificat din Guam pînă în Japonia și Vancouver și, în final, în clădirea Capitoliului. Cum e o vorbă, peste tot se aud strigăte. Și o să se audă multe strigăte. Domnule președinte – Andrea Price se simți mai bine de data aceasta – vor trece cel puțin două luni pînă cînd vom analiza și verifica fiecare informație și presupun că s-ar putea să ne înșelăm, dar, după părerea mea și a principalilor noștri agenți implicați, acest caz este pe cale de a fi închis.

– Ce anume v-ar putea face să vă înșelați? întrebă Ryan.

– Cîteva lucruri, dar există considerații practice. Pentru ca acesta să fie altceva decît actul unui singur fanatic – nu, nu e drept, nu? Al unui individ foarte furios. Oricum, pentru ca aceasta să fie o conspirație, trebuie să presupunem că a fost plănuită cu multă grijă, ipoteză greu de susținut. De unde știau că o să piardă războiul, cum puteau să știe de sesiunea reunită – și, dacă ar fi fost plănuită ca o operațiune de război, așa cum a zis tipul de la C.N.S.T., la naiba, zece tone de exploziv de mare putere ar fi fost simplu de încărcat într-un avion.

– Sau o armă nucleară, interveni Jack.

– Sau o armă nucleară, încuviință Murray. Asta m-a făcut să-mi aduc aminte: atașatul Forțelor Aeriene o să le viziteze astăzi fabrica de armament nuclear. Japonezilor le-au trebuit vreo două zile ca să descopere unde se află. Chiar acum un om de-al nostru care se pricepe la chestiile astea zboară într-acolo, spuse Murray apoi, după care își consultă însemnările. Doctorul Woodrow Lowell. Ah, îl cunosc... Are laboratorul de la Lawrence Livermore. Prim-ministrul Koga i-a spus ambasadorului nostru să scoată toate porcăriile astea cît mai repede din țara lui.

Ryan se răsuci cu scaunul. Ferestrele din spatele lui dădeau spre Monumentul lui Washington. Obeliscul era înconjurat de un cerc de catarge pentru steaguri, toate drapelele fiind coborîte în bernă. Dar văzu că oamenii așteptau la rînd pentru a lua liftul pînă sus. Turiști care veniseră să viziteze orașul... Ei bine, acum aveau

ce să vadă, nu? Observă că geamurile Biroului Oval erau incredibil de groase, pentru cazul în care unul dintre acei turişti ar fi avut o armă cu lunetă ascunsă sub haină...

– Cît dintre aceste informaţii putem să dăm publicităţii? întrebă preşedintele Ryan.

– Sînt de acord să facem publice cîteva lucruri, zise Murray.

– Eşti sigur? întrebă Price.

– Nu e vorba să ţinem secrete probele pentru un proces penal. Subiectul în acest caz e mort. O să verificăm toate posibilităţile de a exista alţi conspiratori, dar lucrurile pe care le vom da publicităţii astăzi nu vor compromite asta în nici un fel. Nu sînt un adept al publicării probelor, însă oamenii vor să afle ceva şi, într-un asemenea caz, trebuie să le dai nişte informaţii.

„În plus, aruncă o lumină bună asupra F.B.I.-ului", îşi spuse Price. Cu acea observaţie mută, cel puţin o agenţie guvernamentală începea să revină la normal.

– Cine se ocupă de treaba asta la Justiţie? întrebă ea însă.

– Pat Martin.

– Da? Cine l-a ales? întrebă ea şi Ryan se întoarse pentru a urmări discuţia aceea.

Murray aproape că roşi:

– Cred că eu. Preşedintele a spus să-l aleg cel mai bun procuror de carieră şi acesta e Pat. De nouă luni e şeful Compartimentului Penal. Înainte de asta, l-a condus pe cel de Spionaj. Fost agent F.B.I. E un avocat extrem de bun, cu experienţă de aproape treizeci de ani. Bill Shaw a vrut ca el să fie judecător. A vorbit despre asta cu procurorul general chiar săptămîna trecută.

– Eşti sigur că e suficient de bun? îl întrebă Jack şi Price se decise să răspundă.

– Şi noi am lucrat cu el. E un adevărat profesionist şi Dan are dreptate, e un judecător excelent, foarte dur, dar şi foarte corect. S-a ocupat de un caz de falsificare de bani în care a fost implicată Mafia, pe care fostul meu partener l-a investigat în New Orleans.

– Bine, lăsaţi-l pe el să decidă ce să dea publicităţii! Poate să înceapă să le vorbească ziariştilor imediat după prînz, spuse Ryan uitîndu-se la ceas.

Era preşedinte de fix douăsprezece ore.

Colonelul din armata americană Piere Alexandre, pensionat, încă mai arăta ca un soldat, înalt, slab și în formă, lucru care nu îl deranja deloc pe decan. Lui Dave James îi plăcu imediat ceea ce văzu când vizitatorul său luă loc, îi plăcea de el și mai mult pentru ceea ce citise în C.V.-ul lui și, chiar mai mult, pentru ceea ce aflase la telefon. Colonelul Alexandre, „Alex" pentru prieteni, și avea o mulțime, era un expert în boli contagioase care își petrecuse douăzeci de ani în serviciul guvernului, împărțindu-se, în principal, între Spitalul Militar Walter Reed din Washington și Fort Detrick din Maryland, cu numeroase misiuni de teren strecurate din când în când. Doctorul James văzu că absolvise Academia Militară West Point și Facultatea de Medicină din cadrul Universității din Chicago. Bun... Își aruncă din nou privirea peste informațiile despre studiile și experiența lui profesională. Lista cu articolele publicate se întindea pe opt pagini. Fusese nominalizat pentru vreo două premii importante, dar încă nu avusese noroc. Ei bine, poate că Hopkins putea să schimbe acest lucru. Ochii săi negri nu erau deosebit de pătrunzători în clipa aceea. Era, în mod categoric, un tip arogant; Alexandre știa cine și ce este, ba mai mult, știa că și decanul James știa.

– Îl cunosc pe Gus Lorenz, spuse decanul James zîmbind. A lucrat împreună la Peter Brent Brigham.

Pe care, între timp, Harvard îl transformare în Brigham and Women's.

– Un tip extraordinar, aprobă Alexandre cu accentul său de creol.

Aproape toată lumea considera că munca lui Gus în privința febrei „Lassa și Q" îl făcuse candidat la Premiul Nobel.

– Și un doctor excelent.

– Atunci, de ce nu vrei să lucrezi cu el în Atlanta? Gus mi-a spus că el vrea foarte mult asta.

– Domnule decan James...

– Dave, zise decanul.

– Alex, răspunse și colonelul.

La urma urmei, viața civilă avea avantajele ei. Alexandre îl considera pe decan asemănător unui militar ce purta trei stele. Poate chiar patru. Johns and Hopkins se bucura de un mare prestigiu.

– Dave, aproape toată viața am lucrat într-un nenorocit de laborator. Vreau să tratez pacienți din nou. C.D.C. (Center for Disease Control and Prevention) ar fi cam același lucru. Oricît de mult mi-ar plăcea să lucrez cu Gus... Am făcut-o mult timp în Brazilia în 1987; ne-am înțeles foarte bine, îl asigură el pe decan. M-am săturat să mă uit tot timpul la diapozitive și radiografii.

Și, din același motiv refuzase o ofertă excelentă din partea companiei Pfizer Pharmaceuticals, de a conduce unul dintre noile sale laboratoare. Bolile contagioase aveau să devină un lucru central în medicină și amîndoi sperau să nu fie prea tîrziu. „De ce naiba n-a ajuns tipul ăsta general? se întrebă James. Poate din cauza politicii", își spuse el. Și Armata se confrunta cu problema aceea, la fel ca Hopkins. Dar ei pierduseră...

– Am vorbit aseară cu Gus despre tine.

– Da?

Nu îl mira. La acel nivel al medicinei, toți se cunoșteau între ei.

– A zis să te angajez imediat...

– Ce drăguț din partea lui! spuse Alexandre rîzînd ușor.

– ... înainte ca Harry Tuttle de la Yale să te ia pentru laboratorul lui.

– Îl cunoști pe Harry?

Da, și, de asemenea, toți știau ce făceau ceilalți.

– Am fost colegi aici, explică decanul. Amîndoi am ieșit cu Wendy. El a cîștigat. Știi, Alex, nu-ți cer prea mult...

– Sper că asta e bine.

– Este. Poți începe ca profesor asociat și să lucrezi cu Ralph Forster. O să faci multă muncă de laborator, o să ai o echipă bună. El a pus pe picioare un laborator excelent în ultimii zece ani. Dar începem să primim o mulțime de trimiteri la clinică. Ralph e cam bătrîn ca să mai călătorească atît, așa că poți să te aștepți să călătorești destul de mult. De asemenea, vei răspunde și de clinică peste vreo... șase luni, ca să ai timp să te obișnuiești.

Colonelul încuviință gînditor.

– Ai dreptate. Trebuie să învăț din nou unele lucruri. La naiba, cînd termini, oare, de învățat?

– Cînd devii administrator, dacă nu ești atent.

– Da, ei bine, acum ştii de ce am renunţat la halatul verde. Voiau să conduc un spital, ştii, să învîrt hîrtii. La naiba, ştiu că sînt bun în laborator, da? Sînt foarte bun în laborator. Dar am semnat să tratez şi oameni din cînd în cînd şi să şi predau, bine-înţeles, dar îmi place să consult oameni bolnavi pe care să-i trimit acasă sănătoşi. Cu mult timp în urmă, în Chicago, cineva mi-a spus că asta era treaba mea.

„Dacă era o slujbă care se vindea, îşi spuse decanul James, atunci, el luase lecţii de la Olivier". Yale putea să-i ofere cam acelaşi post, dar acesta avea să-l ţină pe Alexandre aproape de Fort Detrick, la o distanţă de nouăzeci de minute de zbor faţă de Atlanta şi aproape de Chesapeake Bay; în autoprezentarea sa scria că lui Alexandre îi plăcea să pescuiască. Ei bine, era de înţeles, din moment ce crescuse în zona lacurilor din Louisiana. Pe scurt, era ghinionul celor de la Yale. Profesorul Harold Tuttle era bun, poate chiar puţin mai bun decît Ralph Forster, dar, peste vreo cinci ani, Ralph avea să iasă la pensie, iar Alexandre avea un aer de vedetă. Mai mult decît orice altceva, decanul James se ocupa de recrutarea viitorilor aşi. Într-o altă viaţă, ar fi putut fi administrator pentru o chipă de base-ball victorioasă. Aşadar, totul era aranjat. James închise dosarul de pe birou.

– Domnule doctor, bun venit la Facultatea de Medicină a Universităţii Johns and Hopkins!

– Mulţumesc, domnule!

4

OJT

Restul zilei decurse ca prin ceață. Deși trăia fiecare clipă personal, Ryan știa că nu avea să își amintească niciodată mai mult decît niște simple fragmente. Prima experiență cu computerele o avusese ca student la Colegiul Boston. Înainte de moda PC-urilor, el folosise unul dintre cele mai proaste terminale – un teletip – comunicînd cu unul principal de undeva, împreună cu alți colegi ai săi, de la alte școli din zonă. Acest lucru se numea „împărțirea timpului", un alt termen dintr-o perioadă îndepărtată, cînd computerele costau în jur de un milion de dolari pentru performanțe care, acum, puteau fi copiate de ceasul unui om obișnuit. Jack află însă că termenul era încă aplicat la președinția Americii, unde posibilitatea de a urmări un singur gînd de la început pînă la sfîrșit era cel mai rar lux, iar munca însemna să urmărească diverse fire de la o ședință la alta, ca atunci cînd ții minte ce se întîmplă într-un serial TV de la un episod la altul, încercînd să nu le confunzi între ele și știind că evitarea acelei greșeli era absolut imposibilă.

După ce se despărțise de Murray și de Price, acțiunea începuse cu adevărat.

Ryan luase, pentru început, cu o prezentare a situației securității naționale oferită de unul dintre ofițerii de informații naționale, repartizați la Casa Albă. Acolo, într-un interval de douăzeci și șase de minute, află ceea ce știa deja grație postului pe care îl ocupase pînă în urmă cu o zi. Dar trebuia să asculte,

oricum, dacă nu pentru alt motiv, pentru a-l cunoaşte mai bine pe cel care avea să facă parte din echipa sa de informări zilnice. Erau diferiţi cu toţii. Fiecare avea o părere personală şi Ryan trebuia să înţeleagă nuanţele fiecărei voci pe care o auzea.

– Aşadar, nimic la orizont deocamdată? întrebă Jack.

– La Consiliul pentru Securitate Naţională n-am văzut nimic, domnule preşedinte. Cunoaşteţi posibilele puncte-problemă la fel de bine ca mine, bineînţeles, şi acestea se schimbă de la o zi la alta.

Omul se eschiva cu graţia cuiva care dansa de ani de zile pe acelaşi gen de muzică. Expresia de pe chipul lui Ryan nu se schimbă, numai pentru că mai văzuse acest lucru şi altădată. Un adevărat ofiţer de informaţii nu se temea de moarte, nu se temea că şi-ar fi putut găsi soţia în pat cu cel mai bun prieten, nu se temea de nici una dintre vicisitudinile normale ale vieţii. Un ofiţer de informaţii se temea să nu se descopere că se înşelase asupra unui lucru pe care îl spusese în calitatea sa oficială. Cu toate acestea, era un lucru simplu de evitat: nu luai niciodată o poziţie fermă în nici o privinţă. La urma urmei, era o boală care nu se întîlnea numai la oficialii aleşi. Numai preşedintele *trebuia* să ia o poziţie fermă şi avea norocul să aibă experţi atît de buni care să îi ofere informaţiile de care avea nevoie, nu?

– Dă-mi voie să-ţi spun ceva, zise Ryan după ce se gîndi cîteva secunde.

– Ce anume, domnule? întrebă ofiţerul cu prudenţă.

– Nu vreau să aud doar ce ştii. Vreau să aud şi ce *credeţi*, dumneata şi oamenii dumitale. Eşti răspunzător de ceea ce ştii, dar eu voi fi judecat pentru acţiunile mele în baza lucrurilor pe care le crezi. Am fost şi eu în locul dumitale şi am făcut asta, bine?

– Desigur, domnule preşedinte, spuse omul schiţînd un zîmbet care îi mască groaza pe care i-o provoca acea perspectivă. O să le spun oamenilor mei.

– Mulţumesc, spuse Ryan dîndu-i drumul şi ştiind chiar în clipa aceea că avea nevoie de un consilier pentru probleme de securitate naţională, în care să se poată încrede, întrebîndu-se unde avea să-l găsească.

Uşa se deschise ca prin farmec pentru a-l lăsa pe ofiţer să iasă; un agent al Serviciului Secret făcuse acest lucru, după ce

urmărise aproape toată şedinţa prin ferestruica de observaţie. După aceea, intră echipa de prezentare D.O.D.

Şeful era un ofiţer cu două stele care îi dădu o cartelă de plastic.

– Domnule preşedinte, trebuie să puneţi această cartelă în portmoneu.

Jack încuviinţă, ştiind ce era chiar înainte ca mîinile sale să atingă plasticul portocaliu. Semăna cu o carte de credit, dar conţinea o serie de grupuri de numere...

– Care dintre ele? întrebă Ryan.

– Dumneavoastră decideţi, domnule.

Ryan se conformă, citind de două ori cel de al treilea asemenea grup. Alături de general mai erau doi ofiţeri, un colonel şi un maior, care notară imediat grupul de cifre ales de el şi i-l citiră de două ori. Preşedintele Ryan putea acum să ordone declanşarea armelor nucleare strategice.

– De ce este necesar acest lucru? întrebă el. Doar am distrus ultimele arme balistice anul trecut.

– Domnule preşedinte, încă mai avem rachete care pot fi acţionate cu focoase W-80, plus arme gravitaţionale B-61 repartizate bombardierelor noastre. Avem nevoie de aprobarea dumneavoastră pentru a permite Nucleelor de Acţiune Permisibile – N.A.P.-urile – şi ideea este să le permitem acest lucru cît mai curînd posibil, în eventualitatea că...

– Sînt scos din circulaţie repede, încheie Ryan fraza.

„Eşti un om cu adevărat important acum, Jack", îi spuse o voce neplăcută. „Poţi iniţia un atac nuclear."

– Nu pot să sufăr lucrurile astea afurisite. Niciodată nu mi-au plăcut.

– Nu trebuie să vă placă, domnule, spuse generalul înţelegător. După cum ştiţi, acum, infanteriştii marini au escadrila de elicoptere VMH-1 care este pregătită în orice clipă să vă scoată de aici şi să vă ducă într-un loc sigur şi...

Ryan ascultă restul, în timp ce se întreba dacă ar fi trebuit să facă ceea ce făcuse Jimmy Carter în acel moment: „Bun, ia să vedem. Să le spun că aş vrea să mă ia ACUM." Ordin prezidenţial care se transformase într-o mare stînjeneală pentru mulţi infanterişti marini. Dar el nu putea să facă aşa ceva acum, nu?

S-ar fi dus vestea că Ryan era un nebun paranoic, nu un om care voia să vadă dacă sistemul chiar funcţiona, aşa cum spuneau ceilalţi. În plus, în ziua aceea, escadrila de elicoptere trebuia să fie folosită intens, nu?

Cel de al patrulea membru al echipei de prezentare era un ofiţer de armată subaltern, îmbrăcat civil, care ţinea o servietă cu aspect destul de comun, cunoscută sub denumirea de „mingea de fotbal", în care se afla o mapă, în interiorul căreia era planul de atac – de fapt, un întreg set de planuri...

– Vreau să văd, spuse Ryan arătînd spre servietă.

Ofiţerul ezită, după care deschise servieta şi îi dădu mapa de culoare bleumarin, pe care Ryan o răsfoi.

– Domnule, nu le-am schimbat de cînd...

Jack văzu că prima secţiune era intitulată PRINCIPALA OPŢIUNE DE ATAC. Aceasta înfăţişa o hartă a Japoniei, multe dintre oraşe fiind marcate cu puncte multicolore. Legenda explica ce însemnau punctele sub forma megatonajelor livrate; probabil, pe o altă pagină, avea să fie trecut numărul de victime prevăzut. Ryan deschise mapa complet şi scoase întreaga secţiune.

– Vreau ca aceste pagini să fie arse. Vreau ca această P.O.A. (Police Officer Association) să fie eliminată imediat.

Aceasta însemna doar că avea să fie vîrîtă în vreun sertar la Planurile de Război ale Pentagon-ului şi, de asemenea, în Omaha. Astfel de lucruri nu dispăreau niciodată.

– Domnule, încă n-am confirmat că japonezii şi-au distrus toate lansatoarele şi nici că le-am neutralizat armele. Vedeţi...

– Domnule general, e un ordin, spuse Ryan fără să ridice glasul. Ştii că pot să fac asta.

Celălalt luă poziţie de drepţi imediat.

– Da, domnule preşedinte!

Ryan răsfoi şi restul hîrtiilor din mapă. În ciuda postului pe care îl deţinuse pînă atunci, ceea ce descoperi fu o revelaţie. Jack evitase întotdeauna să ştie prea multe despre acele lucruri blestemate. Nu se aşteptase niciodată să fie folosite. După incidentul terorist de la Denver şi toată groaza care măturase suprafaţa planetei după aceea, oamenii de stat de pe toate continentele, care aveau diverse convingeri politice, se gîndiseră la armele pe care le aveau sub control.

Chiar şi în timpul războiului cu Japonia, care tocmai se încheiase, Ryan ştiuse că, undeva, o echipă de experţi întocmise un plan pentru o lovitură nucleară punitivă, însă îşi concentrase eforturile pentru a face ca aceasta să nu fie necesară şi noul preşedinte se mîndrea foarte mult cu faptul că nici nu îi trecuse prin cap vreodată să pună în aplicare planul pe care încă îl mai ţinea în mîna stîngă. Numele de cod era PUŞCA LUNGĂ, văzu el. De ce trebuia ca denumirile să fie aşa, virile şi incitante, ca pentru un lucru de care să fii mîndru?

– Ce e asta? ÎNTRERUPĂTORUL...?

– Domnule preşedinte, răspunse generalul, aceasta este o metodă de folosire a unui atac P.E.M. Puls electromagnetic. Dacă faci să explodeze un mecanism la o altitudine foarte mare, nu mai e nimic – de fapt, nu mai e aer – care să absoarbă energia iniţială a detonării şi să o transforme în energie mecanică – nici o undă de şoc, adică. Drept urmare, toată energia este emanată sub forma sa electromagnetică originară. Valul de energie care rezultă este o crimă pentru firele de electricitate şi telefonice. Întotdeauna am avut cîteva arme pregătite pentru o explozie la mare altitudine în SIOP-urile noastre pentru Uniunea Sovietică. Sistemul lor de telefonie era atît de primitiv, încît ar fi putut fi distrus foarte uşor. Este o misiune uşoară de distrugere, care n-ar afecta pe nimeni la sol.

– Înţeleg, spuse Ryan închizînd mapa şi dîndu-i-o înapoi ofiţerului, care încuie imediat documentul devenit mai uşor acum. Înţeleg că nu se întîmplă nimic care să necesite o lovitură nucleară de orice fel, nu?

– Aşa este, domnule preşedinte.

– Atunci, de ce trebuie ca acest om să stea lîngă uşa biroului meu în permanenţă?

– Nu pot fi prevăzute toate împrejurările posibile, nu-i aşa, domnule? făcu generalul.

Trebuia să-i fi fost greu să rostească acele cuvinte cu o expresie serioasă pe chip, realiză Ryan imediat după ce trecu şocul.

– Bănuiesc că nu, zise preşedintele spăşit.

Biroul de Protocol al Casei Albe era condus de o femeie, pe nume Judy Simmons, care fusese repartizată în personalul de la

Casa Albă de la Departamentul de Stat cu patru luni în urmă. În biroul ei de la subsol, agitația începuse imediat după miezul nopții, cînd sosise de acasă, din Burke, Virginia. Sarcina ei, lipsită de satisfacții, era aceea de a se ocupa de aranjamentele necesare pentru ceea ce avea să fie cea mai mare înmormîntare oficială din istoria Americii, o treabă pentru care peste o sută de membri ai personalului fuseseră deja repartizați și încă nu era ora prînzului.

Lista cu toți morții încă nu fusese încheiata, însă, după o examinare atentă a casetelor video, se cam știa cine se aflase în Cameră și existau informații biografice despre fiecare din ei – stare civilă, religie etc. – din care se puteau face planuri, chiar și preliminare. Orice avea să se decidă în final, Jack avea să fie maestrul acelei ceremonii sumbre și trebuia să fie informat în legătură cu fiecare stadiu al planificării. „O înmormîntare pentru mii de oameni, își spuse Ryan, dintre care pe majoritatea nu îi cunoscuse, mulți dintre acei oameni, ale căror trupuri nu fuseseră încă recuperate, fiind așteptați de soții, soți și copii."

– Catedrala Națională, văzu el întorcînd pagina.

Numărul aproximativ al convingerilor religioase fusese trecut, ceea ce avea să determine clerul să țină slujbe diferite.

– Acolo au loc ceremoniile de acest gen, domnule președinte, confirmă un oficial foarte afectat. Nu va fi loc pentru toți, zise, fără să adauge că unul din membrii personalului Casei Albe sugerase ca slujba să aibă loc pe Stadionul R.F.K. pentru a încăpea toate victimele. Dar va fi loc pentru președintele Durling și soția sa și pentru cîțiva reprezentanți ai Congresului. Am contactat unsprezece guverne străine pentru diplomații care s-au aflat acolo. De asemenea, voi avea o listă preliminară cu reprezentanții guvernelor străine care vor veni la ceremonie, spuse ea apoi dîndu-i și hîrtia respectivă.

Ryan se uită repede pe ea. Acest lucru însemna că, după funeralii, avea să se întîlnească „neoficial" cu numeroși șefi de stat pentru a avea discuții la fel de „neoficiale". Urma să aibă nevoie de cîte o pagină pentru fiecare întîlnire și, pe lîngă orice l-ar fi întrebat sau ar fi dorit toți, fiecare avea să-l examineze. Jack știa cum erau acele situații. În toată lumea, președinți, premieri și cîțiva dictatori care mai existau, citeau în acel moment propriile

documentări – cine este acest John Patrick Ryan şi la ce putem să ne aşteptăm de la el? Se întrebă dacă ei aveau un răspuns mai bun decît el. Probabil că nu. Ofiţerii lor de informaţii nu puteau fi mult mai diferiţi decît ai săi, la urma urmei. Astfel, mulţi dintre ei aveau să vină cu avioane guvernamentale, pe de o parte pentru a-şi arăta respectul faţă de preşedintele Durling şi guvernul american şi, pe de alta, pentru a-l examina pe noul preşedinte american, pentru cursul politicii interne de acasă, şi pentru că era de aşteptat să facă acest lucru. Şi astfel, acel eveniment, atît de îngrozitor cum era pentru mii de oameni, era, pur şi simplu, încă un exerciţiu mecanic în lumea politicii. Lui Jack îi venea să strige de furie, dar ce altceva ar fi putut să facă? Morţii erau morţi şi nici durerea lui nu îi putea aduce înapoi, iar ţara sa şi celelalte îşi vedeau de treabă mai departe.

– Spune-i lui Scott Adler să se ocupe de asta, te rog!

Cineva trebuia să decidă cît timp să petreacă în compania fiecărui vizitator oficial şi Ryan nu era calificat pentru asta.

– Da, domnule preşedinte!

– Ce fel de discursuri va trebui să ţin? întrebă Jack.

– Oamenii noştri lucrează la asta pentru dumneavoastră. Ar trebui ca, pînă mîine după-amiază, să primiţi ciornele, spuse doamna Simmons.

Preşedintele Ryan încuviinţă şi puse hîrtiile la un loc cu celelalte. După ce ieşi şefa de protocol, intră o secretară, al cărei nume nu îl ştia, cu un teanc de telegrame, pe care nu apucase să le citească cît timp se aflase în sediul de la intersecţia lui Eight Street cu T, plus o foaie pe care erau trecute activităţile sale din ziua aceea, alcătuită fără consultarea sau sprijinul său. Tocmai se pregătea să-şi exprime nemulţumirea în legătură cu acest lucru, cînd ea spuse:

– Am primit peste zece mii de telegrame şi e-mail-uri de la ... ei bine, de la cetăţeni.

– Spunînd ce?

– În principal, că se roagă pentru dumneavoastră.

– Ah...

Într-un fel, asta era o surpriză, ba chiar una plăcută. Dar, oare, Dumnezeu avea să-i asculte?

Jack reîncepu apoi să citească mesajele oficiale şi prima zi continuă astfel.

Ţara se oprise în loc, practic, în timp ce noul său preşedinte se chinuia să se înveţe cu noua slujbă. Băncile şi pieţele financiare erau închise, ca şi şcolile şi numeroase firme. Toate posturile de televiziune îşi mutaseră punctele de transmisie în diverse sedii din Washington într-un proces haotic care le făcu să coopereze unele cu altele. O mulţime de camere video postate în jurul lui Hill transmiteau continuu imagini în legătură cu operaţiunile de recuperare, în timp ce reporterii trebuiau să comenteze ceva. Pe la unsprezece dimineaţa, o macara scoase la iveală coada avionului, care a fost aşezată pe o platformă mare pentru a fi transportată la un hangar de la baza aeriană Andrews. Acela era locul unde se făcea „investigarea epavei", numit astfel în lipsa unui termen mai bun, iar camerele prezentară imaginea vehiculului ce se îndepărta pe străzi. Două dintre motoare urmară la scurt timp după aceea.

Diverşi „experţi" ajutau la umplerea momentelor de tăcere, făcînd speculaţii cu privire la ce se întîmplase şi cum. Acest lucru era dificil pentru toţi cei implicaţi, deoarece nu se dăduseră publicităţii prea multe – cei care încercau să afle ce se petrecuse erau prea ocupaţi, stînd de vorbă cu reporterii, oficial sau neoficial, şi, deşi ziariştii nu puteau să spună, cea mai bună sursă de informaţii zăcea distrusă în faţa a treizeci şi patru de camere video, lucru care nu le oferea experţilor prea multe de spus. Martorilor li se luau interviuri legate de chestiunile pe care şi le aminteau – spre surprinderea tuturor, nu exista nici o înregistrare video a avionului în timp ce se prăbuşea. Numărul era cunoscut, din moment ce era vopsit pe coada avionului şi reporterii verificară acest lucru la fel de uşor ca autorităţile federale. Faptul că avionul aparţinea companiei Japan Airlines a fost confirmat imediat, ca şi ziua în care ieşise din fabrica Boeing de lîngă Seattle. Oficialilor companiei li se luară interviuri şi, în timp, se stabili că aparatul tip 747-400(PIP) cîntărea cu puţin peste două sute de tone gol, o cifră dublată de masa combustibilului, a pasagerilor şi a bagajelor pe care le putea transporta în zbor. Un pilot al companiei United Airlines, care cunoştea aparatul, le explica reporterilor de la două posturi de televiziune cum se putea apropia un pilot de Washington

şi cum putea să execute apoi picajul morţii, iar, în acest timp, un coleg al său de la Delta făcea acelaşi lucru în faţa altor reporteri. Amîndoi se înşelau în privinţa unor amănunte, dar nici unul dintre acestea nu era important.

– Dar Serviciul Secret e dotat cu rachete antiaeriene, nu-i aşa? întrebă un reporter.

– Dacă un camion cu optsprezece roţi se îndreaptă spre tine cu nouăzeci de kilometri pe oră şi tragi într-una dintre roţi, asta nu va opri camionul, nu? spuse pilotul, observînd expresia inteligentă de pe chipul unui jurnalist foarte bine plătit, care înţelegea puţin mai mult decît ceea ce apărea pe prompter. Un avion de trei sute de tone *nu se opreşte*, pur şi simplu, înţelegeţi?

– Aşadar, nu exista nici o modalitate de a-l opri? întrebă reporterul strîmbîndu-se.

– Absolut nici una, spuse pilotul văzînd că reporterul nu pricepea, însă el nu putea să lămurească lucrurile mai mult.

Regizorul, în cabina de control din apropiere de Nebraska Avenue, schimbă camerele pentru a-i urmări pe doi membri ai Gărzii Naţionale care coborau treptele cu alt cadavru. Un regizor secund supraveghea acel set de camere, încercînd să ţină evidenţa trupurilor scoase dintre ruine. Acum se ştia că trupurile preşedintelui şi doamnei Durling fuseseră recuperate şi se aflau la Centrul Medical al Armatei „Walter Reed" pentru autopsie, aceasta fiind obligatorie în cazul unei morţi nenaturale. La sediul postului, în New York, fiecare părticică de bandă despre Durling era prelucrată şi pregătită pentru a fi prezentată pe tot parcursul zilei. Colegii erau căutaţi şi intervievaţi. Psihologii erau rugaţi să explice cum aveau să suporte copiii soţilor Durling acea traumă, după care se vorbi despre impactul acelui incident asupra ţării, în general, şi despre felul în care avea să reacţioneze populaţia. Singurul lucru care nu a fost examinat la televizor era aspectul spiritual; faptul că multe dintre victime crezuseră în Dumnezeu şi se duseseră la biserică din cînd în cînd nu merita minute de emisie, deşi prezenţa multor oameni în biserici a fost considerată de către un post suficient de interesantă pentru a i se acorda trei minute, după care, datorită faptului că fiecare îi urmărea pe ceilalţi pentru idei noi, acel lucru a fost preluat de toţi în cursul următoarelor cîteva ore.

Jack știa că totul se rezuma la asta, de fapt. Cifrele nu făceau decît să adauge alți indivizi; toate cazurile inspirau la fel de multă groază. Amînase momentul cît putuse de mult, și în cele din urmă, lașitatea îl părăsise.

Copiii Durling oscilau între stupefacție și groaza în fața unei lumi distruse chiar în fața propriilor ochi în timp ce își priveau tatăl la televizor. Nu aveau să-și mai vadă niciodată părinții. Trupurile erau mult prea sfîrtecate pentru ca sicriele să fie ținute deschise. Nici un ultim adio, nici un cuvînt, doar dispariția traumatizantă a bazei pe care își clădiseră viețile fragede. Și cum puteau copiii să priceapă că mama și tata nu erau, pur și simplu, mama și tata, ci reprezentau – fuseseră – cu totul altceva pentru alții, motiv pentru care moartea lor fusese necesară pentru cineva căruia nu-i păsase de copii?

Membrii familiei sosiseră la Washington, cei mai mulți fiind aduși din California de către Forțele Aeriene. Totuși, deși erau la fel de șocați în fața copiilor, trebui să-și adune toate forțele pentru a ușura oarecum situația acestora. Și acest lucru le oferea o ocupație. Agenții Serviciului Secret în sarcina cărora căzuseră JUNIPER și JUNIOR erau, probabil, cei mai traumatizați. Pregătiți pentru a fi extrem de protectori față de orice „șef", agenții care aveau grijă de copiii familiei Durling – dintre care mai mult de jumătate erau femei – purtau în plus povara solicitudinii pe care orice adult o avea față de orice copil și nici unul n-ar fi ezitat nici o fracțiune de secundă să își dea viața pentru a-i apăra pe micuți, știind că ceilalți agenți ar fi scos imediat armele și ar fi tras fără să stea pe gînduri. Bărbații și femeile din acea subgrupă se jucaseră cu copiii, le cumpăraseră cadouri de Crăciun și de ziua lor, îi ajutaseră să își facă temele. Acum își luau adio de la copii, de la părinți și de la colegi. Ryan le văzu expresiile de pe chipuri și își puse în gînd să o întrebe pe Andrea dacă avea să li se dea și lor un psiholog.

– Nu, nu i-a durut, spuse Jack așezîndu-se, așa încît copiii să îl poată privi în ochi. Nu i-a durut deloc.

– Bine, spuse Mark Durling.

Copiii erau îmbrăcați impecabil. Unul dintre membrii familiei considerase că era important să arate bine cînd îl cunoșteau pe succesorul tatălui lor. Jack auzi pe cineva cum încearcă să-și

ţină respiraţia şi, cu coada ochiului, zări chipul unui agent – bărbat – care era pe punctul de a se pierde cu firea. Price îl apucă de braţ şi îl conduse spre uşă, înainte să observe copiii.

– O să stăm aici?

– Da, îl asigură Jack.

Era o minciună, dar nu de genul care să facă rău cuiva.

– Şi, dacă o să aveţi nevoie de ceva, de orice, puteţi să veniţi la mine, da?

Băiatul încuviinţă, făcînd tot posibilul să pară curajos; venise momentul să îi lase în seama familiei. Ryan îi strînse mîna tratîndu-l ca pe bărbatul care n-ar fi trebuit să devină decît peste mulţi ani şi pentru care responsabilităţile unui matur năvăliseră mult prea curînd. Băiatul simţea nevoia să plîngă şi Ryan se gîndi că trebuia să o facă în intimitate, deocamdată.

Jack ieşi în holul imens al etajului cu dormitoare. Agentul care plecase, un bărbat de culoare şi cu înfăţişare de om dur, suspina la vreo trei metri mai încolo. Ryan se duse la el:

– Te simţi bine?

– La dracu' – mă scuzaţi – vreau să spun – la naiba! zise agentul clătinînd din cap, ruşinat de acea manifestare a emoţiei.

Price ştia că tatăl lui murise într-un accident în timpul unui antrenament militar la Fort Rueker, cînd el avea doisprezece ani, iar agentul special Tony Wills, care jucase la Grambling înainte să intre în Serviciul Secret, era neobişnuit de atent cu copiii. În asemenea momente, forţa se transformă adesea în slăbiciune.

– Nu te scuza pentru că eşti om. Şi eu mi-am pierdut părinţii. Pe amîndoi de odată, continuă Ryan cu o voce visătoare şi tremurătoare din cauza oboselii. Pe Aeroportul Midway, un 737 a aterizat forţat în zăpadă. Dar eu eram bărbat în toată firea cînd s-a-ntîmplat asta.

– Ştiu, domnule, spuse agentul ştergîndu-şi ochii şi se îndreptă cutremurîndu-se. O să-mi revin...

Ryan îl bătu pe umăr şi se îndreptă spre lift, spunîndu-i lui Andrea Price:

– Scoate-mă naibii de-aici!

Maşina se îndreptă spre nord, luînd-o la stînga pe Massachusetts Avenue, care ducea spre Observatorul Naval şi şopronul

imens şi de prost gust pe care ţara îl punea la dispoziţia vicepreşedintelui. Şi acesta era păzit de puşcaşi marini, care lăsară convoiul să treacă. Jack intră în casa. Cathy aştepta la intrare. N-a fost nevoie decît de o singură privire:

– A fost greu?

Ryan nu putu decît să încuviinţeze. O îmbrăţişă strîns, ştiind că, în curînd, aveau să-l podidească lacrimile. Zări agenţii din holul de la intrare şi îşi dădu seama că trebuia să înceapă să se înveţe cu ei, stînd aşa, ca nişte statui, prezenţi şi în cele mai intime momente.

„Urăsc slujba asta."

Însă generalul de brigadă Marion Diggs o iubea pe a sa. Nu toată lumea se odihnea. În timp ce Cazarma Puşcaşilor Marini din Washington cunoştea o activitate febrilă, urmînd să primească forţe şi de la Quantico, Virginia, la fel şi alte organizaţii rămaseră ocupate sau deveniră şi mai aglomerate de treburi, deoarece erau oameni care nu aveau voie să doarmă – cel puţin, nu toţi în acelaşi timp. Una dintre acele organizaţii era la Fort Irwin, în California. Situată în nordul Deşertului Mojave, baza era foarte mare, întinzîndu-se pe o suprafaţă mai mare decît cea a statului Rhode Island. Peisajul era atît de deprimat, încît ecologiştii trebuiau să se chinuie să găsească o urmă de viaţă printre firavele tufe de creozot, iar în faţa unui pahar, chiar şi cei mai devotaţi profesiei dintre ei mărturiseau că suprafaţa lunii li se părea mult mai interesantă. „Nu că nu i-ar fi făcut viaţa insuportabilă", îşi spuse Diggs pipăindu-şi binoclul. Exista o specie de broască ţestoasă de deşert care se deosebea de cea obişnuită într-un fel sau altul (generalul habar nu avea cum), şi pe care soldaţii trebuia să o protejeze. Pentru asta, soldaţii săi adunaseră toate broaştele ţestoase pe care le găsiseră şi le puseseră într-o îngrăditură atît de mare, încît reptilele probabil că nici nu vedeau gardul. Era cunoscută ca fiind cea mai mare rezervaţie de broaşte ţestoase din lume. După ce se avu grijă de acest lucru, orice alte animale sălbatice existau la Fort Irwin păreau să se poată descurca singure. Cîte un coiot apărea şi dispărea din cînd în cînd – şi asta era tot. În plus, coioţii nu erau o specie în pericol.

Vizitatori erau însă. Fort Irwin era locul unde se afla Centrul Național de Antrenament al Armatei. Rezidenții permanenți erau OpFor, „forța de reacție". La origine, fiind alcătuită din două batalioane, unul din blindate și unul de infanterie mecanizată, OpFor se autointitulase la un moment dat „Regimentul 32 de Puști Motorizate", o denumire *sovietică*, deoarece, la înființarea sa, în anii '80, C.N.A.A.-ul fusese însărcinat să învețe Armata Statelor Unite să lupte, să supraviețuiască și să domine într-o luptă împotriva Armatei Roșii în câmpiile Europei. Soldații din 32 erau îmbrăcați în uniforme după modelul rusesc, conduceau vehicule de tipul celor sovietice (cele cu adevărat rusești se dovediseră a fi prea greu de întreținut, iar cele americane fuseseră modificate după modelul sovietic), foloseau tactici rusești și se mîndreau cînd izgoneau unitățile care veneau să se joace pe terenul lor. Nu era tocmai corect. OpFor trăia și se antrena acolo, găzduind unități regulate de maximum paisprezece ori pe an, în timp ce echipa vizitatoare avea noroc dacă venea acolo o dată la patru ani. Însă nimeni nu spusese vreodată că războiul era corect.

Vremurile se schimbaseră o dată cu desființarea Uniunii Sovietice, dar nu și misiunea C.N.A.A.-ului. De curînd, OpFor fusese mărit și avea trei batalioane, numite acum „escadroane", deoarece unitatea preluase identitatea Regimentului 11 de Cavalerie Blindată, „Black-horse Cav" – și simula brigăzi sau formații inamice mai mari. Singura concesie reală pe care o făceau noii situații politice era faptul că nu își mai spuneau ruși. Acum erau „krasnoveni", un cuvînt derivat, probabil, de la „*krasnîi*", care însemna „roșu" în rusește.

Generalul de corp de armată Ghenadi Iosefovici Bondarenko cunoștea cea mai mare parte a acestor lucruri; în legătură cu rezervația de broaște țestoase nu fusese informat; cu toate acestea, află cînd făcu turul bazei și a fost extrem de interesat.

– Ai început la Unitatea de Transmisiuni? îl întrebă Diggs.

Comandantul bazei era scump la vorbă și eficient în mișcări, îmbrăcat în uniforma de camuflaj a deșertului numită „fulgi de ciocolată". Și el fusese complet informat, deși, la fel ca vizitatorul său, trebuia să dea impresia că nu fusese.

– Corect, spuse Bondarenko încuviințînd. Dar am tot dat de necazuri. Întîi, în Afganistan, apoi cînd mudjahedinii au intrat în Uniunea Sovietică. Au atacat un centru tadjik de cercetări în domeniul apărării în timp ce eu mă aflam acolo. Erau luptători curajoși, dar prost conduși. Am izbutit să-i ținem la distanță, spuse rusul pe un ton studiat.

Diggs văzu decorațiile pe care le primise ulterior; el comandase un escadron de cavalerie conducînd Divizia 24 de Infanterie Mecanizată a lui Barry McCaffrey în „Furtună în deșert", după care trecuse la comanda Regimentului 10 de Blindate „Buffalo", care încă își mai avea baza în Deșertul Negev, ca parte a angajamentului Americii față de securitatea israeliană. Amîndoi aveau patruzeci și nouă de ani. Amîndoi își dăduseră seama de oportunitatea ivită. Amîndoi erau în ascensiune.

– Aveți o regiune ca asta acasă? întrebă Diggs.

– Avem terenuri de toate felurile posibile. Face ca antrenamentul să fie o provocare, mai ales astăzi. Uite! spuse el. A început...

Primul grup de tancuri își făcu apariția printr-o trecătoare largă, în formă de U, numită Valea Morții. Soarele apunea în spatele munților maronii și întunericul se lăsa repede acolo. Prin preajmă circulau și H.M.M.W.V.-urile observatorilor-supraveghetori, zeii C.A.N.-ului, care urmăreau totul și notau tot ce vedeau la fel de rece ca Moartea însăși. C.A.N. era cea mai interesantă școală din lume. Cei doi generali ar fi putut urmări lupta de la cartelul general al bazei, într-un loc numit Sala Războiului Stelelor. Fiecare vehicul avea microfon, transmițînd punctul în care se afla, direcția de mișcare și, cînd venea timpul, unde trăgea și dacă lovise ținta sau nu. După acele informații, computerele din „Sala Războiului Stelelor" transmiteau semnale, spunîndu-le oamenilor cînd muriseră, deși, rareori, de ce. Acest lucru îl aflau ei mai tîrziu de la observatori. Cu toate acestea, generalii nu voiau să privească ecranele computerelor; ofițerii lui Bondarenko făceau acest lucru, dar locul generalului era acolo. Fiecare cîmp de luptă avea un miros caracteristic, iar generalii trebuia să aibă nas pentru el.

– Echipamentul vostru parcă e dintr-un roman SF.

Diggs ridică din umeri:

– Nu s-a schimbat prea mult față de acum cincisprezece ani. Totuși, acum avem mai multe camere de televiziune în vîrfurile dealurilor.

America avea să le vîndă o mare parte din acea tehnologie rușilor. Acest lucru îi era cam greu lui Diggs să-l accepte. Fusese prea tînăr pentru Vietnam. A lui fusese prima generație de ofițeri amirali care scăpase de acea încurcătură. Însă, Diggs crescuse cu o singură realitate în viața lui: lupta împotriva rușilor în Germania. Fiind un ofițer de cavalerie întreaga sa carieră, se pregătise pentru a face parte dintr-unul din regimentele – de fapt, brigăzile mărite – care trebuiau să stabilească primul contact. Diggs își amintea că, de cîteva ori, i se păruse foarte probabil că avea să-și găsească sfîrșitul în Defileul Fulda, avînd în față un individ ca acela care se afla acum lîngă el și cu care dăduse gata șase sticle de bere cu o seară în urmă, în timp ce îi povestise cum se reproduceau broaștele țestoase.

– Înăuntru, spuse Bondarenko zîmbind cu viclenie.

Într-un fel, americanii îi credeau pe ruși lipsiți de umor. *Trebuia* să rectifice acea impresie greșită înainte să plece.

Diggs numără pînă la zece înainte să răspundă serios:

– Afară.

Alte zece secunde:

– Înăuntru.

Amîndoi izbucniră în rîs apoi. Cînd i se spusese prima oară gluma preferată a bazei, Bondarenko avusese nevoie de jumătate de minut ca s-o înțeleagă. Dar hohotele de rîs care urmaseră îi provocaseră dureri abdominale. Redeveni serios și zise:

– Așa ar trebui să fie războiul.

– O să fie destul de tensionat. Așteaptă și o să vezi.

– Folosiți tactica *noastră*!

Acest lucru se vedea foarte limpede după felul în care se desfășura în vale grupul de recunoaștere.

Diggs se întoarse:

– De ce nu? În Irak, mi-a prins bine.

Scenariul pentru seara aceea – prima luptă din programul de antrenament – era unul dur: Forța Roșie în atac, avansare, contact și eliminarea grupului de recunoaștere al Forței Albastre. În

acest caz, Forţa Albastră era o brigadă a Diviziei 5 de Mecanizate, care se apăra în grabă. Ideea generală era că aceea era o situaţie tactică foarte fluidă. R.B. 11 simula un atac asupra unei forţe recent apărute, care avea un sfert din dimensiunile sale teoretice. Era cea mai bună modalitate de a le ura bun venit oamenilor în deşert. O gură de ţărînă.

– Să mergem, zise Diggs sărind înapoi în H.M.M.W.V.-ul său şi şoferul porni spre un loc numit Triunghiul de Fier.

Un scurt mesaj prin radio de la un ofiţer îl făcu pe generalul american să mormăie:

– Fir-ar să fie!

– Vreo problemă?

Generalul Diggs îi arătă o hartă:

– Dealul ăla e cel mai important din zonă, dar ei nu l-au văzut. Ei bine, o să plătească pentru această mică eroare. Aşa se întîmplă mereu...

Deja, OpFor îşi trimisese oameni în goană spre piscul neocupat.

– E prudent din partea Albaştrilor să ţintească atît de departe şi atît de repede?

– Generale, după cum o să vezi, e foarte sigur că n-ar fi prudent să n-o facă.

– De ce n-a vorbit mai mult, de ce n-a apărut în public mai mult?

Şeful serviciului de spionaj ar fi putut spune multe lucruri. Preşedintele Ryan era ocupat, fără îndoială. Avea atîtea lucruri de făcut! Guvernul ţării sale era făcut praf şi, înainte să poată vorbi, trebuia să-l pună la punct. Avea de aranjat nişte funeralii de stat. Trebuia să discute cu numeroase guverne străine, să le ofere asigurările obişnuite. Trebuia să asigure securitatea multor obiective, nu în ultimul rînd siguranţa sa personală. Guvernul american şi principalii consilieri ai preşedintelui dispăruseră... Dar nu asta voia să audă.

– L-am verificat pe acest Ryan, a fost răspunsul dat.

În principal, din articolele din ziare – o mulţime – trimise prin fax de la misiunea O.N.U. a guvernului său.

– A ţinut puţine discursuri în public pînă acum şi numai pentru a face cunoscute gîndurile şefilor săi. Era ofiţer de informaţii – de fapt, un om de „interior", un analist. Evident, unul bun, dar din interior.

– Şi de ce l-a educat Durling aşa?

– Asta a fost în ziarele americane de ieri. Guvernul lor necesită prezenţa unui vicepreşedinte. De asemenea, Durling a mai vrut un om care să-i consolideze echipa de Externe şi acest Ryan avea ceva experienţă. Nu uitaţi că, în timpul conflictului lor cu Japonia, s-a descurcat bine.

– Era adjunct, nu şef.

– Corect. N-a aspirat niciodată la funcţia de conducere. Am aflat că a acceptat-o pe cea de adjunct cu mai puţin de un an în urmă.

– Nu mă mir, spuse Daryaei privindu-şi însemnările: *asistent* al viceamiralului James Greer, D.D.I./C.I.A.; pentru scurt timp, *director adjunct* D.D.I. (Device Driver Interface); apoi, *director adjunct* al C.I.A.; apoi, *consilier* pentru probleme de Securitate Naţională al preşedintelui Durling; în cele din urmă, acceptase postul *temporar* de vicepreşedinte.

Impresia lui în legătură cu acel Ryan fusese corectă de la bun început: era un om care îi ajuta pe alţii. Probabil unul priceput, aşa cum el însuşi avea asistenţi pricepuţi, însă nici unul dintre aceştia n-ar fi putut să-şi asume sarcinile lui. Nu avea de-a face cu cineva egal cu el. Bun.

– Ce altceva?

– Ca specialist în informaţii, trebuie să fie pus la curent cu afacerile externe. De fapt, cunoştinţele lui în acest domeniu ar putea fi cele mai bune pe care le-a avut America în ultimii ani, însă, cu preţul unei ignoranţe aproape complete în privinţa problemelor interne, continuă ofiţerul.

Acea ultimă informaţie fusese culeasa din *New York Times*.

– Ah...

Şi, cu acele ultime cuvinte, începu întocmai planului. Acum, nu era decît un simplu exerciţiu al minţii, însă în curînd acest lucru avea să se schimbe.

– Aşadar, cum stau lucrurile în armata voastră? întrebă Diggs.

Cei doi generali stăteau singuri în vîrful principalei forme de relief, urmărind lupta prin niște ochelari speciali în lumina din ce în ce mai slabă. Așa cum se prevăzuse, Divizia 32 – Bondarenko trebuia să se gîndească la ei în acest mod – distrusese grupul de recunoaștere al Forței Albastre, se deplasase spre stînga și, acum, se ocupa de brigada „inamică". Dar fiindcă nu erau victime reale, era minunat să vezi cum luminile galbene ale „morților" se aprindeau una cîte una. Apoi, trebui să răspundă.

– Îngrozitor. Trebuie să o luăm iar de la zero.

Diggs se întoarse:

– Ei bine, asta am făcut și eu.

„Cel puțin, voi nu trebuie să vă luptați și cu drogurile", își spuse americanul. Își amintea cum, în perioada cînd era proaspăt sublocotenent, îi era teamă să intre în cazarmă neînarmat. Dacă rușii ar fi acționat la începutul anilor '70...

– Chiar vreți să folosiți modelul nostru?

– Poate.

Singurul lucru pe care americanii îl prindeau greșit – și corect – era faptul că Forța Roșie le permitea comandanților de subunități să ia inițiative tactice, ceva ce armata sovietică nu ar făcut niciodată. Însă, în combinație cu doctrina Academiei Vorosilov, rezultatele puteau fi văzute foarte limpede. Acest lucru trebuia ținut minte și Bondarenko încălcase niște reguli în propriile confruntări tactice, un motiv pentru care era un general în viață, și nu colonel mort. De asemenea, era proaspăt numitul șef al operațiunilor pentru Armata Rusă.

– Problema o reprezintă banii, bineînțeles...

– Am mai auzit refrenul ăsta, generale, spuse Diggs rîzînd ușor și trist.

Bondarenko avea un plan pentru asta. Voia să reducă efectivul militar cu cincizeci la sută și banii economisiți să meargă direct la pregătirea jumătății rămase. Parcă vedea în fața ochilor rezultatele unui asemenea plan. În mod tradițional, Armata Sovietică depinsese de mase, dar americanii dovediseră și acolo, și în Irak, că antrenamentele erau extrem de importante pe cîmpul de luptă. Oricît de bun ar fi fost echipamentul lor – a doua zi avea să primească raportul în legătură cu acesta –, îl invidia pe Diggs

pentru oamenii săi mai mult decît pentru orice altceva. Dovada sosi chiar în clipa cînd gîndea acest lucru.

– Domnule general? spuse nou-venitul şi salută. *Blackhorse!* I-am făcut praf.

– Dînsul este colonelul Al Hamm. E comandantul Diviziei a 11-a. E a doua oara cînd vine aici. Era ofiţer OpFor. Să nu joci cărţi cu el, îl preveni Diggs.

– Domnul general e prea amabil. Bun venit în deşert, domnule general Bondarenko! spuse Hamm întinzînd o mînă foarte mare.

– Atacul dumneavoastră a fost bine executat, domnule colonel, zise rusul examinîndu-l.

– Mulţumesc, domnule. Am nişte copii grozavi. Forţa Albastră a fost mult prea şovăitoare. I-am prins la mijloc, explică Hamm.

„Semăna cu un rus, îşi spuse Bondarenko: înalt, solid şi cu un ten alb şi rumen în jurul ochilor albaştri, strălucitori. Pentru ocazia aceea, Hamm era îmbrăcat în vechea sa uniformă în stil „rusesc", cu o stea roşie pe bereta sa de tanchist şi cu tocul pistolului peste bluza lungă. Nu prea îl făcea pe rus să se simtă în largul său, dar acesta aprecia respectul pe care i-l arătau americanii.

– Ai avut dreptate, Diggs. Albaştrii ar fi trebuit să facă totul pentru a ajunge aici primii. Dar i-ai pus să pornească prea din spate pentru ca această opţiune să li se pară atrăgătoare.

– Asta e problema cu cîmpul de luptă, răspunse Hamm în locul superiorului său. Aproape întotdeauna, el te alege pe tine şi nu invers. Asta e lecţia numărul unu pentru băieţii dintr-a 5-a Mecanizate. Dacă laşi pe altcineva să determine condiţiile de desfăşurare a luptei, ei bine, nu prea e amuzant...

5

ARANJAMENTE

Se dovedi că atît Sato, cît şi copilotul său, donaseră sînge pentru ajutorarea victimelor în războiul eşuat cu America şi răniţii, din fericire puţini, nu avuseseră nevoie de acel sînge. Localizate prin computer de către Crucea Roşie japoneză, probele fuseseră obţinute de către poliţie şi trimise la Washington, via Vancouver, prin curier, deoarece, lesne de înţeles, avioanele comerciale japoneze nu aveau voie să pătrundă în spaţiul aerian al Statelor Unite, nici măcar în Alaska, iar, din Canada, cu un VC-20 pînă la Washington. Curierul era un ofiţer de poliţie, cu servieta din aluminiu prinsă de încheietura mîinii stîngi. Trei agenţi F.B.I. îl aşteptară la Andrews, după care îl conduseră la clădirea Hoover de la intersecţia Tenth Street cu Pennsylvania. Cei de la laborator luară probele şi se apucaseră să le compare cu sîngele şi alte probe de ţesuturi de la cadavre. Deja aveau grupele sanguine corespunzătoare şi rezultatele testelor păreau a fi o concluzie anticipată, dar aveau să fie tratate ca şi cum ar fi fost singurul indiciu firav într-o anchetă extrem de dificilă. Dan Murray, directorul în exerciţiu, nu era tocmai un sclav al „manualului" în ceea ce privea investigarea unei crime, însă, în acest caz, manualul era echivalent cu Sfînta Scriptură. Îl susţinea Tony Caruso, care se întorsese din concediu şi lucra nonstop, conducînd investigaţia din partea F.B.I.-ului, Par O'Day, în calitatea sa de inspector special, şi sute de oameni, dacă nu cumva, deja, erau mii. Murray se întîlni cu reprezentantul

japonez în sala de conferințe a directorului. Și lui îi era greu să se mute imediat în biroul lui Bill Shaw.

– Efectuam și noi teste, îi spuse inspectorul-șef Jisaburo Tanaka, verificîndu-și ceasurile – se hotărîse să poarte două, unul pentru ora de la Tokio și unul pentru cea de la Washington. Rezultatele vor fi trimise încoace prin fax imediat ce vor fi primite, zise el și apoi deschise servieta din nou. Acesta este programul căpitanului Sato pentru ultima săptămînă, însemnări în timpul discuțiilor cu membrii familiei și colegi, biografia sa.

– Ați lucrat repede. Mulțumim, spuse Murray luînd foile și neștiind ce să mai facă după aceea.

Era clar că vizitatorul său voia să spună ceva. Murray și Tanaka nu se mai văzuseră niciodată, dar lucrurile care se știau despre oaspetele său erau destul de impresionante. Anchetator priceput și cu experiență, Tanaka se specializase în corupția politică, domeniu care îl ținuse foarte ocupat. Chiar arăta a astfel de polițist. Profesia îl transformase într-un fel de preot cum erau cei folosiți de spanioli pentru a conduce arderile pe rug. Acest lucru îl făcea să fie perfect pentru cazul respectiv.

– Vă oferim cooperarea noastră totală. De fapt, dacă doriți să trimiteți un ofițer de la agenția dumneavoastră să supravegheze modul în care decurge investigația în partea noastră, sînt autorizat să vă spun că sîntem perfect de acord, zise el, după care făcu o pauză de cîteva secunde, privind în jos. E o rușine pentru țara mea. Felul în care acei oameni ne-au folosit pe toți...

Pentru un reprezentant al unei țări renumite pentru faptul că locuitorii ei nu își arătau emoțiile, Tanaka era o surpriză. Își ținea pumni încleștați, iar ochii negri îi ardeau de furie. Din sala de conferințe, amîndoi puteau vedea Pennsylvania Avenue pînă la Capitol Hill, care era distrus și încă luminat în întunericul de dinaintea zorilor de sute de becuri de lucru.

– Copilotul a fost ucis, spuse Murray.

Poate că asta avea să ajute puțin.

– Oh...

Dan încuviință:

– Înjunghiat şi se pare că acest lucru s-a petrecut înainte de decolare. Se pare că Sato a acţionat singur – cel puţin în ceea ce priveşte pilotarea avionului.

Laboratorul stabilise deja că arma folosită era un cuţit de friptură cu lama subţire şi zimţată, de genul celor folosite în avioane. Chiar dacă lucra de multă vreme ca anchetator, Murray tot rămînea uimit de ceea ce se putea descoperi la laborator.

– Înţeleg. E limpede, spuse Tanaka. Soţia copilotului e însărcinată, cu gemeni, de fapt. Acum e la spital, ţinută sub observaţie. Din ceea ce am aflat pînă acum, el părea să fie un soţ devotat şi un om care nu manifestase interes pentru politică în mod deosebit.

– Oamenilor mei li s-a părut puţin probabil să se fi sinucis astfel.

– Sato a avut vreo legătură cu ....

Japonezul clătină din cap:

– N-am descoperit nici una. L-a transportat pe unul dintre conspiratori la Saipan şi au vorbit foarte puţin. În plus, Sato era pilot pe curse internaţionale. Colegii lui îi erau prieteni. Trăia liniştit într-o casă modestă de lîngă Aeroportul Internaţional Narita. Dar fratele său era ofiţer în Forţa de Autoapărare Maritimă şi fiul său era pilot de vînătoare. Amîndoi au murit în timpul ostilităţilor.

Murray ştia deja aceste lucruri. „Motiv şi prilej". Notă pe o hîrtie să fie trimis cineva la Tokio, ca urmare a invitaţiei de a participa la investigaţiile japonezilor, dar trebuia să primească aprobarea de la Justiţie şi Externe, pentru că oferta părea destul de sinceră. Bun.

– Ce-mi place traficul! spuse Chavez.

Mergeau pe I-95, trecînd pe lîngă Springfield Mall. În mod normal, la ora aceea – era încă întuneric – autostrada era plină de birocraţi şi lobbişti. Nu şi în ziua aceea, deşi John şi Ding fuseseră chemaţi, confirmînd statutul lor „esenţial" tuturor celor care se îndoiau. Clark nu răspunse, aşa că ofiţerul mai tînăr continuă:

– Ce crezi că face doctoriţa Ryan?

John mormăi şi ridică din umeri:

– Probabil că munceşte pe rupte. Mai bine el decît mine.

– Am înţeles, domnule C. Toţi prietenii mei de la George Mason o să se distreze pe cinste.

– Crezi?

– John, are un guvern de refăcut. O să fie un eveniment istoric trăit pe viu. Nimeni n-a mai făcut asta vreodată, *mano*. Ştii ce o să aflăm?

O încuviinţare din cap:

– Da, dacă locul ăsta funcţionează cu adevărat sau nu.

„Mai bine el decît mine", îşi spuse John din nou. Fuseseră chemaţi pentru o misiune de supraveghere a operaţiunilor din Japonia. Era destul de delicat. Clark lucra în domeniu de mai mult timp, dar nu de suficient de mult ca să-i placă să le povestească altora despre lucrurile pe care le făcuse. El şi Ding uciseseră – nu pentru prima oară – şi, acum, trebuia să descrie acest lucru detaliat în faţa altora, dintre care majoritatea nu ţinuseră în viaţa lor o armă în mînă, cu atît mai puţin trăseseră la furie. Chiar dacă depuneau jurămîntul de păstrare a secretului, unii dintre ei tot ar fi putut să vorbească într-o bună zi, cea mai neînsemnată consecinţă a acestui fapt fiind dezvăluirile stînjenitoare în presă. Mai era şi mărturia în faţa unei comisii a Congresului – ei bine, asta nu avea să fie prea curînd, se corectă John – cu întrebări puse sub jurămînt şi cu obligaţia de a răspunde întrebărilor unor oameni care nu înţelegeau mai bine decît indivizii de la C.I.A. care stăteau la birouri şi îşi cîştigau existenţa judecîndu-i pe cei care lucrau pe teren. Cel mai rău caz era procesul, pentru că, deşi lucrurile pe care le făcuse nu erau tocmai ilegale, nici legale nu erau. Într-un fel, Constituţia şi Codul Statelor Unite, adnotat, nu se împăcaseră niciodată cu activităţile pe care le desfăşura guvernul, dar pe care nu le recunoştea public. Deşi conştiinţa lui era curată în acea privinţă şi în multe altele, părerile lui în legătură cu moralitatea nu le-ar fi împărtăşit prea mulţi. Probabil că Ryan avea să înţeleagă, totuşi. Ar fi ceva...

– Ce e nou în dimineaţa asta? întrebă Jack.

– Ne aşteptăm ca operaţiunile de recuperare să se încheie pînă deseară, domnule, spuse Pat O'Day, care dădea raportul F.B.I. în dimineaţa aceea.

Explicase că Murray era ocupat. Inspectorul îi dădu o foaie de hîrtie cu numărul de cadavre recuperate şi Ryan se uită repede pe ea. „Cum naiba putea să ia micul dejun cu asemenea lucruri în

faţă? se întrebă preşedintele. Din fericire, deocamdată trebuia să îşi bea numai cafeaua.

– Altceva?

– Se pare că lucrurile încep să se lămurească. Am recuperat ceea ce credeam că este trupul copilotului. Acesta a fost ucis cu multe ore înaintea prăbuşirii, fapt care ne-a făcut să ne gîndim că pilotul a acţionat singur. Vom efectua testele de ADN asupra rămăşiţelor pentru a avea confirmarea identităţilor, spuse inspectorul răsfoindu-şi însemnările, deoarece nu se putea baza numai pe memorie. Testele pentru depistarea drogurilor şi alcoolului efectuate asupra ambelor cadavre s-au dovedit negative. Analizarea cutiei negre, a benzilor radio, a benzilor radar, a tot ce am reuşit să găsim, toate conduc la aceeaşi idee: un individ care a acţionat singur. Dan se întîlneşte chiar în acest moment cu un ofiţer de poliţie japonez.

– Următorul pas?

– Va fi o investigaţie ca la carte. Reconstituim tot ce a făcut Sato – acesta e numele pilotului – în ultima lună aproximativ şi o luăm de acolo. Înregistrări telefonice, unde s-a dus, cu cine s-a văzut, prieteni sau asociaţi, jurnal, în caz că ţinea unul, tot ce putem să descoperim. Ideea e de a-l reconstrui pe tip în întregime şi de a hotărî dacă a făcut parte dintr-o posibilă conspiraţie. Va dura ceva. E un proces exhaustiv.

– Ce bănuieşti deocamdată? întrebă Jack.

– Că un individ a acţionat de unul singur, spuse O'Day şi mai categoric de data aceasta.

– E prea devreme ca să tragem vreo concluzie, obiectă Andrea Price şi O'Day se întoarse.

– Nu e o concluzie. Domnul Ryan m-a întrebat ce bănuiesc că ar putea fi. Lucrez în domeniul ăsta de destul timp. Pare a fi un act destul de elaborat, comis sub impulsul momentului. Metoda uciderii copilotului, de exemplu. Nici măcar n-a scos cadavrul din cabină. *I-a cerut scuze* tipului imediat după ce l-a înjunghiat, potrivit înregistrărilor.

– Act *elaborat* comis sub impulsul momentului? obiectă Andrea.

– Piloţii de linii aeriene sînt nişte oameni foarte organizaţi, spuse O'Day. Lucruri care ar fi extrem de complicate pentru un

neiniţiat, pentru ei sînt la fel de simple ca a trage un fermoar. Majoritatea asasinatelor sînt comise de indivizi bolnavi care au noroc. Din păcate, în acest caz, am avut un individ foarte capabil care, în cea mai mare parte, şi-a făcut norocul cu mîna lui. În orice caz, asta e tot ce avem deocamdată.

– Ce ar trebui să căutaţi, dacă ar fi vorba de o conspiraţie? întrebă Jack.

– Domnule, conspiraţiile criminale de succes sînt greu de descoperit chiar şi în cele mai bune împrejurări.

Price se enervă din nou, dar O'Day continuă:

– Problema o reprezintă firea omului. Cei mai normali dintre noi sîntem lăudăroşi; ne place să împărtăşim secrete ca să arătăm cît de deştepţi sîntem. Majoritatea criminalilor ajung în puşcării, într-un fel sau altul, pentru că vorbesc prea mult. Bun, într-un caz ca acesta, nu e vorba de un borfaş de rînd, dar principiul se păstrează. Ca să pui la punct o conspiraţie e nevoie de timp şi de discuţii, rezultatul fiind scurgerile de informaţii. Apoi, mai e şi problema alegerii... „trădătorului", pentru că nu găsesc un termen mai bun. Acest timp n-a existat. Sesiunea reunită a fost convocată prea tîrziu pentru a mai putea să aibă loc ceva discuţii. Felul în care a fost ucis copilotul indică foarte clar că s-a acţionat sub impulsul momentului. Un cuţit e mai puţin sigur decît un pistol şi un cuţit de friptură nu e deloc bun, pentru că se poate îndoi prea uşor la contactul cu o coastă.

– De cîte crime v-aţi ocupat? întrebă Price.

– De destule. Am asistat la investigarea multora dintre cazurile poliţiei locale, îndeosebi aici. Departamentul de Investigaţii pe Teren din Washington a ajutat ani de zile poliţia din oraş. Oricum, dacă Sato era „trădătorul" în cadrul unei conspiraţii, ar fi trebuit să se întîlnească cu diverşi oameni. Putem afla ce a făcut în timpul liber şi vom face asta cu ajutorul japonezilor. Dar, pînă în acest moment, nu există nici măcar un indiciu în acest sens. Dimpotrivă, toate dovezile indică o persoană care a văzut o ocazie unică şi a profitat de ea dintr-un impuls.

– Şi dacă pilotul nu era...

– Doamnă Price, înregistrările din cabină sînt de dinainte de decolarea din Vancouver. Am descifrat totul în laboratorul nos-

tru; e o bandă digitală și calitatea sunetului e excelentă. Același om care a decolat de pe Narita s-a prăbușit cu avionul aici. Așadar, dacă nu era Sato, atunci de ce n-a observat copilotul? Dacă au zburat împreună, în echipă. Sau, dacă pilotul și copilotul ar fi făcut parte din conspirație de la început, de ce a fost omorît copilotul înainte de decolarea din Vancouver? Canadienii stau de vorbă cu restul echipajului pentru noi și toți au spus că membrii echipajului din avion erau cei care trebuiau să fie. Procesul de identificare pe baza ADN-ului va dovedi acest lucru cu siguranță.

– Domnule inspector, ești foarte convingător, remarcă Ryan.

– Această investigație va fi destul de încurcată, cu toate lucrurile care trebuie verificate, însă esențialul e foarte simplu. E al naibii de greu să falsifici circumstanțele crimei. Sînt prea multe lucruri pe care putem să le facem. Teoretic, e posibil să se aranjeze lucrurile în așa fel încît să ne păcălească oamenii? întrebă retoric O'Day. Da, domnule, poate că este, dar, pentru asta, ar fi nevoie de luni întregi de pregătiri, iar ei n-au avut luni de zile la dispoziție. Un singur lucru e limpede: decizia de a se convoca sesiunea reunită s-a luat în timp ce avionul se afla deasupra Pacificului.

Oricît de mult ar fi vrut, Price nu putea să-l contrazică. Ea însăși îl verificase pe Patrick O'Day. Emil Jacobs reinstituise postul de inspector special cu ani în urmă și aduna oameni care preferau investigațiile în locul muncii administrative. O'Day era un agent căruia nu-i prea plăcea să conducă un compartiment de teren. Făcea parte dintr-o mică echipă de anchetatori cu experiență care lucrau pe lîngă biroul directorului, un inspectorat neoficial care mergea pe teren pentru a ține lucrurile sub observație, mai ales cazurile delicate. Era un polițist bun căruia nu-i plăcea munca de birou și Price trebuia să admită că știa să conducă o anchetă, ba mai mult, era o persoană din afara scării ierarhice, care nu ținea neapărat să fie avansat. Inspectorul venise la Casa Albă într-o camionetă 4x4 – cu cizme de cow-boy! – și, probabil că își dorea publicitate la fel de mult cum își dorea să se îmbolnăvească de sifilis. Astfel că directorul adjunct Tony Caruso, aflat cu numele la conducerea investigației, avea să raporteze la Departamentul Justiției, însă Patrick O'Day avea să-i raporteze direct lui Murray, care, la rîndul său, îl trimitea pe O'Day la președinte pentru a

strînge favoruri personale. Ea își închipuise că Murray era inteligent. La urma urmei, Bill Shaw îl folosise ca reparator personal. Iar Murray era loial față de instituția F.B.I.-ului. Ar fi putut fi cineva cu referințe mai proaste, recunoscu în sinea ei. Pentru O'Day era și mai simplu. Își cîștiga existența din anchetarea delictelor și, deși părea să se grăbească să tragă concluzii, acel cow-boy adus acolo lucra ca la carte. Trebuia să fii atent cu cei de felul lui. Se pricepeau să-și disimuleze perspicacitatea. „Dar n-ar fi reușit niciodată să facă parte din Grupul Special", se consolă ea.

– Te bucuri de vacanță?

Clark observă că Mary Pat Foley venea ori prea devreme, ori prea tîrziu. Se gîndi din nou că, dintre toți oamenii mai importanți din conducere, președintele Ryan probabil că se bucura de cele mai multe ore de somn, deși nu erau deloc suficiente. Era o situație teribil de grea. Oamenii nu își fac bine treaba cînd nu dorm multă vreme, lucru pe care el îl învățase în condiții grele pe teren, dar, imediat cum se ajungea într-o funcție înaltă, asta se uita: niște aspecte atît de plistisitoare ca factorii umani dispăreau în ceață. Apoi, după o lună, se întrebau cum de greșiseră în asemenea hal. Dar asta se întîmpla, de obicei, după ce vreun biet nenorocit murea la datorie.

– M.P., cînd naiba ai dormit ultima oară?

Nu mulți îi puteau vorbi astfel, dar John fusese ofițerul care o pregătise cu ani în urmă.

Un zîmbet stins:

– John, nu ești nici evreu, și nici mama.

Clark aruncă o privire în jur.

– Unde-i Ed?

– Se întoarce din Golf. De la o conferință cu saudiții, îi explică ea apoi.

„Deși, teoretic, doamna Foley era mai mare în grad decît domnul Foley, cultura saudită nu era pregătită pentru a accepta un Rege-Fantomă feminin, o Regină-Fantomă, se corectă John zîmbind, și, oricum, probabil că Ed se descurca mai bine la conferințe."

– Ceva important?

Ea clătină din cap:

– Rutină. Așadar, Domingo, ai pus întrebarea?

– Joci tare în dimineaţa asta, spuse Clark înainte ca partenerul său să apuce să vorbească.

Chavez zîmbi doar. Chiar dacă ţara era dată peste cap, unele lucruri erau mai importante.

– Ar putea fi şi mai rău, domnule C. Nu sînt avocat, nu?

– Ce mai companie, mormăi John, după care veni vremea sa se gîndească la treabă. Ce face Jack?

– Trebuie să mă văd cu el după prînz, dar nu m-ar mira dacă ar anula întîlnirea. Sărmanul nefericit trebuie să fie îngropat de viu.

– E adevărat ceea ce scriu ziarele despre felul în care a intrat în treaba asta?

– Da. Aşadar, avem ca preşedinte o Kelly Girl, spuse directorul adjunct (la Operaţiuni), făcînd o glumă care circula printre ei. O să facem o evaluare amănunţită a pericolului. Vreau ca voi doi să vă ocupaţi de asta.

– De ce noi? întrebă Chavez.

– Pentru că m-am săturat ca toate astea să fie făcute de către directorul de la Informaţii. O să vă spun eu ce-o să se-ntîmple: acum avem un preşedinte care înţelege ce facem aici. O să fac Departamentul Operaţiuni să meargă atît de bine, încît, atunci cînd o să ridic receptorul şi o să pun o întrebare, o să primesc un răspuns pe care o să-l înţeleg.

– PLANUL ALBASTRU? întrebă Clark şi i se răspunse cu o încuviinţare din cap.

Aceasta fusese ultima lui misiune înainte de a părăsi baza de antrenament a C.I.A., cunoscută sub denumirea de „Ferma", care se afla în apropierea depozitului de arme nucleare al Marinei din Yorktown, Virginia. În loc să angajeze un grup de intelectuali de Ivy League – cel puţin, nu mai fumau pipă – propusese ca Agenţia să recruteze poliţişti, ofiţeri de poliţie luaţi direct de pe stradă. Se gîndea că poliţiştii ştiau să se folosească de informatori, nu era nevoie să fie învăţaţi şmecheriile străzii şi ştiau să se descurce în zone periculoase. Aşa aveau să economisească bani de antrenamente şi, probabil, aveau să dea ofiţeri de teren mai buni. Propunerea fusese trecută în Dosarul 13 de către doi directori adjuncţi succesivi, dar Mary Pat ştiuse de la început de ea şi o aproba.

– Poţi să-l vinzi?

– John, o să mă ajuți să-l vînd. Uite cît de bine a reușit cu Domingo!

– Vreți să spuneți că eu nu particip la acțiune? întrebă Chavez.

– Nu, Ding, asta o faci numai cu fiică-sa, sugeră doamna Foley. Ryan o să fie de acord. Nu-l prea agreează pe director. Oricum, deocamdată, vreau ca voi să vă documentați în legătură cu SANDALWOOD.

– Și acoperirea noastră? întrebă Clark, care nu trebui să explice la ce se referea.

Mary Pat nu își murdărise niciodată mîinile în munca de teren; făcea parte din spionaj, nu din ramura paramilitară a Directoratului Operațiunilor, dar înțelegea foarte bine.

– John, ați executat niște ordine prezidențiale. E scris negru pe alb și în manual. Nimeni n-o să pună sub semnul întrebării nimic din ce ați făcut, mai ales că l-ați salvat pe Koga. Amîndurora vi se va da Intelligence Star pentru asta. Președintele Durling a vrut să vă vadă și să vă confere medaliile personal la Camp David. Bănuiesc că și Jack o să vrea același lucru.

„Excelent", își spuse Chavez fără să clipească, dar, oricît de plăcut ar fi fost acel gînd, altceva fusese în mintea lui în cele trei ore pe care le făcuse din Yorktown.

– Cînd începe evaluarea pericolului?

– Partea care ne privește pe noi mîine. De ce? întrebă M.P.

– Cred că o să fim foarte ocupați.

– Sper să te înșeli, zise ea după ce încuviință.

– Am două operații programate astăzi, spuse Cathy, plimbîndu-și privirea peste masa cu micul dejun.

Din moment ce nu știau ce le plăcea membrilor familiei Ryan să mănînce dimineața, oamenii pregătiseră cîte ceva – destul de mult – din toate. Sally și Little Jack găseau că era grozav – ba și mai bine, școlile erau închise. Katie, care făcuse cunoștință de curînd cu mîncarea adevărată, rontăia o bucățică de costiță pe care o ținea în mînă și contempla o felie de pîine prăjită cu unt. Pentru copii, momentul prezent era cel mai important. Sally, care avea cincisprezece ani (și mergea pe treizeci, cum se plîngea, uneori, tatăl ei), era cea mai capabilă să facă evaluări pe termen lung dintre cei trei, dar, în clipa aceea, acest lucru se limita la modul cum

avea să fie afectată viața ei socială. Pentru toți, el era tăticul, indiferent ce slujbă ar fi avut. Jack știa că aveau să-și schimbe părerea, dar fiecare lucru se va întîmpla la timpul său.

– Nu ne-am gîndit la asta, zise soțul ei, alegînd ouă prăjite cu costiță pentru a-și pune în farfurie.

Avea nevoie de energie în ziua aceea.

– Jack, înțelegerea a fost că pot să lucrez în continuare, ai uitat?

– Doamna Ryan? spuse Andrea Price, stînd prin preajmă asemenea unui înger păzitor, deși avea un pistol automat. Încă ne gîndim ce măsuri de securitate să luăm și...

– Pacienții mei au nevoie de mine. Jack, Bernie Katz și Hal Marsh pot să-mi țină locul de multe ori, dar unul dintre pacienții mei chiar are nevoie *de mine* astăzi. Și trebuie să țin și niște cursuri, spuse ea uitîndu-se la ceas. Peste patru ore.

Ceea ce era adevărat, Ryan nu trebuia să mai întrebe.

Profesoara Caroline Ryan, doctor în medicină, membră a Federației Oamenilor de Știință Americani, era expertă în operațiile cu laser pe retină. Veneau oameni din întreaga lume pentru a o vedea lucrînd.

– Dar școlile sînt..., zise Price, însă se întrerupse imediat, aducîndu-și aminte că ea știa mai bine.

– Nu și facultățile de Medicină. Nu putem trimite pacienții acasă. Îmi pare rău. Știu cît de complicate sînt lucrurile pentru toată lumea, dar și de mine depind oameni și trebuie să fiu lîngă ei, spuse Cathy uitîndu-se la chipurile adulților din bucătărie, așteptînd ca o hotărîre să se ia în favoarea ei.

Personalul de la bucătărie – cu toții marinari – își vedeau de treabă ca niște roboți, prefăcîndu-se că nu auzeau nimic. Agenții Serviciului Secret adoptaseră o expresie absentă, ce producea și mai multă neliniște.

Prima Doamnă probabil că era un „adjunct" incomod pentru soțul ei. Aceea era o regulă care trebuia modificată la un moment dat. La urma urmei, mai devreme sau mai tîrziu, avea să fie și o femeie președinte și *asta* chiar avea să tulbure apele, o realitate bine cunoscută, dar ignorată pînă în acel moment al istoriei americane. Soția obișnuită a omului politic trebuia să fie o femeie care să-i stea alături zîmbind adorabil, care să spună cîteva cuvinte

alese cu grijă, care să suporte plictiseala campaniei şi strîngerile de mînă surprinzător de brutale; categoric, Cathy Ryan nu avea să-şi supună mîinile de chirurg *la aşa ceva*, se gîndi Price deodată. Dar *acea* primă doamnă chiar avea o slujbă. Ba mai mult decît atît, era o doctoriţă pe a cărei poliţă a căminului avea sa stea în curînd Premiul pentru Serviciul Public „Lasker Memorial" (dineul pentru decernarea premiilor nu avusese loc încă), şi, dacă Price aflase ceva în legătură cu Cathy Ryan, acest lucru era faptul ca era dedicată profesiei sale, nu numai soţului. Oricît de admirabil ar fi fost acest lucru, avea să fie o pacoste pentru Serviciu, Price era sigură de asta. Şi mai rău chiar, agentul principal repartizat doamnei doctor Ryan era Roy Altman, un fost paraşutist înalt şi solid, pe care ea nu îl cunoscuse încă. Hotărîrea aceea fusese luată ţinîndu-se cont atît de constituţia lui Roy, cît şi de mintea lui. Niciodată nu era ceva rău în a avea un bodyguard vizibil în preajmă şi, din moment ce Prima Doamnă le părea multora o ţintă uşoară, una dintre sarcinile lui Roy era de a-l face pe respectivul individ-problemă să se gîndească mai bine. Alţi membri ai Grupului Special aveau să fie, practic, invizibili. Una dintre celelalte sarcini ale lui Altman era de a-şi aşeza corpul solid în calea gloanţelor, lucru pentru care agenţii se antrenau, dar la care nu se mai gîndeau.

De asemenea, fiecare dintre copiii Ryan trebuiau protejaţi şi acest lucru îl facea o subgrupă care era împărţită în segmente. Agentul lui Katie fusese cel mai greu de ales, deoarece toţi se bătuseră pentru post. Şeful avea să fie cel mai în vîrstă membru al echipei, pe nume Don Russell şi care era bunic. Little Jack căzuse în grija unui agent tinerel, care era un practicant serios al sportului, în timp ce, lui Sally Ryan, i se repartiză o agentă tînără, ce trecuse cu puţin peste treizeci de ani, era necăsătorită şi dură (termenul aparţinea lui Price), care ştia cum să se poarte cu puştii şi era cumpătată în privinţa cumpărăturilor din marile magazine. Ideea era de a-i face pe membrii familiei să se simta cît mai bine cu putinţă în condiţiile în care trebuia să fie urmăriţi pretutindeni, cu excepţia băii, de oameni cu arme încărcate şi radio-emiţătoare. Bineînţeles că, în cele din urmă, era o sarcină îngrozitoare. Preşedintele Ryan era pregătit să accepte necesitatea tuturor acestor lucruri. Familia sa avea să se obişnuiască să le suporte.

– Doamnă doctor Ryan, cînd trebuie să plecaţi? întrebă Price.

– Peste vreo patruzeci de minute. Depinde de tra...

– Acum, nu, o corectă Price.

Ziua avea să fie destul de grea. Iniţial, se dorise ca ziua precedentă să fi fost folosită pentru informarea familiei vicepreşedintelui în legătură cu lucrurile ce trebuiau făcute, dar planul fusese dat peste cap, la fel ca multe altele. Altman se afla în altă încăpere, unde studia nişte hărţi. Erau trei modalităţi de a ajunge în Baltimore: Interstate-95, Baltimore-Washington Parkway şi US Route 1, toate fiind aglomerate în fiecare dimineaţă, iar un convoi al Serviciului Secret ar fi dat peste cap tot traficul; ba mai rău, pentru orice potenţial asasin, drumurile acelea erau previzibile, îngustîndu-se pe măsură ce se apropiau de Baltimore. Spitalul „John Hopkins" avea pe acoperişul clădirii de pediatrie o platformă pentru elicoptere, dar nimeni nu se gîndise încă la consecinţele politice care ar fi rezultat din aducerea Primei Doamne la serviciu în fiecare zi cu un VH-60 al Corpului de Puşcaşi Marini. „Poate că aceea era o soluţie pentru acel moment", hotărî Price. Ieşi din încăpere pentru a sta de vorbă cu Altman şi, deodată, membrii familiei Ryan rămaseră singuri, luînd micul dejun ca şi cum încă ar mai fi fost o familie normală.

– Dumnezeule, Jack! oftă Cathy.

– Ştiu...

În loc să vorbească, se bucurară de linişte un minut întreg, amîndoi uitîndu-se în farfurii şi învîrtind mîncarea cu furculiţele, în loc să mănînce.

– Copiii au nevoie de haine pentru înmormîntare, spuse Cathy, în cele din urmă.

– Să-i spun lui Andrea?

– Bine.

– Ştii cînd o să fie?

– O să aflu astăzi.

– O să pot lucra în continuare, da?

Acum, cînd Price nu mai era de faţă, ea putea să-şi exprime îngrijorarea.

Jack ridică privirea:

– Da. Uite ce e, o să încerc să fac tot posibilul să trăim cît mai normal cu putința. Știu cît de importantă e munca ta. De fapt, nici n-am avut ocazia să-ți spun ce părere am despre premiul pe care tocmai l-ai primit, zise el zîmbind. Sînt foarte mîndru de tine, iubito!

Price reveni în încăpere.

– Doamna doctor Ryan? spuse ea și amîndoi întoarseră capetele.

Își dădură seama privindu-i chipul. Cea mai importantă dintre probleme nu fusese discutată încă. Trebuia să-i spună „doamna doctor Ryan", „doamna Ryan" sau....

– Ca să fie mai ușor pentru toată lumea, spune-mi Cathy.

Price nu putea să facă acest lucru, dar trecu peste problema respectivă deocamdată.

– Pînă cînd o să găsim altă modalitate, o să zburați cu elicopterul pînă acolo. Pușcașii marini au trimis unul încoace.

– Nu e costisitor? întrebă Cathy.

– Ba este, dar trebuie să stabilim anumite lucruri și, pentru moment, această soluție e cea mai simplă. De asemenea, spuse ea și un bărbat foarte solid intră în cameră, dînsul este Roy Altman. Va fi agentul dumneavoastră principal pentru un timp.

– Ah, a fost tot ce a putut să spună Cathy în clipa aceea.

Roy Altman, înalt de aproape doi metri și cîntărind o sută zece kilograme, își făcu apariția în încăpere. Avea un păr blond și rar, o piele albă și o expresie de parcă s-ar fi rușinat de dimensiunile sale. La fel ca toți agenții Serviciului Secret, avea haina costumului mai largă pentru a putea ascunde pistolul automat din dotare și, în cazul său, i-ar fi fost destul de ușor să ascundă și o mitralieră. Altman îi strînse mîna cu o delicatețe considerabilă.

– Doamnă, știți care e sarcina mea. Voi încerca să stau cît pot de retras.

Alți doi inși intrară în încăpere și Altman îi prezentă ca fiind restul grupului ei special în ziua aceea. Toți erau temporari. Și toți trebuiau să se înțeleagă bine cu șeful, ceea ce nu era prea ușor de realizat, chiar și în cazul unor șefi agreabili, cum păreau deocamdată să fie toți membrii familiei Ryan.

Cathy a fost tentată să întrebe dacă toate acele lucruri erau cu adevărat necesare, dar știa asta prea bine. Pe de altă parte, cum avea să umble cu oamenii aceia prin Maumenee Building?

Schimbă o privire cu soţul ei şi îşi aminti că nu s-ar fi aflat în acea situaţie nefericită dacă ea nu ar fi fost de acord cu promovarea lui Jack în postul de vicepreşedinte, care durase... cît? Cinci minute? Poate nici atît. Chiar în clipa aceea se auzi vuietul elicopterului Black Hawk Sikorsky, aterizînd şi stîrnind un mic viscol în spaţiul în care fusese odată un mic observator astronomic. Soţul ei se uită la ceas şi îşi dădu seama că puşcaşii marini de la VMH-1 acţionau, într-adevăr, rapid. „Cît avea să mai treacă pînă cînd acea atenţie sufocantă îi va înnebuni pe toţi?" se întrebă el.

– Această imagine e *în direct* de pe terenul Observatorului Naval de pe Massachusetts Avenue, spuse reporterul N.B.C. îmboldit de regizor. Şi acesta seamănă cu unul dintre elicopterele puşcaşilor marini. Probabil că preşedintele se duce undeva, continuă el şi imaginea deveni mai clară cînd norul de zăpadă se mai aşeză.

– Un Black Hawk american mult modificat, spuse un ofiţer de informaţii. Vedeţi? Acela e un sistem de interceptie cu infraroşii a rachetelor sol-aer care se ghidează după căldura motorului.

– Cît de eficient e?

– Foarte, dar nu şi împotriva armelor pe bază de laser, adăugă el. Şi nici împotriva celor de foc.

Imediat ce principalul rotor al elicopterului încetă să se mai învîrtească, un grup de puşcaşi marini îl înconjură.

– Am nevoie de o hartă a zonei. Indiferent unde s-ar afla camera asta, şi o mortieră ar fi eficientă. Acelaşi lucru e valabil şi în privinţa suprafeţei pe care se află Casa Albă, bineînţeles.

Şi ştiau că oricine ar fi putut folosi o mortieră, cu atît mai mult cu cît acum existau cele ghidate de laser, care, iniţial, fuseseră create de englezi şi, la puţin timp după aceea, fuseseră copiate de restul lumii. Într-un fel, americanii fuseseră cei care arătaseră cum. La urma urmei, aveau şi o zicală a lor: „Dacă poţi să-l vezi, poţi să-l lovesti. Dacă poţi să-l lovesti, poţi să-l distrugi." Şi pe toţi cei care se aflau înăuntru, indiferent unde.

O dată cu acel gînd, începu să se formeze un plan. Se uită la ceas, care avea un buton de cronometru, îl apăsă şi aşteptă. Regizorul TV, care se afla la nouă mii de kilometri distanţă, nu avea nimic mai bun de făcut decît să ţină camera pe imaginea

respectivă. În acel moment, o mașină mare se apropie de elicopter și, din ea, coborîră patru persoane, care se duseră direct spre aparat, un om din echipaj ținînd ușa deschisă.

– Iat-o pe doamna Ryan, spuse comentatorul. Este chirurg la Spitalul Johns Hopkins din Baltimore.

– Crezi că o să zboare cu elicopterul pînă la serviciu? întrebă reporterul.

– Vom afla peste un minut.

Și cam atît dură. Ofițerul de informații apăsă pe butonul ceasului în clipa în care ușa se închise. Rotorul începu să se învîrtească peste cîteva secunde, pus în mișcare de două motoare puternice, după care elicopterul se înălță, cu botul în jos, așa cum făceau toate, luînd înălțime pe măsură ce se îndepărta, probabil spre nord. Se uită la ceas pentru a vedea cît timp trecuse de cînd se închisese ușa și pînă la decolare. Acel aparat avea un echipaj militar și aceștia se mîndreau cu faptul că făceau totul la fel, de fiecare dată. Era timp mai mult decît suficient pentru ca o mortieră să parcurgă distanța de trei ori dacă era nevoie", socoti el.

Era prima oară cînd zbura cu un elicopter. O puseră să stea pe scaunul din spate și între cei doi piloți. Nu îi spuseră de ce. Aparatul Black Hawk era proiectat în așa fel, încît să facă față în cazul unei prăbușiri și, statistic, acel loc era cel mai sigur. Rotorul cu patru elice funcționa fără probleme și singurul neajuns era frigul. Încă nu proiectase nimeni un aparat de zbor militar cu un sistem de încălzire eficient. A fost plăcut, dacă nu ar fi simțit acea stînjeneală prelungită și dacă agenții Serviciului Secret nu s-ar fi uitat tot timpul în jur, evident căutînd un pericol sau altul. Devenea din ce în ce mai clar că puteau să strice farmecul oricărui lucru.

– Presupun că merge la lucru, hotărî reporterul.

Camera urmărise elicopterul pînă cînd acesta dispăru. Fu un moment rar de ușurare. Toate rețelele de televiziune făceau același lucru pe care îl făcuseră după asasinarea lui John Kennedy. Toate emisiunile obișnuite erau anulate, în timp ce posturile dedicau fiecare oră – douăzeci și patru din douăzeci și patru, acum, ceea ce nu se întîmplase în 1963 – dezastrului și urmărilor sale. Acest lucru era o comoară pentru firmele de conectare prin cablu, așa cum se dovedise din studiul diverselor sondaje privind audiența,

însă rețelele de televiziune trebuiau să se dovedească responsabile și, astfel, făceau un jurnalism moderat.

– Ei bine, e medic, nu? E ușor să uităm că, în ciuda dezastrului care ne-a spulberat guvernul, dincolo de Beltway, încă mai există oameni care muncesc. Se nasc copii. Viața își continuă cursul, spuse comentatorul pe un ton important, pentru că aceea îi era meseria.

– La fel și țara, spuse reporterul uitîndu-se direct la cameră pentru trecerea la reclame, fără să audă vocea de foarte departe.

– Deocamdată.

Copiii fură luați de bodyguarzii lor și adevărata zi de muncă începu. Arnie van Damm arăta ca naiba. Jack observă că era pe punctul de a se prăbuși; combinația de muncă istovitoare și durere aproape că îl distrusese. Ryan știa că președintele trebuia scutit cît mai mult cu putință, dar nu cu prețul distrugerii unor oameni de care el depindea atît de mult.

– Spune ce ai de spus, Arnie, după care dispari un timp și odihnește-te!

– Știi că nu pot să fac asta...

– Andrea?

– Da, domnule președinte.

– După ce terminăm aici, pune pe cineva să-l ducă pe Arnie acasă! Să nu-i dai voie să se întoarcă pînă la 16.00, zise Ryan mutîndu-și privirea. N-o să te stingi în fața mea, Arnie! Am prea multă nevoie de tine.

Șeful de personal era prea obosit ca să mai arate vreun semn de recunoștință și îi dădu un dosar.

– Aici sînt planurile pentru funeraliile de poimîine.

Ryan deschise dosarul, dezumflîndu-se brusc, abia ce își mai exercitase puțin din autoritatea prezidențială.

Cel care întocmise planul dăduse dovadă și de inteligență, și de sensibilitate. Poate că, undeva, existase un plan de rezervă pentru o astfel de situație; era o întrebare pe care Ryan nu ar fi avut curajul niciodată să o pună, dar, indiferent care ar fi fost adevărul, cineva făcuse treabă bună. Roger și Anne Durling aveau să fie expuși pe un catafalc de onoare la Casa Albă, din moment ce Rotonda Capitoliului nu era disponibilă și, timp de douăzeci și patru de ore, populația va avea voie să intre prin față și să iasă prin

Aripa Estică. Tristețea evenimentului avea să fie atenuată pentru îndoliați de o prezentare, mai tîrziu, a portretelor președinților. În dimineața următoare, soții Durling aveau să fie duși cu dricul la Catedrala Națională, împreună cu trei membri ai Congresului, un evreu, un protestant și un catolic, pentru slujba interconfesională. Ryan trebuia să țină două discursuri ample. Ambele texte se aflau la sfîrșitul dosarului.

– Pentru ce-i ăsta? întrebă Cathy, care purta o cască legată la interfonul elicopterului, arătînd spre un alt elicopter la vreo cincizeci de metri în dreapta-spate.

– Întotdeauna zburăm însoțiți. În caz că se defectează ceva și sîntem nevoiți să aterizăm, n-am vrea să vă facem să întîrziați, îi explică pilotul de pe scaunul din dreapta, fără să mai adauge că, în elicopterul însoțitor, se mai aflau patru agenți ai Serviciului Secret, dotați cu arme de calibru mai mare.

– Cît de des se întîmplă asta, domnule colonel?

– De cînd lucrez eu aici, nu s-a întîmplat, doamnă.

Nu spuse nici că un Black Hawk al pușcașilor marini se prăbușise în Potomac în 1993, accident în care muriseră toți cei care se aflaseră înăuntru. Ei bine, trecuse mult timp de atunci. Ochii pilotului scrutau văzduhul în permanență. Unul dintre lucrurile despre care li se amintea mereu era ceea ce păruse a fi o tentativă de prăbușire deasupra locuinței din California a președintelui Reagan. În realitate, fusese o eroare a unui pilot particular neatent. După întrevederea cu Serviciul Secret, probabil că sărmanul nenorocit renunțase definitiv să mai piloteze. Erau oamenii cei mai lipsiți de umor, colonelul Hank Goodman știa acest lucru dintr-o experiență îndelungată. Aerul era curat și rece, lipsit de turbulențe. Manevra maneta cu vîrfurile degetelor, zburînd de-a lungul I-95 spre nord-est. Orașul Baltimore se vedea deja și el cunoștea drumul spre Hopkins, din vremea cînd lucrase la Baza Aero-Navală Patuxent River, ale cărei elicoptere și pușcași marini transportau din cînd în cînd victime ale accidentelor de zbor. Își amintea că, la Hopkins, ajungeau cazurile de traumatisme pediatrice.

Același gînd trecu și prin mintea lui Cathy în clipa cînd zburară peste Spitalul pentru Șocuri și Traumatisme al Universității

din Maryland. Nu era prima oară cînd zbura cu elicopterul, nu-i aşa? Numai că, atunci, fusese inconştientă. Cineva încercase să le ucidă pe ea şi pe Sally şi toţi cei din jurul ei erau în primejdie dacă altcineva ar fi încercat să o facă din nou – de ce? Din cauza funcţiei soţului ei.

– Domnule Altman? auzi Cathy în interfon.

– Da, domnule colonel.

– Ai sunat înainte, nu?

– Da, ştiu că venim, îl asigură Altman.

– Nu, mă referean la altceva. Acoperişul e verificat pentru „-60"?

– Cum adică?

– Elicopterul ăsta e mai greu decît cele folosite pentru transportul răniţilor. Acoperişul e autorizat pentru noi?

Tăcerea a fost un răspuns. Colonelul Goodman se uită la copilotul său şi se strîmbă.

– Bine, o să ne descurcăm de data asta.

– În stînga e liber.

– În dreapta e liber, spuse Goodman.

Făcu roată o dată, verificînd forţa vîntului pe acoperişul clădirii de dedesubt. Bătea doar o adiere dinspre nord-vest. Coborîrea a fost lină şi colonelul – foarte atent la antena radio din dreapta sa. Atinse solul uşor, lăsînd rotorul să se învîrtească pentru ca elicopterul să nu se lase cu toată greutatea pe acoperişul din beton armat. Probabil că nu era necesar, bineînţeles. Inginerii civili întăreau întotdeauna clădirile mai mult decît era nevoie. Dar Goodman nu ajunsese colonel riscînd numai de dragul de a risca. Şeful echipajului deschise uşa şi agenţii Serviciului Secret coborîră primii, uitîndu-se în jur, în timp ce Goodman ţinea mîna pe manetă, gata să se ridice într-o clipă şi să se îndepărteze de pe clădire. Apoi o ajutară pe doamna Ryan să coboare şi el putu să-şi vadă de treburile din ziua aceea.

– La întoarcere, sună chiar tu aici şi întreabă de starea acoperişului! Pe urmă, cere-le planurile pentru dosarele noastre!

– Am înţeles, domnule! Totul s-a petrecut prea repede, domnule...

– Mie-mi spui? zise el şi deschise radioul. Puşcaşii Marini 3, Puşcaşii Marini 2.

– 2, răspunse imediat cineva din elicopterul de susţinere.

– Plecăm, spuse Goodman trăgînd de manetă şi îndreptîndu-se spre sud. Pare destul de simpatică.

– I-a fost teamă înainte să aterizăm, remarcă şeful echipajului.

– Şi mie la fel, zise Goodman. O să-i sun chiar *eu* la întoarcere.

Serviciul Secret îl sunase însă pe doctorul Katz, care aştepta înăuntru, împreuna cu trei ofiţeri de pază ai spitalului. Se făcură prezentările, după care se împărţiră ecusoane, care îi transformară pe cei trei agenţi în angajaţi ai Facultăţii de Medicină şi ziua doamnei profesor universitar Caroline M. Ryan, doctor în medicină şi membră F.A.C.S. (Field Activity Collection System) începu.

– Cum se mai simte doamna Hart?

– Am văzut-o acum douăzeci de minute, Cathy. E foarte bucuroasă că o s-o opereze Prima Doamnă, spuse profesorul Katz, care a fost surprins de reacţia profesoarei Ryan.

6

EVALUAREA

Nu era uşor ca Baza Aaeriană Andrews să devina una aglomerată; avea nişte rampe cît Nebraska, dar, acum, poliţia pazea un număr la fel de mare de avioane şi la fel de diverse ca în locul din Arizona unde le păstrau pe cele care nu mai funcţionau. Mai mult, fiecare avion avea propriul grup special de pază, toate trebuind să se coordoneze cu americanii într-o atmosferă de neîncredere instituţională, din moment ce agenţii de paza erau antrenaţi să primească pe toată lumea prezenta, cu suspiciune. Erau două Concorde, unul britanic şi unul francez. Celelalte erau de diverse tipuri, majoritatea purtînd culorile drapelelor respectivelor ţări. Sabena, K.L.M. şi Lufthansa conduceau şirul N.A.T.O. SAS se ocupa de cele trei ţări scandinave, fiecare cu propriul 747. Şefii de stat călătoreau beneficiind de tot luxul şi nici unul dintre avioane nu era plin măcar pe sfert. Întîmpinarea lor era o sarcină ce punea la încercare priceperea şi răbdarea celor de la birourile de protocol ale Casei Albe şi Departamentului de Stat, iar, prin intermediul ambasadelor, se anunţă că preşedintele Ryan, pur şi simplu, nu avea timp să le acorde tuturor atenţia cuvenită. Dar Garda de Onoare a Forţelor Aeriene îi întîmpină pe toţi, aşezîndu-se în formaţie, rupînd rîndurile şi aşezîndu-se din nou de mai multe ori pe oră, în timp ce covorul roşu n-a fost mişcat din loc, şi liderii mondiali se succedau unul după altul. Un avion se îndrepta spre locul său de staţionare şi altul venea spre

locul de sosire, unde se aflau fanfara şi podiumul. Discursurile erau scurte şi sobre pentru şirurile de camere, după care vizitatorii erau conduşi repede spre maşinile care îi aşteptau.

Transportarea lor la Washington a fost altă bătaie de cap. Fuseseră aduse toate maşinile care aparţineau Serviciului de Protecţie Diplomatică, alcătuind patru seturi de escorte care mergeau în oraş şi se întorceau, însoţind limuzinele ambasadelor şi îngreunînd circulaţia pe Suitland Parkway şi pe Interstate 395. Partea cea mai uluitoare, probabil, era faptul că fiecare preşedinte, prim-ministru şi chiar şi regii şi prinţii izbutiră să fie duşi la ambasade – din fericire, majoritatea acestora aflîndu-se pe Massachusetts Avenue. Pînă la urmă, se dovedi a fi o organizare improvizată destul de reuşită.

Fiecare ambasadă dădea cîte o recepţie discretă. Oamenii de stat, adunaţi la un loc, trebuiau să se întîlnească, bineînţeles, pentru afaceri sau numai ca să stea de vorbă. Ambasadorul britanic, cel mai în vîrstă, atît dintre ţările N.A.T.O., cît şi din Commonwealth-ul ţării sale, avea să găzduiască în seara aceea un dineu „neoficial" pentru douăzeci şi doi de şefi de stat.

– Bun, de data asta, a venit regulamentar, spuse căpitanul Forţelor Aeriene, cînd întunericul se lăsă asupra bazei.

Echipa din turnul de la Andrews era, ca o ironie, aceeaşi din „Acea Seară", cum o numiseră oamenii. Priveau cum avionul JAL 747 înainta pe pista 0-1 Dreapta. Membrii echipajului de la bord ar fi trebuit să fi observat că rămăşiţele unui avion înrudit cu al lor se aflau într-un hangar mare din partea de est a bazei. Chiar în acel moment, un camion aducea resturile deformate ale unui motor, recent scos din subsolul clădirii Capitoliului, dar avionul urmă indicaţiile şi o lua în stînga şi rulă în urma unui vehicul pînă în punctul în care trebuiau să fie debarcaţi pasagerii. Pilotul observă camerele şi pe reporterii care părăsiră căldura relativă a unei clădiri, îndreptîndu-se spre aparatele lor pentru cea mai recentă şi mai interesantă sosire. Se gîndi să-i spună ceva copilotului, dar renunţă. Căpitanul Torajiro Sato fusese, ei bine, dacă nu un prieten apropiat, atunci, un coleg, şi chiar unul prietenos, dar ruşinea adusă ţării sale, companiei aeriene pentru care lucra şi profesiei sale avea să fie greu de suportat ani de zile. Singurul lucru

mai rau ar fi fost dacă Sato ar fi transportat pasageri, pentru că protejarea acestora era cea dintîi regulă a vieţii lor, dar, deşi cultura sa respecta suicidul ca fiind un gest onorabil şi, în afară de aceasta, ar fi conferit un alt statut unei astfel de morţi, acel exemplu îi şocase şi îndurerase o ţară întreagă, mai mult decît orice altceva de cînd se ştia el. Pilotul îşi purtase întotdeauna uniforma cu mîndrie. Acum abia aştepta să o dezbrace, atît în străinătate, cît şi acasă. Alungă acele gînduri, frînă uşor şi opri avionul în aşa fel încît demodata scară pe roţi se afla exact în dreptul uşii din faţă a Boeing-ului. În clipa aceea, el şi copilotul schimbară o privire încărcata de ironie şi ruşine pentru faptul că îşi făcuseră meseria atît de bine. În loc să fie cazaţi la obişnuitul hotel de categorie medie din Washington, aveau să fie duşi în dormitoarele ofiţerilor din incinta bazei şi, probabil, cu cineva care să-i păzească. Înarmat.

Uşa avionului a fost deschisă de şefa stewardeselor. Prim-ministrul Mogataru Koga, cu paltonul încheiat şi cu cravata îndreptată de către un asistent fistîcit, stătu puţin în prag, asaltat de aerul rece de februarie, după care coborî treptele. Fanfara începu *Ruffles and Flourishes.*

Secretarul de stat interimar, Scott Adler, aştepta la baza scării. Cei doi nu se întîlniseră niciodată, dar fiecare fusese complet informat în legătură cu celălalt – Adler, cam în viteză, din moment ce aceea era cea de-a patra şi cea mai importantă sosire a zilei. Koga arăta exact ca în fotografii. Era un individ comun, de un metru şaizeci şi cinci înălţime, între două vîrste şi cu o claie de păr negru. Ochii săi negri erau inexpresivi – sau încercau să fie, îşi spuse Adler privindu-l mai cu atenţie. Se vedea tristeţe în ei. Deloc surprinzător, se gîndi diplomatul întinzînd mîna.

– Bine aţi venit, domnule prim-ministru!

– Mulţumesc, domnule Adler.

Cei doi se îndreptară spre podium. Adler rosti cîteva cuvinte de bun venit – discurs a cărui punere la punct, la Foggy Bottom, durase o oră şi pentru rostirea căruia n-a fost necesar decît un minut. După aceea, Koga veni la microfon.

– În primul rînd, trebuie să vă mulţumesc dumneavoastră, domnule Adler, şi să-i mulţumesc ţării dumneavoastră pentru că mi-aţi permis să vin astăzi. Oricît de surprinzător ar fi acest gest,

am început să înțeleg că asemenea lucruri reprezintă o tradiție în marea și generoasa dumneavoastră țară. Îmi reprezint țara astăzi într-o misiune tristă, dar necesară. Sper că va fi o misiune care va repara ceva, atît în privința țării dumneavoastră, cît și în privința propriei țări. Sper ca popoarele noastre să vadă în această tragedie o punte spre un viitor pașnic.

După aceea, Koga se dădu înapoi și Adler îl însoți pe covorul roșu, în timp ce fanfara cînta *Kimagayo*, scurtul imn al Japoniei, care, de fapt, fusese scris de un compozitor englez cu o sută de ani în urmă. Prim-ministrul trecu în revistă garda de onoare și încercă să citească pe acele chipuri tinere, căutînd ură sau dezgust, însă nu deslușì decît impasibilitate în drum spre mașina în așteptare. Adler urcă în urma lui.

– Cum vă simțiți, domnule? îl întrebă secretarul de stat.

– Bine, mulțumesc. Am dormit în avion, spuse Koga, presupunînd că întrebarea fusese pusă din pură amabilitate, după care își dădu seama că nu era așa.

Fusese ideea lui Ryan, nu a lui Adler, destul de ciudat, și picase foarte bine la ora respectivă. Soarele era aproape de orizont acum și apusul avea să dureze puțin, deoarece norii avansau dinspre nord-vest.

– Dacă doriți, putem să ne vedem cu domnul președinte Ryan în drum spre ambasadă. Domnul președinte m-a însărcinat să vă spun că, dacă preferați să nu o faceți, din cauza oboselii sau din alte motive, dînsul nu se va simți jignit.

Scott fu uimit cînd văzu că Koga nu ezită nici o clipă.

– Primesc această onoare cu mare plăcere.

Secretarul de stat scoase atunci un radio-emițător din buzunarul hainei.

– VULTURUL către SWORDBASE. Afirmativ.

Adler rîsese cu cîteva zile în urmă, cînd aflase numele de cod al Serviciului Secret. Numele său de familie germano-evreiesc însemna în englezește „vultur".

– SWORDBASE recepționează afirmativ, se auzi răspunsul o dată cu sunetele caracteritice stațiilor de radioemisie.

– VULTURUL, terminat.

Coloana de maşini străbătea cu viteză Suitland Parkway. În alte împrejurări, un elicopter al emisiunilor de ştiri i-ar fi urmărit cu o cameră, în direct, însă spaţiul aerian al Washington-ului era închis deocamdată. Chiar şi Aeroportul Naţional era închis, zborurile fiind deviate spre Dulles sau Baltimore-Washington International. Koga nu îl observase pe şofer, care era american. Maşina o luă în dreapta, ieşind de pe bulevard, şi parcurse o distanţă de un cvartal pînă la I-292, care dădu aproape imediat în I-395, un drum accidentat ce traversa Rîul Anacostia şi ducea spre centrul oraşului Washington. Cînd acel drum dădu în şoseaua principală, limuzina Lexus, în care se afla el, o luă la dreapta şi o altă maşină identică îi luă locul, în timp ce a sa se alătură unui şir de trei Suburban ale Serviciului Secret într-o manevră care nu dură decît cinci secunde. Străzile pustii făcură ca restul călătoriei să fie parcurs uşor şi, în numai cîteva minute, maşina sa intră pe poarta de vest.

– Au sosit, domnule, spuse Price, care fusese anunţată de paznicul de la intrare.

Jack ieşi exact în clipa în care maşina opri, neştiind exact ce cerea protocolul în asemenea situaţii; era încă un lucru pe care trebuia să-l înveţe în legătură cu noua sa slujbă. Era cît pe ce să deschidă uşa el însuşi, dar un caporal al puşcaşilor marini a fost mai iute, trăgînd brusc de uşă şi salutînd ca un robot.

– Domnule preşedinte, spuse Koga coborînd.

– Domnule prim-ministru. Pe aici, vă rog, zise Ryan indicîndu-i direcţia cu braţul.

Koga nu mai fusese niciodată la Casa Albă şi, deodată, îşi dădu seama că, dacă ar fi venit – cînd anume? cu trei luni în urmă? – pentru a discuta despre problemele comerciale care duseseră la izbucnirea conflictului... Alt eşec ruşinos. Apoi, purtarea lui Ryan îi atrase atenţia. Citise undeva că, acolo, ceremonia primirii unui şef de stat nu era un semn al importanţei – ei bine, acest lucru nu era posibil sau adecvat, în orice caz, îşi spuse Koga. Dar Ryan stătuse singur la uşă şi asta trebuia să fi însemnat ceva, se gîndi premierul japonez urcînd scările. Un minut mai tîrziu, după ce traversară Aripa de Vest, el şi Ryan erau singuri în Biroul Oval, despărţiţi numai de o măsuţă joasă pe care se afla o tavă pentru cafea.

– Vă mulţumesc pentru asta, spuse Koga simplu.

– Trebuia să ne întîlnim, zise președintele Ryan. Cu altă ocazie, oamenii ne-ar urmări fiecare mișcare, ne-ar cronometra și ar încerca să ne citească pe buze, adăugă el turnînd cafea într-o ceașcă pentru oaspetele său și, apoi, pentru sine.

– *Hai*, presa din Tokio a devenit mult mai îndrăzneață în ultimele zile, spuse Koga dînd să ridice ceașca, dar se opri. Cui trebuie să-i mulțumesc că m-a salvat din Yamata?

Jack ridică privirea:

– Decizia s-a luat aici, cei doi ofițeri sînt în preajmă, dacă doriți să-i revedeți.

– Dacă se poate, spuse Koga sorbind din cafea.

Ar fi preferat ceai, dar Ryan își dădu toată silința să fie o gazdă bună și calitatea gestului îl impresionă pe oaspetele său.

– Vă mulțumesc că mi-ați permis să vin, domnule președinte Ryan.

– Am încercat să discut cu Roger despre problema comerțului, dar... n-am fost destul de convingător. Pe urmă, m-am gîndit că s-ar putea întîmpla ceva cu Goto, dar nu m-am mișcat suficient de repede, din cauza călătoriei în Rusia și a altor lucruri. Totul a fost o imensă greșeală, dar bănuiesc că așa e războiul, de obicei. În orice caz, de noi doi depinde vindecarea acestor răni. Și vreau ca asta să se întîmple cît mai repede cu putință.

– Conspiratorii sînt arestați cu toții. Vor fi judecați pentru trădare, promise Koga.

– Asta e treaba dumneavoastră, spuse președintele, ceea ce nu era tocmai adevărat.

Sistemul juridic japonez era unul ciudat, în care tribunalele încălcau adesea Constituția țării în favoarea unor moravuri culturale mai liberale, dar nescrise, lucru de neconceput pentru americani. Ryan și America se așteptau ca procesele să decurgă perfect, fără asemenea variații. Koga înțelegea foarte bine acest lucru. O reconciliere între America și Japonia depindea în întregime de aceasta, împreună cu o mulțime de alte înțelegeri care nu puteau fi exprimate în cuvinte, cel puțin nu la acel nivel. Koga avusese grijă deja ca judecătorii aleși pentru diversele procese să știe care erau regulile.

– N-aş fi crezut niciodată că s-ar putea întîmpla aşa ceva şi, pe urmă, acel nebun Sato... Ţara şi poporul meu simt o imensă ruşine pentru asta. Am atîtea de făcut, domnule Ryan...

Jack încuviinţă:

– Amîndoi avem. Dar o să reuşim, spuse el şi, după o pauză, adăugă: Chestiunile tehnice se pot rezolva la nivel ministerial. Între noi fie vorba, voiam doar să mă asigur că ne înţelegem. Voi avea încredere în bunăvoinţa dumneavoastră.

– Mulţumesc, domnule preşedinte, spuse Koga lăsînd ceaşca jos pentru a-l examina pe cel care stătea pe canapeaua din faţa sa.

Era atît de tînăr pentru un asemenea post, deşi nu era cel mai tînăr preşedinte american. Probabil că Theodore Roosevelt avea să deţină acel record pentru eternitate. În timpul orelor îndelungate de zbor, se documentase în legătură cu John Patrick Ryan. Omul ucisese de mai multe ori cu propriile mîini; atît el, cît şi familia sa fuseseră ameninţaţi cu moartea şi făcuse alte lucruri în legătură cu care consilierii săi pe probleme de informare emiseseră doar speculaţii. Studiindu-i chipul timp de cîteva secunde, încercă să priceapă cum de era posibil ca o asemenea persoană să militeze pentru pace, însă nu văzu nici un indiciu şi se întrebă dacă era ceva în caracterul american ce el nu înţelesese niciodată. Desluşi inteligenţă şi curiozitate; pe una voia s-o evalueze, pe a doua s-o testeze. Văzu oboseală şi tristeţe. Ultimele zile trebuiau să fi fost un adevărat infern. Koga era sigur de asta. Probabil că, undeva, în acea clădire, încă se mai aflau copiii lui Roger şi Anne Durling, ceea ce trebuia să fie o povară teribilă pentru acel om. Prim-ministrul se gîndise că Ryan, la fel ca majoritatea occidentalilor, nu prea se pricepea să-şi ascundă emoţiile, dar lucrurile nu păreau a sta aşa. Probabil că erau şi alte gînduri în dosul acelor ochi albaştri, care nu ajungeau să fie cunoscute. Nu erau periculoase în nici un fel, dar existau. Acel Ryan era, într-adevăr, un samurai, aşa cum spusese el însuşi în biroul său cu cîteva zile în urmă, dar mai exista acolo ceva ce el sinţea că era destul de complex. Koga îşi îndepărtă acel gînd. Nu era chiar atît de important şi trebuia să întrebe ceva, o decizie personală pe care o luase în timp ce se aflase deasupra Pacificului.

– Aş avea o rugăminte, dacă îmi este permis.

– Care anume, domnule?

– Domnule președinte, nu e o idee bună, obiectă Price cîteva minute mai tîrziu.

– Bună sau nu, o s-o facem. Aranjează totul, îi spuse Ryan.

– Am înțeles, domnule, zise Andrea Price retrăgîndu-se din încăpere.

Koga urmări scena și mai află ceva. Ryan era capabil să ia decizii și să dea ordine fără să joace teatru.

Mașinile se aflau tot la intrarea dinspre vest și ei nu trebuiau decît să-și pună paltoanele și să se urce în ele. Patru Suburban întoarseră în parcare, după care porniră spre sud și, apoi, spre est și Hill. De data aceasta, nu se mai folosiră sirenele și luminile, mașinile mergînd aproape în conformitate cu regulile de trafic, dar nu întocmai. Străzile pustii făceau să le fie ușor să treacă pe roșu și, destul de curînd, intrară pe Capitol Street, luînd-o la stînga spre clădire. Acum se vedeau mai puține lumini. Treptele fuseseră curățate, ceea ce le permise să urce ușor după ce mașinile opriră și agenții Serviciului Secret coborîră. Ryan îl conduse pe Koga pe scări și, în clipa următoare, priveau amîndoi în jos, la golul care fusese odată Camera Reprezentanților.

Prim-ministrul stătu drept, la început. Bătu tare din palme o dată, pentru a atrage atenția spiritelor care, după cum îi spuneau convingerile sale religioase, încă se mai aflau acolo. După aceea, făcu o plecăciune și se rugă pentru ele. Ryan a fost tentat să facă la fel. Nu exista nici o cameră de televiziune care să înregistreze momentul, de fapt, încă mai erau cîteva camere în preajmă, dar buletinele de știri ale serii se terminaseră, așa că aparatele nu erau în funcțiune, iar operatorii se aflau în camionetele de control, bînd cafea și neștiind ce se petrecea la o sută de metri mai încolo. Oricum, nu dură mai mult de un minut, două. La sfîrșit, o mînă americană se întinse și cea japoneză o strînse, două perechi de ochi ajunseră la o înțelegere pe care ministerele și tratatele nu ar fi realizat-o niciodată și, în vîntul rece de februarie, pacea se încheie complet între cele două țări. Stînd la vreo trei metri distanță, Andrea Price se bucură că venise și fotograful Casei Albe, iar lacrimile pe care le alungă clipind nu erau cauzate de vînt. După aceea, îi conduse pe cei doi înapoi, urcîndu-i în mașini separate.

– De ce au reacţionat atît de exagerat? întrebă premierul înainte să soarbă din paharul de sherry.

– Ei bine, după cum ştiţi, n-am fost informat pe deplin, spuse prinţul de Wales, referindu-se la propria persoană, din moment ce nu vorbea în numele guvernului Maiestăţii Sale. Dar exerciţiile dumneavoastră navale au constituit un gest ameninţător.

– Sri Lanka trebuie să ajungă la o înţelegere cu tamilii. Aceştia au dat dovadă de o regretabilă şovăială în a începe nişte negocieri serioase şi noi am încercat să-i influenţăm. În definitiv, avem trupe acolo pentru menţinerea păcii şi n-am vrea ca oamenii să ajungă să fie luaţi ostatici.

– Exact, atunci de ce nu vă retrageţi trupele de menţinere a păcii aşa cum a cerut guvernul?

Premierul indian oftă obosită – şi pentru ea fusese un zbor îndelungat şi, în împrejurările actuale, avea voie să se arate uşor exasperată.

– Alteţă, dacă ne retragem trupele şi situaţia va deveni iarăşi incendiară, vom avea probleme cu cetăţenii noştri tamili. Este o situaţie extrem de dificilă. Am încercat să ajutăm la depăşirea unui impas politic neplăcut, pe cheltuiala noastră în totalitate, dar guvernul sri-lankez este incapabil să acţioneze aşa cum ar trebui pentru a evita o situaţie stînjenitoare pentru ţara mea şi continuarea rebeliunii într-a lor. Atunci, americanii se amestecă fără un motiv real şi nu fac decît să amplifice determinarea sri-lankezilor.

– Cînd soseşte premierul lor? întrebă prinţul.

Ea ridică din umeri întîi, după care zise:

– I-am oferit şansa de a călători împreună ca să putem discuta problema, însă din păcate el a refuzat. Cred că va sosi mîine. Dacă nu cumva o să se defecteze ceva în timpul zborului, adăugă ea.

Avioanele de acel tip aveau tot soiul de probleme tehnice, pentru a nu mai vorbi de gradul de periculozitate.

– Dacă doriţi, probabil că domnul ambasador o să poată aranja o întîlnire discretă.

– Poate că n-ar fi complet inutil, acceptă doamna prim-ministru. Aş vrea ca şi americanii să pună lucrurile la punct cumva. Întotdeauna au ignorat zona noastră.

Prințul înțelese că acela era și scopul exercițiilor. El și președintele Ryan erau prieteni de ani de zile și India îl voia ca mijlocitor. N-ar fi fost prima oară cînd ar fi avut o asemenea misiune, dar, în toate cazurile, prințul moștenitor era nevoie să ceară îndrumarea guvernului, care, de data aceea, însemna ambasadorul. Cineva din Whitehall hotărîse că prietenia Alteței Sale Regale cu noul președinte american era mult mai importantă decît un contact interguvernamental și, în plus, făcea ca imaginea monarhiei să arate bine într-un moment cînd asemenea aparențe erau și utile, și necesare. De asemenea, acest lucru îi oferea Alteței Sale o scuză pentru a vizita un teren din Wyoming, care era deținut în secret de Familia Regală, sau de „Firmă", cum îi spuneau, uneori, cei din interior.

– Înțeleg, a fost singurul răspuns pe care putu să-l dea, însă, Marea Britanie trebuia să ia în serios acea rugăminte a Indiei.

Altădată, cea mai strălucitoare nestemată dintr-o coroană ce cuprindea mare parte a lumii, acea țară încă mai era un important partener comercial, deși, adesea, putea fi o adevărată pacoste. Un contract direct între cei doi șefi de guverne ar fi putut fi stînjenitor. Hărțuirea flotei indiene de către americani nu era un lucru foarte mediatizat, încetînd către sfîrșitul ostilităților dintre America și Japonia, și era în interesul tuturor ca lucrurile să rămînă așa. Președintele Ryan avea destule probleme, vechiul său prieten știa asta foarte bine. Prințul spera ca Jack să se mai și odihnească. Pentru cei din sala de primire, somnul era doar o modalitate de apărare împotriva diferenței de fus orar. Pentru Ryan, era combustibilul necesar, de care avea mare nevoie în următoarele două zile.

Rîndul se întindea la nesfîrșit, clișeu tipic. Depășea cu mult clădirea Trezoreriei și capătul îndepărtat semăna cu cel destrămat al unei frînghii, alți oameni așezîndu-se mereu, astfel încît coada părea să se regenereze în permanență, în timp ce aceia care o alcătuiau înaintau în aerul rece. Intrau în clădire în grupuri de vreo cincizeci de persoane, iar deschiderea și închiderea ușilor era operată de cineva cu un cronometru, sau care, poate, doar număra încet. Era o gardă de onoare, alcătuită din cîte un membru al fiecărui serviciu militar. Grupul Special de Pază era comandat, în

acel moment, de un căpitan al Forţelor Aeriene. Ei şi sicriele stăteau nemişcaţi, în timp ce oamenii se perindau încet.

Ryan le examină chipurile pe monitorul din biroul său imediat după ce intră, iarăşi înainte de răsăritul soarelui, întrebîndu-se ce gîndeau şi de ce veniseră. Puţini votaseră pentru Roger Durling. La urma urmei, acesta fusese omul numărul doi şi preluase funcţia numai după demisia lui Bob Fowler. Dar America îşi iubea preşedinţii şi, după moarte, oamenii dovedeau o dragoste şi un respect de care Roger nu prea se bucurase în timpul vieţii. Unii oameni întorceau capetele pentru a se uita în jur, la holul unei clădiri pe care mulţi, probabil, nu o mai văzuseră niciodată, folosindu-şi cele cîteva secunde în mod ciudat pentru a se uita la altceva decît la lucrurile pentru care se aflau acolo, după care coborau treptele şi treceau pragul ieşirii dinspre est, unde nu mai era rînd, şi se alăturau grupurilor de prieteni sau rudelor ori plecau singuri, părăsind oraşul şi văzîndu-şi de treburi mai departe. Era timpul ca şi el să facă acelaşi lucru – mai exact, să se întoarcă la familia lui şi să studieze ce avea de făcut a doua zi.

„De ce nu?" hotărîseră ei cînd ajunseseră la Dulles. După ce avuseseră suficient noroc pentru a găsi un motel ieftin la capătul lui Metro's Yellow Line, luaseră metroul pînă în oraş şi coborîseră în staţia Farragut Square, la cîteva cvartale de Casa Albă, aşa încît să poată studia terenul. Avea să fie o premieră pentru amîndoi, de fapt, mai multe, din moment ce nici unul din ei nu mai fusese vreodată la Washington, oraşul blestemat de pe malul unui rîu lipsit de importanţă care polua întreaga ţară şi căreia îi sugea sîngele şi bogăţiile – lozinci preferate ale membrilor organizaţiei „Oamenii muntelui". Durase ceva timp pînă cînd găsiseră capătul rîndului şi ţinuseră pasul cu ceilalţi cîteva ore, singurul lucru bun fiind că ştiau cum să se îmbrace pentru a se feri de frig, spre deosebire de idioţii de pe Coasta de Est din jurul lor, cu hainele lor subţiri şi cu capetele descoperite. Pete Holbrook şi Ernest Brown de-abia dacă se puteau abţine să nu facă glumele lor obişnuite în legătură cu cele întîmplate. În schimb, ascultau ce vorbeau ceilalţi de la coadă, lucru ce se dovedi dezamăgitor. Poate că mulţi dintre ei erau angajaţi federali, se gîndiră cei doi. Auziră cîteva smiorcăieli despre cît de trist era totul, despre faptul că Roger Durling fusese

un om foarte de treabă, iar nevastă-sa o femeie atît de atrăgătoare, despre cît de drăguți erau copiii și cît de îngrozitor trebuia să li se pară lor totul acum.

Ei bine, cei doi membri de la „Oamenii muntelui" trebuiră să fie de acord că, desigur, era foarte greu pentru copii – și cui nu-i plăceau copiii? – și probabil că o cloșcă nu avea chef să vadă ouă prăjite, nu? Dar cîtă suferință le provocase tatăl lor cetățenilor onești care nu voiau decît să li se respecte dreptul constituțional de a fi lăsați în pace de către toți acei ticăloși de la Washington, care n-aveau nici o treabă? Dar nu spuseră acest lucru. Își ținură gurile tot timpul cît stătură la coadă. Amîndoi cunoșteau povestea clădirii Trezoreriei, care îi apără de vînt un timp, cum Andy Jackson hotărîse să o mute ca să nu mai vadă Capitoliul de la Casa Albă (încă era prea întuneric ca să poată distinge foarte mult), cauzînd celebrul și supărătorul (jog) pe Pennsylvania Avenue – nu că asta ar mai fi contat acum, din moment ce strada fusese închisă în fața Casei Albe. Și de ce? Pentru a-l apăra pe președinte de *cetățeni!* Le era teamă ca nu cumva cetățenii să se apropie prea mult de marele grangur. Nu putură să spună așa ceva, bineînțeles. Dar discutaseră despre asta în avion. Nu se știa cîți spioni ai guvernului erau în jur, mai ales la coada pentru Casa Albă, o denumire pe care o acceptaseră numai de cînd, chipurile, fusese aleasă de Davy Crockett. Holbrook își amintea acest lucru dintr-un film de la televizor, deși nu mai știa ce film, și bătrînu' Davy era, fără îndoială, genul lor de american, un tip care își botezase pușca preferată. Asta da...

Clădirea nu arăta rău și cîțiva indivizi de treabă locuiseră acolo. Andy Jackson, care le spusese celor din Curtea Supremă unde să se ducă. Lincoln, un tip al naibii de dur. Ce păcat că fusese ucis înainte să-și pună în aplicare planul de a-i expedia pe negri înapoi în Africa sau în America Latină! (Amîndurora le plăcea și de James Monroe, pentru că venise cu ideea de a ajuta la transformarea Liberiei într-un loc unde să fie trimiși înapoi sclavii; păcat că nimeni nu continuase acest lucru.) Teddy Roosevelt avea destule lucruri bune la activ, era un vînător, un tip căruia nu-i plăcea să stea în birou, era un soldat, care mersese puțin cam prea departe cu „reforma" administrativă. Dar, de atunci, nu mai fuseseră

mulţi, după părerea lor, însă nu era vina clădirii că, în ultima vreme, fusese locuită de oameni care lor nu le erau pe plac. Asta era problema cu clădirile din Washington. La urma urmei, Capitoliul fusese, odată, locuinţa lui Henry Clay şi Dan'l Webster. Nişte patrioţi, spre deosebire de indivizii care fuseseră prăjiţi de acel pilot japonez...

Lucrurile deveniră puţin mai încordate cînd intrară pe teritoriul Casei Albe, ca şi cum ar fi ajuns pe terenul inamicului. La poartă erau paznici în uniforma Serviciului Secret, iar înăuntru erau puşcaşi marini. Nu era asta o ruşine? Puşcaşi marini! Adică americanii adevăraţi, chiar cînd venea vorba de cei de culoare, pentru că se antrenau la fel ca şi cei albi, şi, probabil, unii dintre ei erau şi patrioţi. Păcat că erau doar nişte cioroi, pentru că, în privinţa acestui lucru, nu se putea face nimic. Şi totuşi, puşcaşii marini făceau ce le spuneau oficialităţile. Cu toate astea, nu erau decît nişte copii şi, poate, aveau să mai înveţe. În definitiv, şi în „Oamenii muntelui" erau cîţiva foşti soldaţi. Puşcaşii marini tremurau în hainele lor lungi şi cu mănuşi albe şi, în cele din urmă, unul dintre ei, un sergent după însemne, deschise uşa.

„Ce mai clădire", îşi spuseră Holbrook şi Brown, rotindu-şi privirile prin holul maiestuos. Acum puteai să-ţi dai seama de ce aceia care stăteau acolo se credeau aşa de importanţi. Lucru de care trebuia să te fereşti... Lincoln crescuse într-o cabană de lemn, iar Teddy cunoscuse viaţa în cort, vînînd în munţi, dar, în ziua de azi, oricine ar fi locuit acolo nu ar fi fost decît un blestemat de hîrţogar. Înăuntru erau alţi puşcaşi marini, garda de onoare postată în jurul celor două sicrie şi cu adevărat tulburător, nişte indivizi în civil cu şnururi de plastic răsucite care porneau de sub gulerele hainelor spre urechi. Serviciul Secret. Agenţii federali. Chipul inamicului, membri ai aceluiaşi departament guvernamental de care aparţinea Biroul pentru Alcool, Tutun şi Arme de Foc. Prima oară cînd cetăţenii obiectaseră împotriva guvernului fusese în legătură cu alcoolul. „Rebeliunea whiskey-ului", motiv pentru care toţi „Oamenii muntelui" îl admirau pe George Washington. Cei mai liberali dintre ei afirmau că pînă şi un om bun putea să aibă o zi proastă, iar George nu era un tip cu care să se fi putut

glumi. Brown şi Holbrook nu se uitară direct la nenorociţii din Serviciul Secret. Trebuia să ai grijă să nu glumeşti nici cu ei.

Agentul special Price intră în hol atunci. Şeful ei se afla în siguranţă în birou, iar responsabilităţile ei ca şefă a Grupului Special de Pază se extindeau asupra întregii clădiri. Procesiunea nu reprezenta un pericol pentru Casă. Era, mai degrabă, o bătaie de cap. Chiar dacă o bandă de indivizi înarmaţi s-ar fi infiltrat printre cei de la coadă, în dosul uşilor închise din zona aceea se aflau douăzeci de agenţi înarmaţi, mulţi dintre ei având puşti-mitralieră Uzi în genţile lor pentru armele de acţiune rapidă, cunoscute sub denumirea neplăcută de genţi FAG. Un detector de metale ascunse în tocul uşii transmitea unei echipe de la Divizia de Securitate Tehnică la cine să se uite şi alţi agenţi ţineau fotografii ascunse în mîini ca nişte cărţi de joc, pe care le frunzăreau tot timpul, pînă cînd fiecare persoană care trecuse pragul era comparată cu răufăcători cunoscuţi sau bănuiţi. În rest, se bazau pe instincte şi antrenament, adică atunci cînd era vorba de oameni care arătau „ciudat", termenul american obişnuit, folosit pentru a categorisi comportamentul nepotrivit al cuiva. Problema era frigul de afară. Oamenii intrau şi mulţi dintre ei arătau straniu. Unii băteau din picioare uşor. Alţii îşi vîrau mîinile în buzunare, îşi aranjau hainele, tremurau sau, pur şi simplu, se uitau în jur într-un fel puţin cam ciudat – toate acestea atrăgînd atenţia cuiva din Grupul Special. Atunci cînd gesturile erau făcute de o persoană care declanşase detectorul de metale, un agent ridica mîna ca şi cum şi-ar fi scărpinat nasul şi vorbea într-un microfon. „Haină albastră, bărbat, un metru optzeci", de exemplu, făcea ca patru, cinci capete să se întoarcă pentru a se uita mai atent la un dentist din Richmond, care tocmai mutase încălzitorul de mîini dintr-un buzunar în altul. Semnalmentele sale au fost confruntate cu fotografiile celor care aveau aproximativ aceeaşi înălţime şi aceeaşi greutate, dar nu corespundea nici uneia. Totuşi, îl ţinură sub observaţie, o cameră TV urmărindu-i chipul. În cîteva cazuri extreme, un agent ieşea o dată cu oamenii şi-l urmărea pe subiect, luîndu-i numărul maşinii. Demult desfiinţatul Comandament al Aviaţia Strategice îşi luase ca moto oficial cuvintele „PACEA ESTE PROFESIA NOASTRĂ". Pentru agenţii Serviciului Secret, profesia lor era

paranoia, a cărei necesitate era dovedită foarte limpede de cele două sicrie din holul Casei Albe.

Brown şi Holbrook beneficiară de cele cinci secunde pentru a contempla sicriele. Amîndouă erau scumpe, fara îndoiala, cumpărate din banii guvernului şi – blasfemie! –, dupa parerea lor, erau învelite în drapelul naţional. Ei bine, poate nu şi în privinţa soţiei. La urma urmei, soţiile trebuiau să le fie loiale soţilor şi, în această privinţă, nu se putea face nimic. Valul de oameni îi purtă spre stînga şi cordoanele din catifea îi ghidara în jos pe trepte. Simţiră schimbarea petrecută cu ceilalţi. Un oftat colectiv şi cîţiva îşi şterseră lacrimile, îndeosebi femeile. Cei doi membri ai organizaţiei „Oamenii muntelui" rămaseră impasibili, ca majoritatea bărbaţilor. Sculpturile Remington de lîngă ieşire îi făcură pe amîndoi să se oprească puţin şi să le admire, dupa care ieşiră din nou, aerul rece fiind purificator după cele cîteva minute de căldură sufocantă federală. Nu vorbiră nimic pînă cînd nu se depărtară de zona Casei Albe şi de ceilalţi.

– Frumoase coşciuge le-am mai cumpărat, a fost primul lucru pe care îl spuse Holdrook.

– Păcat că nu erau deschise, zise Brown uitîndu-se în jur.

Nu era nimeni suficient de aproape pentru a-i auzi.

– Au şi copii, sublinie Pete mergînd spre sud, astfel încît vedeau tot bulevardul Pennsylvania.

– Da, da, da. Şi, cînd o să crească, o să fie şi ei nişte birocraţi, zise celălalt şi, după cîţiva paşi, adăugă: La naiba!

Nu se mai putea spune nimic, poate doar „La dracu'!" se gîndi Holbrook, dar nu-i plăcea să repete ce spunea Ernie.

Soarele răsărea şi absenţa clădirilor înalte din partea de est a lui Hill însemna că acea clădire albă se profila superb. Deşi era prima oară cînd veniseră la Washington, fiecare din ei ar fi putut să facă o schiţă a acesteia din memorie, iar ***neregula*** orizontului n-ar fi fost mai evidentă. Pete era bucuros că se lăsase convins de Ernie să vină. Numai priveliştea aceea făcea ca toata oboseala călătoriei să merite. Spuse un lucru pe care şi celălalt îl gîndea:

– Ernie, zise Holbrook cu veneraţie în glas, e inspirator.

– Da.

O problemă în legătură cu boala era faptul că semnele prevestitoare erau ambigue şi principala ei îngrijorare era legată de unul dintre pacienţi. Era un băiat atît de drăguţ, dar era grav bolnav, îşi dădu seama acum sora Jean Baptiste, văzînd că febra urcase la 40,4 grade, ceea ce era destul de grav. Însă, celelalte semne erau şi mai îngrijorătoare. Gradul de dezorientare se agravase. Voma din ce în ce mai des şi, acum, şi cu sînge. Erau indiciile unei hemoragii interne. Ştia că toate acestea puteau să însemne mai multe lucruri, dar cel care o îngrijora era numit Ebola Zair. Existau multe boli în jungla din ţara aceea – uneori, ea tot o mai socotea Congoul belgian – şi, în timp ce concurenţa pentru cea mai cumplită era mai strînsă decît îşi putea închipui cineva, Ebola se afla la fundul acelui abis. Trebuia să îi ia sînge pentru o altă analiză şi făcu acest lucru cu mare grijă, după ce prima probă se pierduse într-un fel sau altul. Angajatele mai tinere nu erau suficient de atente... Părinţii lui îi ţinură braţul pentru ca ea să-i ia sînge, mîinile fiindu-i protejate de mănuşi chirurgicale. Totul decurse fără probleme, băiatul nefiind nici măcar semiconştient în clipa aceea. Ea scoase acul apoi şi îl puse imediat într-o cutie de plastic pentru a-l arunca. Eprubeta era, de asemenea, sigură, dar şi aceasta a fost pusă într-o altă cutie. Prima ei grijă era acul. Prea mulţi angajaţi încercau să economisească bani pentru spital refolosind instrumentele, în ciuda pericolului de răspîndire pe calea sîngelui a unor boli precum SIDA şi altele. De acesta se ocupa personal, ca să fie mai sigură.

Nu avu timp să se uite mai mult la pacient. Ieşind din rezervă, se duse în clădirea alăturată. Spitalul avea o istorie îndelungată şi onorabilă şi fusese construit ţinîndu-se cont de condiţiile locale. Numeroasele clădiri joase erau legate între ele prin alei acoperite. Cea care adăpostea laboratorul se afla la numai cincizeci de metri distanţă. Acel loc era, parcă, unul binecuvîntat; de curînd, Organizaţia Mondială a Sănătăţii îşi făcuse simţită prezenţa acolo, aducînd utilaje moderne şi şase medici tineri, dar, din păcate, nici o infirmieră. Toţi erau pregătiţi în stil englezesc sau american.

Doctorul Mohammed Moudi se afla la masa de lucru. Înalt, subţire, negricios, el avea în general o atitudine oarecum distantă,

dar era un medic eficient. Se întoarse cînd o auzi venind şi o văzu cum aruncă acul.

– Ce era, soră?

– Pacientul Mkusa. Benedict Mkusa, băiat african, în vîrstă de opt ani, spuse ea dîndu-i dosarul.

Moudi îl deschise şi citi repede. Pentru infirmieră – creştina sau nu, era o credincioasă şi o foarte bună infirmieră – simptomele apăruseră pe rînd. Hîrtiile îi oferiră doctorului o imagine mult mai clară. Dureri de cap, frisoane, febră, dezorientare, stări de agitaţie şi, acum, semnele unei hemoragii interne. Cînd ridică privirea, în ochii lui nu se citea nimic. Dacă avea să-i apară şi... (petechia) pe piele...

– E în salonul cel mare?

– Da, domnule doctor.

– Mută-l imediat la izolare. Vin şi eu în jumătate de oră...

– Am înţeles, domnule doctor, spuse ea şi ieşi, masîndu-şi fruntea.

Trebuia să fi fost din cauza căldurii. Niciodată nu te puteai obişnui cu ea, mai ales dacă veneai din nordul Europei. Poate avea să ia o aspirină după ce se ocupa de pacient.

7

IMAGINEA PUBLICĂ

Totul începu devreme, cînd două avioane E-3B Sentry, care decolaseră de la baza aeriană Tinker din Oklahoma spre baza aeriană Pope din Carolina de Nord, îşi luară zborul de la aceasta din urmă la 8.00, ora locală, îndreptîndu-se spre nord. Se hotărîse că închiderea tuturor aeroporturilor locale ar fi fost prea mult. Washington National rămase închis – şi, fără congresmeni care să ia repede avionul spre districtele lor (parcarea lor specială era bine cunoscută), se părea că aşa avea să şi rămînă – iar, la celelalte două, Dulles şi Baltimore-Washington International, controlorii de trafic primiseră instrucţiuni foarte precise. Avioanele care veneau sau plecau trebuiau să ocolească o „bulă" avînd peste douăzeci de mile diametru, care era poziţionată deasupra Casei Albe. În cazul în care orice avion s-ar fi îndreptat spre „bulă", ar fi fost interpelat imediat. Dacă ignora apelul, în scurt timp, se trezeau cu un avion de vînătoare alături. Dacă nici acest lucru nu dădea rezultate, a treia etapă se impunea de la sine şi era una spectaculoasă. Două escadrile, formate din cîte patru avioane de vînătoare F-16, dădeau roată oraşului cu schimbul la o altitudine de cinci şi, respectiv, şase mii de metri. Înălţimea la care zburau făcea să se diminueze zgomotul (de asemenea, le permitea şi să se răsucească şi să prindă o viteză supersonică aproape instantaneu), dar dîrele albe lăsate pe cerul senin erau la fel de vizibile precum cele ale Escadrilei 8 care zburaseră odată pe deasupra Germaniei.

Cam în același timp, Brigada 260 a Poliției Militare din Washington, care făcea parte din Garda Națională, a fost însărcinată cu „controlul traficului". Peste o sută de H.M.M.W.V.-uri erau parcate pe străzile laterale, fiecare avînd în apropiere cîte un vehicul al poliției sau F.B.I.-ului, controlînd traficul prin blocarea străzilor. O gardă de onoare alcătuită din membrii tuturor serviciilor marca străzile care trebuiau folosite. Nu puteai să-ți dai seama care dintre arme avea încărcătorul plin.

Unii se așteptaseră chiar ca măsurile de securitate să fie ținute secrete pentru că se renunțase la vehiculele blindate.

În oraș se aflau în total șaizeci și unu de șefi de stat; ziua aceea avea să fie un infern pentru toată lumea, iar presa avea grijă ca toți să împărtășească experiența asta. Pentru ultima ocazie de acel gen, Jacqueline Kennedy hotărîse să se poarte haine de zi, dar, de atunci, trecuseră treizeci și cinci de ani și, acum, erau suficiente costumele de lucru închise la culoare, excepție făcînd oficialitățile guvernelor străine care purtau diverse uniforme (prințul de Wales chiar era ofițer numit prin decret regal) sau oaspeții din țările tropicale. Unii dintre aceștia aveau să poarte costumul tradițional și aveau să suporte consecințele în numele demnității ce le fusese conferită. Numai transportarea prin oraș și aducerea lor la Casa Albă a fost un coșmar. Apoi urma problema modului în care trebuia înșirați în cadrul procesiunii. În ordine alfabetică, după țară? în ordine alfabetică după numele fiecăruia? Dacă erau așezați după numărul de ani de cînd se aflau în funcție, s-ar fi acordat o întîietate nemeritată celor cîțiva dictatori care veniseră să-și caute puțina legitimitate în cadrul marilor organizații diplomatice, acordînd sprijin țărilor și guvernelor cu care America avea relații oficiale, dar pentru care America nutrea puțină dragoste. Veniră cu toții la Casa Albă, trecînd pe lîngă sicrie după ce dispăruse și ultimul șir de cetățeni americani, oprindu-se pentru aduce omagiul personal și intrînd apoi în Sala Răsăriteană, unde un pluton de oficiali din cadrul Departamentului de Stat se chinuiau să organizeze lucrurile în timp ce beau cafele și mîncau pateuri.

Ryan și familia sa erau sus, aducînd ultimele retușuri hainelor lor de doliu, asistați de personalul Casei Albe. Copiii se descurcară cel mai bine, obișnuiți fiind ca mama și tata să-i pieptene în drum

spre uşă, acum văzînd amuzaţi că mama şi tata beneficiau de acelaşi tratament. Jack ţinea în mînă o copie a primului său discurs. Trecuseră acele momente cînd putea să închidă ochii şi să-şi dorească să dispară totul. Acum se simţea ca nişte boxeri, copleşiţi de adversarii lor, dar incapabili să renunţe, încasînd fiecare pumn în plin, dar încercînd să nu se facă de rîs. Mary Abbot termină să-i aranjeze părul şi îl dădu cu fixativ, lucru pe care Ryan nu-l făcuse niciodată de bunăvoie.

– Vă aşteaptă, domnule preşedinte, spuse Arnie.

– Da, zise Jack dîndu-i mapa cu discursul unuia dintre agenţii Serviciului Secret şi ieşi din încăpere urmat de Cathy, care o ţinea în braţe pe Katie.

Sally îl luă de mînă pe Little Jack şi ieşiră pe coridor, coborînd apoi scara. Preşedintele Ryan o luă şi el încet pe scara în spirală şi coti spre stînga, spre Sala Răsăriteană. În clipa în care intră, toate capetele se întoarseră. Toate privirile celor din încăpere au fost aţintite asupra lui, dar nu era deloc întîmplător acest lucru; doar cîteva păreau înţelegătoare. Erau acolo aproape numai şefi de stat şi ambasadori, fiecare dintre ei urmînd să întocmească un raport în seara aceea despre noul preşedinte american. Norocul lui Ryan a fost că primul care îl abordă era unul care nu trebuia să facă aşa ceva.

– Domnule preşedinte, spuse bărbatul îmbrăcat cu vestonul de gală al Marinei Regale.

Ambasadorul pusese la punct foarte bine lucrurile. În general, Londrei îi convenea noul aranjament. „Relaţia specială" avea să devină şi mai specială, fiindcă preşedintele Ryan era cavaler-comandor (onorific) al Ordinului Victorian.

– Alteţă, spuse Jack şi făcu o pauză, permiţîndu-şi un zîmbet cînd îi strînse mîna. A trecut multă vreme din ziua aceea la Londra, amice!

– Într-adevăr...

Soarele nu era atît de cald cum ar fi trebuit să fie – şi asta din pricina vîntului – şi umbrele pe care le arunca făceau ca lucrurile să pară şi mai reci. Poliţia din Washington deschise coloana cu un şir de motociclete, după care veneau trei toboşari urmaţi de soldaţi infanterişti; ei alcătuiau un detaşament al celui de al treilea pluton

al companiei Bravo al primului batalion al celui de-al 501-lea regiment de infanterie al celei de a 82-a divizii de aeropurtate, din care, odată, făcuse parte și Roger Durling – apoi era calul fără călăreț, cu cizmele vîrîte invers în scări și afeturile de tun, unul lîngă altul la această înmormîntare, soț și soție. După aceea, urmau convoaiele de mașini. Aerul rece mai făcea ceva. Bătăile de tobă răsunau puternic în susul și în josul canioanelor create de om. În timp ce procesiunea se îndrepta spre nord-vest, soldații, marinarii și pușcașii marini prezentară armele, întîi pentru fostul și, apoi, pentru noul președinte. Pentru primul, bărbații doar își scoaseră ce purtau pe cap (unii uitară).

Brown și Holbrook nu uitară. Durling o fi fost el un birocrat, dar drapelul era drapel și nu era vina lui că era acolo. Soldații mărșăluiau pe străzi, purtînd uniforme de luptă cu berete roșii și cizme de parașutiști pentru că, spuse comentatorul radio, Roger Durling fusese unul de-ai lor. În fața afetului mergeau alți doi soldați, primul ținînd drapelul prezidențial și cel de-al doilea, o placă înrămată pe care se aflau decorațiile primite de Durling în luptă. Președintele decedat primise o medalie pentru salvarea unui soldat aflat sub foc încrucișat. Acesta se afla undeva în mijlocul celorlalți și i se luaseră vreo duzină de interviuri, în cursul cărora povestise sumbru cum cel ce avea să devină președinte îi salvase viața. Păcat că greșise, își spuseră Oameni Munților, dar acționase mereu ca un politician.

Noul președinte apăru acum, automobilul său recunoscîndu-se după cei patru agenți ai serviciului secret care mergeau pe lîngă el. Acesta era un mister pentru cei doi Oameni ai Munților. Știau ce văzuseră la televizor și citiseră în ziare. Un pușcaș. Chiar ucisese doi oameni, pe unul cu un pistol și pe celălalt cu un Uzi. Fusese chiar pușcaș marin. Acest lucru stîrnea puțină admirație. Alt reportaj TV, transmis iar și iar, îl arătă mai mult luînd parte la talk-show-uri și emisiuni de duminică. În cele mai multe dintre primele, părea competent. În acesta din urmă însă părea stînjenit.

Majoritatea geamurilor mașinilor care participau la procesiune aveau învelișul din plastic închis la culoare care-i împiedicau pe oameni să vadă cine era înăuntru, dar nu era și cazul mașinii președintelui, bineînțeles. Datorită faptului că cei trei copii

ai săi stăteau în fața lui și soția sa alături, președintele John Ryan putea fi văzut cu ușurință de pe trotuar.

– Ce știm, de fapt, despre domnul Ryan?

– Nu prea multe, recunoscu comentatorul. Activitatea sa în cadrul guvernului a fost aproape în exclusivitate în C.I.A. Se bucura de respectul ambelor tabere din Congres. A lucrat ani de zile cu Alan Trent și Sam Fellows – acesta fiind unul dintre motivele pentru care ambii sînt încă în viață. Cu toții am auzit povestea cu teroriștii care l-au atacat...

– Parcă ar fi o istorie din Vestul Sălbatic, îl întrerupse crainica. Ce părere ai despre faptul că avem un președinte care a...

– A ucis oameni? completă comentatorul, obosit după zile întregi de serviciu și puțin cam sătul de acel cap coafat. Păi, să mă gîndesc. George Washington a fost general. La fel și Andy Jackson. William Henry Harrison a fost soldat. La fel Grant și majoritatea președinților de după Războiul Civil... Teddy Roosevelt, bineînțeles... Truman a fost soldat. Eisenhower. Jack Kennedy a fost la Marină, la fel ca Nixon, Jimmy Carter și George Bush...

Acea lecție de istorie neașteptată avu efectul vizual al îmbolnăvirii unor vite.

– Dar a fost ales vicepreședinte tocmai pentru priceperea sa de garant al păcii și drept răsplată pentru modul cum a rezolvat conflictul – nimeni nu îl numea „război" – cu ceea ce s-a dovedit a fi interesele comerciale japoneze.

„Așa", își spuse crainica, asta avea să-l pună la punct pe acel corespondent străin destul de înaintat în vîrstă. „Oricum, cine zice că un președinte are dreptul la vreo lună de miere?"

Ryan ar fi vrut să se uite peste discurs, dar descoperi că nu putea. Era cam frig afară. Nici în mașină nu era tocmai cald, dar mii de oameni stăteau în frig, pe trotuare, urmărindu-l cu privirea cînd trecea pe lîngă ei. Erau destul de aproape pentru a le vedea expresiile. Mulți gesticulau și le spuneau ceva celor de lîngă ei – „Uite-l, uite-l pe cel nou!" Unii făceau cu mîna, mici gesturi stîngace din partea unor oameni care nu știau dacă era bine să facă asta, dar vrînd să o facă pentru a arăta că le pasă. Alții își plecau

capul cu respect, cu acel zîmbet încordat pe care îl vedeau într-o sală mortuară – „sper c-o să te descurci." Jack se întrebă dacă era bine să le facă şi el cu mîna, dar hotărî că nu se cădea, potrivit unei reguli nescrise care se aplica la înmormîntări. Astfel că doar se uită la ei, avînd pe chip, se gîndea, o expresie neutră, fără să spună nimic, pentru că nu ştia nici ce să spună. Ei bine, avea un discurs care rezolva treaba asta, îşi spuse Ryan supărat pe sine.

– Nu prea pare încîntat, îi şopti Brown lui Holbrook.

Mai aşteptară cîteva minute ca să mai plece din oameni. Nu pe toţi spectatorii îi interesa convoiul demnitarilor străini. Oricum nu se vedea în interiorul maşinilor şi ţinerea evidenţei tuturor steguleţelor care fluturau pe capote dădea naştere doar mai multor variante, în genul: „Al cui e ăsta?" după care urma un răspuns incoerent. Aşa că, la fel ca mulţi alţii, cei doi Oameni ai Munţilor se retraseră de lîngă bordură într-un parc.

– Nu are ce-i trebuie, spuse Holbrook în cele din urmă.

– E doar un birocrat. Mai ţii minte „Principiul Peter"?

Era o carte despre care amîndoi credeau că fusese scrisă pentru a explica modul în care funcţiona guvernul. În cadrul unei ierarhii, oamenii au tendinţa să-şi atingă nivelul maxim de incompetenţă.

– Cred că-mi place asta.

Tovarăşul lui se uită din nou spre maşini şi spre steguleţele lor.

– Cred că s-ar putea să ai dreptate.

Paza de la Catedrala Naţională era extraordinară. În sinea lor, agenţii Serviciului Secret ştiau asta şi mai ştiau că nici un asasin – noţiunea de asasin profesionist era, oricum, o creaţie a Hollywood-ului – nu avea să-şi rişte viaţa în asemenea împrejurări. Fiecare clădire cu vedere directă spre biserica în stil gotic avea pe acoperiş cîţiva poliţişti sau soldaţi sau agenţi speciali U.S.S.S., dintre care mulţi aveau puşti, şi echipa de contra-lunetişti, înarmată cu tot ce era mai bun, instrumente în valoare de 10 000 de dolari, care aveau o rază de acţiune de aproape un kilometru, putînd să ţintească o persoană în cap. Era echipa care cîştigase concursurile de trageri la ţintă cu regularitatea fluxului şi refluxului, alcătuită fiind, probabil, din cei mai buni ţintaşi dintotdeauna, care

se antrenau zi de zi pentru a se menține astfel. Oricine ar fi avut de gînd să facă ceva nepotrivit, ori știa aceste lucruri și își vedea de treabă, ori, în cazul vreunui amator nebun, vedea acele aranjamente defensive impresionante și hotăra că nu era tocmai ziua potrivită pentru a muri.

Dar, oricum, situația era tensionată și, chiar cînd procesiunea se zări în depărtare, agenții tot mai mișunau în zonă. Unul dintre ei, epuizat după treizeci de ore de activitate continuă, tocmai bea cafea cînd se împiedică de treptele din piatră și vărsă paharul. Mormăind, îl mototoli în mînă, îl vîrî în buzunar și spuse în microfonul de la rever că totul era în ordine pe poziția lui. Cafeaua înghețată aproape instantaneu pe treptele de granit.

Înăuntru, o altă echipă de agenți verifică încă o dată fiecare ungher înainte să-și ocupe locurile, lăsînd ofițerii de protocol să facă ultimele pregătiri legate de instrucțiunile privitoare la locuri pe care le primiseră indicate prin fax cu numai cîteva minute în urmă și întrebîndu-se ce ar fi putut să meargă prost.

Afeturile se opriră în fața bisericii și mașinile își descărcară pe rînd pasagerii. Ryan coborî, urmat de familia sa, și porni spre membrii familiei Durling. Copiii erau încă șocați, și poate că era bine, poate că nu. Jack nu știa. Ce făcea un om în asemenea situații? Puse o mînă pe umărul băiatului, în timp ce mașinile continuau să sosească, se goleau și plecau repede. Ceilalți, oficialii importanți, se așezară în spatele lui. Cei mai puțin reprezentativi intrau acum pe ușile laterale ale bisericii, fiind verificați cu detectoare portabile de metale, în vreme ce angajații bisericii și coriștii, care fuseseră verificați deja, își ocupau locurile.

Roger trebuia să-și fi amintit cu mîndrie de vremea cînd făcuse parte din Divizia 82 de Aeropurtate, își spuse Jack. Soldații care conduseseră procesiunea își lăsară armele într-un loc și se pregăteau să își facă datoria sub supravegherea unui tînăr căpitan, asistat de doi sergenți cu aere grave. Toți păreau atît de tineri, chiar și sergenții, toți avînd capetele aproape rase sub berete. Atunci își aminti că tatăl său făcuse parte din Divizia 101 de Aeropurtate cu mai bine de cincizeci de ani în urmă și arătase exact ca acei copii, deși, probabil, avusese puțin mai mult păr, din moment ce capetele rase nu erau la modă în anii '40. Dar era prețuită aceeași

duritate, aceeași mîndrie feroce și aceeași hotărîre de a-și face datoria, oricare ar fi fost aceasta. Părea să dureze o veșnicie. Ryan, ca și soldații, nu putea să-și miște capul. Trebuia să stea în poziție de drepți, așa cum făcuse și cînd servise în corpul de Pușcași Marini, deși își plimba privirea în jur. Copiii săi își întorceau capetele și își mișcau picioarele din cauza frigului, în timp ce Cathy îi ținea sub observație, făcîndu-și griji, la fel ca soțul ei, din pricina frigului, dar prinsă într-o situație cînd, pînă și grijile părintești erau pe al doilea plan. Ce era acest lucru numit datorie, se întrebă ea, încît chiar și copiii rămași orfani știau că trebuia să stea acolo și să îndure astfel de lucruri?

În cele din urmă, și ultimii oficiali coborîră din mașini și își ocupară locurile. Cineva făcu un semn și soldații se duseră la afeturi, cîte șapte la fiecare. Ofițerul însărcinat cu acest lucru desfăcu întîi o închizătoare, apoi pe cealală, iar sicriele au fost și purtate cu pași laterali ca de robot. Soldatul care ținea drapelul prezidențial începu să urce scara, urmat de sicrie. Cel al președintelui era în față, condus de căpitan și urmat de sergentul care răspundea de nucleul de pază.

Nu a fost vina nimănui. De fiecare parte se aflau cîte trei soldați, care mergeau în cadența lentă impusă de sergent. Erau amorțiți pentru că stătuseră nemișcați un sfert de oră, după o dimineață de mărșăluit pe Massachusetts Avenue. Cel din mijloc, din dreapta, alunecă pe cafeaua înghețată exact cînd toți făceau un pas. Alunecă în interior și, în căderea, îl lovi pe soldatul din spatele său. Toată greutatea era de peste două sute de kilograme de lemn, metal și corp omenesc și se prăvăli peste soldatul care alunecase primul, rupîndu-i picioarele într-o clipă pe treptele de granit.

Un icnet colectiv ieși de pe buzele miilor de oameni care priveau. Agenții Serviciului Secret intrară repede în acțiune, temîndu-se că un glonț îi făcuse pe soldați să cadă. Andrea Price trecu în fața lui Ryan, cu mîna în interiorul hainei, evident pe pistolul automat din dotare, gata să-l scoată, în timp ce alți agenți îi traseră la adăpost pe membrii familiilor Ryan și Durling. Soldații îndepărtau deja sicriul de pe colegul lor căzut, al cărui chip devenise, deodată, alb de durere.

– Gheață, îi spuse acesta sergentului printre dinții încleștați. Am alunecat...

Soldatul dădu dovadă de suficient autocontrol pentru a se abține să rostească înjurătura care îi stătea pe limbă din cauza rușinii și stînjenelii. Un agent se uită la treaptă și văzu pata de un maroniu lăptos ce reflecta lumina. Făcu un gest care îi spuse lui Price că putea să se liniștească, ordin care își găsi ecoul imediat în urechile tuturor agenților din preajmă:

– A alunecat doar! A alunecat doar!

Ryan se strîmbă cînd văzu ce se întîmplase. Roger Durling nu simțise, își spuse el, dar insulta adusă lui era una adusă copiilor lui, care se înfiorară și întoarseră capetele cînd tatăl lor căzu pe treptele de piatră. Băiatul se întoarse primul, privind totul, copilul din el întrebîndu-se de ce căderea nu îi trezise tatăl. Cu numai cîteva ore în urmă se trezise în timpul nopții și se dusese la ușa camerei lui, vrînd s-o deschidă, să traverseze holul și să bată la cea care dădea spre camera părinților lui ca să vadă dacă nu cumva se întorseseră.

– Dumnezeule! spuse comentatorul.

Camerele TV luară un prim-plan al soldaților celui de al treilea regiment care îl trăgeau deoparte pe paraşutistul rănit. Sergentul îi luă locul. Sicriul, care se zgîriase în timpul căderii, a fost ridicat în cîteva secunde.

– În regulă, soldați, spuse sergentul din noul său loc. La stînga!

– Tati! scînci Mark Durling, în vîrstă de nouă ani. Tati!

Toți cei din preajmă îl auziră în liniștea care se lăsase după incident. Soldații își muşcară buzele. Agenții Serviciului Secret, deja rușinați și îndurerați de pierderea unui președinte, se uitară unii la alții pentru o secundă. Jack luă băiatul după umeri instinctiv, dar tot nu știu ce naiba ar fi trebuit să spună. „Ce altceva ar mai fi putut să meargă prost?" se întrebă noul președinte în timp ce doamna Durling își urmă soțul în sus pe trepte și înăuntru.

– E în regulă, Mark, îi zise Ryan băiețelului întrînd împreună cu el pe ușă, luînd locul, pentru a cîștiga cîțiva metri, unui unchi favorit, dar fără să-și dea sema. Măcar dacă ar fi existat altă modalitate în care să le aline durerea, chiar și pentru cîteva secunde. Acel gînd era imposibil și nu făcu decît să-l întristeze și mai mult pe Jack, din moment ce toate sentimentele care-l încercau semănau cu ceea ce simțeau copiii.

Înăuntru era mai cald, lucru observat de cei care erau mai puţin cuprinşi de emoţia momentului. Ofiţerii care se acupau de protocol se aşezară pe poziţii. Ryan şi familia lui se duseră spre primul rînd din dreapta, în timp ce familia Durlington se aşeză în partea opusă. Sicriele erau unul lîngă altul, pe catafalcuri, în sacristie, şi, dincolo de ele, erau altele trei, cel al unui senator şi cele ale altor doi membri ai Camerei, prezentîndu-se în faţa asistenţei pentru ultima oară. Orga interpretă ceva ce Ryan mai auzise, o bucată muzicală care totuşi nu ştia cum se numea. Cu siguranţă, nu era sumbra procesiune masonică a lui Mozart, aproape la fel de plăcută ca un film despre Holocaust. Clericii se aflau în faţă, afişînd o expresie profesională. În faţa lui Ryan, în locul ocupat de obicei de cărţile de imnuri, era o altă copie a discursului său.

Scena de pe ecranele televizoarelor era una care făcea pe toată lumea să fie ori foarte emoţionată, ori excitată într-un fel care nu avea nici o legătură cu sexul. Măcar dacă... Dar asemenea ocazii apăreau doar din întîmplare, nelăsînd timp pentru a se pregăti ceva. Pregătirea era totul pentru o astfel de misiune. Nu că ar fi fost greu din punct de vedere teoretic, iar el lăsă mintea să se gîndească la metodă. O mortieră, probabil. Se putea pune în partea din spate a unei camionete obişnuite pentru livrări, din cele care se găseau în orice oraş din lume. Se putea arunca de pe acoperişul unei clădiri asupra ţintelor. Puteai să dobori cel puţin zece, poate chiar cincisprezece sau douăzeci şi, deşi erau alese la întîmplare, o ţintă era o ţintă şi teroarea era teroare: aceasta era meseria lui.

– Uită-te la ei, şopti el.

Camerele se plimbau de-a lungul rîndurilor de bănci. Erau în majoritate bărbaţi, cîteva femei, aşezaţi fără o ordine anume, din cîte îşi dădea el seama, unii vorbind în şoaptă, cei mai mulţi tăcînd, uitîndu-se în jur cu chipuri inexpresive. Apoi erau copiii preşedintelui decedat, o fiică şi un fiu care aveau acea expresie a celor confruntaţi cu realitatea dură a vieţii. Copiii suportau povara surprinzător de bine, nu? Aveau să supravieţuiască, mai ales că nu mai prezentau interes din punct de vedere politic, astfel că atenţia lui faţă de ei era dezinteresată şi totuşi nu-i scăpa nimic. Apoi, camera a fost aţintită din nou asupra lui Ryan, luînd un prim-plan al chipului său, fapt care permise o examinare atentă.

Jack nu își luase încă adio de la Roger Durling. Nu avusese timp să se concentreze asupra acelui gînd, deoarece fusese o săptămîna foarte plină, dar, acum, descoperi că privea un singur sicriu. Nu prea o cunoscuse pe Anne, iar ceilalți trei din sacristie îi erau complet străini, la fel de bine ar fi putut fi aleși la întîmplare, după convingerile lor religioase. Roger, însă, îi fusese prieten. Îl chemase înapoi la datorie, îi dăduse o slujbă importantă și avusese încredere în el că avea să se descurce foarte bine, îi ascultase sfatul de cele mai multe ori, i se destăinuise, mustrîndu-l și disciplinîndu-l uneori, dar întotdeauna ca prieten. Fusese o slujbă grea, cu atît mai mult cînd izbucnise conflictul cu Japonia – chiar și pentru Jack, acum, cînd se sfîrșise, nu mai era un „război": conflagrația era o chestiune care ținea de trecut. Nu mai făcea parte din lumea reală care depășise acest stadiu barbar. Durling și Ryan trecuseră prin așa ceva și, deși voiseră să rezolve problema în alte feluri, primul admisese și că, pentru Ryan, cursa se încheiase. Astfel, ca prieten, îi oferise lui Jack o punte de aur spre viața particulară, o carieră în serviciul public, ce se transformase, de fapt, într-o capcană.

„Dar, dacă ar fi oferit altcuiva postul, unde aș fi fost eu în seara aceea?" se întrebă Jack. Răspunsul era simplu. S-ar fi aflat în primul rînd al Camerei Reprezentanților și, acum, ar fi fost mort. Președintele Ryan clipi des cînd își dădu seama cum stăteau lucrurile. Roger îi salvase viața. Probabil că nu numai pe a lui. Cathy – și, poate și copiii – s-ar fi aflat la balcon, alături de Anne Durling... Oare, viața era, într-adevăr, atît de fragilă, încît să fie influențată de evenimente atît de mărunte? În clipa aceea, în tot orașul, alte trupuri se aflau în sicrie pregătite pentru alte slujbe de înmormîntare, majoritatea pentru adulți, dar și cîteva pentru copiii altor victime care, în seara aceea, hotărîseră să-și aducă și familiile la acea sesiune în plen.

Mark Durling scîncea acum. Sora lui mai mare, Amy, își întoarse capul spre el. Jack își roti și el privirea, înregistrînd scena cu coada ochiului. „Sînt doar niște copii, Dumnezeule mare, de ce trebuie să treacă prin așa ceva?" Gîndul își făcu loc în mintea lui într-o clipă. Își mușcă buzele și privi în pămînt. Nu avea asupra cui să își verse furia. Cel care comisese acea crimă era mort și el, trupul său aflîndu-se într-un alt sicriu, la morga din Washington

și, la cîteva mii de kilometri distanță, familia pe care acesta o lăsase în urmă, purta povara rușinii și vinovăției. De aceea, oamenii spuneau că violența era lipsită de sens. NU se învăța nimic din toate acestea, nu rămînea decît durerea prelungită provocată de pierderea unor vieți, de distrugerea altora, de salvarea unor oameni fără nici un motiv deosebit, ci doar din pură întîmplare. Asemenea cancerului sau altor boli grave, acel gen de violență lovea fără nici un plan limpede și fără nici o posibilitate de apărare, doar un om mort care hotărîse să nu intre singur în viața de apoi în care crezuse. Ce concluzii trebuia să tragă de aici? Ryan, care studia de mult comportamentul uman, se strîmbă și continuă să privească în jos, ciulindu-și urechile la sunetele scoase de un copil rămas orfan între zidurile din piatră ale unei biserici.

„E slab." Se vedea foarte limpede pe chipul lui. Acel om, *acel președinte*, se chinuia să-și rețină lacrimile. Nu știa că moartea făcea și ea parte din viață? Doar provocase și el decesul altora, nu? Nu știa el ce e moartea? Abia acum afla? Ceilalți prezenți acolo păreau a ști. Se vedea. Erau sobri, pentru că era de așteptat ca, la o înmormîntare, să fii sobru, dar toți mureau, la un moment dat. Ryan ar fi trebuit să știe. Înfruntase pericole, dar acest lucru se petrecuse de mult își aminti el și, în timp, oamenii uitau. Ryan avusese multe motive pentru care să uite de fragilitatea vieții; îl ferea de asta calitatea sa de oficial al guvernului. Rămase uimit cînd își dădu seama cît de multe lucruri se puteau afla din cîteva secunde de studiere a unui chip omenesc.

Aceasta simplifica totul, nu?

Prim-ministrul Indiei se afla cu cinci rînduri mai în spate și, deși nu vedea decît ceafa președintelui Ryan, și ei îi plăcea să studieze comportamentul uman. Un șef de stat nu putea să reacționeze astfel. Asta, pentru că era, la urma urmei, un actor pe cea mai importantă scenă a lumii, și trebuia să învețe ce să facă și cum să se comporte. Toată viața ei fusese la tot soiul de înmormîntări, deoarece liderii politici aveau asociați – nu întotdeauna prieteni – tineri și bătrîni, și trebuia să își arate respectul făcînd act de prezență, chiar și în privința celor pe care îi detesta. În acest caz, putea fi chiar amuzant. În țara ei, morții se ardeau adesea și puteau să își spună în sinea ei că, probabil, trupul era încă viu în timp ce

ardea. Sprîncenele îi tresăriră cînd îi trecură gînduri aşa de amuzante prin minte. *Mai ales cînd era vorba de cei pe care îi detestai...* Era un exerciţiu atît de util! Să pari întristat... *„Da, am avut neînţelegerile noastre, dar a fost întotdeauna un om care a meritat respectat, o persoană cu care s-a putut lucra, ale cărei idei au meritat întotdeauna atenţie.*" Avînd o experienţă de ani de zile, ajungeai să fii atît de bun încît supravieţuitorii să creadă minciunile, în parte, pentru că voiau să le creadă. Învăţai să zîmbeşti doar cît trebuia, să te arăţi doar atît cît era necesar de îndurerat şi să vorbeşti strictul necesar. Erai nevoit. Un lider politic rareori putea să-şi permită să-şi arate adevăratele sentimente. Acestea le arătau celorlalţi ce slăbiciuni aveai şi existau întotdeauna oameni care să le folosească împotriva ta, astfel că, pe parcursul anilor, trebuia să le ascunzi din ce în ce mai mult, pînă cînd, în cele din urmă, îţi mai rămîneau prea puţine sentimente adevărate, dacă îţi mai rămînea vreunul. Ceea ce era bine, pentru că, în politică, nu era loc pentru sentimente.

Era limpede că acel Ryan nu ştia asta, îşi spuse prim-ministrul „celei mai vechi democraţii din lume". Drept urmare, se arăta exact aşa cum era şi, mai rău pentru el, o făcea în faţa unei treimi dintre cei mai mari lideri mondiali, oameni care vedeau, învăţau şi înmagazinau informaţiile pentru a le folosi ulterior. Aşa cum făcea şi ea. Minunat, îşi spuse ea menţinîndu-şi chipul sobru şi trist în onoarea unei persoane pe care o detestase. Cînd organistul începu să cînte primul imn, ea luă cartea, o deschise la pagina respectivă şi cîntă împreună cu toţi ceilalţi.

Rabinul vorbi primul. Fiecare cleric avea la dispoziţie zece minute şi fiecare era un expert, mai exact, fiecare era un adevărat învăţat, în afară de faptul că era omul lui Dumnezeu. Rabinul Benjamin Fleischman vorbi comentînd din Talmud şi Torah, despre datorie, onoare şi credinţă şi despre un Dumnezeu milostiv. Apoi, urmă reverendul Frederick Ralston, preotul Senatului care fusese plecat din oraş în seara respectivă şi nu luase parte la acele evenimente. Fiind un baptist sudist şi o autoritate în ceea ce privea Noul Testament, Ralston vorbi despre patimile lui Hristos în Grădina Ghetsimani, despre prietenul său, senatorul de Oregon, Richard Eastman, care se afla acolo în sacristie, un om foarte

respectat, membru onorabil al Congresului, lăudîndu-l, apoi, pe preşedintele decedat, care era un om devotat familiei sale, după cum ştiau cu toţii...

Nu exista un mod „corect" de a trata astfel de lucruri, îşi spuse Ryan. Poate că ar fi fost mai uşor dacă preotul sau rabinul ar fi avut timp să stea cu cei îndoliaţi, dar acest lucru nu se întîmplase în acel caz, iar el se întrebă...

„Nu, nu e corect!" îşi spuse Jack. Era teatru. Nu trebuia să fie astfel. La cîţiva metri distanţă de el se aflau nişte *copii* şi, pentru ei, nu era deloc o piesă de teatru, ci un lucru mult mai simplu. Acolo erau *mama* şi *tata*, cei care fuseseră înlăturaţi din vieţile lor printr-un act lipsit de sens privîndu-i de viitorul pe care viaţa ar fi trebuit să li-l garanteze, de dragoste şi îndrumare, de şansa de a creşte într-un mod normal pentru a deveni oameni normali. Mark şi Amy erau cei importanţi acolo, dar slujba aceea, care se presupunea că ar fi trebuit să-i ajute, era concentrată asupra altora. Acel eveniment era în întregime *un exerciţiu politic*, ceva care să aducă linişte în ţară, să le reînnoiască oamenilor credinţa în Dumnezeu, încrederea în lume şi în patria lor şi poate că cei din spatele celor douăzeci şi trei de camere de filmat din biserică aveau nevoie de acest lucru, dar existau persoane care aveau şi mai multă nevoie de atenţie: copiii lui Roger şi Anne Durling, fiii – deja adulţi – ai lui Dick Eastman, văduva lui David Kohn din Rhode Island şi familia Marissei Henrik din Texas. Aceia erau oameni reali şi durerea lor personală era trecută după nevoile ţării. „Ei bine, naiba s-o ia de ţară!" îşi spuse Jack, înfuriindu-se deodată pentru ceea ce se petrecea şi pe sine pentru că nu îşi dăduse seama la timp ca să schimbe ceva. Ţara avea nevoie de tot soiul de lucruri, dar acestea nu puteau fi atît de mari încît să înlăture groaza pe care soarta le-o hărăzise copiilor. Cine vorbea pentru ei? Cine *le* vorbea?

Şi mai rău pentru Ryan, care era catolic, cardinalul Michael O'Leary, arhiepiscop de Washington, nu a fost cu nimic mai bun.

– Binecuvîntaţi sînt iubitorii de pace, căci ei vor fi chemaţi...

Pentru Mark şi Amy, îşi spuse Jack furios, tatăl lor nu era un iubitor de pace. Era tata, iar tata nu mai exista, ceea ce nu era deloc ceva abstract. Trei distinşi, învăţaţi şi foarte respectaţi membri ai clerului predicau pentru o naţiune, dar chiar în faţa lor se

aflau niște copii care auzeau cîteva cuvinte plăcute și atîta tot. Cineva trebuia să le vorbească, pentru ei, despre părinții lor. Cineva trebuia să încerce să îndrepte lucrurile. Nu se putea, dar cineva trebuia să încerce, la naiba! Poate că el era președintele Statelor Unite. Poate că avea o datorie față de milioanele de oameni din spatele camerelor, dar își aminti de perioada cînd soția și fiica lui se aflaseră la Centrul pentru Șocuri și Traumatisme din Baltimore, zbătîndu-se între viață și moarte – și acela fusese un lucru real. *Asta era problema.* De aceea fusese atacată familia lui. De aceea muriseră toți acei oameni: pentru că un fanatic indus în eroare îi considerase niște abstracțiuni, nu niște ființe omenești cu vieți, speranțe și vise. Sarcina lui Jack era de a apăra o națiune. Jurase să păstreze, să protejeze și să apere Constituția Statelor Unite și avea să facă acest lucru cît putea mai bine. Dar scopul Constituției era destul de simplu: de a asigura binecuvîntările libertății pentru *oameni*, deci și pentru copii. Țara pe care o servea și guvernul pe care încerca să-l conducă nu erau decît un mecanism de protecție a indivizilor. *Acea* datorie nu era ceva abstract. Realitatea acelei datorii se afla la trei metri în stînga lui, făcînd eforturi pentru a-și reține lacrimile și, probabil, nereușind, pentru că nimic nu se compara cu ceea ce simțeau copiii chiar în clipa aceea, în timp ce Mike O'Leary i se adresa unei țări, nu unor familii. Spectacolul durase suficient. Urmă un alt imn, după care veni rîndul lui Ryan să se ridice și să se îndrepte spre amvon.

Agenții Serviciului Secret se întoarseră, rotindu-și privirile în jur, deoarece, acum, SPADASINUL reprezenta o țintă ideală. Cînd ajunse la pupitru, văzu că O'Leary urmase instrucțiunile și pusese mapa prezidențială pe suprafața de lemn. „Nu", hotărî Jack. „Nu". Își încleștă mîinile pe marginile pupitrului, luîndu-și inima în dinți. Își roti privirea scurt peste cei prezenți, după care se uită la copiii lui Roger și Anne Durling. Durerea din ochii lor îi sfîșie inima. Purtaseră toate poverile aruncate pe umerii lor de datorii care nu făceau parte din obligațiile lor. Niște „prieteni" nenumiți le spuseseră să fie mai curajoși decît i s-ar fi cerut oricărui pușcaș marin într-un asemenea moment, probabil pentru că „mama și tata ar fi vrut s-o faceți." Dar niște copii n-ar fi trebuit să suporte durerea în tăcere. Asta trebuia să o facă adulții, cum puteau mai bine. „De ajuns", își

spuse Jack, „datoria mea începe de aici". Datoria de căpătîi a celor puternici era de a-i apăra întotdeauna pe cei slabi. Strînse cu putere lemnul lustruit și durerea aceea pe care și-o provocă singur îl ajută să își pună gîndurile în ordine.

– Mark, Amy, tatăl vostru mi-a fost prieten, spuse el cu blîndețe. A fost o onoare pentru mine să lucrez pentru el și să-l ajut cum am putut mai bine, dar să știți că, probabil, mai mult m-a ajutat el pe mine... Știu că, întotdeauna, a trebuit să înțelegeți că tata și mama aveau slujbe importante și nu aveau mereu timp pentru lucrurile cu adevărat importante, dar pot să vă spun că tatăl vostru făcea tot ce putea ca să-și petreacă timpul liber cu voi, pentru că vă iubea mai mult decît orice pe lume, mai mult decît faptul că era președinte, mai mult decît toate lucrurile pe care le implica asta, mai mult decît orice altceva – poate, cu excepția mamei voastre: și pe ea o iubea foarte mult...

Ce prostii! Da, iubea copiii. Și Daryaei îi iubea, dar, pînă la urmă, copiii ajungeau adulți. Sarcina lor era să învețe, să îndeplinească responsabilități și, într-o bună zi, să facă treburile pe care le făceau adulții. Pînă atunci erau copii și lumea le spunea cum trebuia să fie. Soarta le spunea. Allah le spunea. Allah era milostiv, chiar dacă viața era grea. Trebuia să admită că evreul vorbise bine, atît din Scriptură, cît și din Tora și Sfîntul Coran. El ar fi ales alt pasaj, dar asta era o chestiune de gust, nu? Teologia permitea astfel de lucruri. Totul fusese inutil, dar așa se întîmpla, de obicei, în asemenea ocazii formale. Acel prost de Ryan își rata șansa de a-și face națiunea să se regrupeze, de a părea puternic și sigur de sine, consolidîndu-și, astfel, puterea asupra guvernului său. Să li se adreseze copiilor într-un asemenea moment!

Consilierii săi politici probabil că făceau infarct, își spuse prim-ministrul și avu nevoie de tot autocontrolul pe care îl dobîndise de cînd intrase în viața politică pentru a nu lăsa să se vadă nimic pe chipul ei. Apoi se hotărî să aibă o expresie plină de compasiune. La urma urmei, el ar fi putut să o privească, era femeie și mamă și, în definitiv, avea să se întîlnească cu el mai tîrziu. Înclină capul ușor spre dreapta, pentru a vedea mai bine scena și

omul. Şi asta i-ar fi plăcut. Peste vreun minut, două, avea să scoată o batistă din poşetă pentru a-şi şterge ochii.

– Aş vrea să fi avut ocazia să o cunosc mai bine pe mama voastră. Cathy şi cu mine aşteptam asta cu nerăbdare. Voiam ca Sally, Jack, Katie şi voi să fiţi prieteni. Tatăl vostru şi cu mine am vorbit puţin despre asta. Bănuiesc că nu va fi aşa cum voiam noi.

Acel gînd îl făcu pe Jack să simtă un gol în stomac. Ei plîngeau acum, pentru că el le spusese fără cuvinte că, acum, era în regulă dacă o făceau. Jack nu îşi putea permite acest lucru. Nu din cauza celorlalţi. Trebuia să fie tare acum pentru ei, astfel că strînse marginile pupitrului pînă cînd mîinile începură să-l doară şi resimţi cumva plăcut acea durere, pentru că îl ajuta să se concentreze.

– Probabil vreţi să ştiţi de ce a trebuit să se întîmple acest lucru. Nu ştiu, copii... Aş fi vrut să ştiu. Aş fi vrut să ştie *cineva*, ca să mă pot duce la persoana respectivă după răspunsuri. Dar n-am găsit-o pe această persoană, continuă Jack.

– Dumnezeule! izbuti să spună Clark cu acea voce mormăită pe care o folosesc bărbaţii pentru a-şi înăbuşi un suspin.

În biroul său de la C.I.A., la fel ca în birourile tuturor ofiţerilor superiori, era un televizor şi toate posturile transmiteau acelaşi lucru.

– Da, şi eu l-am căutat de cîteva ori, omule!

– Ştii ceva, John? spuse Chavez, care era mai stăpîn pe sine.

Un bărbat trebuia să-şi păstreze calmul în asemenea situaţii, pentru ca femeile şi copiii să se poată baza pe el. Cel puţin aşa îi dicta tradiţia căreia el îi era dator. Pe de altă parte, domnul C. era plin de surprize. Ca întotdeauna...

– Ce e, Domingo?

– Le pricepe. Lucrăm pentru cineva care le pricepe.

John se întoarse. Cine ar fi crezut? Doi ofiţeri paramilitari ai C.I.A., gîndind aceleaşi lucruri ca preşedintele lor. Îi făcea plăcere să ştie că îşi făcuse o părere corectă în legătură cu Ryan încă de la început. „La naiba, exact ca tatăl lui". Păcat că destinul îl privase de şansa de a-l cunoaşte pe acel Ryan. Apoi, se întrebă dacă Jack avea să reuşească în funcţia de preşedinte. Nu se purta la fel ca restul, ci asemenea unui om adevărat. Dar era acest lucru atît de rău? se întrebă Clark.

– Aş vrea să ştiţi că puteţi veni la Cathy şi la mine oricînd veţi dori. Nu sînteţi singuri. *Niciodată* nu veţi fi singuri. Aveţi familia voastră alături şi, acum, aveţi şi familia mea, le promise el din amvon.

Îi era din ce în ce mai greu. Spusese exact ceea ce trebuise. Roger era un prieten şi avea grijă de copiii prietenilor cînd era nevoie. O făcuse pentru familia lui Buck Zimmer şi, acum, avea să o facă pentru cea a lui Roger.

– Aş vrea să fiţi mîndri de mama şi de tata. Tatăl vostru a fost un om minunat, un prieten foarte bun. A muncit foarte mult ca să îmbunătăţească situaţia oamenilor. Era o slujbă importantă, care l-a făcut să petreacă mult timp fără voi, dar tatăl vostru era un om important şi oamenii importanţi fac lucruri măreţe. Copii, îi veţi păstra mereu în inimile voastre... Ţineţi minte toate lucrurile pe care vi le-au spus, toate lucrurile mărunte, jocurile, trucurile, glumele, toate felurile în care părinţii îşi arată dragostea faţă de copiii lor. Asta să n-o pierdeţi niciodată. Niciodată, îi asigură Jack, sperînd că exista vreun lucru care să îndulcească lovitura pe care le-o adusese destinul.

Nu găsea altceva mai bun. Era timpul să încheie.

– Mark, Amy, Dumnezeu a decis că îi voia la el pe părinţii voştri. Nu ne explică de ce într-un mod în care să înţelegem şi noi asta şi nu putem... Nu putem să ne împotrivim atunci cînd asta se întîmplă. Pur şi simplu, nu putem..., zise Ryan şi glasul i se frînse, în sfîrşit.

Cît curaj din partea lui să-şi arate emoţiile, îşi spuse Koga. Oricare altul s-ar fi dus la pupitru şi ar fi ţinut obişnuitul discurs politic, dar acel Ryan nu era deloc aşa. Faptul că le vorbise astfel copiilor era extraordinar sau, cel puţin, aşa i se păruse la început. Dar nu era aşa... Înăuntrul preşedintelui se afla un *om*. Nu era un actor. Nu îl interesa să creeze impresia de forţă şi hotărîre. Iar Koga ştia de ce. Mai mult decît oricine altcineva din biserica aceea, Koga ştia din ce aluat era făcut Ryan. Ghicise chiar în biroul său cu cîteva zile în urmă. Ryan era un samurai, ba chiar mai mult. Făcea totul fără să-i pese ce gîndeau ceilalţi. Premierul japonez spera că aceasta nu era o greşeală, privindu-l pe preşedintele Statelor Unite coborînd treptele şi apropiindu-se de copiii lui Durling. Îi îmbrăţişă şi toată lumea văzu lacrimi pe chipul lui. Se

auzirâ suspine în jurul lui, dar ştia că majoritatea erau forţate sau prefăcute sau, cel mult, momente trecătoare de omenie, care, în curînd, aveau să fie uitate. El regretă că nu se putea alătura acestora, dar regulile culturii sale erau stricte cu atît mai mult cu cît purta ruşinea faptului că unul din cetăţenii ţării sale provocase acea tragedie monstruoasă. *Trebuia* să joace jocul politic, chiar dacă nu îi plăcea şi nu era vorba atît de faptul că Ryan nu era obligat să ia parte la joc, cît de cel că nu îi păsa. Se întrebă dacă America realiza ce noroc avea.

– Discursul n-a fost pregătit deloc, obiectă crainicul.

Discursul fusese distribuit tuturor posturilor de televiziune şi toate copiile fuseseră subliniate deja, pentru ca reporterii să poată repeta pasajele preferate, în scopul accentuării lucrurilor importante pe care preşedintele avea să le spună pentru telespectatori. În schimb, crainicul a fost nevoit să ia notiţe, ceea ce făcu destul de prost, deoarece trecuse mult timp de cînd nu mai lucrase ca reporter de teren.

– Aşa e, admise comentatorul fără tragere de inimă.

Pur şi simplu, nu se proceda astfel. Pe monitorul său, Ryan încă îi mai îmbrăţişa pe copiii lui Durling şi acest lucru dură prea mult.

– Bănuiesc că preşedintele a decis că acesta era un moment de ordin personal şi foarte important pentru ei...

– Cu siguranţă, zise crainicul.

– Dar sarcina domnului Ryan este de a guverna o naţiune, spuse comentatorul clătinînd din cap, evident gîndind ceva ce nu putea rosti încă: *neprezidenţial*.

În cele din urmă, Jack trebui să pună capăt momentului. Acum nu mai era decît durere în ochii lor. Partea obiectivă a minţii lui gîndea că, probabil, era bine – trebuia să o elibereze –, dar acest lucru nu uşura deloc situaţia, deoarece copiii nu ar fi trebuit să trăiască niciodată asemenea momente. Acei copii însă le trăiau şi nu se putea face nimic altceva decît să se încerce, oarecum, să se aline durerea. Se uită la unchii şi la mătuşile care îi însoţeau. Şi aceştia plîngeau, dar, printre lacrimi, văzu o privire plină de recunoştinţă şi asta, cel puţin, îi spunea că făcuse ceva bun. Încuviinţînd, se întoarse pentru a se aşeza la loc. Cathy îl privi şi ea tot cu ochii în lacrimi şi, pentru că nu putea să vor-

bească, îi strînse mîna. Jack avu încă un exemplu al inteligenţei soţiei lui. Nu se fardase, aşa că nu avea rimel care să-i curgă din cauza lacrimilor. Zîmbi în sinea lui. Nu îi plăceau fardurile şi soţia lui chiar nu avea nevoie de aşa ceva.

– Ce ştim despre ea?

– E medic, de fapt, chirurg cu specializare în oftalmologie, şi se presupune că este foarte bună, spuse el verificîndu-şi însemnările. Presa americană spune că îşi continuă activitatea în ciuda îndatoririlor sale oficiale.

– Şi copiii?

– N-am găsit nimic... Dar ar trebui să pot să descopăr la ce şcoală merg, spuse el şi, văzînd privirea întrebătoare, continuă: Dacă soţia îşi va continua activitatea medicală, bănuiesc că şi copiii vor continua să studieze la aceleaşi şcoli.

– Cum o să afli toate astea?

– Simplu. Toate articolele din presa americană pot fi accesate prin computer. Ryan a fost subiectul multora. Pot să aflu orice vreau.

De fapt, chiar aflase, dar nu avea şi informaţii în legătură cu familia. Epoca modernă uşurase mult munca ofiţerului de informaţii. Ştia deja vîrsta, înălţimea, greutatea, culoarea părului şi ochilor lui Ryan şi multe dintre obiceiurile personale, mîncărurile şi băuturile preferate, cluburile de golf unde era membru, tot soiul de banalităţi, nici una dintre ele nefiind însă neînsemnată pentru cineva care lucra în domeniul lui. Nu trebuia să-şi întrebe şeful ce gîndea. Ocazia pe care o pierduseră amîndoi cu toţi acei şefi de stat adunaţi în Catedrala Naţională dispăruse pentru totdeauna, dar nu avea să fie singura.

După un ultim imn, totul se termină. Soldaţii se întoarseră să ia sicriele şi procesiunea reîncepu în sens invers. Mark şi Amy, mai liniştiţi şi ajutaţi de rude, îşi urmară părinţii. Jack îşi conduse familia imediat după ei. Katie era plictisită şi bucuroasă că plecau. Jack Jr. era trist pentru copiii lui Durling. Sally părea îngrijorată. Trebuia să discute cu ea în legătură cu acest lucru. Străbătînd culoarul, privi îndeaproape multe chipuri, fiind vag surprins că aceia din primele patru-cinci rînduri, nu se uitau la sicrie, ci la el. Nu renunţau niciodată? Erau colegii săi, şefii de stat, se gîndi Jack, întrebîndu-se în ce fel de societate pătrunsese.

Cîteva chipuri păreau prietenoase. Prințul de Wales, care nu era încă șef de stat și, deci, se afla undeva în spatele celorlalți – dintre care unii erau niște bandiți adevărați, lucru ce nu putea fi schimbat – îi făcu un semn prietenos din cap. Da, el înțelegea, își spuse Jack. Noul președinte ar fi vrut să se uite la ceas, atît de obosit se simțea în urma evenimentelor din ziua aceea, aflată de-abia la început, dar fusese serios instruit cu privire la gestul cu ceasul, ba, mai mult, fusese sfătuit să și-l scoată. Un președinte nu avea nevoie de ceas. Avea întotdeauna pe lîngă el persoane care îi spuneau ce urma, exact așa cum, în clipa aceea, erau oameni care căutau hainele lui Ryan și ale membrilor familiei sale pentru a li le da înainte să iasă. Erau Andrea Price și alți membri ai grupului special. Afară erau mai mulți: o nu prea mică armată de oameni cu arme și temeri și o mașină care să-l ducă la următoarea destinație, unde avea să îndeplinească alte obligații oficiale, după care avea să fie dus în alt loc și în altul și așa mai departe...

Nu putea să lase ca aceste lucruri să preia controlul asupra vieții lui. Se încruntă la acel gînd. Avea să-și facă treaba, dar nu putea să facă aceeași greșeală ca Roger și Anne. Se gîndi la oamenii pe care îi văzuse ieșind din biserică și știa că ei constituiau un club în care ar fi putut fi forțat să intre, dar al cărui membru nu avea să fie niciodată cu adevărat. Cel puțin așa își spunea el.

8

SCHIMBARE DE CONDUCERE

Episodul de la Andrews a fost, din fericire, unul scurt. De la catedrală, sicriele fuseseră duse de furgoane mortuare, marele grup oficial rămînînd în urmă şi dispersîndu-se pe Embassy Row. Air Force One aştepta pe rampă ca să transporte familia Durling înapoi în California, pentru ultima oară. Atmosfera părea mult mai liniştită acum. Mai era încă o gardă de onoare care trebuia să prezinte onorul în faţa sicrielor înfăşurate în drapele, dar totul arăta cumva altfel acum. Erau mai puţini participanţi, în special din Forţele Aeriene şi alţi reprezentanţi ai personalului militar care lucraseră direct cu grupul prezidenţial, într-un fel sau altul. La cererea familiei, ceremonia de înmormîntare propriu-zisă avea să fie mai scurtă şi să se limiteze doar la rude, ceea ce era, poate, mai bine pentru toată lumea. Astfel că, aici, la Andrews, se auziră pentru ultima oară „Fluturări de săbii şi panaşe" şi „Salut către Conducător". Mark luă poziţie de drepţi, cu mîna pe piept, gest care avea să apară, cu siguranţă, pe copertele tuturor publicaţiilor de actualităţi. Un băiat bun, care-şi dădea toată silinţa şi care părea mai bărbat decît avea să fie vreodată. Un lift transportă sicriele la uşa bagajelor căci ce altceva erau acum cadavrele? Din fericire, această parte a transportului a fost ferită vederii. Sosise clipa. Familia urcă scara şi pătrunse în avionul VC-25 pentru ultima călătorie. Nu se mai vedea semnul vizitei oficiale cu Air Force One, fiindcă această inscripţie era legată de preşedinte, iar acesta

nu se afla la bord. Ryan privi avionul rulînd, apoi huruind pe pistă. Aparatele de filmat TV îl urmăriră pînă nu mai rămase din el decît un simplu punct pe cer. Privirea lui Ryan făcu acelaşi lucru. În acelaşi timp, avioanele Flotilei F-16, care-şi încheiaseră misiunea de pază a Washington-ului, aterizară unul după altul. Cînd ultimul ajunse la sol, Ryan şi familia sa se urcară într-un elicopter al infanteriei marine pentru a se întoarce la Casa Albă. Membrii echipajului îi întîmpinară pe copii cu zîmbete şi cu tot felul de atenţii. După ce-şi încheie centura, micul Jack primi un ecuson. Asta schimbă atmosfera zilei. Unitatea de infanterie marină VMH-1 avea o nouă familie de care să se îngrijească şi, pentru ea, viaţa trebuia să meargă înainte.

Personalul de la Casa Albă era deja la lucru, mutînd lucruri înăuntru (muncise toată dimineaţa scoţînd afară lucrurile familiei Durling), schimbînd unele mobile şi, în noaptea asta, familia lui va dormi în casa al cărui prim locatar fusese John Adams. Copiii, bineînţeles, priveau pe fereastră, în timp ce elicopterul începea să coboare. Părinţii se priveau unul pe celălalt.

În acest moment, lucrurile se schimbau. La o înmormîntare obişnuită de familie, acum ar fi avut loc adunarea de după. Tristeţea ar fi fost lăsată în urmă şi cei îndoliaţi şi-ar fi amintit ce tip grozav fusese Roger, pentru ca, apoi, să discute despre ce se mai petrecuse în viaţa lor, cum se descurcau copiii cu şcoala şi ce se mai întîmpla cu activităţile legate de base-ball în afara sezonului. În felul ăsta, lucrurile s-ar fi întors la normal după o zi tristă şi tensionată. Aşa se întîmpla şi în cazul acesta, deşi la o scară oarecum mai largă. Fotograful Casei Albe aştepta acolo pe South Lawn, în timp ce elicopterul atinse solul. A fost coborîtă scara şi un caporal al infanteriei marine păşi spre capătul ei. Preşedintele Ryan coborî primul, primind salutul caporalului în ţinută albastră de gală şi răspunzînd automat, atît de bine învăţase lecţia de la Quantico, din Virginia, cu mai bine de douăzeci de ani în urmă. Cathy coborî în urma lui şi, după ea, copiii. Agenţii serviciului secret formau un fel de coridor care le indica direcţia. Camerele de luat vederi pentru actualităţi au fost pornite, în stînga lor, dar nu s-au pus întrebări – de data asta – lucru care urma să se schimbe, foarte curînd. În interiorul Casei Albe, familia Ryan a fost îndreptată

spre liftul care îi duse rapid spre etajul al doilea unde se aflau dormitoarele. Acolo aştepta Van Damm.

– Domnule preşedinte!

– Trebuie să mă schimb, Arnie? îl întrebă Jack, întinzînd haina unui valet.

Ryan rămase pe loc, o secundă, două, nu mai mult, uimit de cît de firesc fusese acel simplu gest. Acum era preşedinte şi, în unele lucruri mărunte, începuse să se poarte ca atare. Într-un fel, asta era mai uimitor decît îndatoririle pe care deja la împlinise.

– Nu! Iată!

Şeful de Stat-Major îi înmînă o listă a oaspeţilor care se aflau deja jos, în East Room. Jack îşi aruncă privirea într-acolo. Numele nu indicau oameni, cît ţări, multe dintre ele prietene, multe îi erau doar vag cunoscute, unele total străine şi altele... Chiar şi ca fost consilier pentru securitatea naţională nu ştiuse tot ce ar fi trebuit despre ele. În timp ce el citea, Cathy îi zorea pe copii către camera de baie sau încerca să facă asta. Un agent de la Departamentul Detalii trebui să le ajute să se orienteze. Ryan intră în odaia lui de baie şi-şi controlă părul în oglindă. Reuşi să-l perie singur, fără ajutorul doamnei Abbot, sub privirea atentă a lui Van Damm. „Nu sînt în siguranţă nici măcar aici", îşi spuse preşedintele.

– Cît o să dureze asta, Arnie?

– N-aş putea spune, domnule!

Ryan se întoarse spre el. „Cînd sîntem între patru ochi, numele meu e în continuare Jack. Ai înţeles? Sînt preşedinte interimar, nu sînt deja uns."

– E-n regulă, Jack.

– Şi copiii?

– Asta ar face impresie bună... Ştii, Jack, pînă acum te-ai descurcat frumos.

– Crezi că l-am înfuriat pe omul care-mi redactează discursurile? întrebă el, pipăindu-şi cravata şi părăsind odaia de baie.

– Instinctul te-a sfătuit bine, dar data viitoare am putea avea un discurs gata făcut.

Gîndindu-se la asta, Ryan îi înapoie lista lui Van Damm. „Ştii, dacă sînt preşedinte nu înseamnă că am încetat să fiu şi om."

– Jack, obișnuiește-te cu situația! De acord? Nu mai ai voie să te porți ca un simplu om. De acord? Ai avut cîteva zile ca să te obișnuiești cu ideea. După ce vei coborî scara, vei reprezenta Statele Unite ale Americii; nu mai ești un simplu om. Asta e valabil pentru tine, asta e valabil și pentru soția ta și, într-o oarecare măsură, și pentru copiii tăi.

Pentru cele spuse, șeful Statului-Major avu parte de o privire furioasă care poate să fi durat o secundă, două.

– Sînteți gata, domnule președinte?

Jack dădu din cap, întrebîndu-se dacă Arnie avea sau nu dreptate și de ce observațiile lui îl iritaseră atît de mult. Apoi se întrebă cît adevăr era în asta. Cu Arnie nu știai niciodată cum stăteau lucrurile. Era și avea să fie mereu un profesor și, așa cum se întîmplă cu majoritatea profesorilor competenți, uneori, spun minciuni ca să exemplifice în mod clar adevăruri adînci.

Pe coridor apăru Don Russell, ținînd-o pe Katie de mînă. Avea o panglică roșie prinsă în păr. Desprinzîndu-și mîna și alergînd spre mama ei, Katie spuse: „Uite ce-a făcut nenea Don!" Cel puțin un membru al Departamentului Detalii făcea deja parte din familie.

– Poate doriți să-i duceți pe copii la baie, doamnă Ryan. La Etajul Oficial nu sînt lavabouri.

– Nici unul?

Russel scutură din cap. „Nu, doamnă, pare-se c-au uitat de chestia asta cînd au construit partea asta."

Cariline Ryan îi luă de mînă pe cei doi mai mici și-i duse la baie, îndeplinindu-și îndatoririle ei de mamă. După cîteva minute se întoarse.

– Vreți s-o duc eu jos, doamnă? întrebă Russell cu un zîmbet de bunic. Treptele sînt puțin cam nesigure pentru tocurile înalte. Pînă ajungem jos...

– Foarte bine.

Lumea începuse să se îndrepte către casa scării și Andrea Price își reglă microfonul.

– SPADASINUL și grupul lui înaintează dinspre spațiul rezidențial către Etajul Oficial.

– În regulă, răspunse un alt agent de la etajul de jos.

Auzirã zgomotul chiar înainte de a coborî ultimele trepte ale scării de marmurã.

Russel o lãsã pe Katie Ryan lîngã mama ei. Agenţii dispãrurã, devenind, în mod ciudat, invizibili, în timp ce familia Ryan, prima familie a ţãrii, pãşi în East Room.

– Doamnelor şi domnilor, anunţã un membru al Statului-Major, preşedintele Statelor Unite, doamna doctor Ryan şi familia.

Capetele se întoarserã spre ei. Se auzi un val de aplauze care se stinserã repede, dar privirile rãmaserã aţintite asupra lor. Pãreau destul de prietenoase, îşi spuse Jack, deşi ştia cã nu toţi îi erau prieteni. El şi Cathy se mişcarã puţin spre stînga, unul lîngã altul, în aşteptarea prezentãrilor.

Venirã unul cîte unul, deşi cîţiva dintre şefii de stat oaspeţi sosiserã cu soţiile. Un ofiţer de la protocol de la stînga lui Ryan îi şoptea la ureche numele fiecãruia şi Jack se mirã cum de-i cunoştea pe toţi oamenii ãştia dupã chip. Perindarea lor nu era chiar atît de întîmplãtoare cum pãrea. Ambasadorii ţãrilor ai cãror şefi hotãrîserã sã nu facã aceastã cãlãtorie rãmaserã mai în urmã, dar chiar şi aceştia, adunaţi în mici grupuri de ţãri asociate, sorbindu-şi Perrier-ul cu felii de lãmîie, nu-şi ascundeau curiozitatea profesionalã, urmãrindu-l pe noul preşedinte şi felul cum acesta îi saluta pe cei care i se prezentau.

„Prim-ministrul Belgiei, domnul Arnaud", şopti ofiţerul de la protocol. Fotograful oficial declanşã aparatul, înregistrînd toate primirile oficiale, în timp ce douã camere TV de luat vederi fãceau acelaşi lucru, dar fãrã zgomot.

– Telegrama dumneavoastrã a fost foarte amabilã, Domnule prim-ministru, şi a sosit într-un moment delicat, spuse Ryan, întrebîndu-se dacã adevãrul suna destul de bine şi dacã Arnaud citise mãcar telegrama; ei bine, sigur cã o citise, deşi probabil cã nu o redactase el însuşi.

– Felul cum v-aţi adresat copiilor a fost mişcãtor. Sînt sigur cã toţi cei care se aflã aici gîndesc la fel, rãspunse prim-ministrul, strîngînd mîna lui Ryan, încercîndu-i fermitatea şi privindu-l ţintã, adînc în ochi, destul de mulţumit de el însuşi pentru falsitatea meşteşugitã a salutului sãu.

De fapt, el citise telegrama, o socotise potrivită şi a fost mulţumit să audă reacţia lui Ryan. Belgia era un aliat şi Arnaud fusese bine lămurit de şeful serviciilor militare de informaţii ale ţării sale care lucrase cu Ryan la mai multe conferinţe N.A.T.O. şi apreciase întotdeauna opinia lui asupra sovieticilor şi acum a ruşilor. Nu era un adevărat lider politic – aceasta era esenţa notei informative – dar un analist inteligent şi capabil. Arnaud, care era primul la rînd doar din întîmplare îşi formă propria părere, prin puterea sa de înţelegere şi evaluare după mulţi ani de experienţă în astfel de situaţii. Apoi mai făcu un pas.

– Doamnă doctor Ryan, am auzit atîtea despre dumneavoastră...

Îi sărută mîna în stilul continental foarte graţios. Nu-i spusese nimeni cît de atrăgătoare era Prima Doamnă, ce mîini delicate avea. Dar era chirurg, nu-i aşa? Se afla pentru prima oară în această postură şi neobişnuită cu ea, dar se comporta aşa cum se cuvenea.

– Mulţumesc, domnule prim-ministru, răspunse Cathy care fusese informată de propriul ofiţer de la protocol (care stătea chiar în spatele ei) cine era persoana respectivă. Gestul sărutării mîinii era foarte teatral, gîndea ea,... dar drăguţ.

– Copiii dumneavoastră sînt nişte îngeraşi.

– Drăguţ din partea dumneavoastră că spuneţi asta.

Şi domnul Arnaud porni mai departe, făcîndu-i loc preşedintelui Mexicului.

Aparatele de filmat de la programele de ştiri se mişcau prin încăpere, împreună cu cincisprezece reporteri, aceasta fiind munca lor curentă. De la pianul din extrema nordică a încăperii se auzea o melodie cu iz clasic, nu tocmai ceea ce se numeşte la radio „facil de ascultat", dar pe-aproape.

– Şi de cînd îl cunoaşteţi pe preşedinte?

Întrebarea fusese pusă de prim-ministrul Keniei, încîntat să vadă un amiral de culoare în încăpere.

– De destul de multă vreme, răspunse Robby Jackson.

– Robby! Mă scuzaţi, amirale Jackson, se corectă prinţul de Wales.

– Căpitane! Jackson îi strînse mîna cu căldură. Nu ne-am mai văzut de mult, *sir*.

– Voi doi vă cunoaşteţi... Ah! se lămuri kenianul.

Apoi îl zări pe omologul său din Tanzania şi se duse să discute unele probleme cu el, lăsîndu-i singuri pe cei doi.

– Cum se descurcă...? Vreau să spun..., întrebă prinţul de Wales, indispunîndu-l puţin pe Jackson.

Dar omul acesta avea o misiune. Trimis ca prieten, conform unei decizii politice, aşa cum ştia Robby, la reîntoarcerea sa la Ambasada Maiestăţii Sale, va dicta un raport informativ. Era o treabă serioasă. Pe de altă parte, întrebarea merita un răspuns. Ei trei „acţionaseră" împreună pentru scurt timp într-o noapte de vară fierbinte, furtunoasă.

– Am avut o scurtă întîlnire cu şefii activi, acum cîteva zile. Mîine va avea loc o întîlnire de lucru.

Jack se va descurca bine, se hotărî să spună J-3. Vorbise pe un ton convingător. Trebuia să facă asta. Jack reprezenta acum autoritatea Comenzii Naţionale şi loialitatea lui Jackson faţă de el era o chestiune de lege şi onoare, nu doar un gest amical.

– Şi soţia ta?

Privi spre locul unde Sissy Jackson stătea de vorbă cu Sally Ryan.

– Continuă să cînte ca mîna a doua la pian în Simfonia Naţională.

– Cine-i în frunte?

– Miklos Dimitri. Un barosan, îi explică Jackson.

Se gîndi că nu ar fi nimerit din punct de vedere politic să pună, la rîndul lui, întrebări despre familia celuilalt.

– Ai făcut treabă bună în Pacific.

– Ei, da... Din fericire nu a trebuit să ucidem prea mulţi oameni.

Jackson îl privi pe cel care-i era aproape prieten drept în ochi. Treaba asta nu mai e amuzantă, nu-i aşa?

– Poate să facă faţă funcţiei lui, Robby? Tu ştii mai multe despre el decît ştiu eu.

– Trebuie să facă faţă, domnule căpitan, răspunse Jackson, privind spre prietenul lui, comandantul-şef, ştiind cît de mult detesta Jack ocaziile oficiale.

Urmărind cum noul său preşedinte suporta şirul de oaspeţi în mişcare, nu se putu opri să se gîndească la trecut.

– Departe ziua cînd predaţi istoria la Şcoala de Comerţ, Excelenţa Voastră, şopti Amiralul.

Pentru Cathy, problema era, mai mult decît orice altceva, cum să-şi protejeze mîna. În mod curios, ea cunoştea mai bine rutina întîlnirilor oficiale decît soţul său. Ca medic primar la Institutul Oftalmologic Wilmer condus de John Hopkins, avusese de-a face cu mulţi colectori de fonduri oficiali – în esenţă o formă superioară de cerşit – întîlniri la care Jack fusese de multe ori absent, adesea spre nemulţumirea ei. Aşa că avea din nou prilejul să se întîlnească cu oameni pe care nu-i cunoştea, nu va avea niciodată şansa de a şi-i face prieteni şi din care nici unul nu-i va sprijini vreodată programele de cercetare.

– Prim-ministrul Indiei, spuse în şoaptă ofiţerul de protocol.

– Bună ziua!

Prima Doamnă îşi însoţi salutul cu un zîmbet şi strînse mîna care, din fericire, nu era prea viguroasă.

– Trebuie să fiţi foarte mîndră de soţul dumneavoastră.

– Am fost întotdeauna mîndră de Jack.

Erau de aceeaşi înălţime. Mîna prim-ministrului era oacheşă şi Cathy observă că îşi mijea ochii în spatele ochelarilor. Probabil că avea nevoie de o nouă reţetă de lentile şi că avea dureri de cap din cauza celor vechi. Aveau doctori destul de buni în India. Nu toţi plecau în America.

– Şi ce copii drăgălaşi! spuse ea.

– Ce drăguţ din partea dumneavoastră că spuneţi asta!

Cathy zîmbi din nou, cam automat, la această observaţie, tot atît de formală ca o remarcă despre vreme. Privind mai atent ochii femeii, Cathy observă ceva ce nu-i plăcu. „Se crede mai grozavă decît mine. Dar de ce? Fiindcă e politician, în timp ce eu sînt un simplu chirurg?" Ar fi fost altceva dacă se hotăra să se facă avocat? Nu, probabil că nu. Simţea că mintea-i rătăceşte ca atunci cînd o procedură chirurgicală se dovedea, pe neaşteptate, greşită. Nu, nu era vorba despre asta. Cathy îşi aminti o seară petrecută chiar aici, în East Room, cînd o avusese în faţă pe Elisabeth Eliott. Avusese aceeaşi impresie: că era privită cu superioritate. Sînt mai bună decît tine fiindcă sînt ceea ce sînt şi fac ceea ce fac. CHIRURGUL – acesta era numele ei de cod în Serviciile Secrete, ceea ce nu-i displăcuse deloc. Se uită mai adînc în ochii negri din

fața ei. Era chiar mai mult decît atît. Cathy își eliberă mîna de parcă ar fi trebuit să facă față unui alt efort.

Prim-ministrul se desprinse din rînd și se îndreptă spre un chelner care circula prin încăpere, de la care luă un pahar cu suc. Ar fi fost prea bătător la ochi să facă ceea ce ar fi dorit să facă. Asta se va întîmpla în ziua următoare, la New York. Pentru moment, se uită la unul dintre colegii săi prim-miniștri, cel care reprezenta Republica Populară Chineză. Își ridică paharul cam un centimetru și dădu din cap fără să zîmbească. Un zîmbet ar fi fost inutil. Ochii ei transmiseră mesajul necesar.

– E adevărat că vă numesc SPADASINUL? o întrebă prințul Ali Bin Sheik cu o sclipire a ochilor.

– Da, și asta-i din cauza a ceea ce am primit de la dumneavoastră, îi răspunse Jack. Vă mulțumesc că ați venit.

– Prietene, între noi există un legămînt.

Înălțimea Sa Regală nu era chiar un șef de stat, dar, din cauza bolii de care suferea acum suveranul său, Ali prelua din ce în ce mai multe dintre îndatoririle legate de conducerea regatului. Avea acum în sarcina sa relațiile externe și informațiile, cea dintîi instrumentată de Whitehall, cea de a doua de Mosadul israelian, printr-una dintre cele mai absurde și rare contradicții într-o parte a lumii cunoscută pentru angrenajul ei de neconcordanțe. În general, Ryan era mulțumit de situația cu pricina. Deși avea în cîrcă multe sarcini, Ali era un om capabil.

– N-ai cunoscut-o încă pe Cathy, nu-i așa?

Prințul își schimbă direcția privirii.

– Nu, dar l-am cunoscut pe colegul dumneavoastră, pe doctorul Katz. El l-a instruit pe oftalmologul meu. Soțul dumneavoastră este, într-adevăr, un om norocos, doamnă doctor Ryan.

„Și despre arabi se spune că sînt oameni reci și fără umor, lipsiți de respect față de femei, își spuse Cathy. Tipul ăsta este însă altfel." Prințul Ali îi luă blînd mîna. „Ah, trebuie să-l fi cunoscut pe Bernie cînd a fost pe la dumneavoastră în 1994. Wilmer a ajutat la înființarea Institutului Oftalmologic din Riad și a stat acolo cinci luni pentru a le împărtăși celorlalți din experiența lui."

– I-a făcut o operație unui văr de-al meu care suferise de pe urma unui accident aviatic. Acum zboară din nou. Și cei de colo sînt copiii dumneavoastră?

– Da, Excelența Voastră. Acesta fusese înregistrat în fișe ca băiat bun.

– Vă supără dacă stau puțin de vorbă cu ei?

– Nicidecum! Vă rog!

Prințul dădu din cap și merse mai departe.

Caroline Ryan, își spuse el în gînd. Foarte inteligentă, foarte perspicace. Mîndră. Va fi o bună achiziție pentru soțul ei dacă acesta are destulă minte s-o folosească. „Ce păcat, gîndi el, că, în cultura țării lui, femeile erau atît de prost folosite, dar el nu era încă rege și poate că nu va fi niciodată și chiar dacă va fi, schimbările pe care le-ar fi putut face în condiții optime, aveau limitele lor. Națiunea lui mai avea un drum lung de făcut, deși mulți uitaseră ce progrese făcuse regatul în două generații. Oricum, exista un legămînt între el și Ryan și, implicit, un legămînt între America și regatul său. Se duse spre familia Ryan, dar înainte de asta observă de ce avea nevoie. Copiii erau cam depășiți de situație. Fiica cea mai mică se simțea cel mai bine; sorbea dintr-un suc sub privirea atentă a unui agent de la Serviciile Secrete, în timp ce cîteva soții de diplomați încercau să stea de vorbă cu ea. Era obișnuită să fie răsfățată, așa cum trebuie să fie orice copil mic. Fiul, ceva mai mare, era mai dezorientat, dar asta era firesc pentru un băiat de vîrsta lui, care nu mai era copil, dar nici nu ajunsese bărbat. Cea mai mare, Olivia, în documentele oficiale, dar Sally pentru tatăl ei, se descurca bine la vîrsta cea mai ingrată dintre toate. Ceea ce-l uimi pe prințul Ali a fost faptul că ei nu erau obișnuiți cu toate astea. Părinții lor îi protejaseră de viața oficială pe care o ducea tatăl lor. Deși erau, bineînțeles, răzgîiați în unele privințe, nu aveau aerul plictisit și îngîmfat al altor copii din categoria lor. Ai găsi multe de spus despre un tată și o mamă dacă te-ai uita la copiii lor. O clipă mai tîrziu, se aplecă deasupra lui Katie. La început, a fost surprinsă de îmbrăcămintea lui neobișnuită – cu abia două ore în urmă, Ali se temuse să nu degere – dar, după cîteva momente, zîmbetul lui cald o făcu să se ridice să-i atingă barba, în timp ce Don Russel stătea cu un metru mai

încolo, ca un cîine de pază. Ali surprinse privirea agentului şi cei doi se cîntăriră rapid. Ştia că şi Cathy Ryan îi urmărea. Cum altfel te poţi împrieteni mai uşor cu oamenii decît acordîndu-le atenţie copiilor lor? Dar era mai mult decît atît; în raportul lui scris către miniştrii lui, îi va avertiza să nu-l judece pe Ryan după discursul lui de înmormîntare oarecum stîngaci. Faptul că el nu era omul obişnuit care conduce o ţară nu însemna că era nepotrivit pentru această funcţie.

Dar unii erau.

Destul de mulţi din acea încăpere...

Sora Jean Baptiste se străduise să nu ţină seama de boală, muncind toată ziua aceea înăbuşitoare pînă la asfinţit, încercînd să nu dea atenţie stării de disconfort care se transformă curînd în durere acută şi sperînd că o să dispară, cum se întîmplă întotdeauna cu durerile mărunte. De fapt, făcuse malarie în prima săptămînă petrecută în această ţară şi boala nu dispăruse chiar cu totul. La început, crezuse că aşa se va întîmpla, dar n-a fost aşa. Febra pe care o atribuise zilei fierbinţi tipic congoleze nu avea această cauză. O surprinse faptul că-i era frică. Căci, atîta timp cît îi tratase şi îi consolase pe alţii nu înţelesese niciodată, cu adevărat, teama care-i cuprindea. Ştia că le era frică, înţelegea că teama exista, dar reacţia ei la asta era ajutorul, blîndeţea şi rugăciunea. Acum, pentru prima oară, începea să înţeleagă. Crezuse că ştia ce era asta. Mai întîlnise această situaţie şi înainte. Nu prea des. Cei mai mulţi nu ajunseseră atît de departe. Dar Benedict Mkusa ajunsese şi nu se alesese cu mare lucru din asta. Cu siguranţă că va muri pînă la asfinţit. Sora Maria Magdalena o anunţase după slujba de dimineaţă. Cu nu mai mult decît trei zile înainte, ar fi suspinat, dar s-ar fi consolat cu ideea că va mai fi încă un înger în cer. Dar, de data asta, n-a fost aşa. Acum se temea că vor fi doi îngeri. Sora Jean Baptiste se sprijini de cadrul uşii. Unde greşise? Era o infirmieră pricepută. Nu făcea greşeli. Ei, bine...

Trebuia să plece din salon. Făcu asta trecînd prin pasajul care ducea la clădirea alăturată şi intră direct în laborator. Doctorul Moudi era, ca de obicei, la masa de lucru, cufundat în munca sa, cum era el mereu, şi n-o auzi intrînd. Cînd îşi întoarse capul,

frecîndu-se la ochi, după multe minute în faţa microscopului, a fost surprins s-o vadă pe călugăriţă cu mîneca stîngă suflecată, cu un tub de cauciuc înfăşurat strîns pe antebraţ şi cu un ac înfipt în vena antecubitală. Folosise a treia eprubetă de cinci centimetri cubi şi, punînd-o deoparte, o umplu cu pricepere pe a patra.

– Ce-i cu dumneata, soră?

– Doctore, cred că trebuie să facem testele imediat. Vă rog, dacă vreţi, să vă puneţi o pereche nouă de mănuşi.

Moudi merse spre ea, rămînînd la un metru distanţă, în timp ce ea-şi trase acul din braţ. Se uită la faţa şi la ochii ei, asemănătoare femeilor din oraşul lui de baştină, Qom; sora purta nişte haine cuviincioase, foarte potrivite ei. Aceste călugăriţe meritau toată admiraţia; erau voioase, muncitoare şi-şi serveau cu mult devotament falsul lor Dumnezeu care nu le merita întotdeauna încrederea. Erau oameni ai Bibliei, respectaţi de Profet, dar o ramură a Islamului avea într-un fel, mai puţin respect faţă de asemenea oameni decît... Ei bine, o să amîne asemenea cugetări pentru altă dată. Putea să citească totul în ochii ei, chiar mai limpede decît în simptomele clare pe care simţurile lui experimentate începeau să le discearnă; văzu ceea ce ea ştia deja.

– Te rog să stai jos, soră.

– Nu... Trebuie...

– Soră, spuse doctorul mai insistent, acum eşti o simplă pacientă. Te rog să faci ceea ce-ţi spun.

– Doctore, eu...

Vocea lui deveni mai blîndă. N-avea nici un rost să se poarte aspru şi cu siguranţă că femeia asta nu merita un astfel de tratament în faţa lui Dumnezeu.

– Soră, după toată grija şi devotamentul pe care le-ai arătat faţă de alţii în acest spital, te rog să-i îngădui acestui sfetnic umil să se poarte la fel cu dumneata.

Jean Baptiste făcu ce i se ceru. Doctorul Moudi îmbrăcă mai întîi o pereche nouă de mănuşi de latex. Apoi îi cercetă pulsul, 88, tensiunea, 138/90, şi îi luă temperatura. Toate cifrele erau ridicate, primele două din cauza celei de a treia şi din cauza a ceea ce gîndea ea despre sine. Putea fi oricare dintr-un număr destul de mare de boli, de la unele neînsemnate la altele fatale, dar ea îl tratase pe

băiatul Mkusa şi băiatul ăla fără noroc era pe moarte. O lăsă acolo, luă cu grijă eprubetele şi le mută pe masa lui de laborator.

Moudi îşi dorise să devină chirurg. Era mezinul dintr-o familie cu alţi patru fii şi nepoţi ai conducătorului ţării şi aşteptase cu nerăbdare să crească, în timp ce fraţii lui mai mari se înrolaseră în războiul împotriva Irakului. Doi dintre ei muriseră, iar ceilalţi se întorseseră mutilaţi, pentru ca să-şi găsească sfîrşitul mai tîrziu după îngrijirile lui deznădăjduite aşa că se gîndise să se facă chirurg ca să fie în stare să salveze vieţile războinicilor lui Allah, astfel ca ei să poată să lupte într-o zi pentru Cauza Lui Sfîntă. Dorinţa i se schimbase şi el învăţase altceva, să trateze bolile infecţioase fiindcă existau mai multe feluri de a lupta pentru Cauză şi, după ani de răbdare, drumul lui se întrezărea, în sfîrşit.

După cîteva minute, porni spre secţia izolare. Există o aură a morţii, Moudi ştia asta. Poate că imaginea din faţa lui era un produs al imaginaţiei, dar realitatea era alta. De îndată ce sora adusese proba de sînge, el o împărţise în două şi trimisese una într-o eprubetă bine împachetată prin avion expres Centrului de Control Medical din Atlanta, Georgia, S.U.A., centrul internaţional pentru analizarea agenţilor exotici şi periculoşi. Pe cealaltă o pusese pentru a fi păstrată la rece pînă se va vedea cum vor evolua lucrurile. Centrul de Control Medical era la fel de eficient ca şi pînă atunci. Telexul sosise cu cîteva ore mai înainte: agentul identificat era Ebola Zair, la care se adăuga o listă lungă de avertismente şi instrucţiuni total inutile. La fel era şi diagnosticul. Puţini agenţi ucideau în felul ăsta şi nici unul atît de rapid.

Era ca şi cum Benedict Mkusa fusese blestemat de Allah însuşi, lucru care, după cum ştia Moudi, nu era adevărat, căci El era Dumnezeul Milei care nu-i lovea pe cei tineri şi inocenţi. Era mai exact să spui „aşa i-a fost scris", deşi nici asta nu dovedea mai multă milă faţă de pacient şi de părinţii lui. Aceştia stăteau la căpătîiul bolnavului, îmbrăcaţi în echipament protector, privind cum lumea lor se prăbuşea în faţa lor. Băiatul suferea – era, într-adevăr, o agonie cumplită. Părţi din trupul lui erau deja moarte şi începuseră să putrezească, în timp ce inima lui încerca încă să pompeze sîngele şi creierul lui să gîndească. Doar o expunere masivă la radiaţii cu ioni ar fi putut să aibă un astfel de

efect asupra corpului omenesc. Efectele erau, în general, aceleași. La început unul cîte unul, apoi perechi-perechi, apoi în grupuri, organele interne începeau să se necrozeze. Acum băiatul era prea slăbit ca să mai vomite, dar sîngele se scurgea pe la celălalt capăt al tractului digestiv. Doar ochii mai păreau, oarecum normali, deși și ei erau împînziți de sînge. Ochii negri, tineri, triști și mirați, care nu puteau să înțeleagă faptul că o viață abia începută era, cu siguranță, pe punctul de a se sfîrși, ochii care se uitau la părinți, cerîndu-le să îndrepte lucrurile, așa cum făcuseră în cei opt ani ai vieții lui... Încăperea duhnea de mirosul sîngelui, sudorii și al altor fluide corporale, iar expresia de pe chipul băiatului deveni distantă. Cu toate că stătea nemișcat, părea că se îndepărtează și doctorul Moudi închise ochii și murmură o rugăciune pentru sufletul băiatului care, în definitiv, era doar un copil și, deși nu era musulman, avea credință și era o ființă clădită după litera Cărții Sfinte. Înainte de orice, Allah era milostiv și fără îndoială că El va arăta milă față de acest băiat și-l va călăuzi cu grijă spre Paradis. Și bine era dacă asta se întîmpla fără prea mare întîrziere.

Dacă o aură poate fi neagră, aceasta așa era. Moartea îl învăluia pe tînărul pacient centimetru cu centimetru. Respirația anevoioasă deveni superficială, ochii, îndreptați către părinți încremeniră, iar tremurul chinuit al brațelor și picioarelor se mută spre extremități, pînă cînd doar degetele se mai mișcau ușor, apoi, curînd se liniștiră.

Sora Maria Magdalena care stătea la căpătîiul patului, între mamă și tată, puse cîte o mînă pe umărul fiecăruia, iar doctorul Moudi veni mai aproape și puse stetoscopul pe pieptul pacientului. Se auzeau niște sunete, un gîlgîit și desprinderi ușoare, pe măsură, ce necroza distrugea țesuturile – un proces cumplit și totuși dinamic, dar inima nu dădea nici un semn. Mișcă de colo-colo vechiul instrument ca să poată fi sigur, apoi își ridică ochii.

– S-a stins. Regret foarte mult.

Ar fi putut să adauge că, fiind un caz de Ebola, această moarte fusese fără mare suferință sau, cel puțin, așa spuneau cărțile și studiile. Aceasta era prima lui experiență cu virusul acela și fusese una îngrozitoare.

Părinții reacționară bine. Știuseră cum stăteau lucrurile de mai mult de o zi, destul de mult ca să accepte, destul de puțin pentru

ca şocul să nu se fi stins. Vor pleca şi se vor ruga, aşa cum se cădea să facă.

Trupul lui Benedict Mkusa va fi ars şi, o dată cu el, virusul. Telexul din Atlanta fusese clar în această privinţă. Din păcate...

Ryan îşi roti încheietura mîinii cînd şirul de oameni se sfîrşi. Întoarse capul şi o văzu pe soţia lui masîndu-şi mîna şi respirînd adînc.

– Vrei să-ţi aduc ceva?

– Da, un suc.

„Două proceduri mîine dimineaţă", gîndi ea.

Şi încă nu găsiseră o treabă potrivită pentru Cathy.

– Cîte dintre lucrurile astea sînt de făcut? întrebă soţia lui.

– Nu ştiu, recunoscu preşedintele, deşi ştia că programul fusese alcătuit cu multe luni înainte şi că trebuia să fie de acord cu majoritatea punctelor planificate, fie că-i convenea sau nu asta. Pe măsură ce treceau zilele, se mira din ce în ce mai mult că oamenii alergau după funcţia asta care comporta atîtea îndatoriri adiacente, încît abia putea fi îndeplinită. Dar, de fapt, îndatoririle acestea colaterale reprezentau funcţia însăşi. Era ca o morişcă.

Apoi, un membru al personalului apăru cu băuturi răcoritoare pentru preşedinte şi Prima Doamnă, după ce fusese anunţat de altul care auzise ce spusese Cathy. Şerveţelele de hîrtie aveau pe ele monograme – imprimate sau cum i s-o fi spunînd acestei proceduri – cu imaginea Casei Albe, sub care se aflau cuvintele: „REŞEDINŢA PREŞEDINTELUI". Ambii soţi observară asta în acelaşi moment, apoi privirile lor se întîlniră.

– Îţi aminteşti cînd am dus-o prima oară pe Sally la Disney World? îl întrebă Cathy.

Jack ştia ce vrea să spună soţia lui. Fusese imediat după cea de a treia aniversare a fiicei lor, nu mult înainte de excursia lor în Anglia... şi începutul unei călătorii care părea că nu se va sfîrşi niciodată. Sally îşi pusese ochii pe castelul din centrul Regatului Magic şi-şi îndrepta privirile spre el, indiferent de locul unde se aflau în acel moment. Îi dăduse numele de „Casa lui Mickey". Ei, bine, acum aveau şi ei castelul lor. Cel puţin pentru un timp. Dar trebuia să plătească o chirie foarte mare. Cathy porni spre locul

unde Robby şi Sissy Jackson stăteau de vorbă cu prinţul de Wales. Jack îl găsi pe şeful Statului-Major.

– Cum îţi simţi mîna? întrebă Arnie.

– E-n regulă...

– Ai noroc că nu te afli în campanie electorală. Multă lume crede că o strîngere de mînă creează un legămînt – de la om la om, chestii de-astea. Oamenii ăştia ştiu ei ce ştiu, spuse Van Damm în timp ce-şi sorbea Perrier-ul şi-şi rotea privirile prin încăpere. Recepţia se desfăşura bine. Diferiţi şefi de stat, ambasadori şi alte persoane erau angajaţi în conversaţii amicale. Din cînd în cînd, se auzea cîte un hohot discret cînd se schimbau glume şi amabilităţi. Atmosfera acelei zile se schimbase.

– Deci, cîte examene am dat şi la cîte am căzut? întrebă Ryan calm.

– Vrei un răspuns cinstit? Nu se ştie. Toţi au căutat ceva nou. Nu uita asta. Unii dintre ei erau total indiferenţi; veniseră din motive politice privitoare la ţara lor, dar chiar în astfel de cazuri, ar fi fost lipsit de simţ politic să admiţi asta.

– Mi-am cam dat seama de asta şi singur, Arnie. Acum să mai circul puţin, nu?

– Ocupă-te de India, îl sfătui van Damm. Adler crede că asta-i important.

– În regulă.

Măcar îşi amintea cum arăta reprezentanta Indiei. O mulţime de chipuri din şirul de oameni se transformaseră imediat în pete informe, aşa cum se întîmpla întotdeauna la o adunare mare de orice fel. Ryan se simţi ca un şarlatan. Era de presupus că politicienii au o memorie excelentă a numelor şi a chipurilor. El nu era unul dintre aceştia şi se întreba dacă există vreo metodă de instruire ca să capeţi o astfel de deprindere. Jack întinse paharul unuia dintre chelneri, îşi şterse mîinile cu unul dintre acele şerveţele speciale şi porni spre întîlnirea cu India. Dar Rusia îl opri din drum.

– Domnule ambasador, spuse Jack.

Valery Bogdanovici Lermonosov se aflase în şirul de oaspeţi, dar nu avusese timp pentru ceea ce ar fi dorit să spună. Oricum, îşi strînseră din nou mîinile. Lermonosov era un diplomat de carieră, popular în comunitatea locală a semenilor lui. Se zvonea

că fusese, ani de zile, agent K.G.B., dar pentru Ryan asta nu era, în nici un caz, un motiv de reproş.

– Guvernul meu ar dori să ştie dacă aţi acceptat o invitaţie la Moscova.

– Nu am nimic împotrivă, domnule ambasador, dar s-a făcut o astfel de vizită acum cîteva luni şi, în momentul de faţă, există multe solicitări în programul meu.

– Nu mă îndoiesc de asta, dar guvernul meu doreşte să discute diferite chestiuni de interes reciproc.

Această expresie din limbajul codat îl făcu pe Ryan să ia o astfel de poziţie, încît să-l poată privi pe rus drept în faţă.

– Într-adevăr?

– Mă temeam că programul dumneavoastră va crea probleme, domnule preşedinte. În cazul acesta, vreţi să primiţi un reprezentant personal cu care să discutaţi liniştit cîteva chestiuni?

Jack ştia că aceasta nu putea fi decît o anume persoană – Serghei Nicolaici?

– Doriţi să-l primiţi? insistă ambasadorul.

Ryan avu un scurt moment nu atît de panică, cît de nelinişte. Serghei Golovko era preşedintele R.V.S.-renăscutul, diminuatul, dar încă formidabilul K.G.B. Tot el era unul dintre puţinii oameni din guvernul rus care, în afară de faptul că era inteligent, se bucura de încrederea actualului preşedinte rus, Eduard Petrovici Gruşavoi, şi el unul dintre puţinii oameni din lume cu mai multe probleme decît Ryan. În plus, Gruşavoi îl ţinea pe lîngă el pe Golovko exact cum Stalin îl ţinuse pe Beria, fiindcă avea nevoie de un consilier inteligent, cu experienţă şi forţă. Comparaţia nu era perfect corectă, dar Golovko nu va veni pînă aici ca să ofere o reţetă de borş. „Chestiuni de interes reciproc" însemna, de obicei, probleme serioase; faptul că se venea direct la preşedinte şi nu se lucra prin Departamentul de Stat era un semn în plus, iar insistenţa lui Lermonosov făcea ca lucrurile să pară şi mai serioase.

– Serghei e un vechi prieten, spuse Jack cu un zîmbet prietenos. Cîndva mi-a proptit un pistol în tîmplă, gîndi el. E oricînd bine venit în casa mea. Anunţă-l pe Arnie despre programare.

– Aşa voi face, domnule preşedinte.

Ryan dădu din cap şi porni mai departe. Prinţul de Wales îl ţinea de vorbă pe prim-ministrul indian, în aşteptarea lui Ryan.

– Doamna prim-ministru, Excelenţa Voastră..., zise Ryan salutînd-o din cap.

– Am considerat important să clarificăm unele chestiuni.

– Despre ce poate fi vorba? întrebă preşedintele.

Simţea sub piele un fel de tremur electric, ştiind ce urma să audă acum.

– Un incident nefericit în Oceanul Indian, spuse doamna prim-ministru. Asemenea neînţelegeri...

– Mă... mă bucur să aud asta.

Chiar şi în armată există zile libere, şi o astfel de zi fusese prilejuită de funeraliile preşedintelui. Asta îi privea şi pe comandanţi. Casa generalului Diggs se afla pe o colină care domina o vale total lipsită de vegetaţie, deşi priveliştea era magnifică; deşertul era, în ziua aceea, încălzit de vînturile mexicane care îţi permiteau să scoţi o masă cu grătar în aer liber, în curtea din spate, împrejmuită de ziduri şi gard viu.

– L-ai cunoscut pe preşedintele Ryan? întrebă Bondarenco, sorbind din berea lui de la începutul după-amiezei.

Diggs dădu a negare din cap, în timp ce întorcea cîrnaţii pe grătar şi întindea mîna să ia sosul lui special.

– Nu... Evident, el s-a ocupat de dislocarea ACR 10 în Israel, dar nu l-am întîlnit. Dar îl cunosc pe Robby Jackson. Acum are gradul de J-3. Robby are o părere foarte bună despre el.

– Ăsta-i un obicei american, nu-i aşa? întrebă rusul şi făcu un gest spre grătarul cu cărbuni.

Diggs se uită în sus:

– Asta am învăţat-o de la tata. Vrei să-mi dai berea, Ghenadi?

Rusul întinse paharul gazdei lui.

– Nu-mi place să pierd o zi de antrenamente, dar... De fapt, îi plăcea şi lui, ca oricui, o zi liberă.

– Proprietatea asta a ta e extraordinară, Marion.

Bondarenco întoarse capul ca să privească valea. Împrejurimile erau tipice pentru un peisaj american, cu reţeaua ei de drumuri şi clădiri, dar mai încolo era cu totul altceva. Nu prea creştea mare lucru, în afară de ceea ce americanii numeau tufi-

şurile de creozot care arătau ca nişte plante extraterestre. Pămîntul era cafeniu aici, chiar şi munţii păreau sterpi. Totuşi, deşertul avea ceva magnific; îi amintea de un vîrf de munte din Tadjikistan. Poate că era la fel.

– Cum anume ai obţinut toate panglicile astea, generale?

Diggs nu cunoştea întreaga poveste. Oaspetele lui dădu din umeri.

– Mujahedinul s-a hotărît să-mi viziteze ţara. Exista o instalaţie de cercetări secrete care a fost dezafectată între timp... Acum aceea e o altă ţară, după cum ştii.

Diggs dădu din cap.

– Eu sînt cavalerist, nu fizician de energii superioare. Poţi să păstrezi secretele pentru tine.

– Eu apăram un bloc de apartamente, reşedinţa oamenilor de ştiinţă şi a familiilor lor. Aveam un pluton de gărzi de frontieră din cadrul K.G.B.-ului. Oamenii lui ne-au atacat în grupuri mari la adăpostul nopţii şi al unei furtuni de zăpadă. Timp de o oră şi ceva, a fost destul de interesant, recunoscu generalul.

Diggs văzuse cîteva cicatrice... îl surprinsese pe oaspetele lui sub duş în ajun.

– Se descurcau bine?

– Afganii? mormăi Bondarenco. Nu ţi-aş dori să fii capturat de ei. Nu aveau nici un fel de teamă, dar, uneori, asta era în defavoarea lor. Puteai să-ţi dai sema care bandă avea un conducător competent şi care nu. Au distrus jumătate din instalaţie, care se afla sub supravegherea mea – zicînd asta, ridică din umeri – dar am fost nemaipomenit de norocoşi. La sfîrşit, ne luptam la parterul clădirii. Comandantul părţii adverse îşi conducea oamenii cu curaj... Dar eu m-am dovedit un ţintaş mai bun.

– Erou al Uniunii Sovietice, remarcă Diggs, umblînd din nou la cîrnaţi.

Colonelul Hamm asculta în tăcere. Deci, aşa se cîntăreau între ei membrii acelei comunităţi, nu atît după ceea ce făceau, cît după cum îşi spuneau povestea.

Rusul zîmbi:

– Marion, n-am avut de ales. N-aveai unde să fugi şi ştiam ce le făceau ofiţerilor ruşi capturaţi. Aşa că mi-au dat o medalie şi o avansare şi, pe urmă, ţara mea – cum să zic? s-a evaporat...

Sigur, lucrurile fuseseră ceva mai complicate. Bondarenco se aflase la Moscova în timpul loviturii de stat şi, pentru prima oară în viaţa lui, confruntat cu luarea unei decizii morale, o luase pe cea bună, atrăgîndu-le atenţia diferitelor persoane care ocupau atunci funcţii înalte în guvernul unei ţări noi şi mai mici.

– Nu se poate vorbi despre o ţară renăscută? sugeră colonelul Hamm.

– Nu s-ar putea să fim prieteni acum?

– Da. Vorbeşti frumos, colonele. Şi comanzi bine.

– Mulţumesc, domnule. De obicei, eu stau în spate şi-mi las regimentul să se conducă singur.

Asta era o minciună pe care orice ofiţer într-adevăr bun o lua drept un adevăr cu totul aparte.

– Folosiţi doctrina tactică sov... rusă!

Asta i se părea inacceptabil generalului rus.

– E eficace, nu-i aşa? spuse Hamm, dînd pe gît ultimele înghiţituri de bere.

„O să fie eficace", îşi făgădui Bondarenco. Va fi pentru armata lui, aşa cum fusese pentru americani, de îndată ce va fi din nou acasă şi va obţine sprijinul politic de care avea nevoie ca să reclădească armata rusă pe alte baze decît cele de pînă atunci. Chiar şi cînd se aflase la apogeul forţei sale de luptă, cînd îi alungase pe nemţi înapoi la Berlin, Armata Roşie fusese un instrument greoi, tocit, care se baza mai mult pe valoarea provocată de mase decît pe orice altceva. Şi mai ştia şi ce rol jucase norocul... Fosta sa ţară băgase în luptă tancul cel mai bun din lume, T-34, dotat cu un motor Diesel conceput în Franţa pentru acţionarea dirijabilelor, un sistem de suspensie creat de un american pe numele J. Walter Christie şi cu un număr de inovaţii de fabricaţie strălucite, datorate unor tineri ingineri ruşi. Fusese unul dintre puţinele momente din istoria Uniunii Republicilor Socialiste Sovietice în care concetăţenii săi reuşiseră să creeze un produs la nivel mondial – şi, de data aceasta, fusese cel potrivit –, fără de care ţara sa ar fi pierit cu siguranţă. Dar trecuse momentul cînd ţara sa depindea doar de noroc şi de mase. La începutul anilor '80, ameri-

canii apăruseră cu formula potrivită: o armată mică, profesională, cu soldaţi selectaţi cu grijă, instruiţi perfect şi beneficiind de echipament din belşug. OpFor, acest Regiment de Cavalerie 11 al Colonelului Hamm nu se asemuia cu nimic din ceea ce văzuse el pînă atunci. Informaţiile pe care le primise înainte de această vizită îl lămuriseră la ce trebuia să se aştepte, dar una e să auzi şi alta e să crezi. Ca să crezi, trebuie să vezi. Pe un teren potrivit, acest regiment singur putea să se lupte cu o divizie şi s-o distrugă în cîteva ore. Nu se putea spune despre Blue Force că era incompetentă, deşi comandantul ei refuzase şansa de a veni să ia masa aici ca să lucreze cu conducătorii din subunitatea sa astăzi, atît de aspru fuseseră criticaţi.

Erau multe de învăţat aici, dar lecţia cea mai importantă dintre toate era poziţia pe care americanii se situau faţă de aceste lecţii. Ofiţerii superiori erau adeseori umiliţi atît în luptele simulate cît şi după aceea, în ceea ce se numea AAR, „revizia post acţiune", în care ofiţerii observatori-controlori analizau tot ceea ce se întîmplase, citindu-şi notaţiile de pe nişte file de dosar multicolore, asemenea medicilor din spitale.

– Ascultaţi-mă pe mine, spuse Bondarenco după cîteva clipe de reflecţie, în armata mea, oamenii ar începe să se bată cu pumnii în timpul...

– Ah, şi noi eram cît pe ce să facem asta la început, îl asigură Diggs. Cînd s-a pornit treaba aici, comandanţii erau destituiţi după pierderea unei bătălii, pînă cînd toată lumea a luat o pauză şi au avut răgaz să-şi dea seama că aici n-avea să fie uşor. Pete Taylor este tipul care a pus, într-adevăr, serviciul N.T.C. pe picioare. Comandanţii trebuia să înveţe să fie diplomaţi şi oamenii din Blue Force trebuia să înţeleagă că se află aici ca să înveţe dar, crede-mă, Ghenadi, nu există altă armată în lume care să impună o asemenea stare de umilinţă comandanţilor, aşa cum facem noi.

– Asta e realitatea, domnule. Acum cîteva zile stăteam de vorbă cu Sean Connolly; el e ofiţer-comandant în ACR 10 în Deşertul Neghev, îi explică Hamm rusului. Israelienii încă nu s-au lămurit cum stă treaba. Încă se mai văicăresc de tratamentul ofiţerilor-comandanţi.

– Noi instalăm tot timpul noi aparate de filmat acolo, spuse Diggs rîzînd, în timp ce punea cîrnaţii pe o farfurie. Şi, uneori,

israelienii nu cred ce s-a întîmplat nici măcar după ce le arătăm benzile video.

– Prea multă văicăreală pe-acolo! fu de acord Hamm. Eu, ce să zic, am venit aici pe post de comandant de escadron şi de cîte ori n-am fost muştruluit!

– Ghenadi, după războiul din Golful Persic, ACR 3 a venit aici pentru mişcarea obişnuită de rotaţie. Îţi aminteşti că au condus detaşamentul mecanizat 24 al lui Barry McCaffrey...

– Au dat lovituri şi s-au remarcat pentru cei trei sute cincizeci de kilometri parcurşi în patru zile, completă Hamm.

Bondarenco confirmă din cap. Studiase campania în detaliu.

– Patru luni mai tîrziu, au venit aici şi s-a scos untul din ei. Asta-i concluzia, generale. Antrenamentul e mai greu decît lupta. Nu există unitate în lume la fel de capabilă, rapidă şi rezistentă ca unitatea de Cavalerie Blackhorse a lui Al...

– În afară de soldaţii dumitale Buffalo, generale, interveni Hamm.

Cînd se pomeni de ACR 10, Diggs zîmbi. Oricum era obişnuit cu întreruperile lui Hamm.

– Asta-i realitatea, Al. În orice caz, dacă poţi să te măsori cu OpFor, poţi să te baţi cu oricine din lume, chiar în poziţia dezavantajoasă de trei la unu şi să le dai un şut în fund, trimiţîndu-i în următoarea zonă de timp.

Bondarenco dădu din cap, zîmbind. Învăţa repede. Micul grup care îl însoţea mai hălăduia încă prin bază, stînd de vorbă cu colegii ofiţeri, învăţînd şi tot învăţînd. Tradiţia armatei ruseşti era să se afle pe poziţia dezavantajoasă a relaţiei de trei la unu, dar situaţia asta s-ar putea schimba în curînd. Ameninţarea faţă de ţara lui o reprezenta China şi dacă acea bătălie avea să aibă vreodată loc, aceasta se va întîmpla după pregătiri serioase şi avînd în faţă o armată uriaşă. Singura soluţie la acea ameninţare era să imite ceea ce făcuseră americanii. Misiunea lui Bodnarenco era schimbarea întregii politici militare a ţării lui. Ei bine, îşi spunea el, se afla acum exact în locul unde avea ce învăţa.

„La naiba cu chestia asta!" gîndi preşedintele în timp ce schiţa un zîmbet plin de înţelegere. Era greu să ai o părere bună despre India. Îi plăcea să se numească cea mai mare democraţie a lumii,

dar asta nu era chiar adevărat. Vorbeau despre cele mai înalte principii dar, cînd le convenea, îi încolţeau pe vecini, dezvoltau arme nucleare şi, îi cereau Americii să părăsească Oceanul Indian (în definitiv, se numeşte Oceanul Indian, îi spusese un fost prim-ministru unui fost ambasador american...), considerau că angajamentul privind libertatea mărilor se putea aplica în mai multe feluri. Şi, cu siguranţă, fuseseră gata să facă o mişcare spre Sri Lanka. Asta era situaţia acum; de vreme ce mişcarea fusese zădărnicită, pretindeau că niciodată nu plănuiseră o astfel de mişcare. Totuşi, nu puteai să te uiţi în ochii unui şef de stat şi, zîmbind, să spui: „La naiba cu treaba asta!"

Pur şi simplu nu se făcea.

Jack ascultă răbdător, sorbind dintr-un alt pahar de Perrier pe care i-l adusese un asistent fără nume. Situaţia din Sri Lanka era complexă şi, din păcate, ducea la interpretări greşite; India regreta acest lucru şi nu existau nici un fel de resentimente, dar nu era, oare, mai bine dacă ambele părţi se abţineau de la orice acţiune? Flota indiană se retrăgea la bazele ei cu toate efectivele, dar şi cu cîteva vase avariate de demonstraţia americană, lucru care, prim-ministrul spuse sau, mai degrabă, insinuă, nu era chiar corect. „Ce pisălogi! Dar oficialii din Sri Lanka ce gîndesc despre voi?" ar fi putut să întrebe Ryan, dar se abţinu.

– Bine era dacă dumneavoastră şi ambasadorul Williams aţi fi comunicat mai clar în privinţa problemei acesteia, remarcă Ryan cu tristeţe.

– Astfel de lucruri se întîmplă, replică prim-ministrul. Ca să fiu sinceră, David... deşi e un om simpatic, mă tem că trebuie să facă faţă unei atmosfere prea încinse pentru vîrsta lui. Mai mult nu putea să spună, în sensul că Ryan, ar fi făcut bine să-l concedieze pe ambasador. Să-l declare pe ambasadorul Williams *persona non grata* ar fi fost un semn prea dur. Ryan se străduí să nu-şi schimbe expresia feţei, dar nu reuşi. Ar fi avut nevoie să-l aibă pe Scott Adler lîngă el, dar secretarul de stat în funcţie se afla în altă parte în acest moment.

– Sper că vă daţi seama că, pentru moment, nu sînt în situaţia să fac schimbări serioase în guvern (Lua-te-ar dracu!)

– Vă rog! Eu n-am propus asta. Îmi dau perfect seama de situaţia în care vă aflaţi. Dorinţa mea era să facilitez cel puţin o eventuală problemă, să vă fac sarcina mai uşoară. (Sau mai grea.)

– Vă mulţumesc, doamnă prim-ministru. Ea îi întinse din nou mîna lui Ryan şi plecă. Jack aşteptă cîteva secunde înainte de a se uita la prinţ.

– Excelenţa Voastră, cum se cheamă asta cînd o persoană de rang înalt te minte în faţă? îl întrebă preşedintele cu un zîmbet plictisit.

9

URLETE DIN DEPĂRTARE

Golovko citi raportul ambasadorului Lermonosov fără interes pentru subiectul respectiv. Ryan părea „abătut şi preocupat", „oarecum depăşit" şi „obosit fizic". Ei bine, toate astea erau de aşteptat. Discursul lui la funeraliile preşedintelui Durling – considera comunitatea diplomatică, împreună cu mass-media americană care se străduia să fie politicoasă – nu era la nivelul unui adevărat preşedinte. Ei bine, oricine îl cunoştea pe Ryan ştia ca era un om sentimental, mai ales cînd era vorba de binele copiilor. Golovko putea să-i ierte asta uşor. Şi rușii erau la fel. Ar fi trebuit să se comporte altfel – Golovko citise discursul oficial care nu fusese prezentat; era bun, plin de asigurări pentru toţi cei care-l ascultau – dar Ryan fusese întotdeauna ceea ce americanii numesc un *„maverick"*, un nonconformist (a trebuit să caute cuvîntul în dicţionar şi a văzut că se aplică şi unui cal salbatic, neîmblînzit, iar asta, în cazul de faţă, nu era departe de adevăr). Asta îl făcea pe Ryan în acelaşi timp uşor şi imposibil de descifrat de către ruşi. Ryan era american şi americanii fuseseră întotdeauna afurisiţi şi imprevizibili din punctul de vedere al lui Golovko. Fusese toată viaţa un profesionist, mai întîi ca ofiţer de informaţii pe teren, apoi ca ofiţer de Stat-Major, cu o ascensiune rapidă la Moscova, un om care încercase să prezică ce ar fi făcut America în tot felul de situaţii şi evitase eşecul fiindcă reuşise întotdeauna să prezinte trei posibile căi de acţiune în rapoartele către superiorii săi.

Dar, cel puţin, Ivan Emetovici Ryan era un imprevizibil previzibil şi lui Golovko îi plăcea să se gîndească la Ryan ca la un prieten – poate că asta era prea mult spus, dar cei doi bărbaţi se angajaseră într-un un joc împreună, de cele mai multe ori ca adversari şi, în cele mai multe cazuri, jucaseră amîndoi bine, cu pricepere – Golovko ca profesionist mult mai experimentat, Ryan ca un amator talentat care avea avantajul unui „sistem" era mai tolerant faţă de nonconformişti. Între ei doi exista un sentiment de respect.

„Ce e-n capul tău acum, Jack?" gîndi Serghei. În momentul de faţă noul preşedinte al Americii dormea, desigur, cu opt ore în urma orei Moscovei, unde soarele abia mijea, anunţînd o zi scurtă de iarnă.

Ambasadorul Lermonosov nu fusese impresionat peste măsură şi Golovko va trebui să adauge propriile observaţii la raport, aşa încît guvernul să nu dea acelei evaluări prea multă crezare. Ryan fusese un duşman prea abil al U.R.S.S.-ului ca să fie tratat cu uşurinţă, indiferent de situaţie. Problema era că Lermonosov se aşteptase ca Ryan să intre într-un anume tipar, iar Ivan Emetovici nu putea fi clasificat atît de lesne. Nu era vorba atît de complexitate, cît de un fel de a fi diferit. Rusia nu avea un Ryan – ar fi fost imposibil ca el să supravieţuiască în mediul sovietic care încă mai caracteriza Republica Rusă, mai cu seamă în birocraţia ei oficială. El se plictisea repede şi temperamentul lui, deşi ţinut sub control sever în majoritatea cazurilor, nu putea fi înnăbuşit cu totul. Golovko îl văzuse de multe ori clocotind, dar ştia doar din auzite despre momentele, cînd se dezlănţuia. Asemenea poveşti se strecuraseră de la C.I.A. şi ajunseseră la urechi care raportaseră totul oficialilor din Piaţa Derjinski. Să-l ajute Dumnezeu în calitatea lui de şef de guvern!

Dar asta nu era problema lui Golovko.

Îi ajungeau propriile probleme. Nu renunţase complet la controlul asupra Serviciului de Informaţii Străine – preşedintele Gruşavoi nu prea avea motive să se-ncreadă în agenţia care fusese cîndva „Sabia şi Scutul Partidului" şi avea nevoie de cineva pe care-l ştia capabil să fie cu ochii pe acea fiară priponită; Golovko, bineînţeles – şi în acelaşi timp, Serghei, era principalul

consilier de politică externă al președintelui rus încolțit. Problemele interne ale Rusiei erau atît de evidente, încît nu-i dădea președintelui posibilitatea de a evalua probleme externe și asta însemna că, în toate direcțiile practice, fostul spion dădea sfaturi pe care președintele lui le urma aproape invariabil. Ministrul principal – căci asta era, cu sau fără titlu – își lua sarcina în serios. Gruşavoi trebuia să se lupte cu un monstru din interior, asemenea fiarei din vechile legende căreia, atunci cînd i se tăia un cap, îi creștea altul în loc. Golovko avea de rezolvat mai puține probleme, dar importanța lor era la fel de mare. Și, o parte din el ar fi dorit reîntoarcerea la vechiul K.G.B. Cu cîțiva ani în urmă, doar, asta ar fi fost o simplă joacă de copii. Ridicai un telefon, spuneai cîteva cuvinte și puneai mîna pe criminali și asta era. Poate nu chiar așa, dar lucrurile ar fi devenit mai... pașnice. Mai previzibile. Mai ordonate. Și țara lui avea nevoie de ordine. Dar Directoratul Secund, divizia „politicii secrete" a agenției, dispăruse, transformată într-un birou independent, cu puteri diminuate, în timp ce respectul public – teamă învecinată cu teroarea curată din zilele nu de mult apuse – se evaporase. Țara sa nu se aflase niciodată la acel nivel de control la care se aștepta Occidentul, iar acum lucrurile stătea și mai rău. Republica Rusă se afla în pragul anarhiei, în timp ce cetățenii ei bîjbîiau după ceva ce se numea democrație. Anarhia îl adusese pe Lenin la putere, căci rușii aspirau la o conducere fermă, fiindcă nici nu prea cunoscuseră altceva și, în timp ce Golovko nu dorea asta – ca vechi ofițer K.G.B., știa mai bine decît oricine ce rău făcuse marxism-leninismul națiunii sale – el avea mare nevoie ca țara să rămînă stabilă, deoarece problemele interne le atrăgeau pe cele externe. Asta explica de ce funcția lui neoficială de ministru pentru Securitate Națională era la cheremul a tot felul de dificultăți. Brațele lui erau ca acelea ale unui om rănit care încearcă să alunge lupii, străduindu-se să-și recapete puterile, în același timp.

Așa că nu prea îl compătimea pe Ryan, a cărui națiune ar fi putut să primească o lovitură puternică în cap, dar care, altfel, era sănătoasă. Chiar dacă altora lucrurile le apăreau altfel, Golovko era mai bine informat și, în consecință, va cere ajutor lui Ryan.

Americanii învinseseră Japonia, dar adevăratul dușman nu fusese Japonia. Biroul lui era acoperit de fotografii luate de la înălțime, tocmai aduse de un satelit de recunoaștere. Prea multe divizii ale Armatei Populare de Eliberare făceau antrenamente pe teren. Regimente de rachete nucleare chineze erau încă într-o stare de alertă relativ mărită. Propria țară renunțase la armele sale balistice – în ciuda pericolului chinez – iar uriașele împrumuturi pentru dezvoltare de la băncile americane și europene făcuseră ca jocul să pară atractiv doar cu cîteva luni mai înainte. În plus, țara sa, asemenea Americii, mai avea încă bombardiere și rachete de croazieră care puteau fi înarmate cu focoase atomice, așa că dezavantajul era mai mult teoretic decît practic. Chinezii probabil subscriau la aceeași teorii. Oricum, ei își menținеau forțele armate la un înalt stadiu de alertă, pe cînd grupul de forțe extrem orientale ale Rusiei se aflau la un stadiu depășit. El se consola cu ideea că o dată ce Japonia fusese scoasă din joc, chinezii nu vor acționa. Era posibil ca ei să nu acționeze, se corectă el. Dacă americanii înțelegeau greu, chinezii erau de-a dreptul extratereștri. Era de ajuns să-ți amintești că mai ajunseseră cîndva pînă la Marea Baltică. Asemenea majorității rușilor, Golovko avea un mare respect pentru istorie. Iată-l acum, gîndea Serghei, întins pe zăpadă, cu o bîtă în mînă, încercînd să gonească lupul, în timp ce făcea eforturi să-și recapete puterile. Brațul lui era încă destul de puternic și bîta destul de lungă, ca să-l ferească de colții fiarei. Dar ce se întîmpla dacă mai apărea un lup? Un document așezat la stînga fotografiilor făcute din satelit era singura mărturie a situației, ca un strigăt venit din depărtare, de la orizont, care făcea să-ți înghețe sîngele în vine. Gîndurile lui Golovko nu merseră mai departe. Cînd ești trîntit la pămînt, orizontul este surprinzător de aproape.

Uimitor era faptul că lucrurile duraseră atît de mult. Să ai grijă ca o persoană importantă să nu fie asasinată este, în cel mai bun caz, o acțiune complexă, și asta cu atît mai mult atunci cînd acea persoană a făcut tot posibilul ca să-și creeze dușmani. O atitudine nemiloasă aduce rezultate. Priceperea de a răpi oameni pe stradă, de a-i face să dispară, era o metodă de intimidare prețioasă. Gestul suplimentar de a pune mîna nu doar pe o singură

persoană, ci pe o întreagă familie – uneori pe o întreagă familie extinsă – şi de a o trata în acelaşi fel, era şi mai eficace. Cineva selecta persoanele care trebuia „să dispară" – verb neinspirat care îşi avea originea în Argentina, în limbajul informaţiilor secrete. Acesta era un termen politicos folosit de informatori plătiţi în moneda locală sau răsplătiţi cu funcţii, ceea ce era şi mai bine. Ei transmiteau mai departe ceea ce auziseră în discuţii în care se uneltise, pînă la punctul la care o simplă glumă despre mustaţa cuiva putea aduce sentinţa de moarte asupra autorului ei şi, curînd, fiindcă instituţiile erau instituţii, informatorii aveau de îndeplinit cote şi, cum aceştia erau şi ei oameni, cu simpatiile şi antipatiile lor, rapoartele lor, de multe ori, reflectau defecte personale sau gelozii, agentul învestit cu drept de viaţă şi de moarte putînd fi la fel de corupt în raport cu cei mici, ca şi în privinţa celor mari. Pînă la urmă, un sistem de acest fel era, la rîndul lui, corupt şi logica terorii ajungea la concluzia ei logică: un iepure pricăjit, încolţit de o vulpe, nu pierde nimic dacă atacă şi el, pentru că iepurii au şi ei dinţi şi, uneori, sînt norocoşi.

Fiindcă teroarea nu era suficientă, existau şi măsuri pasive. Sarcina de asasinare a unui om important poate fi îngreunată prin cele mai simple proceduri, mai cu seamă într-un stat dictatorial. Cîteva şiruri de gărzi pentru limitarea apropierii... Un rînd de automobile identice în care ar călători persoana vizată – deseori ajungînd pînă la douăzeci – nu-ţi dădea posibilitatea de a şti de care dintre automobile să te ocupi. Viaţa unei astfel de persoane era activă, astfel că era atît o înlesnire, cît şi o metodă de protecţie să foloseşti o sosie, două, care să apară şi să ţină un discurs şi să-şi asume riscul, în schimbul unei vieţi confortabile, de ţap priponit pe scena publică.

Apoi venise la rînd selectarea persoanelor din pază – cum să-i găseşti pe cei de încredere, ţinînd cont de nemărginita ură ce te înconjoară? Răspunsul clar la o astfel de întrebare era să alegi oameni dintre rudele mai apropiate sau mai depărtate, apoi să le asiguri un stil de viaţă care depindea exclusiv de supravieţuirea liderului lor şi, în cele din urmă, să-i legi atît de strîns de paza personajului şi de ramificaţiile ei necesare, încît moartea acestuia să însemne cu mult mai mult decît pierderea unei funcţii

guvernamentale bine plătite. Faptul că viețile paznicilor depindeau de cel păzit era un îndemn eficient pentru reușită.

Dar, de fapt, toate se reduceau la un singur lucru. O persoană era invincibilă numai pentru că oamenii o credeau astfel și, deci, securitatea acelei persoane, ca orice aspect important al vieții, era o chestiune de proiecție mentală.

Dar motivația umană este și ea o proiecție mentală și teama nu a fost niciodată starea emotivă cea mai puternică. De-a lungul istoriei, oamenii și-au riscat viața din dragoste, din patriotism, pentru principii și pentru Dumnezeu cu mult mai des decît i-a făcut teama s-o ia la fugă. Acest fapt condiționează progresul.

Colonelul își riscase viața într-atîtea feluri încît abia dacă și le mai amintea; și făcuse acest lucru numai pentru a atrage atenția asupra lui, numai pentru a i se cere să fie o mică piesă într-o mașinărie mai mare, ca apoi să se ridice în cadrul ei. Avusese nevoie de mult timp ca să ajungă atît de aproape de Mustață. De fapt, opt ani. În tot acest timp, torturase și ucisese bărbați, femei și copii, privindu-i cu ochi inexpresivi și nemiloși. Violase fiice în fața taților lor și mame în fața fiilor lor. Săvîrșise crime suficiente ca să fie blestemate sufletele a o sută de oameni fiindcă altă cale nu existase. Băuse alcool în cantități care l-ar fi impresionat pe un necredincios, cu scopul de a profana legea religiei lui. Făcuse toate aceste lucruri în numele Domnului, rugîndu-se pentru iertare, spunîndu-și cu disperare că îi fusese scris să ducă o astfel de viață, că nu-i făcea nici un fel de plăcere să se poarte astfel, că viețile pe care le distrugea erau sacrificii necesare pentru împlinirea unui plan mai vast, că oamenii aceștia ar fi murit în orice caz și că, astfel, moartea pe care le-o provocase el va servi unei Cauze Sfinte. Trebuia să creadă în toate asta, căci altfel ar fi înnebunit – ajunsese, oricum, în pragul nebuniei, pînă cînd scopul pe care și-l fixase depășise cu mult înțelesul unei „obsesii" și se confundă, în toate privințele, cu misiunea lui, ce urmărea un singur obiectiv, acela de a fi destul de aproape de țelul lui și de a inspira destulă încredere chiar și pentru o singură secundă a muncii lui, ce avea să fie imediat urmată de propria moarte.

Știa că devenise ceea ce și el, și toți cei din jurul lui fuseseră învățați să privească cu cea mai mare teamă posibilă. Toate

prelegerile şi întîlnirile în faţa unui pahar cu semenii lui se învîrteau întotdeauna în jurul aceleaşi probleme. Vorbeau despre misiunea lor şi despre primejdiile pe care le implica. Şi aceasta ducea mereu la acelaşi subiect. Asasinul singuratic, devotat, omul dispus să se lipsească de propria viaţă ca de o fisă la un joc de noroc, omul răbdător care-şi aştepta şansa, acesta era duşmanul de care se temea orice ofiţer de la serviciul protecţiei, beat sau treaz, liber sau de serviciu, chiar şi în visele lui. Şi aşa se explicau toate testele ce se cereau pentru protejarea Mustaţei. Ca să ajungi aici, trebuia să fii blestemat de Dumnezeu şi de oameni, fiindcă atunci cînd ajungeai aici, ştiai cum stau lucrurile.

Mustaţa era ceea ce el numea „ţinta lui". Acesta nu era deloc un om era, un apostat în faţa lui Allah, unul care profana Islamul fără să-i pese, un criminal aşa de mare, încît să merite să i se rezerve un loc doar al lui în iad. Privit de la distanţă, Mustaţa părea puternic şi invincibil, dar de aproape se vedea altfel. Oamenii din paza lui ştiau mai bine fiindcă erau perfect informaţi. Ei vedeau îndoielile şi teama, cunoşteau cruzimile meschine aplicate celor nevolnici. Îl văzuseră pe Mustaţă ucigînd ca să se distreze, poate doar ca să se convingă de faptul că pistolul lui de tip Browing funcţiona bine astăzi. Îl văzuse privind de pe fereastra unuia dintre Mercedes-urile sale albe. Cei norocoşi se întorceau acasă cu bani, dar dizgraţiaţi. Cei fără noroc pluteau pe Eufrat cu gîturile tăiate, nu puţini de către Mustaţă însuşi, dacă rezistaseră prea bine protejîndu-şi propria virtute. Dar oricît de puternic, strălucit la minte şi şiret, oricît de crud şi lipsit de inimă era, nu era invincibil. Şi acum îi venise vremea să se înfăţişeze lui Allah.

Mustaţă ieşi din clădire în porticul bogat ornamentat, cu oamenii de pază în urma lui, cu braţul drept întins ca să salute mulţimea adunată. Oamenii din piaţă strînşi în grabă urlară cuvinte de slavă care-l hrăneau pe Mustaţă, aşa cum căldura soarelui hrăneşte o floare. Apoi, de la o distanţă de trei metri, colonelul îşi trase pistolul automat din tocul lui de piele, îl ridică cu o mînă şi trase un glonţ drept în ceafa celui vizat. Cei din primul rînd văzură glonţul ţîşnind din ochiul stîng al dictatorului şi urmă unul dintre acele momente ale istoriei cînd întreg pămîntul pare că-şi opreşte mersul, bătăile inimilor încremeniră şi chiar şi aceia

care, prin urale, își exprimaseră credința față de omul lipsit acum de viață nu-și mai putură aminti decît tăcerea.

Colonelul nu-și mai bătu capul să mai tragă un glonț. Era un țintaș expert care se antrena cu camarazii lui aproape zilnic și ochii lui larg-deschiși, lipsiți de expresie, văzuseră impactul loviturii. Nu-și întoarse capul și nu-și irosi timpul cu încercări zadarnice de autoapărare. N-avea nici un rost să-și ucidă camarazii cu care băuse și violase copii. O să aibă grijă alții de asta în curînd. Nici un zîmbet măcar, deși era, într-adevăr, amuzant – nu-i așa? – că pentru o clipă, Mustață privise piața plină de oameni pe care-i disprețuia pentru că îl adorau, ca apoi să-l privească pe Allah în față și să se mire de ce se întîmplase. Acest gînd de-abia prinsese contur, poate pentru două clipe, înainte de a-și simți trupul zvîrcnind la impactul primului glonț. Nu simți nici o durere. Fusese prea preocupat de ținta lui; acum era lungit pe pardoseala de piatră, iar sîngele îi țîșnea grăbit din capul zdrobit. Urmară și alte gloanțe și, pentru o clipă, i se păru ciudat că încă le simțea, dar nu și durerea pătrunderii lor în trup și, în ultimele lui secunde, îl rugă pe Allah să-l ierte și să înțeleagă că toate crimele lui fuseseră săvîrșite în numele lui Dumnezeu și a Dreptății Lui. În cele din urmă, urechile lui nu mai înregistrară sunete de împușcături, ci doar țipete ale mulțimii; oamenii încă nu pricepuseră că președintele era mort.

– Cine-i?

Ryan se uită la ceas. („Fir-ar să fie, ce bine mi-ar fi prins încă patruzeci de minute de somn")

– Domnule președinte, sînt maiorul Canon, Infanteria Marină, anunță vocea necunoscută.

– Foarte frumos, maiorule, cine ești? Jack clipi din ochi și uită să fie politicos, dar poate că ofițerul înțelese.

– Domnule președinte, sînt ofițerul de serviciu de la Semnale. Am fost înștiințați ultrasecret că președintele Irakului a fost asasinat acum aproximativ zece minute.

– Din ce sursă? întrebă Jack.

– Kuwaitul și Arabia Saudită, domnule președinte. Amîndouă. Era un fel de întrunire transmisă în direct la televiziunea irakiană și avem acolo oamenii noștri care le monitorizează emisiunile.

Ne-a fost transmisă o bandă chiar acum. S-a vorbit despre un foc de pistol drept în cap de la distanţă mică.

Vocea ofiţerului nu părea a fi cea a unuia care regreta. („Ei, în sfîrşit, i-au făcut-o aia nenorocitului!" Sigur că nu-i puteai spune preşedintelui chiar aşa. Trebuia însă să ghiceşti cine erau „aia").

– E-n regulă, domnule maior. Cum merge instrucţia?

Răspunsul veni prompt. Apoi, Ryan puse receptorul la loc.

– Ce s-a mai întîmplat? întrebă Cathy.

Jack îşi trase picioarele afară din pat înainte de a răspunde.

– Preşedintele Irakului a fost asasinat.

Soţia lui era cît pe ce să spună „Foarte bine!", dar se abţinu. Moartea unei asemenea persoane nu mai era o idee atît de străină de ea pe cît i se păruse altă dată. Cît era de ciudat să ai un asemenea sentiment faţă de cineva care ar fi servit omenirea cel mai bine părăsind-o.

– În aproximativ douăzeci de minute mă anunţă şi pe mine.

Ryan tuşi înainte de a continua.

– Pe vremuri eram competent în chestiuni de-astea. E posibil să fie ceva foarte important.

Şi, spunînd asta, se apucă să facă ce face orice om din America atunci cînd se scoală. Porni spre baie înaintea soţiei lui. La rîndul ei, Cathy ridică telecomanda şi îndeplini celălalt lucru pe care de obicei, îl fac bărbaţii: deschise televizorul din dormitor, surprinsă să vadă că postul C.N.N. nu transmitea altceva decît reportaje despre aeroporturile care operau cu întîrziere de program. Jack îi spusese adeseori cît de bun era Oficiul Semnale al Casei Albe.

– Au dat ceva? o întrebă soţul ei după ce ieşi din baie.

– Nu încă.

Acum era rîndul ei să intre în baie.

Jack trebui să se gîndească singur unde-i erau hainele, întrebîndu-se cum trebuia să se îmbrace un preşedinte. Îşi găsi halatul – mutat de la Observatorul Naval, adus acolo de la Eighth and I, după ce-l luaseră de-acasă... „Fir-ar fie", mormăi Jack şi deschise uşa dormitorului. Un agent postat în hol îi întinse trei ziare de dimineaţă.

– Mulţumesc.

Cathy văzu asta și rămase încremenită, dîndu-și seama cu întîrziere că toată noaptea fusese cineva în spatele ușii de la dormitor. Își întoarse capul într-o parte, zîmbind exact ca atunci cînd găsea o harabaură neașteptată în bucătărie.

– Jack?

– Da, iubito?

– Dacă te omoară în pat într-o noapte, tipii ăștia cu arme mă lichidează imediat sau așteaptă pînă dimineața?

Adevărata treabă se făcea la Fortul Meade. Camera de luat vederi se mutase de la o stație de monitorizare de la granița dintre Kuwait și Irak la alta din Arabia Saudită, cunoscută sub numele de PALM BOWL și respectiv STORM TRACK, cea de a doua instalată ca să înregistreze toate semnalele venite din Bagdad, iar prima supraveghind partea de sud-est a țării din jurul orașului Basra. Din ambele locuri, informațiile erau transmise prin cablu de fibră optică pînă la clădirea înșelător de mică a Agenției Securității Naționale din King Khalid Military City (K.K.M.C.) și, apoi, era cuplată la un satelit de comunicații, care o retransmitea înapoi la sediul Agenției Securității Naționale (N.S.A.). Acolo, în camera de gardă, zece persoane convocate de unul din tinerii ofițeri de pază stăteau îngrămădite în jurul unui monitor TV ca să vadă banda, în timp ce ofițerii de rang superior, într-un birou cu pereți de sticlă, își beau cafeaua liniștiți.

– Da, spuse un sergent de la forțele aeriene, văzînd imaginea.

– Transmisie de rețea obișnuită.

Schimbară unele păreri. Ofițerul de rang superior care sunase deja la Departamentul Semnale al Casei Albe dădu din cap, exprimînd o aprobare mai precaută, și transmise semnalul de început, operînd un dispozitiv digital care, în cîteva minute avea să transmită cele cîteva cadre mai importante, pentru care dispuneau de un supercomputer puternic Cray.

Ryan remarcă liniștit, că în timp ce Cathy îi pregătea pe copii pentru școală, iar ea se îmbrăca ca să plece să facă operații pe ochi, el era aici privind, în reluare, secvențele unui asasinat. Ofițerul serviciilor de informații naționale care fusese atașat pe lîngă el era încă la C.I.A., colectînd ultimele informații din acea dimineață pe care apoi avea să le prezinte președintelui în cadrul

primului raport al zilei. Postul de consilier pentru Securitatea Naţională era vacant în acel moment: încă o problemă care trebuia rezolvată în acea zi.

– Gata! zise maiorul Canon, respirînd adînc.

Preşedintele dădu din cap, apoi se întoarse la trecutul lui de ofiţer de informaţii.

– Ei, în regulă, spune-mi ce ştim!

– Domnule preşedinte, ştim că cineva a fost asasinat, probabil preşedintele Irakului.

– Poate fi o înscenare?

Canon dădu din cap:

– S-ar putea, dar Storm Track transmite acum o mulţime de semnale V.H.F. care s-au pornit subit din reţele militare şi de poliţie; toate informaţiile vin din Bagdad. Ofiţerul de infanterie marină arătă spre monitorul computerului său care transmitea o înregistrare de la numeroasele avamposturi N.S.A.

– Traducerea va necesita ceva timp, dar eu mă ocup cu analiza traseului. Pare ceva destul de real, domnule preşedinte. Ar fi putut fi un fals, dar eu n-aş zice... iată!

Începuse să se transmită o traducere, identificată ca provenind dintr-o reţea militară de comandă: „Este mort, este mort, pregătiţi regimentul vostru ca să fie gata să intre imediat în oraş; destinatar: Regimentul Gărzilor Republicane de Operaţii Speciale de la Salman Pak". Răspuns: „Da, înţeles, da, înţeles, cine transmite ordinele, care sînt ordinele..."

– Typos şi ceilalţi, observă Ryan.

– Domnule preşedinte, e greu pentru oamenii noştri să traducă şi să bată la maşină în acelaşi timp. De obicei, noi întîi lămurim lucrurile şi pe urmă...

– Uşurel, domnule maior, uşurel! Nici eu nu ştiu să bat cu mai mult de trei degete. Spune-mi ce părere ai.

– Domnule preşedinte, eu nu sînt decît un ofiţer de rang inferior, de asta asigur paza şi...

– Dac-ai fi prost, n-ai fi aici.

Canon dădu din cap:

– E mort, e terminat, domnule președinte. Irakul are nevoie de un nou dictator. Avem imaginile, avem semnalul de urgențe care apare la evenimente neobișnuite. Asta-i părerea mea.

Făcu o pauză și continuă, cu prudență, ca un spion:

– Dar poate fi și un exercițiu deliberat de depistare a unor persoane neloiale din sînul guvernului. Este posibil, dar puțin probabil. Astea nu se fac așa, în public.

– O operațiune de tip kamikaze?

– Da, domnule președinte. Un lucru pe care-l poți face doar o dată și care e riscant.

– De acord.

Ryan se îndreptă spre recipientul de cafea. Departamentul Semnale al Casei Albe se ocupa, în general, de operațiuni militare și oamenii își preparau singuri cafeaua. Jack luă două căni și se întoarse, întinzîndu-i una maiorului Canon, spre consternarea tuturor celor din încăpere.

– S-a lucrat repede. Transmite-le mulțumiri băieților care s-au ocupat de treaba asta.

– Da, domnule președinte.

– Cui să mă adresez ca să pornim treaba aici?

– Avem telefoane chiar aici, domnule președinte.

– Vreau să-l chem aici pe Adler, apoi pe cei de la A.S.A.P., D.C.I... și pe mai cine altcineva? Oficiul de Stat și C.I.A. în problemele Irakului. Vreau estimările D.I.A. privind situația lor militară. Află dacă prințul Ali este încă în oraș. Dacă este, roagă-l să stea pe-aproape. Vreau să vorbesc cu el în dimineața asta, dacă e posibil. Mă întreb ce-ar fi...

Ryan își tărăgăna cuvintele.

– CENTCOM, domnule președinte. Are cele mai bune trupe de informații militare din Tampa, vreau să spun că știu bine zona.

– Cheamă-i și pe ei... Nu, o să-i contactăm pe alte căi, în felul ăsta le dăm timp să se informeze.

– Vom demara lucrurile, domnule președinte.

Ryan îl bătu pe ofițer cu palma pe umăr și se îndreptă spre ieșire. Ușa masivă se închise în urma lui înainte ca maiorul Charles Canon să vorbească din nou. Hei, N.C.A. știe toate dedesubturile.

– I-adevărat ce-am auzit? întrebă Price, venind pe coridor.

– Tu dormi vreodată? întrebă, după care meditä cîteva clipe. Vreau să te ocupi şi tu de problema asta.

– De ce eu, domnule? Eu nu sînt...

– Tu ar trebui să te pricepi la asasinate, nu?

– Da, domnule preşedinte.

– Atunci, în momentul ăsta, pentru mine valorezi mai mult decît un spion.

Momentul ales ar fi putut fi mai bun. Daryaei fusese surprins de informaţia primită. Nu fusese niciodată nemulţumit să audă aşa ceva, poate doar de momentul ales. Se opri o clipă, murmurînd o rugăciune, mai întîi de mulţumire către Allah, apoi pentru sufletul asasinului necunoscut. Asasin? se întrebă el. Poate că termenul „judecător" i s-ar fi potrivit mai bine acelui om, unul din cei mulţi care fuseseră infiltraţi în Irak cu mult timp înainte, în timp ce războiul continua încă. Majoritatea dispăruseră, pur şi simplu, probabil împuşcaţi într-un fel sau altul. Întreaga misiune fusese ideea lui, nu destul de dramatică, avînd în vedere „profesioniştii" care lucrau în serviciul lui de informaţii. Cei mai mulţi erau rămaşi din Savakul Şahului – instruiţi de israelieni în anii 1960 şi 1970 – erau eficienţi, dar erau mercenari în fundul sufletului, oricît ar fi invocat fervoarea religioasă şi loialitatea faţă de noul regim. Procedaseră pe căi „convenţionale" pentru o misiune neconvenţională, încercînd să dea mită de tot felul sau căutînd să găsească disidenţi, nefăcînd altceva decît să eşueze de fiecare dată şi, timp de ani de zile, Daryaei se întrebase dacă ţinta tuturor acestor atenţii nu avea cumva, într-un fel sau altul, binecuvîntarea perversă a lui Allah, dar gîndurile astea îi veneau din disperare, nu din raţiune şi credinţă, căci pînă şi Daryaei putea fi victima slăbiciunii omeneşti. Sigur că şi americanii făcuseră unele încercări în favoarea lui, probabil în acelaşi fel, încercînd să descopere comandanţi militari care ar fi dorit să preia puterea, căutînd să pună la cale o lovitură de stat, aşa cum făcuseră destul de des în alte părţi ale lumii. Dar, nu, această ţintă cerea mai multă calificare şi devenise mai complicată cu trecerea timpului, aşa că americanii eşuaseră şi, o dată cu ei şi israelieni şi toţi ceilalţi. „Toţi în afară de mine...", îşi spuse el.

În definitiv, era o chestiune de tradiție, din antichitate încoace. Un singur om, operînd separat, un om devotat, în stare să facă tot ceea ce era necesar pentru a-și îndeplini misiunea. Unsprezece asemenea oameni fuseseră trimiși în Irak cu acest scop, instruiți să lucreze în mare secret, învățați să uite cu desăvîrșire cine fuseseră pînă atunci, să nu aibă nici un fel de contacte sau să fie controlați de alți ofițeri și să distrugă toate urmele existenței lor, astfel încît chiar și un spion irakian cu priceperea lui, să nu poată descoperi misiunea fără să fie în posesia unui nume. Pînă într-o oră, cîțiva dintre prietenii lui vor apărea în biroul lui, slăvindu-L pe Dumnezeu și lăudîndu-și conducătorul pentru înțelepciunea sa. Poate că așa va fi, dar nici măcar ei nu știau tot ce făcuse el și cîți oameni sacrificase.

Redarea digitală a evenimentului nu schimba mult lucrurile, deși acum își putea forma o opinie mai bună în privința opțiunilor.

– Domnule președinte, un tip cu o stație de operare Silicon Graphics ar putea să falsifice toate astea, îi spuse reprezentantul Oficiului Național de Informații (N.I.O.). Ați văzut filme, și filmele au un impact mai mare decît televiziunea. Acum se poate falsifica aproape orice.

– Perfect, dar treaba ta e să-mi spui ce s-a întîmplat, spuse Ryan.

Văzuse deja de opt ori cele cîteva secunde de bandă video și se săturase să le tot revadă.

– Nu putem spune nimic cert.

Poate că totul se datora lipsei de somn de o săptămînă întreagă. Poate stresului meseriei. Poate stresului de a face față celei de-a doua crime. Poate de vină era faptul că Ryan însuși era încă ofițer al serviciului național de informații înregistrat în fișe.

– Uite ce e! Vreau să-ți spun un lucru. Treaba ta nu este să-ți protejezi propriul fund. Treaba ta e să-l protejezi pe al meu!

– Știu asta, domnule președinte. De-asta vă transmit toate informațiile pe care le am...

Ryan n-avea nevoie să asculte restul discursului. Îl mai auzise și altă dată, de cîteva sute de ori. Fuseseră chiar cazuri cînd și el

spusese lucruri asemănătoare, dar, în cazul lui, Jack îşi pusese întotdeauna degetul pe una dintre opţiuni.

– Unde-i Scott? îl întrebă Jack pe secretarul de stat.

– Blestematul ăla e mort ca peştele prins ieri, răspunse Adler.

– Ceva neînţelegeri? îi întrebă preşedintele Ryan pe ceilalţi din încăpere. Nimeni nu contrazise aceste vorbe, dîndu-le un fel de binecuvîntare. Nici măcar reprezentantul N.I.O. nu se împotrivi opiniei colective. În definitiv, îşi exprimase părerea. Orice greşeli care s-ar fi făcut constituiau acum problema secretarului de stat. Perfect!

– Cine-a tras? întrebă Andrea Price.

Răspunsul îl dădu ofiţerul însărcinat cu probleme irakiene.

– Un necunoscut. Mi-am pus oamenii să deruleze imagini de la apariţii anterioare ca să se asigure dacă a fost pe-acolo înainte. După toate aparenţele, era un membru de rang superior al serviciilor de pază, cu gradul de colonel şi...

– Şi eu îi ştiu pe degete pe toţi din serviciul ăsta, completă Price fraza.

Deci, oricine ar fi fost, aparţinea acestor servicii şi asta înseamnă că acela care conducea toată afacerea îl implicase destul de mult pe omul ăsta ca să dea lovitura şi se angajase destul de mult ca să plătească preţul cerut. Toate astea trebuie să fi durat ani de zile. Continuarea benzii video – pe care o urmăriseră doar de cinci ori – îl arătau pe om prăbuşindu-se, după o serie de focuri de pistol drept spre ţintă. Acest lucru i se păru ciudat agentului Price. Era normal să vrei să pui mîna pe un astfel de om viu. Un mort nu mai era în stare să declare nimic şi, în orice caz, oricînd se putea aranja o execuţie. Doar dacă nu fusese ucis de membrii unei alte conspiraţii. Dar era, oare, posibil că mai mult de un asasin să fi mers atît de departe? Price se gîndi că va pune o astfel de întrebare Indirei Gandhi. Întreaga sa gardă se ridicase împotriva ei într-o după-amiază cînd se afla într-o grădină. Pentru Price asta era culmea infamiei, să ucizi persoana pe care juraseşi să o aperi. Dar ea, personal, nu jurase că va apăra pe nimeni. Un alt lucru de pe bandă îi atrăsese atenţia.

– Aţi observat semnificaţia gesturilor omului?

– Ce vrei să spui? întrebă Ryan.

– Felul cum a ridicat arma, cum a ţintit, cum a rămas acolo urmărind ce se petrece. Ca un jucător de golf... Asta se cheamă urmărire. Cred că aşteptase mult timp să i se ofere şansa asta. Cu siguranţă că se gîndise la momentul ăsta foarte multă vreme. Cred că-i apăruse în vise. Dorea ca momentul să fie perfect. Dorea să-l vadă şi să se bucure de el înainte de a se prăbuşi.

Spunînd asta, Price dădu uşor din cap. Era un ucigaş care-şi cunoştea menirea. De fapt, Price savura momentul, deşi subiectul întîlnirii era cumplit. Mulţi preşedinţi îi trataseră pe agenţii de la Serviciile Secrete ca pe nişte piese de mobilier sau, în cel mai bun caz, ca pe nişte animale de casă. Nu prea se întîmpla ca ţintaşii buni să le ceară părerea în chestiuni mai importante decît cele curente, profesionale, ca, de pildă, cum poate fi identificat un băiat rău într-o anume aglomerare de oameni.

– Dă-i înainte, spuse reprezentantul C.I.A.

– Trebuie să fi fost din afară, un tip cu un dosar curat şi care nu avea nici o legătură cu nimeni dintre cei care cu încurcături în Bagdad. Nu era genul care se ia la harţă cu cel care-o invită pe maică-sa în oraş, nu? Era un individ care îşi croia drum din ce în ce mai sus, în sistemul de stat, încet, cu mare grijă.

– Iranul, spuse omul de la C.I.A. Motivaţie religoasă. N-avea cum să evite lovitura, drept care cred că era un tip căruia nu-i prea păsa de viaţa lui. Putea fi vorba şi de curată răzbunare, dar doamna Price are dreptate: oamenii lui nu erau implicaţi în chestiunea asta. Oricum, nu erau israelienii şi nici francezii. Englezii nu mai fac lucruri de-astea. Aspectul intern trebuie, probabil, exclus, din cauza procedurilor lor de verificare. Deci, scopul nu consta în bani. Nu se urmăreau scopuri personale sau de familie. Cred că trebuie dată la o parte ideologia politică. Aşadar, mai rămîne religia, şi asta indică Iranul.

– Eu nu pot să spun că sînt foarte familiarizată cu problemele legate de informaţii dar, după ce-am văzut imaginile, aş spune că aşa este, acceptă Andrea Price. L-a omorît pe tipul ăla de parc-ar fi spus o rugăciune. Dorea ca momentul să fie, pur şi simplu, perfect. Nu-i păsa de nimic altceva.

– Mai e cineva care poate să verifice asta? întrebă Ryan.

– F.B.I.-ul, oamenii lor de la Științele Comportamentale sînt destul de buni la interpretarea minții omenești. Noi lucram cu ei tot timpul, raspunse Price.

– Buna idee, spuse reprezentantul C.I.A. O să scotocim prin tufișuri să-l identificăm pe țintaș, dar, chiar dacă obținem informații bune, s-ar putea ca toate astea să nu însemne mare lucru.

– Ce se poate spune despre momentul ales?

– Dacă stabilim că asasinul se afla acolo de cîtva timp – avem destule benzi cu apariții publice ca să ne lămurim – momentul ales este important, zise reprezentantul C.I.A.

– Ah, asta-i grozav, a fost de părere președintele. Scott, ce-avem de făcut?

– Bert! spuse secretarul de stat ofițerului său de departament.

Bert Vasco era ofițer de grad superior la Departamentul de Stat, însărcinat cu problemele acelei țări. Asemenea unui specialist în schimburi comerciale, își concentra toate eforturile pe aflarea a tot ce se putea despre o anumită țară.

– Domnule președinte, după cum știm cu toții, Irakul este o țară musulmană majoritar șiită condusă de o minoritate sunnită prin partidul Baas. A existat întotdeauna preocuparea că eliminarea prietenului nostru de acolo ar putea să răstoarne...

– Spune-mi lucruri pe care nu le știu, îl întrerupse Ryan.

– Domnule președinte noi, pur și simplu, nu știm care este forța grupurilor de opoziție care ar putea sau nu să existe. Regimul actual a fost foarte eficient în plivirea din timp a buruienilor. O mînă de figuri politice irakiene a fugit în Iran. Nici unul din ei nu este un om de cea mai înaltă calitate și nici unul nu a avut vreodată șansa să-și dezvolte o bază politică fermă. Există două stații de radio care transmit din Iran în Irak. Cunoaștem numele persoanelor fugite care folosesc acele transmițătoare ca să stea de vorbă cu concetățenii lor. Dar nu se poate ști cîți ascultă sau dau cît de cît atenție. Nu s-ar putea spune că regimul este popular, asta știm și noi. Nu cunoaștem însă forța opoziției sau ce fel de organizație există, care să profite de o împrejurare cum a fost aceasta.

Reprezentantul C.I.A. dădu din cap:

– Bert are dreptate. Prietenul nostru se pricepea grozav de bine la identificarea unor dușmani potențiali și la scoaterea lor

din joc. Noi am încercat sa ne facem utili în timpul şi după războiul din Golful Persic, dar tot ce am reuşit să facem a fost să omorîm oameni. Cu siguranţă ca nimeni de acolo nu mai are încredere în noi.

Ryan sorbi din cafea şi dădu din cap. Facuse şi el recomandările lui în anul 1991 şi nu se ţinuse seama de ele. Ei, dar pe vremea aceea el era doar director de gradul doi...

– Avem cîteva opţiuni ca sa acţionăm? mai întrebă preşedintele.

– Ca să fiu cinstit, nu, a fost de părere Vasco.

Omul de la C.I.A. încuviinţă şi el.

– Nu avem oameni valoroşi la faţa locului. Puţini oameni de-ai noştri care operează în acea ţară au sarcina de a ne informa despre dezvoltarea armată: nucleară, chimică şi aşa mai departe. Nimeni nu se ocupă de latura politică. De fapt, avem mai mulţi oameni în Iran care urmăresc situaţia politică. Putem să-i punem pe cîţiva în mişcare, dar nu în Irak.

„Grozav!" gîndi Jack. O ţară dintr-una dintre cele mai sensibile zone ale lumii poate să dispară şi naţiunea cea mai puternică de pe glob nu e în stare să facă altceva decît să vadă ce se spune despre asta la televizor. Cam aşa stau lucrurile cu puterea preşedinţiei americane.

– Arnie?

– Da, domnule preşedinte, răspunse şeful de Stat-Major.

– Am scos-o pe Mary Pat din schemă acum cîteva zile. Vreau s-o puneţi la loc astăzi, dacă poate fi alcătuită schema.

– Am să văd ce se poate face, dar...

– Cînd se întîmplă aşa ceva, preşedintele S.U.A. trebuie să facă altceva decît să stea să şi-o frece, spuse Ryan, apoi făcu o pauză, după care continuă: O să facă Iranul vreo mişcare?

10

POLITICĂ

Prințul Ali Bin Sheik fusese gata să plece acasă cu avionul lui personal, un Lockheed L-1011, cam depășit, dar bine echipat, cînd primi un telefon de la Casa Albă. Ambasada Saudită se afla în apropierea Centrului Kennedy și deplasarea pînă acolo era, în consecință, rapidă, cu limuzina sa oficială, însoțită de o forță de pază aproape tot atît de mare ca cea a lui Ryan și formată din personalul Serviciului Diplomatic de Protecție, plus micul detașament militar al prințului, alcătuit din foști membri ai Serviciilor Aeriene Speciale Britanice. Ca de obicei, saudiții cheltuiau o groază de bani în schimbul cărora cumpărau calitate. Ali nu mai fusese la Casa Albă și nu-l cunoștea pe Scott Adler care-l primi la intrare și-l conduse sus și în Aripa de Est, pînă la Salonul Oval.

– Domnule președinte..., spuse Alteța Sa Regală intrînd din camera secretarilor.

– Vă mulțumesc că ați venit, deși v-am anunțat în ultima clipă.

Jack îi strînse mîna și făcu un gest spre una din cele două canapele din încăpere. Fotograful Casei Albe făcu cîteva poze după care i se spuse că putea pleca.

– Îmi imaginez că ați văzut știrile din dimineața asta.

Ali reuși să-și smulgă un zîmbet neliniștit:

– Ce-aș putea să spun? N-o să-i jelim moartea, dar regatul are probleme serioase.

– Știți ceva ce noi nu știm? întrebă Ryan.

Prințul dădu din cap că nu:

– Am fost la fel de surprins ca toată lumea.

Președintele făcu o grimasă:

– Știți, cu toți banii pe care-i cheltuim pe...

Oaspetele lui ridică o mînă ostenită.

– Da, știu. Voi avea aceeași discuție cu miniștrii mei de îndată ce avionul aterizează acasă.

– Iranul...

– Fără îndoială.

– O să facă vreo mișcare?

În Biroul Oval se așternu tăcerea; nu se mai auzeau decît bușteni de stejar aromat trosnind în cămin, în timp ce bărbații, Ryan, Ali și Adler, schimbau priviri pe deasupra măsuței de cafea, cu tava și ceștile de pe ea neatinse. Problema era, bineînțeles, petrolul. Golful Persic, numit, uneori, Arab, era un deget de apă înconjurat de, sau, în unele locuri, așezat pe o mare de petrol. Cea mai mare rezervă a lumii se afla acolo, împărțită între Regatul Arabiei Saudite, Kuwait, Irak și Iran și mai micile Emirate Arabe Unite, Bahrain și Qatar. Dintre toate aceste țări, Iranul era de departe cea mai mare țară în privința populației. După el venea Irakul. Națiunile Peninsulei Arabe erau mai bogate, dar pămîntul plasat pe această bogăție lichidă nu adăpostise niciodată o populație mare și în asta consta dificultatea, ieșită la iveală pentru prima oară în 1991, cînd Irakul invadase Kuwaitul cu toată „drăgălășenia" atacului unui bătăuș din curtea școlii asupra unui copil mai mic. Ryan spusese în mod repetat că războiul ofensiv nu se deosebea prea mult de o foarte evidentă hoție armată și asta se întîmplase în Războiul din Golful Persic. Folosind o dispută teritorială minoră și unele probleme economice la fel de neînsemnate, Saddam Hussein încercase, dintr-o lovitură, să dubleze bogăția țării sale, amenințînd apoi că-și va dubla miza din nou, atacînd Arabia Saudită; motivul pentru care se oprise la granița kuweitiano-saudită rămînea, pe vecie, un mister. La un nivel cît se poate de ușor de înțeles, totul era legat de petrol și de bogăția ce rezulta din petrol.

Dar lucrurile nu se reduceau la asta. Hussein, asemenea unui șef mafiot, se gîndise la ceva mai mult decît la bani și la puterea politică generată de bani. Iranul era, într-un fel, clarvăzător.

Toate națiunile din jurul Golfului erau națiuni islamice, cele mai multe dintre ele tradiționaliste. Existau două excepții: Bahrainul și Irakul. În primul caz, petrolul se epuizase în mare parte; de fapt era un stat-oraș separat de regat de o șosea și evoluase spre același rol pe care îl juca Nevada față de Statele Unite din Vest, un loc unde regulile normale erau nesocotite, iar băutura, jocurile de noroc și alte plăceri puteau fi gustate la o distanță convenabilă de locul de reședință, mai strict, din acest punct de vedere. În cel de al doilea caz, Irakul era un stat secular care proclamase de formă o religie de stat, lucru care explica în mare parte moartea președintelui, după o carieră lungă și activă.

Dar principiul de bază al regiunii era și va fi întotdeauna religia. Regatul Saudit era inima Islamului. Acolo se născuse Profetul. Cetățile sfinte Mecca și Medina se aflau tot acolo și din punctul acela se dezvoltase una dintre marile mișcări religioase ale lumii. Problema era nu atît petrolul cît credința. Arabia Saudită aparținea ramurei sunnite, iar Iranul celei șiite. Ryan fusese cîndva informat despre aceste diferențe care, în momentul acela, îi păruseră atît de periferice, încît nu făcuse efortul de a și le aminti. Asta era o prostie, își spuse acum președintele. Diferențele erau destul de mari ca să transforme două țări mari în dușmani reciproci și lucrul ăsta era cît se poate de important. Nu era o chestiune de bogăție în sine. Era vorba de un gen diferit de putere, acela care venea din minte și din inimă și pe urmă se transforma în cu totul altceva. Petrolul și banii nu făceau decît ca lupta să pară mai interesantă pentru cei din afară.

Mult mai interesant... Lumea industrială depindea de acel petrol. Toate statele din Golf se temeau de Iran din cauza suprafeței lui mari, a populației numeroase și a fervoarei religioase a cetățenilor lui. Pentru credincioșii sunniți, exista teama unei bănuite îndepărtări de calea adevărată a Islamului. Pentru toți ceilalți, îngrijorarea era legată de ce li se putea întîmpla atunci cînd „ereticii" vor prelua controlul asupra regiunii, căci Islamul este un sistem complex de credințe care se infiltrau în legile

civile, în politică și în orice alte forme de activitate. Pentru musulmani, lumea lui Dumnezeu reprezenta însăși Legea. Pentru Occident, constituia o dezvoltare economică neîncetată. Pentru arabi – Iranul nu este o țară Arabă – se punea problema fundamentală: locul omului în fața lui Dumnezeu.

– Da, domnule președinte, răspunse prințul Ali Bin Sheik după o clipă. Vom face o mișcare.

Vocea lui era admirabil de calmă, deși Ryan știa că, în sufletul lui numai calm nu era. Saudiții nu doriseră niciodată prăbușirea președintelui Irakului. Deși le era dușman, deși era un apostat, deși era un agresor, îndeplinise un scop strategic util pentru vecinii săi. Irakul fusese mult timp o zonă tampon între statele Golfului și Iran. Acesta era un caz în care religia venea în urma politicii care, la rîndul ei, servea scopurilor religioase. Respingînd lumea lui Allah, populația majoritar șiită a Irakului era scoasă din joc și dubla frontieră cu Kuwaitul și cu regatul privea exclusiv politica, nu religia. Dar dacă Partidul Baas cădea o dată cu liderul lui, atunci Irakul putea să se întoarcă la o conducere majoritar religioasă. Aceasta ar plasa o țară șiită la cele două hotare, iar liderul șiismului era Iranul.

Iranul va acționa, fiindcă făcuse asta mereu. Religia sistematizată de Mahomed se răspîndise în Peninsula Arabă pînă în Maroc, la vest, și în Filipine, la est. Iranul se folosise de bogăția și de populația sa numeroasă pentru a deveni națiunea islamică ce conduce, aducînd cler musulman ca să studieze în orașul său sfînt, Qom, finanțînd mișcări politice în întreaga lume islamică și aprovizionînd cu arme popoarele islamice care aveau nevoie de ajutor – musulmanii bosniaci erau un exemplu, dar nu singurul.

– Anschluss, gîndi cu voce tare Scott Adler.

Prințul Ali se uită doar la el și dădu din cap.

– Avem vreun plan ca să împiedicăm asta? întrebă Jack.

Știa răspunsul. Nu, nu avea nimeni. Așa se explica faptul că războiul din Golful Persic fusese purtat pentru obiective militare limitate, și nu pentru a răsturna agresorul. Saudiții, care schițaseră obiectivele strategice ale războiului, nu permiseseră niciodată Americii sau aliaților săi să ia în considerație o cursă spre Bagdad și aceasta în ciuda faptului că, în privința armatei irakiane

desfășurate în Kuwait și în jurul lui, capitala Irakului fusese tot atît de expusă ca un nudist pe o plajă. La acea vreme, Ryan remarcase, urmărind figurile care vorbeau la diferite programe de actualități TV, că nici măcar unul dintre comentatori nu spusese că o campanie ca la carte ar fi ignorat total Kuwaitul, ar fi ocupat Bagdadul, ca apoi să aștepte ca armata irakiană să depună armele și să se predea. Ei bine, nu oricine se pricepe să descifreze o hartă.

– Înălțimea Voastră, ce influență puteți exercita acolo? întrebă de data asta Ryan.

– În termeni practici? Minimă. Vom întinde o mînă prietenească, vom oferi împrumuturi; la sfîrșitul săptămînii vom cere Americii și Națiunilor Unite să ridice sancțiunile, cu scopul îmbunătățirii condițiilor economice, dar...

– Da..., a fost Ryan. Înălțimea Voastră, vă rog spuneți-ne ce informații ne puteți da. Angajamentul Americii față de securitatea Regatului rămîne neschimbat.

Ali dădu din cap.

– Voi transmite asta guvernului meu.

– O treabă bună, de profesioniști, remarcă Ding privind reluarea unei imagini mărite. Cu o singură excepție.

– Da, e plăcut să-ți iei banii înainte de deschiderea testamentului.

Clark fusese cîndva destul de tînăr și de impulsiv ca să gîndească în același fel ca asasinul a cărui moarte o văzuse din nou pe bandă, dar vîrsta îl făcuse mai circumspect. Acum aflase că Mary Pat dorea ca el să repete asta într-o prezentare la Casa Albă și tocmai citea cîteva documente. Încerca să citească, în orice caz.

– John ai citit vreodată ceva din *Asasinii*[1]? îl întrebă Chavez, închizînd televizorul cu telecomanda.

– Am văzut filmul, răspunse Clark fără să ridice capul.

– Erau băieți destul de serioși. Așa și trebuia să fie. Cînd folosești săbii și cuțite, trebuie să fii destul de aproape ca să-ți faci treaba. Să fii hotărît, angajat, cum spuneam noi în Light 7.

---

[1] În original, *Assassins* (engl., n.tr.).

Chavez încă nu-şi dăduse licenţa în relaţiile internaţionale, dar binecuvînta toate cărţile pe care profesorul Alpher îl forţase să le citească. Făcu un gest către televizor.

– Tipul ăsta era ca unul dintre ei, o bombă inteligentă pe două picioare – te autodistrugi, dar, mai întîi, atingi ţinta. *Asasinii* au fost primul stat terorist. Cred că pe vremea aceea, lumea nu era pregătită încă pentru un astfel de concept, dar acel mic oraş-stat manipula o întreagă regiune, doar pentru că era în stare să-l facă pe unul dintre soldaţii săi să se apropie destul de mult ca să-şi facă treaba împotriva oricui.

– Mulţumesc pentru lecţia asta de istorie, Domingo, dar...

– Ia gîndeşte-te John! Dacă s-au apropiat atît de el, se pot apropia de oricine. În afacerile dictatorilor nu există un plan de pensii, ştii asta? Securitatea din jurul lui e o treabă adevărată, serioasă, dar cineva a făcut rost de un ţintaş care s-a apropiat de el şi l-a trimis spre viaţa viitoare. E groaznic, domnule C.

John Clark trebuia să-şi amintească tot timpul că Domingo Chavez nu era prost. Vorbea cu accent încă – nu pentru că nu putea altfel, ci pentru că aşa-i venea să vorbească. Chavez, ca şi Clark, avea talent la limbile străine şi putea încă să-şi împăneze vorbirea cu cuvinte şi termeni gramaticali pe care şi-i amintea de pe vremea cînd era sergent în armată, „dar să mă bată Dumnezeu, gîndea John, dacă nu e omul cel mai ager la minte pe care l-am întîlnit vreodată". Învăţase chiar să-şi stăpînească furia şi patimile. John se corecta ori de cîte ori îi convenea să facă asta.

– Aşadar? Deosebire de cultură, deosebire de motivaţie, deosebire de...

– John, eu mă refer la capacitate. La voinţa politică de a o folosi, omule! Şi la răbdare. Cred că le-au trebuit ani întregi. De agenţi dibaci am mai auzit. Acum e prima oară cînd am văzut un ţintaş dibaci.

– Poate a fost un tip oarecare care se plictisea şi...

– Şi care ţinea să-şi dea duhul? N-aş prea crede, John! De ce să nu-l loveşti cînd îl vezi că se duce la closet la miezul nopţii şi să-i faci figura? Cu siguranţă că domnul ăsta avea ceva de spus. Şi nu numai el. Avea de transmis şi un mesaj din partea şefului.

Clark înălţă capul din hîrtiile lui cu documente şi făcu o pauză de gîndire. Un alt funcţionar guvernamental ar fi înlăturat această observaţie ca depăşind competenţele sale, dar Clark fusese băgat în serviciul guvernamental ca urmare a incapacităţii lui de a vedea limitele activităţii pe care o îndeplinea. În afară de asta, îşi amintea că fusese în Iran, că se aflase într-o mulţime care striga: „Moarte Americii!" prizonierilor legaţi la ochi de la Ambasada S.U.A. Mai mult decît atît, îşi aminti ce spuseseră unii membri ai mulţimii după ce se alesese praful de Operaţiunea Blue Light şi cît de aproape se ajunsese, cît de aproape fusese guvernul lui Komeini de a se răzbuna pe americani şi de a transforma o dispută deja urîtă într-un război deschis. Chiar şi atunci, amprentele digitale ale iranienilor fuseseră aflate în circumstanţele a tot felul de operaţii teroriste din întreaga lume, iar eşecul Americii de a trata această situaţie nu avusese darul de a îmbunătăţi lucrurile.

– Ei bine, Domingo, de-asta avem nevoie: de mai mulţi ofiţeri de luptă.

Doctoriţa chirurg avea un motiv în plus ca să nu-i placă preşedinţia soţului ei. În primul rînd, nu-l putuse vedea cînd plecase de-acasă. Fusese ocupat cu cineva – da, probabil că avusese o oarecare legătură cu ceea ce văzuse la ştirile de dimineaţă, şi asta era o treabă serioasă... Alteori, era ea nevoită să plece în grabă de acasă pentru un caz la Spitalul Hopkins. Dar nu-i plăcea că se crease un precedent.

Se uită la şirul de maşini. N-avea cum să le descrie altfel decît ca pe un total de şase Chevy Suburb. Trei dintre ele aveau sarcina să-i ducă la şcoală pe Sally (care acum avea numele de cod UMBRA) şi pe Micul Jack (STOP RAPID). Celelalte trei o duceau pe Katie (NISIPARNIŢA) la grădiniţa ei cu program de zi. Într-o anumită măsură, recunoştea Cathy Ryan, asta era vina ei. Nu voia ca viaţa copiilor ei să fie tulburată. Nu concepea ideea de a le schimba şcoala şi prietenii din cauza nenorocirii care căzuse pe capul lor. Copiii nu aveau nici o vină pentru toate astea. Fusese destul de proastă ca să cadă de acord în legătură cu noul post al lui Jack, lucru care durase vreo cinci minute şi, aşa cum se întîmplă cu toate lucrurile în viaţă, trebuia să accepte consecinţele.

Una dintre ele era faptul că le trebuia mai mult timp ca să ajungă la ore unde-şi mîzgăleau degetele, doar ca să-şi păstreze prietenii, dar – fir-ar să fie! – soluţia perfectă nu exista.

– Bună dimineaţa, Katie!

Era Don Russell care se aplecă ca să primească o îmbrăţişare şi un sărut din partea NISIPARNIŢEI. Cathy nu se putu împiedica să zîmbească. Acest agent era trimisul lui Dumnezeu. Era un om care avea şi el nepoţi şi care iubea sincer copiii, mai ales pe cei mici. El şi Katie se împrieteniseră din prima clipă. Cathy îşi sărută mezina, în loc de la revedere, şi îl salută pe bodygardul ei. Era pur şi simplu revoltător ca un copil să aibă nevoie de un bodygard! Dar Cathy îşi amintea propriile experienţe cu teroriştii şi trebui să accepte şi asta. Russel o ridică pe UMBRĂ, o puse pe scaunul ei, îi încheie centura şi primul grup de trei maşini porni.

– Pa, mami!

Sally se afla acum în faza în care ea şi mami erau prietene şi nu se sărutau. Cathy accepta asta, deşi nu-i plăcea. Acelaşi lucru se întîmplă şi cu micul Jack:

– Pe curînd, mami!

Dar John Patrick Ryan Junior era băiat destul de mare ca să pretindă un loc în faţă, pe care-l obţinu de data asta. Cei doi subofiţeri măriseră personalul pazei datorită felului în care familia Ryan venise la Casa Albă, cu un total de douăzeci de agenţi care aveau pentru moment sarcina să-i protejeze pe copii. Lui Cathy i se spusese că acest număr va scădea peste o lună, două. Copiii vor fi transportaţi în maşini normale, în locul automobilelor Suburban blindate. Cît despre CHIRURG, elicopterul ei o aştepta.

Fir-ar să fie! Era însărcinată cu Little Jack cînd aflase că teroriştii... De ce naibii fusese de acord cu toate astea? Cel mai revoltător lucru era că se măritase cu cel ce era considerat omul cel mai puternic din lume, dar şi el, şi familia lui trebuia să primească ordine de la alţii.

– Ştiu, doamnă doctor.

Era vocea lui Roy Altman, agentul ei principal.

– Afurisită viaţă, nu-i aşa?

Cathy întoarse capul:

– Poţi să citeşti gîndurile oamenilor?

– Asta face parte din obligaţiile mele de serviciu, ştiu...

– Te rog, numele meu e Cathy.

Altman aproape roşi. Mai multe prime doamne îşi dăduseră aere de regine o dată cu ascensiunea respectivului soţ la POTUS, iar pe copiii politicienilor nu era întotdeauna o plăcere să-i păzeşti, dar familia Ryan, membrii Serviciului de Pază erau deja de acord, nu semăna deloc cu cei pe care trebuia să-i păzească de obicei. Într-un fel, asta nu era neapărat un lucru bun, dar era greu să nu-ţi fie simpatici.

– Poftiţi, spuse el, întinzîndu-i o geantă din fibră textilă.

Era bagajul ei pentru ziua respectivă.

– Două proceduri, apoi urmărirea medicală, îi spuse ea.

Măcar în timpul zborului putea să completeze cîteva hîrtii. Asta era avantajos, nu?

– Ştiu. Am aranjat cu profesorul Katz să ne contacteze prin poştă; în felul ăsta vă putem urmări programul, îi explică Altman.

– Faceţi şi verificări sociale despre pacienţii mei? întrebă Cathy, încercînd să glumească.

Dar asta nu era o glumă.

– Da, fişele de la spital conţin numele, ziua de naştere şi numărul de la Protecţia Socială. Noi ne ocupăm de verificările N.C.I.C. (National Crime Information Center) şi de verificările din propriile fişe privindu-i... cei pe care-i urmărim.

Căutătura pe care o provocă această declaraţie n-a fost chiar prietenoasă, dar Altman n-a luat-o drept o jignire personală. Intrară în clădire şi după cîteva minute ieşiră, păşind spre elicopterul care aştepta. Cathy observă camere de luat vederi pentru ştiri, care înregistrau momentul cînd colonelul Hank Goodman puse motoarele în mişcare.

În camera operativă a Serviciului Secret al S.U.A., cu cîteva străzi mai încolo, tabela de înregistrare arăta noi semnale. POTUS (Preşedintele Statelor Unite) era localizat de lumina roşie LED în Casa Albă. FLOTUS (Prima Doamnă a Statelor Unite) apărea ca fiind în tranzit. UMBRA, STOP RAPID şi NISIPARNIŢA apăreau pe o altă tabelă. Aceleaşi informaţii erau transmise printr-o legătură digitală doar lui Andrea Price care stătea în afara Salonului Oval şi citea ziarul. Alţi agenţi se aflau deja la Şcoala

Catolică St. Mary şi la Grădiniţa cu program de zi Giant Steps, ambele lîngă Annapolis şi la Spitalul Johns Hopkins. Copiii familiei Ryan rulau pe U.S. Route 50 şi poliţia statului Maryland ştia asta, de aceea postase alte maşini pe aceeaşi şosea, pentru a marca vizibil prezenţa poliţiei. În acelaşi timp, un alt elicopter al Infanteriei Marine venea în urma elicopterului CHIRURGULUI şi un al treilea, cu o echipă de agenţi bine înarmaţi la bord, îi urmărea pe cei trei copii. Dacă vreun asasin serios s-ar fi aflat acolo, ar fi observat desfăşurarea de forţe poliţieneşti. Agenţii din vehiculele în mişcare erau în starea lor obişnuită de alertă, urmărind maşinile, înregistrîndu-le, în eventualitatea că una dintre ele apărea cam des. Maşini fără număr de înregistrare ale Serviciilor Secrete rulau în jur, independent, făcînd cam acelaşi lucru, camuflate drept vehicule de navetişti. Familia Ryan nu avea să ştie niciodată cu adevărat cîtă pază era desfăşurată în jurul ei; ar fi ştiut doar dacă întreba şi puţini ar fi vrut să afle răspunsul.

Începuse o zi obişnuită.

Acum nu se mai putea îndoi. N-avea nevoie de doctorul Moudi ca să-i spună. Durerile de cap se înrăutăţiseră, oboseala devenise acută. I se întîmpla ceea ce i se întîmplase tînărului Benedict Mkusa, gîndi ea, apoi începu să spere că putea fi o revenire a vechii ei maladii; era prima oară cînd îi venise ideea asta. Dar, apoi, apărură durerile, nu la încheieturi, ci, mai întîi, la stomac; se simţea de parcă ar fi urmărit un front atmosferic în mişcare, norii albi mînînd o furtună puternică, violentă; ea nu avea altceva de făcut decît să aştepte şi să se teamă de ceea ce urma, căci ştia tot ce va veni. O parte din mintea ei încă nu voia să creadă, cealaltă parte încerca să se piardă în rugăciune şi în credinţă, dar asemenea unui om care urmăreşte un film de groază şi-şi acoperă faţa cu mîinile în semn de împotrivire, încerca să privească cu coada ochiului să vadă ce urma să vină, groaza ei fiind cu atît mai mare, cu cît era, de fapt, inutil să fugă de ea.

Greaţa îi era din ce în ce mai mare şi, în curînd, n-avea s-o mai poată controla prin propria voinţă, oricît ar fi fost aceasta de puternică.

Se afla într-una dintre camerele rezervate ale spitalului. Afară, soarele era încă puternic, cerul fără nori – o zi frumoasă a nesfîrşitului anotimp primăvară-vară din Africa. Lîngă patul ei era o instalaţie care îi injecta în braţ o soluţie salină sterilă, amestecată cu analgezice uşoare şi fortifiante care să-i întărească trupul, dar totul devenise un joc al răbdării. Sora Jean Baptiste nu avea altceva de făcut decît să aştepte. Trupul ei era vlăguit de oboseală şi atît de chinuit de dureri, încît îi trebui un minut de efort ca să întoarcă capul să vadă florile de dincolo de fereastră. Primul val puternic de greaţă o cuprinse pe neaşteptate şi abia reuşi să apuce vasul în care să vomeze. Îşi păstra încă reacţiile de soră medicală şi era încă destul de detaşată ca să observe petele de sînge, deşi Maria Magdalena îi trase vasul din mînă ca să-l verse într-un conteiner special. Tovarăşa ei de profesie şi de călugărie purta un echipament steril, mănuşi de cauciuc, dar ochii ei nu reuşiră să-i ascundă tristeţea.

– Bună ziua, soră.

Era doctorul Moudi, echipat cam în acelaşi fel, ochii lui de culoare mai închisă rămînînd inexpresivi deasupra măştii verzi. Îi verifică fişa care stătea atîrnată la picioarele patului. Temperatura fusese notată cu zece minute înainte şi era încă în creştere. Telexul din Atlanta privitor la sîngele ei sosise şi mai de curînd, făcîndu-l pe doctor să se ducă imediat în clădirea unde se aflau camerele de izolare. Pielea ei de blondă fusese palidă doar cu cîteva ore mai înainte. Acum părea uşor îmbujorată şi uscată. Moudi se gîndi că trebuia să facă în aşa fel, încît să scadă temperatura pacientei cu frecţii de alcool, poate cu gheaţă, mai tîrziu, ca să combată febra. Iar asta va afecta demnitatea sorei. Se îmbrăca, într-adevăr, foarte cast, aşa cum le stă bine femeilor, iar halatul de spital pe care-l purta acum nu era mai prejos de virtutea ei. Dar mai presus de orice era expresia ochilor ei... Ea ştia... Totuşi, el trebuia să i-o spună.

– Soră, îi spuse doctorul, ţi s-a făcut testul sîngelui care a reacţionat pozitiv la anticorpii Ebola.

Sora dădu din cap:

– Înţeleg.

– Deci, mai ştii şi altceva, adăugă el cu blîndeţe, faptul că douăzeci la sută dintre pacienţi supravieţuiesc acestei boli. Există speranţe. Eu sînt un doctor bun, iar Sora Magdalena, aici de faţă, este o soră minunată. Te vom ajuta din toate puterile noastre. Menţin legătura şi cu cîţiva dintre colegii mei. N-o să te părăsim. Îţi cerem şi ţie să nu te dai bătută. Îndreaptă-ţi gîndul către Dumnezeul tau, bună doamnă! Cu siguranţă că o să-i dea ascultare unei fiinţe atît de virtuoase.

Cuvintele îi veneau uşor în minte, căci Moudi era, în definitiv, doctor, şi încă unul bun. Se surprinse pe sine însuşi dîndu-şi seama că dorea ca ea să supravieţuiască.

– Mulţumesc, domnule doctor.

Înainte de a pleca, Moudi, i se adresă celeilalte călugăriţe:

– Te rog să mă ţii la curent.

– Sigur că da, domnule doctor.

Moudi o luă la stînga, spre uşă, şi ieşi din cameră, scoţîndu-şi din mers echipamentul de protecţie şi aruncînd tot ce avusese pe el într-un conteiner special. Îşi notă în minte să nu uite să vorbească cu administratorul şi să-i ceară să aplice cu grijă toate precauţiile necesare. Dorea ca această călugăriţă să fie ultimul caz de Ebola din spital. Chiar în timp ce vorbea, o parte a echipei Organizaţiei Mondiale a Sănătăţii se afla în drum spre familia Mkusa, unde urma să le ia un interviu părinţilor îndureraţi, vecinilor şi prietenilor, cu scopul de a afla de la ei unde şi cum putuse Benedict să contracteze virusul. Cel mai probabil, de la o muşcătură de maimuţă...

Dar asta era doar o probabilitate. Se ştia puţin despre Ebola Zair, şi majoritatea necunoscutelor erau importante. Cu siguranţă că existase în zonă de secole şi chiar de mai multă vreme; era una dintre maladiile ucigătoare dintr-o regiune în care bîntuiau bolile, pe care medicii, de vreo treizeci de ani încoace, o numeau „febra junglei". Focarul era încă un subiect de speculaţii. Mulţi credeau că maimuţa era purtătorul, dar care anume specie de maimuţă nu ştia nimeni, de fapt, fuseseră prinse sau împuşcate mii pentru a se stabili acest lucru, dar fără nici un rezultat. Nu erau nici măcar siguri că era vorba despre o boală tropicală, primele descoperiri

documentate ale acestei clase de epidemii avînd loc, de fapt, în Germania. Mai exista o boală foarte asemănătoare şi în Filipine.

Ebola apărea şi dispărea, ca un fel de fantomă. Exista şi o aparentă periodicitate. Cazurile recunoscute avuseseră loc la intervale de opt-zece ani – neexplicate şi oarecum suspecte – deoarece Africa era încă într-un stadiu de primitivitate şi existau toate motivele să se creadă că victimele puteau contracta boala şi puteau muri de pe urma ei în doar cîteva zile, fără să mai aibă timp să apeleze la ajutor medical. Structura era oarecum înţeleasă, iar simptomele erau cunoscute, dar restul era încă un mister. Asta neliniştea comunitatea medicală, căci Ebola Zair avea, în general, o rată a mortalităţii de optzeci la sută. Doar una din cinci victime supravieţuia şi de ce se întîmpla aşa era doar o întrebare dintr-o listă amplă. Din toate aceste motive, Ebola îşi făcea perfect treaba.

Atît de bine încît devenise unul dintre virusurile cele mai temute de către om... Probe din acest virus existau la Atlanta, la Institutul Pasteur din Paris şi în alte cîteva instituţii unde era studiat în condiţii asemănătoare celor din romanele S.F., cu doctori şi tehnicieni costumaţi ca astronauţii. Despre Ebola nu se ştia nici măcar atît cît să se poată lucra la un vaccin. Cele patru variante cunoscute – cea de a patra fusese descoperită într-un accident ciudat în America; dar acel soi, letal, în toate cazurile la maimuţe, nu avea, inexplicabil, efecte serioase asupra omului – erau prea diferite între ele. Chiar în acel moment, oamenii de ştiinţă din Atlanta, dintre care pe unii Moudi îi cunoştea, făceau cercetări cu microscoape electronice pentru a stabili structura acestei noi tulpine, pentru a o compara, mai apoi, cu mostre ale celorlalte soiuri cunoscute. Acest proces putea dura săptămîni şi, probabil, asemenea altor eforturi, va da doar rezultate parţiale.

Pînă la descoperirea focarului bolii, acesta nu era decît un virus ciudat, ucigător şi misterios, de parcă fusese adus de pe altă planetă. Perfect.

Pacientul Zero, Benedict Mkusa murise; trupul lui fusese incinerat prin ardere cu petrol, iar virusul murise o dată cu el. Moudi luase o mică mostră de sînge, dar nu era suficient. Cu sora Jean Baptiste era totuşi altceva. Moudi se gîndi o clipă la asta, apoi ridică receptorul telefonului ca să sune la Ambasada Iraniană din

Kinshasa. Erau muncă de făcut şi multe lucruri de pus la punct. Mîna lui şovăi, ţinînd receptorul telefonului la jumătatea drumului între masă şi ureche. Ce se va întîmpla dacă Dumnezeu va da ascultare rugăciunilor ei? Se putea întîmpla aşa, îşi zise Moudi. Da, se putea. Era o femeie foarte virtuoasă care-şi petrecea tot atîtea ore din zi în rugăciune ca oricare credincios din oraşul său natal, Qom, o femeie a cărei încredere în Dumnezeul ei era puternică şi care-şi închinase viaţa ajutorării celor aflaţi în nevoie. Acestea erau trei dintre cele cinci fundamente ale Islamului, la care el putea adăuga un al patrulea – Postul Paştelui creştin care nu era chiar atît de diferit de Ramadanul islamic. Acestea erau gînduri primejdioase, dar dacă Allah ar auzi rugăciunile ei, atunci ceea ce intenţiona el să facă nu-i era scris şi nu avea să se întîmple, iar dacă rugăciunile ei nu erau auzite... Moudi îşi propti receptorul între ureche şi umăr şi formă numărul.

– Domnule preşedinte, nu putem să ne mai facem că n-avem habar.

– Da, înţeleg, Arnie.

Era ciudat, dar acum se punea o problemă de ordin tehnic. Cadavrele trebuia, în mod clar, identificate căci nimeni nu era mort pînă cînd nu se scria asta pe o hîrtie şi pînă cînd acea persoană nu era declarată decedată; în cazul că era senator sau membru al Congresului, postul lui nu era vacant, şi nu putea fi ales altcineva în locul lui, Congresul devenind un fel de scoică goală. Certificatele vor fi date publicităţii astăzi şi, pînă într-o oră, guvernatorii „diferitelor state" îl vor consulta pe Ryan în diferite probleme sau îl vor informa despre iniţiativele lor. Cel puţin un guvernator va demisiona din funcţia sa astăzi pentru a fi numit în Senatul Statelor Unite de către următorul locţiitor de guvernator, printr-un elegant, deşi evident, gest de recompensă sau, cel puţin, aşa se zvonea, că se va întîmpla.

Volumul de informaţii era uimitor, chiar şi pentru cineva familiarizat cu sursele. Cuprindea mai mult de paisprezece ani. Timpul nu putea fi mai bine ales, acesta fiind momentul cînd ziarele şi revistele importante adoptaseră sistemul electronic de informaţie World Wide Web (WWW) şi pentru care imperiile

mass-media cereau prețuri modeste pentru un material ce, altfel, ar fi fost stocat în subsoluri mucegăite sau, în cel mai bun caz, ar fi fost vîndut bibliotecilor universitare pe mai nimic. Sistemul informatizat era o sursă de venit relativ nouă și netestată, dar mediile de informare în masă se năpustiseră asupra lui, căci, acum, pentru prima oară, știrile nu mai erau efemere ca în trecut. Acest sistem devenise era acum o sursă accesibilă reporterilor, studenților, celor curioși din fire, precum și celor al caror interes mai mult de ordin profesional. Și, mai mult decît orice altceva, numărul uriaș de oameni care făceau cercetări privitoare la un cuvînt cheie ar fi facut imposibila oricui verificarea tuturor cercetărilor.

În orice caz, el era foarte atent sau, mai bine zis, oamenii lui erau foarte atenți. Cercetările fiind făcute pe web, aveau loc toate în Europa, mai ales la Londra, prin accesul la Internetul nou-nouț și la alcătuirea rapoartelor, lucru care nu dura mai mult decît era nevoie pentru introducerea datelor în computer sau prin rapoartele academice la care avea acces multă lume. Cuvintele cheie ca RYAN JOHN PATRICK, RYAN JACK, RYAN CAROLINE, RYAN CATHY, COPIII FAMILIEI RYAN, FAMILIA RYAN și multe altele erau alimentate prin intermediul unui computer și se poate spune ca se obținuseră mii de „succese". Multe erau false, căci Ryan nu era un nume atît de rar, dar procesul de verificare nu era deosebit de dificil.

Primele înregistrări video cu adevărat interesante aparuseră atunci cînd Ryan avea treizeci și unu de ani și cînd fusese pentru prima dată sub lumina reflectoarelor la Londra. Se pastraseră chiar și fotografiile și, deși introducerea lor în computer necesită timp, merita să aștepți. Mai ales prima. Aceea înfățișa un tînar trîntit pe stradă, acoperit de sînge. Nu te punea, oare, pe gînduri? Omul din fotografie părea, într-adevăr, mort, dar el știa că cei răniți păreau adesea morți. Apoi, apăru un alt set de imagini care arătau un automobil accidentat și un mic elicopter. În anii care urmau, datele despre Ryan deveniră surprinzător de puține, constînd mai cu seamă în satire privitoare la declarațiile pe care le făcuse în fața Congresului American în spatele ușilor închise. Mai erau și alte documente privitoare la sfîrșitul administrației

Fowler – imediat după confuzia inițială se anunțase că Ryan însuși împiedicase lansarea unor rachete nucleare... Chiar Ryan facuse aluzie la asta față de Daryaei... Dar această informație nu fusese niciodată confirmată și nici Ryan nu discutase niciodată problema cu nimeni. Acest lucru era important. Spunea ceva despre omul respectiv. Dar și asta putea fi lăsat la o parte.

Soția sa... Presa se ocupase mult de ea; unul dintre articole menționa chiar numărul biroului ei de la spital. Era un chirurg priceput. Asta era frumos; un articol recent spunea că-și va continua activitatea. Excelent. Știau de unde să ia informații despre ea.

Copiii... Cel mai mic – da, cel mai mic se ducea la aceeași grădiniță cu program de zi la care se dusese cel mare. Avea o imagine care arăta asta. Un reportaj privitor la primul angajament al lui Ryan la Casa Albă chiar la școala la care se duceau copiii cei mari...

Toate astea erau lucruri uimitoare. El se angajase în acest efort de cercetare știind că va obține toate sau majoritatea informațiilor, dar, chiar și așa, într-o singură zi se adunaseră mai multe informații decît ar fi putut obține zece oameni în aceeași situație într-o săptămînă, cu un risc considerabil de a se expune. Americanii erau atît de caraghioși! Pur și simplu, te pofteau să-i ataci... Ideea de discreție sau de protecție le era străină. Una era ca un lider să apară în public cu familia sa din cînd în cînd; toți făceau asta. Dar alta era să le permită tuturor să știe lucruri pe care nimeni nu trebuia, de fapt, să le știe.

Pachetul de documente, care conținea peste 2 500 de pagini, va fi colaționat și verificat de personalul său. Nu existau nici un fel de planuri de acțiune în vreo direcție. Acestea erau simple informații. Dar lucrurile nu se opreau aici.

– Știi, cred că-mi place să vin la serviciu cu elicopterul, îi spuse Cathy Ryan lui Roy Altman.

– Da?

– Mai puțin consum de nervi decît dacă aș conduce eu mașina. Nu cred că asta o să dureze, adăugă ea pășind mai departe, la coada de la cantină.

– Poate că da.

Altman se uita tot timpul în jurul lui, dar mai erau alţi doi agenţi în încăpere, care se străduiau cît puteau să pară invizibili şi nu reuşeau deloc. Deşi spitalul Johns Hopkins era o instituţie cu nu mai puţin de 2400 de medici, era totuşi un fel de oraş în miniatură, unde aproape toţi se cunoşteau între ei şi doctorii nu umblau cu arme la ei. Altman nu se îndepărta de Cathy Ryan ca să se obişnuiască mai bine cu rutina şefei lui, dar pe ea asta nu părea c-o deranjează. Stătuse lîngă ea în timpul celor două proceduri de dimineaţă şi, cu talentul ei de profesor, Cathy îi explicase fiecare fază a procesului în cele mai mici detalii. În această după-amiază va face vizite, ca profesor, cu vreo jumătate de duzină de studenţi. Era prima experienţă din funcţia de acum în care Altman avea ceva de învăţat, ceva care avea valoare în altă specialitate decît politica, un domeniu pe care ajunsese să-l deteste. Următoarea remarcă pe care o făcu a fost aceea că CHIRURGUL mînca asemenea proverbialei vrăbiuţe. Ajunse în faţă şi plăti prînzul ei şi al lui Altman, nesocotind un scurt protest din partea acestuia.

– Sînt pe terenul meu, Roy.

Cathy aruncă o privire în jur şi îl descoperi pe omul cu care ar fi vrut să stea la masă. Deci, porni într-acolo, cu Altman în urma ei.

– Hei, Dave!

Decanul James şi oaspetele lui se ridicară în picioare.

– Bună, Cathy! Dă-mi voie să-ţi prezint pe un nou membru al facultăţii. Pierre Alexandre, Alex, iar ea e Cathy Ryan...

– Aceeaşi persoană care...

– Vă rog, sînt încă doctor şi...

– Eşti cea de pe lista Lasker?

Alexandre o surprinse cu această întrebare.

– Da.

– Felicitări, doamnă doctor!

El îi întinse mîna. Cathy trebui să-şi pună tava jos ca să dea mîna cu el. Altman îi urmărea cu o privire care încerca să fie neutră, deşi nu reuşea.

– Dumneata trebuie să fii de la Serviciul de Pază.

– Da, domnule. Roy Altman.

– Excelent! O doamnă atît de încîntătoare şi atît de deşteaptă merită protecţia cuvenită, spuse Alexandre. Eu tocmai am părăsit armata, domnule Altman. I-am văzut pe băieţii dumneavoastră la Walter Reed. Pe vremea cînd fiica preşedintelui Fowler s-a întors din Brazilia cu un microb tropical, eu m-am ocupat de cazul ei.

– Alex lucrează cu Ralph Forster, îi explică decanul în timp ce toţi luară loc.

– De la boli infecţioase, îl lămuri Cathy pe bodyguardul ei.

Alexandre dădu afirmativ din cap.

– Acum abia mă familiarizez cu secretele serviciului. Dar am un permis de parcare, asta înseamnă că sînt de-al lor.

– Sper că sînteţi un profesor tot atît de bun ca Ralph.

– Un mare doctor, încuviinţă Alexandre.

Cathy îşi spuse că-i plăcea noua ei cunoştinţă. Apoi se gîndi la accentul lui şi la manierele lui sudice.

– Ralph a venit cu avionul în Atlanta în dimineaţa asta.

– Se întîmplă ceva special?

– Un posibil caz de Ebola Zair: un băiat african de opt ani. Am primit informaţia prin e-mail azi dimineaţă.

Ochii lui Cathy se îngustară. Deşi lucra în cu totul alt domeniu al medicinei, primea şi ea, ca toţi doctorii, Raportul de Morbiditate şi Mortalitate, fiind, pe cît putea, la curent cu toate. Medicina este un domeniu în care înveţi toată viaţa.

– Doar un caz?

– Da, spuse Alexandre, dînd din cap. Se pare că băiatul avea o muşcătură de maimuţă pe braţ. Am fost şi eu acolo, la Detrick în timpul ultimei epidemii destul de restrînse, în 1990.

– Cu Gus Lorenz? îl întrebă decanul James.

Alexandre neagă din cap:

– Nu, Gus era ocupat cu altceva pe vremea aceea. Conducătorul echipei era George Westphal.

– Ah, da, el...

– A murit, confirmă Alexandre. Noi am păstrat secretul, dar el a luat virusul. Eu l-am îngrijit. N-a fost o plăcere să fii de faţă.

– Ce-a greşit? Eu nu-l cunoşteam bine, spuse James, dar Gus mi-a spus că era un om în plină ascensiune. La Centrul Universitar din Los Angeles, dacă-mi aduc eu aminte bine.

– George era un profesionist strălucit, cel mai bun om de la analiza structurilor pe care l-am cunoscut vreodată. A fost la fel de prudent ca noi toţi, dar, a luat microbul şi noi nu ne-am putut da seama niciodată cum de s-a întîmplat asta. În orice caz, acea epidemie a făcut şaisprezece victime. Au fost şi doi supravieţuitori, două femei, amîndouă abia trecute de douăzeci de ani şi n-am reuşit să aflăm nimic deosebit despre ele. Poate că au fost doar norocoase, spuse Alexandre fără prea multă convingere.

Astfel de lucruri se întîmplau, nu se ştia cum. Problema era că nu identificase virusul, deşi era treaba lui să o facă.

– În orice caz, au fost doar optsprezece victime în total şi asta a fost un noroc. Noi am stat acolo vreo şase-şapte săptămîni. Am luat o puşcă cu mine, m-am dus în pădure şi-am pus jos cam vreo sută de maimuţe, încercînd să găsesc purtătorul. Fără nici un rezultat. Soiul ăsta se numeşte Ebola Zair Mayinga. Cred că acum îl compară cu ceea ce a contractat băieţelul ăla. Ebola e o chestie mică şi perfidă care-ţi alunecă printre degete.

– Doar unul?

– Asta-i întrebarea... Metoda de expunere este, ca de obicei, necunoscută.

– O muşcătură de maimuţă?

– Da, dar n-o să găsim niciodată maimuţa. Niciodată n-am reuşit asta.

– Este chiar mortală? întrebă Altman, care nu reuşea să se ţină în afara conversaţiei.

– Domnule, concluzia oficială este de mortalitate în optzeci la sută din cazuri. Uite cam cum e asta. Dacă-ţi scoţi pistolul şi mă împuşti în piept acum, aici, pe loc, am mai multe şanse decît dacă mă molipsesc de microbul ăsta minuscul.

Alexandre îşi unse chifla cu unt şi-şi aminti de vizita lui la văduva lui Westphal. Asta-i tăie pofta de mîncare.

– Poate că acum lucrurile stau mult mai bine, cu chirurgii ăia care lucrează acolo, la Halstead. Ai mai multe şanse cu leucemia. Ceva mai puţine şanse cu SIDA, dar măcar HIV-ul ăla îţi dă un răgaz de zece ani. Ebola îţi dă, poate, zece zile. Mai periculos nici că se poate.

11

MAIMUŢE

Ryan îşi scrisese singur tot ce avusese de scris. Publicase două cărţi de istorie navală – acum i se păra că făcuse asta într-o viaţă anterioară, care îi revenea în minte sub puterea hipnozei – şi nenumărate lucrări pentru C.I.A. Le făcuse pe toate singur, mai întîi, la o maşină de scris, mai tîrziu, la diferite computere personale. Nu-i plăcuse niciodată să scrie – era o treabă atît de grea –, dar îi plăcuse singurătatea pe care o implica, îi plăcuse să fie singur în mica lui lume intelectuală, ferit de orice soi de întrerupere în timp ce-şi formula gîndurile şi potrivea felul lor de prezentare pînă cînd le aducea cît putea mai aproape de perfecţiune. În felul ăsta, erau întotdeauna propriile gînduri şi întregul proces era unul onest.

Dar acum nu mai era aşa.

Principalul lui autor de discursuri era Callie Weston, o femeie scundă, mignonă, cu un păr de un blond perfect, o magiciană a cuvintelor care, ca majoritatea membrilor echipei uriaşe de la Casa Albă, se urcase la bord o dată cu preşedintele Fowler şi nu reuşise niciodată să mai plece.

– Nu v-a plăcut discursul meu pentru slujba de la biserică?

Mai era şi impertinentă.

– Ca să fiu sincer, am hotărît pe loc să spun altceva.

În clipa aceea, Jack îşi dădu seama că se apăra în faţa unei persoane pe care abia dacă o cunoştea.

– Am plîns.

Făcu o pauză pentru efect, uitîndu-se ţintă în ochii lui cîteva clipe cu privirea neclintită a unui şarpe veninos, de bună seamă cîntărindu-l.

– Nu sînteţi ca ceilalţi.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun... trebuie să mă înţelegeţi, domnule preşedinte... Preşedintele Fowler m-a ţinut pe lîngă el pentru că-l făceam să pară plin de compasiune – pe el care era un om rece ca gheaţa în multe privinţe, bietul om. Preşedintele Durling m-a păstrat pentru că nu avea pe altcineva mai bun. Mă lovesc mereu de membri ai personalului, peste tot. Le place să stilizeze munca mea. Mie nu-mi place să fiu corectată de trîntori. Ne certăm. Arnie mă protejează fiindcă am fost la şcoală cu nepoata lui preferată; sînt cea mai bună de pe-aici în munca asta, dar poate că sînt cea mai mare pacoste pentru toţi membrii personalului dumneavoastră. E bine să ştiţi asta.

Era o explicaţie bună, dar nu la subiect.

– Cum adică, nu sînt ca ceilalţi? o întrebă Jack.

– Spuneţi ceea ce credeţi cu adevărat, în loc să spuneţi ce credeţi că cred oamenii că vor să audă. O să fie greu să scriu pentru dumneavoastră. Nu pot să fac acelaşi lucru. Trebuie să învăţ să scriu în felul în care îmi plăcea să scriu, nu în felul în care sînt plătită să scriu şi trebuie să învăţ să scriu după cum vorbiţi dumneavoastră. N-o să fie uşor deloc, îi spuse ea, pregătindu-se deja să răspundă provocării.

– Înţeleg.

Pentru că doamna Weston nu aparţinea cercului mai intim al personalului, Andrea Price stătea rezemată de perete (s-ar fi putut spune că stătea într-un colţ, numai că Biroul Oval nu are colţuri) şi observa totul cu o faţă inexpresivă, sau, cel puţin, încerca asta. Ryan învăţase să ghicească ce gîndea din gesturile ei. Era clar că Price nu prea se dădea în vînt după Weston. Ryan se întreba de ce.

– Ei, ia spune, ce poţi să produci în cîteva ore?

– Domnule preşedinte, asta depinde de ceea ce vreţi să spuneţi, replică autoarea de discursuri.

Ryan îi răspunse în cîteva fraze scurte. Ea nu notă nimic. Reţinu totul, zîmbi şi vorbi din nou:

– O să vă distrugă. Ştiţi asta. Poate că Arnie nu v-a spus încă, poate că nimeni dintre membrii personalului nu v-a spus sau nu vă va spune vreodată, dar aşa se va întîmpla.

Această observaţie o clinti pe Andrea Price din locul ei de lîngă zid. Ea nu mai stătea acum sprijinită, ci dreaptă.

– Ce te face să crezi că vreau să rămîn aici?

Ea clipi din ochi:

– Mă scuzaţi, nu prea sînt obişnuită cu aşa ceva...

– Conversaţia noastră ar putea să fie interesantă, dar eu...

– Am citit una dintre cărţile dumneavoastră, alaltăieri. Nu sînteţi prea priceput la mînuirea cuvintelor – nu sînteţi foarte elegant, asta-i o estimare tehnică – dar spuneţi lucrurile clar. Aşa că trebuie să-mi refac stilul retoric ca să-l fac să vi se potrivească. Fraze scurte. Aveţi cunoştinţe bune de gramatică. Îmi închipui c-aţi mers la şcoli catolice. Nu-i minţiţi pe oameni. Le spuneţi totul verde în faţă.

Tăcu şi zîmbi.

– Cît de lung să fie discursul? continuă ea.

– Să zicem de cincisprezece minute.

– Mă întorc peste trei ore, promise Weston şi se ridică.

Ryan încuviinţă din cap şi ea ieşi din încăpere. Preşedintele se uită la Andrea Price.

– Hai, dă-i drumul! porunci el.

– E cea mai mare pacoste de-aici. Anul trecut a atacat un membru mai tînăr din personal în legătură cu o problemă. A trebuit să-i despartă un om din pază.

– Ce problemă?

– Tipul a spus ceva urît despre unul dintre discursurile ei şi a insinuat că ea nu provenea dintr-o familie aşezată. A doua zi el a plecat. Nici o pagubă! spuse Price în concluzie. E ca o primadonă îngîmfată. Nu trebuia să spună ce-a spus.

– Şi dacă are dreptate?

– Domnule preşedinte, asta nu e treaba mea, dar orice...

– Are dreptate?

– Nu sînteţi precum ceilalţi, domnule preşedinte.

Price nu spuse dacă gîndea că asta era bine sau era rău şi Ryan n-o întrebă.

Oricum, președintele avea alte lucruri de făcut. Ridică receptorul telefonului de pe biroul lui și-i răspunse un secretar.

– Poți să mi-l dai pe George Winston de la Grupul Columbus?

– Da, domnule președinte. Am să vă fac legătura.

N-avea acel număr chiar la îndemînă, așa că ridică alt telefon pentru Biroul Semnale. Acolo, un subofițer de la Forțele Navale avea numărul pe o notă poștală și îl citi. O clipă mai tîrziu, înmînă nota poștală ofițerului de la Infanteria Marină care ocupa scaunul de lîngă el. Ofițerul își băgă mîna în geantă, găsi patru monede de douăzeci și cinci de cenți și i le întinse băiatului care zîmbea superior.

– Domnule președinte, puteți vorbi cu domnul Winston, se auzi vocea din intercom.

– George?

– Da, domnule președinte.

– Cît de repede poți s-ajungi aici?

– Jack... Domnule președinte, încerc să-mi pun treburile în ordine și...

– Cît de repede? îl întrebă Ryan mai răspicat.

Winston avu nevoie de o clipă de gîndire. Echipa Gulfstream pe care o conducea nu se afla la îndemînă pentru nici o acțiune în acea zi. „Ca s-ajung la Aeroportul Newark", se gîndi el...

– Pot să iau trenul următor...

– Anunță-mă în ce tren te afli. Te-așteaptă ceva aici.

– Foarte bine, dar trebuie să știți că eu nu pot...

– Ba da, poți! Ne vedem peste cîteva ore.

Ryan puse receptorul jos și se uită la Price. Andrea, fă rost de un agent și de o mașină care să-l întîmpine la gară.

– Da, domnule președinte.

Ryan observă că era plăcut să dai ordine și să vezi că ele sînt îndeplinite. Omul se poate obișnui și cu asta.

– Nu-mi plac armele! spuse ea destul de tare pentru ca să se ridice cîteva capete, deși copiii se aplecară din nou peste blocurile de desen și creioanele lor colorate.

Era un număr neobișnuit de mare de adulți în jur, dintre care trei aveau cabluri în spirală atașate de căștile pe care le purtau. Cei trei întoarseră toți capul să vadă o mamă „agitată" (așa era

cuvîntul pe care-l folosea toată lumea în astfel de cazuri). Ca şef al acestei echipe, Don Russel făcu un pas înainte.

– Bună ziua, spuse el arătîndu-şi legitimaţia de la Serviciul Secret. Pot să vă fiu de vreun folos?

– N-ai ce căuta aici!

– Ba da! Vă rog să-mi spuneţi cum vă numiţi.

– De ce? întrebă Sheila Walker.

– Ei bine, doamnă, e plăcut să ştii cu cine stai de vorbă, nu? o întrebă Russel pe un ton împăciuitor. Era tot atît de plăcut să verifici trecutul unor astfel de oameni.

– Este doamna Walker, spuse doamna Marlene Daggett, proprietara şi directoarea grădiniţei cu program de zi Giant Steps.

– Ah, şi el e băieţelul dumneavoastră, Justin, nu-i aşa? o întrebă Russel zîmbind.

Copilul de patru ani construia un turn din cuburi de lemn pe care apoi îl dărîma, spre veselia celor prezenţi.

– Am vrut doar să spun că nu-mi plac armele, mai ales acolo unde sînt copii.

– Doamnă Walker, în primul rînd, noi sîntem poliţişti. Ştim ce să facem cu armele, fără riscuri. În al doilea rînd, regulamentul ne cere să fim înarmaţi tot timpul. În al treilea rînd, trebuie să înţelegeţi că fiul dumneavoastră n-are să fie nicicînd mai în siguranţă decît atunci cînd e aici, cu noi. Nu trebuie să vă faceţi griji c-ar putea veni cineva aici să fure un copil de la locul de joacă de afară, de exemplu.

– De ce trebuie să fie ea aici?

Russel zîmbi împăciuitor:

– Doamnă Walker, Katie pe care o vedeţi aici nu a fost aleasă preşedinte. Tatăl ei a fost ales. N-are şi ea dreptul la o viaţă normală de copil, exact ca Justin al dumneavoastră?

– Dar e riscant şi...

– Nu atîta timp cît sîntem noi aici, răspunse el.

Ea îi întoarse spatele fără să mai spună nimic.

– Justin!

Băiatul se întoarse şi-şi văzu mama ţinîndu-i jacheta. Se opri o clipă şi cu un deget împinse uşurel cuburile, aşteptînd ca turnul de aproape un metru să se prăbuşească asemenea unui copac retezat.

– Un inginer în devenire, auzi Russel prin cască. Am să-i verific ecusonul.

El dădu din cap spre agenta din prag. În douăzeci de minute vor avea un nou dosar de care să se ocupe. Din el vor afla probabil că doamna Walker era o pacoste a Timpurilor Noi, dar dacă avea un trecut în care fuseseră prezente probleme mintale (posibil), sau o fişă de infractor (improbabil), trebuia să se ia notă de asta. Îşi roti ochii prin încăpere, în mod automat, apoi dădu din cap. NISIPARNIŢA era un copil normal, înconjurat de alţi copii normali. În acel moment, ea desena cu un creion colorat pe o foaie albă, faţa ei exprimînd o concentrare intensă. Petrecuse o zi normală, avusese un prînz normal, un somn normal şi, în curînd, va face o călătorie anormală spre un cămin absolut anormal. Ea nu observase discuţia pe care el tocmai o avusese cu mama lui Justin. Ei bine, copiii erau destul de deştepţi ca să rămînă copii, ceea ce nu prea puteai spune despre mulţi dintre părinţii lor.

Doamna Walker îl conduse pe fiul ei către maşina familiei, un automobil mare Volvo, care nu mai mira pe nimeni, unde îl instală în locul din spate şi-i puse centura de siguranţă. Agentul reţinu numărul maşinii pentru cercetări, deşi ştia că nu se va descoperi nimic cu adevărat important; cercetări se vor face totuşi fiindcă exista întotdeauna o şansă minimă ca...

În clipa aceea îi reveni în minte motivul pentru care trebuia să fie atenţi. Iată grădiniţa cu program de zi pe care familia Ryan o folosise de pe vremea cînd UMBRA era un năpîrstoc, aici, în apropiere de Ritchie Highway, mai sus de Annapolis. Băieţii răi veniseră de la 7-Eleven, chiar peste drum, ca să repereze amplasamentul, apoi îl urmăriseră pe CHIRURG care conducea maşina ei veche Porche; ei folosiseră o camionetă de la vamă şi pe podul de pe Route 50, aranjaseră o frumuseţe de mică ambuscadă, ucigînd un soldat din forţele statale cînd fugiseră. Doctoriţa Ryan era atunci însărcinată cu STOP RAPID. NISIPARNIŢA era încă departe, într-un viitor la care nu visa nimeni pe vremea aceea. Toate acestea avuseseră un efect ciudat asupra agentei speciale Marcella Hilton. Era iar singură după două divorţuri şi nu avea copii; aflîndu-se printre copii simţise cum îi bate inima mai tare, deşi era o adevărată profesionistă. Se gîndise că toate astea aveau

o bază hormonală sau care ţinea de felul cum e construit creierul femeii sau poate că, pur şi simplu, îi plăceau copiii şi ar fi vrut să aibă şi ea unul. Oricum, gîndul că existau oameni capabili să facă rău unor copii cu bună ştiinţă o făcuse să-i îngheţe sîngele în vine, o clipă, ca o pală de vînt rece care vine şi apoi dispare.

Acest loc era prea vulnerabil. Şi, într-adevăr, existau oameni care nu dădeau nici o para chioară pe viaţa copiilor. Şi acel 7-Eleven se afla încă acolo. Acum erau şase agenţi în unitatea NISIPARNIŢEI. În cîteva săptămîni, acest număr se va reduce la trei sau patru. Serviciul de Pază nu era atotputernic aşa cum credea lumea. Sigur că era destul de puternic şi avea o capacitate de investigare pe care puţini o puteau bănui. Împreună cu forţele poliţiei federale, Serviciul Secret al Statelor Unite putea să bată la uşa oricui, să intre şi să aibă o discuţie „prietenoasă" cu oricine putea reprezenta o ameninţare – o presupunere bazată pe fapte care puteau să fie folosite sau nu în justiţie. Scopul unei astfel de discuţii era să facă persoana – femeie sau bărbat – să priceapă că cineva stătea cu ochii pe ea şi, deşi acest lucru nu se confirma în toate cazurile – Serviciul Secret nu avea mai mult de aproximativ 1 200 de agenţi în toată ţara – doar gîndul la asta îi putea îngrozi de moarte pe aceia care lăsaseră să le scape ce nu trebuia faţă de persoana nepotrivită.

Dar acei oameni nu reprezentau o ameninţare. Atîta timp cît agenţii îşi făceau corect treaba, această ameninţare potenţială nu era mortală. Acei oameni cădeau întotdeauna în laţ, iar cei de genul ei ştiau pe cine să caute. Cei despre care unitatea ei de informaţii nu auzise niciodată reprezentau adevărata ameninţare. Aceştia puteau fi opriţi în loc, într-un fel, printr-o masivă desfăşurare de forţe, dar o desfăşurare masivă era prea costisitoare, prea stînjenitoare, prea evidentă, ca să nu atragă atenţia şi comentarii critice. Chiar atunci – ea îşi aminti o altă întîmplare la cîteva luni după asasinarea ratată a CHIRURGULUI, a UMBREI şi a încă nenăscutului STOP RAPID. Un detaşament întreg, gîndi ea. Avea loc examinarea unui caz la Academia Serviciilor Secrete de la Beltsville. Casa familiei Ryan fusese folosită pentru reconstituirea evenimentului. Chuck Avery – un agent de supraveghere bun şi experimentat – şi întregul lui detaşament se aflau la lucru.

Ca începătorare, ea urmărise analiza pe bandă a momentelor ratate și chiar și atunci înghețase la gîndul cît de ușor fusese ca acea echipă să facă o mică greșeală la care se adăuga ghinionul și momentul nepotrivit...

– Da, știu.

Își întoarse capul și-l văzu pe Don Russell sorbindu-și cafeaua dintr-o ceașcă de plastic, în timp ce respira puțin aer proaspăt. Un alt agent era înăuntru la post.

– Îl cunoști pe Avery?

– Era cu doi ani înaintea mea la Academie. Era deștept și prudent și un țintaș extraordinar de bun. Atunci l-a pus la pămînt pe unul dintre băieții ăia răi, în întuneric, de la zece metri, cu două gloanțe în piept, spuse el, dînd din cap. În meseria asta nu există greșeli mici.

Atunci avu a doua oară senzația că îngheață și simți c-ar vrea să-și întindă mîna după armă, doar ca să se asigure că era acolo și să-și spună că era gata să treacă la acțiune. Era momentul cînd îți aminteai, cum era în cazul de față, cît de drăgălaș poate fi un copil mic și că, și dacă te nimerea un glonț, vei avea grijă ca ultimul act conștient din viața ta să fie descărcarea pistolului în blestematul acela de agresor. Apoi clipeai din ochi și imaginea se ștergea.

– E o fetiță încîntătoare, Don.

– Nu prea mi s-a întîmplat să văd una urîtă, spuse Russell.

Ăsta era momentul cînd te așteptai să ți se răspundă: „Nu te teme, o să avem noi grijă de ea." Dar nu spuse nimeni asta. Nici măcar nu se gîndiră să spună așa ceva. În schimb, se uitară în jur la șosea și la copaci și la 7-Eleven ce trecea pe lîngă Ritchie Highway, întrebîndu-se ce le scăpase și gîndindu-se cîți bani ar putea cheltui pe niște camere de luat vederi pentru supraveghere.

George Winston era obișnuit să fie așteptat. Ăsta era, de fapt, avantajul esențial. Cobori din avion – aproape întotdeauna era vorba de un avion, în cazul lui – și acolo te aștepta cineva care te conducea la o mașină al cărei șofer știa drumul cel mai scurt spre locul de destinație. Nu trebuia să te ciondănești cu Hertz și să-ncerci să descifrezi hărțile alea mici și inutile și, apoi, să te rătăcești. Costa o groază de bani, dar merita fiindcă timpul era marfa esențială; te naști cu un număr limitat de ani la dispoziție

şi n-ai un extras de cont care să-şi spună exact cîţi sînt. Trenul Metroliner se opri pe linia a şasea din Gara Union. Avusese timp să citească cîte ceva şi trăsese un pui de somn între Trenton şi Baltimore. Ce păcat că prin transportul feroviar nu putea să cîştige bani, dar ca să zbori cu avionul nu trebuia să cumperi aer, în timp ce pentru transportul pe sol trebuia să obţii dreptul de trecere. Foarte prost! Îşi luă haina şi servieta şi se îndreptă spre uşă dînd, din mers, bacşiş controlorului de la clasa întîi.

– Domnul Winston? întrebă un bărbat.

– Da.

Bărbatul îi arătă o carte de identitate într-o apărătoare de piele, din care reieşea că era agent federal. Avea şi un partener, observă Winston, care stătea la vreo zece metri distanţă cu paltonul descheiat.

– Vă rog să mă urmaţi.

Mai erau acolo trei oameni ocupaţi care se îndreptau către o întîlnire importantă.

Erau multe asemenea dosare, fiecare dintre ele atît de mare, încît datele trebuia redactate în aşa fel, încît fişierele să nu dea pe dinafară, şi totuşi era mai avantajos să foloseşti hîrtia decît computerul, fiindcă era greu să găseşti un computer care funcţiona bine în limba sa de baştină. Verificarea datelor n-avea să fie o treabă dificilă. În primul rînd, vor exista mai multe articole de presă care să confirme sau să modifice datele pe care le avea. În al doilea rînd, putea să confirme o bună parte dintre ele foarte uşor, trecînd, pur şi simplu, cu maşina pe lîngă unele locuri, o dată sau de două ori, sau cercetînd drumurile. Era puţin risc în asta. Oricît de vigilent şi de serios era, Serviciul Secret American nu era atotputernic. Tipul ăsta, Ryan, avea o familie, o nevastă care lucra, copii care se duceau la şcoală; şi el însuşi avea un program pe care trebuia să-l respecte. În locuinţa lor oficială erau în siguranţă sau aproximativ, se corectă el, de vreme ce nici un loc fix nu oferea vreodată siguranţa perfectă, dar erau peste tot cît se poate de protejaţi.

– De cîte ai nevoie? întrebă negustorul

– Cîte poţi să oferi? făcu, la rîndul lui, eventualul cumpărător.

– Pot să fac, sigur, rost de optzeci. Poate de o sută, gîndi negustorul cu voce tare, sorbindu-și berea.

– Cînd?

– O săptămînă e bine?

Se aflau la Nairobi, capitala Kenyei, un centru important al acestui fel de negoț.

– Pentru cercetări biologice?

– Da, oamenii de știință ai clientului meu au un proiect destul de interesant în curs de desfășurare.

– Cam ce proiect poate fi ăsta? se interesă negustorul.

– Nu pot să-ți spun, veni răspunsul neașteptat.

Nu spuse nici cine era clientul. Negustorul nu reacționă; nici nu prea-i păsa cine știe ce. Curiozitatea lui era omenească, nu profesională.

– Dacă faci o treabă bună, s-ar putea să ne întoarcem să mai luăm și altele.

Obișnuita ademenire. Negustorul dădu din cap și începu inevitabila tocmeală.

– Trebuie să înțelegi că treaba asta costă ceva bani. Trebuie să-mi adun oamenii. Ei trebuie să găsească o colonie mică din animalele care te interesează. Există problema prinderii și a transportului, a permiselor de export, complicațiile birocratice obișnuite.

Prin asta el înțelegea mita. Comerțul cu maimuțe verzi africane luase avînt în ultimii ani. Un număr destul de mare de companii le foloseau pentru diferite experimente. Asta a fost, în general, cam prost pentru maimuțe, dar animalele astea se găseau din belșug. Maimuța verde africană nu era deloc în pericol și chiar dacă era, negustorului nu-i păsa prea mult. Animalele constituiau o resursă națională a țării lui, așa cum pentru arabi era petrolul care era vîndut în schimbul valutei forte. Nu devenea sentimental cînd se gîndea la ele. Maimuțele mușcau și urlau, erau, în general, niște cerșetori mici și nesuferiți, oricît le-ar fi părut de „drăgălașe" turiștilor de la Treetops. Mai rontăiau și recoltele de care se îngrijeau numeroșii mici fermieri din țară și pentru asta erau urîte din tot sufletul, indiferent de ce spuneau paznicii vînatului.

– Problemele astea nu prea ne interesează pe noi. Pe noi ne interesează viteza. Ai să vezi, sîntem dispuşi să te răsplătim foarte bine, dacă faci treabă bună.

– Ei!

Negustorul îşi sorbi restul de bere şi pocni din degete să i se mai aducă una. Îşi spuse preţul. Includea cheltuielile suplimentare, plata celor care prindeau maimuţele, a oamenilor de la vamă, a unui poliţist sau doi şi a unui funcţionar guvernamental de rang mediu, plus profitul net personal care, în condiţiile economiei locale, era destul de bun, gîndea el. Alţii erau de altă părere.

– Batem palma! spuse cumpărătorul fără să soarbă măcar o dată din sucul lui.

Era aproape o dezamăgire. Negustorului îi plăcea să se tocmească, lucru atît de obişnuit pe piaţa africană. Abia dacă apucase să spună ceva despre cît de dificilă şi complicată era treaba asta.

– A fost o plăcere să fac afaceri cu dumneavoastră, domnule. Sunaţi-mă în... să zicem cinci zile?

Cumpărătorul dădu din cap în semn de aprobare. Îşi termină băutura şi plecă. Zece minute după aceea, dădu un telefon, al treilea pe care îl primea ambasada în ziua aceea, pentru toate avînd acelaşi motiv. Deşi el nu ştia asta, mai multe asemenea telefoane fuseseră date în Uganda, Zair, Tanzania şi Mali.

Jack îşi aminti de timpul cînd se aflase pentru prima oară în Salonul Oval, cînd se învîrtise de la stînga la dreapta, din camera secretarilor prin ceea ce se dovedise a fi o uşă capitonată fixată într-un zid curbat, ceva în genul unui palat din secolul al XVIII-lea, ceea ce, de fapt, şi era Casa Albă, deşi părea o reşedinţă modestă în contextul de azi. Erai înclinat să te uiţi, înainte de orice altceva, spre ferestre, mai ales într-o zi cu soare. Geamurile erau atît de groase, încît păreau verzi, amintindu-ţi de peretele de sticlă al unui acvariu construit pentru un soi foarte special de peşti. Apoi vedeai biroul mare de lemn. Întotdeauna te intimida, mai ales dacă preşedintele stătea în spatele lui, aşteptîndu-te. Foarte bine, gîndea preşedintele. Toate astea îi făceau munca lui obişnuită mai uşoară.

– George, spuse Ryan, întinzîndu-i mîna.

– Domnule președinte, răspunse Winston cu un glas plăcut, ignorîndu-i pe cei doi agenți de la Serviciile Secrete care se aflau chiar în spatele lui, gata să-l înhațe dacă făcea vreun gest nepotrivit.

Nu era nevoie să-i auzi vorbind. Vizitatorul le simțea privirile în ceafă, ca pe niște raze laser. Dădu mîna cu Ryan și reuși să-și aștearnă pe față un zîmbet strîmb. Winston nu-l cunoștea foarte bine pe Ryan. Făcuseră treabă bună împreună în timpul conflictului cu Japonia. Mai înainte de asta, se izbiseră unul de altul cu prilejul cîtorva funcții sociale minore și cunoștea activitatea lui Ryan în specialitatea lui, discretă, dar eficientă. Toți anii aceia petrecuți în munca de informare nu fuseseră irosiți.

– Ia loc! spuse Jack făcînd semn spre una dintre canapele. Relaxează-te! Cum ai călătorit?

– Ca de obicei.

Un intendent de la popota Forțelor Navale apăru de nu se știe unde și umplu două cești, căci era tocmai ora cînd se servea, de obicei, cafeaua. Era excelentă, observă el, iar vesela cu dungă aurită era extrem de fină.

– Am nevoie de tine, spuse apoi Ryan.

– Știți, domnule președinte, s-au produs multe pagube...

– Țările mele.

– Niciodată nu mi-am dorit o funcție guvernamentală, Jack, îi răspunse Winston imediat, vorbind precipitat.

Ryan nici măcar nu-și atinse ceașca:

– De ce crezi că am nevoie de tine? George, am fost și eu în guvern și-am făcut și eu astfel de treburi. Și nu doar o dată. Am alcătuit o echipă. Am intenția să țin un discurs în seara asta. S-ar putea să-ți placă ce am de gînd să spun. Ei bine, înainte de orice, am nevoie de cineva care să conducă Ministerul de Finanțe. Apărarea este asigurată, pentru moment. Departamentul de Stat e pe mîini bune cu Adler. Ministerul de Finanțe este primul de pe lista mea la care trebuie să numesc un om nou. Am nevoie de un om bun. Tu ești acela. Nu te-ai băgat în nici un fel de afaceri necurate? îl întrebă brusc Ryan.

– Nici vorbă! Fac pariu pe ce vrei tu! Tot ce am e cîștigat cinstit. Toată lumea știe asta. Winston se cam zbîrli, dar înțelese repede că Ryan se așteptase la asta.

– Foarte bine! Am nevoie de cineva care să se bucure de încrederea comunității financiare. Tu ești omul ăla! Am nevoie de cineva care să știe cum funcționează, într-adevăr, sistemul. Tu știi! Am nevoie de cineva care să știe ce nu merge și ce trebuie reparat și ce merge bine și trebuie continuat. Tu știi toate astea. Am nevoie de cineva care nu se implică în politică. Tu nu faci asta. Am nevoie de un profesionist fără pereche, mai mult decît orice, George, am nevoie de cineva care să-și urască slujba tot atît cît o urăsc eu pe a mea.

– Ce anume vreți să spuneți cu asta, domnule președinte?

Ryan se aplecă pe spate pentru o clipă și-și închise ochii înainte de a continua.

– Am început să lucrez în guvern cînd aveam treizeci și unu de ani. Am părăsit slujba asta la un moment dat și m-am descurcat bine la bursă, dar am fost înghițit din nou de guvern și acum iată-mă aici...

Spunînd asta, deschise ochii.

– De cînd am început să lucrez la Agenție, am urmărit cum merg lucrurile în interior și vrei să știi adevărul? Nu mi-a plăcut niciodată treaba asta. Mi-am început munca la bursă – îți amintești? – și m-am descurcat și acolo bine, după cum știi. Mă gîndeam să devin profesor după ce strîng destui bani. Istoria a fost prima mea dragoste și mă gîndeam să predau, să studiez și să scriu, să lucrez în cercetare și să-i învăț și pe alții ce știu eu. Aproape că am reușit și poate că lucrurile n-au mers chiar așa cum am vrut eu, dar am studiat și am învățat mult. Deci, George, am de gînd să pun o echipă pe picioare.

– Ca să facă ce?

– Treaba ta este să faci curățenie în Ministerul de Finanțe. Există o politică monetară și fiscală.

– Vreți să spuneți că...

– Exact!

– Nici un fel de șmecherie politică?

Trebuia să pună o astfel de întrebare.

– Uite ce e, George, nu știu ce are omul de făcut ca să devină un politician și n-am timp să învăț. Jocul ăsta nu mi-a plăcut niciodată. Și nici cei mai mulți dintre oamenii care-l joacă nu

mi-au plăcut niciodată. Eu nu încerc decît să-mi ajut țara cît pot de bine. Uneori, am reușit, alteori, nu. N-am avut de ales. Îți amintești cum a început... Unii au încercat să mă ucidă pe mine și familia mea. N-am vrut să fiu înghițit de mașinăria asta, dar, la naiba, mi-am dat seama că cineva trebuie să facă și treaba asta. N-am de gînd s-o mai fac singur, George, și nu intenționez să numesc în toate posturile perforatori de bilete care știu doar să facă „sistemul" să meargă înainte, mă-nțelegi? Vreau în locul ăsta oameni cu idei, nu politicieni cu agende de lucru încărcate.

Winston își puse ceașca jos, reușind să nu facă să tremure farfurioara. Se mira și el că nu-i tremura mîna. Propunerile activității pe care i-o propunea Ryan erau mult mai extinse decît treaba pe care fusese hotărît s-o refuze. Era mai mult decît părea să fie. Asta îl va obliga să se izoleze de prieteni – poate că nu se va merge chiar atît de departe, dar însemna că el nu va lua decizii administrative bazate pe contribuțiile pentru campanii, pe care le-ar da președintelui cercurile financiare, ca urmare a serviciilor făcute de Ministerul de Finanțe companiilor comerciale aparținînd acestor cercuri. Așa fusese jocul ăsta întotdeauna și, deși el nu era un jucător, avusese multe discuții cu aceia care erau și care făceau ca sistemul că funcționeze după metodele vechi, fiindcă așa merg, de regulă, lucrurile pe lumea asta.

– La naiba! murmură el, mai mult pentru sine. Vorbești serios, nu?

Ca fondator al Grupului Columbus, își asumase o îndatorire atît de importanță, încît puțini o luau în considerare, în afară de aceia care o exercitau – nu întotdeauna destui. Fără exagerare, milioane de oameni îi încredințau banii lor, direct sau indirect, și asta îi dădea, teoretic, posibilitatea să devină hoț pe scară cosmică. Dar așa ceva nu puteai face. În primul rînd, era ilegal și riscai să ți se ofere găzduire federală la răcoare, cu vecini cît se poate de nepotriviți, pe deasupra. Dar nu ăsta era motivul care te împiedica. Motivul era că toată lumea avea încredere în tine ca într-un om cinstit și capabil, așa că tu te purtai cu banii lor așa cum te purtai cu ai tăi, sau poate chiar puțin mai bine, fiindcă ei nu se puteau juca cu banii așa cum făceau oamenii bogați. Ți se întîmpla des să primești o scrisoare de mulțumire de la vreo

văduvă, iar asta era plăcut, dar, de fapt, totul venea din sufletul tău. Ori erai om de onoare, ori nu erai, iar onoarea, după cum spusese cîndva un autor de scenarii de film, era darul pe care şi-l face omul sieşi. Asta nu era un aforism neinspirat, îşi zise Winston. Era, bineînţeles, şi profitabil. Îţi făceai treaba aşa cum trebuia şi existau şanse ca oamenii să te răsplătească pentru asta, dar adevărata satisfacţie era să joci după toate regulile. Banii nu erau decît rezultatul a ceva mai important, fiindcă banii se duceau, dar onoarea, nu.

– Politica fiscală? întrebă Winston.

– Mai întîi e nevoie să reorganizăm Congresul, n-ai uitat, nu? preciză Ryan. La întrebarea ta, răspunsul meu e da.

Winston respiră adînc:

– Asta-i o treabă grea, Ryan...

– Mie-mi spui? făcu preşedintele, apoi zîmbi.

– N-o să-mi mai fac prieteni.

– Acum devii şi şef al Serviciului Secret. O să fii protejat, nu-i aşa, Andrea?

Agenta Price nu era obişnuită să fie inclusă în conversaţie, dar înţelegea că trebuia să se obişnuiască şi cu asta.

– Da, sigur, domnule preşedinte.

– Lucrurile sînt îngrozitor de ineficiente, observă Winston.

– Atunci pune-le la punct! răspunse Ryan.

– S-ar putea să curgă sînge.

– Cumpără-ţi o cîrpă de şters. Vreau să-ţi cureţi departamentul, să-l pui pe roate şi să-l conduci ca şi cum ai vrea să scoţi profit din el, cîndva. Cum te descurci, asta e treaba ta. Pentru Apărare, vreau acelaşi lucru. Cea mai mare problemă la ei este de natură administrativă. Am nevoie de cineva care să ştie să conducă o afacere profitabilă şi să elimine birocraţia. Asta este problema principală a tuturor.

– Îl cunoaşteţi pe Tony Bretano?

– Tipul de la T.R.W.? Într-o vreme conducea divizia lor de sateliţi...

Ryan îşi aminti de numele lui – un fost candidat la un post de rang înalt de la Pentagon, ofertă la care el răspunsese cu un refuz

categoric. O mulțime de oameni buni refuzau asemenea oferte. Era o modă căreia trebuia să-i pună capăt.

– Lockheed-Martin o să pună mîna pe el în cîteva săptămîni, cel puțin așa știu eu din sursele mele. De-asta acțiunile Lockheed sînt în creștere. Avem o propunere de cumpărare în privința ei. El a adus la T.R.W. un spor de profit de cincizeci la sută în doi ani, destul de bine pentru un inginer de la care te-ai aștepta să nu știe mai nimic despre management. Joc cu el golf din cînd în cînd. Merită să-l auzi cum se laudă că face afaceri cu guvernul.

– Spune-i că vreau să-l văd.

– Administrația Lockheed îi dă mînă liberă să...

– Asta-i ideea, George.

– În legătură cu slujba mea, ce-ai vrea să fac? Regula este ca...

– Știu. Vei fi secretar interimar pînă punem lucrurile pe roate.

Winston dădu din cap:

– Foarte bine. O să trebuiască să-mi aduc cîțiva oameni de-ai mei.

– N-am de gînd să-ți spun eu ce să faci. N-am de gînd nici măcar să-ți spun tot ce ai de făcut. Tot ce vreau eu e să se facă treaba bine, George! Trebuie să m-anunți din timp. Nu vreau să aflu ce faci din ziare.

– Cînd să încep?

– Biroul e gol acum, îi răspunse Ryan.

Un nou obstacol:

– Trebuie să vorbesc și cu familia.

– Știi, George, birourile astea guvernamentale au telefoane și tot ce vrei, spuse Jack și făcu o pauză. Uite ce e, știu cine ești. Știu ce faci. Aș fi putut și eu să evoluez în același fel, dar, niciodată nu m-a atras... cred... doar să fac bani. Să inițiez niște acțiuni, asta-i altceva. Sînt de acord că administrarea banilor e o treabă importantă. Mie, personal, nu mi-a plăcut, dar nici meseria de doctor nu m-a atras. Ei, fiecare cu soarta lui... Dar știu că ai stat de multe ori la masă cu o bere și niște covrigi în față, discutînd cît de absurd a ajuns să fie orașul ăsta. Asta-i șansa ta! N-o s-o mai întîlnești niciodată, George. Nimeni nu va mai avea vreodată prilejul să fie ministru de Finanțe fără angajamente politice.

Niciodată! Nu poți să refuzi fiindcă, dacă faci asta, nu ți-ai ierta-o niciodată.

Winston se mira cum poate cineva să fie atît de abil încolțit într-o încăpere cu pereții curbați.

– Începi să te pricepi la chestiunile politice, Jack!

– Andrea, ai un nou șef, îi spuse președintele principalei lui agente.

La rîndul ei, agentul special Price se gîndi că, în definitiv, Callie Weston putea să se fi înșelat.

Anunțul că în seara asta, președintele va ține un discurs, dădu peste cap un orar bine pus la punct, dar asta doar pentru o zi. Problema era mai mult coordonarea acestui eveniment cu un altul. Alegerea momentului era totul în politică, ca în orice alt domeniu; de fapt, avuseseră nevoie de o săptămînă de pregătiri. Se crea obișnuita iluzie a experților care acționează cu pricepere și experiență, dar se mai făcuseră presupuneri și înainte, de regulă întemeiate, altfel Edward J.Kealty nu ar fi ajuns niciodată atît de sus dar, asemenea jucătorilor pasionați, niciodată nu conta pe ce cărți erau pe masă sau pe ceilalți jucători; fiecare decizie conținea o mulțime de îndoieli.

În privința celei de față, se întrebau chiar dacă era bună sau rea, nu „bună sau rea" ca decizie politică – cine va fi mulțumit și cine va fi ofensat de luarea unei astfel de poziții neașteptate –, ci dacă acțiunea pe care o aveau în vedere era obiectiv corectă – cinstită, morală! – iar ăsta era un moment rar pentru activiștii politici experimentați. Faptul că fuseseră mințiți era, bineînțeles, un avantaj. Știau că li se spuseseră minciuni. Știau că el știa că ei știau că îi mințise, dar asta se înțelegea de la sine. Dacă făceai altfel, însemna că nesocotești regulile jocului. Erau protejați atîta timp cît rămîneau credincioși șefului lor, și a fi protejat de dezvăluiri nefavorabile făcea parte din învoială.

– Deci, tu nu ai demisionat cu adevărat, Ed? îl întrebă șeful personalului. Dorea ca minciuna să fie clară, astfel încît el să poată spune oricui că ăsta era adevărul Celui de sus, după cîte știa el.

– Mai am încă scrisoarea, asta era problema, răspunse fostul senator şi vicepreşedinte bătîndu-se peste buzunarul jachetei. Am discutat lucrurile cu Brett şi am decis ca mesajul scrisorii să fie exact ăsta şi că tot ce adusesem eu nu era ce trebuia. Urma să mă întorc a doua zi cu una nouă, datată aşa cum trebuie, bineînţeles, şi lucrurile ar fi fost făcute cum se cuvine... Dar cine-ar fi crezut...?

– Ai putea... cum să zic... să uiţi de ea.

Pentru această parte a dansului trebuia făcuţi paşi în ritmul muzicii.

– Aş vrea să pot, spuse Kealty după un moment de pauză, urmată de cuvinte spuse cu o voce preocupată, plină de pasiune. Şi asta era o practică bună pentru el. Dar, Doamne, Dumnezeule, în ce stare a ajuns ţara! Ryan nu e băiat rău, îl cunosc de ani de zile. Dar habar n-are să conducă un guvern!

– Nici o lege nu te învaţă asta, Ed! Nici una! Nu există nici un fel de îndrumar constituţional şi, chiar dac-ar exista, nu s-a înfiinţat o Curte Supremă care să conducă conform lui.

Acest lucru îl spunea consilierul-şef al lui Kealty, care înainte fusese consilierul lui legislativ superior. Asta-i o treabă strict politică. Nu ca să facă impresie bună, se simţi el nevoit să adauge. N-o să facă impresie...

– Asta-i problema, remarcă şeful personalului. Noi facem asta pentru scopuri apolitice, pentru ca să servim interesele ţării. Ed ştie că asta-i sinucidere politică. Ceea ce trebuia să fie urmat de o revenire spectaculoasă, transmisă în direct de postul C.N.N.

Kealty se ridică şi începu să facă înconjurul încăperii, gesticulînd în timp ce vorbea.

– Scoate politica din toate astea, la naiba! Guvernul a fost distrus! Cine-o să-l mai pună iar pe picioare? Ryan e un spion blestemat de la C.I.A. Nu ştie ce-i aia activitate guvernamentală! Trebuie să se numească o Curte Supremă, trebuie să se ducă o anumită politică. Trebuie să punem iar Congresul pe picioare. Ţara are nevoie de o conducere şi el n-are nici cea mai vagă ideea de cum se face treaba asta. S-ar putea să-mi sap singur mormîntul în privinţa carierei mele politice, dar cineva tot trebuie să se ridice să apere ţara.

Nimeni nu rîse. Era ciudat, dar nici nu le trecuse prin gînd să rîdă. Ambii funcţionari, care lucraseră cu Kealty de douăzeci de ani şi mai bine, se legaseră atît de strîns de acest lider politic, încît nu mai aveau de ales. Teatrul pe care îl jucau era tot atît de necesar ca fragmentul cu cor din Sofocle sau invocarea muzei de către Homer. Prozodia politicii trebuia să fie respectată. Totul avea legătură cu ţara, cu nevoile ţării şi cu datoria lui Ed faţă de ţară pe durata unei generaţii şi jumătate, căci el fusese acolo şi-şi făcuse datoria în tot acest timp şi ştia cum funcţionează sistemul, iar în momentul cînd totul se prăbuşeşte, numai o persoană ca el putea oferi salvarea. În definitiv, guvernul însemna ţara. El îşi petrecuse toată viaţa lui profesională în slujba acestui principiu.

Ei credeau cu adevărat acest lucru şi, nu mai puţin decît cei doi funcţionari, Kealty era legat de acelaşi deziderat. Cît de mult corespundea el propriei ambiţii, nici el nu putea să mai spună, căci credinţa devine fapt după ce o profesezi o viaţă întreagă. Uneori, ţara dădea semne că se îndepărta de convingerile lui, dar, după cum profetul nu are altceva de făcut decît să implore poporul să se întoarcă la Credinţa Adevărată, tot aşa Kealty avea datoria să aducă ţara îndărăt la tradiţia ei de gîndire politică, lucru pe care-l respectase timp de cinci mandate în Senat şi pentru o perioadă mai scurtă ca vicepreşedinte. I se spusese „conştiinţa Senatului" mai bine de cincisprezece ani – aşa-l supranumiseră mediile de informare, care-l apreciau pentru vederile lui, pentru credinţa lui şi pentru familia politică.

Ar fi fost bine dacă el consulta mass-media în privinţa misiunii acesteia, aşa cum făcuse de multe ori în trecut, explicînd o lege sau un amendament, cerînd părerea jurnaliştilor – mediile de informare îi apreciau pe cei care le consultau în privinţa diferitelor situaţii – sau, cel puţin, asigurîndu-i că vor veni la toate întrunirile importante. Dar nu şi în cazul de faţă. Nu, acum nu putea face asta. Trebuia să facă totul corect. Nu putea risca să dea impresia că umblă cu linguşeli, în timp ce evitarea deliberată a acestei manevre ar fi împrumutat acţiunilor lui semnul legitimităţii. De o moralitate ireproşabilă – asta era imaginea care trebuia să fie proiectată în afară. Pentru prima oară în viaţă, se va lipsi de toate trucurile politice şi, prin asta, va construi ceva nou.

Singurul lucru care conta acum era alegerea momentului potrivit. În privința asta, relațiile lui cu presa îi puteau fi de folos.

– La ce oră? întrebă Ryan.

– La 8.30, ora Coastei de Est, răspunse van Damm. Sînt cîteva programe speciale în seara asta, ca rezultatele loto, și ne-au rugat să ținem seama de ele.

Ryan ar fi putut să bombăne în legătură cu asta, dar n-o făcu. În orice caz, se vedea limpede pe fața sa ce gîndea.

– Înseamnă că ne poate auzi multă lume de pe Coasta de Vest la radiourile lor din mașină, explică Arnie. Avem la dispoziție toate cele cinci canale, plus posturile C.N.N. și C-SPAN. Asta nu-i ceva de la sine înțeles. E o amabilitate. Puteau să nu-ți facă loc în programele lor. Ei joacă o asemenea carte pentru discursurile politice...

– Fire-ar să fie, Arnie! Asta nu-i politică, este...

– Domnule președinte, obișnuiți-vă cu treburile astea! De fiecare dată cînd urinați, faceți un gest politic. Nu există scăpare. Chiar și absența unui gest politic reprezintă tot o declarație politică. Arnie muncea din răsputeri ca să-și educe noul șef. Ryan știa să asculte, dar nu întotdeauna îl auzea.

– E-n regulă! F.B.I.-ul crede că pot să spun tot ce e în discurs?

– Am stat de vorbă cu Murray acum douăzeci de minute. El e de acord. Am să-i spun lui Callie chiar acum să pună și asta în discurs.

Ar fi putut să aibă un birou mai bun. Ca autor principal al discursurilor prezidențiale ar fi putut să ceară și să primească un computer personal cu placă de aur, fixat pe un birou de marmură de Carara. De fapt, ea folosea un Apple Macintosh Classic vechi de un an, fiindcă era bun și n-o deranja ecranul lui mic. Pe vremuri, biroul ei trebuie să fi fost o debara sau o magazie – atunci cînd Camera Tratatului Indian era folosită, într-adevăr, pentru tratate cu respectiva țară. Masa de scris fusese făcută la o închisoare federală, iar scaunul, deși confortabil, era vechi de treizeci de ani. Încăperea avea tavan înalt. Deci, îi era mai ușor să fumeze, încălcînd regulamentul federal și al Casei Albe care, în

cazul ei, nu se aplica. Ultima oară cînd cineva încercase să o intimideze, un agent de la Serviciile Secrete, fusese nevoit s-o smulgă din încăierarea cu un funcţionar, ca să nu cumva să-i scoată ochii. Faptul că nu fusese dată afară imediat fusese un semn pentru restul personalului din clădirea vechiului Oficiu Executiv. Unii dintre membrii personalului erau intangibili. Callie Weston făcea parte dintre ei.

Biroul ei nu avea ferestre. Ea nu avea nevoie de ferestre. Pentru ea, realitatea se reducea la computerul ei şi la fotografiile de pe pereţi. Una îi înfăţişa cîinele, un ciobănesc englez care îmbătrînea, pe nume Holmes (Oliver Wendell, nu Sherlock; ea admira proza yankeului din Olympus, un compliment pe care nu-l făcea multor oameni). Celelalte înfăţişau figuri politice, prieteni şi duşmani, pe care îi privea foarte des. În spatele ei se afla un televizor şi un aparat video, primul fixat pe C-SPAN 1 şi 2 sau C.N.N., celălalt folosit pentru derularea benzilor cu discursuri scrise de alţii în tot felul de locuri. Discursul politic, considera ea, era forma cea mai înaltă de comunicare. Shakespeare ar fi trebuit să-i rezerve două-trei ore într-una dintre piesele sale, ca să-şi transmită ideile. Hollywood-ul încerca acelaşi lucru într-un interval de timp asemănător. Ea însă nu. Ea avea cincisprezece minute cel puţin sau, poate, cel mult patruzeci şi cinci, iar ideile ei trebuia luate în seamă. Trebuiau să-l impresioneze pe cetăţeanul de rînd, pe politicianul experimentat şi pe cel mai cinic reporter. Ea îşi studia subiectul; în prezent îl studia pe Ryan, repetînd la nesfîrşit cele cîteva cuvinte pe care el le rostise în seara alegerii lui, apoi, fragmentele televizate de a doua zi. Îi urmărea privirile şi gesturile, tensiunea şi intensitatea lor, atitudinile şi limbajul corpului. Teoretic, îi plăcea ce vedea. Ryan era genul de om în care ar fi avut încredere dacă ar fi fost consilier de investiţii, de exemplu. Dar, ca politician, avea multe de învăţat şi cineva trebuia să-l înveţe sau, poate, să nu-l înveţe...? Nu ştia nici ea ce să mai spună. Poate că... tocmai pentru că nu era politician...

La cîştig sau la pierdere, va fi distractiv. Pentru prima oară, avea să fie distracţie, nu muncă.

Nimeni nu voia să recunoască, dar Callie era una dintre persoanele cu cel mai mult bun simţ de observaţie dintre toţi care

lucrau acolo. Fowler știuse asta, tot așa și Durling, tocmai de asta închideau ochii la excentricitățile ei. Personalul politic de rang superior o ura, o trata ca pe un funcționar util, dar minor și cu toții spumegau de furie cînd o vedeau cum trece strada și se duce glonț în Salonul Oval, fiindcă președintele avea încredere în ea așa cum avea în puțină lume. Asta iscase, în cele din urmă, niște vorbe – cum că președintele avea un anume motiv s-o cheme la el fiindcă, în definitiv, cei din acea parte a țării de unde venea ea erau cunoscuți ca oameni cam destrăbălați, cînd se întîmpla să... Callie se întreba dacă, în ultimele zile, ajunsese și la urechile lui. Agentul îi smulsese mîinile de pe fața neisprăvitului âluia, dar nu fusese atît de rapid ca să-i țină în loc genunchiul. Întîmplarea nu ajunsese în presă. Arnie îi explicase băiatului că reîntoarcerea lui la centrul puterii ar fi împiedicată de o acuzație de agresiune sexuală, pe urmă îl pusese, oricum, pe lista neagră. Ei îi plăcea de Arnie.

Îi plăcea și discursul. Patru ore, în loc de cele trei promise, un mare efort pentru douăsprezece minute și treizeci de secunde – ea avea tendința de a scrie discursurile ceva mai scurte, fiindcă președinții aveau un fel de a vorbi mai rar. Cei mai mulți. Ryan trebuia să învețe și asta. Apăsă pe butoanele CONTROL P ca să transcrie discursul în caractere Helvetica 14, în trei copii. Cîteva lepădături politice o să se uite peste ele și o să încerce să facă niște corecturi. Acum asta nu mai era o problemă chiar atît de mare cum fusese altădată. Cînd imprimanta se opri, ea adună paginile, le capsă și ridică receptorul telefonului. Butonul de sus pentru contacte urgente transmise apelul la o anume masă de scris de vizavi.

– Weston vrea să vină la șef, îi spuse ea secretarei responsabile cu întrevederile.

– Vino chiar acum!

Asta însemna că totul era în regulă.

Dumnezeu nu dăduse ascultare rugăminților ei, își spuse Moudi. Ei bine, norocul nu-i surîsese. A amesteca credința islamică cu cunoștințele științifice era o problemă atît a doctorului cît și a colegilor săi creștini sau păgîni – Congo fusese supus creștinării de mai mult de o sută de ani, dar vechile credințe animiste

mai rezistau încă și asta îl ajuta pe Moudi sa le dispreţuiască. Se punea mereu vechea întrebare: daca Dumnezeu era un Dumnezeu al îndurarii, atunci de ce se mai întîmplau nedreptăţi? Era o problema interesantă de discutat cu imamul său, dar, pentru moment, era suficient că asemenea lucruri se întîmplă, chiar și celor drepţi.

Aveau numele de hematoame, denumirea ştiinţifică a petelor de sîngerare subcutanată, care se vedeau foarte clar pe pielea ei palidă nord-europeană. Ce bine că aceste călugăriţe nu se serveau de oglinzi – considerate o deşertăciune în universul lor religios – încă un lucru pe care Moudi îl admira, deşi nu prea înţelegea o astfel de idee fixă. Mai bine că nu vedea petele roşii care i se aşternuseră pe chip. Erau, în orice caz, urîte în sine, dar, mai rău decît atît, erau vestitoarele morţii.

Avea febră 40 cu 2 subdiviziuni peste, cum și termometrul ar fi arătat mai mult dacă nu i s-ar fi pus gheaţă sub braţ și la ceafă. Ochii îi erau stinși, iar trupul îi era stors de oboseala care-l cuprinsese. Acestea erau simptomele multor boli, dar hematoamele arătau că pacienta avea sîngerări interne. Ebola era boala frigurilor hemoragice și făcea parte dintr-un grup de afecţiuni care sfîșiau ţesuturile la un nivel foarte profund, permiţînd sîngelui să se răspîndească peste tot în trup, ceea ce nu putea duce decît la stop cauzat de un volum insuficient de sînge. Acesta era mecanismul mortal, deşi ce anume declanșa acest proces era încă un mister pentru lumea medicală. Acum nu mai putea fi oprit. În general, douăzeci la sută dintre victime reuşeau să supravieţuiască; nu se ştie cum, sistemul lor imunitar se mobiliza și învingea invadatorul viral – cum se întîmpla asta, era încă o întrebare la care nu se găsise răspuns. Dacă în cazul acesta nu se va întîmpla era o întrebare care fusese pusă și la care se găsise raspuns.

Îi atinse încheietura mîinii ca sa-i ia pulsul și, chiar și prin mănuși, îi simţea pielea fierbinte, uscată și... flască. Procesul începuse deja. Termenul tehnic era necroză sistemică. Trupul începuse deja să moară. Mai întîi ficatul, probabil. Dintr-un motiv neînţeles, Ebola avea o afinitate letală cu acest organ. Chiar și supravieţuitorii trebuia să se lupte cu urmările afectării ficatului. Dar nu trăia nimeni atît, încît să moară din asta, pentru

că toate organele mureau, unele mai rapid decît altele și, nu peste mult timp, toate deodată.

Durerea era pe atît de îngrozitoare pe cît era de invizibilă. Moudi scrise o recomandare pentru mărirea instilației de morfină. Cel puțin se putea atenua durerea, ceea ce îl ajuta pe pacient și reprezenta o măsură de precauție pentru personal. Un pacient în chinuri s-ar fi zbătut și asta constituia un risc pentru cei ce se aflau în preajma victimei unei boli virale cu sîngerare generală. De aceea, brațul ei stîng îi era imobilizat pentru protejarea acului de seringă IV. Chiar și după ce se luase o astfel de precauție, acul IV arăta nesigur în acest moment și dacă i se punea altul era riscant și complicat, atît de degradat era țesutul ei arterial.

Sora Maria Magdalena își supraveghea prietena cu fața acoperită, dar se vedea că ochii îi erau triști. Moudi se uită la ea și ea la el, surprinsă să vadă simpatie pe fața lui. Moudi avea reputația unui om rece.

– Roagă-te împreună cu ea, soră! Eu am niște treburi de făcut. Urgente.

El ieși din încăpere, trăgîndu-și de pe el, din mers, echipamentul de protecție pe care-l aruncă în recipientul special. Toate acele folosite în această clădire erau aruncate în recipiente pe care scria „maximă atenție", pentru distrugere sigură; atitudinea africană neglijentă față de astfel de precauții avusese ca efect prima epidemie serioasă de Ebola în 1976. Soiul ăsta se numea Ebola Mayinga, după numele infirmierei care contractase virusul, probabil din neglijență. Între timp, mai progresaseră, dar Africa continua să rămînă Africa.

Întors în biroul lui, mai dădu un telefon. Acum, lucrurile se vor declanșa. Nu era sigur exact în ce fel, totuși el va contribui la descoperirea secretului și, în acest scop, începu imediat să cerceteze literatura de specialitate ca să găsească ceva care, oricum, nu servea la nimic.

Vă voi salva. Aceste cuvinte îl făcură pe Ryan să rîdă și pe Price să se crispeze. Arnie întoarse capul să se uite la ea. Șeful personalului observă că încă nu se îmbrăca potrivit poziției pe care o ocupa. Aceasta era o bilă albă pentru Serviciul Secret

care-i numea pe membrii personalului preocupați de îmbrăcăminte „păuni", un termen politicos față de altele care s-ar fi putut folosi. Chiar și secretarele cheltuiau mai mulți bani pe haine decît Callie Weston. Arnie îi întinse mîna, spunînd:

– Iata-te!

Președintele Ryan a fost recunoscător pentru caracterele de tipar mari folosite, deși n-a spus nimic. N-o să-i trebuiască ochelari sau să se înjosească spunîndu-i cuiva să mărească litera. Deși, de obicei, citea repede, întîrzia mai mult asupra acestui document.

– O schimbare? întrebă el după o clipă.

– Ce anume? vru să știe Weston, bănuitoare.

– Avem un nou ministru de Finanțe: George Winston.

– Multimilionarul?

Ryan lovi cu degetul prima pagină:

– Sigur, aș fi putut să aleg un trîntor de pe o bancă din parc, dar am considerat că cineva care cunoaște piețele financiare poate fi o idee bună.

– Noi îi numim „oameni fără adăpost", Jack, spuse Arnie.

– Sau aș fi putut să aleg un profesor universitar, dar singurul în care-aș fi avut încredere este Buzz Fiedler, spuse Jack serios, amintindu-și iar de trecut. Era un profesor cum rar găseai. Fielder acesta, un om care știa ce nu știa. La naiba! Ai făcut o treabă bună, doamnă Weston!

Van Damm ajunse la pagina trei.

– Callie...

– Arnie dragă, nu se scrie Oliver în loc de George C. Scott. Se scrie Oliver pentru Oliver și Scott pentru Scott.

Callie Weston se gîndea că i-ar fi plăcut să ia un avion de la Dulles la LAX, să închirieze o mașină, să se ducă la Paramount și după șase luni va avea o casă pe Hollywood Hills, un Porsche pe care să-l parcheze într-un loc special rezervat de lîngă Melrose Boulevard și acel computer cu placă de aur. Dar nu. Poate că lumea nu e decît o scenă, dar rolul pe care îl scria ea era cel mai mare și mai strălucit. Poate că publicul nu știa cine era ea, dar ea știa că vorbele ei schimbau lumea.

– Deci, ce sînt, de fapt, eu? întrebă președintele, ridicînd ochii.

– Nu sînteți la fel ca restul. V-am mai spus asta.

12

PREZENTAREA

Puține aspecte ale vieții erau mai previzibile, își zise Ryan. Luase o cină ușoară ca să nu simtă acel gol dureros în stomac și nu se ocupă deloc de familia lui, în timp ce citea și recitea discursul. Făcuse cîteva schimbări cu creionul, aproape toate chestiuni de limbă, fără mare importanță, la care Callie nu obiectase și pe care și ea le modificase. Discursul fusese transmis electronic la camera secretarelor de lîngă Salonul Oval. Callie era scriitoare, nu dactilografă, iar secretarele prezindențiale puteau să bată la mașină cu o viteză care-l uimiea pe Ryan. Cînd versiunea finală a fost gata, a fost tipărită pe hîrtie pentru a fi înmînată președintelui, în timp ce o altă copie a fost preluată electronic pentru teleprompter. Callie Weston rămase acolo ca să se asigure că ambele copii erau identice. Se întîmplaseră cazuri cînd cineva schimbase una din ele în ultima clipă, dar Weston știa asta și-și păzea opera așa cum își păzește leoaica puii abia născuți.

Dar partea cea mai grea, previzibilă, a fost enunțată de van Damm:

– Jack, ăsta e discursul cel mai important pe care-l vei ține vreodată. Relaxează-te și dă-i drumul!

– Perfect! Mulțumesc, Arnie.

Șeful personalului era ca un antrenor care nu jucase, de fapt, niciodată jocul și, așa expert cum era, nu știa ce înseamnă să ieși pe teren și să faci față adversarilor.

Se aranjară camerele de luat vederi: una principală şi alta de rezervă, cea de-a doua nefiind folosită aproape niciodată, ambele dotate cu teleprompter. Reflectoarele orbitoare ale televiziunii fuseseră şi ele instalate şi, pe perioada rostirii discursului, preşedintele îşi va proiecta silueta pe ferestrele salonului, ca un cerb pe o colină muntoasă, încă un lucru care preocupa Serviciile Secrete, deşi aveau încredere în ferestre, care fuseseră prevăzute să oprească şi o rafală de mitralieră de calibru 50. Echipele TV erau toate cunoscute unităţii de pază, care le verifică oricum, o dată cu echipamentul respectiv. Toată lumea ştia ce va urma. Se făcuse anunţul necesar în programele TV de seară, pe urmă se trecuse la alte ştiri. Totul era un exerciţiu de rutină, dar nu şi pentru preşedinte, bineînţeles, pentru care totul era nou şi îi crea o oarecare panică.

Se aşteptase să sune telefonul, dar nu la ora asta. Puţină lume avea numărul lui de mobil. Era prea riscant să aibă un număr real al unui telefon real, obişnuit. Mossadul îşi continua obiceiul de a-i face pe oameni să dispară. Pacea de curînd încheiată în Orientul Mijlociu nu schimbase situaţia şi ei aveau motive să-l urască. Se dovediseră foarte pricepuţi cînd uciseseră un coleg prin intermediul telefonului mobil, mai întîi defectîndu-l prin semnal electronic, iar, pe urmă, aranjînd să primească un altul... cu zece grame de explozibil puternic introdus în îmbrăcămintea de plastic. Ultimul mesaj telefonic al acelei persoane, sau, cel puţin aşa se zvonea, venise din partea şefului Mossadului:

– Alo, aici Avi ben Jakob. Ascultă cu atenţie, prietene!

După care, evreul apăsase pe butonul declanşator. O treabă deşteaptă, dar care nu se mai putea repeta.

Ţîrîitul telefonului îl făcu să deschidă ochii cu o înjurătură. Se culcase abia cu o oră mai înainte.

– Da!

– Sună-l pe Yousif.

Şi circuitul se închise. Ca măsură suplimentară de precauţie, legătura se făcuse cu mai multe întreruperi, iar mesajul însuşi fusese prea scurt ca să le dea o ocazie bună magicienilor serviciilor de informaţie electronică din solda numeroşilor săi duşmani. Măsura finală a fost şi mai inteligentă. Formă imediat un alt

număr de celular și repetă mesajul pe care tocmai îl auzise. Un dușman abil care ar fi interceptat mesajul prin frecvențele mobilului nu l-ar fi considerat altceva decît o nouă întrerupere. Sau poate că nu. Jocurile de securitate pe care trebuia să le joci în timpurile astea moderne erau un adevărat obstacol în viața de zi cu zi și nu puteai ști niciodată ce funcționa și ce nu – pînă cînd mureai din cauze naturale, ceea ce nu prea merita să aștepți.

Mormăind, se ridică, se îmbrăcă și ieși din casă. Mașina îl aștepta. Al treilea telefon fusese cu șoferul lui. Împreună cu doi oameni de pază, porniră spre o adresă sigură, o casă sigură într-un loc sigur. Israelul putea fi în stare de pace, chiar și Organizația pentru Eliberarea Palestinei putea să fi devenit o parte a unui regim ales democratic – era, oare, lumea complet smintită? – dar Beirutul rămăsese un loc de acțiune pentru tot soiul de indivizi. Acolo se arătă semnalul cunoscut – ferestrele luminate, apoi întunecate – care ridica faptul că nu risca nimic dacă se dădea jos din mașină și intra în clădire. Sau, cel puțin, așa constată în cam treizeci de secunde. Era prea amețit ca să-i pese. Teama devenea plictisitoare după ce o încercaseși toată viața.

Îl aștepta ceașca de cafea, dulce-amară și tare, pe masa simplă de lemn. Se schimbară saluturi, luară loc toți și conversația începu.

– E tîrziu.

– Zborul meu a fost întîrziat, îi explică gazda. Avem nevoie de serviciile tale.

– În ce scop?

– Să zicem pentru un scop diplomatic, veni răspunsul neașteptat.

Apoi, începu să-i explice.

– Zece minute, auzi președintele.

I se mai aplică ceva machiaj. Era ora 8.20. Ryan se instalase la locul lui. Mary Abbot îi mai potrivi, pentru ultima dată, părul, ceea ce te făcea și mai mult să crezi că Ryan era actor, și nu... politician. Nu, asta nu... Refuza să accepte eticheta, indiferent de ce gîndea Arnie sau oricare altul. Prin ușa deschisă din dreapta se vedea Callie Weston stînd lîngă biroul secretarei, zîmbindu-i și dînd din cap ca să-și ascundă propria neliniște. Crease o

capodoperă – întotdeauna avea impresia asta – iar acum avea s-o citească un nepriceput. Doamna Abbot făcu cîțiva pași pînă în fața mesei, acoperind o parte din lumina televiziunii ca să-și privească opera din perspectiva spectatorului și se declară mulțumită. Ryan stătea, pur și simplu, acolo, încercînd să nu se frămînte, convins că, în curînd, avea să înceapă să transpire sub machiaj și că o să-l mănînce ca dracu' și că nu putea să se scarpine pentru nimic în lume, fiindcă pe președinți nu-i mînca nimic și nu se scărpinau. Probabil că erau acolo oameni care nu-și închipuiau că președinții se duc și ei la toaletă, se rad sau își încheie șireturile de la pantofi.

– Cinci minute, domnule președinte. Probă de microfon!

– Unu, doi, trei, patru, cinci, spuse Ryan ascultător.

– Vă mulțumesc, domnule președinte, îi răspunse regizorul din camera alăturată.

Ryan își pusese uneori întrebări despre astfel de lucruri. Președinții care-și rosteau declarațiile oficiale – o tradiție care se întindea în trecut cel puțin pînă la Franklin Delano Roosevelt și „taifasul lui de la gura sobei", despre care auzise prima oară de la mama lui – păreau întotdeauna plini de încredere în sine și relaxați, și se mirase mereu cum de reușeau să dea impresia asta. El nu se simțea nici sigur pe sine, nici relaxat. Încă un val de tensiune îl cuprinse. Camerele de filmat fuseseră, probabil, puse în acțiune acum, pentru ca regizorii să se asigure că funcționau, și, undeva, o bandă video înregistra expresia de pe chipul lui și felul cum mîinile i se jucau cu hîrtiile din față. Se întreba dacă Serviciul Secret urmărea banda sau dacă se încredea în cei de la televiziune că se vor purta corect în astfel de situații... Cu siguranță că și prezentatorii lor își răsturnau ceașca de cafea, din cînd în cînd, sau strănutau sau mîrîiau la vreun asistent care încurca treaba chiar înainte de intrarea în emisie... Da, da acele lucruri se numeau gafe, nu-i așa? Ar fi vrut să poată paria chiar acolo, chiar atunci, că serviciul avea o colecție mare cu greșelile prezidențiale.

– Două minute.

Ambele camere de luat vederi erau dotate cu teleprompter. Astea erau niște invenții ciudate. Un aparat TV atîrna, de fapt, de partea din față a unei camere de filmat, dar pe acele ecrane mici

imaginea era inversată de la stînga la dreapta, deoarece chiar mai sus se afla o oglindă înclinată. Lentila aparatului de filmat se afla în spatele oglinzii şi filma prin ea, în timp ce preşedintele vedea pe ea reflectarea textului discursului său. Era o senzaţie stranie să vorbeşti în faţa unei camere de filmat pe care, de fapt, nu o vedeai, adresîndu-te milioanelor de oameni care nu erau acolo. El îşi spunea, de fapt, propriul discurs. Ryan dădu din cap în timp ce textul discursului său era derulat în viteză ca să se verifice că sistemul funcţiona.

– Un minut! Atenţie!

Perfect! Ryan se aşeză mai bine în scaun. Ţinuta lui îl îngrijora. Îşi plantase braţele pe masă? Îşi ţinea mîinile în poală? I se spusese să nu se lase pe spate în scaun, fiindcă era o atitudine prea relaxată şi părea arogantă, dar Ryan avea tendinţa să se frămînte tot timpul şi, dacă stătea nemişcat, începea să-l doară spatele – sau doar i se părea? Acum era prea tîrziu ca să se mai gîndească. Îşi dădu seama de teama care-l cuprinsese, de fierbinţeala care i se învîrtea în stomac. Încercă să rîgîie, dar se stăpîni.

– Cincisprezece secunde.

Teama se transformă aproape în panică. Acum nu mai putea s-o ia la fugă. Trebuia să-şi facă treaba. Era important. Oamenii depindeau de el. În spatele fiecărui aparat de filmat era cîte un operator. Trei agenţi de la Serviciile Secrete erau cu ochii pe ei. Era acolo şi un regizor secund. Ei reprezentau spectatorii lui, dar abia dacă-i distingea, ascunşi cum erau în lumina reflectoarelor şi, oricum, ei nu ar fi reacţionat în nici un fel. Cum putea el să-şi dea seama ce gîndeau spectatorii lui adevăraţi?

Ah, la naiba!

Cu un minut mai înainte, prezentatorii reţelelor anunţaseră ceea ce se ştia deja. Programele TV din seara aceea aveau să fie decalate pentru cîteva minute din pricina unui discurs prezidenţial. În toată ţara, un număr nedefinit de oameni îşi luau telecomanda în mînă ca să schimbe postul la un canal pe cablu de îndată ce vedeau Marea Pecete a preşedintelui Statelor Unite. Ryan respiră adînc, îşi strînse buzele şi-şi aţinti privirea pe cea mai apropiată dintre cele două camere de filmat.

Se aprinse lumina roşie. Numără pînă la doi şi începu.

– Bună seara. Concetățeni americani, folosesc acest prilej ca să vă raportez ce s-a întîmplat la Washington în ultima săptămînă și să vă spun ce se va întîmpla în următoarele cîteva zile. Mai întîi, Biroul Federal de Investigații și Departamentul Justiției, ajutate de Serviciile Secrete, Departamentul Național pentru Siguranța Transporturilor și alte agenții federale au luat inițiativa cercetării împrejurărilor morții tragice a atîtor prieteni de-ai noștri, cu concursul lăudabil al poliției naționale japoneze și al Poliției Călare Regale a Canadei. Toate informațiile vor fi prezentate în seara aceasta și vor apărea în presa de dimineață. Pentru moment, vă voi prezenta rezultatele cercetărilor de pînă acum. Prăbușirea aparatului 747 al Liniilor Aeriene Japoneze pe clădirea Capitoliului a fost actul deliberat al unei persoane. Numele lui era Torajiro Sato. Era căpitan de rang superior al acelei linii aeriene. Am aflat destul de multe lucruri despre căpitanul Sato. Știm că și-a pierdut atît un frate, cît și un fiu în timpul conflictului nostru cu țara lui. Evident că rămăsese marcat de acest lucru și a hotărît, cu de la sine putere, să se răzbune. După ce și-a pilotat avionul la Vancouver, în Canada, căpitanul Sato a invocat un fals ordin de zbor la Londra, sub pretext că avea de înlocuit un avion defect cu propriul aparat. Înainte de decolare, căpitanul Sato și-a ucis copilotul cu sînge-rece, după ce lucrase cu el mulți ani. Apoi, și-a continuat drumul singur, avînd tot timpul un mort legat cu centura pe locul de lîngă el.

Ryan făcu o pauză, urmărind cu privirea cuvintele din oglindă. Își simțea gura de parcă era plină cu bumbac brut, în timp ce un anunț de pe teleprompter îl făcu atent să întoarcă pagina.

– Ei bine, acum putem fi siguri de asta? Întîi de toate, identitatea atît a căpitanului Sato, cît și a copilotului său au fost verificate de F.B.I., folosind testul ADN. Teste separate făcute de poliția japoneză au dus la rezultate identice. Un laborator privat a comparat aceste teste cu ale lor și, din nou, rezultatele au fost aceleași. Posibilitatea unei greșeli făcute în aceste teste este practic nulă. Ceilalți membri ai echipajului de zbor care au rămas la Vancouver au fost cercetați atît de F.B.I., cît și de Poliția Călare Regală a Canadei care și-au exprimat convingerea că acel căpitan Sato se afla la bordul avionului. Am primit rapoarte similare de

la martori oculari, de la funcţionari locali ai Ministerului Transporturilor Canadiene şi de la pasageri americani de la bordul avionului. Peste cincizeci de persoane l-au identificat. Avem amprentele căpitanului Sato pe planul de zbor falsificat. Analiza probelor de voce de pe banda din carlingă confirmă şi ele identitatea pilotului. Deci, nu se poate pune la îndoială identitatea echipei de zbor a avionului. În al doilea rînd, benzile din carlingă înregistrate pe magnetofonul avionului ne indică momentul exact al primului omor. Pe bandă apare chiar vocea căpitanului Sato, cerîndu-i iertare acelui om în timp ce-l ucidea. După aceea, singura voce de pe bandă e aceea a pilotului. Benzile din carlingă au fost comparate cu alte înregistrări ale vocii, în acest fel stabilindu-se clar identitatea lui. În al treilea rînd, testele judiciare au dovedit că acel copilot era mort cu cel puţin patru ore înainte de prăbuşirea avionului. Acest nefericit a fost omorît cu un cuţit înfipt în inimă. Nu există motive să se creadă că el fusese implicat în vreun fel în ceea ce avea să urmeze. El nu a fost decît prima victimă inocentă a unui act monstruos. A lăsat în urma lui o soţie însărcinată şi vă rog pe toţi să vă gîndiţi la pierderea suferită de ea şi să-i pomeniţi, pe ea şi pe copiii ei, în rugăciunile voastre.

Poliţia japoneză a colaborat intens cu F.B.I.-ul, îngăduindu-ne accesul deplin la cercetările lor şi permiţîndu-ne să interogăm martori şi alte persoane. Acum avem un raport amănunţit a tot ceea ce a făcut căpitanul Sato în ultimele două săptămîni ale vieţii lui, unde a mîncat, cînd a dormit, cu cine a vorbit. Nu am găsit probe care să indice posibilitatea unei conspiraţii criminale sau a faptului că ceea ce a făcut acest dement făcea parte dintr-un plan mai larg din partea guvernului său sau a oricui altcuiva. Cercetările nu vor înceta pînă cînd nu se va răscoli fiecare frunză, fiecare piatră, pînă cînd fiecare posibilitate, oricît de vagă, nu va fi bine examinată, dar informaţiile de care dispunem acum sînt mai mult decît suficiente pentru a convinge un juriu şi, de aceea, vi le pot prezenta şi eu acum.

Spunînd asta, Jack făcu o pauză, îngăduindu-şi să se aplece puţin înainte.

– Doamnelor şi domnilor, conflictul dintre ţara noastră şi Japonia s-a încheiat. Cei care l-au provocat vor apărea în faţa

Justiției. Prim-ministrul Koga mi-a dat asigurări personale în această privință. Domnul Koga este un om de curaj și de onoare. Pot să vă spun acum, pentru prima oară, că și el a fost răpit și aproape ucis de aceiași criminali care au inițiat conflictul dintre țara lui și a noastră. El a fost smuls din mîinile răpitorilor de americani, ajutați de funcționari superiori japonezi, într-o operațiune specială chiar în centrul orașului Tokio și, după eliberarea lui, a făcut eforturi, cu mare risc personal, ca să pună capăt, cît mai repede, conflictului, scutind atît țara sa cît și pe a noastră de alte pierderi. Fără eforturile lui s-ar fi pierdut mult mai multe vieți de ambele părți. Sînt mîndru că-l pot considera pe Minoru Koga prietenul meu. Chiar acum cîteva zile, la cîteva minute după sosirea lui în țara noastră, am avut amîndoi o întîlnire particulară, chiar aici, în Salonul Oval. De aici, am plecat la clădirea Capitoliului și ne-am rugat acolo împreună. Acest moment nu-l voi uita niciodată. Tot acolo s-a prăbușit și avionul. Eu mă aflam în tunelul dintre clădirea birourilor Casei Albe și Capitoliu, cu soția și copiii mei. Am văzut un zid de flăcări prăbușindu-se spre noi. Cred că n-am să uit asta niciodată. Aș vrea să pot uita. Dar m-am străduit să dau deoparte amintirile astea. Pacea dintre America și Japonia este complet restabilită acum. Nu avem, și nici n-am avut vreodată, vreo dispută cu cetățenii acestei țări. Apelez la voi toți să lăsați deoparte orice aversiune ați putea avea față de japonezi acum pentru totdeauna.

Făcu din nou o pauză și se uită cum textul nu se mai derula în fața lui. Mai întoarse o pagină din textul pe care-l avea el.

– Acum avem cu toții o sarcină majoră de îndeplinit. Doamnelor și domnilor, un om, un individ bolnav psihic, un dement a crezut că poate să facă un rău ireparabil țării noastre. S-a înșelat. Noi ne-am înmormîntat morții. Vom deplînge dispariția lor mult timp de acum încolo. Dar țara noastră trăiește și prietenii pe care i-am pierdut în acea noapte îngrozitoare și-ar fi dorit și ei același lucru. După cum spunea Thomas Jefferson, copacul libertății are deseori nevoie de sînge ca să poată crește. Ei bine, sîngele acesta a fost vărsat și acum copacul trebuie să crească din nou. America este o țară care privește spre viitor, nu spre trecut. Nimeni nu poate schimba istoria. Dar putem învăța din ea, construind pe succesele

noastre trecute și îndreptîndu-ne greșelile. În prezent, pot să vă spun că țara noastră este în siguranță. Armata noastră este la datorie în întreaga lume și dușmanii noștri potențiali știu asta. Economia a suferit un mare șoc, dar a supraviețuit și continuă să fie cea mai puternică din lume. America există în continuare. Noi continuăm să fim americani și viitorul nostru începe cu fiecare nouă zi. L-am ales azi pe George Winston în funcția de secretar interimar la Ministerul de Finanțe. George se află la conducerea unei mari companii newyorkeze de fonduri mutuale pe care a înființat-o el însuși. El a jucat un rol indispensabil în repararea pagubelor aduse pieților noastre financiare. Este un om care a făcut totul prin propriile puteri, așa cum America este o țară care s-a realizat prin sine însăși. În curînd, voi face alte numiri în guvern și, de fiecare dată, am să vă aduc totul la cunoștință. George nu poate deveni secretar guvernamental deplin pînă cînd nu reorganizăm Senatul Statelor Unite, ai cărui membri sînt însărcinați de Constituție să-și exprime părerea și să aprobe aceste numiri. Selectarea noilor senatori este sarcina guvernatorilor diferitelor state. Cu începere de săptămîna viitoare, guvernatorii vor desemna noi oameni în posturile rămase vacante.

Acum venea partea cea mai grea. Se aplecă din nou înainte.

– Concetățeni americani... Ei bine, aceasta este o expresie care nu prea-mi place. Nu mi-a plăcut niciodată.

Jack scuturâ ușor din cap, sperînd că gestul nu va părea exagerat de teatral.

– Numele meu este Jack Ryan. Tatăl meu a fost polițist. Am început să lucrez în guvern ca angajat al Infanteriei Marine, imediat după absolvirea Universității Boston. Asta nu a durat prea mult. Am fost rănit într-un accident de elicopter și am rămas cu o durere de spate ani de zile. La vîrsta de treizeci și unu de ani, am nimerit în calea unor teroriști. Ați auzit cu toții ce s-a întîmplat și cum s-a sfîrșit totul, dar ceea ce nu știți este că acel incident e responsabil de faptul că mi-am reluat serviciul în guvern. Pînă în acel moment, mă bucurasem de viață. Strînsesem ceva bani ca agent de bursă, apoi am părăsit acel serviciu ca să mă reîntorc la istorie, prima mea dragoste. Am predat istoria – mi-a plăcut să fiu profesor – la Academia Navală și cred că aș fi fost

mulţumit să rămîn acolo pentru totdeauna, aşa cum soţia mea, Cathy, nu doreşte nimic mai mult decît să practice medicina şi să se ocupe de mine şi de copiii noştri. Am fi fost perfect mulţumiţi să trăim în casa noastră, să ne facem meseria şi să ne creştem copiii. Sînt convins de asta. Dar nu am putut face acest lucru. Cînd teroriştii aceia mi-au atacat familia, m-am hotărît să fac ceva ca să-mi apăr soţia şi copiii. În curînd, mi-am dat seama că noi nu eram singurii care aveam nevoie de protecţie şi că am talent pentru unele activităţi aşa că am intrat în guvern şi am lăsat la o parte dragostea mea pentru profesorat. Mi-am servit ţara – v-am servit pe voi – de cîţiva ani, dar n-am fost niciodată politician şi, aşa cum i-am spus azi lui George Einston în acest salon, n-am timp să învăţ cum să devin politician. Dar am lucrat în guvern cea mai mare parte din viaţa mea profesională şi am învăţat cîteva lucruri despre cum trebuie să lucreze un guvern. Doamnelor şi domnilor, în vremurile de azi nu mai putem face lucruri care altădată erau obişnuite. Trebuie să facem lucruri mai bune. Şi sîntem capabili de asta.

John Kennedy ne-a spus cîndva: „Nu vă-ntrebaţi ce poate ţara să facă pentru voi. Întrebaţi-vă ce puteţi face voi pentru ţară". Acestea sînt cuvinte minunate, dar noi le-am uitat. Trebuie să ni le amintim din nou; ţara noastră are nevoie de noi toţi. Ca să-mi îndeplinesc munca, am nevoie de ajutorul vostru. Dacă socotiţi c-o pot face singur, vă înşelaţi. Dacă credeţi că guvernul, organizat sau nu, se poate îngriji de voi în toate privinţele, vă înşelaţi. Lucrurile trebuie să se întîmple altfel. Voi, bărbaţi şi femei din toată ţara, voi sînteţi Statele Unite ale Americii! Eu muncesc pentru voi. Sarcina mea este să păstrez, să protejez şi să apăr Constituţia Statelor Unite, şi voi face acest lucru cît pot de bine, dar fiecare dintre voi face parte din echipa mea. Avem nevoie ca guvernul nostru să facă pentru noi lucrurile pe care noi nu le putem face, ca, de pildă, organizarea apărării comune, aplicarea legilor, luarea unor măsuri în caz de dezastre. Aşa spune Constituţia. Acest document, pe care am jurat să-l respect şi să-l apăr, este un complex de legi scrise de un grup mic de oameni destul de obişnuit. Nici măcar n-au fost toţi jurişti şi totuşi au scris cel mai important document politic din istoria omenirii. Aş vrea să

meditați asupra acestui lucru. Au fost oameni destul de obișnuiți care au făcut ceva extraordinar. Să faci parte din guvern nu este ceva spectaculos. Am nevoie de un nou Congres care să lucreze cu mine. Senatul are întîietate, fiindcă guvernatorii vor numi înlocuitori pentru cei nouăzeci și unu de oameni pe care i-am pierdut săptămîna trecută. Totuși, Parlamentul a fost întotdeauna Casa Poporului și este de datoria voastră să-i alegeți membrii, în cabinele de vot, exercitîndu-vă astfel drepturile.

„Acum e-acum, Jack!"

– Prin urmare, am să vă cer ceva vouă și celor cincizeci de guvernatori. Vă rog nu-mi trimiteți politicieni. Noi nu avem timp să facem lucruri care trebuie făcute pe căi politice. Am nevoie de oameni care fac lucruri reale într-o lume reală. Am nevoie de oameni care nu doresc să trăiască la Washington. Am nevoie de oameni care nu vor încerca să conducă sistemul. Am nevoie de oameni care vor veni aici făcînd un mare sacrificiu personal, ca să îndeplinească o muncă importantă și care, apoi, se vor întoarce acasă la viața lor normală. Am nevoie de ingineri care știu cum se construiește. Am nevoie de doctori care știu cum să-i însănătoșească pe oamenii bolnavi. Am nevoie de polițiști care știu ce înseamnă cînd drepturile voastre civile sînt violate de un criminal. Am nevoie de fermieri care produc hrană în ferme. Am nevoie de oameni care știu ce înseamnă să te murdărești pe mîini, care plătesc impozite, care cresc copii și își fac griji în privința viitorului. Am nevoie de oameni care știu că lucrează pentru voi, și nu pentru ei. Asta doresc eu. De asta am eu nevoie. Cred că și cei mai mulți dintre voi doresc același lucru.

O dată ce acești oameni ajung aici, datoria voastră este să stați cu ochii pe ei, să vă asigurați că se țin de cuvînt, să vă asigurați că-și respectă promisiunea. Acesta este guvernul vostru. Mulți v-au spus asta, dar eu cred în ceea ce spun. Spuneți-le guvernatorilor voștri ce așteptați de la ei cînd fac numirile pentru Senat și, pe urmă, selectați-i pe oamenii cei mai potriviți pentru Parlament. Aceștia sînt oamenii care hotărăsc cît din banii voștri ajung la guvern și, apoi, în ce fel sînt folosiți. Sînt banii voștri, nu ai mei. Este țara voastră. Noi, toți, lucrăm pentru voi. În ceea ce mă privește, îi voi alege pe cei mai buni membri de

guvern pe care am să-i găsesc, oameni care-şi cunosc meseria, oameni care au realizări adevărate şi au obţinut rezultate pe măsură. Fiecare dintre ei va primi aceleaşi ordine de la Casa Albă: să ia în primire departamentul respectiv, să stabilească priorităţile şi să facă în aşa fel, încît fiecare agenţie guvernamentală să lucreze eficient. Acesta este un ordin important, despre care aţi mai auzit cu toţii. Dar actualul preşedinte nu a condus o campanie electorală ca să ajungă aici. Eu nu trebuie să plătesc pe nimeni, nu trebuie să răsplătesc pe nimeni, nu trebuie să-mi respect nici un fel de făgăduială secretă. Am să fac tot ce-mi stă în putinţă ca să-mi îndeplinesc îndatoririle cît mai bine. Poate că n-o să am întotdeauna dreptate, dar atunci cînd n-am dreptate este treaba voastră şi a celor pe care i-aţi ales să vă reprezinte să mă atenţioneze, iar eu îi voi asculta şi pe ei, şi pe voi. Am să vă raportez în mod regulat despre tot ceea ce se petrece şi despre tot ce face guvernul vostru. Doresc să vă mulţumesc pentru că m-aţi ascultat. Îmi voi îndeplini misiunea. Vreau ca şi voi să v-o îndepliniţi pe a voastră. Mulţumesc pentru atenţie. Noapte bună!

Jack aşteptă şi numără pînă la zece ca să se asigure că aparatele de luat vederi nu mai funcţionau. Apoi ridică paharul cu apă şi încercă să bea din el, dar mîinile îi tremurau atît de tare, încît era cît pe ce să-l verse. Ryan se uită la pahar cu o furie tăcută. De ce tremura acum? Partea grea trecuse, nu?

– Hei, văd că n-aţi vărsat şi nici altceva nu vi s-a întîmplat, spuse Callie Weston care apăruse pe neaşteptate lîngă el.

– A fost bine?

– Ah, da, domnule preşedinte. Dacă vomitaţi la televiziunea naţională, lumea se cam nelinişteşte, îi răspunse autoarea de discursuri cu un rîs ascuţit.

Andrea Price se imaginâ scoţîndu-şi pe loc pistolul automat.

Arnie van Damm dădea semne de îngrijorare. Ştia că nu putea să-l abată pe Ryan din calea lui. Criticile aspre pe care preşedinţii le luau în seamă – „dacă vrei să fii reales, ai grijă!" – n-aveau la el nici un efect. Cum putea el să apere pe cineva care nu se sinchisea de singurul lucru important?

– Îţi aminteşti de *Gong Show*? întrebă Ed Kealty.

– Cine-a scris manualul ăsta despre cum să faci avorturi? interveni şi asistentul lui juridic.

Apoi, cei trei bărbaţi din încăpere îşi întoarseră iar privirile spre televizor. Imaginea se schimbă de la prezentarea exteriorului Casei Albe la transmisia din studio.

– Ei bine, a fost o declaraţie politică cît se poate de interesantă, observă Tom, prezentatorul, cu vocea lipsită de expresie a unui jucător de pocher. Văd că de data asta, preşedintele s-a ţinut după discursul care i s-a pregătit.

– Interesant şi dramatic, a fost de acord comentatorul John. Ăsta nu a fost un discurs prezidenţial obişnuit.

– De ce, John, insistă preşedintele Ryan atît de mult că vrea să fie ajutat să conducă guvernul de oameni fără experienţă? N-avem nevoie de mîini pricepute ca să pună iar sistemul de picioare? întrebă Tom.

– Asta-i o întrebare pe care o să şi-o pună mulţi, mai ales aici, în oraşul ăsta...

– Poţi să pui pariu că da, remarcă şeful de personal din serviciul lui Kealty.

– ...Şi ce e mai interesant, este că trebuie să ştie şi el asta, şi dacă n-ar şti, şeful de personal, Arnold van Damm, a cărui şiretenie politică n-o egalează nimeni în oraşul ăsta, l-a lămurit cu siguranţă pe domnul Ryan.

– Ce spuneţi de prima lui numire în guvern: George Winston?

– Winston conduce Grupul Columbus, compania de fonduri mutuale înfiinţată chiar de el. Omul ăsta e putred de bogat; a făcut carieră de unul singur, după cum ne-a spus preşedintele Ryan. Ei bine, avem nevoie de un ministru de Finanţe care să se priceapă la bani şi la pieţele financiare şi fără îndoială că domnul Winston se pricepe, dar mulţi se vor plînge...

– Că e un om din interior, completă Kealty, zîmbind superior.

– Cu prea multe contacte în sistem, John.

– Cum credeţi că o să reacţioneze celelalte oficialităţi de la Washington la acest discurs? întrebă Tom.

– Care oficialităţi de la Washington? mormăi Ryan.

Asta fusese prima reacţie. Cele două cărţi pe care le publicase fuseseră tratate, în general, bine de către critică, dar pe vremea

aceea trebuia să aştepţi cîteva săptămîni ca să apară comentariile. Era, probabil, o greşeală să urmăreşti o analiză făcută pe moment, dar era şi imposibil s-o eviţi. Cel mai greu era să urmăreşti toate canalele TV care transmiteau în acelaşi timp.

– Jack, Washington-ul înseamnă cincizeci de mii de jurişti şi oameni cu influenţă, sublinie Arnie. S-ar putea să nu fie aleşi sau numiţi, dar sînt ai dracului de oficiali. Tot aşa sînt şi mediile de informare.

– Înţeleg, răspunse Ryan.

– Şi avem nevoie de profesionişti cu experienţă care să pună sistemul iar pe picioare. Toţi spun asta şi o mulţime de oameni din oraşul ăsta o să fie de aceeaşi părere.

– Ce zici de dezvăluirile pe care le-a făcut în legătură cu războiul şi cu prăbuşirea avionului?

– Pe mine cel mai mult m-a interesat „dezvăluirea" lui că prim-ministrul Koga a fost mai întîi răpit de propriii concetăţeni şi apoi eliberat... de americani. Ar fi interesant să aflăm mai multe despre asta. Preşedintele o să fie lăudat pentru dorinţa lui fermă de a pune la punct lucrurile între ţara noastră şi Japonia şi eu i-aş da o notă foarte bună pentru asta. O dată cu discursul preşedintelui, a fost arătată şi o fotografie. Imaginea din televizor s-a schimbat şi a apărut Ryan cu Koga la Capitoliu. Este un moment cu adevărat înduioşător surprins de fotograful Casei Albe...

– Dar clădirea Capitoliului e încă în ruină, John, şi aşa cum avem nevoie de arhitecţi buni şi de muncitori pricepuţi care s-o repare, cred că tot aşa avem nevoie de altfel de oameni decît de nişte amatori ca să refacă guvernul.

Spunînd asta, Tom întoarse capul ca să se uite direct la ecran.

– Deci, acesta a fost primul discurs oficial al preşedintelui Ryan. Vă vom prezenta mai multe detalii pe parcurs. Acum ne întoarcem la programele noastre anunţate.

– Ăsta e subiectul nostru, Ed, spuse şeful personalului, ridicîndu-se şi întinzîndu-şi oasele. Asta e ceea ce trebuie să spunem noi şi pentru asta te-ai hotărît să te întorci pe arena politică, oricît de mult ar dăuna acest lucru reputaţiei tale.

– Acum trebuie să începi să-ţi dai telefoanele, îi porunci Edward J. Kealty.

– Domnule preşedinte.

Asistentul şef apăru cu o tavă de argint pe care se afla o băutură. Ryan ridică paharul şi sorbi din sherry.

– Mulţumesc.

– Domnule preşedinte, în cele din urmă...

– Mary Pat, de cînd ne cunoaştem noi doi? întrebă Ryan.

Avea impresia că mai rostise aceste cuvinte de multe ori.

– De trei ani cel puţin, răspunse doamna Foley.

– O nouă regulă prezidenţială, chiar un ordin de sus: după orele de serviciu, cînd se servesc băuturile, numele meu e Jack.

– *Muy bien, jefe*[1], răspunse Chavez cu umor, dar cu o privire precaută.

– Irakul? întrebă Ryan scurt.

– E linişte, dar tensiune mare, răspunse Mary Pat. Nu aflăm prea multe de acolo, dar ce ajunge pînă la noi este că ţara e izolată. Armata e în stradă, iar lumea stă închisă în case şi se uită la televizor. Funeraliile prietenului nostru au loc mîine. După asta, nu mai ştim ce se întîmplă. Avem un agent destul de bine plasat în Iran, lucrează în domeniul politic. Asasinarea a survenit ca o surpriză totală şi nu se spune nimic, în afară de aşteptatele laude către Allah pentru că l-a chemat pe prietenul nostru lîngă el.

– Asta dacă Domnul îl doreşte lîngă el. A fost o treabă grozavă, spuse apoi Clark, vorbind ca un cunoscător. Destul de obişnuită din punctul de vedere al culturii lor. Un martir care-şi sacrifică viaţa, chestii de-astea. Cred că i-a trebuit ani de zile ca să pătrundă acolo, dar prietenul nostru Daryaei e un tip răbdător. Ei bine, tu l-ai cunoscut. Spune-ne cum e, Jack!

– N-am văzut privire mai furioasă, răspunse Ryan calm, sorbind din pahar. Omul ăsta ştie să urască.

– O să intre în acţiune, pot să jur, spuse Clark care alesese un Wild Turkey cu apă. Saudiţii trebuie să fie cam neliniştiţi.

– Ca să nu spunem mai mult, interveni Mary Pat. Ed o să stea acolo cîteva zile şi a observat că au ridicat gradul stării de alarmă a armatei.

– Asta-i tot ce ştim, spuse, în concluzie, preşedintele Ryan.

---

[1] Foarte bine, şefule (span., n.tr.).

– În privința scopurilor practice, da. Primim o mulțime de SigInt din Irak, și ceea ce primim este previzibil. Capacul a fost strîns tare, dar oala fierbe dedesubt. Ceva o să se întîmple. Am mărit volumul informațiilor prin satelit, bineînțeles...

– E-n regulă, Mary Pat, spune-mi ce-ai de spus! îi porunci Jack.

N-avea chef acum să audă de fotografii prin satelit.

– Vreau să-mi extind departamentul.

– Cît de mult?

O văzu cum respiră adînc. Era ceva neobișnuit s-o vezi pe Mary Patricia Foley tulburată de ceva.

– De trei ori. Avem un total de șase sute cincizeci și șapte de ofițeri de Stat-Major, vreau să ridic numărul ăsta la două mii în decursul următorilor trei ani.

Dăduse drumul la cuvinte dintr-un foc, urmărind reacția de pe chipul lui Ryan.

– De acord, dacă găsești o cale potrivită ca să-i plătești.

– Asta-i simplu, Jack, spuse Clark rîzînd. Concediază două mii de funcționărași și-o să-ți mai rămînă bani și de economii.

– Oamenii ăștia au familii, John, spuse președintele.

– Departamentele Informației și Administrației sînt niște locuri călduțe unde nu se face mare lucru. Ai lucrat și tu acolo. Știi prea bine. Merită să facem ceva măcar ca să fie mai mult loc în parcare. Pensionarea înainte de termen o să rezolve majoritatea cazurilor.

Ryan meditâ la asta o clipă:

– Am nevoie de cineva care să strîngă șurubul. Doamnă Foley, poți să te descurci iar sub comanda lui Ed?

– Este o situație obișnuită, Jack, răspunse doamna Foley cu o sclipire în ochii ei albaștri, ciudați. Ed se pricepe mai bine la administrație decît mine, în schimb eu am fost întotdeauna mai bună pe teren.

– Planul Albastru?

Clark răspunse la această întrebare:

– Da, domnule președinte. Vreau să ne ocupăm de polițiști, de tinerii detectivi, de salariații obișnuiți. Știți de ce. Sînt pregătiți în prealabil. Au informatorii lor de teren.

Ryan dădu din cap:

– Foarte bine, Mary Pat, săptămîna viitoare am de gînd să accept cu regret scrisoarea de demisie de la D.C.I. și să-l numesc pe Ed în postul ăsta. Spune-i să-mi prezinte un plan cu dezvoltarea serviciului D.O. și reducerea serviciilor D.I. și D.A. Îmi voi da aprobarea la momentul potrivit.

– Grozav! doamna Foley ridică paharul în cinstea comandantului-șef.

– Mai este ceva, John?

– Da, domnule președinte!

– Cînd Roger m-a rugat să accept postul ăsta, i-am cerut și eu ceva.

– Ce anume?

– Am intenția să promulg o amnistie prezidențială pentru un domn cu numele T. Kelly. Voi face asta în anul în curs. Ar fi trebuit să-mi spui că tata s-a ocupat de cazul tău.

Pentru prima oară de nu se știe cînd, Clark se făcu galben ca o stafie:

– De unde știți?

– Am văzut în dosarul personal al lui Jim Greer. A ajuns în mîinle mele acum cîțiva ani. Tatăl meu s-a ocupat de cazul ăsta, mi-l amintesc bine. Toate femeile alea care au fost ucise... Îmi amintesc cît de mult s-a frămîntat și cît de fericit a fost cînd a putut să dea totul uitării. N-a prea vorbit despre cazul ăsta, dar eu știam ce era în sufletul lui.

Spunînd asta, Jack își plecă ochii în pahar și începu să agite cuburile de gheață.

– Dacă vrei să știi părerea mea, cred că tata ar fi fericit să audă asta și să afle că nu te-ai dat la fund o dată cu vasul.

– Dumnezeule... Jack... Vreau să spun...Dumnezeule!

– Meriți să-ți primești numele înapoi. Eu nu pot să scuz ce-ai făcut. Acum nu mi se mai permite să judec astfel, nu-i așa? Poate ca orice cetățean aș fi putut... Dar meriți să-ți primești numele înapoi, domnule Kelly.

– Mulțumesc, domnule președinte.

Chavez se tot întreba despre ce era vorba. Își amintea de tipul acela de pe Saipan, șeful Gărzii de Coastă pensionat și despre

niște vorbe cum că ar fi omorît oameni. Ei bine, el știa că Domnul C. nu leșina auzind așa ceva, dar povestea asta trebuia să fi fost interesantă.

– Altceva? întrebă Jack. Aș vrea să mă întorc la familia mea pînă nu se culcă toți copiii.

– Deci, Planul Albastru se aprobă?

– Da, Doamnă Foley. De îndată ce Ed alcătuiește un plan pentru implementarea lui.

– Am să aranjez să plece de îndată ce i se pregătește avionul, promise doamna Foley.

– Perfect!

Jack se ridică și porni spre ușă. Invitații lui făcură același lucru.

– Domnule președinte...?

Cel care vorbise era Ding Chavez.

Ryan se întoarse spre el:

– Ce este?

– Ce se va întîmpla cu alegerile candidaților?

– Ce vrei să spui?

– M-am oprit pe la școală azi și doctorul Alpher mi-a spus că toți candidații serioși din ambele partide au fost uciși săptămîna trecută și că s-a depășit termenul-limită de înscriere pentru toate alegerile. Nu se mai poate înscrie nici un nume nou. Ne aflăm într-un an electoral și nu candidează nimeni. Presa n-a prea spus multe despre asta pînă acum.

Chiar și agenta Price clipi din ochi auzind asta, dar, o clipă mai tîrziu, știau cu toții că acesta era adevărul.

– Paris?

– Profesorul Rousseau de la Institutul Pasteur crede că a găsit un tratament. Este încă în stadiul de experiment, dar e singura șansă care există.

Stăteau de vorbă pe coridorul care ducea spre camera sorei Jean Baptiste. Purtau amîndoi „echipamente de astronauți" din plastic albastru și transpirau în ele, în ciuda dispozitivelor de control al mediului agățate la brîu. Pacienta lor era pe moarte și asta era destul de trist, iar sfîrșitul ei prelungit era îngrozitor – nu

putea fi redat în cuvinte. Benedick Mkusa fusese norocos. Din nu se ştie ce motiv, Ebola îi atacase inima mai curînd decît de obicei; fusese un act rar de îndurare care i-a îngăduit să-şi dea sufletul mult mai repede decît de obicei. Pacienta de acum nu era atît de norocoasă. Testele de sînge arătau că ficatul îi era atacat, dar treptat. Enzimele inimii erau, de fapt, normale. Ebola avansa în trupul ei într-un ritm rapid, dar uniform. Sistemul ei gastrointestinal se destrăma, pur şi simplu. Sîngerarea care rezulta, atît din vomă cît şi prin diaree, era alarmantă, iar durerea pe care o provoca era mare, totuşi trupul femeii se lupta cît putea, printr-un efort curajos, dar fără şanse de a se salva. Singura răsplată pentru această luptă era durerea înteţită, iar morfina începea să piardă bătălia de a se afla cu un pas înaintea agoniei.

– Dar cum putem să...

Nu era nevoie ca ea să continue. Compania Air Afrique era singura care avea o cursă regulată la Paris, dar nici ea, nici nimeni altcineva n-ar fi acceptat să transporte un bolnav de Ebola, din motive subînţelese. Toate astea îi conveneau de minune doctorului Moudi.

– Pot să mă ocup eu de transport. Eu provin dintr-o familie bogată. Se poate aranja să vină aici un avion cu reacţie privat şi să ne ducă la Paris. Este mai uşor să ne luăm toate precauţile necesare în felul ăsta.

– Nu ştiu ce să zic. O să trebuiască să...

Maria Magdalena ezita.

– N-am să te mint, soră. Probabil că ea o să moară oricum, dar dacă, într-adevăr, există o şansă, doar profesorul Rousseau poate s-o ofere. Eu am studiat cu el şi dacă el spune că a găsit ceva, atunci, cu siguranţă c-a găsit. Hai să telefonăm după avion, insistă Moudi.

– Nu pot să spun nu, dar trebuie...

– Înţeleg.

Avionul despre care era vorba era un Gulfstream G-IV şi tocmai ateriza pe Aeroportul Rashid, situat la est de un cot larg al rîului Tigru, cunoscut prin acele locuri sub numele de Nahr Dulah. Codul de lîngă coada avionului arăta că fusese înregistrat în Elveţia şi că era proprietatea unei corporaţii care făcea comerţ

cu diverse mărfuri şi-şi plătea impozitele la timp, drept care guvernul elveţian nu-i acordă atenţie. Zborul pînă aici fusese scurt şi fără evenimente, în afară, poate, de timpul ales şi de rută: Beirut – Teheran – Bagdad.

Numele lui adevărat era Ali Badrayn şi, deşi trăise şi lucrase sub diferite alte nume, se reîntorsese, în cele din urmă, la numele iniţial pentru că era de origine irakiană. Familia lui părăsise Irakul pentru presupuse oportunităţi economice oferite de Iordania, dar, apoi, fusese antrenată, ca toată lumea, în agitaţia din regiune, o situaţie care nu devenise mai uşoară datorită hotărîrii fiului de a se integra în mişcarea menită să distrugă Israelul. Primejdia simţită de regele iordanian şi, mai apoi, expulzarea de către el a elementelor suspecte adusese familia lui Badryan la ruină, lucru care nu prea-l afectase pe el la momentul respectiv.

Dar ceea ce se întîmpla acum îl afecta, oarecum, pe Badrayn. Viaţa unui terorist pălea o dată cu trecerea anilor şi, deşi era unul dintre cei mai buni din domeniul lui de activitate, în special în ceea ce privea strîngerea de informaţii, nu obţinuse mare lucru, în afară de duşmănia nepotolită a celui mai nemilos serviciu de informaţii din lume. Puţină tihnă şi securitate ar fi fost bine venite. Poate că le va obţine prin misiunea de faţă. Identitatea lui irakiană şi activităţile pe care le avusese în viaţa lui îi aduseseră contacte în toată regiunea. Adunase informaţii pentru serviciile secrete irakiene şi ajutase la identificarea a două persoane pe care doreau ei să le elimine, repurtînd succese în ambele cazuri. Asta îi dăduse dreptul de intrare în ţară şi pentru asta venise.

Avionul îşi încheie rulajul şi copilotul deschise uşa să coboare scara. În dreptul avionului se opri o maşină. El se urcă în ea şi maşina porni.

– Pacea fie cu tine, îi spuse el celuilalt bărbat care se afla pe bancheta din spate a Mercedes-ului.

– Pacea? rîse generalul. Toată lumea urlă că nu prea avem parte de ea.

Era limpede că omul nu închisese ochii de la moartea preşedintelui său, îşi spuse Badrayn. Îi tremurau mîinile de la cîtă cafea băuse sau, poate, de la alcoolul pe care-l consumase ca pe o măsură de contracarare. Nu era plăcut să te gîndeşti la săp-

tămîna care urma şi să te întrebi dacă vei avea parte să trăieşti să vezi cum se sfîrşeşte totul. Pe de o parte, aveai nevoie să stai treaz. Pe de alta, aveai nevoie să scapi de toate. Generalul acesta avea o familie şi copii, pe lîngă amantă. Ei bine, probabil că toţi aveau. Perfect!

– Situaţia nu e prea fericită, dar totul se află sub control, nu?

Privirea pe care o provocă această întrebare a fost mai mult decît un răspuns. Poate că singurul lucru bun care se putea spune era că, dacă preşedintele ar fi fost numai rănit, omul acesta ar fi fost mort acum, fiindcă nu reuşise să-l găsească pe asasin. Era o slujbă plină de primejdii – să fii şeful serviciilor de informaţii ale unui dictator – şi încă unul care-şi făcea mulţi duşmani. Îşi vînduse sufletul diavolului şi-şi spunea că n-o s-apuce niciodată să-şi primească răsplata. Cum poate un om deştept să fie atît de prost?

– De ce-ai venit aici? îl întrebă generalul.

– Să vă ofer un pod de aur.

13

NĂSCUT PENTRU UN ANUMIT SCOP

Se vedeau tancuri pe străzi şi tancurile erau lucruri „sexy" pe care oameni „cu imaginaţie înfierbîntată" le priveau şi le numărau. Existau trei sateliţi de recunoaştere KH-11 pe orbită. Unul dintre ei, vechi de unsprezece ani, se stingea încet. De mult nu mai avea combustibil pentru funcţionare şi, deşi unul dintre panourile sale solare era atît de degradat, încît abia dacă mai putea să ţină aprinsă o lanternă, reuşea încă să mai facă fotografii prin trei dintre aparatele lui de filmat şi să le transmită cablului de comunicare geosincronică de deasupra Oceanului Indian. Cu mai puţin de o secundă după aceea ajungeau la sol şi erau direcţionate către diferite oficii de interpretare, unul dintre acestea aflîndu-se la C.I.A.

– Asta ar trebui să reducă texele, spuse analistul, controlîndu-şi ceasul şi adăogînd opt ore. Foarte bine, aproape 10.00 dimineaţa, Lima, ora locală. Lumea ar fi trebuit să fie afară, pe stradă, la muncă, umblînd de colo-colo, distrîndu-se la nenumăratele terase de pe trotuar, bînd oribila versiune locală de cafea. Dar nu astăzi. Nu cu tancuri pe străzi. Nişte siluete se mişcau încoace şi încolo, mai cu seamă femei, dacă le judecăm după înfăţişare, umblînd probabil după cumpărături. Cîte un tanc mare de luptă era parcat pe şoselele principale, la distanţe de patru străzi de un altul, şi altul la fiecare sens giratoriu – şi se vedeau multe asemenea locuri – întărite de vehicule uşoare pe străzile

secundare. La fiecare intersecție se vedeau aglomerări mici de soldați. În fotografii se vedea că toți purtau arme, dar nu se puteau observa gradele sau însemnele cu numărul unității.

– Fă numărătoarea! îi ordonă supraveghetorul.

– Da, domnule.

Analistul nu bombăni. Ei făceau întotdeauna număratoarea tancurilor. Transcria chiar la mașină, mai ales verificînd arma principală. Făcînd aceasta, reușeau să stabilească cîte dintre tancurile numărate de obicei în taberele de regiment se puseseră în mișcare și se mutaseră dintr-un loc într-altul. Această informație era importantă pentru unii sau alții, deși, în ultimii zece ani, făcuseră același lucru, ajungînd, în general, la concluzia că, oricare ar fi fost defectele și neajunsurile armatei irakiene, se menținea destul de bine, avînd „motoarele" în funcțiune. Era mai puțin stăruitoare în privința artileriei, lucru pe care-l învățaseră în timpul Războiului din Golful Persic, dar, așa cum observase deja analistul, cînd te uiți la un tanc îți închipui că și funcționează. Era singura cale prudentă. Se aplecă peste periscop și văzu că o mașină albă, probabil un Mercedes, judecînd după formă, rula pe National Route 7.0. O fotografie mai mărită ar fi arătat că se îndrepta spre pista de curse Sibaq' al Mansur, unde s-ar fi putut vedea mai multe automobile de același tip, dar lui i se spusese să numere tancurile.

Variațiile de temperatură din Irak sînt mai copleșitoare decît în multe alte locuri ale lumii. În această dimineață de februarie, în care soarele se vedea deja sus, pe cer, liniile termometrului arătau doar puțin peste temperatura de îngheț, deși, în timpul verii, 115 grade Fahrenheit nu era ceva neobișnuit. Ofițerii adunați în grupuri, observă Badrayn, purtau uniformele lor de iarnă din lînă cu gulere înalte și brandemburguri mari, aurii; majoritatea fumau și toți păreau îngrijorați. Gazda îl prezentă pe vizitator celor care nu-l cunoșteau. Nu se osteni să le ureze pace. Nu erau în dispoziția potrivită ca să primească urarea tradițională islamică. Acești bărbați erau surprinzător de occidentali și total laici în înfățișare și comportament. Asemenea conducătorului lor dispărut, își respectau religia doar de formă, deși, în acel moment, se întrebau cu toții dacă învățămintele despre blestemul

etern pentru o viață păcătoasă erau sau nu adevărate, conștienți că unii dintre ei vor afla probabil asta destul de curînd. Această posibilitate îi îngrijora destul ca să-și fi părăsit birourile și să vină la pista de curse să-l audă vorbind. Mesajul pe care îl avea de transmis Badrayn era simplu. Îl transmise.

– Cum putem să te credem? îl întrebă șeful armatei, după ce el termină de vorbit.

– În felul ăsta este mai bine pentru toată lumea, nu?

– Vrei să ne părăsim patria ca să... Pentru el? întrebă un comandant de corp de armată, mascîndu-și frustarea sub semnele mîniei.

– Ceea ce hotărîți voi să faceți, este treaba voastră, domnule general. Dacă hotărîți să stați pe loc și să luptați pentru ceea ce este al vostru, hotărîrea trebuie, bineînțeles, s-o luați tot voi. Mi s-a cerut să vin aici și să transmit un mesaj ca un agent cinstit. Asta am și făcut, răspunse Badrayn calm.

În definitiv, n-avea nici un rost să te agiți în privința lucrurilor astea.

– Cu cine trebuie să negociem?

Cel care vorbise fusese șeful forțelor aeriene din Irak.

– Poți să-mi dai răspunsul mie, dar, așa cum v-am spus deja, nu este nimic de negociat. V-am făcut o ofertă cinstită, nu?

„Generoasă" ar fi un termen mai potrivit. În afară că și-ar salva propria piele și pe cea a celor apropiați, ar pleca toți din țara lor ca oameni bogați. Președintele lor a sălțat sume uriașe de bani din care doar o mică parte a fost detectată și confiscată. Au avut cu toții acces la documente de călătorie și la pașapoarte din toate țările lumii cunoscute. În acel domeniu special, serviciul irakian de informații, asistat de biroul de imprimare al trezoreriei, și-a stabilit de mult expertiza. „Aveți cuvîntul lui în fața Domnului că nu veți fi hărțuiți, oriunde v-ați afla." Și ăsta era un lucru pe care au trebuit să-l ia în serios. Sponsorul lui Badrayn era dușmanul lor. Era tot atît de înverșunat și de răzbunător ca oricare om de pe lume. Dar era, în același timp, un om al lui Dumnezeu, și nu unul care-I lua numele în deșert.

– Cînd ai nevoie de răspuns? întrebă șeful armatei, mai politicos decît ceilalți.

– Mîine va fi foarte bine sau chiar poimîine. Mai departe, nu mai ştiu. Instrucţiunile mele, continuă Badrayn, nu depăşesc acest interval.

– Şi aranjamentele?

– Le puteţi stabili chiar voi, în limite rezonabile.

Badrayn se întreba ce altceva puteau ei să aştepte de la el sau de la sponsorul lui.

Dar decizia pe care o cerea el era mai grea decît s-ar fi putut închipui. Patriotismul ofiţerilor adunaţi acolo nu era unul obişnuit. Ei îşi iubeau ţara mai ales pentru că o ţineau sub control. Dispuneau de putere, adevărata putere de viaţă şi de moarte, un narcotic mult mai puternic decît banii şi unul dintre lucrurile pentru care omul poate să-şi rişte viaţa şi sufletul. Unul dintre ei, gîndeau sau sperau mulţi, ar putea să reuşească. Unul dintre ei putea, într-adevăr, să preia preşedinţia ţării cu succes şi toţi împreună ar putea să potolească lucrurile şi să continue ca mai înainte. Trebuia să-şi deschidă, într-un fel, naţiunea către lume, bineînţeles. Trebuia să permită Organizaţiei Naţiunilor Unite şi altor inspectori să vadă totul, dar, o dată cu moartea conducătorului lor, vor avea şansa unui nou început, chiar dacă toată lumea va şti că absolut nimic nou nu se întîmpla. Aşa mergeau treburile în lume. O promisiune din cînd în cînd, cîteva remarce despre democraţie şi alegeri şi foştii lor duşmani se vor prăbuşi, dîndu-le lor şi naţiunii lor o şansă. Un stimulent pentru viitor era chiar prilejul în sine. De mulţi ani, nici unul dintre ei nu se simţise cu adevărat în siguranţă. Fiecare auzise de colegi care muriseră, fie din vina conducătorului lor decedat, fie în împrejurări numite în mod eufemistic „misterioase" – prăbuşirile de elicoptere fuseseră isprăvile preferate ale iubitului lor preşedinte decedat. Acum aveau norocul să trăiască viaţa unor oameni puternici cu mai multă încredere, alternativa fiind o viaţă de trîndăvie într-o ţară străină. Toţi aveau deja tot ce-şi poate imagina un om ca lux şi putere. Fiecare dintre ei putea să pocnească din degete şi cei care săreau să-l servească nu erau slugi, ci soldaţi...

Dar mai era ceva. Dacă rămîneau acolo, trebuia să joace un mare joc, cel mai primejdios din viaţa lor. Ţara lor era acum sub cel mai strict control pe care-l pomeniseră vreodată şi, pentru

asta, exista un motiv. Cei care își clamaseră dragostea și afecțiunea pentru cel mort ce gîndeau cu adevărat? Asta nu contase cu o săptămînă în urmă, dar conta acum. Soldații pe care îi comandau veneau din același ocean omenesc. Care dintre ei era destul de carismatic ca să preia conducerea țării? Care dintre ei avea cheile Partidului Baas? Care dintre ei putea conduce prin forța propriei voințe? Căci numai așa puteau ei să privească în viitor, dacă nu fără teamă, măcar cu o îngrijorare redusă, astfel încît experiența și curajul lor să facă față riscurilor pe care și le luau. Fiecare dintre ei, stînd pe pista de întreceri, își arunca privirea asupra adunării de colegi ofițeri și-și punea aceiași întrebare: Care dintre aceștia?

Asta era întrebarea, căci, dacă unul dintre ei ar fi făcut asta, ar fi fost deja mort, probabil într-un tragic accident de elicopter. Și o dictatură nu se exercita de către un comitet. Deși se simțeau toți puternici, fiecare se uita la ceilalți și vedea o slăbiciune potențială. Geloziile aveau să-i distrugă. Escrocheriile și rivalitățile vor provoca, probabil, asemenea tulburări inerte, încît mîna de fier care ar fi fost necesară ca să țină poporul sub control ar slăbi. Și, în cîteva luni, poate că totul se va prăbuși. Văzuseră cu toții asemenea lucruri întîmplîndu-se înainte și rezultatul avea să fie moartea lor, stînd aliniați într-un șir în fața propriilor soldați și cu un zid în spate.

Nu exista morală pentru asemenea oameni, în afara puterii și a exercitării ei. Asta era suficient pentru un om, dar nu pentru mai mulți. Cei mai mulți trebuia să fie uniți în jurul a ceva, fie în jurul regulei impuse de un superior, fie în jurul unei idei îmbrățișate de toți, dar trebuia să fie ceva care impunea un punct de vedere comun. Nici unul dintre ei nu putea să o creeze pe cea dintîi și, priviți ca o mulțime, le lipsea cea de-a doua. Oricît de puternic ar fi fost fiecare dintre ei, erau toți slabi într-un fel și, în timp ce ofițerii stăteau acolo, privindu-se între ei, fiecare era conștient de asta. În esență, ei nu credeau în nimic. Ceea ce puteau să impună prin forța armelor nu puteau să obțină prin puterea voinței. Puteau să comande din umbră, dar nu să conducă la lumina zilei. Cel puțin, majoritatea era destul de inteligentă ca să știe asta. Acesta era motivul pentru care Badrayn venise la Bagdad.

El se uită în ochii lor şi-şi dădu seama ce gîndeau, oricît de impasibile le erau chipurile. Un om îndrăzneţ şi-ar fi ridicat glasul plin de încredere în sine, asumîndu-şi, astfel, conducerea grupului. Dar cei îndrăzneţi erau morţi de mult, răpuşi de unul mai îndrăzneţ şi mai nemilos, ca, mai apoi, şi acesta să fie distrus de mîna nevăzută a unuia mai răbdător şi chiar mai fără milă, avînd aceste trăsături într-o măsură destul de mare, încît să poată face acum o ofertă generoasă. Badrayn ştia care avea să fie răspunsul şi acest lucru le era clar şi celorlalţi. Preşedintele irakian mort nu lăsase nimic în urmă care să-l poată înlocui, dar aşa se întîmplă cu oamenii care nu cred în nimic decît în ei înşişi.

Telefonul sună la 6.05, de data asta. Pe Ryan nu-l deranja să se scoale înainte de ora 7.00. Acesta-i fusese obiceiul de ani de zile, dar, pe vremuri, trebuia să meargă cu maşina pînă-n oraş. Acum folosea un elicopter şi se-aştepta ca timpul folosit înainte în maşină să-l folosească acum stînd în pat. Cel puţin atunci putuse să moţăie pe bancheta din spate a maşinii lui oficiale.

– Da?

– Domnule preşedinte!

Jack a fost surprins să audă vocea lui Arnie. Dar, chiar şi aşa, era tentat să se întrebe cine naiba, dacă nu el, putea să-l sune.

– Ce e?

– Probleme.

Vicepreşedintele Edward J.Kealty nu închisese ochii toată noaptea, dar cine se uita la el nu-şi dădea seama de asta. Ras impecabil, cu privirea limpede şi cu spatele drept, intră în clădirea postului C.N.N. însoţit de soţia şi de asistenţii săi. Acolo îl întîmpină un producător care îl invită în liftul ce avea să-l ducă sus. Au fost schimbate doar obişnuitele amabilităţi. Politicianul de carieră privea drept înainte, ca şi cum ar fi încercat să convingă uşa din oţel inoxidabil că ştia ce avea de făcut. Şi că va reuşi.

Contactele telefonice preliminare fuseseră făcute în ultimele trei ore, începînd cu şeful canalului. Directorul televiziunii, care era un vechi prieten, rămăsese trăsnit pentru prima oară în cariera lui. Se aşteptau la prăbuşiri de avioane, accidente de tren,

crime – dezastrele şi nenorocirile obişnuite de pe urma cărora trăia presa –, dar ceva de genul ăsta nu se întîmpla decît o dată în viaţă. Cu două ore mai devreme, îl sunase pe Arnie van Damm, un alt vechi prieten, fiindcă trebuia tratată problema şi din punct de vedere jurnalistic; pe lîngă asta, exista în el şi o dragoste de ţară pe care rareori o exprima, dar care nu lipsea niciodată, şi preşedintele C.N.N.-ului nu avea idee unde va ajunge această informaţie. Îl sunase pe corespondentul juridic al canalului, un avocat ratat, care, la rîndul său, se afla acum la telefon cu un prieten de-al lui, profesor la Şcoala de Drept a Universităţii Georgetown. Chiar acum, preşedintele C.N.N.-ului sună în camera verde.

– Eşti absolut sigur, Ed? a fost tot ce a avut el de întrebat.

– N-am de ales. Preferam să nu fie nevoie, veni răspunsul aşteptat.

– Asta-i problema ta. O să urmăresc şi eu ştirile.

Convorbirea se sfîrşi. La celălalt capăt al firului îşi savura satisfacţia. O să fie o ştire senzaţională şi era treaba C.N.N.-ului s-o prezinte. Asta e!

– Arnie, au înnebunit toţi sau visez eu?

Se aflau într-un salon de la etaj. Jack se îmbrăcase în grabă cu nişte haine neoficiale. Van Damm încă nu-şi legase cravata şi şosetele din picioare îi erau desperechiate. Ryan observă asta. Mai rău decît atît, van Damm părea năucit şi aşa ceva nu se mai văzuse vreodată.

– Cred că n-avem altceva de făcut decît să aşteptăm să vedem ce se întîmplă.

Cei doi bărbaţi îşi întoarseră capetele cînd se deschise uşa.

– Domnule preşedinte?

Un bărbat de vreo cincizeci de ani, îmbrăcat corect într-un costum de serviciu, înalt şi cu un aer de om hărţuit, intră în încăpere. În urma lui venea Andrea. Fusese şi ea informată, în măsura în care acest lucru fusese posibil.

– Domnul este Patrick Martin, spuse Arnie.

– De la Ministerul de Justiţie, Departamentul Criminalistică, nu-i aşa?

Jack se ridică să-i strîngă mîna şi făcu un gest către tava cu ceşti de cafea.

– Da, domnule preşedinte. Am lucrat cu Dan Murray la cercetările privind prăbuşirea avionului.

– Pat este unul dintre cei mai buni juriştii ai noştri. Predă şi dreptul constituţional la Universitatea George Washington, îi explică şeful personalului.

– Ei, ce crezi de toate astea? întrebă preşedintele, vocea lui ezitînd între umor şi totală neîncredere.

– Cred că trebuie să vedem ce are de spus.

Era răspunsul esenţial al unui jurist.

– De cît timp lucrezi în Ministerul de Justiţie? întrebă de data asta Jack, întorcîndu-se la locul lui.

– De douăzeci şi trei de ani. Înainte de asta am lucrat trei ani în F.B.I.

Martin îşi umplu o ceaşcă de cafea şi se decise să rămînă în picioare.

– Iată! spuse van Damm, dînd televizorul mai tare.

– Doamnelor şi domnilor, vicepreşedintele Edward J.Kealty se află alături de noi aici, în biroul nostru din Washington, spuse corespondentul-şef pe probleme politice al C.N.N.-ului, care arăta şi el de parcă de-abia fusese scos din pat şi era sincer tulburat.

Ryan observă că, din toţi oamenii pe care-i văzuse în ziua aceea, Kealty arăta cel mai normal.

– Domnule, aveţi ceva neobişnuit să ne spuneţi.

– Da, aşa este, Barry. Poate că trebuie să încep prin a spune că acesta este lucrul cel mai dificil pe care l-am avut de făcut în mai mult de treizeci de ani de viaţă publică.

Vocea lui Kealty era calmă şi reţinută; vorbea de parcă citea un eseu de Emmerson, rar şi limpede şi penibil de serios.

– După cum ştiţi, preşedintele Durling mi-a cerut să demisionez din postul meu. Motivul era comportamentul meu în perioada cînd am fost senator. Barry, nu este nici un secret că felul în care m-am purtat n-a fost întotdeauna exemplar, aşa cum ar fi trebuit să fie. Asta se poate spune despre multe figuri publice, dar nu poate fi o scuză şi nu pretind că este. Cînd Roger şi cu mine am discutat situaţia, am fost amîndoi de acord că ar fi

mai bine ca eu să-mi dau demisia din funcţia mea, dîndu-i posibilitatea să aleagă un alt coleg care să candideze la alegerile de la sfîrşitul acestui an. Intenţia lui era ca John Ryan să ocupe postul de vicepreşedinte interimar. Barry, eu eram mulţumit de situaţia asta. Fusesem implicat în viaţa publică foarte mult timp şi ideea de a mă retrage ca să mă joc cu nepoţii mei şi, poate, să predau puţin, părea destul de atrăgătoare. Aşa că, am fost de acord cu cererea lui Roger în interesul... ei, da, spre binele ţării. Dar, în realitate, n-am demisionat.

– Perfect! spuse corespondentul, cu mîinile ridicate în sus de parcă ar fi vrut să prindă o minge de base-ball. Cred că trebuie să clarificăm bine lucrurile astea, domnule. Ce s-a întîmplat, exact?

– Barry, am plecat cu maşina la Departamentul de Stat. Ştii, Constituţia specifică faptul că atunci cînd un preşedinte sau un vicepreşedinte eliberează funcţia, demisia este prezentată Secretarului de Stat. M-am întîlnit cu Secretarul Hanson în particular ca să discutăm problema. De fapt, îmi pregătisem o scrisoare de demisie, dar nu fusese bine redactată şi Brett m-a rugat să o refac. Aşa că am plecat, gîndindu-mă că voi reface scrisoarea şi o voi prezenta a doua zi. Nimeni nu se aştepta la întîmplările din seara aceea. Am fost şi eu, ca mulţi alţii, foarte tulburat. În cazul meu, după cum ştii, ei bine, mulţi dintre prietenii cu care lucrasem ani de zile, au fost, pur şi simplu, anihilaţi de actul acela brutal şi laş. Dar niciodată nu mi-am dat demisia din funcţie.

Kealty privi în jos o clipă, muşcîndu-şi buza înainte de a continua.

– Barry, eu aş fi fost mulţumit cu asta. Mi-am dat cuvîntul de onoare preşedintelui Durling şi eram hotărît să mi-l ţin. Dar nu pot. Pur şi simplu, nu pot, continuă Kealty. Dă-mi voie să-ţi explic. Îl cunosc pe Jack Ryan de zece ani. E un om bun, un om curajos şi ne-a servit ţara onorabil, dar, din păcate, el nu este omul care poate să pună ţara pe picioare. Ceea ce a spus aseară, cînd a încercat să se adreseze poporului american, este revelator. Cum ne putem închipui că guvernul nostru va lucra în astfel de condiţii, fără oameni experimentaţi, capabili, care să ocupe posturile rămase vacante?

– Dar el e preşedintele, nu-i aşa? întrebă Barry căruia îi venea greu să creadă ce făcea şi ce auzea.

– Barry, el nu ştie nici măcar cum se face o cercetare adevărată. Ai auzit ce-a spus aseară despre prăbuşirea avionului. N-a trecut nici o săptămînă şi el spune că ştie ce s-a întîmplat. Cine poate să creadă asta? întrebă Kealty cu reproş în glas. Poate cineva să creadă, într-adevăr, aşa ceva? Cine supraveghează cercetările? Cine le conduce, de fapt? Cui raportează? Şi să poţi trage concluziile după o săptămînă? Cum poate poporul american să aibă încredere în aşa ceva? Cînd a fost asasinat preşedintele Kennedy, a fost nevoie de cîteva luni. Cercetările erau conduse de judecătorul-şef al Curţii Supreme. De ce? Fiindcă trebuia să fim siguri, ăsta era motivul.

– Scuzaţi-mă, domnule vicepreşedinte, dar asta nu răspunde la întrebarea mea.

– Barry, Ryan n-a fost nici o clipă vicepreşedinte, pentru că eu nu am demisionat. Postul nu a fost vacant şi Constituţia nu permite decît existenţa unui singur vicepreşedinte. El n-a depus nici jurămîntul pentru această funcţie.

– Dar...

– Crezi că-mi place să fac asta? Dar n-am încotro. Cum putem să reorganizăm Congresul şi administraţia cu amatori? Aseară, domnul Ryan le-a spus guvernatorilor tuturor statelor să-i trimită oameni care nu au experienţă de guvernare. Cum pot fi întocmite legile de către oameni care nu se pricep la asta? Barry, eu nu am făcut niciodată o astfel de declaraţie suicidală. Este ca şi cum aş fi unul dintre acei oameni, unul dintre acei senatori la procesul de acuzare al lui Andrew Johnson. Privesc acum în propriul mormînt politic, dar trebuie să mă gîndesc, înainte de toate, la ţară. Trebuie!

Aparatul de filmat se fixă pe chipul lui pe care se vedea clar îngrijorarea. Aproape că-i vedeau lacrimi în ochi, în timp ce glasul lui clama un patriotism sincer.

– Întotdeauna a arătat bine la televizor, observă van Damm.

– Mi-e greu să cred toate astea, spuse Ryan după o clipă de tăcere.

– Mai bine să crezi! îi răspunse Arnie. Domnule Martin! Am avea nevoie de niște consultații juridice.

– În primul rînd, trimiteți pe cineva la Departamentul de Stat și cercetați biroul secretarului.

– Oameni de la F.B.I.? întrebă van Damm.

– Da, răspunse Martin, dînd din cap. N-ai să descoperi nimic, dar așa trebuie început. Pe urmă, cercetați evidența apelurilor telefonice și alte însemnări. În continuare, vom interoga diverse persoane. Asta o să fie o problemă. Secretarul Hanson e mort, împreună cu soția lui, președintele și doamna Durling, asemenea. Aceștia erau oamenii cei mai în măsură să știe ceva despre problema în discuție. Mă aștept să nu obținem decît puține probe sigure și nu prea multe probe suplimentare utile.

– Roger mi-a spus că..., îi tăie vorba Martin.

– Vorbe în vînt... Vrei să-mi spui că ți-a spus cineva că i-a spus cineva... Așa ceva nu prea are valoare la tribunal.

– Continuă, spuse Arnie.

– Domnule, nu există, de fapt, nici o lege constituțională sau statutară în problema asta.

– Și nu există nici o Curte Supremă care să-și dea verdictul în problema asta, observă Ryan.

După o pauză grea de semnificații, continuă:

– Și dacă spune adevărul?

– Domnule președinte, faptul că el spune sau nu adevărul este, de fapt, lipsit de importanță, răspunse Martin. Dacă nu dovedim că minte, ceea ce este puțin probabil, el are, într-un fel, dreptate. Apropo, în problema Curții Supreme, presupunînd că alcătuiți un nou Senat și faceți numirile, toți judecătorii la Curtea Supremă vor trebui să se recuze, în mod normal, pentru că dumneavoastră i-ați ales. Probabil că asta nu ne mai permite nici o soluție legală posibilă.

– Dar dacă nu există nici o lege în problema asta? întrebă președintele.

– Exact! Asta-i grozav! spuse Martin calm, încercînd să-și clarifice ideile. Ei bine, un președinte sau un vicepreședinte încetează să mai ocupe funcția respectivă cînd demisionează. Demisia are loc atunci cînd deținătorul funcției prezintă instru-

mentul demisiei – o scrisoare e suficientă – respectivului înalt funcționar. Dar omul care a acceptat instrumentul este mort și cu siguranță că vom descoperi că instrumentul lipsește. Probabil că secretarul de stat Hanson i-a telefonat președintelui ca să-l informeze privitor la demisie.

– Da, a făcut acest lucru, confirmă van Damm.

– Dar președintele Durling este și el mort. Mărturia lui ar fi avut valoare legală, dar nici asta nu mai poate avea loc. Asta ne duce din nou la punctul de plecare. Lui Martin nu-i plăcea ce făcea acum și îi era destul de greu să vorbească și să se gîndească la legea asta, în același timp. Totul era ca o tablă de șah fără pătrețele și cu piesele aruncate la întîmplare.

– Dar...

– Evidența apelurilor telefonice va dovedi că a existat un astfel de telefon. Foarte bine! Secretarul de stat Hanson a spus, probabil, că scrisoarea nu era bine redactată și că va trebui să fie rescrisă pentru a doua zi. Dar asta ține de politică, nu de legi. Atîta timp cît Durling era președinte, Kealty trebuia să-și părăsească postul, din cauza...

– Cercetărilor privitoare la o hărțuire sexuală, spuse Arnie care înțelesese acum.

– Ai priceput. În declarația lui televizată, el a pomenit și de asta și s-a priceput să pună punct problemei, nu-i așa?

– Ne întoarcem de unde am plecat, observă Ryan.

– Da, domnule președinte.

Cuvintele lui Arnie produseră un zîmbet dulce-amar.

– Îmi pare bine să văd că cineva e de acord cu mine.

Inspectorul O'Day și alți trei agenți de la Divizia Cartierului General își lăsară mașina chiar în fața clădirii. Cînd un paznic în uniformă veni la ei să protesteze, O'Day își flutură doar permisul și merse mai departe. Se opri la primul post de pază și făcu același lucru.

– Doresc ca șeful vostru să se întîlnească cu mine la etajul al șaptelea peste un minut, îi spuse el paznicului. Nu mă interesează dacă are treabă. Spune-i să vină sus imediat!

Și cu asta, O'Day și echipa lui porniră spre lifturi.

– Of, Pat, ce naiba...?

Ceilalți trei fuseseră aleși, mai mult sau mai puțin, la întîmplare, de la Oficiul pentru Responsabilitatea Profesională al F.B.I.-ului. Acesta era departamentul de probleme interne al F.B.I.-ului. Era format din specialiști cu experiență, cu rang de supraveghetori, a căror misiune era să asigure corectitudinea F.B.I.-ului. Unul dintre ei îl cercetase chiar și pe un fost director. Carta O.R.P. era respectarea a nimic altceva decît legea și, surprinzător, spre deosebire de organizațiile similare din forțele de poliție ale orașului, era, în majoritatea cazurilor, respectată de agenții de stradă.

Omul de pază din vestibul îl sunase pe paznicul de la etajul superior. De data asta, acolo era George Armitage, care lucra într-o tură diferită de cea de săptămîna trecută.

– Sîntem de la F.B.I., anunță O'Day cînd se deschise ușa liftului. Unde este biroul secretarului?

– Luați-o pe aici, domnule, spuse Armitage conducîndu-i pe coridor.

– Cine a folosit biroul? întrebă inspectorul.

– Ne pregătim pentru mutarea domnului Adler. Pînă acum am scos lucrurile domnului Hanson și...

– Deci, au intrat și au ieșit multe persoane?

– Da, domnule.

O'Day nu credea că ar avea prea mult rost să se aducă echipa judiciară, dar asta se va face oricum. Dacă existase vreodată o cercetare care trebuia să se facă strict după carte, atunci aceasta era.

– Ei bine, trebuie să stăm de vorbă cu toți cei care au intrat sau au ieșit din biroul ăsta, din clipa în care l-a părăsit secretarul Hanson. Absolut toți – secretari, administratori, toată lumea.

– Personalul de secretariat n-o să vină decît peste vreo jumătate de oră.

– Foarte bine! Vrei să descui ușa?

Armitage descuie ușa, conducîndu-i în camera secretarilor și, apoi, după ce le mai deschise cîteva uși, în biroul propriu-zis. Agenții F.B.I. se opriră brusc acolo, toți patru rotindu-și privirile prin încăpere. Apoi, unul dintre ei se așeză de pază la ușa ce dădea spre coridorul principal.

– Mulţumesc, domnule Armitage, spuse O'Day după ce citi numele de pe ecuson. Foarte bine! Pentru moment, acţionăm ca şi cum aici ar fi scena crimei. Nu intră şi nu iese nimeni fără permisiunea noastră. Avem nevoie de o cameră unde să stăm de vorbă cu oamenii. Te rog să faci o listă cu toţi cei care ştii c-au intrat aici, cuprinzînd data şi ora, dacă e posibil.

– Secretarii au asemenea liste.

– Vrem una şi din partea dumitale.

O'Day se uită pe coridor cu un aer iritat:

– Am cerut să se prezinte şeful de departament. Unde crezi că este?

– De obicei, nu vine înainte de 8.00.

– Te rog să-l suni. Trebuie să stăm de vorbă cu el chiar acum.

– Foarte bine, domnule, spuse Armitage tot întrebîndu-se ce naiba o mai fi fost şi asta.

Nu se uitase la televizor în dimineaţa aceea şi nici nu auzise încă ce se petrecea. În orice caz, nu-l interesa cine ştie ce. Avea cincizeci şi cinci de ani şi se gîndea la pensionare după treizeci şi doi de ani de serviciu în slujba guvernului, aşa că nu dorea decît să-şi facă treaba şi să plece.

– Bună treabă, Dan, spuse Martin în telefon.

Se aflau acum în Salonul Oval.

– M-am întors la voi.

Juristul puse receptorul jos şi întoarse capul.

– Murray l-a trimis acolo pe unul dintre inspectorii lui de teren. Pat O'Day. Băiat bun, ştie să descurce iţele. E ajutat de nişte băieţi de la Oficiul pentru Responsabilitatea Profesională.

Martin explică pe scurt ce înţelegea prin „treabă bună".

– Sînt apolitici. Odată pasul ăsta făcut, Murray se va retrage.

– De ce? întrebă Jack, încercînd să priceapă.

– L-ai numit director interimar. Nici eu nu pot să mă amestec prea mult în treburile astea. Trebuie să alegi pe cineva care să conducă cercetările. Trebuie să fie deştept, corect şi cu nici un fel de înclinaţii politice. Poate un judecător, gîndi Martin. De pildă, un judecător-şef de la Curtea de Apel a S.U.A. Sînt mulţi foarte buni.

– Ai vreo idee? întrebă Arnie.

– Trebuie să rogi pe altcineva să-ţi dea un nume. O spun şi am mai spus-o, asta trebuie să fie o treabă corectă din toate punctele de vedere. Domnilor, aici este vorba de Constituţia Statelor Unite.

Martin făcu o pauză ca să se explice mai bine:

– Pentru mine, asta este ca Biblia, înţelegeţi? Şi pentru voi la fel, desigur, dar eu am început ca agent F.B.I. M-am ocupat mai mult de drepturile civile, de toate problemele alea din sud. Drepturile civile sînt ceva important. Am învăţat asta uitîndu-mă la cadavrele oamenilor care au murit încercînd să asigure aceste drepturi pentru alţi oameni pe care nici măcar nu-i cunoşteau. Ei, bine, am părăsit F.B.I.-ul, am început să lucrez la tribunal, am făcut ceva practică privată, dar cred că n-am încetat nici o clipă să fiu poliţist, aşa că m-am întors de unde venisem. La justiţie, m-am ocupat de O.C., de spionaj şi acum am început să conduc Departamentul de Cercetare Penală. Pentru mine, astea sînt treburi importante. Trebuie să le faci aşa cum se cuvine.

– Aşa o să le facem, îi replică Ryan. Dar ne-ar plăcea să ştim cum.

Asta stîrni un hohot de rîs.

– Să fiu al naibii dacă ştiu! În ceea ce priveşte substanţa problemei, oricum, nu ştiu nimic. În ceea ce priveşte forma, totul trebuie să apară perfect, corect, fără îndoială. Asta este imposibil, dar trebuie să încercaţi, oricum. Asta este partea legală. Partea politică, o las în seama dumneavoastră.

– Perfect! Şi cercetările privind prăbuşirea avionului?

Ryan era oarecum uimit de sine însuşi. De fapt, el părăsise cercetările pentru alte probleme. La naiba!

De data aceasta, Martin a fost cel care a zîmbit.

– Asta m-a plictisit, domnule preşedinte. Nu-mi place să-mi spună alţii cum să conduc un caz. Dacă Sato ar fi fost în viaţă, l-aş fi dus la judecată chiar azi. Nu s-ar ivi nici un fel de surprize. Ceea ce a spus Kealty privitor la cercetările în cazul lui John Fitzgerald Kennedy a fost destul de necinstit. Conduci astfel de cazuri făcînd cercetări serioase, nu transformînd totul într-un circ birocratic. Eu am făcut astfel de treburi toată viaţa. Cazul de faţă este destul de simplu – important, dar simplu – şi, în privinţa

scopurilor practice, este deja închis. Adevăratul ajutor a venit din partea forţelor speciale ale poliţiei canadiene. Au făcut o treabă bună pentru noi, au strîns o mulţime de probe în plus, privind timpul, locul, amprentele, au interogat oamenii care se aflaseră în avion. Cît despre poliţia japoneză – Dumnezeule, ăştia sînt în stare să-şi roadă unghiile, aşa sînt de furioşi de tot ce s-a întîmplat. Îi cercetează pe toţi conspiratorii în viaţă. N-ar vrea nimeni să aibă de a face cu metodele lor de interogare. Dar treaba în care s-au angajat ei nu este problema noastră. Eu sînt gata să apăr ceea ce aţi spus aseară. Sînt gata să dezvălui tot ceea ce ştim noi.

– Fă asta în după-amiaza asta! îi răspunse van Damm. Eu o să am grijă ca presa să publice toate lucrurile astea.

– Da, domnule.

– Deci, nu faci parte din afacerea lui Kealty? întrebă Jack.

– Nu, domnule preşedinte. Nu trebuie să permiteţi ca procesul să fie poluat în nici un fel.

– Dar poţi să-mi dai vreun sfat în privinţa asta? voi să ştie preşedintele Ryan. Am nevoie de ceva recomandări juridice.

– Da, aşa este, domnule preşedinte şi eu pot să fac asta...

– Ştii, Martin, cînd toate astea se vor sfîrşi...

Ryan i-o tăie scurt şefului personalului, chiar înainte ca juristul să poată reacţiona:

– Nu, Arnie, să n-aud de aşa ceva. Doamne fereşte! Eu n-am să joc un asemenea joc. Domnule Martin, am încredere în instinctele dumitale. De data asta, jucăm absolut corect. Angajăm profesionişti care să conducă treaba şi ne încredem în ei şi în calitatea lor de profesionişti. Sînt sătul peste cap de acuzatori specialişti în una şi în alta. Dacă n-avem oameni în care să avem încredere că fac treaba bine, atunci ce naiba mai caută aici?

Van Damm se frămîntă pe locul lui.

– Eşti un om naiv, Jack...

– Foarte bine, Arnie! Guvernul a fost condus de oameni cu conştiinţă politică încă dinainte de a mă naşte eu şi uite unde am ajuns!

Ryan se ridică şi începu să se plimbe prin încăpere. Aceasta era o prerogativă prezidenţială.

– Sînt sătul de toate astea. Ce s-a întîmplat cu cinstea, Amie? Ce s-a întîmplat cu rostirea blestematului ăluia de adevăr? Aici se joacă un nenorocit de joc şi scopul lui nu este să faci ceea ce trebuie, scopul este să-ţi păstrezi scaunul. Nu aşa trebuie să stea lucrurile! Şi să mă ia dracu' dacă eu o să-i dau înainte cu un joc care nu-mi place!

Jack se întoarse spre Pat Matin:

– Povesteşte-mi despre cazul ăla al F.B.I.-ului.

Martin clipi din ochi; nu-şi dădea seama cum de Ryan se gîndise acum la asta, dar, oricum, istorisi povestea.

– Au făcut chiar un film prost despre întîmplarea asta. Nişte angajaţi de la drepturile civile au fost împuşcaţi de Ku-Klux-Klan-ul local. Doi dintre ei erau poliţişti locali şi cazul nu a fost dat nicăieri în cercetare, aşa că F.B.I.-ul s-a implicat conform statutelor comerciale şi de drept civil interstatale. Dan Murray şi cu mine eram boboci pe vremea aia. Eu lucram la Buffalo, iar el la Philadelphia. Ne-au trimis acolo să lucrăm cu marele Joe Fitzgerald. El era unul din inspectorii de teren ai lui Hoover. M-am aflat şi eu acolo cînd au găsit cadavrele. Groaznic! spuse Martin, amintindu-şi scena şi duhoarea cumplită. Oamenii ăia n-au avut de făcut altceva decît să-i înregistreze pe cetăţeni la vot şi pentru atîta lucru au fost ucişi, iar poliţiştii locali stăteau cu mîinile în sîn. Este ciudat, dar cînd vezi aşa ceva, nu mai priveşti lucrurile la modul teoretic. Nu mai este vorba de un document sau de un studiu de caz, de un formular pe care trebuie să-l completezi. E realitatea crudă: vezi cadavre care au stat în pămînt două săptămîni. Blestemaţii ăia de la Ku-Klux-Klan au încălcat legea şi au ucis concetăţeni de-ai lor care făceau ceva despre care Constituţia spune nu numai că e legal, dar e şi un drept. Aşa că i-am prins şi i-am trimis pe toţi la răcoare.

– De ce, domnule Martin? întrebă Jack.

Răspunsul a fost exact cel aşteptat.

– Pentru că am depus un jurămînt, domnule preşedinte. De-asta...

– Asta am făcut şi eu, domnule Martin.

„Şi nu pentru a participa la un joc nenorocit", gîndi Ryan.

Semnalele erau, într-un fel, ambigue. Armata irakiană folosea sute de frecvențe radio, mai cu seamă în benzile FM VHF, în timp ce comunicarea, deși neobișnuită pe plan general, avea un conținut de rutină. Erau mii de mesaje, în jur de cincizeci în fiecare moment, iar STORM TRACK nu avea destui lingviști ca să le urmărească pe toate, deși asta trebuia făcut. Circuitele de comandă pentru ofițerii superiori erau bine cunoscute, dar erau cifrate, ceea ce însemna că PC-urile din K.K.M.C. trebuia să se joace cu semnalele ca să dea sens la ceea ce păreau a fi paraziți. Din fericire, un număr de disidenți veniseră cu exemple de cifrări de *hardware*, în timp ce alte persoane se scurgeau la diverse frontiere în fiecare zi cu secvențe de informații-cheie, răsplătite generos de către saudiți.

Folosirea aparatelor de radio se făcea pe o scară destul de largă. Ofițerii superiori irakieni erau, probabil, mai puțin interesați de interceptările electronice decît de cine putea să asculte pe un fir telefonic. Acest simplu fapt spunea multe ofițerilor superiori de la serviciul pază și tocmai acum se redacta un document care să fie trimis sus, pînă la D.C.I., pentru a-i fi transmis președintelui.

STORM TRACK arăta ca majoritatea stațiilor de acest gen. O instalație uriașă de antene, numită „Cușca Elefantului"[1], pentru configurația ei circulară, detecta și localiza semnale, în timp ce alte antene-turn aveau alte sarcini. Stația de ascultare fusese construită în grabă, în timpul pregătirilor pentru FURTUNĂ ÎN DEȘERT ca mijloc de colectare a informațiilor tactice pentru unitățile militare aliate, ca mai apoi să fie extinsă în vederea menținerii interesului în raport cu această regiune. Kuwaitienii construiseră stația-soră, PALM BOWL, pentru care fuseseră recompensați cu o bună parte din „profit".

– Sînt trei, spuse un tehnician de la cea de a doua stație, descifrînd ecranul. Trei ofițeri superiori care se îndreaptă spre pista de curse. Cam devreme ca să te distrezi cu poneii, nu-i așa?

– O întrunire? întrebă locotenentul lui.

Aceasta era o stație militară și tehnicianul, un sergent de cincisprezece ani, știa ceva mai multe în meseria asta decît noul său șef. Cel puțin, locotenentul era destul de deștept ca să pună întrebări.

---

[1] În original, *Elephant Cage* (engl., n.tr.).

– Da, arată a întrunire, doamnă.

– Dar de ce acolo?

– E-n mijlocul oraşului, nu într-o clădire oficială. Dacă vrei să te întîlneşti cu persoana iubită, nu faci asta acasă la tine, nu-i aşa?

Imaginea de pe ecran se schimbă.

– Perfect! Am prins altceva. Şeful Forţelor Aeriene este şi el acolo... sau, poate, a fost. Analiza circulaţiei pare să arate că întrunirea s-a încheiat cam cu vreo oră mai înainte. Bine-ar fi să putem descifra mai repede sistemul lor de coduri...

– Eşti mulţumit?

– Ştim unde se duc şi cînd, doamnă, nimic esenţial, nimic despre motivul pentru care s-au întîlnit.

– Cînd au loc funeraliile?

– Pe seară.

– Da?

Ryan ridică telefonul. Puteai uşor să-ţi dai seama cît de important era apelul după becul care se aprinsese. Acesta era de la Semnale.

– Aici maiorul Canon, domnule preşedinte. Primim mesaje din Arabia Saudită. Cei de la Informaţii încearcă acum să le descifreze. Mi-au spus să vă contactez în legătură cu asta.

– Mulţumesc, spuse Ryan, punînd receptorul jos. Ştiţi, ar fi bine să le primim pe rînd. S-a întîmplat ceva în Irak, dar încă nu sînt siguri ce anume, le spuse el oaspeţilor lui. Cred că trebuie să încep să acord atenţie acestui fapt. Mai am ceva de făcut acum?

– Să aranjaţi ca vicepreşedintele Kealty să se bucure de protecţia Serviciilor Secrete, sugeră Martin. Are dreptul la ea, în orice caz, ca fost vicepreşedinte... timp de şase luni? o întrebă juristul pe Price.

– Da, aşa este!

Martin stătu puţin să se gîndească:

– Aţi avut vreo discuţie în problema asta?

– Nu, domnule.

„Păcat", gîndi Martin.

14

SÎNGE ÎN APĂ

Avionul de serviciul al lui Ed Foley era mare şi urît; era un aparat Lockheed C-14B, cunoscut în cercurile aviatice ca un „transportor de gunoi", în a cărui cală de bagaje se afla o rulotă încăpătoare. Povestea acestei rulote era interesantă. Iniţial fusese construită de compania Airstream pentru primirea astronauţilor de pe Apollo, dar, fiind o instalaţie de rezervă, nu fusese niciodată folosită cu acest scop. Ea permitea funcţionarilor de rang superior să călătorească beneficiind de mijloace de confort necesare şi era folosită, aproape exclusiv, de ofiţeri superiori de la informaţii. În acest fel, puteau călători în condiţii de anonimat şi confort. Erau o mulţime de aparate Air Forces Starlifter şi, privit din afară, avionul lui Foley arăta ca oricare altul – mare, verde şi urît.

Aterizã la Andrews chiar înainte de prînz, după un zbor epuizant de peste zece mii de kilometri, şaptesprezece ore şi două realimentări cu combustibil. Foley călătorise cu o echipă de trei persoane, dintre care doi erau ofiţeri de securitate şi protecţie, cunoscuţi sub numele de S.P.O. Posibilitatea de a face un duş i-a bine dispus, iar somnul de peste noapte nu le fusese întrerupt de semnalele care începuseră să apară cu cîteva ore mai înainte. În momentul cînd transportul de bagaje se opri din mers şi uşile se deschiseră, Foley era odihnit şi informat. Asta nu se întîmpla prea des, aşa încît călătorii priveau asta aproape ca pe un miracol. Şi, ca o plăcere în plus, soţia lui era acolo, gata să-l întîmpine

cu o sărutare. Era de-ajuns că echipa de la sol a Forțelor Aeriene se mira ce naiba se întîmplase... Membrii echipajului de zbor erau prea osteniți ca să le mai pese de ceva.

– Bine-ai venit, iubitule!

– Trebuie neapărat să facem o călătorie ca asta împreună cîndva, îi spuse soțul ei cu o sclipire în ochi.

Dar, în clipa următoare, trecu la altele:

– Ce se spune despre Irak?

– Ceva se întîmplă acolo. Cel puțin nouă sau, poate, douăzeci de ofițeri superiori au fost la o mică întrunire discretă. Nu știm ce aveau de discutat, dar, în nici un caz, nu era vorba despre alegerea meniului pentru masa de înmormîntare.

Se urcară în mașină, se instalară pe bancheta din spate și ea îi întinse o mapă.

– Apropo, ai fost avansat.

– Ce zici? întrebă Ed, ridicîndu-și privirea din documente.

– D.C.I. Vom lucra în cadrul Planului Albastru și Ryan vrea să fii șef la Hill. Eu îmi păstrez funcția de pînă acum și o să-mi conduc treburile cum vreau, nu-i așa, iubitule?

Îi zîmbi dulce. Apoi începu să-i explice cealaltă problemă din agenda zilei.

Clark avea biroul lui personal la Langley și, ca funcționar superior, se bucura de vedere spre parc și spre copacii de dincolo de parc care te conduceau spre o căsuță fără ferestre. Avea chiar o secretară pe care o împărțea cu alți patru ofițeri de Stat-Major. În multe privințe, Langley era pentru el ca o țară străină. Titlul său oficial era acela de ofițer de instrucție la „Fermă". El se ducea la Cartierul General ca să predea rapoarte și să fie informat în legătură cu noi misiuni, dar nu-i plăcea acolo. Fiecare avantaj oferit de sediul central avea și o parte negativă. Funcționarașii din birouri doreau să facă totul așa cum le plăcea lor. Nu le plăceau schimbările de regulament. Nu erau dispuși să lucreze peste orele de program și, din cauza asta, să piardă emisiunile lor favorite de televiziune. Nu prea le plăceau surprizele și prilejurile de a-și reconsidera munca. Reprezentau balastul birocratic al oricărei agenții de informații, dar, la C.I.A., acest balast se aglomerase în așa hal, încît pusese stăpînire pe tot. Fenomenul nu era

chiar neobişnuit, dar, cînd lucrurile mergeau prost, el era acela care-şi punea viaţa în pericol şi, dacă vreodată cineva l-ar fi ucis acolo, el s-ar fi transformat într-o simplă notă privind un caz inexplicabil, curînd clasificată şi uitată de cei de la Analiza Informaţiilor Naţionale bazate, de cele mai multe ori, pe ştiri din presă.

– Ai ascultat ştirile din dimineaţa asta, domnule C? întrebă Chavez în treacăt, după ce intră în încăpere.

– M-am întors la 5.00.

Ridică mîna arătînd un dosar pe care era scris: Planul Albastru. Nu putea suferi hîrţoagele astea, aşa că, atunci cînd trebuia să aibă de a face cu ele, lucra cît se poate de intens ca să scape cît mai repede.

– Atunci deschide televizorul pe C.N.N.

John se conformă, aşteptîndu-se să vadă ştiri care ar fi însemnat o surpriză pentru agenţia lui. Era ceva de văzut, dar nu ceea ce se aşteptase el să vadă.

– Doamnelor şi domnilor, iată-l pe preşedinte!

Trebuia să apară în public cît mai repede. Toată lumea era de acord cu asta. Ryan intră în camera de conferinţe de presă, se opri în spatele podiumului şi-şi aruncă privirea peste notele pe care le avea. Îi era mai uşor să facă asta decît să privească încăperea în care se afla, mai mică şi mai sărăcăcioasă decît majoritatea camerelor clădirii, care fusese construită deasupra bazinului de înot. Erau opt şiruri de cîte şase scaune fiecare. Aşa cum observase cînd intrase, toate scaunele erau ocupate.

– Vă mulţumesc că aţi venit atît de devreme, spuse Jack cu o voce cît putu de relaxată. Evenimentele recente din Irak afectează securitatea unei regiuni care este de o importanţă vitală pentru America şi aliaţii săi. Am aflat fără părere de rău despre moartea preşedintelui irakian. După cum ştiţi, acest individ a fost responsabil de instigarea şi dezlănţuirea a două războaie de agresiune, de suprimarea brutală a minorităţii kurde a ţării şi de nesocotirea celor mai elementare drepturi ale omului pentru cetăţenii săi. Irakul este o naţiune care ar trebui să fie prosperă. Posedă o parte importantă a rezervelor de petrol ale lumii, o bază industrială respectabilă şi o populaţie mare. Tot ceea ce îi lipseşte

acestei țări este un guvern care să se preocupe de nevoile cetățenilor. Noi sperăm că moartea fostului conducător oferă tocmai această posibilitate.

Spunînd asta, Jack își ridică privirea de pe însemnările lui.

– Prin urmare, America îi întinde Irakului o mînă, ca un prieten. Sperăm că va exista posibilitatea normalizării relațiilor și încheierii, odată pentru totdeauna, a ostilităților dintre Irak și vecinii lui din Golf. Am dat dispoziții secretarului de stat interimar, Scott Adler, să ia contact cu guvernul irakian și să-i ofere șansa unei întîlniri pentru discutarea unor chestiuni de interes reciproc. În eventualitatea că noul regim este dispus să adopte chestiunea drepturilor omului și să se angajeze la alegeri libere și corecte, America este dispusă să abordeze chestiunea înlăturării sancțiunilor economice și a restabilirii unor relații diplomatice normale. A existat destulă ostilitate. Nu este normal ca o regiune cu astfel de bogății naturale să fie un centru de discordie, America este dispusă să joace rolul unui agent cinstit pentru facilitarea instaurării păcii și stabilității, împreună cu prietenii noștri din zona Golfului. Așteptăm un răspuns favorabil din partea Bagdadului pentru a putea stabili contactele inițiale.

Spunînd asta, președintele Ryan își împături însemnările.

– Și, cu aceasta, declarația mea oficială s-a încheiat. Aveți întrebări? spuse asta în mai puțin de o secundă.

– Domnule, azi-dimineață, după cum știți, strigă, din sală, primul vorbitor, reprezentantul ziarului *New York Times*, vicepreședintele Edward Kealty a pretins că el este președintele, nu dumneavoastră. Ce aveți de declarat despre asta?

– Afirmația domnului Kealty este fără temei și lipsită total de valoare, răspunse Jack cu răceală. Următorul!

Deși respinsese jocul, Ryan se vedea acum condamnat să-l joace. Nimeni din încăpere nu se lăsa prostit de atitudinea lui. Anunțul pe care îl făcese putea tot atît de bine să fie prezentat de secretarul său de presă sau de purtătorul de cuvînt al Departamentului de Stat. Totuși, el era aici, în fața reflectoarelor, privind chipurile adunate în sală și simțindu-se aproape ca un creștin în Colosseumul plin cu lei. Ei bine, pentru asta existau Serviciile Secrete.

– O nouă întrebare: dacă totuşi nu a demisionat? insistă ziaristul de la *Times*, ridicîndu-şi glasul deasupra vocilor celorlalţi.

– Adevărul este că a demisionat. Altfel, eu n-aş fi putut fi numit. Deci, întrebarea dumitale este lipsită de sens.

– Dar dacă el spune totuşi adevărul, domnule?

– Nu spune adevărul.

Ryan inspiră adînc, aşa cum îl învăţase Arnie, apoi continuă, spunînd ceea ce îl sfătuise Arnie să spună:

– Domnul Kealty a demisionat din funcţia lui la cererea preşedintelui Durling. Motivul este cunoscut de toată lumea. Era cercetat de F.B.I. pentru comportament sexual inadmisibil pe vremea cînd era senator. Cercetarea avea ca obiect hărţuirea sexuală... ca să nu spunem – ceea ce Ryan chiar spuse – violarea uneia dintre asistentele lui din Senat. Demisia lui făcea parte dintr-o... înţelegere... o pledoarie, cred, ca să se evite urmărirea penală.

În acel moment, Ryan făcu o pauză, oarecum surprins să vadă feţele celor adunaţi acolo pălind uşor. Tocmai aruncase mănuşa care făcu un zgomot puternic în cădere. Următoarele lui cuvinte au fost şi mai categorice.

– Ştiţi cine este preşedinte. Ei, acum putem continua cu problemele ţării?

– Ce veţi face în legătură cu asta? întrebă reprezentantul postului A.B.C.

– Vreţi să spuneţi în legătură cu Kealty sau cu Irakul? întrebă Ryan. După ton, se putea ghici care trebuia să fie subiectul.

– În problema Kealty, domnule.

– Am cerut F.B.I.-ului să facă cercetări. Aştept raportul lor astăzi, ceva mai tîrziu. În afară de asta, mai avem multe lucruri de făcut.

– Încă o întrebare: ce puteţi declara în legătură cu ceea ce le-aţi spus guvernatorilor în discursul dumneavoastră de aseară şi ce a spus vicepreşedintele Kealty în dimineaţa asta? Chiar aveţi nevoie de oameni fără experienţă care să...

– Da, aşta-i adevărul. Înainte de toate, ce oameni cu experienţă în problemele Congresului avem? Răspunsul este: nu prea mulţi. Îi avem pe cei cîţiva supravieţuitori care au fost destul de norocoşi ca să se afle în altă parte în acea noapte. În afară de ei... pe cine?

Pe cei care au fost învinşi în ultimele alegeri? Îi vreţi iar înapoi? Eu vreau oameni care ştiu cum să facă treaba şi cred că şi ţara are nevoie de ei. Adevărul adevărat este că guvernul e, prin natura lui, ineficient. Nu-l putem face mai eficient alegînd oameni care au lucrat întotdeauna în guvern. Ideea pe care au avut-o Părinţii Fondatori este în favoarea cetăţenilor legiuitori, nu a unei clase conducătoare permanente. În privinţa asta, cred că sînt de acord cu intenţiile făuritorilor Constituţiei noastre. Următorul!

– Dar cine va hotărî în problema asta? se interesă reprezentantul ziarului *Los Angeles Times*.

Nu mai era necesar să se precizeze care problemă.

– Problema este hotărîtă, îi răspunse Ryan. Vă mulţumesc că aţi venit. Acum, vă rog să mă scuzaţi. Am multe de făcut astăzi.

Ridică foile cu declaraţia făcută la început şi porni spre dreapta.

– Domnule Ryan!

Era strigătul concomitent a mai mult de o duzină de voci.

Ryan ieşi pe uşă şi dădu colţul. Arnie îl aştepta.

– N-a fost prea rău, avînd în vedere împrejurările.

– Cu o singură excepţie. Nici unul dintre ei nu a spus domnule preşedinte.

Moudi răspunse la telefon, după doar cîteva secunde. Apoi, porni spre camera de la izolare. Afară, îşi puse un echipament protector, cercetînd atent materialul de plastic să vadă dacă nu are fisuri. Costumul fusese făcut de o companie europeană care imita Racal-ul american. Plasticul gros avea culoarea neatrăgătoare de praf albastru şi era întărit cu fibră Kevlar. La spatele cordonului de pînză atîrna un dispozitiv de ventilare. Acesta pompa aer filtrat în echipament şi făcea acest lucru cu o uşoară presiune, astfel încît o spărtură să nu absoarbă aerul din preajmă. Nu se ştia dacă Ebola se putea transmite prin aer şi nimeni n-ar fi vrut să fie primul care să probeze că aşa era. Deschise uşa ca să intre. Sora Maria Magdalena era acolo, îmbrăcată la fel, şi se ocupa de prietena sa. Ştiau prea bine amîndoi ce însemna pentru un pacient să-i vadă pe infirmieri îmbrăcaţi într-un fel care arăta cît se poate de limpede teama lor de ceea ce putea ea să le transmită.

– Bună ziua, soră, spuse el, în timp ce mîna lui înmănuşată ridică foaia de observaţie de la capătul patului.

Temperatura: 41,4 cu toată gheaţa folosită. Puls rapid: 115. Respiraţia: 24 şi superficială. Tensiunea începea să scadă din cauza sîngerării interne. Pacientei îi fuseseră administrate integral patru unităţi de sînge şi probabil că pierduse cel puţin tot atît de mult, mai ales pe cale internă. Compoziţia sîngelui începuse să o ia razna. Morfina se administra în cantitatea maximă pe care o putea prescrie fără riscul unui blocaj respiratoriu. Sora Jean Baptiste era semiconştientă – altfel ar fi fost, în stare de comă de pe urma medicamentelor, dar durerea era prea puternică ca să permită asta.

Maria Magdalena se uită doar la doctor prin masca ei de plastic; privirea ei depăşise tristeţea şi exprima o disperare pe care religia ei nu o îngăduia. Şi ea, şi Moudi asistaseră la tot felul de decese, provocate de malarie, cancer, SIDA. Dar nimic nu era mai crud şi mai brutal decît acesta. Lovea atît de repede, încît pacientul nu avea timp să se pregătească, să-şi oţelească mintea, să-şi întărească sufletul prin rugăciune şi credinţă. Era ca un fel de accident de circulaţie, şocant, dar durînd doar atît, încît suferinţa să... Dacă diavolul a participat la actul creaţiei, atunci acesta era darul lui către omenire. Deşi judeca, în parte, ca doctor, Moudi alungă acest gînd. Chiar şi diavolul folosea la ceva.

– Avionul e pe drum, îi spuse el sorei.

– Ce-o să se întîmple?

– Profesorul Rousseau a sugerat o metodă de tratament extremă. Vom apela la o procedură de înlocuire completă a sîngelui. Mai întîi, cantitatea de sînge va fi scoasă complet, iar sistemul vascular va fi curăţat cu o soluţie salină oxigenată. Apoi, el propune să se înlocuiască total cantitatea de sînge cu sînge conţinînd anticorpi de Ebola. Teoretic, în felul acesta, anticorpii vor ataca virusul sistematic şi simultan.

Călugăriţa căzu pe gînduri. Nu era ceva chiar atît de radical pe cît se putea imagina. Înlocuirea totală a cantităţii de sînge dintr-un corp era o procedură datînd de pe la sfîrşitul anilor '60 şi fusese folosită la tratamentul meningitei avansate. Nu era un tratament ce putea fi folosit ca rutină. Necesita un aparat de stimulare

a inimii şi a plămînilor. Dar era vorba de prietena ei şi acum nu se mai putea gîndi la alţi pacienţi şi la mijloacele practice.

Chiar în clipa aceea, Jean Baptiste deschise larg ochii. Nu priveau nicăieri, nu se fixau pe nimic, iar trăsăturile feţei îi oglindeau agonia. Poate că nici nu era conştientă. Doar că ochii ei nu puteau să rămînă închişi cînd durerile erau atît de puternice. Moudi se uită la instalaţia din care picura morfina. Dacă durerea ar fi fost singurul element de luat în considerare, ar fi putut să o intensifice şi să-şi asume riscul de a omorî pacienta în numele milei. Dar nu putea să rişte aşa ceva. Trebuia să o predea în viaţă şi, deşi soarta ei părea crudă, nu el i-o alesese.

– Trebuie s-o însoţesc şi eu în călătorie, spuse calm Maria Magdalena.

Moudi clătină din cap:

– Nu pot să permit asta.

– Asta e o regulă a ordinului nostru. Nu pot s-o las să călătorească neînsoţită de una dintre noi.

– E primejdios, soră. E un risc s-o muţi. În avion o să respirăm aer recirculat. Nu are nici un rost să te expui şi dumneata la risc. Acum nu mai e vorba de virtutea ei.

Şi o moarte era de-ajuns pentru scopul urmărit, îşi spuse el.

– Nu am de ales.

Moudi încuviinţă din cap. Nici destinul ei nu-l alesese el, nu-i aşa?

– Cum vrei...

Avionul ateriză la Aeroportul Internaţional Jomo Kenyatta, la cincisprezece kilometri distanţă de Nairobi şi rulă spre terminalul pentru bagaje. Era un vechi 707; cîndva făcuse parte din flota personală a şahului şi mobilierului din interior îi fusese smulsă de mult îmbrăcămintea, doar scheletul de metal fiind lăsat la vedere. Camioanele aşteptau. Primul dădu îndărăt pînă la uşa din spate, plasată pe partea dreaptă; uşa se deschise imediat ce frînele blocară roţile, astfel încît avionul să rămînă imobil pe rampă.

Erau o sută cincizeci de cuşti şi, în fiecare, se afla o maimuţă verde africană. Toţi muncitorii negri purtau mănuşi de protecţie. Maimuţele păreau să simtă ce se va petrece cu ele; erau în dispoziţie

proastă şi nu pierdeau nici un prilej să-i muşte şi să-i zgîrie pe muncitori. Ţipau şi-şi făceau nevoile, dar asta nu le ajuta cu nimic.

În interior, echipajul urmărea scena, ţinîndu-se la distanţă. Nu doreau să ia parte la acest transfer. Micile creaturi gălăgioase şi scîrboase poate că nu au fost considerate necurate de Coran, dar era clar că erau destul de nesuferite şi, cînd toată treaba asta va fi terminată, vor spăla şi dezinfecta avionul. Transferul durâ o jumătate de oră. Cuştile au fost stivuite şi fixate, iar muncitorii, mulţumiţi că terminaseră treaba, plecară, după ce au fost plătiţi cu bani gheaţă. Camionul lor a fost înlocuit de o autocisternă.

– Excelent! spuse cumpărătorul adresîndu-se negustorului.

– Am avut noroc. Un prieten avea o cantitate mare, gata de expediţie, şi cumpărătorul nu se prea grăbea să scoată banii. Avînd în vedere asta...

– Da. Zece la sută în plus îţi convine?

– E suficient, răspunse negustorul.

– Perfect! O să primeşti cecul suplimentar mîine dimineaţă. Sau, poate, preferi bani gheaţă?

Cei doi bărbaţi se despărţiră, în timp ce aparatul 707 îşi puse motoarele în mişcare. După cîteva minute, va decola pentru un zbor scurt pînă la Entebbe, în Uganda.

– Treaba asta nu-mi mirosea a bine, spuse Bert Vasco, înapoind dosarul.

– Explică-mi! îi porunci Mary Pat.

– Eu m-am născut în Cuba. Odată, tata mi-a povestit despre noaptea cînd Batista a şters-o. Generalii mai în vîrstă au ţinut o mică întrunire şi au început să se urce în avioane, repede şi pe tăcute, pornind spre locurile unde-şi aveau conturile bancare şi lăsînd pe toată lumea cu buzele umflate.

Vasco era unul dintre oamenii de la Departamentul de Stat căruia-i plăcea să lucreze pentru C.I.A., poate din cauza originii sale cubaneze. El îşi dădea seama că diplomaţia şi serviciile de informaţie lucrau mai bine cînd îşi uneau eforturile. Nu toţi cei de la Foggy Bottom erau de aceeaşi părere. Asta era problema lor. Ei nu fuseseră niciodată izgoniţi din patria lor.

– Crezi că situaţia e la fel şi aici? întrebă Mary Pat, luîndu-i-o înainte lui Ed cu o jumătate de secundă.

– Cam asta se spune acum pe-aici, pe la noi.

– Eşti destul de convins ca să-i spui asta preşedintelui? vru să ştie Foley.

– Care preşedinte? întrebă Vasco. Ar trebui să auzi ce se spune aici la birou. F.B.I.-ul a ocupat, pur şi simplu, etajul al şaptelea. Asta a dat puţin lucrurile peste cap. În orice caz, răspunsul este da. E o simplă presupunere, dar care se poate adeveri. Ceea ce ar trebui să ştim acum este dacă cineva – şi cine anume – a stat de vorbă cu ei. Nimeni de prin preajmă, nu?

Cei doi Foley îşi coborîră privirile, ceea ce însemna că întrebarea îşi găsise răspunsul.

– Afirmaţiile domnului Ryan dovedesc faptul că a învăţat partea urîtă a politicii mai repede decît pe cea frumoasă, spuse Kealty pe un ton mai mult jignit decît furios. Ca să fiu sincer, m-am aşteptat la ceva mai bun din partea lui.

– Deci, negaţi aceste afirmaţii? întrebă jurnalistul de la A.B.C.

– Bineînţeles. Nu e nici un secret că am avut cîndva probleme cu băutura, dar mi-am revenit. Şi nu e un secret nici că modul de comportare personal a fost, uneori, discutabil, dar şi în privinţa asta lucrurile s-au schimbat, datorită ajutorului primit din partea Bisericii şi dragostei soţiei mele, adăugă el, strîngîndu-i mîna, în timp ce ea îl privea cu blîndă înţelegere şi cu dorinţa puternică de a-l sprijini. Toate astea nu au absolut nici o legătură cu problema de faţă. Trebuie să dăm întîietate problemelor ţării. Animozităţile personale nu-şi au rostul aici, Sam. Trebuie să le depăşim.

– Nenorocitule! exclamă Ryan printre dinţi.

– Treaba asta n-o să fie plăcută, spuse van Damm.

– Cum putem noi cîştiga, Arnie?

– Depinde... Nu-mi dau seama exact ce fel de joc face.

– ...Aş putea spune anumite lucruri şi despre domnul Ryan, dar nu asta trebuie să facem acum. Ţara are nevoie de stabilitate, nu de dezbinare. Poporul american are nevoie de o conducere... De o conducere experimentată, oportună.

– Arnie, cît mai trebuie să...

– Mi-amintesc de vremea cînd era în stare să reguleze şi un şarpe, dacă-l ţinea cineva atîmat în faţa lui. Jack, nu trebuie să ne mai gîndim la lucrurile astea! Aminteşte-ţi ce spunea Allen

Drury: „În orașul ăsta avem de a face cu oameni care nu sînt ce sînt, ci ce pretinde reputația lor că sînt." Presa îl place pe Ed, așa cum l-a plăcut întotdeauna. Are o părere bună despre el și despre familia lui. Este de acord cu conștiința lui socială...

– Lua-l-ar..., făcu Ryan, aproape țipînd.

– Uite ce e, ascultă ce-ți spun! Vrei să fii președinte? Atunci, nu ai voie să-ți pierzi cumpătul. Nu uita asta, Jack! Cînd președintele își iese din fire, pot muri oameni. Știi cum se petrec lucrurile și lumea din afară vrea să te știe calm, stăpînit și sigur de tine tot timpul, ai înțeles?

Ryan înghiți în sec și dădu din cap. Din cînd în cînd, era plăcut să-ți ieși din fire și aveau și președinții dreptul ăsta. Dar trebuia să știi cînd s-o faci și asta era o lecție pe care nu o învățase încă.

– Deci, ce-ai să-mi spui?

– Tu ești președintele. Poartă-te ca atare! Trebuie să arăți ca un președinte. Ceea ce ai spus la conferința de presă a fost în regulă. Pretenția lui Kealty e neîntemeiată. Ai însărcinat F.B.I.-ul să-i examineze pretențiile, dar aceste pretenții nu au nici o importanță. Ai depus jurămîntul, te-ai instalat aici și asta-i! Dovedește că nu are dreptate și el o să renunțe! Dacă te lași preocupat de problema asta, recunoști că are el dreptate.

– Și presa?

– Dă-le jurnaliștilor o șansă și o să vadă lucrurile în adevărata lor lumină.

– Iei avionul spre casă astăzi, Ralph?

Augustus Lorenz și Ralph Forster aveau aceeași vîrstă și aceeași profesie. Își începuseră amîndoi cariera medicală în Armata Statelor Unite, unul în calitate de chirurg generalist, celălalt ca internist. Atașați la Comandamentul de Asistență Militară din Vietnam (MAC-V) pe vremea președintelui Kennedy, cu mult înainte de agravarea războiului, ambii descoperiseră lucruri pe care le studiaseră, dar pe care nu le aprofundaseră în *Principiile Medicinei Interne*[1]. Existau boli în colțurile îndepărtate ale lumii care ucideau oameni. Crescuți în zona urbană a Americii, ajunseseră la vîrsta cînd își aminteau de lupta plină de succes

[1] În original, *Principles of Internal Medicine* (engl., n.tr.).

împotriva pneumoniei, a tuberculozei, a poliomielitei. Asemenea majorității oamenilor din generația lor, credeau că bolile infecțioase erau un dușman învins. În junglele Vietnamului relativ pașnic, văzuseră că lucrurile stăteau altfel; văzuseră uneori oameni sănătoși, zdraveni, soldați americani și vietnamezi, murind sub ochii lor din pricina unor virusuri despre care nu știau nimic și pe care nu puteau să-i combată. Situația ar fi trebuit să fie alta, hotărîseră ei într-o noapte la Caravelle Bar și, fiind oameni de știință și idealiști, se întoarseră iar la școală și începură să studieze din nou, declanșînd în felul ăsta un proces care nu avea să se sfîrșească cît vor trăi. Forster se instalase la Johns Hopkins, Lorenz la Atlanta, ca șef al Secției de Agenți Patogeni Speciali a Centrului de Control al Maladiilor. De-a lungul anilor, zburaseră mai mulți kilometri decît unii comandanți de zbor și spre locuri mai exotice decît orice fotograf de la *National Geographic*, aproape întotdeauna în căutarea a ceva prea mic ca să fie văzut și prea mortal ca să fie ignorat.

– Trebuie să fac asta înainte ca un alt tînăr să-mi preia departamentul.

Candidatul la Premiul Nobel izbucni în rîs:

– Alex e destul de bun. Îmi pare bine că a părăsit armata. Am făcut cu el cîteva partide de pescuit în Brazilia, pe vremea cînd aveau...

În laboratorul supraîncălzit, un tehnician făcu ajustarea finală la microscopul electronic.

– Uite! spuse Lorenz. Uite-l pe amicul nostru!

Unii îl numeau „Bîta ciobanului". Lui Lorenz i se părea că seamănă mai mult cu o cruce cu un inel în vîrf, dar nici asta nu era tocmai exact. Oricum, nu era ceva frumos. Pentru cei doi bărbați, era încarnarea răului. Firul vertical, încovoiat, purta numele de ARN, acid ribonucleic. Acesta conținea codul genetic al virusului. În vîrf se aflau o serie de structuri proteinice spiralate a căror funcție nu era încă înțeleasă, dar care, probabil – așa gîndeau amîndoi – stabileau modul de acționare al bolii. Probabil... Nu știau, în ciuda a douăzeci de ani bătuți pe muche de studii intense.

Blestematul acela de virus putea să ucidă chiar și după ce înceta să existe. Un adevărat organism viu conține atît ARN cît

și ADN, dar un virus îl conține ori pe unul, ori pe celălalt. Trăia într-un fel de stare letargică, până când venea în contact cu o celulă vie. Odată ajuns aici, se trezea la viață, asemenea unui monstru ucigaș de pe altă planetă care își aștepta șansa, capabil să trăiască, să crească și să se reproducă doar cu ajutorul unei alte existențe pe care avea să o distrugă și din care va încerca să scape pentru a-și găsi, apoi, o altă victimă.

Ebola era elegantă în simplitatea ei și aproape invizibilă la microscop. O sută de mii de virusuri Ebola, înșirate cap la cap, abia dacă ar fi măsurat doi centimetri și ceva. Teoretic, puteau să ucidă și să crească și să migreze și să ucidă iar. Iar și iar...

Memoria colectivă a medicinei nu era atît de lungă cît ar fi vrut doctorii. În 1918, „gripa spaniolă", probabil o formă de pneumonie, se întinsese pe tot globul în nouă luni, ucigînd cel puțin douăzeci de milioane de oameni – poate chiar mai mulți – și pe unii dintre ei atît de repede, încît existaseră victime care se duseseră la culcare sănătoase și a doua zi nu se mai treziseră. Dar, în timp ce simptomele bolii fuseseră înregistrate amănunțit, medicina nu progresase pînă într-atît, încît să poată pătrunde secretele bolii în sine; de altfel, nimeni nu știa care fusese adevărata cauză a acelei epidemii, astfel încît în anii '70, victimele suspecte îngropate în straturile înghețate ale pămîntului din Alaska fuseseră exhumate în speranța descoperirii unor mostre ale respectivului organism pentru a fi studiate; o idee bună, care nu dăduse nici un fel de rezultate. Comunitatea medicală, în majoritate, uitase de această boală și cei mai mulți credeau că, în caz că va reapărea, va fi învinsă prin tratamentele moderne.

Specialiștii în boli infecțioase nu erau atît de siguri. Această maladie, la fel ca SIDA și Ebola, era provocată, probabil, de un virus, iar succesele medicinei în tratarea bolilor virale erau exact...

Zero.

Bolile virale puteau fi prevenite prin vaccinuri, dar, odată infectat, sistemul imunitar al pacientului ori cîștiga, ori pierdea, chiar și cu cei mai buni doctori stînd alături și urmărind evoluția bolii. Medicii, la fel ca reprezentanții altor profesii, preferau, adeseori, să ignore ceea ce nu vedeau și nu înțelegeau. Asta era singura explicație a inexplicabil de lentei recunoașteri de către

comunitatea medicală a bolii SIDA şi a implicaţiilor ei mortale. SIDA era un alt patogen exotic pe care îl studiau Lopez şi Forster şi un alt dar al junglei Africii.

– Gus, uneori mă întreb dacă o să-i descifrăm pe blestemaţii ăştia.

– Mai devreme sau mai tîrziu, da, Ralph.

Lorenz se îndepărtă de microscopul care era, de fapt, un monitor de calculator şi simţi nevoia să fumeze o pipă, un viciu la care nu voia să renunţe, deşi era cam greu să-şi permită aşa ceva într-o clădire guvernamentală. Gîndea mai bine cu pipa în gură, îşi zicea el. Cei doi bărbaţi îşi îndreptară privirile spre ecran, unde se vedeau structurile proteinice de forme răsucite.

– Ăsta a fost prelevat de la băiat.

Călcau pe urmele cîtorva giganţi. Lorenz scrisese o lucrare despre Walter Reed şi William Gorgas, cei doi medici militari care învinseseră febra galbenă printr-o îmbinare de investigaţii sistematice şi prin aplicarea fără milă a tot ceea ce învăţaseră. Dar, în această meserie, învăţătura era atît de lentă şi de costisitoare!

– Pune-o pe cealaltă, Kenny!

– Da, domnule doctor, se auzi vocea din intercom.

O clipă mai tîrziu, o altă imagine apăru lîngă cea dintîi.

– Da, spuse Forster. Arată aproape la fel.

– Asta e luată de la infirmieră. Ia uită-te!

Lorenz apăsă pe butonul telefonului.

– Foarte bine, Kenny, acum deschide computerul!

O imagine pe computer le apăru în faţa ochilor, cu cele două mostre. Computerul o roti pe una din ele, ca să se alăture celeilalte, apoi le suprapuse. Se potriveau perfect.

– Cel puţin, nu s-a modificat.

– Nu prea a avut cum. Doi pacienţi. Au făcut o treabă bună cu izolarea. Poate că am avut noroc. Părinţii băiatului au fost testaţi. Par a fi neinfectaţi sau, cel puţin, aşa scrie în telex. Nu s-a mai găsit nimic în mediul lui. Echipa de la Organizaţia Mondială a Sănătăţii cercetează zona. Nimic neobişnuit: maimuţe, lilieci, insecte. Pînă în prezent, nimic. Poate fi vorba doar de o anomalie, spuse el.

Asta exprima un raţionament, dar şi o speranţă.

– Vreau să mă joc puţin cu virusul ăsta. Am comandat nişte maimuţe. Vreau să cresc virusul, să-l introduc în cîteva celule şi, pe urmă, Ralph, vreau să văd ce se întîmplă cu el, minut cu minut. Vreau să obţin celule infectate şi să extrag o mostră la fiecare minut, s-o disec, s-o ard cu UV, s-o îngheţ în nitrogen lichid şi s-o pun sub microscop. Vreau să văd cum reacţionează virusul cu ARN-ul. Aici avem de-a face cu o problemă de succesiune... Nu prea mi-e clar pentru moment. Mă urmăresc tot felul de idei. Fir-ar să fie!

Gus trase un sertar al mesei de lucru, îşi scoase de acolo pipa şi o aprinse cu un chibrit. În definitiv, era biroul lui şi cu siguranţă că gîndea mai bine cînd avea pipa-n gură. Celor din preajmă le spunea că fumul alungă insectele şi, în afară de asta, el nu inhala. Din poliţeţe, crăpă puţin fereastra.

Ideea pentru care prinse de curînd fonduri era mai complicată decît o exprimase el pe scurt şi amîndoi erau conştienţi de asta. Aceeaşi procedură experimentală trebuia repetată de o mie de ori sau, poate, şi mai mult, pentru a se obţine un raport corect despre modul de desfăşurare a procesului, iar astea nu erau decît datele de bază. Fiecare mostră va trebui să fie examinată şi înregistrată. Asta putea să dureze ani de zile, dar, dacă Lorenz nu se înşela, la sfîrşit, pentru prima oară, va exista un document privitor la felul cum opera un virus şi în ce fel ARN-ul lui afecta o celulă vie.

– Noi, la Baltimore, jonglăm cu o idee asemănătoare.

– Serios?

– Da, face parte din proiectul de studiu al genomurilor. Încercăm să descifrăm interacţiunile complexe; felul în care ticălosul ăsta mic atacă celulele, începînd de la nivel molecular; cum se multiplică, fără o funcţie specială marcată în genom. E ceva de învăţat de aici. Dar complexitatea problemei constă în factorul ucigaş. Trebuie să stabilim, mai întîi, întrebările pe care vrem să le punem înainte de a aştepta să primim răspunsurile. Şi, pe urmă, avem nevoie de un geniu în informatică ca să comande mecanismele de analiză.

Lorenz ridică din sprîncene:

– În ce fază eşti?

Forster ridică din umeri:

– În faza însemnării cu creta pe tablă.

– Ei bine, cînd o să-mi sosească maimuțele, am să te țin la curent cu ce-am realizat aici. Dacă altceva nu reușim, cel puțin mostrele de țesut ar trebui să arunce puțină lumină asupra problemei.

Funeraliile au fost un spectacol monumental, cu o distribuție de mii de oameni care își strigau în gura mare credința față de cel dispărut, în timp ce-și ascundeau adevăratele gînduri; parcă-i simțeai cum se uită în jur și se întreabă ce avea să urmeze. Se vedea afetul de tun, soldații cu armele întoarse cu țeava în jos, caii fără călăreți, soldații mărșăluind, toate preluate de la televiziunea irakiană de STORM TRACK și, apoi, retransmise la Washington.

– Ar fi bine să vedem mai multe chipuri, spuse Vasco încet.

– Da, a fost de acord președintele.

Ryan ar fi vrut să poată zîmbi, dar nu reușea. El nu încetase nici o clipă să se poarte ca un ofițer de la serviciile de informații. Jack era sigur de asta. Voia date proaspete, nu prelucrate și prezentate de alții. În cazul de față, dorea să vadă transmisia pe viu, cu comentatori lîngă el, care să-i dezvăluie detaliile.

În America, cu o generație în urmă, asta s-ar fi numit, într-adevăr, spectacol. Oamenii apăreau și acționau într-un anume fel, fiindcă așa era de așteptat să o facă. O adevărată mare de oameni umplea piața – care avea un nume, dar nimeni nu părea să-l știe – și chiar și aceia care nu puteau să vadă... Ah, o nouă cameră de filmat dădu răspunsul la întrebare. Ecrane uriașe le arătau tuturor ce se întîmpla. Jack se întrebă dacă vor da imediat o reluare. Două șiruri de generali băteau pasul în spatele afetului de tun, observă Ryan.

– Cît de departe crezi c-o să meargă?

– Greu de spus, domnule președinte.

– Tu ești Bert, nu-i așa? întrebă președintele.

– Da, domnule președinte.

– Bert, aș putea să-l chem pe unul de la Oficiul Național de Informații ca să-mi spună că nu știe.

Vasco clipi din ochi, așa cum era de așteptat. Apoi, se hotărî – ce naiba!

– Pot să spun că, în proporție de optzeci la sută, se retrag.

– Asta-i doar o presupunere. Spune-mi de ce.

– Irakul nu are pe ce să se bazeze. Nu se poate să conduci o dictatură cu ajutorul unui comitet, cel puţin, nu pentru multă vreme. Pe nici unul dintre oamenii ăştia nu-l ţin fuduliile să preia puterea de unul singur. Dacă stau pe loc şi se schimbă guvernul, schimbarea asta nu le aduce nimic bun. O să sfîrşească la fel ca apropiaţii şahului, cu spatele la perete şi cu ochii la puşti. Poate că o să încerce să se apere, dar mă îndoiesc. Trebuie să aibă bani puşi la păstrare undeva. Să stai pe o plajă şi să bei *daiquiri* n-o fi aşa de distractiv ca viaţa de general, dar nici să te uiţi la flori dinspre rădăcină, nu-i o afacere. Mai au şi grija familiei, pe deasupra...

– Deci, să ne aşteptăm la o schimbare totală de regim, în Irak, nu? întrebă Jack.

Vasco dădu din cap afirmativ:

– Da, domnule preşedinte.

– Va interveni Iranul?

– Eu n-aş paria că nu, răspunse Vasco, dar nu avem informaţii suficiente ca să facem preziceri. Aş vrea să vă pot spune mai multe, domnule preşedinte, dar nu sînt plătit pentru speculaţii.

– Pentru moment, e foarte bine.

De fapt, nu era bine, dar Vasco îi spusese lui Ryan tot ce putuse.

– Nu-i nimic de făcut, aşa-i?

Întrebarea asta fusese adresată soţilor Foley.

– Nu prea, răspunse Ed. Cred că am putea să trimitem pe cineva acolo, poate pe unul dintre oamenii noştri din regat care să ia un avion în direcţia aia, dar, atunci, problema e pe cine să încerce să contacteze? N-avem cum să ştim cine conduce acolo.

– Dacă conduce cineva, adăugă Mary Pat, privind armata care mărşăluia.

Nici unul nu prelua conducerea...

– Ce vrei să spui? se interesă cumpărătorul.

– N-ai plătit la timp, îi explică negustorul, rîgîind, după primul pahar cu bere. Am găsit un alt cumpărător.

– Am întîrziat doar două zile. Am avut probleme administrative cu transferarea fondurilor.

– Acum ai banii?

– Da!

– În cazul ăsta, am să-ți găsesc niște maimuțe.

Spunînd asta, negustorul ridica mîna, pocni din degete și fu observat de băiatul de la bar. Un plantator englez n-ar fi reușit să facă treaba asta mai bine, în același bar, cu cincizeci de ani înainte.

– Nu-i chiar așa de greu, înțelegi? O săptămînă? Mai puțin?

– C.D.C.-ul are nevoie de ele imediat. Avionul e deja pe drum.

– O să fac tot ce pot. Te rog explică-i clientului dumitale că, daca vrea să se facă expediția la timp, atunci trebuie sa-și achite și notele de plată pe loc. Mulțumesc, spuse el, adresîndu-se băiatului de la bar. Adu o bere și pentru prietenul meu, te rog!

Își putea permite cheltuiala, avînd în vedere banii pe care tocmai îi primise.

– Cît durează?

– Ți-am spus, o săptămînă. Poate mai puțin.

Ce se agita atîta tipul ăsta pentru cîteva zile în plus? se gîndi el.

Cumpărătorul n-avea de ales; se afla în Kenia. Se hotarî să-și dea berea pe gît și să vorbească despre altele. Pe urmă, o să dea un telefon în Tanzania. În definitiv, maimuța verde africană se găsea „din belșug" în toată Africa. Nu se poate spune că marfa asta lipsea, gîndi el. După două ore, află că lucrurile stăteau altfel. Marfa lipsea, într-adevăr, dar numai pentru cîteva zile, timpul necesar vînătorilor ca să mai găsească noi grupuri de dăunători cu coada lungă.

Vasco se ocupa de traducere, în afara îndatoririlor lui de comentator.

– Înțeleptul și iubitul nostru conducător care a dat țării noastre atîtea...

– ... De exemplu, controlarea populației cu mînă forte, pufni Ed Foley.

Soldații, toți oameni din gardă, mutară coșciugul în mormîntul gata pregătit și, cu asta, douăzeci de ani din istoria Irakului deveniră pagini de carte. „Sau, mai degrabă, de pliant cu foi volante", gîndi Ryan. Marea întrebare era: cine va scrie capitolul următor?

15

EXPEDIERI

– Aşadar? întrebă preşedintele Ryan după ce-şi conduse spre ieşire ultimul grup de oaspeţi.

– Scrisoarea, dacă a existat vreodată o scrisoare, nu e de găsit, domnule, răspunse inspectorul O'Day. Informaţia cea mai importantă pe care o deţinem în prezent este că secretarul de stat Hanson nu era prea scrupulos în privinţa securităţii documentelor. Am aflat asta de la şeful Securităţii Statului. El ne-a spus că i-a dat multe sfaturi în sensul ăsta secretarului de stat. Oamenii pe care i-am adus cu mine cercetează diferite persoane ca să afle cine a intrat şi a ieşit din biroul ăla. O să iasă ceva de aici...

– Cine conduce acţiunea?

Ryan îşi aminti că Hanson, deşi era un specialist cu chestiunile diplomatice, nu prea stătea să asculte ce-i spuneau alţii.

– Domnul Murray a numit reprezentanţi ai O.P.R.-lui să continue cercetările independent de departamentului. Asta înseamnă că şi eu sînt exclus, fiindcă în trecut vă prezentam rapoartele direct dumneavoastră. Este pentru ultima oară cînd sînt implicat direct în cazul ăsta.

– Respectînd strict litera legii?

– Domnule preşedinte, asta e procedura, răspunse inspectorul, dînd din cap. Vor primi ajutor suplimentar din partea Diviziei de Consultare Legislativă. Ăştia sînt agenţi cu studii de

Drept care acționează ca niște cîini de pază ai legii, din interior. Sînt oameni pricepuți.

O'Day făcu o mică pauză de gîndire. Cine a intrat și a ieșit din biroul vicepreședintelui?

– Vrei să spui, de-aici?

– Da, domnule.

De data asta răspunse Andrea Price:

– În ultima vreme, nimeni. A rămas nefolosit de la plecarea lui. Secretara lui a plecat o dată cu el și...

– Poate vrei să examineze cineva mașina de scris. Dacă are o panglică impregnată...

– Perfect!

Price era gata să iasă din Salonul Oval, dar adăugă:

– Stai puțin... Oamenii dumitale au...

– O să dau un telefon, o asigură O'Day. Mă scuzați, domnule președinte. Ar fi trebuit să mă gîndesc la asta mai de mult. Te rog să sigilezi biroul!

– S-a făcut! îl asigură Price.

Zgomotul era insuportabil. Maimuțele erau animale sociabile care trăiau de obicei în „grupuri" de pînă la optzeci de indivizi ce populau mai cu seamă lizierele pădurilor, la marginea întinselor savane, ca să poată mai ușor să coboare din copaci și să cerceteze zona cu vegetație rară în căutarea hranei. Se obișnuiseră, în ultimii o sută de ani, să dea iama prin ferme, ceea ce era mai ușor și mai fără riscuri decît ce hărăzise natura pentru comportamentul lor, deoarece oamenii care aveau grijă de ferme țineau, de obicei, sub control animalele de pradă care mîncau maimuțe. Ele constituiau hrana preferată a leoparzilor și a hienelor, dar și viteii, pe care fermierii trebuia să-i protejeze. Rezultatele era un fel de ciudat haos ecologic. Ca să-și protejeze animalele, fermierii, legal sau ilegal, eliminau prădătorii. Asta îngăduia grupurilor de maimuțe să se extindă rapid și specia verde africană ataca atunci cerealele și alte culturi care reprezentau hrana atît a fermierilor, cît și a animalelor pe care le creșteau. Lucrurile se complicau prin faptul că maimuțele mîncau și insectele care atacau recoltele și asta îi făcea pe specialiștii locali

în ecologie să considere că eliminarea maimuțelor dăuna ecosistemului. Pentru fermieri, era mult mai simplu. Dacă maimuța le mînca vreun animal, o omorau. Dacă le mînca din recolte, la fel. Insectele nu erau așa de mari ca să se vadă, dar maimuțele erau, deci puțini erau acei fermieri care obiectau cînd veneau cei care le întindeau curse.

Maimuța verde africană, care făcea parte din familia cercopitecilor, are mustăți galbene și spinarea verde-aurie. Poate trăi pînă la treizeci de ani – mai degrabă, într-o captivitate confortabilă, decît în jungla infestată de prădători – și are o viață socială activă. Grupurile sînt formate din familii constituite în jurul femelelor la care maimuțe masculi se alăturau, individual, pe perioade de cîteva săptămîni sau luni înainte de a porni în altă parte. O abundență de femele în sezonul de împerechere permitea unui număr de masculi să profite și să se bucure de situație, dar, în avion, lucrurile stăteau cu totul altfel. De fapt, cuștile erau stivuite ca o încărcătură de pui de găină într-un camion în drum spre piață. Unele femele erau în călduri, dar complet inaccesibile, spre nemulțumirea eventualilor pretendenți. Masculii plasați lîngă cuștile altor masculi urlau, își arătau ghearele și scuipau spre vecinii lor la fel de agresivi, și asta pentru că aceia care-i prinseseră nu observaseră un lucru simplu, și anume că fuseseră folosite cuști de aceeași mărime pentru a ține închise înăuntru maimuțe de dimensiuni diferite – masculul verde african e de două ori mai mare decît femela – și că înghesuiseră masculi care adulmecau cel mai bine-venit dintre toate semnalele naturii, aflat atît de aproape și totuși atît de departe. Înghesuiala, la care se adăugau mirosurile nefamiliare ale avionului și absența hranei și a apei, provoca o adevărată răzmeriță a animalelor și, de vreme ce problema nu putea fi rezolvată prin luptă, urmarea era un urlet colectiv de furie pornit din gurile a sute de indivizi care acoperea zgomotul motoarelor HT-8 ce propulsau avionul spre est, pe deasupra Oceanului Indian.

În partea din față, echipajul avionului avea ușa cabinei închisă bine și căștile fixate strîns pe urechi. Asta atenua zgomotul, dar nu și mirosul fetid pe care sistemele de recirculare a

aerului cu care era dotat aparatul îl mișca de colo-colo, înfuriind și mai mult „pasagerii" și îngrețoșînd echipajul.

Pilotul, un om, de obicei, slobod la gură își epuizase toată lista de înjurături și se săturase să-l tot implore pe Allah să stîrpească aceste mici creaturi oribile de pe fața pămîntului. Dacă s-ar fi aflat într-o grădină zoologică, poate că ar fi arătat cu mîna la fâpturile astea cu coadă lungă și băieții lui gemeni ar fi zîmbit și, probabil, ar fi aruncat cîteva alune prizonierilor atît de amuzanți. Dar acum era altfel. Ajuns la capătul puterilor lui de înțelegere, pilotul întinse mîna către masca de oxigen pentru cazuri extreme și răsuci un buton dînd drumul unui jet, gîndindu-se ce bine ar fi fost dacă ar fi putut să deschidă ușile de la cala de bagaje, să depresurizeze avionul și, în felul ăsta, să scape de maimuțe și să alunge mirosul cumplit. S-ar fi simțit mai bine dacă știa ceea ce știau maimuțele. Animalelor li se pregătea ceva rău.

Badrayn se întîlni din nou cu ei într-un buncăr de recepție a comunicațiilor. Tot acest beton masat la un loc nu-i dădea senzația de securitate la care s-ar fi așteptat. Singurul motiv pentru care buncărul mai exista era faptul că fusese ascuns sub falsa construcție a unei întreprinderi – o legătorie de cărți care chiar producea cîteva volume. Acesta și cîteva altele supraviețuiseră războiului cu America, doar pentru că serviciile de informații americane dăduseră greș. Două „bombe inteligente" avuseseră drept țintă o clădire care se afla chiar peste drum.

Puteai vedea și acum craterul unde americanii crezuseră să se afla această construcție. Asta ascundea niște învățăminte din care se puteau trage concluzii, gîndi Badrayn. Într-adevăr, trebuia să vezi ca să crezi. Nu era același lucru dacă te uitai la ecranul televizorului sau auzeai vorbindu-se despre asta. Existau cinci metri de beton armat deasupra capului său. Cinci metri! Era ceva solid și fusese construit sub supravegherea unor ingineri germani bine plătiți. Se mai vedea încă urma plăcilor de cofraj care proptiseră betonul umed. Nu se observa nici o crăpătură și singura explicație că această construcție se afla încă în picioare era faptul că americanii bombardaseră cealaltă parte a străzii. Asta era puterea armamentului modern și, cu toate că Ali

Bedrayn trăise în lumea armelor și a războiului toată viața, era prima oară cînd aprecia astfel de lucruri.

Avea niște gazde bune. Cel care se ocupa de el era colonel plin. Doi sergenți aduceau gustări și băuturi. Badrayn urmărise funeraliile la televizor. Fusese tot atît de previzibil ca unul dintre acele filme polițiste americane care rulau peste tot în lume. Știai dinainte care va fi sfîrșitul. Irakienii, asemenea majorității popoarelor din regiune, erau o rasă de oameni pasionați, mai ales atunci cînd se adunau în număr mare și erau încurajați să facă gălăgia cuvenită. Erau ușor de condus și ușor de manipulat și Badrayn știa că nu conta întotdeauna de către cine. În afară de asta, cît din tot ce se întîmplase fusese adevărat? Informatorii se aflau încă acolo, gata să noteze cine nu aplauda și nu-și arăta tristețea. Aparatul de securitate, care îl abandonase pe președintele decedat, funcționa încă și toată lumea știa asta. Și prea puțin din emoția care se revărsase atît de liber pe ecran și în piețele largi era reală. Badrayn rîse în sinea lui. Își spuse că era exact ca o femeie care se prefăcea că a atins momentul plăcerii supreme. Întrebarea era dacă bărbatul, care, atît de des, se bucura de plăcerea lui fără să o poată produce și partenerei, își dădea seama de diferență.

Sosiră unul cîte unul, ca nu cumva doi sau un mic grup care ar fi mers împreună să nu discute lucruri pe care o întreagă adunare trebuia să le audă ca un singur om. Se deschise un bufet frumos de lemn în care se vedeau sticle și pahare și legile Islamului au fost încălcate. Pe Badrayn nu-l deranja. El prefera un pahar de votcă, începuse să-i placă cu douăzeci de ani mai înainte la Moscova, pe vremea aceea capitala unei țări acum dispărute.

Erau surprinzător de tăcuți pentru niște oameni atît de puternici, cu atît mai mult cu cît se aflau la pomana unui om pe care nu-l iubiseră niciodată. Sorbeau din băuturi – mai ales din whisky – și nu făceau altceva decît să se privească între ei. La televizorul care rămăsese deschis, stația locală prezenta reluarea procesiunii funerare, prezentatorul preamărind virtuțile conducătorului dispărut. Generalii priveau și ascultau, dar expresia de pe chipurile lor nu indica tristețe, ci teamă. Lumea lor se sfîrșise. Nu se lăsau impresionați de strigătele cetățenilor sau de cuvintele comentatorului de știri. Ei știau mai bine care era situația.

Sosi şi ultimul. Era şeful serviciilor de informaţii care se întîlnise cu Badrayn mai devreme, în aceeaşi zi şi care, mai înainte, trecuse pe la Cartierul General. Ceilalţi se uitară la el, iar el răspunse fără să aibă nevoie să audă întrebarea.

– E linişte peste tot, prieteni!

Pentru moment... Nici exprimarea acestei observaţii concise n-a fost necesară.

Badrayn ar fi putut să vorbească, dar tăcu. Vocea lui putea spune multe. De-a lungul anilor, trebuise să justifice mulţi oameni, şi se pricepea să facă asta, dar, în asemenea cazuri, tăcerea era cea mai răspicată declaraţie posibilă. Se uită doar la ei şi aşteptă, conştient că ochii lui erau mult mai grăitori decît orice voce.

– Situaţia asta nu-mi place, spuse unul dintre ei, în cele din urmă.

Toate chipurile rămaseră neschimbate. Nu era de mirare. Nici unuia nu-i plăcea ce se întîmpla. Cel ce vorbise nu făcuse decît să afirme ceea ce gîndeau toţi şi, făcînd asta, se dovedi a fi cel mai slab din grup.

– De unde ştim că putem avea încredere în şeful tău? îl întrebă şeful gărzii.

– Vă dă cuvîntul lui în numele lui Dumnezeu, răspunse Badrayn, punîndu-şi paharul jos. Dacă vreţi, o delegaţie a grupului vostru poate să ia un avion şi să se ducă să-l întîlnească. În acest caz, eu o să rămîn aici ca ostatic al vostru. Dar dacă doriţi asta, trebuie să acţionaţi repede.

Asta o ştiau şi ei. Lucrul de care se temeau se putea întîmpla tot atît de bine înainte, cît şi după plecarea lor. Urmă o nouă perioadă de tăcere. Acum, abia dacă mai sorbeau din băuturi. Badrayn le citea totul pe chipuri. Fiecare voia ca altul să-şi exprime părerea cu care, apoi, ei să fie sau să nu fie de acord şi, făcînd asta, grupul putea să ajungă la un punct de vedere colectiv pe care să-l respecte, probabil, cu toţii, deşi doi sau trei ar fi vrut să aleagă o altă cale. Asta depindea de care dintre ei era dispus să-şi pună viaţa în balanţă şi să încerce să o cîntărească în funcţie de un viitor necunoscut. Badrayn aşteptă să vadă cine va face asta, dar în zadar. În cele din urmă, unul dintre ei vorbi:

– M-am însurat tîrziu, spuse şeful Forţelor Aeriene.

Între douăzeci și patruzeci de ani fusese pilot de luptă – mai mult la sol decît în aer.

– Am copii mici.

Făcu o pauză și se uită în jurul lui:

– Cred că știm cu toții ce se poate întîmpla sau ce se va întîmpla cu familiile noastre dacă lucrurile... evoluează nefavorabil.

„E un gambit demn", gîndi Badrayn. Nu puteau fi lași. În definitiv, erau soldați.

Făgăduiala lui Daryaei în numele lui Allah nu le părea prea convingătoare. Trecuse mult timp de cînd fiecare dintre ei intrase ultima dată într-o moschee pentru alt scop decît acela de a fi fotografiat acolo într-o prefăcută atitudine pioasă și, deși dușmanul lor gîndea cu totul altfel, credința în religia altuia își avea rădăcina în sufletul omului.

– Cred că banii nu sînt o problemă în cazul ăsta, spuse Badrayn, atît ca să se convingă că așa era, cît și ca să-i facă să examineze chiar ei această opțiune.

Cîțiva întoarseră capul, cu un aer aproape amuzat, iar întrebarea își primi răspunsul. Deși conturile oficiale irakiene fuseseră de mult înghețate, mai existau și alte conturi care erau operabile. Naționalitatea unui cont în bancă era, în definitiv, iluzorie, cu atît mai mult cînd era vorba de o sumă mare. Toți acești bărbați, își zise Badrayn, aveau acces personal la sume în valută forte cu nouă cifre, probabil în dolari sau în lire și nu era acum momentul să-ți faci griji despre cui ar fi trebuit să aparțină acești bani.

Următoarea întrebare era: Unde puteau ei să se ducă și cum puteau ajunge acolo în siguranță? Bardayn vedea asta pe chipurile lor și totuși, deocamdată, nu putea face nimic. Ironia situației, pe care doar el era în stare să o judece, era că dușmanul de care se temeau și în al cărui cuvînt nu aveau încredere nu dorea altceva decît să le potolească teama și să-și țină cuvîntul. Dar Ali știa că acesta era un om cît se poate de răbdător. Altfel, Badrayn nu s-ar fi aflat aici.

– Ești absolut sigur?

– Situația e aproape ideală, îi spuse oaspetele lui Daryaei, dînd explicațiile cuvenite.

Chiar şi pentru un om care credea în voinţa lui Dumnezeu, concursul de împrejurări era prea fericit ca să fie adevărat şi totuşi aşa era sau părea să fie situaţia.

– Şi?

– Şi procedăm conform planului.

– Excelent!

Dar nu era chiar aşa; Daryaei ar fi preferat să trateze cu fiecare pe rînd pentru a putea să-şi concentreze separat şi mai bine excepţionalul său intelect asupra celor trei procese în evoluţie, dar aşa ceva nu era întotdeauna posibil şi poate că asta îi indicau semnalele. În orice caz, nu avea de ales. Ce ciudat că se simţea încolţit de evenimente care rezultau din planuri pe care chiar el le pusese în mişcare!

Lucrul cel mai greu era să discute cu colegii său din Organizaţia Mondială a Sănătăţii. Aceasta era posibil doar pentru că veştile erau, pentru moment, bune. Benedict Mkusa, „Pacientul Index" sau „Pacientul Zero", după cum îi plăcea fiecăruia să-l numească, era mort, iar trupul său fusese distrus. O echipă de cincisprezece oameni cercetase mediul familiei sale şi nu găsise încă nimic. Trebuia să se aştepte expirarea perioadei critice – Ebola Zair avea o perioadă normală de incubaţie cuprinsă între patru şi zece zile, deşi existaseră cazuri extreme de numai două zile sau de pînă la nouăspreze zile – dar unicul caz care mai exista acum se afla sub ochii lui. Se dovedise că Mkusa fusese un biolog în devenire, care-şi petrecea o bună parte din timpul liber prin locuri sălbatice, astfel că, acum, o echipă de cercetare se afla în pădurea tropicală şi alerga după rozătoare, lilieci şi maimuţe, într-o nouă încercare de a descoperi „gazda" sau purtătorul virusului mortal. Dar, mai mult decît orice, sperau că, de data asta, norocul le va surîde. Pacientul Index venise direct la spital, datorită situaţiei familiei sale. Părinţii, oameni educaţi şi înstăriţi, doriseră ca băiatul să fie tratat de profesionişti din asistenţa medicală, în loc să-l îngrijească singuri şi, procedînd astfel, îşi salvaseră, probabil, propriile vieţi, deşi chiar şi acum aşteptau să treacă perioada de incubaţie cu o adevărată groază ce depăşea chiar şi durerea provocată de pierderea fiului lor. În fiecare zi, li

se lua sînge pentru testele standard I.F.A., dar testele puteau fi înșelătoare, după cum le spuseseră unii doctori nesăbuiți și lipsiți de înțelegere. Cu toate astea, echipa Organizației Mondiale a Sănătății își permitea să spere că acest început de epidemie se va opri la două victime și, din cauza asta, era de acord să ia în considerare propunerea doctorului Moudi.

Existau, bineînțeles, și obiecții. Medicii din Zair doreau să o trateze acolo. Era un lucru meritoriu. Ei aveau mai multă experiență în legătură cu Ebola decît oricine altcineva, deși asta nu prea ajutase pe nimeni, și chiar Organizația Mondială a Sănătății nu voia, din motive politice, să-și insulte colegii. Se petrecuseră cîteva incidente nefericite mai de mult, din pricina aroganței firești a europenilor care-i deranjase pe doctorii locali. Dreptatea era de ambele părți. Calitatea medicilor africani era inegală. Unii erau excelenți, alții foarte slabi, ceilalți – obișnuiți. Argumentul principal era că doctorul Rousseau de la Paris era un adevărat erou al comunității internaționale, un om de știință talentat și un clinician devotat profesiei, care refuza să accepte că bolile virale nu puteau fi tratate cu succes. Urmînd tradiția precursorului său Pasteur, Rousseau era hotărît s-o rupă cu regulile trecutului. El folosise ribavirinul și interferonul ca tratamente ale Ebolei, fără rezultate pozitive. Ultima sa încercare fusese dramatică și părea să nu aibă nici un efect, dar marcase un mic progres în studiile pe maimuțe și dorea să-l încerce pe un pacient uman în condiții urmărite cu multă grijă. Deși metoda de tratament pe care o propunea el nu era deloc practică pentru o adevărată aplicare clinică, trebuia început cumva.

Așa cum era de prevăzut, factorul decisiv era identitatea pacientei. O parte din echipa O.M.S. o cunoștea de pe vremea epidemiei de Ebola din Kikwit. Sora Jean Baptiste luase avionul spre orașul acela ca să le supravegheze pe infirmierele locale, iar doctorii, nu mai puțin ca alte persoane, se simțeau mișcați atunci cînd cei din grija lor le erau cunoscuți. În cele din urmă, se căzu de acord că da, doctorul Moudi putea să-și transporte pacienta.

Mijloacele mecanice folosite pentru transfer erau destul de complicate. În loc de ambulanță au folosit o camionetă pentru că aceasta din urmă era mai ușor de curățat după aceea. Pacienta a

fost ridicată pe o folie de plastic şi aşezată într-un cărucior pe care l-au împins pe coridor. Locul a fost evacuat şi, în timp ce Moudi şi sora Maria Magdalena împingeau căruciorul cu pacienta spre uşa exterioară, un grup de tehnicieni îmbrăcaţi în „echipament de astronaut", din plastic, pulverizâ podeaua, pereţii şi în aer dezinfectant, producînd o ceaţă chimică urît mirositoare, care urmărea procesiunea, precum gazele de eşapament ale unui automobil foarte vechi.

Pacienta fusese tratată cu sedative puternice şi era imobilizată. Trupul ei fusese împachetat ca un cocon pentru a fi prevenite scurgerile de sînge bogat în virusuri. Folia de plastic de sub ea fusese stropită cu aceleaşi chimicale neutralizante, astfel ca sîngele infestat să găsească imediat un mediu neprimitor pentru particulele virale pe care le conţinea. În timp ce Moudi împingea căruciorul din spate, se mira singur de nebunia lui de a risca atît manipulînd ceva deosebit de mortal. Măcar chipul sorei Jean Baptiste era placid de la doza periculos de mare de narcotice folosite, deşi era marcat de echimozele care se întindeau din ce în ce mai mult.

Ieşirâ afară în docul de încărcare unde se primeau mărfurile pentru aprovizionarea spitalului. Camioneta era acolo, iar şoferul stătea în spatele volanului fără să se uite în urmă la ei, poate doar în oglinda retrovizoare. Interiorul camionetei fusese şi el dezinfectat şi, de îndată ce uşa se închise şi căruciorul a fost fixat ca să nu se mişte, porniră, urmaţi de o escortă a poliţiei, nedepăşind treizeci de kilometri pe oră în timpul scurtei călătorii spre aeroportul local. Era o treabă bună. Soarele era încă sus, pe cer şi, în curînd, căldura lui transformă camioneta într-un cuptor mobil în care chimicalele protectoare fierbeau în atmosfera închisă. Mirosul dezinfectantului pătrundea prin sistemul de filtrare al echipamentului. Din fericire, doctorul era obişnuit cu aşa ceva.

Avionul aştepta. Aparatul G-IV sosise abia cu două ore înainte dintr-un zbor direct de la Teheran. Interiorul fusese golit de tot ce conţinuse, cu excepţia a două scaune şi o canapea. Moudi simţi cum camioneta se opreşte, întoarce şi dă înapoi. Apoi, uşa de la bagaje se deschise, orbindu-i cu lumina soarelui.

Infirmiera, sora Maria Magdalena, plină de compasiune, îi apără ochii colegei sale cu mîna.

Mai erau şi alţii acolo, bineînţeles. Alte două călugăriţe, în echipament protector, se aflau aproape, iar, ceva mai departe, un preot. Toţi se rugau, în timp ce pacienta a fost ridicată cu folia de plastic şi transportată încet în interiorul aparatului cu turboreactor, vopsit în alb. Am fost necesare cinci minute de muncă atentă ca să fie fixată bine pe loc, apoi echipajul de la sol se retrase. Moudi se uită cu atenţie la pacienta lui, îi verifică pulsul şi tensiunea, primul, rapid, cea de a doua încă în creştere. Asta îl îngrijoră. Avea nevoie de ea în viaţă, cît mai mult timp posibil. Terminînd de făcut toate astea, făcu semn echipajului de zbor şi-şi fixă propria centură.

Odată aşezat, Moudi îşi îngădui să se uite pe fereastră şi se alarmă cînd văzu o cameră de filmat TV îndreptată spre avion. Cel puţin se afla la distanţă, gîndi doctorul, în timp ce auzi primul motor pornind. Privind pe cealaltă fereastră, observă echipajul de curăţare, pulverizînd din nou dezinfectant în camionetă. Totul părea teatral. Ebola, deşi mortală, se dovedea a fi un organism delicat care era distrus rapid de razele ultraviolete, cînd era expus direct la soare, fiind, de asemenea, vulnerabil la căldură. Tocmai de aceea căutarea corpului transmiţător era atît de frustrantă. Cineva transporta acest virus îngrozitor. Ebola nu putea exista independent, dar cine era cel care oferea o găzduire confortabilă virusului, cum se explica faptul că Ebola se revanşa de acest serviciu nefăcîndu-i nici un rău gazdei sale, cine era fiinţa care bîntuia continentul african ca o stafie – toate astea rămîneau, deocamdată, necunoscute. Doctorul scoase un mormăit. Sperase cîndva că va descoperi această gazdă, aşa încît s-o poată folosi, dar speranţa lui rămăsese deşartă. În schimb, avea altceva aproape la fel de bun. Avea un pacient în viaţă în al cărui trup prolifera agentul patogen şi, în timp ce toate celelalte victime precedente ale Ebolei fuseseră arse sau îngropate într-un pămînt îmbibat de chimicale, cea de acum va avea o altă soartă. Avionul începu să se mişte. Moudi îşi mai verifică o dată centura de siguranţă şi se gîndi ce bine ar fi fost dac-ar fi avut ceva de băut...

În cabina din față, cei doi piloți purtau echipamente de zbor din nomex, pentru protecție, și care fuseseră, în prealabil, stropite cu dezinfectant. Măștile pe care le purtau le stîlceau cuvintele, silindu-i să repete cererea de permis de decolare, dar, în cele din urmă, turnul de control înțelese și aeronava Gulfstream își începu rotirea pentru decolare, învîrtindu-se rapid pe cerul african lipsit de nori și îndreptîndu-se spre nord. Prima etapă a zborului lor avea să fie de 468 de kilometri și urma să dureze ceva mai mult de șase ore.

Un alt aparat G-IV, aproape identic, aterizase la Benghazi și, în acel moment, echipajul lui era informat cum să procedeze în caz de urgență.

– Canibali! exclamă Holbrook, scuturînd din cap, nevenindu-i să creadă.

Adormise foarte tîrziu, după ce se culcase spre dimineață și cu o seară înainte, cînd urmărise tot felul de capete vorbitoare pe C-SPAN, discutînd situația confuză din Congres, după cuvîntarea ținută de tipul ăla, Ryan. În condițiile existente, discursul nu fusese prost. Auzise și altele mai proaste. Tot felul de minciuni, bineînțeles, un adevărat spectacol de televiziune. Chiar și cele care-ți plăceau, ce să mai spunem... Știai că nu sînt reale, deși puteau să fie amuzante, cu intenție sau nu. Discursul fusese scris de o persoană talentată, cu scopul de a transmite exact lucrurile pozitive. Priceperea acestor oameni era impresionantă. „Oamenii Muntelui" munciseră ani de zile pentru a crea un discurs pe care l-ar fi putut folosi ca să mobilizeze lumea în jurul punctului lor de vedere. Au tot încercat, dar, pur și simplu, n-au reușit să obțină ceea ce-și doreau. Bineînțeles, nu pentru că ceva nu era în regulă cu credințele lor. Toți știau asta. Problema consta în ambalaj și numai guvernul și aliatul său, Hollywood-ul, puteau să-și permită să facă rost de oamenii potriviți, capabili să dezvolte idei în stare să sucească mințile nenorociților și cretinilor care, de fapt, nici nu prea pricepeau mare lucru – asta era singura concluzie posibilă.

Dar acum existau neînțelegeri de partea inamicului.

Ernie Brown, care venise cu mașina să-și trezească prietenul, închise sonorul televizorului.

– Cred că nu-i destul loc pentru amîndoi în orașul ăla, Pete.

– Crezi că unul din ei se va da bătut pînă la apusul soarelui?

– Așa mi-ar plăcea.

Comentariul juridic pe care tocmai îl urmăriseră la ora politică a C.N.N.-ului fusese tot atît de dezordonat ca un marș al negrilor spre Washington, al cărui scop era mărirea ajutorului social.

– Ei, vezi, Constituția nu spune ce trebuie făcut într-un caz ca ăsta. Presupun că lucrurile se pot aranja cu niște pistoale pe Pennsylvania Boulevard, adăugă Ernie, rîzînd.

Pete întoarse capul și zîmbi.

– N-ar fi frumos de urmărit așa ceva?

– O scenă tipic americană...

Brown ar fi putut să adauge că Ryan fusese cîndva într-o asemenea situație sau, cel puțin, așa se scrisese în ziare și la televiziune. Da, așa era. Își aminteau amîndoi vag ce se petrecuse la Londra și, ca să fim obiectivi, se simțiseră mîndri să vadă că un american le-a arătat europenilor cum se folosește o armă; străinii habar n-aveau de mînuirea armelor, nu? Erau la fel de proști ca tipii de la Hollywood. Ce păcat că lui Ryan i se înecaseră corăbiile! Ceea ce spusese el în discursul lui, și anume de ce intrase în guvern, erau vorbe pe care le spuneau toți. Cel puțin, din pricina scîrbei ăleia de Kealty, putea să se întoarcă din nou la familie și la alte treburi. Toți erau niște escroci și niște hoți și, în definitiv, așa fusese crescut individul. Cel puțin, nu era ipocrit. Un vagabond de înaltă clasă sau... un șacal de prerie? Da, așa era! Kealty fusese toată viața un escroc și nu făcea decît să li se înfățișeze tuturor așa cum era. Nu poți să te superi pe un șacal că urlă la lună: așa e el. Bineînțeles că erau animale dăunătoare. Fermierii locali puteau să împuște cîți doreau... Brown își înclină capul într-o parte.

– Pete?

– Da, Ernie.

Holbrook întinse mîna să ia telecomanda și era pe punctul de a da sonorul tare.

– Avem o criză constituțională, nu-i așa?

Era rîndul lui Holbrook să se uite spre ecran.

– Da, asta spun toţi şarlatanii de la televizor.

– Şi situaţia s-a înrăutăţit, nu?

– În legătură cu problema, Kealty? Da, aşa se pare.

Pete puse telecomanda jos. Ernie se simţea din nou năpadit de idei.

– Ce-ar fi dacă, hmm... începu Brown şi se opri imediat, privind la ecranul mut al televizorului.

Îi trebuia timp ca să-şi clarifice ideile, Holbrook ştia asta, dar merita să aştepţi.

Aeronava 707 aterizâ, în cele din urmă, pe Aeroportul Internaţional Teheran-Mehrabad, cu mult după miezul nopţii. Echipajul era năucit, după ce zburase, aproape fără pauză, treizeci şi şase de ore, cu mult peste limitele permise aviaţiei civile şi, mai ales, înnebunit de încărcătura pe care o transportaseră şi într-o dispoziţie atît proastă, încît, în timpul lungii coborîri, schimbaseră între ei tot felul de vorbe grele. Dar avionul atinse solul cu o zguduitură puternică şi, o dată cu asta, se simţiră cu toţii uşuraţi, dar şi jenaţi, senzaţii pe care le încercau toţi trei în timp ce scoaseră un oftat colectiv. Pilotul scutură din cap şi îşi frecă obosit faţa cu mîna, rulînd spre sud şi ghidînd avionul după luminile albastre. Aeroportul este şi locul unde se află Cartierul General al Armatei şi Forţele Aeriene Iraniene. Aeronava îşi sfîrşi traseul, întorcînd şi îndreptîndu-se spre zona spaţioasă a rampei aviaţiei iraniene; deşi purta însemnele unui avion civil, 707 aparţinea, de fapt, Forţelor Aeriene Iraniene. Echipajul avionului observă cu plăcere că îi aşteptau autocamioanele. Avionul se opri. Mecanicul închise motoarele. Pilotul acţionă frînele de parcare. Cei trei bărbaţi ieşiră din cabină.

– A fost o zi obositoare, prieteni, spuse pilotul, în chip de scuză.

– Cu ajutorul lui Dumnezeu, o să avem un somn bun, îi răspunse mecanicul, acceptînd astfel scuzele, căci el fusese ţinta principală a nervilor comandantului de zbor.

În orice caz, erau cu toţii prea obosiţi ca să stea să se mai certe; oricum, după o odihnă bună, n-aveau să-şi mai aducă aminte care fusese motivul.

Îşi scoaseră măştile de oxigen şi fură întîmpinaţi de mirosul greu, fetid, al încărcăturii şi abia se putură abţine să nu vomite în

clipa cînd se deschise ușa care ducea spre încărcătură. Nu puteau încă să coboare. Avionul era ticsit de cuști și, dacă nu voiau să iasă prin hublouri, ceea ce nu era recomandabil, trebuia să aștepte ca să iasă afară, asemenea pasagerilor într-un aeroport internațional.

De descărcare se ocupau niște soldați și lucrurile deveneau mai complicate prin faptul că nimeni nu-i spusese comandantului lor să facă rost de niște mănuși, așa cum făcuseră africanii. Fiecare cușcă avea o agățătoare de sîrmă la capătul de sus, dar maimuțele verzi africane erau la fel de irascibile ca echipajul; apucau cu ghearele și zgîriau mîinile care încercau să le ridice. Reacțiile soldaților erau diferite. Unii izbeau cuștile, sperînd să intimideze maimuțele și să le potolească. Cei mai isteți se dezbrăcau de jachete și le foloseau pentru protecție, în timp ce manevrau cuștile. În curînd, se formă un lanț de oameni și cuștile au fost transferate, una cîte una, în mai multe camioane.

Totul se petrecea cu mare zgomot. Temperatura de la Teheran în noaptea aceea era de-abia de cincizeci de grade Fahrenheit, cu mult inferioară celei cu care erau obișnuite maimuțele, iar asta nu ajuta la calmarea lor, după tot ce li se întîmplase în ultimele cinci zile. Ele reacționau la noua traumă cu zgîrieturi și urlete care făceau rampa să răsune. Chiar și cei care nu mai auziseră niciodată zgomotul făcut de maimuțe, n-ar fi putut să-l confunde cu nimic altceva, dar nu era nimic de făcut. În cele din urmă, treaba a fost gata. Cabina se deschise și echipajul avu ocazia să vadă ce se alesese din avionul lor, cîndva curat. Aveau să treacă săptămîni pînă vor putea să scoată mirosul de acolo, de asta nu se îndoiau, și curățarea locului avea să fie o treabă grea la care nu merita să te gîndești în acel moment. Ieșiră de acolo împreună, apoi coborîră scările și porniră spre locul unde își parcaseră mașinile.

Maimuțele au fost transportate spre nord și acesta avea să fie, pentru ele, al treilea sau al patrulea – mai bine zis ultimul – drum cu camionul. Era o distanță scurtă, pe o șosea care se bifurca, străbătînd o intersecție în formă de frunză de trifoi, construită pe vremea domniei șahului, apoi spre vest, pînă la Hasanabad. Acolo se afla o fermă, pentru același scop care prilejuise transportul maimuțelor din Africa în Asia. Ferma era proprietatea statului și era folosită ca stație experimentală pentru testarea de

noi cereale şi îngrăşăminte şi se sperase că produsele crescute acolo vor hrăni „oaspeţii", dar era încă iarnă şi nimic nu creştea acolo în acel moment. În schimb, sosiseră mai multe încărcături de smochine din regiunea sud-estică a ţării. Maimuţele începură să le simtă mirosul, în timp ce camioanele se opriră în dreptul clădirii de beton de trei etaje care avea să fie ultimul lor cămin. Asta le făcea şi mai agitate, fiindcă nu avuseseră parte nici de hrană, nici de apă de cînd părăsiseră continentul lor de origine, dar măcar le dădea speranţa unei mese, ba chiar a uneia gustoase, aşa cum este de aşteptat să fie ultima pe care o iei.

Aeronava Gulgstream G-IV aterizâ la Benghazi, conform planului de zbor. Fusese, într-adevăr, o călătorie plăcută, atît cît era posibil în condiţiile date. Chiar şi aerul, de obicei agitat deasupra Saharei Centrale, fusese calm, asigurînd un zbor liniştit. Sora Jean Baptiste rămăsese fără cunoştinţă cea mai mare parte a zborului, părînd semi-conştientă doar de cîteva ori, după care căzuse iar în starea iniţială, de fapt, mai confortabilă decît cea a celorlalţi patru oameni de la bord, al căror echipament protector nu le îngăduia nici măcar să soarbă o picătură de apă.

Uşile aeronavei nu se deschiseseră niciodată. În schimb, cisterne cu combustibil trăseseră lîngă avion şi şoferii coborîră ca să fixeze furtunuri în capsulele fixate în aripile lungi, albe. Doctorul Moudi continua să fie treaz şi tensionat. Sora Maria Magdalena moţăia. Era la fel de bătrînă ca pacienta şi de-abia dacă închisese ochii în ultimele zile, veghind devotată la căpătîiul colegei sale. Era regretabil, gîndi Moudi, încruntîndu-se, în timp ce se uita prin hublou. Era nedrept... În inima lui, nu mai exista sentimentul urii pentru aceşti oameni. Cîndva, simţise asta. Gîndise că toţi străinii erau duşmani ai ţării lui, dar acestea două nu erau. Ţara lor de baştină era esenţialmente neutră în raport cu ţara lor. Ele nu erau păgînii animişti ai Africii, ignoranţi şi fără credinţă în adevăratul Dumnezeu. Ele îşi închinaseră viaţa slujirii numelui Său şi amîndouă îl uimiseră arătînd respect faţă de rugăciunile şi credinţa lui. Mai mult decît orice, el le respecta convingerea că sentimentul de credinţă era o cale de progres, mai degrabă, decît acceptarea predestinării, o idee care nu era potrivită cu credinţa sa islamică, dar nici infirmată de aceasta. Maria

Magdalena ţinea în mînă nişte mătănii dezinfectate, pe care le folosea ca să-şi rînduiască rugăciunile către Maria, mama lui Iisus, Profetul, venerată tot atît de mult în Coran ca şi în propriile scripturi rezumate, un model demn de urmat de către femei, dintre toate cele oferite cîndva de o femeie...

Moudi întoarse capul de la ele ca să se uite afară. Nu putea să-şi permită astfel de gînduri. Avea în faţă o sarcină şi acestea erau instrumentele sarcinii lui, destinul uneia fiind hotărît de Allah şi al celei de a doua de către el însuşi. Asta era situaţia. Sarcina se afla în afară, nu în sufletul lui, nu el o stabilise, fapt devenit clar cînd autocisternele porniră la drum şi motoarele se puseră iar în funcţiune. Echipajul de zbor era grăbit, ca şi el, ca să vadă sfîrşită partea grea a misiunii şi să se înceapă partea care-i solicita mai puţin. Existau motive de satisfacţie. Toţi acei ani petrecuţi printre păgîni, în arşiţa tropicală şi cu cea mai apropiată moschee la kilometri depărtare de locuinţa lui... Hrana mizerabilă, deseori infestată, care te făcea să te întrebi tot timpul dacă era bună sau nu şi să nu ştii niciodată cum era, de fapt... Toate astea rămăseseră în urmă. În faţa lui se afla chemarea spre a-L sluji pe Dumnezeu şi ţara sa.

Două avioane, nu unul, rulară spre pista principală nord-sud, hurducăindu-se pe plăcile de beton care deveniseră inegale din pricina arşiţei ucigătoare a deşertului din timpul verii şi a frigului uimitor al nopţilor de iarnă. Primul din ele nu era cel al lui Moudi. Acel G-IV, privit din exterior, identic în toate, dar deosebindu-se printr-o singură cifră înscrisă în codul de pe coadă, porni de-a lungul pistei şi se ridică în direcţia nord. Avionul său repetă huruitul decolării, dar, de îndată ce roţile se ridicară în aer, aparatul său G-IV făcu un viraj spre dreapta în direcţia sud-est, spre Sudan, o aeronavă singuratică în noapte, deasupra deşertului.

Primul viră oarecum spre vest şi se înscrise pe culoarul aerian internaţional obişnuit în direcţia coastei franceze. La momentul potrivit, va trece pe lîngă Malta, unde exista o staţie radar pentru deservirea aeroportului de la Valetta şi, de asemenea, pentru îndeplinirea obligaţiilor de control al traficului pentru Mediterana Centrală. Echipajul acestui avion era format în totalitate din tipi de la forţele aeriene care, de obicei, transportau din loc în loc

personalități politice și din lumea afacerilor, ceea ce nu prezenta riscuri, era bine plătit și plictisitor. În noaptea asta, lucrurile stăteau altfel. Copilotul avea ochii fixați, în același timp, pe harta pe care o avea pe genunchi și pe sistemul de navigație G.P.S. Cu trei sute de kilometri înainte de Malta, la o altitudine de 12 000 de metri, observă semnul pe care i-l făcu pilotul și atinse ușor emițătorul radar, stabilindu-se la 7711.

– Apropiere de Valetta, apropiere de Valetta, aici November, Juliet-Alpha, ajutor, ajutor, ajutor...

Controlorul de la Valetta notă imediat semnalul de pe ecranul radar. Era o urmărire liniștită de la centrul controlului de trafic, o monitorizare a traficului normal în aer rarefiat și noaptea aceasta era la fel de obișnuită ca oricare alta. Își reglă imediat microfonul, în timp ce, cu cealaltă mînă, făcu semn supraveghetorului.

– Juliet-Alpha, Valetta anunțați un caz de urgență, domnule?

– Valetta, Juliet-Alpha, se confirmă. Sîntem zborul de evacuare medicală de la Zair spre Paris. Ni s-a defectat motorul numărul doi și avem probleme cu sistemul electric, păstrați legătura...

– Juliet-Alpha, Valetta, pe recepție, domnule.

Radarul indica altitudinea avionului ca fiind 390, apoi 380, apoi 370.

– Juliet-Alpha, Valetta, văd că pierdeți din altitudine.

În vocea din căști interveni o schimbare:

– Ajutor, ajutor, ajutor! Ambele motoare s-au defectat. Ambele motoare s-au defectat. Încercăm să le pornim din nou. Aici Juliet-Alpha.

– Alinierea de penetrație Valetta este trei-patru-trei, repetăm, vector direct Valetta, 3-4-3. Rămînem pe recepție, domnule!

Un semnal concis „înțeles", parțial întrerupt, a fost tot ceea ce mai reuși să capteze controlorul, în chip de răspuns. Înregistrarea altitudinii arăta acum 330.

– Ce se întîmplă? întrebă supraveghetorul.

– Spune că ambele motoare s-au oprit; coboară rapid.

Pe un ecran de computer se vedea că avionul era un Gulfstream și planul de zbor era confirmat.

– Planează bine, oferi un răspuns optimist supraveghetorul.

Acum observară amîndoi: 310. Aparatul G-IV nu plana, de fapt, chiar aşa de bine.

– Juliet-Alpha, Valetta.

Nici un răspuns.

– Juliet, aici postul de control Valetta.

– Ce altceva este...

Supraveghetorul se mai uită o dată pe ecran. Nu se vedea nici un alt avion în zonă şi tot ce mai puteai face acum era să urmăreşti atent ecranul.

Ca să simuleze mai bine un caz de urgenţă în zbor, pilotul încetini motoarele pînă la ralanti. Tendinţa era de a se mări vibraţia, dar nu făcu acest lucru. De fapt, nu avea de gînd să mai spună nimic. El acţionă şi mai tare manşa, pentru a mări ritmul coborîrii, apoi se îndreptă spre luminile de pe pistă, ca şi cum o lua în diagonală spre Malta. „Asta o să le placă celor de la turnul de control", gîndi el trecînd prin nivelul de 12 000 de metri. Era, într-adevăr, plăcut. Pe vremuri, fusese pilot de luptă în slujba ţării sale şi ducea dorul senzaţiei minunate cînd balansa avionul pe cer. O coborîre cu o asemenea viteză i-ar fi făcut pe pasageri să se albească la faţă şi să intre în panică. Pentru pilot, asta însemna să zbori cu adevărat.

– Trebuie să fie foarte greu, spuse supraveghetorul.

– Să aterizezi pe Aeroportul De Gaulle de la Paris.

Controlorul ridică din umeri şi se strîmbă.

– Tocmai a decolat la Benghazi, făcu el.

– Combustibilul era prost?

Răspunsul n-a fost decît o nouă ridicare din umeri.

Era ca şi cum urmăreai moartea la televizor, cu atît mai groaznic, cu cît cifrele care marcau altitudinea mergeau în jos cu un ţăcănit, ca simbolurile unui automat.

Supraveghetorul ridică telefonul.

– Sună-i pe libieni. Întreabă-i dacă pot să facă rost de un avion de salvare. Avem o aeronavă pe punctul de a se scufunda în Golful Sidra.

– Staţia Valeta, aici U.S.S. *Radford*, repetaţi. Terminat.

– *Radford*, Valetta.

– Avem contactul pe radar. Pare să încetinească.

Vocea era a unui sublocotenent care era de serviciu la C.I.C. În noaptea aceea.

Radford era un distrugător vechi din clasa Sprance, care se îndrepta spre Neapole, după un exercițiu efectuat cu marina egipteană. Pe drum, primise ordinul de a intra în Golful Sidra pentru a proclama libertatea drepturilor de navigație, un exercițiu care era aproape tot atît de vechi ca nava însăși. Cîndva, stîrnise mare agitație și participase la două bătălii intense aer-apă în anii '80, dar acum nu îndeplinea decît operații plictisitoare de rutină, altfel *Radford* nu ar fi întreprins acțiunea asta pe cont propriu. Era destul de monoton faptul că echipajele C.I.C. monitorizau frecvențele radio civile ca să mai iasă puțin din apatie.

– Contactul este doisprezece-zero kilometri la vest de noi. Continuăm urmărirea.

– Valetta. Tocmai l-am trezit din somn pe căpitan. Dați-ne puțin timp ca să ne organizăm, dar putem să facem o încercare. Terminat.

– Cade ca un bolovan, raportă subofițerul urmărind ecranul radarului principal. Ar fi bine să iasă repede din picaj, amice.

– Ţinta este un avion comercial cu reacție Gulf-4. Apare la 1-6 000 și coboară rapid, spuse Valetta.

– Mulțumesc, deocamdată asta e situația. Rămînem pe recepție.

– Ce se vede? întrebă căpitanul care era îmbrăcat într-un șort kaki și o bluză cu mînecă scurtă.

Raportul nu dură mult.

– Foarte bine, acționați motoarele prova.

Apoi, comandantul ridică un telefon cu amplificator.

– Puntea, C.I.C., vorbește căpitanul. Dați-i drumul în forță, faceți dreapta spre direcția nouă...

– 2-7-5, domnule, informă omul de la radar. Ţinta se află la 2-7-5 și 124 de kilometri.

– Direcția nouă 2-7-5.

– Da, domnule. Ne îndreptăm spre 2-7-5, înaintare în forță, da, confirmă ofițerul de pe punte.

Ofițerul de veghe împinse în jos manetele controlului direct al motoarelor, suplimentînd cantitatea de combustibil în turbinele

mari GE cu reacție. *Radford* se zgîlțîi puțin, apoi se stabiliză la pupa, în timp ce începea să accelereze de la optsprezece noduri în sus. Căpitanul se uită în jur la spațiosul centru de informație de luptă. Echipajul se înviorase; unii dintre ei scuturau din cap ca să se trezească de-a binelea. Oamenii care se ocupau de radar își reglau instrumentele. Pe ecranul principal, expunerea se schimbă, pentru a avea o vedere mai bună asupra avionului care cobora.

– Să mergem la Cartierul General, spuse apoi căpitanul. Din asta ne putem alege cu un antrenament bun.

În treizeci de secunde, toată lumea de pe punte era perfect trează și alerga spre stații.

Trebuie să fii atent cînd cobori spre suprafața apei, pe timp de noapte. Pilotul de pe G-IV era cu ochii pe indicatorul de altitudine monitorizînd ritmul coborîrii. Lipsa unor condiții bune de vizibilitate putea duce foarte ușor la impactul cu suprafața apei și, deși asta putea face parte din misiunea acelei seri, nu era de presupus să fie și de dorit. Peste alte cîteva secunde, vor dispărea de pe ecranul radarului de la Valetta și, apoi, puteau să înceapă să-și revină din cădere. Singurul lucru care îl preocupa acum era prezența posibilă a unui vapor acolo, jos, dar, în fața lui, nu se vedea nimic în lumina lunei la pătrar.

– Am reușit, anunță el, cînd avionul coborî cu 1 500 de metri.

Mai slăbi puțin manșa. Valetta putea să observe schimbarea ritmului coborîrii prin emițătorul său, dacă mai recepționa încă semnalul, dar, chiar dacă îl recepționa, o să presupună că, după ce plonja, ca să primească aer în motoare și să obțină mai ușor o relansare, încerca acum să se înscrie pe un nivel orizontal pentru o amerizare controlată pe apele calme.

– Îl pierdem, spuse controlorul.

Imaginea de pe ecran tremură de cîteva ori, reveni, apoi, a fost înlocuită de culoarea neagră.

Supraveghetorul dădu din cap și își reglă microfonul.

– *Radford*, aici Valetta. Juliet Alpha a dispărut de pe ecranul nostru. Ultima înregistrare a altitudinii a fost două mii și coborîre, direcția 3-4-3.

– Valetta, în regulă, încă îl mai recepționăm, acum la 1 300, răspunse ofițerul C.I.C.

Exact la doi metri distanță de el, căpitanul stătea de vorbă cu comandantul detașamentului aerian de pe *Radford*. Era nevoie de peste douăzeci de minute pentru lansarea unicului elicopter al distrugătorului SH-60B Seahawk. Aparatul era verificat acum, înainte de a fi manevrat pe puntea de zbor. Pilotul elicopterului întoarse capul să se uite la imaginea de pe radar.

– Mare calmă. Dacă îi merge mintea cît de cît, poate să se descurce. Încearcă să atingi apa paralel cu ridicăturile pămîntului și să plutești. Foarte bine, aveți imaginea, domnule! Spunînd asta, el părăsi C.I.C.-ul și o porni spre pupa.

– Îl pierdem sub linia orizontului, raportă omul de la radar. Tocmai a trecut de cinci sute. Pare că se apropie.

– Anunță Valetta, porunci căpitanul.

Aparatul G-IV începu să planeze la 160 de metri, așa cum arăta altimetrul radarului. Se afla la nivelul cel mai jos la care îndrăznea pilotul să riște. Făcînd aceasta, acționă motoarele din nou la nivelul de croazieră și o luă spre stînga, la sud, înapoi către Libia. Acum era foarte atent. Zborul la mică altitudine era solicitant chiar și în împrejurări optime, și cu atît mai mult deasupra apei, în timpul nopții, dar ordinele lui erau clare, cu toate că scopul – nu. În orice caz, mergea repede. La ceva peste trei sute de noduri, mai avea patruzeci de minute pînă la aerodromul militar, unde se va mai aproviziona cu combustibil încă o dată pentru zborul în afara acestei zone.

Radford se duse, după cinci minute, spre zona de zbor, schimbînd ușor direcția pentru ca vîntul să bată spre punte din unghiul potrivit. Sistemul de navigație tactică al lui Seahawk copia datele necesare de pe C.I.C.-ul vasului. El va cerceta o zonă de apă cu diametrul de douăzeci și doi de kilometri, după o metodă care avea să fie plictisitoare, să consume mult timp și să creeze multă agitație. Erau oameni în apă și acordarea de ajutor celor în nevoie era prima și cea mai veche lege a mării. De îndată ce elicopterul se ridică în aer, distrugătorul se întoarse spre stînga și o porni în viteză cu toate cele patru motoare principale în plină acțiune, trăgînd vaporul cu o viteză de treizeci și patru de noduri. Între timp, căpitanul transmise amănunte despre situație prin radio spre Neapole, cerînd ajutor suplimentar din partea oricăror

unităţi navale din preajmă; nu existau vase americane în imediata vecinătate, dar o fregată italiană pornise spre sud, către zona lor, şi chiar şi forţele aeriene libiene ceruseră informaţii.

Aparatul „pierdut" G-IV ateriză chiar în momentul cînd elicopterul forţelor navale ale S.U.A. ajunse în zona de căutări. Echipajul părăsi aeronava ca să ia ceva în gură, în timp ce avionul comercial cu reacţie era aprovizionat cu combustibil. În timpul acesta, un avion rusesc de transport cu patru motoare AN-10 Cub se puse în mişcare ca să participe la misiunea de căutare şi salvare. În prezent, libienii colaborau şi ei la astfel de acţiuni, în încercarea de a se alătura comunităţii mondiale. Cîteva apeluri telefonice făcuseră toate aranjamentele şi cel care răspunsese la telefon şi-şi adusese o contribuţie nu ştia decît că două avioane vor ateriza pentru a se alimenta cu combustibil şi vor pleca mai departe. După o oră, se vor ridica iar în aer pentru un zbor de trei ore spre Damasc, Siria. La început, se crezuse că vor zbura îndărăt, la baza lor de acasă, din Elveţia, dar pilotul obiectase că două aeronave aparţinînd aceleiaşi companii, care ar fi zburat deasupra aceluiaşi punct, aproape în acelaşi moment, constituiau un fapt ce putea da naştere la întrebări. În timpul ridicării, el întoarse avionul spre est.

Dedesubt, spre stînga, în Golful Sidra, văzură sclipind lumini de avion, unele venind de la un elicopter, spre surprinderea lor. Nişte oameni consumau combustibil şi se agitau pentru nimic. Gîndul ăsta îl amuză pe pilot, care atinsese altitudinea de croazieră şi se relaxa, lăsînd pilotul automat să-i facă treaba în timpul care mai rămăsese dintr-o lungă zi de zbor.

– Am ajuns deja?

Moudi întoarse capul. Tocmai îi schimbase pacientei sale al patrulea tub. Pe sub casca de plastic, îl mînca faţa din cauza bărbii care-i crescuse. Văzu că sora Maria Magdalena avea aceeaşi senzaţie lipicioasă de nespălare. Prima ei reacţie, cînd se deşteptase, fusese să-şi ridice mîinile spre faţă, dar se oprise din pricina plasticului transparent.

– Nu, soră, dar ajungem imediat. Te rog, odihneşte-te! Fac eu singur asta...

– Nu, nu, cred că sînteţi tare obosit, domnule doctor.

Spunînd asta, începu să se ridice.

– Eu sînt mai tînăr şi mai odihnit, răspunse doctorul, ridicînd mîna.

Apoi înlocui flaconul de morfină cu unul nou. Jean Baptiste era, din fericire, încă prea sedată, ca să creeze probleme.

– Cît e ceasul?

– E timpul să te odihneşti. O să te ocupi de prietena ta cînd sosim, iar atunci alţi doctori vor putea să preia munca mea. Te rog, păstrează-ţi energia! O să ai nevoie de ea.

Ceea ce era destul de adevărat.

Călugăriţa nu răspunse. Obişnuită să urmeze ordinele doctorilor, întoarse capul, poate că murmură o rugăciune şi îşi îngădui să închidă ochii. Cînd Moudi se asigură că ea adormise iar, porni spre cabina pilotului.

– Cît mai avem de mers?

– Patruzeci de minute. Vom ateriza ceva mai devreme. Vîntul ne-a avantajat, îi răspunse copilotul.

– Deci, înainte de răsăritul soarelui?

– Da.

– Ce-i cu ea? îl întrebă pilotul, fără să se întoarcă spre el.

Era destul de plictisit şi simţea nevoia să audă ceva nou.

– Nu cred că ţi-ar plăcea să afli, îl asigură Moudi.

– Femeia asta o să moară?

– Da, şi avionul trebuie să fie perfect dezinfectat înainte de a fi folosit din nou.

– Aşa ni s-a spus.

Pilotul ridică din umeri, neştiind cît de speriat trebuia să fie de ceea ce transporta. Moudi însă ştia. Folia de plastic pe care stătea întinsă pacienta sa conţinea acum, cu siguranţă, o baltă de sînge infestat. Va trebui să fie extrem de atenţi cînd o vor scoate din avion.

Badrayn era mulţumit că evitase să bea alcool. Era singurul om cu mintea întreagă din încăpere. Zece ore, se gîndi el, uitîndu-se la ceas. Zece ore vorbiseră şi se certaseră ca un grup de babe la piaţă.

– O să fie de acord cu asta? întrebă comandantul gărzilor.

– Nu e ceva nerezonabil, răspunse Ali.

Cinci *mollah*-i[1] mai în vîrstă vor pleca cu avionul la Bagdad, oferindu-se ca ostatici în schimbul... dacă nu a bunăvoinţei, atunci a bunelor cuvinte ale conducătorului lor. Treburile merseseră mai bine decît îşi închipuiau generalii adunaţi acolo, dar, de fapt, lor nu le prea pasa. Odată stabilite lucrurile, ofiţerii se priviră între ei şi dădura din cap, unul cîte unul.

– Acceptăm, spuse acelaşi general, vorbind în numele grupului.

Faptul că sute de ofiţeri de grad inferior vor rămîne aici ca să înfrunte furtuna care-i aştepta era, în definitiv, ceva lipsit de importanţă. Discuţia lungă care avusese loc nu prea atinsese acel subiect.

– Am nevoie de un telefon, le spuse apoi Badrayn.

Şeful Serviciilor Secrete îl conduse într-o odaie alăturată. Existase întotdeauna o linie directă cu Teheranul. Chiar şi în timpul ostilităţilor, existase o legătură de comunicaţii – şi anume prin antena-turn de recepţie. Cealaltă era un cablu de fibre optice ale cărui transmisii nu puteau fi interceptate. Sub privirea vigilentă a ofiţerului irakian, apăsă pe numerele pe care le învăţase pe dinafară cu cîteva zile mai înainte.

– Aici, Yusif. Am veşti, zise el, adresîndu-se vocii care răspunsese.

– Te rog să aştepţi, i se spuse.

Lui Daryaei nu-i plăcea să fie trezit din somn devreme, aşa cum nu-i place nimănui, cu atît mai mult cu cît dormise prost de cîteva zile. Cînd telefonul de lîngă pat începu să sune, clipi din ochi cîteva momente înainte de a ridica receptorul.

– Da?

– Aici Yusif. Sînt de acord. E nevoie de cinci prieteni.

„Toată lauda lui Allah, căci el e milostiv", gîndi Daryaei. Toţi anii aceia de război şi pace dăduseră roade în acest moment. Nu, nu, era prematur să creadă asta. Mai erau încă multe de făcut. Dar lucrul cel mai greu fusese rezolvat acum.

– Cînd vom începe?

– Cît mai curînd posibil.

– Mulţumesc. N-am să uit.

---

[1] *Mullah* – laic musulman care a studiat teologia şi legile sacre (n. red.).

În clipa aceea se trezi de-a binelea. În dimineaţa asta, prima de-a lungul multor ani, uită de rugăciunile lui de la începutul zilei. Dumnezeu va înţelege că misiunea în numele Lui trebuia îndeplinită repede.

„Cît de ostenită trebuie să se simtă", îşi spuse Moudi. Ambele călugăriţe se treziră cînd avionul atinse solul. În timp ce aparatul încetinea, se simţi zgîlţîiala obişnuită şi un gîlgîit anunţă că, într-adevăr, Jean Baptiste sîngerase, aşa cum era de aşteptat. Deci, în sfîrşit, el o adusese aici în viaţă. Avea ochii deschişi, deşi umbriţi, ca ai unui nou-născut, în timp ce privea tavanul concav al cabinei. Maria Magdalena se uită, pentru o clipă, prin hublou, dar nu văzu nimic altceva decît un aeroport ca oricare altul din întreaga lume, mai ales pe timp de noapte. La momentul potrivit, avionul se opri şi uşa se deschise.

Şi de data asta aveau să călătorească într-o camionetă. Patru oameni intrară în avion, îmbrăcaţi cu toţii în plastic protector. Moudi slăbi curelele cu care era legată pacienta lui, făcîndu-i semn celeilalte călugăriţe să rămînă pe loc. Cei trei medici militari ridicară cu multă grijă folia groasă de plastic, apucînd-o de colţuri, şi porniră spre uşă. În timp ce ei făceau asta, Moudi observă că ceva cade pe scaunul pliant care-i servise pacientei sale drept pat. Îl scutură jos. Echipajul avionului primise anumite ordine şi aceste ordine fuseseră repetate de multe ori. După ce pacienta a fost bine instalată în camionetă, Moudi şi Maria Magdalena coborîră şi ei scara. Îşi scoaseră amîndoi acoperitorile de pe cap, îngăduindu-şi să respire aerul proaspăt, răcoros. Doctorul luă un bidon de la unul dintre militarii din preajma avionului şi i-l oferi sorei, în timp ce mai primi încă unul pentru el. Băură cîte un litru întreg fiecare, înainte de a se urca în camionetă. Se simţeau amîndoi dezorientaţi după lunga călătorie, cu atît mai mult ea, care nu ştia unde se afla, de fapt. Moudi văzu aeronava 707 care sosise cu puţin timp mai înainte cu maimuţele, deşi nu ştia în ce constase încărcătura.

– N-am văzut niciodată Parisul decît în tranzit, în toţi aceşti ani, spuse ea înainte să se lase în jos clapa, acoperind priveliştea.

„Din păcate, n-ai să-l vezi niciodată."

16

TRANSFER IRAKIAN

„Nu-i nimic aici", remarcă pilotul. Elicopterul Seahawk zbura în cercuri la trei sute de metri altitudine, examinînd suprafaţa cu un radar de cercetare destul de precis ca să detecteze epava – era proiectat pentru depistarea periscopului de submarine; dar nu găsi nici măcar o sticlă de Perrier plutind pe apă. Purtau amîndoi ochelari fumurii şi ar fi trebuit să observe o dîră de combustibil de avion pe luciul uleios, dar nici asta nu se întîmplă.

– Trebuie să se fi izbit destul de tare ca să nu lase nici o urmă, răspunse copilotul prin intercom.

– Probabil că nu ne uităm noi unde nu trebuie.

Pilotul privi în jos la sistemul lui de navigaţie tactică. Se aflau în locul potrivit. Mai aveau combustibil pentru o oră. Era timpul să înceapă să se gîndească să aterizeze din nou pe *Radford*, care examina şi el, zona. Reflectoarele creeau un aer teatral în întunericul de dinaintea zorilor; păreau desprinse dintr-un film despre cel de al doilea război. Un Cub libian se învîrtea în cerc, încercînd şi el, să fie de ajutor, dar fiind mai mult o pacoste.

– Aţi găsit ceva? întrebă controlorul de pe Radford.

– Nu. Nimic, repet, nimic, nu vedem nimic acolo jos. Combustibil doar pentru o oră. Terminat.

– Repet, combustibil pentru o oră, confirmă Radford.

– Domnule, ultima direcţie a ţintei a fost 3-4-3, viteza 2-9-0 noduri, rata coborîrii o mie de metri pe minut. Dacă nu este în

zona asta de acțiune, nu mai știu ce să spun, a fost de părere un specialist în operații majore, bătînd cu mîna pe hartă. Căpitanul sorbi din cafea și ridică din umeri. Echipe de incendii și salvare erau gata de acțiune. Exista un post de observație pentru fiecare binoclu instalat la bord, care căuta lumini de marcare sau orice altceva și sonarul urmărea să capteze țiuitul de înaltă frecvență al locatorului de urgență de pe avion. Aceste instrumente fuseseră proiectate ca să reziste unui impact puternic, intrau automat în funcțiune cînd veneau în contact cu apa mării și puteau să acționeze cîteva zile prin energia furnizată de baterii. Sonarul de pe *Radford* era destul de sensibil ca să detecteze blestemata de țintă de la o distanță de patruzeci și cinci de kilometri și se aflau exact deasupra zonei de impact indicate de echipa de la radar. Nici nava, nici echipajul ei nu participaseră vreodată la o acțiune de salvare ca aceasta, deși se antrenau regulat pentru astfel de situații și fiecare procedură fusese executată cu perfecțiunea pe care o pretindea comandantul.

– USS Radford, USS Radford, aici Avertizare Valetta. Terminat.

Căpitanul ridică microfonul:

– Valetta, aici *Redford*.

– Ați localizat ceva? Terminat.

– Răspuns negativ, Valetta. Semnalul nostru a fost transmis în toată zona, nimic de raportat încă.

Chestionaseră deja Malta în legătură cu datele corectate privind ultima viteză și direcție a avionului, dar radarul civil nu mai afișa nimic, chiar dinainte de transmisia mai precisă a distrugătorului. La ambele capete ale legăturii radio se auzeau oftaturile oamenilor. Știau cu toții cum se vor desfășura lucrurile acum. Cercetările vor continua o zi, nici mai mult, nici mai puțin, și nu se va găsi nimic. Asta era situația. Se transmisese deja un telex companiei producătoare care era informată că unul dintre aparatele ei de zbor se pierduse pe mare. Reprezentanții fabricii Gulfsteam vor pleca la Berna pe calea aerului ca să examineze registrul de întreținere și alte documente privind aparatul, în speranța de a găsi un punct de reper și, probabil, neajungînd la nici un rezultat, întregul caz va ajunge la rubrica „necunoscute"

în carnetul de bord al cuiva. Dar jocul trebuia jucat şi, în definitiv, era o instrucţie bună pentru echipajul de pe U.S.S. Radford. Membrii echipajului vor ridica din umeri. Ei nu cunoşteau pe nimeni dintre cei implicaţi, cu toate că o salvare reuşită ar fi fost de dorit şi le-ar fi adus satisfacţii.

Probabil ca mirosul îi spuse că ceva nu era în regulă. Drumul de la aeroport fusese scurt. Afară era încă întuneric şi, cînd camioneta se opri, atît doctorul, cît şi infirmiera încă se mai resimţeau de pe urma timpului lung petrecut pe drum. Sosiră şi primul lucru pe care-l aveau de făcut era să o ducă înăuntru pe sora Jean Baptiste. Abia atunci îşi scoaseră acoperămîntul de plastic pentru ultima oară. Maria Magdalena îşi îndreptă părul scurt şi respiră greu, îngăduindu-şi, în sfîrşit, să se uite în jur şi ceea ce văzu o umplu de uimire. Moudi observă starea ei de confuzie şi o conduse înăuntru, înainte de a-i da timp să spună ceva.

Atunci îl trăsni mirosul acela – un miros familiar african, rămas de la trecerea maimuţelor cu cîteva ore înainte, fără îndoială ceva care nu putea să fie asociat cu Parisul sau cu un loc curat şi ordonat cum ar fi trebuit să fie Institutul Pasteur. Apoi, Maria Magdalena privi în jur şi realiză că reclamele de pe pereţi nu erau în limba franceză. N-avea cum să-şi dea seama care era situaţia, nu avea decît motive de confuzie, care aveau să fie urmate de întrebări – şi atunci trebuia făcut ceva, înainte de a se ajunge la acele întrebări. Apăru un soldat care-i luă mîna şi o conduse mai încolo – era încă destul de nelămurită ca să poată spune ceva. Nu făcu decît să privească peste umăr la un bărbat neras în halat verde de chirurg – privirea tristă de pe faţa lui îi mări nelămurirea.

– Asta ce mai e? Cine e? întrebă directorul proiectului.

– Una dintre regulile religiei lor spune că nu au voie să călătorească neînsoţite. Trebuie să li se apere castitatea, explică Moudi. Altfel, eu n-aş fi putut veni aici cu pacienta noastră.

– Este încă în viaţă?

El nu fusese acolo cînd sosiseră.

Moudi dădu din cap.

– Da, o să reuşim s-o ţinem în starea asta vreo trei-patru zile, opină el.

– Şi cealaltă?

Moudi ezită:

– Eu nu pot să spun nimic.

– Putem oricînd să avem încă o...

– Nu! Asta ar fi o barbarie, protestă Moudi. Lui Dumnezeu nu-i sînt plăcute astfel de lucruri.

– Şi ce vrem noi să facem îi este plăcut? îl întrebă directorul.

Era clar că Moudi petrecuse prea mult timp în acele locuri sălbatice. Dar nu avea rost să se certe. O pacientă într-un stadiu avansat de infecţie cu Ebola era tot ceea ce le trebuia.

– Du-te să te speli şi o să mergem sus s-o vedem.

Moudi porni spre camera de odihnă a medicilor de la etajul al doilea. Locul acela era mai discret decît cele din Occident, oamenii din această parte a lumii avînd standarde mai înalte de discreţie privitoare la intimitate. Echipamentul din plastic – observă el oarecum surprins – rezistase călătoriei fără să se rupă în nici un loc. Îl aruncă într-un recipient mare tot din plastic, înainte de a se băga sub duş, a cărui apă fierbinte conţinea şi nişte chimicale – abia dacă mai distingea mirosul de dinainte – şi se bucură de cinci minute de fericirea pe care ţi-o dă curăţenia. În timpul zborului, se întrebase dacă va mai fi vreodată curat. Acum, cînd se afla sub duş, îşi puse o întrebare asemănătoare, dar cu mai mult calm. Ieşi afară şi-şi puse un halat curat verde – de fapt, toate lucrurile erau acum curate – şi-şi făcu toaleta lui obişnuită destul de pretenţioasă. Un subofiţer sanitar îi pregătise un costum nou-nouţ în camera de odihnă: un Racal american albastru, abia scos din cutie, pe care îl îmbrăcă înainte de a ieşi pe coridor. Directorul, îmbrăcat la fel, îl aştepta şi porniră împreună jos, către şirul de camere în care se făceau tratamentele.

Nu erau mai mult decît patru, în spatele unor uşi sigilate şi păzite. Această aripă era condusă de armata iraniană. Medicii erau doctori militari şi subofiţerii sanitari erau toţi oameni cu experienţă pe cîmpul de luptă. Paza era foarte serioasă, aşa cum era de aşteptat. Moudi şi directorul trecuseră pe lîngă gărzile de la primul etaj şi omul de la postul de pază apăsă pe nişte butoane ca să deschidă uşile spre camera cu închidere ermetică. Acestea se deschiseră cu un şuierat hidraulic, dînd la iveală o a doua serie

de uşi şi putură vedea că fumul de la ţigara soldatului era absorbit de zona de securitate. Perfect! Sistemul de aerisire funcţiona bine. Ambii bărbaţi aveau o prejudecată ciudată faţă de propriii concetăţeni. Ar fi fost preferabil ca această instalaţie să fi fost construită de ingineri străini – nemţii erau bine cunoscuţi pentru astfel de lucruri în Orientul Mijlociu –, dar Irakul făcuse această greşeală, spre regretul său. Subofiţerii sanitari germani păstrau planurile a tot ceea ce construiseră şi, drept urmare, multe dintre proiectele lor fuseseră bombardate şi făcute una cu pămîntul. De aceea, în timp ce materialele clădirii fuseseră cumpărate din altă parte, instalaţiile fuseseră construite cu mînă de lucru locală. Propriile vieţi depindeau de funcţionarea perfectă a fiecărui subsistem de aici, dar acum nu se mai putea face nimic. Uşile interioare nu se puteau deschide decît dacă cele exterioare erau închise ermetic. Sistemele funcţionau. Doctorul le deschise şi intrară.

Sora Jean Baptiste era în ultima cameră pe dreapta. Trei subofiţeri sanitari erau lîngă ea. Tăiaseră deja toată îmbrăcămintea de pe ea, dînd la iveală imaginea morţii care se apropia. Soldaţii se cutremurară de ceea ce văzură, felul cum arăta ea fiind mai teribil decît orice rană căpătată pe cîmpul de bătaie. Îi spălară repede trupul, apoi îl acoperiră, respectînd pudoarea femeii, aşa cum le cerea religia lor. Directorul se uită la instalaţia de morfină şi reduse imediat infiltraţia cu o treime.

– Trebuie s-o ţinem în viaţă cît mai mult posibil, explică el.

– Durerea pe care o s-o simtă...

– Nu putem face nimic, răspunse el cu răceală.

Se gîndea să-i facă unele reproşuri lui Moudi, dar se abţinu. Era şi el medic şi ştia că era greu să-ţi priveşti propriul pacient cu asprime.

„Femelă caucaziană în vîrstă, notă el, sedată cu morfină", cu o respiraţie prea lentă ca să-i satisfacă. Subofiţerii sanitari o conectară la electrocardiograf şi doctorul a fost surprins de cît de bine îi funcţiona inima. Perfect! Tensiunea era mică, aşa cum era de aşteptat, şi ordonă să-i fie administrate două unităţi de sînge integral. Cu cît mai mult sînge, cu atît mai bine.

Subofiţerii sanitari erau bine instruiţi. Tot ce adusese pacienta cu ea fusese deja băgat în pungi şi acestea vîrîte în alte pungi.

Unul dintre bărbaţi scoase pachetul din cameră şi-l duse la incineratorul care va transforma totul în cenuşă sterilizată. Problema principală aici era manipularea virusului. Pacienta era sursa lor pentru ulterioarele culturi. În trecut, de la astfel de victime se luaseră cîţiva centimetri cubi de sînge pentru analiză, şi pacientul murea la un moment dat, după care cadavrul era fie ars, fie stropit cu sterilizante şi îngropat în pămînt tratat chimic. De data asta, avea să fie altfel. La un moment dat, va avea la dispoziţie cea mai mare cantitate din acest virus care se văzuse vreodată, şi din ea se vor dezvolta şi mai mulţi virusuri, toţi periculoşi, toţi puternici. Îşi întoarse capul spre oaspetele său.

– Deci, Moudi, cum a contractat boala?

– În timp ce-l trata pe Pacientul Index.

– Băiatul ăla de culoare? întrebă directorul, stînd în colţul încăperii.

– Da, spuse Moudi, dînd din cap.

– Ce-a greşit?

– N-am descoperit asta niciodată. Am întrebat-o cînd era încă lucidă. Nu i-a făcut niciodată vreo injecţie băiatului şi sora era întotdeauna foarte atentă cu „înţepăturile". Este o infirmieră cu experienţă, raportă Moudi mecanic.

Era prea obosită ca să facă altceva decît să spună ceea ce ştia şi asta era foarte bine, gîndi directorul.

– Ea a mai avut de a face cu Ebola şi înainte, la Kikwit şi în alte locuri. Învăţa personalul cum să facă procedurile.

– Poate transmisie prin aerosoli? întrebă directorul.

Era prea mult ca să se spere aşa ceva.

– C.D.C.-ul consideră că ăsta este subspecia Ebola Mayinga. Poate vă amintiţi că soiul ăsta a luat numele infirmierei care a contractat boala prin mijloace necunoscute.

Aceste cuvinte îl făcură pe director să-l privească pe Moudi drept în ochi.

– Eşti absolut sigur de ceea ce ai spus?

– În momentul ăsta nu mai sînt sigur de nimic, dar am stat de vorbă şi cu personalul spitalului şi injecţiile au fost făcute Pacientului Index de către alte persoane, nu de sora aici de faţă.

Deci, pot spune că da, putem avea de a face cu un caz de transmisie prin aerosoli.

Era un exemplu clasic de veste bună combinată cu una proastă. Despre Ebola Zair se știa foarte puține, și anume că boala putea fi transmisă prin sînge și prin alte fluide, chiar și prin contact sexual – asta era ceva strict teoretic, de vreme ce o victimă a virusului Ebola nu prea este de așteptat să se angajeze în asemenea activități. Se credea, de asemenea, că virusului acestuia nu-i mergea bine cînd nu se afla plasat pe o ființă vie și murea repede altfel. Din acest motiv, nu se considera că boala se putea răspîndi prin aer, la fel ca pneumonia și alte maladii comune. Dar, în același timp, fiecare izbucnire a virusului da naștere la cazuri care nu puteau fi explicate. Nefericita infirmieră Mayinga își dăduse propriul nume unei variante a bolii care îi luase viața prin mijloace necunoscute. Mințise, oare, ea în legătură cu ceva sau uitase să spună ceva; poate că încercase să-și amintească și dezvăluise adevărul, făcînd cunoscută o sub-specie de Ebola care, într-adevăr, supraviețuia în aer liber destul de mult timp ca să poată fi transmisă la fel de ușor ca o răceală oarecare? Dacă era așa, pacienta din fața lor ar fi devenit purtătoarea unei arme biologice de o asemenea putere, încît să facă întreaga lume să se cutremure.

O astfel de posibilitate mai însemna ceva: că ei, pur și simplu, jucau zaruri cu moartea însăși. Cea mai mică greșeală putea fi fatală. Fără un gînd clar în minte, directorul se uită în sus la supapa pentru aer condiționat. Clădirea fusese concepută exact pentru o asemenea eventualitate. Aerul care pătrundea înăuntru era curat, absorbit de o supapă plasată la capătul a două sute de metri de țevi. Aerul care ieșea din zonele „fierbinți" trecea numai printr-o cameră de refulare înainte de a părăsi clădirea. Acolo era supus unei lumini ultraviolete foarte puternice, acea frecvență a radiațiilor distrugînd virusurile cu precizie totală. Filtrele de aer erau îmbibate în chimicale – unul dintre ele era fenolul – pentru a se obține același rezultat. Numai atunci era dat afară, unde alți factori de mediu interveneau, nedîndu-i virusului șansa de a supraviețui. Filtrele – existau trei baterii separate – erau schimbate cu sfințenie, o dată la douăsprezece ore. Lumina ultravioletă, în cantitate de cinci ori mai mare decît era necesar pentru un

astfel de scop, era monitorizată în permanență. Laboratorul fierbinte era intenționat menținut la o presiune scăzută a aerului ambiant pentru a se preveni o scurgere și, din acest motiv, clădirea era evaluată ca având o structură sigură. Tocmai de-asta fuseseră instruiți atît de atent în privința echipamentelor de protecție și a procedurilor de administrare a injecțiilor.

Directorul însuși era medic, cu studii la Paris și la Londra, dar trecuseră ani de cînd nu mai tratase un pacient uman. În general, își închinase ultimii zece ani biologiei moleculare, în special studiului virusurilor. Știa tot ce se putea ști despre ei, deși asta însemna destul de puțin. Știa cum să-i facă să se dezvolte, de exemplu, și acum avea în față un mediu perfect, o ființă omenească pe care soarta o transformase într-o fabrică ce producea cel mai mortal organism cunoscut omului. Nu o cunoscuse pe vremea cînd era sănătoasă, nu vorbise cu ea niciodată, nu o văzuse cum lucrează. Asta era bine. Poate că fusese o infirmieră eficientă, după cum spunea Moudi, dar toate astea se întîmplaseră în trecut și nu avea nici un rost să te atașezi prea mult de cineva care, peste trei zile, cel mult patru, nu va mai fi în viață. Totuși, cu cît trăia mai mult, cu atît mai bine, ca să lase laboratorul să-și facă treaba, folosind acest corp uman drept materie primă a produsului lui, prefăcînd cea mai minunată creație a lui Allah în blestemul Său cel mai cumplit.

În legătură cu cealaltă problemă, el dăduse ordinele necesare în timp ce Moudi se afla la duș. Sora Maria Magdalena fusese dusă într-un alt loc unde să se curețe, i se dăduse îmbrăcăminte și fusese lăsată singură. Acolo, ea făcuse duș fără a fi asistată, tot întrebîndu-se ce se petrecea, unde se afla. Era încă prea nelămurită ca să fie, într-adevăr, speriată, prea dezorientată ca să înțeleagă. Asemenea lui Moudi, stătu sub duș mult timp și, în timpul ăsta, i se lumină, într-un fel, mintea, în timp ce încerca să formuleze întrebările potrivite. Peste cîteva minute, se va întîlni cu doctorul și-l va întreba ce se petrecea cu ei. Da, asta va face, își spuse Maria Magdalena în timp ce se îmbrăca. Găsea o familiaritate confortabilă în îmbrăcămintea medicală și-și mai păstrase încă mătăniile de care nu se despărțise la duș. Erau făcute din metal, nu erau din cele obișnuite care se foloseau în ritual – le primise cînd depusese

jurămîntul final cu peste patruzeci de ani în urmă. Dar cele din metal se puteau dezinfecta mai uşor şi-şi petrecuse cîtva timp la duş ca să le cureţe. După ce se îmbrăcă şi ieşi, se gîndi că rugăciunea era cel mai bun fel de a se pregăti pentru a cere să fie informată, aşa că îngenunchie, îşi dădu binecuvîntarea şi începu să se roage. Nu auzi cînd uşa se deschise în spatele ei.

Soldatul de la forţele de securitate primise nişte ordine. Ar fi putut să facă asta cu cîteva minute mai devreme, dar să dai buzna peste o femeie în intimitatea ei, în timp ce este goală şi se spală, ar fi fost ceva inadmisibil şi, de fapt, ea nu fugea nicăieri. Îi făcu plăcere să o vadă rugîndu-se, cu spatele la el, simţindu-se, cu siguranţă, bine şi atît de deprinsă cu rugăciunile ei. Asta era un lucru bun. Unui criminal condamnat i se dădea întotdeauna şansa de a i se adresa lui Allah; să-i refuzi cuiva această şansă era un păcat greu. Cu atît mai bine, gîndi ei, ridicîndu-şi arma automată de 9 milimetri. Acum ea vorbea cu Dumnezeul ei... Iar acum făcea asta direct. Apăsă trăgaciul, îşi băgă pistolul în toc şi-i chemă pe cei doi subofiţeri sanitari să cureţe mizeria. Mai omorîse oameni şi înainte, participase la împuşcarea duşmanilor statului – asta era datoria lui, uneori neplăcută, totuşi datorie. Cea de acum îl făcu să clatine din cap. De data asta, era sigur, trimisese un suflet în faţa lui Allah. Ce ciudat: să te simţi bine după o execuţie!

Tony Bretano zburase cu un avion comercial, proprietatea T.R.W. Se părea că nu se hotărîse încă să accepte oferta făcută de conducerea Lockheed-Martini şi lui Ryan îi făcu plăcere că informaţia primită de la George Winston nu era exactă. Asta dovedea, cel puţin, că nu avusese acces la această informaţie de uz intern.

– Am mai spus nu şi altă dată, domnule preşedinte.

– De două ori, răspunse Ryan, clătinînd din cap. Să conduci A.R.P.A. (Advanced Research Projects Agency) şi să fii secretar adjunct la Tehnologie. Numele tău s-a pronunţat şi în legătură cu N.R.O. (National Reconnaissance Office), dar nu te-au contactat niciodată pentru asta.

– Aşa am auzit şi eu, încuviinţă Bretano.

Era un om scund, suferind, evident, de complexul oamenilor scunzi, judecînd după cît era de combativ. Vorbea cu accentul cuiva care provenea din cartierul Little Italy din Manhattan, în ciuda multor ani petrecuți pe Coasta de Vest, iar asta îi mai spunea ceva lui Ryan. Îi plăcea să se știe cine și ce era, asta în ciuda cîtorva grade de la M.I.T., unde nu era de mirare să fi adoptat un accent à la Cambridge.

– Și ai refuzat posturile astea fiindcă-i o mare procopseală acolo, dincolo de rîu, nu-i așa?

– Prea multă lîncezeală și prea puțini zbiri. Dacă eu mi-aș face treaba în felul ăsta, acționarii m-ar linșa. Birocrația din Apărare...

– Atunci pune tu la punct treaba asta, sugeră Jack.

– Nu se poate.

– Nu mă lua pe mine cu de-al de-astea, Bretano! Orice lucru pe care omu-l face, tot el îl și desface. Dacă nu te crezi în stare să faci treaba, foarte bine, spune-mi, și poți s-o pornești iar spre Coastă!

– Stai o clipă...

Ryan i-o tăie din nou:

– Nu, tu să stai o clipă! Ai văzut ce-am spus la TV și n-am de gînd s-o repet. Vreau să fac curățenie pe aici, pe colo și am nevoie de oameni potriviți pentru asta și dacă tu nu ai stofă, foarte bine, găsesc eu altul destul de rezistent ca să...

– Rezistent? făcu Bretano și aproape căzu de pe scaun. Rezistent? Am să-ți povestesc cîte ceva, domnule președinte... Tăticul meu vindea fructe dintr-un cărucior la colțul străzii. Pe mine nu mă prostește nimeni!

Se întrerupse brusc în timp ce Ryan începu să rîdă și făcu o mică pauză înainte de a continua.

– Nu-i rău, spuse el mai potolit, cu glasul președintelui de corporație care, de fapt, era.

– George Winston spune că ești combativ. N-am mai avut un secretar la Apărare cît de cît onorabil de zece ani. Foarte bine! Cînd eu greșesc, am nevoie de oameni care să-mi spună c-am greșit. Dar nu cred că greșesc în privința ta.

– Ce vrei să se facă?

– Cînd ridic receptorul, vreau să se pornească treaba. Vreau să știu că, dacă trimit niște copii în calea răului, sînt bine echipați, bine instruiți și sprijiniți cum trebuie. Vreau ca lumea să se teamă de ce sîntem noi în stare să facem. Asta face viața mult mai ușoară pentru Departamentul de Stat, îi explică președintele. Pe vremea cînd eu eram un băiețel din estul Baltimore-ului și vedeam un polițist mergînd pe Monument Street, știam două lucruri... Știam că nu e o idee bună să fac o prostie în fața lui și încă un lucru: că puteam să am încredere în el la nevoie.

– Cu alte cuvinte, vrei un produs pe care putem să-l livrăm la nevoie.

– Exact.

– Am mers în jos mult timp, spuse Bretano prudent.

– Vreau să lucrezi cu o echipă bună – tu o alegi – și să creezi o structură a forțelor armate care să ne satisfacă nevoile. Pe urmă, vreau să reorganizezi Pentagonul ca să o poată conduce.

– Cît timp am la dispoziție?

– Îți dau două săptămîni pentru prima parte.

– Nu-i de-ajuns.

– Nu mă lua pe mine cu de-astea. Noi studiem lucrurile atît de mult de mă și mir că pentru hîrtia pe care sînt scrise toate astea n-au fost consumați toți copacii din țară. Îți dai seama că eu știu ce primejdii ne pîndesc. Doar m-am ocupat de asta o vreme. Acum o lună ne aflam în război și înghițeam în sec fiindcă nu ne mai rămăsese nici un avantaj. Am avut noroc. Acum nu vreau să mai depind de noroc. Vreau să pui capăt birocrației, în așa fel, încît, cînd avem nevoie să se facă ceva, să se și facă. De fapt, vreau ca lucrurile să fie făcute înainte de a avea nevoie de asta. Dacă facem treaba bine, n-o să mai fie nimeni nebun să se lege de noi. Întrebarea este: ești dispus să pornești la lucru, domnule Bretano?

– O să ne vărsăm sîngele.

– Soția mea e medic, îi răspunse Jack.

– Jumătate din treabă înseamnă organizarea unor servicii bune de informații, observă Bretano.

– Asta o știu și eu. Am început deja cu C.I.A.-ul. George ar trebui să fie bun pentru Finanțe. Verific acum o listă de judecători care să conducă departamentul respectiv. Am spus toate astea la

TV. Pun o echipă pe picioare. Vreau să faci şi tu parte din ea. Şi eu mi-am făcut singur drum în viaţă. Crezi că doi oameni ca noi ar fi ajuns atît de sus în altă parte? Acum e timpul să arătăm ce putem, Bretano!

Ryan se aplecă pe spate, mulţumit de felul cum vorbise.

Nu mai exista împotrivire şi preşedintele îşi dădea seama de asta.

– Cînd să încep?

Ryan îşi controlă ceasul:

– Mîine dimineaţă, îţi convine?

Echipajul de întreţinere apăru exact după răsăritul soarelui. Avionul avea o gardă militară în jurul lui ca să-i ţină pe curioşi la distanţă, deşi acest aeroport era deja mai bine păzit decît majoritatea aeroporturilor din străinătate, din cauza prezenţei forţelor aeriene iraniene. Raportul supraveghetorului echipajului arăta ce trebuia făcut şi lunga listă de proceduri îl făcu curios, dar numai atît. Aeronavele de acest tip beneficiau, întotdeauna, de un tratament special, fiindcă oamenii care zburau cu ele se considerau aleşii lui Dumnezeu sau şi mai şi. Nu că acest lucru ar fi contat. El avea metodele lui şi era aproape inutil să fie sfătuit să-şi ia măsuri de precauţie în plus. Oamenii lui lucrau întotdeauna temeinic. Documentul de întreţinere al avionului spunea că era timpul să se înlocuiască două instrumente din carlingă şi erau gata pregătite, aşteptînd în cutiile venite de la fabrică; după instalare, urmau să fie calibrate. Alţi doi membri ai echipajului trebuia să reîncarce avionul cu combustibil şi să schimbe uleiul de la motoare. Ceilalţi aveau să lucreze în cabină sub ochii supraveghetorului.

Abia începuseră, cînd apăru un căpitan cu ordine noi care le dădeau peste cap pe cele vechi, aşa cum era de aşteptat. Scaunele trebuia să fie înlocuite repede. Aparatul G-IV va decola pentru un nou zbor în cîteva ore. Ofiţerul nu spusese în ce direcţie şi supraveghetorul nu avusese curiozitatea să întrebe. El îi spuse mecanicului să se grăbească să facă ce i se ceruse. Apăru un camion cu scaunele care fuseseră scoase cu două zile mai devreme şi echipajul de curăţire se apucă de treabă, punîndu-le

la locurile lor, înainte de a face curăţenie. Supraveghetorul se întrebă de ce le mai luaseră de acolo, dar nu era treaba lui să întrebe şi răspunsul nu l-ar fi ajutat cu nimic, în orice caz. Ce păcat că toată lumea se grăbea! Ar fi fost mai uşor să se facă curăţenia într-un spaţiu gol. În loc de asta, aranjamentul de paisprezece scaune a fost restabilit imediat, transformînd din nou aeronava într-un miniavion de linie care, spre deosebire de altele, era foarte confortabil. Scaunele noi fuseseră curăţate cu solvenţi organici în hangar, aşa cum se făcea întotdeauna, scrumierele – golite şi curăţate. Omul care făcea aprovizionarea cu alimente apăru acum cu mîncare pentru bucătăria avionului şi, în curînd, întreaga aeronavă a fost plină de muncitori care se călcau pe picioare şi, în învălmăşeala care se crease, treaba nu se făcea cum trebuie, dar asta nu era din vina supraveghetorului. La un moment dat, lucrurile se accelerară. Apăru noul echipaj, cu hărţile şi planurile proprii de zbor. Dădură peste un mecanic care stătea pe jumătate pe scaunul pilotului şi pe jumătate pe podea, terminîndu-şi treaba la instrumentele digitale. Pilotul, care nu avea niciodată răbdare cu mecanicii, stătea în picioare cu ochii ţintă la omul care-şi făcea treaba; mecanicului, la rîndul său, nu-i plăcea ce gîndeau piloţii. Instală ultimul conector, scutură din cap şi testă un program ca să se asigure că totul mergea bine, fără să arunce măcar o privire la aviatorii care cu siguranţă că aveau să-l înjure şi mai mult, dacă nu instala sistemul electronic cum trebuia. El n-apucase încă să plece de acolo, cînd copilotul îi luă locul şi testă, încă o dată, acelaşi program. Ieşind din avion ca să nu mai încurce locul, mecanicul se lămuri de ce se grăbiseră atît.

Erau cinci şi stăteau acolo, pe rampă, cu un aer nerăbdător şi important, în timp ce priveau avionul prezidenţial vopsit în alb şi păreau agitaţi dintr-un anumit motiv. Mecanicul şi toţi membrii echipajului îi ştiau pe toţi pe nume pentru că apăreau la televizor atît de des. Toată lumea dădu din cap, exprimîndu-şi, astfel, respectul faţă de *mollah*-i şi iuţi treaba, drept care mai rămaseră şi unele lucruri nefăcute. Oamenii de la curăţenie au fost anunţaţi să coboare după ce nu făcuseră altceva decît să şteargă cîteva scaune pe care le reinstalaseră. Pasagerii, personalităţi publice, se urcară imediat, aşezîndu-se în partea din spate a cabinei, ca să poată sta

de vorbă între ei. Echipajul de zbor își începu activitatea, așa că forțele de pază și camioanele abia avură timp să se retragă, înainte ca aparatul G-IV să înceapă să ruleze spre capătul pistei.

În Damasc, al doilea aparat al micii flote prezidențiale aterizâ, ca să descopere că primise ordine să se întoarcă la Teheran imediat. Membrii echipajul înjurară, dar făcură ce li se cerea, limitându-și timpul petrecut pe sol la doar patruzeci de minute, înainte de a se urca iar în aer pentru o scurtă călătorie spre Iran.

La Palm Bowl era agitație. Se întîmpla ceva. Puteai să-ți dai seama de asta, judecînd după ceea ce nu se întîmpla. Activitatea pe canalele secrete folosite de generalii irakieni de grad înalt ajunsese la vîrf, apoi scăzuse la zero, se ridicase iar și scăzuse din nou la zero. În acest moment era din nou la zero. La K.K.M.C. În Arabia Saudită, computerele prelucrau soluții în sistemele de transformare a semnalelor numerice folosite de radiourile tactice irakiene. Era nevoie de timp în fiecare caz. Tehnologia de criptare care aparținuse cîndva doar țărilor bogate, devenise, o dată cu apariția computerelor personale, ușor de obținut de către cei mai de rînd cetățeni din America și din alte țări cu tehnologie avansată, iar un rezultat al acestui fapt era accesibilitatea curentă a aparatelor foarte moderne de securitate a comunicațiilor pentru cele mai defavorizate națiuni. În prezent, Malaysia avea coduri aproape tot atît de greu de descifrat ca și Rusia – și acesta era și cazul Irakului, prin bunăvoința americanilor care trebuia să pună F.B.I.-ul să le citească abaterile lor fictive transmise prin e-mail. Sistemul de codificare prin radiourile tactice era, în mod explicabil, ceva mai simplu și, deci, descifrabil, dar chiar și asta necesita un computer Cray care fusese transportat cu avionul în Regatul Saudit cu ani în urmă. Un alt aspect era faptul că PALM BOWL se afla în Kuwait și că fusese, într-adevăr, finanțat din plin de către guvernul local, pentru care „amabilitate" se cerea, în schimb, o altă „amabilitate". Trebuia să vadă „recepția" de la stația N.S.A. Asta era corect, dar cei de la N.S.A. și personalul serviciilor militare de informații nu avuseseră de unde să învețe ce însemna „corect". În orice caz, acționau conform ordinelor primite.

– Vorbesc despre familiile lor? se întrebă, cu glas tare, sergentul de la Forțele Aeriene ale S.U.A. Asta era ceva nou. PALM BOWL mai captase și înainte informații confidențiale pe rețeaua asta și aflase multe despre apucăturile personale ale generalilor irakieni de rang înalt, o dată cu unele glume fără perdea care, uneori, se puteau traduce în engleză și, alteori, nu, dar acum auzeau ceva nou.

– Evacuare, spuse sergentul major de lîngă el. E o retragere, locotenente! strigă el. Aici se întîmplă ceva.

Subofițerul de la pază lucra la altceva. Radarul de la Aeroportul Internațional din Kuwait era deosebit de puternic, fiind instalat după război, și opera în două moduri, unul pentru controlorii de zbor, celălalt pentru forțele aeriene din Kuwait. Putea să transmită pe o distanță mare. Pentru a doua oară în cîteva zile, un avion comercial s-a îndreptat spre Bagdad, din direcția Iran. Ruta de zbor a fost similară cu cea a călătoriei precedente și codul emițătorului de răspunsuri a fost același. Distanța dintre cele două capitale era doar de șase sute de kilometri, exact atît cît să facă un avion comercial să urce pînă la altitudinea de croazieră și să utilizeze combustibilul cu profit și, în afară de asta, să atingă limita zonei de acțiune a radarului. Va exista și un E-3B AWACS care se va învîrti în zonă, dar acesta transmitea direct la K.K.M.C., nu la PALMBOWL. Era o chestiune de mîndrie profesională pentru spionii în uniformă de la stația de la sol să-i învingă pe oamenii de la bord în propriul joc, mai ales că cei mai mulți dintre ei și făceau parte din personalul Forțelor Armate ale S.U.A. Locotenentul își reținu informația aceasta, apoi, străbătu încăperea spre locul unde se aflau sergenții.

– Ce este, șefule? întrebă ea.

Sergentul major făcu să apară imaginea pe computer, arătînd traducerea diferitelor conversații „decodate" și ridică degetul spre ecran ca să atragă atenția la cronometraj.

– Sînt niște persoane care fac mare balamuc la Dodge City, doamnă.

O clipă mai tîrziu, un maior kuwaitian apăru lîngă ei. Ismael Sabah era rudă de departe cu familia regală, fusese educat la Darmouth și era în grațiile personalului american. În timpul războiu-

lui se ţinuse deoparte şi lucrase cu un grup de rezistenţă, unul dintre cele mai bune. Stătuse în umbră, adunînd informaţii privind mişcarea şi dispunerea unităţilor militare irakiene şi obţinuse ce dorise, folosind, mai ales, telefoane celulare care puteau să pătrundă în reţeaua civilă saudită, exact peste frontieră şi pe care irakienii nu reuşiseră să le dea de urmă. Între timp, pierduse trei membri apropiaţi ai familiei, victime ale terorii irakiene. Trăsese tot felul de învăţăminte din această experienţă, ultima dintre ele fiind ura faţă de ţara de la nord. Era un bărbat liniştit, introvertit, de treizeci şi ceva de ani, care părea că devine mai inteligent cu fiecare zi ce trecea. Sabah se aplecă să scaneze traducerea de pe ecranul computerului.

– Cum se spune? Şoarecii părăsesc corabia?

– Şi dumneavoastră credeţi asta, domnule? întrebă sergentul major, luîndu-i locotenentului vorba din gură.

– Ca să se ducă în Iran?! făcu ofiţerul american. Ştiu că aşa pare a fi, dar nu prea are sens, nu-i aşa?

Maiorul Sabah zîmbi:

– Nici faptul că şi-au trimis forţele aeriene în Iran nu are sens, dar iranienii au păstrat avioanele de luptă şi i-au lăsat pe piloţi să plece acasă. Ar trebui să înveţi mai multe despre obiceiurile locului, locotenente!

„Am învăţat că nimic din ceea ce se întîmplă aici nu prea are sens", gîndi el, dar nu putu spune nimic.

– Stau de vorbă şi tac, pe urmă, iar mai stau de vorbă şi iar tac. Se transmit informaţii chiar acum, dar K.K.M.K. Încearcă să le decodeze.

– Controlul prin radar raportează un avion plecînd din Mehrabad spre Bagdad, înregistrat ca avion comercial.

– Da? Acelaşi ca şi mai înainte? îl întrebă Sabah pe locotenentul american.

– Da, domnule maior.

– Altceva? Nimic?

Sergentul major îşi cîntări răspunsul:

– Domnule maior, probabil că asta analizează computerele acum. Poate peste treizeci de minute.

Sabah își aprinse o țigară. PALM BOWL era, din punct de vedere tehnic, o instalație care aparținea kuwaitienilor și fumatul nu era interzis, spre ușurarea unora și supărarea altora. Rangul său relativ mic nu-l împiedica să fie un membru destul de vechi al serviciilor de informații ale țării sale și, în plus, era modest și avea comportamentul unui om de afaceri, un contrast util pentru activitatea lui de război despre care vorbise în conferințe ținute în Anglia și America.

– Ce părere aveți, întrebă, după ce-și formase propriile opinii.

– E așa cum ați spus, domnule. Părăsesc terenul, răspunse sergentul major.

Maiorul Sabah completă acest gînd:

– Peste cîteva ore sau cîteva zile, Irakul nu va mai avea guvern, în timp ce Iranul urmărește tranzația spre anarhie.

– Asta nu-i bine, suspină șeful.

– Îți vine în minte cuvîntul „catastrofă", observă Sabah calm.

Clătină din cap și zîmbi cu un aer sumbru, cîștigînd și mai mult admirația spionilor americani.

Gulfstream-ul aterizâ pe o vreme calmă, după șaizeci și cinci de minute de zbor de la Teheran, cronometrat după ceasul lui Badrayn. „Punctual ca un avion Swissair", se gîndi el. Ei bine, așa ceva era de așteptat. De îndată ce opri, ușa se deschise și cei cinci pasageri ieșiră, fiind primiți cu o curtoazie elaborată și falsă, la care răspunseră pe măsură. Un mic convoi de limuzine Mercedes îi transportă în goană în centrul orașului unde-i așteptau condiții de cazare princiare și unde, bineînțeles, vor fi uciși, dacă lucrurile ieșeau prost. Mașinile lor abia porniseră cînd doi generali cu soțiile și copii lor și cu cîte un bodyguard pentru fiecare persoană ieșiră din teminalul destinat personalităților și porniră spre avion. Se urcară repede în aparatul G-IV. Copilotul închise ușa și motoarele porniră, totul în mai puțin de zece minute, după ceasul Seiko purtat de Badrayn. Tot atît de repede, rulă pe pistă și se ridică în aer, pentru zborul spre Aeroportul Internațional Mehrabad. Era un lucru prea evident pentru a nu fi observat de personalul turnului. Asta era problema cu securitatea, își spuse Badrayn. Era imposibil să păstrezi unele lucruri secrete, în orice caz, nu ceva de genul ăsta. Era mai bine să se folosească un zbor

comercial şi să tratezi generalii care plecau ca pe nişte pasageri normali aflaţi într-o călătorie obişnuită, dar nu existau zboruri regulate între cele două ţări, iar generalii nu s-ar fi supus, în nici un caz, unui tratament comun. Şi astfel, oamenii de la turn aveau să ştie că un zbor special a venit şi a plecat în condiţii neobişnuite şi tot aşa şi funcţionarii de la terminal care primiseră ordine să se poarte amabil cu generalii şi suitele lor. Pentru un asemenea zbor, asta s-ar putea să nu conteze. Dar va conta pentru următorul.

Poate că acest lucru nu era deosebit de improtant în Marele Plan al Lumii. Acum nu se mai puteau opri evenimentele pe care el le ajutase să fie puse în mişcare, dar Ali Badrayn se simţi ofensat ca profesionist. Era mai bine să păstreze tot ceea ce făcea în secret. Ridică din umeri în timp ce se îndrepta spre terminalul personalităţilor. Nu, asta nu avea importanţă, iar prin acţiunile lui îşi cîştigase recunoştinţa unui om foarte puternic care reprezenta o ţară la fel de puternică, şi asta pentru că nu făcuse altceva decît să vorbească, să le spună oamenilor ceea ce ei ştiau deja şi să-i ajute să ia o hotărîre care nu putea fi evitată, oricîte eforturi ar fi făcut în sens contrar. „Ce ciudată mai e şi viaţa asta!"

– Acelaşi. Ce să vezi? N-a stat la sol prea mult timp.

Cu un mic efort, transmisiunea radio pentru acel avion a fost izolată şi transmisă în căştile unui expert în limbi orientale de la Army Spec-6. Deşi limba aviaţiei internaţionale era engleza, acest avion folosea limba farsi. Asta era considerată, probabil, o măsură de securitate, deşi scotea în evidenţă acea aeronavă, urmărită de radar şi de cei care monitorizau direcţia transmisiilor radio. Circulaţia vocilor era una obişnuită, cu excepţia acestui amănunt şi al faptului că aparatul nu stătuse la sol destul de mult ca să fie reîncărcat cu combustibil. Asta înseamna că totul fusese plănuit dinainte, ceea ce nu prea era o surpriză în condiţiile date, dar era totuşi semnificativ. În înalturi, deasupra extremităţii nord-vestice a Golfului Persic, avionul era urmărit acum şi de un AWACS. Interesul, înregistrat de PALM BOWL, se înviorase îndeajuns pentru a deplasa un E-3B dincolo de staţia lui de supraveghere normală şi aparatul era acum escortat de patru avioane de luptă saudite F-15 Eagle. Unităţi de informare elec-

tronică iraniene şi irakiene vor lua notă de aceasta şi vor şti că cineva era interesat de ceea ce se petrecea şi se vor mira de ce, pentru că ele nu ştiau nimic. Jocul era fascinant, nici una dintre părţi neştiind tot ce ar fi vrut să ştie şi închipuindu-şi că partea cealaltă – în acel moment existau, de fapt, trei elemente în joc – ştia prea mult, cînd, de fapt, nici una dintre cele trei nu prea ştia mare lucru.

La bordul aparatului G-IV, limba folosită era araba. Cei doi generali vorbeau încet şi agitat în partea din spate, conversaţia lor fiind mascată de zgomotele motoarelor. Nevestele lor stăteau fără să facă nimic, fiind şi mai nervoase decît ei, în timp ce copiii citeau diferite cărţi sau moţăiau. Era mai greu pentru bodyguarzi care ştiau că, dacă treburile mergeau prost în Iran, nu puteau face nimic altceva decît să-şi primească moartea fără nici un rost. Unul dintre aceştia stătea în mijlocul cabinei şi descoperi că scaunul lui era umed, nu-şi dădea seama de la ce, dar era ceva lipicios şi... roşu? Era, probabil, suc de roşii sau cine ştie ce altceva. Enervat, se duse la toaletă şi se spălă pe mîini, luînd cu el un prosop ca să şteargă scaunul. Duse înapoi prosopul la toaletă, după care se aşeză din nou şi începu să se uite la munţi, întrebîndu-se dacă avea să mai apuce să vadă un nou răsărit de soare, fără să ştie că tocmai le redusese numărul la douăzeci...

– Uite-i cum zboară! spuse sergentul major. Era adjunctul şefului forţelor lor aeriene şi generalul-comandant al Corpului 2 de Armată Irakian, plus familiile, adăugă el.

Deocamdată trecuseră peste două ore din momentul cînd se înregistrase semnalul distorsionat.

– Buni de sacrificat? întrebă locotenentul Forţelor Aeriene S.U.A.

Locotenentul – o femeie – începuse să priceapă, îşi ziseră ceilalţi spioni.

– Oarecum, încuviinţă maiorul Sabah, dînd din cap. Trebuie să căutăm un alt avion care decolează de la Mehrabad curînd după ce aterizează ăsta.

– În ce direcţie, domnule?

– Ah, locotenente, asta-i întrebarea!

– Spre Sudan, își spuse șeful.

Trăise în țara asta doi ani și era acum a doua lui călătorie la PALM BOWL.

– N-am să pariez cu tine pe chestia asta, sergent, spuse Sabah, făcîndu-i cu ochiul. Trebuie să confirmăm asta prin orarul zborurilor din Bagdad.

Și, într-adevăr, nu putea face estimări prin telefon privitor la tot exercițiul de pînă atunci, deși îi anunțase deja pe superiorii săi că se pregătea ceva neobișnuit. În curînd, va sosi vremea ca americanii să facă același lucru.

Douăzeci de minute mai tîrziu, un raport preliminar pornea de la K.K.M.C. spre Fort Meade, în Maryland, unde capriciile vremii îl făcură să ajungă la centrul de supraveghere exact după miezul nopții. De la Agenția de Securitate Națională era transferat prin cablu de fibră optică la Langley, Virginia, la Mercury, stația C.I.A. de supraveghere a comunicațiilor, apoi, mai sus, la Centrul de Operațiuni C.I.A., camera 7-F-27, în clădirea vechiului comandament. La fiecare oprire, informația era transmisă în stare brută, însoțită, uneori, de evaluarea locală dar, de cele mai multe ori fără sau, dacă aceasta exista, era plasată în josul paginii, astfel încît ofițerii serviciilor de informații naționale care răspundeau de diferitele supravegheri să poată face propriile evaluări și să completeze munca celorlalți. În cele mai multe cazuri, informațiile aveau sens, dar în situațiile care evoluau rapid, de multe ori nu se întîmpla asta. Problema era că nu puteai să deosebești cele două situații în momentele de criză.

Ofițerul serviciilor de informare națională care lucra atunci la supravegherea C.I.A. era Ben Goodley, un om care făcea rapid carieră în Departamentul Informații, care primise de curînd o cartelă N.I.O., o dată cu tura de serviciu cea mai dezavantajoasă, pentru că avea un grad inferior. Ca de obicei, se dovedi un om de bun-simț, apelînd la specialistul în domeniu și pasîndu-i datele după ce citi repede paginile și desprinse foile fixate cu o capsă.

– Se topesc, spuse specialistul în domeniu, după ce termină a treia pagină.

Ceea ce nu era o surpriză, dar nici plăcut nu era.

– Suspectezi ceva?

– Băiete – specialistul în domeniu avea cu douăzeci de ani mai mult decît şeful său – n-au plecat la Teheran după cumpărături.

– S.N.I.E.? întrebă Goodley, referindu-se la Estimarea Specială Naţională a Informaţiilor, un document oficial important, folosit în situaţii neobişnuite.

– Eu aşa cred. Guvernul irakian se prăbuşeşte.

Asta nu era o surpriză chiar atît de mare.

– Trei zile?

– Nici măcar atît...

Goodley se ridică:

– Foarte bine, hai să redactăm toate astea.

17

RENAŞTEREA

După cum se ştie, lucrurile importante nu se întîmplă niciodată atunci cînd te aştepţi. Fie că este vorba despre naşterea unui copil sau despre un caz de urgenţă naţională, asemenea evenimente par să-i surprindă pe oamenii în cauză în timp ce dorm sau sînt într-o anumită stare de indispoziţie. În cazul de faţă, nu era nimic de făcut. Ben Goodley a fost de părere că C.I.A.-ul nu avea dovezi ca să confirme recepţia prin semnale de informaţie şi, deşi ţara lui avea interese în regiune, nu se putea lua nici o măsură. Agenţiile publice de ştiri nu dovediseră că înţeleg această evoluţie şi, aşa cum se întîmpla foarte adesea, C.I.A.-ul nu va da un semn de viaţă pînă ce aceste organizaţii nu vor lua atitudine. Procedînd astfel, Agenţia Centrală de Informaţii va întreţine convingerea generală că organizaţiile informative erau tot atît de eficiente ca şi guvernul cînd era ceva de descoperit. Nu se întîmpla întotdeauna aşa, dar se întîmpla mai des decît i-ar fi plăcut lui Goodley.

Acest raport S.N.I.E. va fi scurt. Datele cuprinse acolo vor fi înfăţişate în vorbe mari, iar conţinutul lui putea fi prezentat pe scurt. Goodley şi specialistul lui în domeniu avură nevoie de o jumătate de oră pentru redactare. Imprimanta computerului copia imaginea pentru uz intern, iar un modem o transmitea prin linii secrete către agenţiile guvernamentale interesate. Terminînd treaba, cei doi se întoarseră la Centrul de Operaţii.

Golovko se străduia cît putea să doarmă. Aeroflot tocmai achiziționase zece noi avioane cu reacție Boeing 777 pentru a fi folosite pe liniile sale internaționale spre New York, Chicago și Washington. Erau mult mai confortabile și sigure decît avioanele de linie sovietice cu care călătorise atîția ani, dar nu-l încînta deloc ideea de a zbura atît de mult cu un aparat care avea doar două motoare, fie și de fabricație americană, în loc de obișnuitele patru reactoare. Cel puțin, scaunele erau confortabile aici, la clasa întîi, și votca ce i se servise curînd după decolare avea o marcă rusească de lux. Din această combinație se alesese cu cinci ore și jumătate de somn, pînă cînd avusese obișnuita senzație de dezorientare ce apare cînd călătorești, care îl trezise cînd se afla deasupra Groenlandei, în timp ce bodyguardul de lîngă el reușea să rămînă în acea lume a viselor pe care profesia i-o îngăduia. Undeva, în spate, stewardesele dormeau, probabil, și ele, așa cum puteau, pe scaunele lor pliante.

Pe vremuri, își spunea Serghei Nicolaici, lucrurile ar fi stat altfel. Ar fi zburat cu o cursă charter, cu o instalație completă de comunicare și, dacă s-ar fi întîmplat ceva în lume, ar fi fost informat atît de repede cît reușeau turnurile de transmitere din afara Moscovei să comunice informația prin Morse. Se simțea și mai frustat fiindcă ceva ciudat plutea în aer. Ceva trebuia să se întîmple. Întotdeauna era așa, gîndi el în întunericul plin de zgomote. Călătoreai în vederea unei întîlniri importante, fiindcă te așteptai să se întîmple ceva și lucrul ăsta se întîmpla în timp ce tu erai pe drum și chiar dacă nu erai total rupt de lume, atunci, în orice caz, ți se refuza șansa de a te sfătui cu aghiotanții tăi de rang înalt. Irakul și China. Din fericire, exista o distanță mare între cele două puncte fierbinți. Apoi Golovko își aminti că era o distanță și mai mare între Washington și Moscova, care necesita cam o noapte de zbor cu un aparat cu două motoare. Cu acest gînd plăcut în minte, se răsuci puțin pe o parte și-și spuse că avea nevoie de cît mai mult somn.

Partea cea grea nu era cum să-i scoți din Irak, ci modul în care să-i transporți din Iran în Sudan. Trecuse mult timp de cînd fusese permis ca zborurile din Iran să survoleze Regatul Saudit, singurele

excepții fiind pelerinajele cu avionul spre Mecca, în timpul sărbătorii anuale. Acum, avionul cu reacție comercial trebuia să ocolească Peninsula Arabă, apoi să pornească spre Marea Roșie, înainte de a coti spre vest în direcția Khartoum, triplînd atît timpul cît și distanța pe ramificația de livrare, iar următorul zbor scurt nu se putea face pînă ce primul, pe distanță mare, nu venea din Africa și pînă cînd personalitățile nu soseau la locurile lor de cazare pregătite în grabă, nu le găseau satisfăcătoare și nu dădeau acel telefon inevitabil transmițînd codul ce confirma că totul era în regulă. Ar fi fost mult mai ușor dacă puteau să fie toți încărcați într-un singur avion de linie, pe o singură rută: Bagdad-Teheran-Khartoum, dar acest lucru nu era posibil. Era, de asemenea, imposibil, să se folosească linia aeriană mult mai scurtă care ducea direct de la Bagdad la Khartoum, prin experimentul simplu de survolare a Iordaniei. Dar asta ar fi însemnat să se treacă pe lîngă Israel, o perspectivă care nu i-ar fi încîntat pe generalii irakieni. Pe urmă, mai era și alt inconvenient: problema păstrării secretului.

Un om inferior lui Daryaei s-ar fi înfuriat. El însă stătea singur în fața unei ferestre dintr-o porțiune închisă a terminalului principal, privind cum aparatul G-IV se oprea lîngă alt avion, cum se deschid ușile și cum lumea cobora în grabă pe o scară și, imediat după aceea, pe alta, în timp ce personalul de la bagaje transfera puținele lucruri pe care le luaseră cu ei – bineînțeles și alte obiecte de mare valoare și ușor portabile, își spuse omul religios, fără să schițeze un zîmbet. Asta dură doar cîteva minute, apoi aeronava care aștepta începu să se pună în mișcare.

Era, într-adevăr, o nebunie, să vii aici doar ca să vezi ceva atît de banal și de plicticos, dar asta reprezenta douăzeci de ani bătuți pe muchie de eforturi și, deși era omul lui Dumnezeu, Mahmud Haji Daryaei era totuși o ființă obișnuită, care dorea să-și vadă rezultatele muncii. Fusese nevoie de o viață de om pentru asta, și totuși sarcina nu fusese îndeplinită nici măcar pe jumătate. Și timpul pe care-l mai avea se scurgea atît de repede...

„Asta li se întîmplă tuturor", își zise Daryaei, o secundă, un minut, o oră, o zi întreagă, la fel pentru toți, iar timpul părea că trece mai repede cînd ai depășit șaptezeci de ani. Își privi mîinile brăzdate de linii și cicatricele dobîndite de-a lungul vieții, unele

naturale, altele, nu. Două degete îi fuseseră zdrobite cînd se afla în mîinile Savakului, serviciul de securitate al şahului, cu oameni instruiţi în Israel. Îşi amintea chinurile îndurate. Îşi amintea chiar mai bine răfuiala pe care o avusese cu cei doi bărbaţi care-l interogaseră. Daryaei nu scosese nici un cuvînt. Se uitase doar la ei, stătuse acolo ca o statuie, în timp ce ceilalţi fuseseră duşi în faţa plutonului de execuţie. Asta nu-i dăduse o satisfacţie prea mare. Erau nişte simpli funcţionari, care făcuseră o treabă hotărîtă de alţii, fără să le pese cine era el şi de ce trebuia să-l urască. Un alt preot mahomedan stătuse lîngă fiecare în parte şi se rugase cu el, fiindcă era o crimă să nu-i dai unui om şansa de a se împăca cu Allah, şi asta nu mai deranja pe nimeni. În felul ăsta mureau tot atît de repede. Un pas mic într-o călătorie de o viaţă, cu toate că a lor fusese mai scurtă decît a lui.

Ce de ani petrecuţi în slujba aceluiaşi scop! Khomeini îşi petrecuse exilul în Franţa, Daryaei însă stătuse pe loc. Rămăsese în clandestinitate, coordonînd şi conducînd activitatea în numele şefului său. La un moment dat, puseseră mîna pe el, dar fusese eliberat din nou, fiindcă nu lăsase să-i scape nimic şi tot aşa făcuseră şi cei din preajma lui. Aceasta fusese greşeala şahului, una dintre multe altele. În cele din urmă, omul acesta căzuse pradă nehotărîrii. A dus o politică prea liberală ca să fie pe placul clerului islamic şi a fost prea reacţionar ca să-şi mulţumească sponsorii occidentali, încercînd, în zadar, să găsească un drum de mijloc într-o parte a lumii unde nu aveai de ales decît între două extreme. De fapt, nu exista decît una, se corectă Daryaei, în timp ce avionul cu reacţie Gulfstream se ridică în aer. Irakul alesese cealaltă cale, despărţindu-se de Lumea lui Dumnezeu – şi cu ce se alesese? Hussein pornise războiul împotriva Iranului, considerînd că cea de-a doua ţară era slabă şi lipsită de conducere fermă şi nu realizase nimic. Apoi, lovise la sud şi obţinuse şi mai puţin, totul avînd un singur scop: obţinerea puterii trecătoare.

Nu acelaşi lucru se întîmpla cu Daryaei. El nu-şi pierduse niciodată scopul din vedere, aşa cum nici Khomeini nu şi-l pierduse şi, deşi acesta era mort acum, sarcina lui continua să existe. Obiectivul său se afla în spate, în timp ce el stătea cu faţa spre nord; era prea departe ca să poată fi văzut, dar era acolo, în oraşele sfinte

Mecca şi Medina... şi Ierusalim. Le vizitase pe primele două, dar nu şi pe al treilea. Pe vremea cînd era un băiat tînăr şi pios, dorise să vadă Stînca lui Avraam, dar ceva, nu-şi amintea ce, nu-i permisese tatălui său, negustorul, să-l ducă acolo. Poate, asta se va întîmpla cîndva. Văzuse totuşi cetatea unde se născuse Profetul, bineînţeles, făcuse pelerinajul la Mecca, la sărbătoarea anuală, de mai multe ori, în ciuda neînţelegerilor religioase dintre Iran şi Arabia Saudită. Ar fi vrut să mai repete acest lucru ca să se roage în faţa Kaabei.

Era şef de stat titular, dar dorea mai mult. Nu atît pentru el însuşi. Nu, el avea o misiune mai mare, la sfîrşitul umilei sale vieţi. Islamul se întindea din Africa de vest pînă la extrema estică a Asiei, ca să nu mai vorbim de micile comunităţi de slujitori ai Credinţei din emisfera vestică, dar religia nu avusese un unic conducător şi un unic ţel, timp de mai bine de o mie de ani. Pe Daryaei îl întrista că lucrurile stăteau astfel. Nu exista decît un singur Dumnezeu şi un singur Cuvînt şi Allah trebuie să fi fost îndurerat să vadă că oamenii înţelegeau în mod greşit, într-un mod atît de nefericit, Cuvîntul Său. Aceasta era singura explicaţie posibilă a faptului că lumea nu reuşea să înţeleagă Credinţa cea Adevărată şi, dacă el ar izbuti să schimbe acest lucru, atunci ar putea să schimbe lumea şi să apropie întreaga omenire de Dumnezeu. Dar ca să facă asta...

Lumea era ceea ce se vedea, un instrument imperfect cu reguli imperfecte pentru oameni imperfecţi, dar Allah o făcuse aşa şi asta era situaţia. Ceea ce era mai rău era faptul că existau oameni care se opuneau la tot ceea ce făcea el, atît credincioşi, cît şi necredincioşi, un alt motiv de tristeţe, mai mult decît de furie. Daryaei nu-i ura pe saudiţii din Golful Persic. Nu erau oameni răi. Erau credincioşi şi, în ciuda neînţelegerilor lor cu el şi cu ţara sa, nu li se va interzice niciodată accesul la Mecca. Dar calea lor nu era Calea cea Adevărată şi în această privinţă nu se putea face nimic. Se îngrăşaseră, se îmbuibaseră şi deveniseră corupţi, şi acest lucru trebuia schimbat. Daryaei trebuia să aibă controlul asupra oraşului Mecca pentru a reforma Islamul. Ca să facă asta, însemna să obţină puterea lumească. Însemna să-şi facă duşmani.

Dar nu era prima oară cînd se întîmpla așa ceva și tocmai cîștigase prima lui mare bătălie.

Măcar de n-ar dura așa de mult. Daryaei vorbea adesea despre răbdare, dar clădirea operei lui durase toată viața și el avea șaptezeci și doi de ani și n-ar fi vrut să moară așa cum murise mentorul său, înainte de a-și fi definitivat opera, sau măcar s-o fi săvîrșit pe jumătate. Cînd va veni clipa să i se înfățișeze lui Allah, ar fi vrut să poată vorbi de o realizare, de îndeplinirea cu succes a celei mai nobile sarcini pe care o putea avea un om: reunificarea Credinței Adevărate. Și Daryaei dorea să facă mult pentru acest țel. Nici el nu-și dădea seama cît de mult ar fi dorit să întreprindă, fiindcă nu toate întrebările își găsiseră răspuns. Și fiindcă scopul lui era atît de pur și de strălucit și timpul care-i mai rămăsese atît de scurt, nu se întrebase niciodată cît de departe ar păși în întuneric ca să ajungă unde-și dorea.

Asta era... Plecă de la fereastră și porni spre mașină, împreună cu șoferul lui. Procesul începuse.

Oamenii din lumea informațiilor nu sînt plătiți că să creadă în coincidențe; au hărți și ceasuri ca să le poată prezice. Parcursul de epuizare a combustibilului aparatului G-IV era bine cunoscut și distanțele care trebuia făcute erau calculate ușor pe computer. Avionul A.W.A.C.S. care se rotea în aer avea o rută care ducea la sud de Teheran. Emițătorul de răspunsuri indica tipul de aeronavă, împreună cu viteza, direcția și altitudinea, cea din urmă fiind de 15 000 de metri, utilizînd un combustibil de maximă eficiență. Sincronizarea era verificată între un astfel de zbor și altul. Drumul parcurs furniza și mai multe amănunte.

– Sudan, confirmă maiorul Sabah.

Ar fi putut să meargă în altă parte. Se gîndi chiar că Brunei era o opțiune posibilă, dar, nu, era prea departe de Elveția și banii acolo se găseau, acolo ar fi trebuit să fie, în Elveția.

În consecință, se transmise un semnal prin satelit către America, din nou la C.I.A., și cu această ocazie a fost trezit un funcționar de grad superior, doar ca să spună „da" la o întrebare scurtă. Răspunsul a fost retransmis la PALM BOWL, ca un semn

de amabilitate față de kuwaitieni. Restul era doar o problemă de așteptare.

C.I.A. era, într-o mică măsură, prezentă la Kartum printr-un șef de stație, cîțiva ofițeri de Stat-Major și un secretar pe care-l împărțeau cu stația de semnale de direcție. Șeful stației era un om priceput, care recrutase cîțiva localnici folosiți ca agenți. Era un avantaj că guvernul sudanez avea, în majoritatea cazurilor, puține lucruri de ascuns; era prea sărac ca să prezinte interes în vreo direcție. Pe vremuri, guvernul profitase de situația sa geografică ca să atîțe estul împotriva vestului, adunînd bani, arme și avantaje din afacerea asta, dar U.R.S.S.-ul se prăbușise și, o dată cu uniunea, și Marele Joc al Puterii care susținuse lumea a treia timp de două generații. Acum, sudanezii trebuia să se bazeze pe propriile resurse, care erau insuficiente, și pe puținele firimituri aruncate de vreo țară care avea nevoie, pentru moment, de micile avantaje pe care le ofereau ei. Conducătorii țării erau islamici și, proclamînd acest neadevăr sus și tare – nu erau mai credincioși decît omologii lor occidentali – reușeau să obțină ajutor din partea Libiei, Iranului și altor țări, în schimbul căruia trebuia să le facă viața cît mai grea păgînilor animiști din sudul țării și, în plus, să riște un flux mare de politicieni islamici în propria capitală, oameni care știau cît erau de credincioși, în realitate, conducătorii țării și voiau să-i înlocuiască cu alții care aveau, într-adevăr, o credință. În general, conducătorii politici ai acelei țări sărăcite considerau că era mai ușor să fii religios și bogat, decît religios și sărac.

Ce însemna acest lucru pentru personalul de la Ambasada Americană era greu de spus. Uneori, Khartoum-ul se afla în siguranță, cînd agitatorii fundamentaliști se aflau sub control. Alteori, nu, fiindcă aceștia nu se aflau sub control. În acest moment, prima alternativă era valabilă și toți ofițerii serviciilor străine americane nu aveau altă preocupare decît condițiile de mediu, destul de proaste ca să plaseze acest post la coadă, printre cele zece slujbe nedorite într-o ambasadă din lumea întreagă, chiar fără să se pună la socoteală amenințarea teroristă. Pentru șeful stației asta însemna o avansare rapidă, deși soția și cei doi copii ai săi rămîneau acasă, în Virginia, pentru că majoritatea rezidenților

oficiali americani nu se simţeau în destulă siguranţă ca să-şi instaleze familiile aici. Un alt aspect, aproape la fel de rău, îl constituia SIDA care devenea o ameninţare destul de mare ca să le interzică, în bună măsură, viaţa de noapte, ca să nu mai vorbim de problema obţinerii de sînge necontaminat în cazul unui accident. Ambasada avea un doctor militar care se ocupa de aceste chestiuni. Omul avea multe motive de îngrijorare.

Şeful staţiei îşi alungă toate astea din minte. Acceptînd acest post, sărise peste o întreagă treaptă de salarizare. Obţinuse rezultate bune, avînd un agent foarte bine instruit în Ministerul de Externe al Sudanului, care informa America despre tot ceea ce făcea acea ţară. Faptul că ţara sa nu făcea mare lucru, nu conta pentru slujbaşii din birourile de la Langley. Era mai bine că ştii totul despre nimic, decît nimic despre tot.

De treaba asta se va ocupa chiar el. După ce controlă timpul şi distanţa după propriile hărţi, şeful staţiei îşi luă prînzul mai devreme şi plecă cu maşina la aeroportul care se afla doar la cîţiva kilometri de oraş. Măsurile de siguranţă de acolo se conformau stilului neglijent de viaţă african, aşa că el găsi un loc umbrit afară. Era mai uşor să fotografiezi terminalul particular, decît pe cel public, mai ales cu un aparat avînd o lentilă de 500 de milimetri. Avu chiar destul timp ca să se asigure că deschiderea era bine fixată. Un apel pe telefonul mobil de la oamenii de la N.S.A. care se aflau la ambasadă confirmă că avionul care era aşteptat îşi încheiase zborul, lucru întărit şi de sosirea unor vehicule ce păreau a fi maşini oficiale. Îşi întipărise deja în minte două fotografii care-i fuseseră transmise prin fax de la Landley. Păreau să fie doi generali irakieni mai în vîrstă. Ei bine, după moartea şefului lor, nici nu mai era de mirare. Problema cu dictatura era că nu-şi prea puteau face planuri de pensie cei care se aflau în vîrful ierarhiei.

Avionul comercial alb ajunse la sol cu obişnuitul fum şi miros de cauciuc încins. Îşi îndreptă obiectivul spre el şi luă cîteva imagini rapide alb-negru, ca să se asigure că aparatul funcţiona. Singurul lucru care-l preocupa acum era dacă avionul se va opri în aşa fel, încît el să poată prinde ieşirea pasagerilor în cadru – nenorociţii ăia erau oricînd în stare să se plaseze anapoda şi să-i

încurce treburile. Dar el n-avea de ales. Aparatul Gulfstream se opri. Uşa se deschise automat şi şeful staţiei începu să facă poze. Se afla acolo un funcţionar de rang mijlociu care urma să asigure primirea semioficială. Puteai să-ţi dai seama cine era important după felul cum era îmbrăţişat şi sărutat şi după privirea pe care o arunca în jur. Clic! Clic! A fost sigur că recunoaşte un chip, de altul se cam îndoia. Transferul nu dură mai mult de un minut, două. Maşinile oficiale porniră, dar şeful staţiei nu prea se sinchisi încotro se îndreptau în acel moment. Agentul lui din Ministerul de Externe o să umple lacuna asta. Luă ultimele opt cadre ale avionului, care deja începuse să fie reîncărcat cu combustibil şi se hotărî să stea să vadă ce va face. Treizeci de minute mai tîrziu, se ridică din nou în aer, iar el porni înapoi spre ambasadă. În timp ce unul dintre angajaţii mai tineri se ocupa de developare, el dădu un telefon la Langley.

– Se confirmă, spuse Goodley, care se afla la sfîrşitul turei. Doi generali irakieni au debarcat la Khartoum acum cincizeci de minute. Au şters-o!

– S.N.I.E. arată foarte bine, Ben, spuse specialistul în domeniu, ridicînd o sprînceană. Sper că observă specificarea orei.

Ofiţerul serviciului de informaţii reuşi să zîmbească.

– Da, următoarea trebuie să clarifice lucrurile.

Analiştii de serviciu, care începuseră să sosească la ziua lor de lucru o să descurce treaba.

– Nu-mi miroase a bine, spuse ofiţerul. Dar nu trebuia să fii spion ca să gîndeşti astfel.

– O să ne vină nişte fotografii, strigă unul dintre ofiţerii de la comunicaţii.

Primul telefon trebuia dat la Teheran. Daryaei îi spusese ambasadorului său să facă lucrurile cît se poate de clare. Iranul îşi va asuma răspunderea tuturor cheltuielilor. Trebuia să se asigure cele mai bune condiţii de cazare, la orice nivel de confort pe care-l putea oferi ţara. Întreaga operaţie nu va costa o sumă mare de bani, dar sălbaticii din acea ţară erau impresionaţi de sume mici şi zece milioane de dolari americani – o pomană – fuseseră deja transferaţi electronic pentru ca totul să meargă bine.

Un telefon din partea ambasadorului iranian confirmă că prima preluare se desfășurase bine și că avionul se afla pe drumul de întoarcere.

Perfect! Poate că acum irakienii vor începe să aibă încredere în el. Lui, personal, i-ar fi plăcut să vadă că porcii ăștia sînt lichidați și n-ar fi fost greu să se aranjeze așa ceva în condițiile de față, dar el își dăduse cuvîntul de onoare și, în afară de asta, nu era vorba de satisfacții personale. Chiar în clipa cînd puse receptorul jos, ministrul Forțelor Armate ale țării sale chema încă un avion să expedieze transferul. Era bine dacă se făcea asta repede.

Badrayn încerca să stabilească același lucru. Zvonul avea să fie deconspirat, poate într-o zi, cu siguranță în cel mult două. Lăsau în urma lor oameni care erau prea în vîrstă ca să supraviețuiască răsturnării care se apropia și prea tineri ca să merite solicitudinea pe care iranienii erau dispuși să le-o arate generalilor. Acei ofițeri, colonei și comandanți de brigadă nu vor fi grozav de fericiți la gîndul de a deveni țapii ispășitori necesari pentru potolirea furiei proaspăt trezite a mulțimilor. Lucrul acesta devenea clar, dar, în loc să-i facă și mai domici să plece, le trezea o teamă difuză, care făcea ca toate celelalte temeri să se amplifice în necunoscutul sumbru din fața lor. Se aflau pe puntea unui vas în flăcări, la malul unui țărm neprietenos și nu știau să înoate prea bine. Dar vasul era încă în flăcări. El trebuia să-i facă să înțeleagă asta.

Devenise o rutină cu care Ryan se obișnuise, se familiarizase, ajunsese chiar să-i placă: ciocănitul discret la ușă, care îl trezea mai bine decît ceasul-radio cu care își începuse zilele timp de douăzeci de ani. Acum, cînd auzea zgomotul slab, ochii i se deschideau și el se ridica, îmbrăca halatul, făcea cei cîțiva metri de la pat la ușă și își lua ziarul, o dată cu filele reprezentînd agenda lui zilnică. Apoi, intră în baie, după care trecu în salonul de lîngă dormitorul prezidențial, în timp ce soția sa, la cîteva minute după el, își începu rutina deșteptării.

Jack ducea dorul vieții normale în care citea, ca orice om, ziarul dimineața. Deși nu era chiar atît de bun, de obicei, ca documentele informative care-l așteptau pe masă, ziarul *Washington Post* se ocupa și el de lucruri care nu priveau strict guvernul, deci

ofereau material pentru dorința sa firească de a fi informat. Dar prioritatea o avea fila S.N.I.E., un document oficial urgent prins cu o clamă într-o mapă de pînză. Ryan se frecă la ochi, înainte de a începe s-o citească.

La naiba! De fapt, se putea și mai rău, gîndi președintele. Măcar de data asta nu-l treziseră din somn ca să-i spună ceva despre un lucru pe care el, oricum, nu-l putea schimba. Verifică programul. Bine, Scott Adler va veni aici să discute treaba asta, împreună cu tipul ăla, Vasco. Foarte bine! Vasco părea să-i cunoască personalul. Cine mai este, astăzi? Își aruncă ochii pe pagină – Serghei Golovko? Ăsta trebuia să fie astăzi? Să fie cu noroc, de data asta! Scurtă conferință de presă pentru anunțarea numirii lui Tony Bretano ca ministru al Apărării, cu o listă de posibile întrebări de care să se preocupe și cu instrucțiuni din partea lui Arnie – ignorarea problemei Kealty, pe cît posibil. Fie ca acesta și declarațiile lui să dispară în plictiseala generală – ah, da, asta era o glumă bună! Jack tuși în timp ce-și turnă niște cafea – fusese nevoit să dea el însuși unele ordine ca să obțină dreptul de a face treaba asta singur; spera că băieții de la popota marinei nu luau asta ca pe o insultă personală, dar Ryan era obișnuit să se servească singur uneori. Conform aranjamentului stabilit, chelnerii puneau pe masă micul dejun în această încăpere și lăsau familia Ryan să se servească singură, în timp ce alții așteptau afară, pe coridor.

– Bună dimineața, Jack.

Capul lui Cathy apăru în raza lui vizuală. O sărută pe buze și îi zîmbi.

– 'neața, iubito.

– Toate bune și frumoase? îl întrebă ea, turnîndu-și cafeaua.

Asta-i spunea președintelui că Prima Doamnă nu opera în ziua aceea. În zilele cînd făcea asta, nu punea gura pe cafea; spunea că nu poate risca ușorul tremur al mîinilor, provocat de cofeină, cînd secționa globul ocular al unui pacient. O astfel de imagine îl făcea, întotdeauna, să tremure, cu toate că ea făcea operația cu laser.

– Pare-se că guvernul irakian se prăbușește.

Vocea feminină răbufni:

– Asta n-a fost săptămîna trecută?!

– Ăla a fost actul întîi. Ăsta-i actul al treilea.

Sau, poate, actul al patrulea, îşi spuse el. Se întreba cum va fi actul al cincilea.

– E important?

Jack auzi şi cum îi aluneca pîinea prăjită pe gît.

– S-ar putea. Tu ce fel de zi ai astăzi?

– Treburi la clinică şi vizite de control. O întrunire despre buget cu Bernie.

– Hmm...

Jack începu acum să se uite la Early Bird, o colecţie de tăieturi din ziarele principale, editată de guvern. Cathy îi apăru din nou la colţul ochiului, în timp ce privea programul lui de lucru.

– Golovko...? Nu l-am întîlnit, cumva, la Moscova... Ăsta-i ăla care glumea că o să-ţi pună pistolul în tîmplă?

– Nu era o glumă! îi spuse Ryan soţiei lui. A fost ceva real.

– Ei, nu mai spune!

– Mai tîrziu a spus că pistolul nu era încărcat.

Jack se întreba dacă fusese adevărat. Probabil că da, îşi spuse el.

– Dar spunea adevărul? întrebă ea, fără să-i vină a crede.

Preşedintele ridică capul şi zîmbi. Uimitor, gîndi el, acum părea ceva amuzant.

– Era foarte plictisit de mine pe-atunci. Asta s-a întîmplat cînd am ajutat fuga din ţară a preşedintelui K.G.B.-ului.

Ea îşi alese ziarul ei de dimineaţă.

– Jack, eu nu ştiu niciodată cînd glumeşti şi cînd vorbeşti serios.

El rămase pe gînduri. Prima Doamnă era, judecînd din punct de vedere teoretic, o persoană fără funcţie oficială. Bineînţeles, în cazul lui Cathy, de vreme ce nu era o soţie de om politic, ci un medic activ pe care o interesa politica tot atît cît ar fi interesat-o practicarea sexului în grup. Deci, teoretic, nu era autorizată să aibă de a face cu problemele de securitate, dar era de presupus că preşedintele, ca orice altă persoană normală, avea încredere în soţia lui. De fapt, asta avea sens. Judecata ei era întru totul la fel de bună ca a lui şi, deşi nu fusese instruită în probleme de relaţii

internaționale, în fiecare zi lua hotărîri care afectau direct viețile oamenilor adevărați, într-un fel cît se poate de direct. Dacă o zbîrcea, oamenii ăștia orbeau.

– Cathy, cred c-a sosit timpul să-ți spun unele lucruri pe care le-am ținut în mine mulți ani, dar, deocamdată trebuie să-ți spun că da, Golovko mi-a pus pistolul la tîmplă cîndva, pe una din pistele de la aeroportul din Moscova, fiindcă ajutasem doi ruși foarte bătrîni să fugă din țară. Unul din ei era șeful lui de la K.G.B.

Asta o făcu pe Cathy să-și ridice privirea și să se întrebe iar ce fusese cu coșmarurile care-l chinuiseră pe bărbatul ei luni de zile, cu cîțiva ani în urmă.

– Unde e acum?

– În zona Districtului Columbia, am uitat exact unde, cred că în zona agricolă a Virginiei.

Jack își aminti vag că auzise că fiica lui, Katrina Gherasimova, era logodită cu un vînător de vulpi dintr-o veche familie de pe lîngă Winchester, schimbînd, astfel, un anume fel de rang nobil cu un altul.

– Ei bine, banii pe care C.I.A.-ul i-a dat familiei au fost suficient de mulți ca să-și mențină un mod de viață confortabil.

Cathy era deprinsă cu glumele soțului ei. Ca majoritatea bărbaților, obișnuia să spună mici glume amuzante care-și trăgeau umorul din exagerare – și, pe lîngă asta, strămoșii lui fuseseră irlandezi – dar, acum, ea observă că dezvăluirile lui aveau un ton la fel de banal ca prezentarea rezultatelor de la base-ball. El n-o văzu cum rămîne cu privirea pironită în ceafa lui. „Da", își spuse ea, în timp ce copiii intrau în cameră, „aș vrea să aud poveștile astea".

– Tati, spuse Katie care-l văzuse întîi pe Jack. Mami!

Cu asta, rutina dimineții încetă, sau, mai bine zis, se transformă în ceva de o importanță mai mare decît știrile și evenimentele internaționale. Katie era deja îmbrăcată în hainele de școală și, ca majoritatea copiilor mici, se sculase într-o dispoziție bună.

– Bună, spuse Sally, venind după ea.

Era supărată, asta era limpede.

– Ce s-a întîmplat? o întrebă Cathy pe sora ei mai mare.

– Toți oamenii ăștia de-afară! Nici măcar nu te poți plimba pe-aici, fără să dai de oameni peste tot! mormăi ea, luînd un pahar cu suc de pe tavă.

Și în dimineața asta, n-avea chef de Frosted Flakes. O să mănînce Just Right. Dar cutia aia era jos, la parter, în bucătăria spațioasă de la Casa Albă. Parc-ar fi trăit într-un hotel, numai că acolo ar fi avut mai multă intimitate.

– Ce examen ai astăzi? întrebă Cathy, descifrînd corect semnalele.

– Mate, zise Sally.

– Ai învățat?

– Da, mami.

Jack nu dădu atenție problemei, ci preferă să pună cereale în farfuria lui Katie, căreia-i plăceau Frosted Flakes. Micul Jack sosi și el și deschise televizorul, alegînd canalul cu desene animate, ca să-și ia porția de dimineață de distracție cu cucul alergător și coiotul, care-i plăceau și lui Katie.

Afară, ziua începea pentru toată lumea. Reprezentantul serviciilor N.I.O. care lucrau pentru Ryan adăugară ultimele detalii temutului raport de informații din dimineața aceea. Președintele acesta era prea cusurgiu. Intendentul-șef venise devreme ca să supravegheze niște lucrări de întreținere la Etajul Oficial. În dormitorul președintelui, valetul punea la îndemînă hainele pentru POTUS și FLORUS. Mașinile așteptau să-i ducă pe copii la școală. Ofițerii Poliției de Stat din Maryland începuseră deja să verifice drumul spre Annapolis. Cei de la infanteria marină încălzeau motorul elicopterului pentru călătoria spre Baltimore – problema aceea nu se rezolvase încă. Întregul mecanism era deja în mișcare.

Gus Lorenz venise la serviciu devreme, ca urmare a unui apel telefonic din Africa, drept răspuns la telefonul lui din Atlanta. Unde erau maimuțele lui? se întreba el. Agentul său de achiziții explica de la o distanță de opt fusuri orare că, după ce C.D.C.-ul întîrziase să scoată banii, altcineva cumpărase toată încărcătura și că trebuia obținută o nouă tranșă din pădure. Asta va dura, poate, o săptămînă, îi spusese el doctorului american.

Lorenz mormăi. El sperase să-şi înceapă noul studiu săptămîna asta. Făcu o notă pe carnetul de pe masa lui, întrebîndu-se cine naiba putuse să cumpere atîtea maimuţe verzi africane aşa, la repezeală. Iniţiase Rousseau ceva nou la Paris? O să-l sune ceva mai tîrziu, după conferinţa de dimineaţă cu personalul. Ştirea bună era că... Ah, asta numai bine nu era! Cel de al doilea pacient a pierit într-un accident de avion, anunţa telexul Organizaţiei Mondiale a Sănătăţii. Dar nu se anunţaseră noi cazuri şi trecuse destul de mult de la Numărul Doi, încît să poată spune acum, mai mult decît să spere, că această microepidemie luase sfîrşit... „Probabil, poate, să sperăm", adăogă Lorenz în gînd. Asta era ştirea bună. Sub microscopul electronic, arăta a fi specia Ebola Zair Mayinga, cel mai periculos dintre varietăţile acelui virus. Era posibil totuşi ca animalul-gazdă să se afle acolo, gata să infecteze pe altcineva, dar purtătorul Ebolei era vîntul cel mai nesigur şi înşelător de unde şi cuvîntul malarie, „aer viciat", în italiană; asta crezuseră oamenii că era cauza bolii. Poate că, îşi zise el, animalul-gazdă era vreun rozător care fusese călcat de vreun camion. Ridică din umeri. În definitiv, era posibil.

După reducerea dozei de morfină, Pacientul Doi era semiconştient la baza medicală de la Hasanabad. Era destul de treaz ca să-şi dea seama de durere şi s-o simtă, dar nu să şi înţeleagă ce se întîmpla cu adevărat. Durerea se va înteţi, în orice caz, cu atît mai mult cu cît Jean Baptiste ştia ce însemna fiecare junghi. Cea mai rea era durerea abdominală, pe măsură ce boala distrugea tractul gastrointestinal de-a lungul celor zece metri pe care-i măsura, mîncînd, pur şi simplu, ţesuturile sensibile care aveau rolul de a transforma hrana în elemente nutritive şi împingînd sîngele infectat către rect.

Se simţea de parcă întregul trup îi era răsucit, zdrobit şi ars în acelaşi timp. Simţea nevoia să se mişte, să facă ceva ca să schimbe lucrurile, măcar să se mute durerea într-o altă parte şi să simtă o uşurare acolo unde o chinuia acum, dar, cînd încerca să se mişte, descoperea că membrele îi erau blocate de benzi impregnate cu dezinfectanţi. Ofensa pe care o simţea din cauza aceasta era, într-un fel, mai mare decît durerea, dar, cînd încerca

să se opună, o cuprindea o greaţă violentă care o sufoca. Observînd asta, omul îmbrăcat în albastru, care arăta ca un astronaut, răsuci patul – „ fel de pat era ăsta?" se întrebă ea – ceea ce-i permitea să vomite într-o căldare unde se putea vedea sînge negru, mort. Asta îi abătu, pentru o clipă, atenţia de la durere, dar nu-i dezvălui decît un lucru: că nu putea să supravieţuiască, că boala mersese prea departe, că trupul ei murea şi, atunci, sora Jean Baptiste începu să se roage să moară, fiindcă ceea ce se întîmpla nu avea decît o singură ieşire şi suferinţa ei era atît de mare, încît sfîrşitul trebuia să vină repede, altfel şi-ar fi rătăcit credinţa pe drum. Gîndul acesta i se trezi în conştiinţa ei vagă ca un drăcuşor pe arcuri. Dar acea jucărie a copilăriei avea coarne şi copite... Avea nevoie de un preot lîngă ea. Avea nevoie... Unde era Maria Magdalena? Era, oare, sortită să moară singură? Infirmiera care de-abia îşi trăgea sufletul se uită la costumele de astronaut, sperînd să vadă nişte ochi care-i erau familiari în spatele apărătorilor de plastic, dar, deşi ochii pe care-i văzu erau plini de milă, nu-i erau familiari. Nici limba lor nu era, observă atunci cînd doi dintre ei se apropiară.

Doctorul era foarte atent cînd lua sînge. Întîi, controlă să vadă dacă braţul era perfect fixat şi nu se putea mişca mai mult decît un centimetru. Apoi, îl puse pe un tovăraş de-al lui să imobilizeze braţul cu mîinile lui puternice, atent şi el să le ţină cît mai departe de acul seringii. Cu un semn de aprobare, cel dintîi alese vena potrivită şi înfipse acul. Fusese norocos, de data asta. Acul pătrunse în venă de la prima încercare. La celălalt capăt al acului agăţă o drenă de 5 centimetri care extrase sîngele mai întunecat la culoare decît cel roşu, obişnuit. Cînd se umplu, retrase drena şi o puse cu grijă într-o cutie de plastic, ca apoi să fie urmată de alte trei. Apoi extrase acul şi puse o bucăţică de tifon pe înţepătura care nu se oprea din sîngerat. Doctorul dădu drumul braţului, observînd că acolo unde fusese presat, pielea rămăsese foarte decolorată. Cutia a fost acoperită şi primul doctor o scoase din cameră, în timp ce celălalt se duse în colţul încăperii să-şi stropească mănuşile şi braţele cu iod diluat. Fuseseră informaţi rapid de cît de periculoasă era această acţiune, dar, aşa cum fac oamenii de obicei, nu prea le venea să creadă, în ciuda

repetărilor, a filmelor şi a diapozitivelor. Acum, ambii bărbaţi credeau fiecare cuvînt, şi aceşti medici militari doreau şi se rugau să vină Moartea s-o ia pe această femeie şi s-o ducă unde hotărîse Allah să ajungă. Era destul de greu să vezi cum i se dezintegreaza corpul. Gîndul de a o urma în călătoria aceasta cumplită era suficient ca să îngrozească inima cea mai rezistentă. Nu semăna cu nimic din tot ceea ce văzuseră pînă atunci. Această femeie se topea dinspre interior. După ce doctorul termină de curăţat exteriorul echipamentului său, întoarse capul spre ea, surprins de ţipătul ei de durere care semăna cu acela al unui copil torturat de mîna diavolului însuşi. Avea ochii deschişi, gura larg căscată şi un strigăt aspru, printre gîlgîieli, a fost slobozit în aer şi a trecut de plasticul echipamentului său.

Probele de sînge au fost manipulate rapid, dar cu cea mai mare grijă, în laboratorul special de la capătul coridorului. Moudi şi directorul de proiect erau în biroul lor. Nu era neapărat necesar să se afle şi ei în laborator, era mai simplu să cerceteze testele fără să fie deranjaţi de echipamentul protector.

– Atît de repede, extraordinar de repede!

Directorul dădu din cap, îngrozit.

Moudi încuviinţă:

– Da, copleşeşte sistemul imunitar ca un val.

Imaginea de pe ecranul computerului era transmisă de la un microscop electronic şi arăta cîmpul năpădit de virusuri în formă de toiag. Cîţiva anticorpi erau vizibili pe ecran, ca nişte oi în mijlocul unor lei; erau neputincioşi. Celulele de sînge erau atacate şi distruse. Dacă ar fi putut să ia mostre de ţesuturi ale organelor principale, ar fi descoperit că splina se transformase în ceva la fel de tare ca o minge de cauciuc, plină de mici cristale care erau ca nişte capsule de transport pentru particulele virale Ebola. Ar fi fost, de fapt, interesant, şi chiar util din punct de vedere ştiinţific, să se facă o examinare laparoscopică a abdomenului, ca să se vadă exact cum acţiona boala asupra unui pacient uman, la intervale precise de timp, dar exista primejdia de a se accelera moartea pacientei şi ei nu doreau să-şi asume un asemenea risc.

Probe ale vomei arătau fragmente de ţesuturi ale tractului gastrointestinal superior şi acestea erau interesante, pentru că nu erau

numai rupte, dar şi moarte. Mari porţiuni ale corpului încă în viaţă erau deja moarte, separate de ceea ce rămăsese viu şi înlăturate, în timp ce o parte a organismului lupta în zadar să supravieţuiască. Sîngele infectat va fi introdus într-o centrifugă şi va fi îngheţat la temperaturi foarte joase, ca să fie folosit mai tîrziu. Fiecare picătură care-i era extrasă era utilă şi, din cauza aceasta, continua să i se administreze sînge prin tuburi IV de cauciuc. Un test de rutină al enzimei inimii arăta că inima ei, spre deosebire de cea a Pacientului Index, era încă normală şi sănătoasă.

– Ce ciudat variază boala prin felul cum atacă, observă directorul, citind înregistrarea.

Moudi întoarse doar capul, imaginîndu-şi că aude ţipetele ei de durere prin numeroase ziduri de beton ale clădirii. Ar fi fost un act de supremă milostenie să intri în cameră şi să-i inoculezi 20 de centimetri cubi de potasiu sau, pur şi simplu, să deschizi la maximum instalaţia de morfină şi, astfel, s-o ucizi prin blocaj respirator.

– Crezi că băiatul african a avut dinainte o problemă cardio-vasculară? întrebă şeful lui.

– Poate. Chiar dac-a avut, nu i s-a pus un astfel de diagnostic. Funcţia ficatului se degradează rapid, aşa cum era de aşteptat.

Directorul cercetă încet datele privind compoziţia chimică a sîngelui. Toate cifrele erau departe de limitele normale, în afară de indicatorii inimii, şi aceia doar la o mică diferenţă.

– Este un caz bun pentru exemplificare la şcoală, Moudi.

– Într-adevăr.

– Această specie a virusului este chiar mai rezistentă decît mi-am imaginat.

Îşi înălţă capul.

– Te-ai descurcat bine.

– Ah, da.

– ... Anthony Bretano are două doctorate la M.I.T., în Matematică şi Fizică Optică. Are o fişă personală impresionantă în industrie şi inginerie, şi cred că va fi un ministru al Apărării deosebit de eficient, spuse Ryan, încheindu-şi intervenţia. Aveţi întrebări?

– Domnule, vicepreşedintele Kealty...

– Fostul vicepreşedinte, îl întrerupse Ryan. A demisionat. Să fie clar!

– Dar el spune că nu, sublinie ziaristul de la *Chicago Tribune*.

– Dac-ar spune că a stat de vorbă cu Elvis, l-ai crede? întrebă Ryan, sperînd că repetase corect fraza pregătită dinainte.

Cercetă chipurile să vadă reacţia. Şi de data asta, toate cele patruzeci şi opt de locuri erau ocupate şi mai erau şi alţi douăzeci de reporteri în picioare. Observaţia dispreţuitoare a lui Jack îi făcu pe toţi să clipească din ochi, iar cîţiva îşi permiseră chiar să zîmbească.

– Dă-i înainte, pune întrebarea!

– Domnul Kealty a cerut ca o comisie juridică să stabilească datele problemei. Ce răspuns aveţi la asta?

– Chestiunea este examinată de F.B.I., care e principala agenţie de cercetări a guvernului. Oricare ar fi faptele, ele trebuie stabilite înainte ca să poată fi exprimate păreri. Dar cred că ştim cu toţii ce se va întîmpla. Ed Kealty şi-a dat demisia şi toată lumea ştie de ce. Din respect pentru procesul constituţional, am dat ordine F.B.I.-ului să examineze problema, dar opinia mea este absolut clară. Domnul Kealty e liber să spună tot ce vrea. Eu am o treabă de făcut aici. Următoarea întrebare? întrebă Jack, plin de încredere în sine.

– Domnule preşedinte – Ryan dădu imperceptibil din cap, auzind-o pe ziarista de la *Miami Herald* pronunţînd aceste cuvinte – în cuvîntarea dumneavoastră de aseară aţi spus că nu sînteţi politician, dar îndepliniţi o funcţie politică. Poporul american vrea să vă afle părerile în legătură cu mai multe probleme.

– Normal. Ca de exemplu? întrebă Jack.

– Avortul, de pildă, spuse reportera de la *Herald*, o femeie emancipată. Care este poziţia dumneavoastră exactă?

– Eu nu sînt de acord cu avortul, răspunse Ryan, exprimînd un adevăr înainte de a-l gîndi. După cum, probabil, ştiţi, eu sînt catolic şi cred că atitudinea Bisericii mele privind această problemă este corectă. Totuşi, *Roe contra Wade* este legea pînă în momentul cînd Curtea Supremă ar putea să schimbe regulamentul, iar preşedintele nu are voie să nesocotească regulile stabilite de curţile federale. Asta mă pune într-o situaţie oarecum neplăcută, dar, ca preşedinte,

eu trebuie să-mi exercit funcţia conform legii. Am jurat că voi face asta. („Nu-i rău, Jack", îşi zise Ryan).

– Deci, nu sînteţi de acord cu dreptul femeii de a alege, întrebă ziarista de la *Herald*, simţind miros de sînge.

– De a alege ce? întrebă Ryan, continuînd să se simtă bine. Ştiţi, cineva a încercat odată să-mi ucidă soţia, pe vremea cînd era însărcinată cu fiul nostru şi, curînd după aceea, l-am văzut pe copilul meu cel mai mare zăcînd aproape mort pe un pat de spital. Cred că viaţa este o marfă foarte preţioasă. Am învăţat lecţia asta într-un fel dur. Cred că oamenii ar trebui să se gîndească la asta înainte de a se hotărî în favoarea unui avort.

– Dar n-aţi răspuns la întrebare, domnule.

– Eu nu pot opri oamenii să recurgă la avort. Fie că-mi place, fie că nu, asta-i legea. Preşedintele nu poate să încalce legea.

„Nu era clar?" gîndi Jack.

– Dar, în numirile dumneavoastră pentru Curtea Supremă, veţi folosi avortul ca pe o experienţă cu hîrtie de turnesol? Aţi vrea să vedeţi reversul situaţiei *Roe contra Wade*?

Ryan abia observă cum camerele de filmat îşi schimbau obiectivul, în timp ce reporterii se concentrau asupra carneţelelor de note.

– Aşa cum am spus, mie nu-mi place chestiunea asta. Cred că a fost o greşeală. Am să vă spun de ce. Curtea Supremă s-a amestecat într-o problemă care trebuia să aibă caracter legislativ. Constituţia nu se ocupă de această problemă, şi în chestiunile în care Constituţia rămîne mută, avem foruri legislative de stat şi federale care să dea acte normative. Această lecţie de civism se desfăşoară bine. În chestiunea numirilor pe care trebuie să le fac pentru Curtea Supremă, am să-i caut pe cei mai buni judecători care există. Asta este o treabă de care ne vom ocupa foarte curînd. Constituţia este un fel de Biblie a Statelor Unite ale Americii, iar judecătorii din Curtea Supremă sînt... teologii care-i descifrează mesajul, asta-i părerea mea. Nu trebuie să scrie una din nou. Trebuie să ne lămurească ce scrie în cea de acum. Cînd este vorba de o schimbare în Constituţie, avem mecanismele necesare, pe care le-am folosit de mai mult de douăzeci de ori.

– Deci, veți selecta doar spirite constructive care s-ar putea să vrea răsturnarea *Procedurii Roe*.

Era ca și cum te-ai fi izbit continuu de un perete. Ryan făcu o pauză destul de lungă înainte de a răspunde.

– Sper să-i pot alege pe cei mai buni judecători din câți există. Nu-i voi interoga în legătură cu probleme particulare.

Reprezentantul publicației *Boston Globe* sări în picioare:

– Domnule președinte, ce se întîmplă în cazurile cînd viața mamei este în pericol? Biserica Romano-Catolică...

– Răspunsul este simplu. Viața mamei trebuie luată în considerație în primul rînd.

– Dar Biserica obișnuia să spună...

– Eu nu vorbesc în numele Bisericii. Așa cum am spus mai înainte, eu nu pot încălca legea.

– Dar vreți să schimbați legea, sublinie cel de la *Globe*.

– Da, cred că ar fi mai bine pentru toată lumea dacă problema ar fi lăsată pe seama legislaturilor statale. În felul acesta, reprezentanții aleși ai poporului pot redacta legile conform voinței electoratului.

– Dar atunci, spuse ziaristul de la *San Francisco Examiner*, vom avea un ghiveci de legi în întreaga țară și, în unele zone, avortul va fi ilegal.

– Numai dacă electoratul vrea asta. Așa funcționează democrația.

– Dar ce vor face femeile sărace?

– Nu eu trebuie să răspund la întrebarea asta, răspunse Ryan, simțind cum începe să se enerveze și întrebîndu-se cum de intrase în rahatul ăsta.

– Deci, sînteți pentru modificarea Constituției în problema avortului? întrebă ziaristul de la *Atlanta Constitution*.

– Nu cred că asta este o întrebare legată de acest aspect. Cred că e o întrebare pur legislativă.

– Deci, rezumă reprezentantul ziarului *New York Times*, personal sînteți împotriva avortului din motive morale și religioase, dar nu vreți să vă amestecați în drepturile femeilor; intenționați să numiți judecători conservatori la Curtea Supremă care vor aproba,

probabil, atitudinea de tipul Roe, dar nu sînteţi în favoarea unor amendamente constituţionale care să interzică libertatea de alegere.

Reporterul zîmbi:

– Care este, exact, părerea dumneavoastră în această problemă, domnule?

Ryan scutură din cap, strînse din buze şi-şi înghiţi prima versiune a răspunsului său la această impertinenţă.

– Cred că am fost clar. Trecem la altceva?

– Mulţumesc, domnule preşedinte! spuse tare un reporter mai în vîrstă, îndemnat să spună asta de gesturile disperate ale lui Arnold van Damm.

Ryan părăsi podiumul ameţit, dădu colţul, coti iarăşi, pînă nu se mai văzu. Şeful personalului îl apucă pe preşedinte de braţ şi aproape că-l împinse spre perete şi, de data asta, cei de la Serviciile Secrete nu mişcară un deget.

– Ei, haide, Jack, ai enervat o ţară întreagă.

– Ce vrei să spui? răspunse preşedintele, şi, în gînd, făcu: „Pfui!"

– Vreau să spun că nu-ţi umpli rezervorul maşinii cu benzină cînd ai o ţigară aprinsă în gură. Doamne sfinte! Iisuse! Nu-ţi dai seama ce-ai făcut?

Arnie înţelese că nu-şi dădea seama.

– Cei care sînt pentru avort o să creadă acum că vrei să le interzici drepturile. Cei care sînt pentru viaţă cred că nu-ţi pasă de problema lor. A fost perfect, Jack! Te-ai pus rău cu toată ţara asta nenorocită în cinci minute!

Van Damm ieşi furios afară, lăsîndu-l pe preşedinte la uşa Biroului Guvernului, temîndu-se că-şi va ieşi, într-adevăr, din fire dacă mai spunea o vorbă.

– Ce tot spune ăsta? făcu Ryan.

Agenţii de la Serviciile Secrete din jurul lui nu scoaseră o vorbă. Politica nu era domeniul lor şi, în afară de asta, aveau şi ei păreri diferite în problema respectivă, la fel ca întreaga ţară.

Era ca şi cum ai fi smuls nişte bomboane din mîna unui copil. După şocul iniţial, copilul se pornea pe plîns în gura mare.

– BUFFALO SIX, aici GUIDON SIX. Terminat.

Locotenentul Colonel Herbert Masterman – Duke, cum îi spuneau amicii – stătea pe „Mad Max II", tancul său de comandă, model MIA 2 Abrams, cu microfonul într-o mînă şi binoclul în cealaltă. În faţa lui, desfăşurate pe o rază de aproximativ cincisprezece kilometri pătraţi în zona de antrenament Neghev, se vedeau tancurile Merkava şi purtătoarele de trupe de infanterie ale Brigadei a 7-a de Blindate ale Armatei Israeliene, toate cu lumini galbene clipind şi cu un fum purpuriu ridicîndu-se din turele. Fumul era o inovaţie a israelienilor. Cînd tancurile erau lovite în timpul luptei, ardeau, şi cînd receptorii de transmisie MILES aveau parte de o „ciocnire" cu laserul, declanşau marcatorul. Dar ideea fusese ca israelienii să calculeze lovitura pe OpFor. Numai patru din tancurile lui Masterman şi şase dintre M3 Bradley Scout erau scoase din joc.

– GUIDON, BUFFALO, se auzi apelul de răspuns din partea colonelului Sean Magruder, comandant al Regimentului de Blindate „Buffalo" 10.

– Cred că am isprăvit cu asta, colonele. Terminat. Capacitatea de atac este intactă.

– E-n regulă, Duke. Coboară pentru A.A.R. Peste cîteva minute, vom avea de a face cu un israelian foarte supărat.

Ce bine că legătura radio era codificată!

– Sîntem pe recepţie, domnule.

Masterman coborî de pe turela tancului său după ce maşina lui H.M.M.V.W. se opri lîngă el. Echipajul de pe tancul lui o luă îndărăt, îndreptîndu-se spre escadron ca să-şi bea berea.

Lucrurile nu merseră mult mai bine decît pînă acum. Masterman se simţea ca un jucător de fotbal căruia îi era permis să joace în fiecare zi. El comanda Escadronul Guidon 1 de la A.C.R. 10. S-ar fi putut numi un batalion, dar la cavalerie era altfel, chiar şi în privinţa treselor galbene şi a steguleţelor unităţii în roşu şi alb pe care le purtau pe umeri şi, dacă nu erai de aici, atunci nu făceai doi bani.

– Aţi mai dat cîteva şuturi în fund, domnule? întrebă şoferul, în timp ce şeful lui îşi aprinse o ţigară cubaneză.

– Miei duşi la tăiere, Perkins, spuse Masterman, luînd cîteva înghiţituri de apă dintr-o sticlă de plastic.

La vreo treizeci de metri deasupra capului său, cîteva avioane de luptă israeliene F-16 trecură cu un mare huruit, de parcă ar fi fost revoltate de ce se întîmplase sub ele. Poate cîteva dintre ele se opuseseră „lansărilor" SAM. Masterman fusese deosebit de atent azi cînd îşi amplasase vehiculele Stinger-Avenger şi, bineînţeles, veniseră exact aşa cum se aşteptase. Conştiincios...

„Camera Războiului Stelelor" de aici era un fel de geamănă a celei originale de la Fort Irwin. Un ecran ceva mai mic, scaune bune. Aici se putea fuma. Intră în clădire, scuturîndu-şi praful de pe salopeta ciocolatie şi călcînd precum Patton la Bastogne. Israelienii aşteptau.

Trebuiau să ştie cît de util fusese pentru ei acel exerciţiu. Judecînd cu inima, era altceva. Unitatea a 7-a Blindate era un dispozitiv la fel de valoros ca oricare altul din lume. Absolut singur, oprise o întreagă unitate de tancuri siriană pe înălţimile Golan în 1973 şi comandantul fusese un locotenent care preluase conducerea unei companii nedirijate de nimeni, luptînd în mod strălucit. Nefiind obişnuit cu eşecul, văzuse brigada în care, practic, crescuse, anihilată în treizeci de minute îngrozitoare.

– Domnule general, spuse Masterman, întinzînd mîna comandantului de brigadă. Israelianul ezită înainte de a o strînge.

– Nu-i ceva personal, domnule, e o chestiune de lucru, spuse locotenent-colonelul Nick Sarto, care comanda Escadronul „Bighorn" 2, şi care tocmai servise ca ciocan pentru nicovala lui Masterman. Cu Unitatea 7 israeliană la mijloc.

– Domnilor, începem? întrebă observatorul controlor, un ofiţer superior. Ca un omagiu pentru Armata Israeliană, echipa O.C. de aici era un amestec egal de americani experimentaţi şi ofiţeri israelieni, şi era greu să hotărăşti care grup se simţea mai jenat.

La început, avu loc o reluare rapidă a luptei teoretice. Vehicolele albastre ale israelienilor porniseră spre valea puţin adîncă în întîmpinarea escortei GUIDON care ajunsese repede în spate, dar nu spre poziţiile de apărare pregătite de restul escadronului, ci împingîndu-le pieziş. Considerînd că asta era o cursă, Unitatea 7 israeliană manevrase spre vest, aşa încît să cotească şi să învăluie duşmanul, dar dădu peste un zid masiv de tancuri pe poziţii, iar apoi văzuseră cum Bighorn venea dinspre est mult mai repede

decît era de aşteptat, atît de repede, încît Escadronul „Dakota" 3 al lui Doug Mills, rezerva regimentului, nu avusese nici un moment şansa să intre în joc pentru faza de urmărire. Era o veche lecţie. Comandantul israelian ghicise poziţiile inamicului în loc să-şi trimită escorta de recunoaştere să le descopere.

Comandantul de brigadă israelian urmări reluarea şi păru să se dezumfle ca un balon. Americanii nu rîseră. Avuseseră şi ei parte de aşa ceva, deşi era cu mult mai plăcut să te afli în situaţia învingătorilor.

– Escorta voastră de recunoaştere n-a fost într-o poziţie destul de avansată, Benny, spuse cu diplomaţie ofiţerul superior O.C. israelian.

– Arabii nu luptă în felul ăsta, răspunse Benjamin Eitan.

– Aşa ar trebui să lupte, domnule, remarcă Masterman. Asta este doctrina sovietică obişnuită, şi ei i-au instruit pe toţi, ştii bine. Trebuie să-i bagi într-un cuptor şi să închizi uşa după ei. Pe naiba, generale, asta-i exact ce-aţi făcut voi cu Centurionii voştri în '73. Ţi-am citit cartea despre lupta aceea, adăugă americanul.

Asta relaxă, dintr-o dată, atmosfera. Unul dintre lucrurile pe care ofiţerii americani trebuia să le exerseze aici era diplomaţia. Generalul Eitan se uită într-o parte şi reuşi să dea la iveală ceva care semăna cu un zîmbet.

– Sigur, aşa a fost...

– Al naibii de sigur. Ai cotonogit regimentul ăla sirian în patruzeci de minute, după cîte-mi amintesc.

– Dar voi, la Easting, în '73? făcu Eitan, recunoscător pentru compliment, deşi ştia că era o încercare deliberată de a-i potoli supărarea.

Nu era o întîmplare că Magruder, Masterman, Sarto şi Mills se aflau aici. Participaseră cu toţii la o acţiune de luptă îngrozitoare în războiul din Golful Persic cînd trei trupe ale Unităţii 2 de Cavalerie „Dragon" nimeriseră peste forţa de elită irakiană în nişte condiţii climaterice nefavorabile – prea proaste pentru ca forţele aeriene să poată participa, măcar ca să anunţe prezenţa inamicului – şi o măturaseră în doar cîteva ore. Israelienii ştiau asta şi, deci, nu se puteau plînge că americanii nu erau soldaţi antrenaţi, care partipau la joc doar la modul teoretic.

Nici rezultatul acestei „bătălii" n-a fost neobişnuit. Eitan era nou, doar de o lună la comandă şi va învăţa şi el, aşa cum învăţaseră şi alţi ofiţeri israelieni, că modelul de instruire american era mai nemilos decît lupta în sine. Era o lecţie grea pentru israelieni, atît de grea încît nimeni nu o învăţa cu adevărat înainte de a vizita Z.A.N., Zona de Antrenament din Neghev şi nu băga la cap ce trebuie. Dacă israelienii aveau vreo slăbiciune, aceasta era mîndria, îşi spuse colonelul Magruder. Treaba OpFor-ului aici, la fel ca în California, era să o facă să dispară. Mîndria comandantului ducea la moartea soldaţilor.

– Bine, spuse ofiţerul de rang înalt american. Ce putem învăţa din asta?

„Să nu te joci cu soldaţii Buffalo", gîndiră toţi cei trei comandanţi de escadron, dar nu spuseră nimic. Marion Diggs restabilise reputaţia solidă a regimentului cît timp avusese comanda, înainte de a se muta la comanda Fortului Irwin. Deşi zvonurile se răspîndiseră prin intermediul Forţelor de Apărare Israeliene, soldaţii de la Unitatea 10 obişnuiau să meargă ţanţoş cînd plecau la cumpărături şi, în ciuda necazurilor pe care le făceau militarilor israelieni pe terenul de joc de la N.T.A., erau extraordinar de populari. ACR 10, împreună cu două escadroane ale avioanelor de luptă F-16 reprezentau angajamentul Americii faţă de securitatea israeliană, cu atît mai mult cu cît antrenau forţele de sol evreieşti la un nivel de promptitudine pe care nu-l experimentaseră de cînd armata israeliană aproape că-şi dăduse duhul pe dealurile şi în oraşele Libanului. Eitan va învăţa şi o va face repede. La sfîrşitul perioadei de antrenament, le va arăta el ce poate. Probabil, îşi ziseră cei trei comandanţi de escadron. Nu era treaba lor să dea ceva pe gratis.

– Îmi amintesc cînd îmi spuneai cît de minunată este democraţia, domnule preşedinte, ciripi Golovko, intrînd pe uşă.

– Cred că m-ai auzit la televizor azi-dimineaţă, reuşi Ryan să răspundă.

– Îmi amintesc de vremea cînd astfel de remarce ar fi dus la împuşcarea unor astfel de oameni.

Andrea Price, care era în spatele rusului, auzi replica şi se mirà cum de tipul àsta avea curajul sà-i dea astfel de „ghionturi" preşedintelui.

– Aici, la noi, nu se face aşa ceva, rãspunse Jack, aşezîndu-se pe scaun. Eşti liberà, Andrea. Serghei şi cu mine sîntem prieteni vechi.

Urmau sà aibà o conversaţie particularà, nu era nevoie nici màcar de un secretar care sà ia note, deşi microfoanele ascunse vor înregistra fiecare cuvînţel pentru a fi transcris mai tîrziu. Rusul ştia asta. Americanul ştia cà el ştia, dar absenţa unei alte persoane în încàpere era un compliment pentru oaspete, un alt lucru pe care americanul ştia cà rusul îl ştia la rîndul lui. Jack se întrebà cîte lucruri – ce se confundau între ele, uneori – trebuia sà urmàreascà la o simplà întrunire neoficialà cu un reprezentant strãin.

Cînd agenta ieşi şi uşa se închise în urma ei, Golovko spuse:

– Mulţumesc.

– Bine, dar sîntem prieteni vechi, nu-i aşa?

Golovko zîmbi:

– Ce duşman superb ai fost!

– Şi acum...?

– Cum se adaptează familia dumitale?

– Tot atît de bine ca şi mine, recunoscu Jack, apoi schimbà subiectul. Ai avut trei ore la ambasadà ca sà te pui la curent.

Golovko aprobà din cap; ca de obicei, Ryan era bine informat pentru aceastà întîlnire, aşa neoficialà cum era ea. Ambasada Rusà se afla la o distanţà de doar cîteva strãzi de Sixteenth Avenue, aşa cà venise pe jos la Casa Albà, un mijloc simplu de a evita sà fie urmàrit într-un oraş unde persoanele oficiale càlàtoreau în maşini oficiale.

– Nu mà aşteptam ca situaţia din Irak sà se deterioreze atît de repede.

– Nici noi. Dar nu pentru asta ai venit aici, Serghei Nicolaici. China?

– Presupun cà fotografiile fàcute din satelit sînt la fel de clare ca şi ale noastre în problema asta. Armata lor se aflà într-un stadiu neobişnuit de avansat de pregàtiri.

– Oamenii noştri nu sînt toţi de aceeaşi părere în privinţa asta, spuse Ryan. S-ar putea să facă eforturi să mărească presiunea asupra Taiwanului. Şi-au întărit forţele navale.

– Forţele lor navale nu sînt încă gata pentru operaţiuni de luptă. Dar armata lor este, tot aşa şi arsenalul lor nuclear. Nici una nu va traversa Strîmtoarea Formosa, domnule preşedinte.

Asta făcea ca motivul călătoriei lui să fie destul de clar. Jack făcu o pauză ca să se uite pe fereastră la Monumentul lui Washington, înconjurat de un cerc de stîlpi cu steaguri, ca un fel de ghirlandă. Ce spusese, oare, George despre evitarea complicării cu aliaţele străine? Dar, pe atunci, lumea fusese cu mult mai simplă, dura două luni ca să traversezi Atlanticul, nu şase-şapte ore...

– Dacă mă întrebi ce gîndesc eu, ei bine, da... Sau ar trebui să spun, nu.

– Poţi să fii mai explicit?

– America nu ar privi cu ochi buni un atac al Chinei împotriva Rusiei. Un asemenea conflict ar avea urmări negative asupra stabilităţii mondiale şi vă va obstrucţiona progresul spre un adevărat stat democratic. America vrea să vadă Rusia transformată într-o democraţie prosperă. Destul am fost duşmani... Trebuie să fim prieteni, iar America vrea ca prietenii ei să fie paşnici şi în siguranţă.

– Ne urăsc, rîvnesc la avutul nostru, continuă Golovko, nesatisfăcut de declaraţia de intenţie a Americii.

– Serghei, a trecut timpul cînd naţiunile furau ceea ce nu puteau să cîştige. Asta înseamnă trecutul care nu se va mai repeta.

– Şi dacă totuşi ne atacă?

– Vom interveni, cînd se va ajunge la asta, Serghei, îi răspunse preşedintele.

– Ideea este să se prevină astfel de acţiuni. Dacă se dovedeşte că, într-adevăr, se gîndesc la un atac, îi vom sfătui să se gîndească mai bine. Noi urmărim situaţia.

– Nu cred că voi îi înţelegeţi.

Insistă, observă Ryan. Erau înverşunaţi rău în privinţa asta.

– Crezi că-i înţelege cineva? Crezi că ei ştiu ce vor?

Cei doi ofiţeri de informaţii – aşa se considerau reciproc cei doi bărbaţi – schimbară o privire de profesionişti amuzaţi.

– Asta e problema, admise Golovko. Încerc să-i explic președintelui meu că este greu să prezici comportamentul oamenilor indecișii. Ei au posibilități, dar și noi avem și calculul asupra problemei apare diferit în cele două părți... Și apoi intră în joc personalitățile. Ivan Emetovici, aștia sînt oameni bătrîni, cu idei învechite. Personalitatea lor reprezintă punctul-cheie în privința asta.

– Și istoria lor, cultura, economia și comerțul... N-am avut încă norocul să-i privesc în ochi. Mă simt neputincios în privința acelei părți a lumii, îi aminti Jack oaspetelui său. Mi-am petrecut cea mai mare parte din viață încercînd să vă descifrez.

– Deci, ne veți sprijini?

Ryan clătină din cap:

– Este prea devreme și avem de-a face cu o chestiune prea mult bazată pe speculații ca să mergem atît de departe. Totuși, vom face tot ce ne stă în putință ca să împiedicăm un posibil conflict dintre Republica Populară Chineză și Rusia. Dacă se întîmplă asta, se va recurge la arme nucleare. Știu prea bine. Și o știi și dumneata. Cred că o știu și ei.

– Ei nu cred asta.

– Serghei, nimeni nu e atît de prost.

Ryan își notă să discute problema cu Scott Adler, care cunoștea regiunea mult mai bine decît el. Era timpul să închidă pentru moment discuția privitoare la chestiunea aceea și să deschidă alta.

– În legătură cu Irakul... Ce spun oamenii voștri?

Golovko făcu o strîmbătură:

– Aveam o rețea acolo acum trei luni. Douăzeci de oameni, toți împușcați sau spînzurați... Vreau să spun, după ce au fost interogați. Cei care au rămas nu ne prea transmit multe vești, dar se pare că bătrînii generali se pregătesc să facă ceva.

– Doi dintre ei au apărut în Sudan în dimineața asta, îl informă Ryan.

Nu se întîmplase des să-l ia ceva prin surprindere pe Golovko.

– Așa de repede?

Ryan dădu din cap a aprobare, întinzîndu-i fotografiile de pe aeroportul din Khartoum.

– Da.

Golovko îşi aruncă ochii pe ele; nu cunoştea feţele, dar nici nu avea nevoie. Informaţiile care se transmiteau la acest nivel nu erau niciodată false. Chiar şi cînd era vorba de duşmani sau de foşti duşmani, o naţiune trebuia să se ţină de cuvînt în anumite privinţe. Dădu fotografiile îndărăt.

– Deci, Iranul... Avem nişte oameni acolo, dar n-am mai auzit nimic de cîteva zile. După cum ştii, este un mediu de operaţii riscant. Credem că Daryaei a fost implicat în asasinare, dar nu avem dovezi.

Făcu o pauză.

– Situaţia asta are implicaţii serioase.

– Deci, vrei să spui că nici voi nu puteţi face nimic în privinţa asta?

– Nu, Ivan Emetovici, nu putem face nimic. Nu avem nici o influenţă acolo, şi nici voi nu aveţi.

18

ULTIMUL AVION ÎN CURSĂ

Următoarea navetă își începu zborul devreme. Al treilea și ultimul avion comercial al Companiei Shell a fost rechemat din Europa, și, după o schimbare de echipaje de zbor, a fost gata pregătită, cu trei ore mai devreme. Asta însemna că primul dintre aparatele G-IV putea să plece spre Bagdad, să ia la bord încă doi generali și să se întoarcă. Badrayn se simțea ca un agent de călătorii sau un dispecer, pe lîngă rolul lui obișnuit de diplomat. Spera doar că nu va dura prea mult. Putea fi riscant să fii pasager pe ultimul avion, pentru că ultimul... ei, bine, nu se putea spune care va fi ultimul, nu-i așa? Generalii încă nu-și dădeau seama de asta. Ultimul putea foarte bine să fie urmărit de trasoare, lăsînd oamenii de la sol să facă față consecințelor, iar Badrayn știa că el va fi cu ei... într-o regiune unde selecția nu era parte integrantă a sistemului de justiție. Ei, bine, gîndi el, dînd din umeri, viața avea riscurile ei și, de fapt, el era bine plătit. Cel puțin, îl anunțaseră că va mai fi un zbor care va îmbarca pasageri în mai puțin de trei ore, iar cel de al patrulea la cinci ore după acesta. Dar suma totală va fi de zece sau unsprezece și asta va dura încă trei zile din programul curent, iar trei zile pot însemna o viață.

Dincolo de limitele acestui aeroport, armata irakiană era încă în stradă, dar acum se va petrece o schimbare. Acei soldați mobilizați, și chiar paza de elită, vor fi fost acolo de cîteva zile, instalați într-o plicticoasă rutină fără scop, și acest lucru era ceva

distructiv pentru soldaţi. Se vor tîrîi de colo, colo, fumînd ţigări şi începînd să-şi pună unii, altora, întrebări: De fapt, ce se întîmplă? La început, nu va răspunde nimeni. Sergenţii le vor spune să-şi vadă de treaba lor, fiindcă aşa le spuseseră şi lor ofiţerii de companie, sfătuiţi la rîndul lor de personalul batalioanelor, şi tot aşa, pînă la vîrf... pînă cînd, undeva, se va repeta aceeaşi întrebare şi nu va mai fi nimeni la capătul de sus al liniei de comandă să-i spună celui care întreba să stea jos şi să tacă din gură. În acel moment, întrebarea o va lua din nou în jos. Era ceva pe care o armată îl simţea, aşa cum un ghimpe în talpă îi transmitea imediat creierului că ceva nu era în regulă. Iar dacă ghimpele era murdar, va urma o infecţie care s-ar putea să se răspîndească, ucigînd întregul corp. Se presupunea că generalii ştiau astfel de lucruri... Dar, acum nu mai ştiau... Generalilor li se întîmpla ceva nebunesc, în acea parte a lumii. Uitau. Foarte simplu! Pur şi simplu, uitau că vilele şi servitorii şi automobilele nu erau un dar divin, ci un bun trecător ce putea să dispară la fel de repede precum ceaţa dimineţii. Se temeau mai mult de Daryaei decît de oamenii lor şi asta chiar era o nebunie. Pentru Badrayn asta însemna doar plictiseală, numai că, acum, viaţa lui depindea de a lor.

Scaunul de pe latura dreaptă a cabinei era încă umed. De data asta, era ocupat de fiica cea mai mică a generalului care, doar cu cîteva minute mai înainte, comandase Divizia 4 (Motorizată) de Gardă şi care acum stătea de vorbă cu un coleg de la Forţele Aeriene. Fetiţa simţi cum i se lipeşte ceva umed de mînă şi, neînţelegînd ce era, se linse, pînă cînd mama ei, văzînd-o, o trimise să se spele pe mîini. Apoi, mama se plînse însoţitorului de zbor iranian al acestui grup care stătea în spate. O mută pe fetiţă pe alt loc şi îşi notă că scaunul trebuia curăţat sau schimbat la Mehrabad. Acum, tensiunea mai slăbise. Prima pereche de ofiţeri raportase din Khartoum că totul era în regulă. Un pluton militar păzea casa mare pe care o împărţeau aceştia şi totul părea să fie în siguranţă. Generalii se hotărîseră deja că vor oferi o „contribuţie" apreciabilă la trezoreria ţării, ca să-şi asigure propria siguranţă pentru perioada pe care o vor petrece în acea ţară,

înainte de a pleca mai departe. Şeful serviciilor lor de informaţii, încă la Bagdad, se afla acum la telefon, stabilind legătura cu diferite contacte din diferite ţări ca să le găsească un adăpost permanent şi sigur. Elveţia? se întrebau ei. O ţară rece, atît în privinţa climei, cît şi a culturii, dar sigură, iar pentru cei care aveau bani de investit, o ţară anonimă.

– Cine este PROPRIETARUL celor trei aparate G-IV de acolo?

– Sînt înregistrate în Elveţia, locotenente, raportă maiorul Sabah, care tocmai aflase acest lucru.

Privind fotografiile făcute la Khartoum, notase numărul de pe coadă şi asta se putea verifica uşor prin baza de date de pe computer. Bătu uşor cu degetul pagina, în timp ce descifra cine era proprietarul.

– Un avion cu reacţie al unei corporaţii... Au trei asemenea aparate şi cîteva turbopropulsoare mai mici pentru zboruri în Europa. Trebuie să mai facem nişte cercetări ca să aflăm ceva mai mult despre corporaţie.

Cineva se va ocupa de asta şi vor afla, lucru ce era evident. Probabil un concern cu activităţi de import-export, mai mult o hîrţogărie, probabil cu o mică firmă care conducea o afacere reală, deşi neglijabilă, menţinută de ochii lumii. Corporaţia poate că avea un cont de mărime medie la o bancă comercială şi avea avocaţi ca să se asigure că respecta cu scrupulozitate toate regulamentele locale; angajaţii erau bine instruiţi cum să se poarte – Elveţia era o ţară care respecta legea – şi cum să ţină totul în ordine; corporaţia putea să dispară, căci elveţienii nu-i deranjau pe cei care depuneau bani în băncile lor şi le respectau legile. Cei care încălcau prea tare regulile, aveau să descopere că ţara era la fel de neospitalieră ca aceea pe care generalii tocmai o părăseau. Şi acest lucru era clar înţeles.

Din păcate, gîndi Sabah, el cunoştea primele două chipuri şi poate că le cunoştea şi pe cele care se aflau acum în tranzit. Ar fi fost plăcut să fie aduşi pe banca acuzaţiilor, mai ales la un tribunal din Kuwait. Fuseseră mai tineri, cei mai mulţi dintre ei, cînd Irakul invadase ţara lui. Atunci poate că participaseră la

jafuri. Maiorul Sabah îşi amintea cum bîntuise pe străzi, încercînd să treacă neobservat şi inofensiv, în timp ce alţi supuşi kuwaitieni rezistaseră activ, ceea ce era un act de curaj, dar unul riscant. Majoritatea fuseseră prinşi şi ucişi, împreună cu alţi membri ai familiilor lor şi, deşi supravieţuitorii erau acum celebri şi răsplătiţi regeşte, aceştia puţini operaseră pe baza informaţiilor adunate de el. Maiorului nu-i păsa. Familia lui era destul de bogată şi lui îi plăcea să fie spion. Mai mult chiar, era cît se poate de sigur că ţara lui nu va mai fi niciodată luată, astfel, prin surprindere. Va avea el grijă să fie aşa...

În orice caz, generalii care plecau creau mai puţine griji decît cei care îi vor înlocui. Asta îl îngrijora.

– Ei, mă tem că domnul Ryan a făcut o figură destul de jalnică în toate privinţele, spuse Ed Kealty în cadrul programului de ştiri şi interviuri de la prînz. Doctorul Bretano este, înainte de toate, înalt funcţionar în industrie, care de mult a refuzat să intre în serviciul public. Eu eram de faţă cînd a fost pomenit numele lui şi cînd a refuzat să primească o funcţie înaltă guvernamentală – cred că dorea să rămînă acolo unde putea să facă bani. Este un om talentat, evident un bun tehnician, recunoscu Kealty, cu un zîmbet tolerant, dar nu un ministru al Apărării!

Dădu din cap ca să întărească cele spuse.

– Ce spuneţi despre atitudinea preşedintelui Ryan privitoare la avort, domnule? întrebă Barry de la C.N.N.

– Asta-i problema, Barry. El nu este, de fapt, preşedinte, răspunse Kealty pe tonul potolit al unui om de afaceri. Lipsa lui de înţelegere faţă de public s-a văzut clar în declaraţia aceea contradictorie şi prost gîndită din sala pentru Conferinţele de Presă. *Roe contra Wade* este legea care se aplică. Asta-i tot ce-a avut de spus. Nu este necesar ca preşedintelui să-i placă legile, el trebuie să le aplice. Bineînţeles, că un înalt oficial care nu înţelege cum gîndeşte poporul american în această problemă dovedeşte nu atît nepăsare faţă de drepturile femeilor de a alege cît, pur şi simplu, incompetenţă. Tot ce avea Ryan de făcut era să asculte ce-l sfătuiseră consilierii lui să spună, dar nici măcar asta n-a făcut.

Este periculos şi a scăpat de sub control, spuse Kealty, în concluzie. N-avem nevoie de aşa ceva la Casa Albă.

– Dar pretenţia dumneavoastră...

O mînă ridicată îl împietri pe corespondent.

– Nu e o pretenţie, Barry. E un fapt. Eu n-am demisionat nici un moment. De fapt, n-am părăsit nici un moment postul de vicepreşedinte. În consecinţă, cînd Roger Durling a murit, eu am devenit preşedinte. Ce avem noi de făcut acum, şi domnul Ryan va face asta dacă-i pasă de ţară, este să formăm o comisie juridică pentru a examina problemele constituţionale şi a decide cine este, într-adevăr, preşedinte. Dacă Ryan nu face asta – înseamnă că se consideră mai presus de binele ţării. Ei bine, trebuie să adaug că sînt convins că Jack Ryan procedează ca un om cu conştiinţa curată. Este un om onorabil şi în trecut a dovedit că e un om curajos. Din păcate, în momentul de faţă, gîndeşte confuz, aşa cum s-a văzut la conferinţa de presă de azi dimineaţă.

– Nici usturoi n-a mîncat, nici gura nu-i miroase, Jack, spuse Van Damm, dînd sonorul mai încet. Vezi ce priceput e la lucrurile astea?

Ryan aproape căzu de pe scaun.

– La naiba, Arnie, asta-i exact ce-am spus eu! Cred c-am spus-o de trei-patru ori – asta-i legea, şi eu nu pot să încalc legea. Asta am spus!

– Ţi-aminteşti ce ţi-am spus, că trebuie să-ţi stăpîneşti nervii?

Şeful personalului aşteptă pînă cînd roşeaţa din obrajii lui Ryan se duse. Puse iar sonorul tare.

– Totuşi, ceea ce este mai alarmant, spunea acum Kealty, este ceea ce Ryan a spus despre numirile lui la Curtea Supremă. E foarte clar că vrea să dea ceasul înapoi în privinţa multor lucruri. Problemele ca: avortul, numirile exclusiv a unor oameni pragmatici... Îţi vine să crezi că vrea să întoarcă pe dos orice acţiune pozitivă şi Dumnezeu mai ştie ce. Din nefericire, ne aflăm în situaţia cînd preşedintele în funcţie va exercita o putere imensă, mai ales prin justiţie. Şi Ryan nu ştie cum să facă asta, Barry. Nu ştie şi ce-am aflat astăzi despre ceea ce are de gînd să facă... Ei bine, asta ne îngrozeşte, pur şi simplu.

– Mă aflu, oare, pe o altă planetă, Arnie? întrebă Jack. Eu n-am spus nimic împotriva practicii avorturilor. Un reporter a spus asta. Eu n-am spus „exclusiv pragmatici". Asta a spus-o tot un reporter.

– Jack, nu contează ce spui tu, ci ce aud oamenii.

– Deci, cît de mult rău credeţi că poate să facă preşedintele Ryan, întrebă Barry.

Arnie clătină din cap în semn de admiraţie.

Kealty îl fermecase cu totul, chiar într-o emisiune difuzată în direct, şi Barry reacţionase perfect, formulîndu-şi întrebările în aşa fel, încît să arate că îl numea încă pe Ryan preşedinte, dar, apoi, punînd întrebarea într-un fel care putea să zdruncine încrederea oamenilor în el. Nu era de mirare că Ed se pricepea foarte bine să se poarte cu femeile. Şi telespectatorul obişnuit nu va observa niciodată subtilitatea cu care îl ducea de nas pe Barry. Ce profesionist!

– Într-o situaţie ca asta, cu guvernul decapitat? O să fie nevoie de mulţi ani ca să se repare ce este el în stare să strice, spuse Kealty cu grija şi seriozitatea unui doctor de familie în care aveai încredere. Nu pentru că este o persoană rea. Sigur că nu este. Dar, pur şi simplu, pentru că nu ştie cum să-şi îndeplinească funcţia de preşedinte al Statelor Unite. Într-adevăr, nu ştie, Barry!

– Vom relua transmisia după programul operatorilor de cablu, spuse Barry, adresîndu-se camerei TV.

Arnie auzise destul şi nu avea nevoie să vadă reclamele. Luă telecomanda şi închise televizorul.

– Domnule preşedinte, n-am fost îngrijorat pînă acum, dar acum sînt.

Făcu o mică pauză.

– Mîine o să vedeţi nişte editoriale în cîteva dintre ziarele principale, în sensul că aceste comisii juridice sînt necesare şi n-o să ai încotro, o să trebuiască să porneşti treaba.

– Stai puţin. Legea nu spune că...

– Legea nu spune nimic, ştii asta. Şi chiar dac-ar spune, nu Curtea Supremă trebuie să decidă. Sîntem într-o ţară democratică, Jack. Voinţa poporului va decide cine este preşedintele. Voinţa

poporului va fi măturată de ceea ce spune mass-media şi tu n-ai să fii niciodată atît de bun la manipularea presei cum este Ed.

– Uite ce e, Arnie. El a demisionat! Am fost confirmat de către Congres ca vicepreşedinte, Roger a murit, iar eu am devenit preşedinte – asta-i legea! Şi eu trebuie să mă supun legii. Am jurat că voi face asta şi aşa voi face! Nu mi-am dorit niciodată nenorocita asta de funcţie, dar nici n-am fugit niciodată de ceva în viaţa mea şi să mă ia dracu' dacă am să fug acum!

Mai era ceva. Ryan îl displăcuia pe Edward Kealty. Nu-i plăceau vederile lui politice, nu-i plăcea îngîmfarea lui de om care a studiat la Harvard, nu-i plăcea viaţa lui particulară şi, fără nici o îndoială, nu-i plăcea felul lui de a trata femeile.

– Ştii cum e el, Arnie, nu? mîrîi Ryan.

– Da, ştiu. E un codoş, un profitor, un escroc. N-are nimic sfînt. N-are nici un fel de practică în drept, dar a contribuit la redactarea a mii de legi. Nu este doctor, dar a participat la stabilirea politicii naţionale a sănătăţii. A fost politician profesionist toată viaţa şi numele lui s-a aflat întotdeauna pe statele de plată publice. N-a realizat niciodată un produs sau un serviciu în sectorul privat al economiei, dar şi-a petrecut mulţi ani hotărînd cît de mari trebuie să fie impozitele şi cum să fie cheltuiţi banii rezultaţi din ele. Singurii oameni de culoare cu care a avut de-a face în copilărie au fost servitoarele care-i făceau curat în cameră, dar e un campion al drepturilor minoritarilor. E un ipocrit. Un şarlatan. Şi o să învingă, dacă dumneata, domnule preşedinte, nu iei în serios problema, spuse Arnie, aruncînd astfel un pumn de gheaţă peste furia înfierbîntată a lui Ryan.

– Fiindcă el ştie cum să tragă sforile, şi tu nu ştii.

Pacientul, se spunea în fişă, făcuse o călătorie în Orientul îndepărtat în octombrie trecut şi, aflîndu-se la Bangkok, profitase de serviciile sexuale pentru care acea ţară era bine cunoscută. Pierre Alexandre, pe atunci căpitan ataşat unui spital militar dintr-o ţară tropicală, făcuse şi el cîndva acelaşi lucru. Nu-l chinuia conştiinţa în legătură cu treaba asta. Fusese tînăr şi nebun, ca toată lumea la acea vîrstă. Dar asta se întîmplase înainte de apariţia maladiei SIDA. El fusese acela care-i spusese pacientului – bărbat,

tipul caucazian, de treizeci și cinci de ani – că avea anticorpi HIV în sînge, că nu trebuia să facă sex neprotejat cu soția lui și că ea trebuia să-și facă un test de sînge imediat. Ah, era însărcinată? Atunci imediat, fără întîrziere. A doua zi, dacă era posibil.

Alexandre se simțea aproape ca un judecător. Nu era prima oară cînd transmitea vești de acest fel și, foarte sigur, nu va fi și ultima, dar, cel puțin, cînd un judecător pronunța o sentință de moarte, o făcea pentru o crimă gravă și se putea face și apel. Acest biet nenorocit nu era vinovat de altceva decît că era bărbat și se aflase la o distanță de douăsprezece fusuri orare de casă, că fusese, probabil, beat și singur. Poate că se certase la telefon cu soția lui. Poate că ea rămăsese gravidă atunci cînd el nu contractase nimic. Poate că de vină fusese locul exotic și Alex își amintea prea bine cît de seducătoare erau acele fete thailandeze cu aerul lor de copii și, ce naiba, de unde să știi ce se va întîmpla? Acum multă lume știa și mai știa și că nu există recurs. Lucrurile s-ar putea schimba, își spuse doctorul Alexandre. Tocmai îi spusese pacientului adevărul. Nu puteai să-l lipsești de orice speranță. Asta le spuseseră oncologii pacienților lor timp de două generații. Acea speranță era reală, era adevărată, nu-i așa? Cîțiva oameni deștepți studiau această problemă. Alexandre era unul dintre ei – și succesul putea surveni chiar mîine. Sau putea să mai treacă o sută de ani pînă atunci. Pacientului, conform fișei, i se dădeau zece ani.

– Nu pari foarte fericit.

El ridică privirea.

– Doamna doctor Ryan...

– Domnule doctor Alexandre, cred că-l cunoști pe Roy.

Făcu un gest spre masă cu tava. Era multă lume la cantină astăzi.

– Deranjez?

El se ridică pe jumătate în picioare, spunînd:

– Vă rog.

– O zi proastă?

– Un caz de Specia E.

Asta a fost tot ce a putut spune.

– HIV, din Thailanda? A ajuns și aici?

– Sigur că citiți *M&M*.

El reuși să zîmbească.

– Trebuie să fac față bolnavilor. Specia E? Sînteți sigur? întrebă Cathy.

– Am reperat testul chiar eu. S-a molipsit în Thailanda, într-o călătorie de afaceri, așa a spus el. Are nevasta însărcinată, adăugă Alex.

Ryan făcu o strîmbătură, auzind asta!

– Asta-i rău.

– SIDA? întrebă Roy Altman.

Restul celor de la serviciul de protecție erau răspîndiți prin încăpere. Ei ar fi preferat ca ea să ia masa în biroul ei, dar doctorița Ryan le explicase că aceasta era una din căile prin care doctorii de la Hopkins comunicau între ei, așa că se crease o rutină. Astăzi subiectul era: bolile infecțioase. Mîine: pediatria.

– Specia E, explică Alexandre, dînd din cap. În America există mai ales Specia B. La fel și în Africa.

– Care-i diferența?

Cathy răspunse:

– Specia B este destul de greu de contractat. Comportă mai ales contact direct prin produse sangvine. Asta se întîmplă cu cei ce consumă droguri și folosesc aceleași seringi sau prin contact sexual, dar, în majoritatea cazurilor, îi privește pe homosexualii care au leziuni în țesuturi, fie prin frecare, fie din cauza unor boli venerice convenționale.

– Ați uitat să pomeniți ghinionul, dar ăsta reprezintă doar unu la sută sau așa ceva. Alexandre reluă firul conversației.

– Se pare că Specia E – care a apărut în Thailanda – îi face pe heterosexuali să se descurce mai bine decît Specia B. Este, evident, o versiune mai cumsecade a vechiului nostru prieten.

– S-a făcut deja cuantificarea C.D.C.? întrebă Cathy.

– Nu, mai au nevoie de cîteva luni, cel puțin așa am auzit acum cîteva săptămîni.

– Cît e de rău? întrebă Altman.

Lucrul cu CHIRURGUL devenea o experiență educativă.

– Ralph Forster s-a dus acolo acum cinci ani ca să vadă cum stă treaba. Cunoști povestea, Alex?

– Nu toată, doar începutul.

– Ralph pleacă pe calea aerului cu un bilet guvernamental, o călătorie oficială şi aşa mai departe şi primul lucru care i se întîmplă cînd se dă jos din avion – reprezentantul oficial thailandez îl primeşte la vamă, îl conduce la maşină şi spune: „Vrei nişte fete pentru astă seară?" Atunci şi-a dat seama că problema era reală.

– Cred povestea, spuse Alex, gîndindu-se cum zîmbise şi dăduse din cap.

De data asta, reuşi să nu se cutremure.

– Cifrele sînt înspăimîntătoare, în momentul de faţă, domnule Altman, cel puţin o treime din băieţii care sînt încorporaţi în armata thailandeză sînt HIV pozitivi. Mai ales cu Specia E. Implicaţiile acestor cifre nu se pot trece cu vederea.

– O treime? O treime din ei?

– A crescut de la douăzeci şi cinci la sută cînd a fost Ralph acolo. Este un procentaj cumplit, nu?

– Dar asta înseamnă...

– Poate înseamna că, în cincizeci de ani, Thailanda a dispărut, anunţă Cathy pe un ton liniştit care-i ascundea sentimentul de groază. Cînd mi-am început studiile aici, credeam că oncologia era pentru cei superinteligenţi, spuse ea arătînd cu degetul ca să înţeleagă Altman, – Marty, Bert, Curt şi Louise, cei din colţul de colo. Credeam că n-am să reuşesc, n-am să suport stresul, aşa că m-am apucat să secţionez globi oculari şi să-i repar. M-am înşelat. Trebuie să învingem cancerul. Cît despre nenorocitele astea de virusuri, nu ştiu ce să zic.

– Soluţia, Cathy, este să înţelegem interacţiunile precise dintre genele virusului şi celulele-gazdă şi n-ar trebui să fie chiar aşa de greu. Virusurile sînt nişte diavoli mititei. Pot să facă o mulţime de lucruri, nu ca interacţiunea întregului genom uman la concepţie. De îndată ce vom descifra asta, îi putem învinge pe toţi blestemaţii ăştia mici.

Alexandre, la fel ca majoritatea cercetătorilor, era un optimist.

– Deci, să se cerceteze celula umană? întrebă Altman, doritor să înveţe astfel de lucruri.

Alexandre clătină din cap:

– Ceva mult mai mic decît atît. Acum ne ocupăm de genom. Este ca şi cum ai demonta o maşină ciudată, încercînd la fiecare pas să descifrezi ce face fiecare parte şi, mai devreme sau mai tîrziu, ai separat toate piesele şi ştii unde trebuie pusă fiecare, ca apoi să-ţi dai seama ce face fiecare în mod sistematic. Asta facem noi acum,

– Ştii ce înseamnă asta pînă la urmă? sugeră Cathy, sub forma unei întrebări, la care răspunse chiar ea: Matematică.

– Aşa spune şi Gus, acolo, la Atlanta.

– Matematică? Un moment..., obiectă Altman.

– La nivelul cel mai de jos, codul genetic uman este compus din patru aminoacizi, etichetaţi A, C, G şi T. Felul cum acele litere – vreau să spun acizii – sînt îmbinaţi, hotărăşte totul. Suite diferite de caractere înseamnă lucruri diferite şi interacţionează în felurite moduri şi probabil că Gus are dreptate: interacţiunile sînt definite matematic. Codul genetic este, într-adevăr, un cod. Poate fi descifrat şi poate fi înţeles.

„Poate că cineva îi va atribui o valoare matematică... acestor compuşi complecşi...", gîndi el. Era asta important?

– N-a apărut încă nimeni destul de deştept ca să facă treaba asta, observă Cathy Ryan. E o chestie cu bătaie lungă, Roy. Cîndva, cineva o să descifreze astea şi o să ne dezvăluie mijlocul de a învinge toate maladiile omului. Toate, absolut, toate. Asta e provocarea continuă a medicinei şi, probabil, scopul ei; şi cine ştie dacă nu cumva vom dobîndi nemurirea aşa...

– Asta o să ne facă şomeri pe toţi, mai ales pe tine, Cathy. Unul dintre primele lucruri care vor fi eliminate va fi miopia, apoi diabetul, apoi...

– Dumneata vei ajunge şomer înainte de mine, profesore, spuse Cathy cu un zîmbet strengăresc. Ai uitat că eu sînt chirurg? Eu o să mai am traume de vindecat. Dar, mai curînd sau mai tîrziu, vei cîştiga bătălia.

Dar se va întîmpla asta la timp pentru pacientul atins de Specia E din dimineaţa asta? se întrebă Alex. Probabil că nu. Probabil că nu.

Acum ea îl blestema, mai ales în franceză, dar şi în flamandă. Medicii militari nu înţelegeau nici una din aceste limbi. Moudi o vorbea pe prima destul de bine ca să ştie că imprecaţiile atît de vulgare nu erau produsul unei minţi lucide. Acum creierul îi era afectat, şi Jean Baptiste nu era în stare să comunice nici măcar cu Dumnezeul ei. Inima îi fusese, în sfîrşit, atacată şi asta îi dădea doctorului speranţa că Moartea va veni pentru ea şi va dovedi o milă întîrziată faţă de o femeie care merita mult mai mult decît primise de la viaţă. Poate că delirul era, pentru ea, o binecuvîntare. Poate că sufletul i se desprinsese de trup. Poate că acum, cînd nu mai ştia unde era, cine era, ce se petrecea cu ea, durerea n-o mai atingea, măcar în locurile care contau. Era o iluzie de care doctorul avea nevoie, dar, dacă ceea ce vedea el era milă, era un soi de milă cumplită.

Faţa pacientei era acum o aglomerare de erupţii, de parcă fusese bătută crunt, pielea ei palidă era ca o pojghiţă opacă peste sîngele circulînd haotic. El nu-şi dădea seama dacă ochii ei mai vedeau ceva. Sîngerau şi la suprafaţă, şi în interior şi, dacă mai reuşeau să distingă ceva, asta nu mai putea dura mult. Aproape că o consideraseră pierdută cu o jumătate de oră mai înainte şi el alergase în camera de tratamente unde-o văzuse înecîndu-se cu vomă aspirată, în timp ce doctorii încercau să-i elibereze esofagul şi să-şi păstreze mănuşile curate. Legăturile care o imobilizau, deşi erau căptuşite cu plastic moale, îi jupuiseră pielea, provocînd alte sîngerări şi alte dureri. Ţesuturile sistemului ei vascular se distrugeau şi ele şi scurgerile se răspîndeau atît pe pat, cît şi pe braţele şi picioarele ei, toate aceste fluide, fiind la fel de mortale precum cea mai toxică otravă. Acum, personalul medical se temea chiar şi să atingă pacienta, deşi purta mănuşi şi echipamente protectoare. Moudi observă că aduseseră o căldare de plastic şi o umpluseră cu iod diluat şi, în timp ce el privea, unul dintre sanitari îşi înmuie mănuşile în ea, scuturîndu-le, fără să le şteargă, astfel încît, dacă o atingea, ar fi existat o barieră chimică împotriva agenţilor patogeni de pe corpul ei cu care ar fi putut să intre în contact. Astfel de precauţii nu erau necesare – mănuşile erau groase – dar doctorul nu putea să le reproşeze oamenilor că le era frică. Cînd ceasul arătă ora exactă, sosi noul schimb, iar cel

vechi plecă. Unul dintre oameni se uită în urma lui cînd ajunse la uşă, rugîndu-se, pe tăcute, ca Allah să o ia pe femeie înainte de întoarcerea lui, după opt ore. În afara încăperii, un doctor militar iranian, îmbrăcat la fel, în plastic, îi conducea pe oameni la zona de dezinfecţie, unde echipamentele lor erau pulverizate, înainte de a şi le scoate, după care erau pulverizaţi şi pe corp, în timp ce echipamentele erau făcute scrum în incineratorul de la etajul de jos. Moudi nu se îndoia că procedurile erau respectate strict – sigur, vor fi executate pînă la ultimul detaliu, şi chiar şi aşa, personalul medical va rămîne speriat zile întregi.

Dacă ar fi avut atunci la el o armă mortală, poate că ar fi folosit-o împotriva ei. La naiba cu consecinţele! O injecţie cu o doză mare de aer poate că ar fi avut efect cu cîteva ore mai înainte, producînd o embolie fatală, dar prăbuşirea sistemului ei vascular era atît de groaznică, încît nu putea fi sigur nici de asta. Ceea ce făcea chinul atît de teribil era puterea ei. Deşi era mititică, muncise patruzeci de ani, ore întregi, şi, ca urmare, se alesese cu o sănătate surprinzător de bună. Trupul care-i susţinuse sufletul ei curajos atîta timp, nu voia să renunţe la luptă, deşi lupta era inutilă.

– Hai, Moudi, ţine-ţi firea! spuse directorul în spatele lui.

– Ce vrei să spui? întrebă el, fără să întoarcă capul.

– Dacă ar fi în spitalul din Africa, n-ar fi la fel? N-ar fi fost tratată în acelaşi fel, n-ar fi fost luate aceleaşi măsuri ca s-o ajute? Sîngele, fuidele, totul... Ar fi exact acelaşi lucru. Religia ei nu permite eutanasia. În orice caz, îngrijirea de aici este mai bună, spuse el, corect, deşi cu răceală, apoi se îndepărtă ca să verifice fişa. Cinci litri. Excelent!

– Putem începe...

– Nu.

Directorul făcu un semn negativ din cap.

– Cînd i se opreşte inima, o să-i extragem tot sîngele. O să-i îndepărtăm ficatul, rinichii şi splina, după care vom începe munca adevărată.

– Măcar să se roage cineva pentru sufletul ei.

– Roagă-te dumneata, Moudi! Ești un doctor bun. Te doare inima și de un necredincios. Poți fi mîndru de asta. Dacă ar fi fost posibil s-o salvezi, ai fi salvat-o. Știu asta. Știi și tu, și ea știe.

– Ceea ce facem noi, o supunem la...

– E vorba de necredincioși, îi aminti directorul. De cei care ne urăsc țara și credința, care scuipă pe vorbele Profetului. Voi fi de acord că asta este o femeie virtuoasă. Sînt sigur că Allah va fi milostiv cu ea. Nu i-ai ales dumneata soarta. Și nici eu.

Trebuia să-l mențină pe Moudi într-o stare bună. Bărbatul mai tînăr era un medic strălucit. Se putea spune chiar prea bun. Directorul, la rîndul lui, îi mulțumi lui Allah că petrecuse ultimii zece ani în laboratoare, altfel ar fi cedat și el acelorași slăbiciuni omenești.

Badrayn insistă. De data asta, trei generali. Toate locurile erau ocupate, iar unul dintre ei avea doi copii legați cu aceeași centură. Acum înțelegeau. Trebuiau să înțeleagă. Le explicase el, arătînd cu degetul la turn, unde controlorii urmăriseră toate zborurile la plecare și la venire și trebuia să se fi lămurit, pînă la ora asta, ce se întîmpla, iar dacă-i aresta nu se alegea cu mare lucru, fiindcă familiile lor și-ar fi dat seama de lipsa lor, iar dacă familiile erau ridicate, vor ști vecinii, nu-i așa?

Ei, bine, da, fuseseră de acord.

„Data viitoare, trimiteți un avion de linie", ar fi vrut el să anunțe Teheranul, dar cineva ar fi obiectat, aici sau acolo, n-avea importanță, fiindcă indiferent de ce spuneai, indiferent de cît de logic era, cineva va avea de comentat. Dacă de partea iraniană sau de partea irakiană, nici asta nu conta. În ambele cazuri, vor fi omorîți oameni. Cu siguranță! El nu mai avea altceva de făcut acum decît să aștepte și iar să aștepte și să-și facă griji. Ar fi putut să bea cîteva păhărele, dar se hotărî să nu facă asta. Recursese la alcool de multe ori. Toți acei ani petrecuți în Liban... Așa cum era încă Bahrainul, Libanul fusese și poate că va mai fi încă, un loc unde regulile islamice stricte puteau fi violate, iar acolo se înfruptase din viciile occidentale împreună cu toți ceilalți. Acum însă nu. S-ar putea să se afle în pragul morții și, păcătos sau nu, era musulman și va înfrunta moartea așa cum trebuia. Așa că bea, mai tot

timpul, cafea, uitîndu-se pe fereastră de la locul lui, aproape de telefon, gîndindu-se că doar de la cofeină îi tremurau mîinile.

– Eşti Jackson? întrebă Tony Bretano.

Îşi petrecuse dimineaţa cu şefii în funcţie. Acum se va ocupa de albinele lucrătoare.

– Da, domnule, J-3. Cred că sînt ofiţerul dumneavoastră de operaţii, răspunse Robby, aşezîndu-se, fără să-şi ia cu el, de data asta, un vraf de hîrtii şi să se agite ca Iepurele Alb.

– Care-i situaţia. Rea?

– Ei bine, ne-am desfăşurat puţin. Avem încă două grupuri de luptă cu transportoare care se ocupă de India şi de Sri Lanka. Vom transporta pe calea aerului cîteva batalioane de infanterie uşoară către Mariane ca să restabilim controlul acolo şi să supravegheze retragerea personalului japonez. Asta-i o treabă mai mult politică, nu ne aşteptăm s-avem probleme. Avioanele noastre desfăşurate la distanţă au fost rechemate la CONUS pentru reechipare. Acel aspect al operaţiilor împotriva Japoniei a mers bine.

– Deci, vreţi să accelerez producţia de F-22 şi să relansez producţia de B-2? Asta au spus cei de la Forţele Aeriene.

– Tocmai am dovedit că Stealth este un multiplicator de forţe grozav, domnule ministru. Asta-i realitatea. Avem nevoie de tot ce putem obţine.

– Sînt de acord. Ce-ai de spus despre restul structurii forţelor? întrebă Bretano.

– Sîntem prea lipsiţi de mijloace pentru toate angajamentele pe care ni le-am luat. Dac-ar trebui să mergem în Kuwait, de exemplu, cum am făcut în 1991, nu putem. Pur şi simplu, nu dispunem de suficientă forţă pentru astfel de proiecte. Ştiţi cu ce trebuie să mă ocup eu, domnule. Trebuie să calculez cum să facem ceea ce avem de făcut. Bine, operaţiunile împotriva Japoniei ne-au dus atît de departe cît ne-am putut permite, şi...

– Mikey Moore a spus o mulţime de lucruri bune despre planul pe care l-ai pus la punct şi l-ai executat, spuse ministrul Apărării.

– Generalul Moore e foarte amabil. Da, domnule, am reuşit, dar am avut fonduri foarte puţine tot timpul şi nu e de aşteptat ca forţele americane să rişte în felul ăsta, domnule ministru. Noi

trebuie să băgăm groaza în oameni în momentul cînd primul soldat coboară din avion. Eu pot să improvizez dacă e nevoie, dar nu asta e treaba mea. Mai devreme sau mai tîrziu eu pot să fac o greşeală stupidă sau o va face altcineva şi ceea ce va urma va fi sacrificarea unor soldaţi.

– Sînt de acord.

Bretano muşcă din sandviş.

– Preşedintele mi-a dat mînă liberă să fac curăţenie în departamentul ăsta, să fac treaba aşa cum ştiu eu. Mi-a dat două săptămîni să organizez sarcinile militare.

– Două săptămîni, domnule?

Dacă Jackson ar fi fost să pălească, ar fi avut de ce.

– Jackson, de cînd porţi uniforma militară? îl întrebă ministrul Apărării.

– Dacă socotesc şi perioada de la Şcoala de Comerţ, de treizeci de ani, domnule.

– Dacă nu faci treaba pînă mîine, înseamnă că nu eşti un băiat de ispravă. Dar îţi dau zece zile, spuse Bretano, generos.

– Domnule ministru, eu lucrez la Operaţii, nu la Efective şi...

– Exact! Aşa cum văd eu lucrurile, Efectivele îndeplinesc sarcinile care se definesc la Operaţii. Deciziile într-un loc ca ăsta trebuie luate de militari, nu de contabili. Asta mergea prost la T.R.W. cînd am venit eu aici. Contabilii le spuneau inginerilor ce le trebuie ca să fie ingineri. Gata!

Bretano clătină din cap.

– Treaba asta n-a dat rezultate. Dacă-i vorba să construieşti ceva, inginerii tăi decid ce e de făcut. Într-un loc ca ăsta, militarii decid ce le trebuie, iar contabilii calculează cum să vîre asta în buget. Întotdeauna trebuie să se dea o luptă, dar scopul afacerii dictează deciziile.

„Ei, la naiba!"

Jackson se stăpîni să zîmbească.

– Care sînt parametrii?

– Calculează cea mai mare ameninţare posibilă, cea mai serioasă criză care e probabilă, nu posibilă să se întîmple şi stabileşte o structură de forţe care poate face faţă. Nici măcar asta nu era exact ce trebuia şi cei doi bărbaţi ştiau că aşa era. În trecut,

exista ceva după care te puteai orienta: două războaie şi jumătate în care America putuse să se desfăşoare pentru a lupta în două conflicte majore, plus mici încăierări în alte zone. Puţini recunoscuseră vreodată că această „regulă" fusese întotdeauna o fantezie în trecut, până la perioada preşedinţiei lui Eisenhower. Astăzi, aşa cum admisese tocmai acum Jackson, America ducea lipsă de mijloace ca să conducă o singură desfăşurare militară majoră. Flota se redusese la jumătate din ceea ce fusese cu zece ani mai înainte. Armata regresase şi ea. Forţele aeriene, protejate întotdeauna de tehnica superioară, erau formidabile, dar fuseseră scoşi la pensie aproape jumătate dintre militarii ei. Infanteria marină era încă solidă şi gata de luptă, dar Corpul de Infanterie Marină era un corp expediţionar, capabil să se desfăşoare în speranţa că vor veni întăriri din urmă şi destul de prost echipat în privinţa armamentului. Nu stăteau chiar foarte rău, dar un program forţat nu prea a ajutat pe nimeni, niciodată.

– Zece zile?

– Aveţi ceea ce vreau eu într-un sertar de birou, chiar acum, nu-i aşa?

Ofiţerii de la planificare aveau întotdeauna aşa ceva, Bretano era sigur.

– Daţi-mi cîteva zile să pun treaba la punct, domnule... Dar, da, răspunsul meu este: da.

– Jackson?

– Da, domnule ministru.

– Urmăresc operaţiunile noastre din Pacific. Unul dintre oamenii mei din T.R.W., Skip Tyler, se pricepe destul de bine la treburi de-astea şi ne-am uitat la hărţi şi la alte hîrţoage în fiecare zi. Operaţiile pe care le-aţi organizat au fost impresionante. Războiul nu e doar pe teren. Este şi psihologic, aşa cum sînt toate în viaţă. Cîştigaţi fiindcă aveţi oamenii cei mai buni. Armele şi avioanele contează, dar inteligenţa face şi mai mult. Eu sînt un manager bun şi un inginer al dracului de bun. Nu sînt un soldat. Am să ascult ce spui tu, fiindcă tu şi colegii tăi ştiţi cum se luptă. Am să te susţin oriunde şi oricînd va fi nevoie. În schimb, vreau ca tu să ai ceea ce-ţi trebuie cu adevărat, nu ceea ce ai vrea să obţii. Nu ne putem permite asta. Putem să reducem birocraţia.

Asta-i problema efectivelor, atît civilă, cît şi militară. O să fac curăţenie în locul ăsta. La T.R.W. m-am descotorosit de o mulţime de angajaţi inutili. Aia e o agenţie pentru ingineri şi acum e condusă de ingineri. Este o agenţie care se ocupă de operaţiuni şi trebuie să fie condusă de agenţi operativi, oameni cu bătături în palmă de la mînerul armei. Austeri. Ascuţiţi la minte. Rezistenţi. Deştepţi. Pricepi?

– Cred că da, domnule.

– Zece zile. Dacă poţi, mai puţin. Sună-mă cînd eşti gata!

– Clark, spuse John ridicînd receptorul liniei directe.

– Holtzman, răspunse vocea.

Numele îl făcu pe John să caşte ochii mari.

– Cred c-aş putea să te întreb de unde ai numărul ăsta, dar n-ai să mărturiseşti niciodată de unde.

– Ai ghicit! consimţi reporterul. Îţi aminteşti de masa aia la care am fost împreună la Esteban?

– Vag, minţi Clark. E mult de-atunci.

Nu fusese chiar o masă, dar aparatul de înregistrat care trebuia să fie ataşat la telefon nu ştia asta.

– Îţi sînt şi eu dator cu o invitaţie. Ce zici de seara asta?

– Am să te sun eu.

Clark închise telefonul şi rămase cu ochii pironiţi pe birou. Ce naiba mai era şi asta?

– Ei, haide, Jack n-a spus asta, îi declară van Damm ziaristului de la *New York Times*.

– Asta a vrut să spună, Arnie, răspunse reporterul. Ştii şi tu. Ştiu şi eu.

– Aş vrea să te porţi amabil cu băiatul ăsta. El nu e politician, spuse şeful personalului.

– Asta nu-i vina mea, Arnie. Se află într-o funcţie. Trebuie să respecte regulile.

Arnold van Damm dădu din cap afirmativ, mascîndu-şi furia care i se urcase la cap într-o clipă, la auzul remarcei întîmplătoare a corespondentului. În sufletul lui, ştia că reporterul avea dreptate. Aşa era jocul. Dar mai ştia şi că reporterul se înşela. Poate

că devenise prea ataşat de preşedintele Ryan, destul de mult ca să se fi molipsit de ideile lui trăsnite. Mass-media, compusă exclusiv din angajaţi ai unor afaceri private – cele mai multe dintre ele corporaţii care făceau tranzacţii cu acţiuni – căpătase o asemenea putere, încît decidea ce spun oamenii. Asta era destul de rău. Ceea ce era şi mai rău, era faptul că erau prea îndrăgostiţi de meseria lor. Puteau să ridice sau să dea de pământ cu oricine din acel oraş. Ei stabileau regulile. Cei care le călcau în picioare erau şi ei călcaţi în picioare.

Ryan era naiv. Asta e sigur. Ceea ce pleda în favoarea lui era că nu alergase niciodată după funcţia lui de acum. Ajunsese aici din întîmplare; nu căutase altceva decît un ultim prilej de a fi util, ca apoi să se retragă odată pentru totdeauna şi să se întoarcă la viaţa privată. Nu fusese ales în acest post. Dar nici mass-media nu fusese aleasă şi, cel puţin, Ryan avea îndatoriri stabilite de Constituţie. Presa îşi depăşea atribuţiile. Se situa într-o anume tabără în probleme constituţionale şi alesese tabăra greşită.

– Cine stabileşte regulile? întrebă Arnie.

– Regulile, pur şi simplu, există, răspunse reporterul de la *Times*.

– Ei, bine, preşedintele nu are intenţia să atace problema *Roe*. N-a spus nici un moment că va face asta. Şi nici nu are de gînd să-i aleagă pe judecători de pe băncile din parc. Nu are de gînd să aleagă activişti liberali şi nici activişti conservatori şi cred că ştii asta.

– Deci, Ryan s-a exprimat greşit?

Zîmbetul schiţat de reporter spunea multe. Va raporta toate astea ca pe un text controlat de un funcţionar administrativ superior, „clarificînd", corectînd ceea ce spusese preşedintele. Asta va apărea în presă.

– Nici vorbă. L-ai înţeles greşit.

– Mie mi se pare totul destul de clar, Arnie.

– Asta pentru că eşti obişnuit să-i auzi pe politicienii profesionişti. Preşedintele pe care-l avem acum spune lucrurilor pe nume. De fapt, pot să spun că-mi place asta, continuă van Damm, mînţind; în realitate, îl scotea din sărite. Şi s-ar putea să-ţi facă şi ţie viaţa mai uşoară. Nu mai e nevoie să ghiceşti în cafea. Tot ce ai de făcut e să-ţi notezi cum trebuie. Sau, poate, să-l judeci după

niște principii corecte. Am căzut de acord că nu e politician, dar tu îl tratezi de parc-ar fi. Ascultă ce spune! De acord?

Şi ar fi putut să adauge: „Uită-te la banda video". Se simțea ca pe muchie de cuțit. Să discuți cu mass-media era ca și cum ai mîngîia o pisică străină. Nu puteai ştii cînd o să sară la tine să te zgîrie.

– Ei, haide, Arnie... Eşti tipul cel mai cinstit din oraşul ăsta. Zău, dacă n-ai fi putut să fii un doctor de familie grozav. Ne dăm seama cu toții de asta. Dar Ryan nu ştie pe ce lume se află. Discursul lui de la Catedrala Națională și discursul ăla smintit din Salonul Oval... Au fost tot atît de potrivite precum cel al președintelui Clubului Rotary din Bumfuck, Iowa.

– Dar cine hotărăşte ce e potrivit cu funcția de președinte și ce nu e?

– La New York, eu hotărăsc.

Reporterul zîmbi din nou.

– Dacă-i vorba de Chicago, trebuie să întrebi pe altcineva.

– El este președintele Statelor Unite.

– Ed Kealty e de altă părere și, cel puțin, Ed se poartă ca un președinte.

– Ed nu mai are nici o funcție. A demisionat. Roger a primit un telefon de la ministrul Hanson și mi-a spus. La naiba, chiar tu ai consemnat asta.

– Dar ce motiv ar fi avut ca să...

– Ce motiv ar fi avut să se agațe de orice fustă care-i ieşea în cale?! făcu şeful personalului.

„Grozav, gîndi el, acum îmi pierd controlul în fața presei!"

– Ed a fost întotdeauna un afemeiat. S-a mai îndreptat de cînd s-a lăsat de băutură. Asta nu i-a afectat niciodată activitatea, precizează corespondentul de la Casa Albă.

Asemenea ziarului pe care-l conducea, era un vajnic apărător al drepturilor femeilor.

– Nu trebuie să mai discutăm despre asta.

– Ce poziție va adopta *Times*?

– Am să-ți dau o copie a editorialului, îi promise reporterul.

Nu mai putea să suporte. Ridică receptorul şi formă cele cinci numere, în timp ce privea din întuneric. Acum soarele coborîse şi norii se buluceau pe cer. Va fi o noapte rece, ploioasă, înainte de un răsărit pe care el nu putea fi sigur că o să-l mai apuce.

– Da? răspunse o voce, întrerupînd ţîrîitul telefonului.

– Aici Badryan. Ar fi bine dacă următorul avion ar fi mai mare.

– Avem un 727 în aşteptare, dar îmi trebuie o autorizaţie de zbor.

– O să aranjez aici.

Ştirile TV îl puseseră pe jar. Buletinul, mai rezervat decît oricînd, nu transmisese nici măcar o ştire politică. Nici una, într-o ţară în care comentariile politice ajunseseră să înlocuiască informaţiile meteo. Mai alarmant decît orice era faptul că se transmisese o ştire despre o veche moschee şiită care se dărăpănase. Era deplîns acest lucru şi se pomenea de istoria şi de valoarea clădirii, ignorîndu-se faptul că se degradase, spunîndu-se că fusese cîndva loc de întîlnire al unui grup însărcinat, pare-se, cu comploturi pentru lichidarea liderului politic prăbuşit, măreţ şi adorat şi, evident, sortit repede uitării. Mai rău decît atît, filmul înregistrat îi arăta pe cinci preoţi musulmani stînd în faţa moscheei care nici măcar nu se uitau direct la camera de luat vederi, doar gesticulau în faţa plăcii albastre, decolorate, de pe perete, discutînd, probabil, ce era de făcut. Cei cinci erau exact aceia care plecaseră pe calea aerului ca să devină ostatici. Dar nici măcar un singur soldat nu era de văzut pe ecranul TV, iar chipurile a cel puţin doi dintre ei erau bine cunoscute de telespectatorii irakieni. Cineva se dusese la staţia TV, mai exact la oamenii care lucrau acolo. Dacă reporterii şi ceilalţi doreau să-şi păstreze slujba şi viaţa, era momentul să se rezolve problema. Fuseseră, oare, acele puţine momente scurte de pe ecran suficiente pentru ca lumea obişnuită să vadă şi să recunoască chipurile oaspeţilor... şi să înţeleagă mesajul? A găsi răspunsul la această întrebare putea fi riscant.

Dar oamenii obişnuiţi nu contau. Doar coloneii şi maiorii... Contau generalii care nu se aflau pe lista potrivită. În curînd, vor afla... Poate că unii aflaseră deja. Erau la telefon, aşteptînd pe fir

să vadă ce se întîmplase. Unii vor afla minciuni. Alții nu vor afla nimic. Vor începe să se gîndească. Vor începe să stabilească contacte. Pe parcursul următoarelor douăsprezece ore, vor discuta între ei și va trebui să ia niște hotărîri mari. Aceștia erau oamenii care se identificau cu regimul ce se afla pe moarte. Cei care nu puteau să fugă, care nu aveau unde să fugă și nici bani pentru asta, cei care trebuia să rămînă... Identificarea lor cu vechiul regim putea însemna o sentință la moarte căci, cu siguranță, mulți o vor și primi. Pentru alții, exista o șansă. Ca să supraviețuiască, trebuia să facă ceea ce făceau criminalii din întreaga lume. Își vor salva propria piele, oferind o pradă mai mare. Așa se întîmplase întotdeauna. Coloneii îi vor răsturna pe generali.

În cele din urmă, generalii înțeleseseră.

– Un 737 este în așteptare. E destul loc pentru toată lumea. Poate fi aici în nouăzeci de minute, le spuse el.

– Și n-o să ne omoare la Aeroportul Mehrabad? întrebă șeful de Stat-Major adjunct al armatei irakiene.

– Preferi să mori aici? făcu Badrayn drept răspuns.

– Dar dacă totul nu e decît o cursă?

– Există acest risc. În cazul acesta, cele cinci personalități de la televizor vor muri.

Sigur că nu va fi așa. Asta ar trebui să se facă de către trupe loiale generalilor care sînt deja morți. Acest fel de loialitate nu exista acolo. Toți știau asta. Simplul fapt de luare de ostatici fusese un gest instinctiv, un gest deja invalidat de cineva, poate în presă, poate de colonelul care condusese forța de pază împotriva funcționarilor iranieni. Era de presupus a fi un specialist în informații care inspira încredere, își aminti Badrayn după ce reflectă puțin, un ofițer sunnit loial, fiul unui membru al Partidului Baas. Asta putea însemna că Partidul Baas era deja corupt. Acum, lucrurile se precipitau. *Mollah*-ii n-ar fi ascuns natura misiunii lor, nu? Dar nimic din toate astea nu conta. Uciderea ostaticilor n-ar fi rezolvat nimic. Generalii erau condamnați dacă rămîneau aici și martiriul nu era ceva care să le repugne funcționarilor iranieni. Asta făcea parte din tradiția șiită.

Nu, hotărîrea fusese luata deja, în mod ireversibil. Acești comandanți superiori nu înțeleseseră asta. Nu le venise ideea asta nici o clipă.

De fapt, daca ar fi fost, într-adevar, niște ofițeri competenți, ar fi fost uciși cu mult timp înainte de către iubitul lor conducător.

– Da, spuse cel mai în vîrstă dintre ei.

– Mulțumesc.

Badrayn ridică receptorul și apăsă din nou pe butoane.

„Dimensiunile crizei constituționale în care se află America nu s-au putut vedea pînă ieri. Deși problema pare a fi una tehnică, fondul ei nu este.

John Patrick Ryan este un om capabil, dar faptul că are sau nu talentul necesar ca să-și îndeplinească îndatoririle prezidențiale nu a fost stabilit încă. Semnele inițiale nu prea sînt promițătoare. Guvernarea nu e o treabă de amatori. Țara noastră a apelat destul de des la astfel de oameni dar, în trecut, ei au fost întotdeauna în minoritate. Aceștia au fost capabili să-și urmeze sarcinile în mod sistematic.

Nu este nimic sistematic în criza cu care se confruntă țara. Pînă în acest moment, domnul Ryan a facut o treabă bună și temeinică pentru stabilizarea guvernului. Numirea ca șef interimar al F.B.I.-ului a lui Daniel Murray, de exemplu, este o alegere acceptabilă. De asemenea, este, probabil, o alegere corectă numirea lui George Winston pentru interimatul de la Ministerul de Finanțe, deși acesta nu are experiență politică. Scott Adler, un vechi funcționar din serviciile externe, foarte talentat, poate fi socotit cel mai competent membru al cabinetului prezent...

Ryan sări două paragrafe din text.

„Vicepreședintele Edward Kealty, oricare ar fi eșecurile lui personale, cunoaște activitățile guvernamentale și poziția lui în majoritatea problemelor este un factor de stabilitate pînă cînd, prin alegeri, se va crea o nouă administrație. Dar sînt pretențiile lui îndreptățite?"

– Ce-ți pasă ție? făcu Ryan cu ochii pe editorialul numărului din ziua următoare a ziarului *Times*.

– Pe el îl cunosc. Pe tine, nu, răspunse Arnie.

Apoi sună telefonul.

– Da?

– Domnul Foley îl caută pe domnul președinte. Spune că e ceva important.

– Bine... Ed? Ești pe fir?

Jack apăsă pe butonul potrivit și puse receptorul la loc. Ascultă și Arnie.

– Este clar. Iranul a pornit o acțiune. E ceva de proporții și se desfășoară rapid. Am niște informații TV, dacă aveți timp să le vedeți.

– Dă-i drumul!

Jack se pricepea la treaba asta. În biroul acesta și în altele, existau monitoare care primeau programe prin cabluri din fibre optice ce ajungeau la Pentagon și în alte locuri. Scoase telecomanda dintr-un sertar și deschise aparatul. „Spectacolul" a durat doar cincisprezece secunde, a fost repetat, apoi imaginile s-au oprit.

– Cine sînt ăștia?

Foley citi numele.

Ryan mai auzise despre doi dintre ei. Consilieri de nivel mediu și superior ai lui Daryaei. Se află în Bagdad și cineva a hotărît să dea de știre. Perfect, noi știm că generalii mai în vîrstă fug din țară pe calea aerului. Acum, cinci *mollah*-i vorbesc la televiziunea națională despre reclădirea unei moschei importante. Mîine ne vor vorbi mai tare, promise cel numit în funcție la D.C.I.

– Ați primit ceva de la oamenii de la sol?

– Nu, admise Ed. Am vorbit cu șeful stației de la Riad cum să încerce să ajungă acolo pentru o conferință, dar, pînă să ajungă el acolo, nu va mai avea cu cine să stea de vorbă.

– Ăsta-i puțin cam mare, spuse un ofițer de la bordul avionului utilitar A.W.A.C.S. Citi afișajul numeric alfa. Domnule colonel, spuse locotenentul pe linia de comandă, văd ceva ce pare a fi un charter 737 care pleacă de la Mehrabad la Bagdad, cursa 2-2-0, viteza 4-5-0 noduri, șapte mii de metri. PALM BOWL raportează un trafic de voci cifrate spre Bagdad de pe acea linie.

Mai în față, ofițerul superior care comanda avionul își controlă afișajul. L.T.-ul din față era în regulă. Colonelul își deschise aparatul de radio ca să raporteze la K.K.M.C.

Ceilalți sosiră împreună. „Ar fi trebuit să aștepte mai mult, gîndi Badrayn. Era mai bine să apară cînd avionul era deja aici, ca să reușească mai repede să... dar, nu!"

Era amuzant să-i vezi acum pe acești oameni importanți. Cu o săptămînă mai înainte umbrau țanțoși de colo-colo, siguri de poziția și de puterea lor, cu cămășile kaki decorate cu diferite panglici însemnînd cine știe ce servicii de mare bravură îndeplinite. Era nedrept. Unii îi conduseseră pe soldați în bătălii, o dată sau de două ori. Poate cîțiva dintre ei uciseseră vreodată un dușman. Dușmani iranieni. Aceiași oameni cărora acum le încredințau siguranța lor, fiindcă se temeau mai mult de concetățenii lor. Așa că acum stăteau în mici grupuri, îngrijorați, incapabili să se încreadă nici măcar în propriii bodyguarzi. Aveau arme și erau aproape de ei și n-ar fi intrat în încurcătura asta dacă paznicii lor ar fi fost oameni de încredere.

În ciuda primejdiei în care erau, Badrayn nu putea să nu se amuze. Își petrecuse întreaga viață de adult pentru a face posibil un moment ca acesta. Cît de mult visase el să vadă înalți funcționari israelieni stînd astfel pe un aeroport – obligați să-și părăsească oamenii, să-i lase pradă unei sorți nesigure, învinși de... Ironia situației nu era prea amuzantă, nu-i așa? Trecuseră mai mult de treizeci de ani și tot ce realizase fusese distrugerea unei țări arabe? Israelul rezista. America îl proteja în continuare și tot ce putea el să facă era să aranjeze scaunele puterii în jurul Golfului Persic.

Fugea și el, la fel ca ei, recunoștea Badrayn. Înregistrînd un eșec în misiunea vieții sale, îndeplinise această acțiune mercenară, dar pe urmă? Cel puțin, acești generali aveau bani și îi aștepta o viață confortabilă. El nu avea nimic înainte, iar, în spate, doar eșecuri. Gîndindu-se la asta, Badrayn înjură și se așeză din nou pe scaun, exact la timp ca să vadă o siluetă întunecată alergînd pe pista apropiată într-un vehicul mic. Un bodyguard de la ușă gesticula spre oamenii din sală. Peste două minute, avionul 737 apăru iar în raza lor vizuală. Nu avea nevoie de combustibil

în plus. Scara transportată de o camionetă se apropia, oprindu-se numai cînd se opri şi avionul. A fost montată înainte de a se deschide uşa, iar generalii, împreună cu familiile lor, cu cîte un bodyguard fiecare şi cei mai mulţi cu cîte o amantă, se repezira pe uşă şi ieşiră în ploaia măruntă şi rece care tocmai începuse. Badrayn ieşi ultimul. Chiar şi aşa, trebui să aştepte. Irakienii se adunaseră toţi lîngă scară, într-un grup mic de oameni care se înghionteau, uitînd de importanţa şi demnitatea lor, în timp ce-şi făceau loc cu coatele. În capul scării se afla un membru al echipajului în uniformă, zîmbind mecanic în întîmpinarea unor oameni pe care avea toate motivele să-i urască. Ali aşteptă pînă se eliberă scara înainte să urce; cînd ajunse la mica platformă, întoarse capul să se uite în urma lui. Nu fusese deloc nevoie de atîta grabă. Pînă acum nu se vedeau camioane verzi apropiindu-se, transportînd soldaţi dezorientaţi. Se dovedea că o altă oră ar fi fost mai potrivită. La un moment dat, vor veni aici şi nu vor găsi nimic decît o sală goală. Clătină din cap şi se sui în avion. Un membru al echipajului închise uşa în urma lui.

În carlingă, echipajul avionului ceru prin radio turnului permisiunea de decolare şi o primi automat. Controlorii de la turn îşi stabiliseră contactele şi-şi transmiseseră informaţiile, dar fără instrucţiuni; îşi făcură treaba obişnuită. În timp ce ei priveau, aparatul ajunse la capătul pistei, motoarele fură ambalate puternic şi avionul se ridică în întunericul care tocmai se lăsa peste ţara lor.

19

REŢETE

– Nu ne-am mai văzut de mult, domnule Clark!

– Da, domnule Holtzman, încuviinţă John.

Se aflau în acelaşi separeu ca data trecută, în spate de tot, lîngă tonomat. Restaurantul lui Esteban continua să fie un local de familie plăcut în apropierea lui Wisconsin Avenue şi încă frecventat de cei de la Universitatea Georgetown din vecinătate. Dar Clark îşi aminti că nu-i spusese niciodată reporterului cum se numea.

– Unde-i prietenul dumitale?

– E ocupat în seara asta, răspunse Clark.

De fapt, Ding plecase devreme de la serviciu, se dusese cu maşina la Yorktown şi o scosese pe Patsy la masă în oraş, dar nu era nevoie să ştie şi reporterul asta. Dacă te uitai la el, îţi dădeai seama că ştia deja prea multe.

– Deci, ce pot face pentru dumneata? întrebă ofiţerul de Stat-Major.

– Ţi-aminteşti că avem o mică înţelegere.

Clark dădu din cap:

– N-am uitat. Era valabilă cinci ani. Termenul n-a expirat încă.

Răspunsul nu era chiar o surpriză.

– Vremurile se schimbă.

Holtzman ridică pliantul cu lista de bucate şi-şi aruncă ochii pe el. Îi plăcea mîncarea mexicană, deşi, în ultima vreme, nu prea-i pria.

– Rămîne cum ne-am înţeles.

Clark nu se uită pe meniu. Se uita exact peste masă. Cutătura lui îi punea pe mulţi în încurcătură.

– A-nceput să se vorbească. Katryn s-a logodit cu un vînător de vulpi din Winchester.

– Nu ştiam, recunoscu Clark.

Dar nici nu prea-i păsa.

– Nici nu credeam că ştii. Nu mai eşti un S.P.O. Îţi place la vechiul loc de muncă?

– Dacă vrei să vorbesc despre asta, ştii că nu pot...

– Din păcate. Îţi urmăresc activitatea de cîţiva ani, îi spuse reporterul oaspetelui său. Ai o reputaţie profesională grozavă şi se spune că partenerul dumitale e un om în ascensiune. Dumneata ai fost individul din Japonia, spuse Holtzman zîmbind. Dumneata l-ai eliberat pe Koga.

O privire dispreţuitoare mască adevărata senzaţie de pericol pe care o resimţi John.

– Cine naiba ţi-a dat ideea asta?

– Am vorbit cu Koga cînd a fost aici. Mi-a spus că a fost o echipă de salvare formată din doi oameni. Un tip înalt şi altul mai scund. Koga ţi-a descris ochii – albaştri, duri, cu privire pătrunzătoare – aşa spunea – dar adăugă că vorbeai ca un om pe care te poţi baza. Cît de deştept trebuie să fiu ca să pricep despre cine era vorba? făcu Holtzman cu un zîmbet. Ultima dată cînd am stat de vorbă mi-ai spus că aş fi putut să fiu un spion bun.

Chelnerul apăru cu două beri.

– Ai mai încercat marca asta? E mîndria Maryland-ului, de la o fabricuţă nouă pe Coasta de Est.

Chelnerul se aplecă peste masă.

– Uite ce e, eu îţi respect priceperea şi ultima oară cînd am vorbit ai cooperat, te-ai ţinut de cuvînt, dar aş vrea să nu uiţi că atunci cînd mă întorc la lucru, viaţa mea se bazează pe...

– N-am să-ţi dezvălui identitatea. N-am să fac asta. Din trei motive: e urît, e ilegal şi nu vreau să-i fac necazuri unui om care mi-e simpatic.

Reporterul sorbi din bere:

– Într-o bună zi, mi-ar plăcea grozav să scriu o carte despre dumneata. Dacă jumătate dintre întîmplări sînt adevărate...

– Perfect. Să-l alegi Val Kilmer să joace rolul meu în filme!

– E prea drăguț, spuse Holtzman, dînd din cap și rîzînd. Nick Cage are o căutătură mai potrivită. Oricum, motivul pentru care ne-am întîlnit...

Făcu o pauză.

– Ryan a fost omul care l-a salvat pe tatăl ei, dar nu prea știu cum. Dumneata te-ai dus pe plajă, ai luat-o pe Katryn și pe mama ei și le-ai dus într-o barcă pînă la un submarin. Nu știu care, știu doar că era unul dintre submarinele noastre nucleare. Dar nu despre asta-i vorba.

– Dar despre ce?

– Ryan, exact ca dumneata, este un erou discret.

Robert Holtzman savură surpriza din ochii lui Clark.

– Îmi place tipul. Vreau să-l ajut.

– De ce? întrebă John, gîndindu-se dacă poate să aibă încredere în cel ce-l invitase acolo.

– Nevastă-mea, Libby, l-a prins cu mîța-n sac pe Kealty. A publicat asta prea devreme și acum nu mai putem relua știrea. E o jigodie, e mai rău decît majoritatea celor de teapa lui. Nu toată lumea din anturajul lui judecă la fel, dar Libby a stat de vorbă cu cîteva dintre victimele lui. Pe vremuri, omul putea să scape de urmări, mai ales dacă politica lui era „progresistă". Acum însă nu. Oricum, nu e de așteptat să se întîmple așa, se corectă el. Nu sînt prea sigur că Ryan este omul nimerit, îți dai seama. Dar e cinstit. O să încerce să facă lucrurile potrivite pentru motivele potrivite. Vorba lui Roger Durling: e omul pe care te poți bizui cînd ești la ananghie. O să vînd ideea asta editorilor mei.

– Cum ai să faci asta?

– O să scriu o relatare despre vreun lucru important pe care l-a făcut pentru țara lui. Ceva destul de vechi ca să nu mai trezească probleme și destul de recent ca să știe lumea că e vorba despre același tip. Iisuse Hristoase! Clark, omul ăsta i-a salvat pe ruși! A împiedicat o luptă internă pentru putere care ar fi putut să reînvie Războiul Rece pentru încă zece ani. Asta-i o treabă nemaipomenit de importantă și el n-a scos niciodată o vorbă despre

ea. O să explicăm că Ryan n-a lăsat să transpire nimic. Chiar o să-l contactăm înainte de publicare și știi ce o să spună...

– O să-ți spună să n-o publici, încuviință Clark.

Apoi se întrebă cu cine, oare, o fi vorbit Holtzman. Cu judecătorul Arthur Moore? Cu Bob Ritter? Or fi spus oamenii ăștia ceva? În alte situații ar fi fost sigur că răspunsul la o asemenea întrebare nu putea fi decît un nu ferm, dar acum? Acum nu mai era chiar atît de sigur. Ajungeai la un anume nivel și oamenii considerau că încălcarea regulilor făcea parte dintr-un fel de înaltă datorie față de țară. John știa cam ce însemna această „înaltă datorie". Asta îl băgase în tot felul de belele și nu doar odată.

– Dar e o poveste prea interesantă ca să nu fie publicată. Mi-au trebuit cîțiva ani ca să pun toate astea cap la cap. Publicul are dreptul să știe ce fel de om se află în Salonul Oval, mai ales dacă este omul potrivit, adăugă reporterul.

Holtzman era, evident, genul de om care era în stare să convingă și o călugăriță să-și abandoneze chemarea.

– Bob, nu știi nici măcar jumătate din cele întîmplare.

Clark se opri în clipa următoare, furios pe sine fiindcă spusese prea multe. Aici, apa era adîncă și el încerca să înoate cu niște pietre legate de brîu. Ah, la naiba cu toate astea!

– Bine, spune-mi ce știi despre Jack!

Se hotărîse să folosească același avion și, oarecum, spre ușurarea ambelor părți, să nu rămînă în Iran nici măcar un minut în plus. Exista problema că 737 nu avea traseul aparatului mai mic G-IV, dar se hotărî ca avionul de linie să aterizeze în Yemen pentru realimentare. Irakienii nu păraseau niciodată avionul la Mehrabad, dar cînd se instalară scările, Badrayn coborî, fără nici un cuvînt de mulțumire din partea oamenilor pe care-i salvase. Îl aștepta o mașină. Nu se uită îndărăt. Generalii făceau parte din trecutul lui, iar el era o parte din trecutul lor.

Mașina îl duse în oraș. Nu-l așteptase decît șoferul care pierdu ceva timp ca să-și aleagă traseul. Circulația nu era atît de încărcată la acea oră a nopții și înaintarea era ușoară. Patruzeci de minute mai tîrziu, mașina se opri în fața unei clădiri cu trei etaje. Era păzită. „Deci, gîndi Badrayn, acum locuia la Teheran?"

Se dădu jos din maşină, dar şoferul nu făcu nici un gest să-l ajute. Un paznic de la securitate în uniformă compară o fotografie cu chipul lui şi-i făcu semn spre uşă. Înăuntru, un alt paznic, de data asta un căpitan, judecînd după cele trei steluţe de pe epoleţi, îi atinse braţul politicos. De acolo, trebui să urce sus într-o încăpere de conferinţe. Între timp, se făcuse 3.00 dimineaţa, ora locală.

Îl găsi pe Daryaei stînd pe un scaun confortabil şi citind nişte file capsate la un colţ, documentul guvernamental informativ de bază, în loc de Sfîntul Coran. Ei bine, Daryaei trebuie să-l fi învăţat pe de rost pînă acum, de cît de mult îl studiase.

– Pacea fie cu tine! spuse Ali.

– Pacea fie şi cu tine! răspunse Daryaei, nu atît de mecanic cum se aşteptase Badrayn.

Bărbatul mai în vîrstă veni spre el pentru aşteptata îmbrăţişare. Faţa îi era cu mult mai relaxată decît se aşteptase el. Oboseală, bineînţeles, căci omul lui Allah avusese o zi – poate două – grea, dar, deşi bătrîn, era însufleţit de evenimente.

– Te simţi bine? întrebă el cu solicitudine, făcîndu-i oaspetelui semn spre un scaun.

Ali îşi îngădui să respire adînc în timp ce luă loc.

– Acum, da. M-am tot întrebat cît timp va rămîne situaţia din Bagdad stabilă.

– Neînţelegerile n-ar fi dus la nimic. Prietenii îmi spun că vechia moschee are nevoie de reparaţii.

Badrayn ar fi putut să spună că nu ştia – într-adevăr, nu ştia – dar motivul era că, de mult timp, nu mai văzuse interiorul unei moschei, lucru care nu era de aşteptat să-l încînte pe Daryaei.

– Sînt multe de făcut, se hotărî el să răspundă.

– Da, sînt.

Mahmoud Haji Daryaei se întoarse la locul lui şi împinse filele mai încolo.

– Serviciile tale au fost de mare folos. Ai avut dificultăţi?

Badrayn dădu din cap că nu:

– Nu chiar, nu. Este de mirare cît de fricoşi pot fi oamenii aştia, dar mă aşteptam la asta. Propunerea dumneavoastră a fost generoasă. N-aveau de ales, trebuia s-o accepte. Nu aveţi de gînd să...? îşi îngădui Ali să întrebe.

Scutură din cap:

– Nu, pot merge în pace.

Şi asta, dacă era adevărat, era un fel de surpriză, deşi Ali nu-şi îngădui să se trădeze prin expresia feţei. Daryaei avea puţine motive să-i iubească pe oamenii aceia. Toţi jucaseră un rol în războiul dintre Iran şi Irak şi fuseseră responsabili de moartea a mii de oameni, pricinuind naţiunii o rană care era încă sîngerîndă. Cîţi tineri pieriseră! Războiul era un motiv pentru care Iranul nu mai jucase un rol important în lume de ani de zile. Dar lucrurile se vor schimba, nu-i aşa?

– Deci, pot să vă întreb ce vreţi să faceţi acum?

– Irakul a fost, multă vreme, o ţară bolnavă, s-a ţinut departe de Credinţa cea Adevărată, rătăcind în întuneric.

– Şi a fost sugrumat de embargo, adăogă Badrayn, întrebîndu-se ce avea să afle după această observaţie.

– E timpul să se sfîrşească cu toate astea, încuviinţă Daryaei.

Ceva din ochii lui însemna că îl felicita pe Ali pentru cele spuse. Da, acesta era jocul, evident, nu-i aşa? Un dar către vest. Embargoul va fi ridicat. Atunci, hrana va invada ţara, iar populaţia va fi încîntată de noul regim. El îi va mulţumi pe toţi deodată, încercînd, de fapt, să nu se mulţumească decît pe sine. Şi pe Allah, bineînţeles. Dar Daryaei era unul dintre aceia care erau siguri că politica lor era inspirată de Dumnezeu, o idee pe care Badrayn o respinsese de mult.

– America va fi o problemă aşa cum vor fi şi alţii mai apropiaţi de dumneavoastră.

– Examinăm acum aceste probleme.

Spusese asta pe un ton liniştit. Ei bine, asta avea sens. Probabil că se gîndise la această acţiune ani de zile şi, într-un moment ca acesta, se simţise, cu siguranţă, invincibil. Şi asta avea sens, gîndi Badrayn. Daryaei se gîndise întotdeauna că Allah era de partea lui, alături de el, mai exact. Şi poate că era, dar asta avea un înţeles mai adînc. Trebuia să aibă, dacă-ţi doreai succesul. De cele mai multe ori, miracolele se întîmplă dacă le-ai atras prin continue pregătiri. De ce să nu încerce să vadă dacă el era gata să contribuie la următorul miracol? îşi zise Ali.

– L-am studiat pe noul conducător american.

– Da?

Ochii lui Daryaei se fixară asupra lui.

– Nu-i greu să culegi informații în era modernă. Presa americană publică atît de mult și poți avea ușor acces la toate. Cîțiva dintre oamenii mei lucrează la treaba asta chiar acum și-i alcătuiesc un dosar minuțios.

Badrayn își păstră un ton nepăsător. Nici nu era greu. Era mort de oboseală.

– E extraordinar cît de vulnerabili sînt acum, continuă.

– Într-adevăr. Spune-mi mai multe.

– Cheia Americii este tipul ăsta, Ryan. Nu vi se pare clar?

– Cheia schimbării Americii este o convenție constituțională, spuse Ernie Brown, după lungi zile de contemplație tăcută.

Pete Hollbrock apăsa pe comanda proiectorului său de diapozitive. Trăsese trei role de film cu clădirea Capitoliului și alte cîteva cu diferite clădiri, ca, de pildă, Casa Albă, neputîndu-se abține, cu totul, să se poarte ca un turist. Mormăi, văzînd că unul dintre diapozitive fusese pus cu capul în jos.

Această idee îi clocise în cap de mult, dar rezultatul nu era prea impresionant.

– Vorbim de multă vreme despre asta, aprobă Holdbrook, scoțînd diapozitivele din proiector. Dar cum faci...

– Să forțez treaba? Foarte ușor. Dacă nu există președinte și nu se poate alege unul conform Constituției, atunci ceva trebuie să se întîmple, nu-i așa?

– Să omori președintele? pufni Pete. Pe care din ei?

Asta era problema. Nu era nevoie să fii proiectant de rachete ca să rezolvi problema asta. Elimină-l pe Ryan și în locul lui o să apară Kealty. Elimină-l pe Kealty, și Ryan o să se înființeze ca Flynn. Acum o să fie destul de complicat. Ambii bărbați își amintiră cîtă pază văzuseră la Casa Albă. Pe oricare din ei l-ai fi ucis, Serviciile de Securitate americane vor ridica un zid în jurul celui rămas, pe care doar un atac nuclear l-ar putea dărîma. Oamenii Muntelui nu puteau face așa ceva. Ei preferau armele americane tradiționale, ca puștile. Chiar și acelea aveau limitele lor. Spațiul verde din partea de sud a Casei Albe era bine împădurit și, așa cum observasră ei, mai era și apărat de valuri de pămînt

bine mascate. Nu puteai să monitorizezi Casa Albă decît pe o singură linie vizuală între fîntînă şi clădirea însăşi. Clădirile înconjurătoare erau, toate, proprietatea guvernului şi pe acoperişurile lor se aflau întotdeauna oameni cu binocluri... şi cu puşti. Serviciul Secret american era hotărît să ţină lumea departe de preşedinte, adică de servitorul poporului ai cărui paznici nu aveau nici un fel de încredere în popor. Dar, dacă omul care locuia în acea casă făcea, într-adevăr, parte din popor, n-ar fi fost nevoie de toate astea, nu-i aşa? Cîndva, Teddy Roosevelt deschisese larg uşile şi dăduse mîna cu cetăţenii obişnuiţi timp de patru ore bătute pe muche. Aşa ceva nu se mai putea repeta cum...

– Amîndoi odată. După părerea mea, Ryan va fi ţinta cea mai dificilă, nu? întrebă Brown. Vreau să zic că acolo unde se află el este şi grosul pazei. Cred că acest Kealty se mişcă mult dintr-un loc într-altul ca să stea de vorbă cu scîrbele alea de ziarişti, aşa că nu poate să fie la fel de bine protejat, ce zici?

Holbrook înlocui diapozitivele.

– Da, şi eu cred că aşa stau lucrurile.

– Deci, dacă născocim ceva ca să scăpăm de Ryan, o să fie mult mai uşor să-l eliminăm pe Kealty din mers.

Brown îşi scoase mobilul din buzunar.

– E uşor de coordonat...

– Dă-i înainte!

– Asta ar însemna să-i cunosc programul, să-i ştiu mişcările şi să aleg momentul.

– O să coste bani, observă Holbrook, proiectînd diapozitivul următor.

Era o imagine preferată de cei ce făceau fotografii, luată din vîrful Monumentului Washington, de la fereastra foarte mică de la Nord care dădea spre Casa Albă. Ernie Brown făcuse şi el o astfel de fotografie şi o mărise pînă la proporţiile unui afiş, la atelierul foto local. Apoi stătuse ore întregi să se uite la ea. Pe urmă, luase o hartă şi verificase scara. După care, făcuse cîteva calcule generale.

– O să ne coste camionul de cărat ciment şi închirierea unui loc nu prea departe de oraş.

– Ce zici?

– Ştiu care-i complicaţia, Pete. Şi ştiu cum să fac să reuşim. Chestia e doar să alegem momentul potrivit.

„Nu va mai rezista peste noapte", se gîndi Moudi. Acum ochii ei erau deschişi. Ce vedea, nu putea spune. În sfîrşit, din fericire, depăşise suferinţa. Aşa se întîmpla. Mai văzuse situaţii dintr-astea mai ales la pacienţii canceroşi şi întotdeauna asta era semnul morţii. Cunoştinţele lui de neurologie erau insuficiente şi nu putea înţelege de ce se întîmpla aşa. Probabil semnalele electro-chimice se aglomerau sau poate că exista o funcţie de înregistrare a creierului. Corpul ştia ce se întîmpla, ştia că lupta se sfîrşise şi, de vreme ce sistemul nervos anunţa durerea mai ales ca pe un avertisment, cînd vremea avertismentelor trecuse însemna că trecuse şi vremea suferinţei. Sau poate că toate astea nu existau decît în imaginaţia lui. Era posibil ca trupul ei să fie atît de distrus, încît să nu mai poată reacţiona la nimic. Cu siguranţă că sîngerarea intraoculară o orbise. Ultima posibilitate de a vedea dispăruse, venele ei fiind într-o stare foarte proastă şi sîngera şi acolo ca în multe alte părţi ale corpului. Doar instalaţia de morfină, fixată cu o bandă mai era păstrată. Inima ei, golită de sînge, încerca din răsputeri să pompeze rezervele reduse care-i mai rămăseseră, şi asta o istovea.

Jean Baptiste încă mai scotea unele sunete – greu de înţeles prin costumul Racal – cîte un vaiet, din cînd în cînd, şi ritmul lor îl făcea pe doctor să creadă că erau rugăciuni. Probabil chiar erau, îşi zise el. I se luase judecata o dată cu viaţa şi tot ce mai putea face acum era să-şi amintească nesfîrşitele ceasuri de rugăciune, disciplina care-i condusese existenţa şi spre asta se îndrepta, în nebunia ei, căci mintea ei nu avea unde altundeva să se îndrepte. Pacienta îşi drese vocea, de fapt, se înecă, dar, apoi, murmurul ei deveni mai clar şi Moudi îşi aplecă fruntea spre ea ca să audă.

– ... tă Ceresc, miluieşte-ne pe noi, păcătoşii...

Da, cunoştea rugăciunea. Poate că pe aceasta o îndrăgea ea cel mai mult.

– Nu te mai lupta, doamnă! îi spuse Moudi. Ţi-a sosit ceasul! Nu te mai lupta!

Expresia din ochii ei se schimbă. Deşi nu putea să vadă, îşi întorcea capul şi se uită la el. Doctorul ştia: era un reflex mecanic. Oarbă sau nu, anii mulţi de practică le spuneau muşchilor ei ce aveau de făcut. Îşi întoarse faţa instinctiv către o sursă de zgomot, iar ochii ei – muşchii mai funcţionau încă – se îndreptară în acea direcţie.

– Doctore Moudi? Sînteţi aici?

Cuvintele se formau încet şi nu prea clar, totuşi se puteau înţelege.

– Da, soră. Sînt aici.

El îi atinse automat mîna, apoi rămase uimit. Era încă lucidă?

– Mulţumesc că... m-aţi ajutat. O să vă pomenesc în rugăciunile mele...

Aşa va face, era convins de asta. Îi mîngîie din nou mîna, în timp ce mărea doza de morfină. Gata, ajunge! Nu mai puteau s-o alimenteze cu sînge, care urma să fie poluat de virusuri. Doctorul îşi roti privirea în jur prin încăpere. Ambii sanitari militari stăteau într-un colţ, mulţumiţi că doctorul se afla alături de pacientă. Merse spre ei şi i se adresă unuia:

– Spune-i directorului că... în curînd.

– Imediat.

Omul era încîntat că putea să părăsească încăperea. Moudi numără pînă la zece înainte de a i se adresa celuilalt.

– O pereche de mănuşi noi, te rog.

Îşi ridică mîinile ca să arate că nici lui nu-i plăcea s-o atingă. Ieşi şi cel de al doilea sanitar. Moudi îşi făcu socoteala că avea cam un minut la dispoziţie.

Pe tava cu medicamente din colţ se găsea tot ce-i trebuia. Luă o seringă de 20 centimetri cubi şi înfipse acul în fiola de morfină, trăgînd destul de mult ca să umple complet cilindrul de plastic. Apoi se întoarse la pat, trase foaia de plastic şi se uită să... Aici! Dosul braţului ei stîng. O apucă de mînă şi înfipse acul, pompînd imediat lichidul.

– Ca să te ajut să adormi, îi spuse el, îndepărtîndu-se de pat.

Nu se uită să vadă dacă ea reacţiona sau nu la cuvintele lui. Aruncă acul în recipientul roşu de plastic şi cînd sanitarul se întoarce cu mănuşile, totul părea ca mai înainte.

– Uitați!

Moudi dadu din cap, își scoase mănușile exterioare și le aruncă în recipientul de gunoi, după care și le puse pe cele noi. Se întoarse iar la pat și văzu ochii albaștri închizîndu-se pentru ultima oară. Ecranul pe care se citea EKG-ul arăta că bătăile inimii depășeau puțin patruzeci și doi, linia avea crestături mai scurte decît era normal și dispuse neregulat. Acum nu era decît o chestiune de timp. Acum ea se ruga probabil în somn, își zise el. Visa rugăciuni. Ei bine, acum putea măcar să fie sigur că nu mai simțea suferința. Morfina pătrunsese în rezerva ei micșorată de sînge, moleculele chimice îndreptîndu-se către creier, făcîndu-și loc în receptori și eliberînd acolo dopamina care va comunica sistemului nervos că... gata!

Pieptul ei se ridica și cobora din cauza respirației chinuite. Urmă o pauză, ca un fel de sughiț, și respirația se reluă, acum într-un ritm neregulat, iar pătrunderea oxigenului în sînge devenea din ce în ce mai anevoioasă. Ritmul inimii se schimbă, devenind și mai rapid. Apoi respirația încetă. Totuși, inima nu se opri dintr-o dată, atît era de puternică, de curajoasă, gîndi doctorul cu tristețe, admirînd această parte încă vie dintr-un trup deja mort, dar asta nu putea dura mult și, după cîteva linii finale pe ecran, încetă și ea să funcționeze. Instalația EKG începu să emită un semnal continuu de alarmă. Moudi se ridică și o închise. Întoarse capul și-i văzu pe infirmieri schimbînd o privire de ușurare.

– Atît de curînd? îl întrebă directorul, intrînd în încăpere și văzînd linia dreaptă, nemișcată de pe ecranul EKG-ului.

– Inima... Sîngerarea internă...

Moudi nu era nevoit să spună mai mult.

– Înțeleg. Deci, sîntem gata, nu?

Directorul le făcu semn infirmierilor, cărora le mai rămăsese doar o treabă de făcut. Unul dintre ei strînse folia de plastic ca să nu se mai scurgă nimic. Celălalt deconectă ultimul IV și legăturile cu EKG-ul electronic. Totul a fost făcut expeditiv și, după ce fosta pacientă a fost împachetată ca o bucată de carne măcelărită, au fost deblocate frînele roților și cei doi soldați scoaseră căruciorul din cameră. Se vor întoarce ca să curețe camera atît de temeinic, încît

să poată fi siguri că nu mai rămăsese nimic care se putea dezvolta pe pereţi, pe podea şi pe tavan.

Moudi şi directorul îi urmară la „Post", o încăpere în aceeaşi zonă izolată din spatele uşilor duble. Aici se afla o masă de autopsie din oţel inoxidabil, neted şi rece. Împinseră patul de tratament alături de ea, dezvelirâ trupul şi îl răsturnară cu faţa în jos, pe suprafaţa de oţel, pe cînd doctorii priveau dintr-un colţ, în timp ce fiecare îşi trăgea halatul chirurgical peste echipamentul protector – mai mult din obişnuinţă decît din necesitate; aşa-i cu unele ticuri... Apoi au fost ridicate foliile de plastic care, ţinute de capete formau un fel de U ce permitea sîngelui acumulat să fie vărsat într-un conteiner. Cam o jumătate de litru, după estimările doctorilor. Foliile au fost transportate cu grijă pînă la un conteiner mare. Infirmierii le îndesară înăuntru şi ieşiră din încăpere, trăgînd conteinerul pe roate pînă la incinerator. Deşi erau agitaţi, se pare că nu scăpaseră nici o picătură pe nicăieri.

– Foarte bine.

Directorul apăsă pe un buton şi capătul mesei se ridică. Ca un vechi profesionist, îşi apăsă vîrfurile degetelor pe artera carotidă stîngă, ca să se asigure că nu mai exista puls, apoi pe cea dreaptă unde, de asemenea, nu se mai simţea nimic. Cînd cadavrul se află la un unghi de douăzeci de grade, luă un scalpel mare şi tăie ambele artere o dată cu venele jugulare paralele. Începu să curgă sînge pe masă, din pricina gravitaţiei, formînd un fel de dîre ce se revărsau într-o drenă şi urmară cîteva minute în care patru litri de sînge au fost captaţi de un recipient de plastic. Moudi observă că pe cadavru se aşternu foarte repede paloarea. Cu cîteva clipe mai devreme, pielea fusese pestriţă, acoperită de pete roşii şi purpurii. Părea că se ofileşte pe măsură ce o priveai sau poate asta nu era decît rodul imaginaţiei lui. Un laborant veni să ia conteinerul cu sînge pe care îl puse pe un cărucior cu rotile. Nimănui nu-i plăcea să transporte aşa ceva, nici măcar pe o distanţă scurtă.

– N-am examinat niciodată o victimă a Ebolei, spuse directorul.

De fapt, nu se putea spune că asta era un adevărat examen post-mortem. Cu toată grija pe care directorul o arătase faţă de

femeia care se stinsese, acum o măcelărea de parcă ar fi fost un miel dus la tăiere.

Trebuiau, în continuare, să fie totuşi atenţi. În asemenea cazuri, doar o singură persoană îndeplinea munca chirurgicală şi Moudi îi lăsă sarcina asta directorului care începu să facă incizii largi şi adînci. Retractori din oţel inoxidabil trăgeau feliile de piele şi muşchi. Acestea treceau apoi în mîinile lui Moudi care nu pierdea din ochi scalpelul din mîinile înmănuşate ale directorului. După încă un minut, rinichiul stîng era perfect expus. Aşteptară să se întoarcă infirmierii. Unul dintre ei puse o tavă pe masă, alături de cadavru. Ceea ce urmă îl revoltă pe Moudi. Unul dintre efectele virusului Ebola şi ale bolii pe care o provoca era distrugerea ţesuturilor. Rinichiul expus la vedere era pe jumătate lichefiat şi, cînd directorul întinse mîna să-l îndepărteze, organul se rupse, pur şi simplu, în două, ca o oribilă budincă de un roşu-maroniu. Directorul pocni din limbă, enervat. Ştia la ce să se aştepte, totuşi mai uitase cîte ceva.

– E interesant ce se întîmplă cu organele, nu-i aşa?

– Mă aştept să se fi întîmplat acelaşi lucru cu ficatul, dar splina...

– Da, ştiu. Splina o să fie ca o cărămidă. Ai grijă ce faci cu mîinile, Moudi, îl avertiză directorul.

Ridică un nou retractor – instrumentul arăta cam ca o lingură – ca să îndepărteze bucata de rinichi care rămăsese înăuntru. Aceasta a fost pusă pe tavă. Directorul dădu din cap şi infirmierul o luă s-o ducă la laborator. Rinichiul drept ieşi mai uşor. La insistenţa directorului, după ce au fost desprinşi toţi muşchii şi toate vasele de sînge din jur, ambii doctori îşi folosiră mîinile ca să-l scoată şi acesta rămase aproape intact, pînă în clipa cînd a fost pus pe tavă. Acolo, organul se deformă şi se împrăştie în bucăţi. Singurul lucru bun în legătură cu asta a fost că moliciunea ţesuturilor nu avea să dăuneze mănuşilor duble. Totuşi, aceasta nu-i impiedică pe cei doi doctori să se chircească de spaimă.

– Veniţi încoace!

Directorul le făcu semn cu mîna sanitarilor să se apropie.

– Întoarceţi-o pe partea cealaltă!

Sanitarii făcură întocmai; unul o apucă de umeri, iar celălalt de sub genunchi, răsucind cadavrul cît de repede putură. Asta făcu ca sîngele şi cîteva fragmente de ţesuturi să le stropească halatele de pînză. Sanitarii se traseră îndărăt, rămînînd cît putură mai departe.

– Am nevoie de ficat şi de splină, doar atît, îi spuse directorul lui Moudi, ridicînd privirea.

Se întoarse spre sanitari.

– Pe urmă, înveliţi cadavrul şi duceţi-l la incinerator! Cînd terminăm, încăperea asta trebuie să fie dezinfectată foarte bine.

Sora Jean Baptiste avea ochii deschişi, la fel de orbi cum fuseseră cu treizeci de minute mai devreme. Doctorul luă o bucată de pînză şi-i acoperi faţa, murmurînd o rugăciune pentru sufletul ei, pe care o auzi şi directorul.

– Da, Moudi, fără îndoială că acum ea e în paradis. Ei, acum continuăm? întrebă el brusc.

Făcu obişnuita incizie în formă de Y ca să deschidă toracele, adîncă şi brutală, ca şi mai înainte, dezvelind straturile repede, mai degrabă ca un măcelar decît ca un doctor. Ceea ce văzură atunci îl şocă pînă şi pe director.

– Cum a reuşit să trăiască atît de mult cu ce avea..., spuse omul, respirînd adînc.

Moudi se gîndi la vremea cînd era student la Medicină şi-şi aminti o imitaţie de plastic a corpului uman în mărime naturală din primul lui an la anatomie. Era ca şi cum cineva luase acea imitaţie şi aruncase o căldare de acizi puternici pe ea. Fiecare organ expus avea o formă nefirească. Stratul de ţesuturi de pe suprafaţa celor mai multe dintre ele era... dizolvat. Abdomenul era o baltă de sînge negru. Din tot ce pompaseră ei înăuntru, gîndi Moudi... nici măcar jumătate nu se scursese în afară. Uimitor!

– Absorbţie! ordonă directorul.

Un sanitar apăru lîngă el cu un tub de plastic conectat la o sticlă vidată şi sunetul care urmă a fost de-a dreptul obscen. Procesul dură zece minute; doctorii rămaseră mai în spate, în timp ce sanitarii mişcau tubul absorbant ca o servitoare care face curăţenie într-o casă. Alţi trei litri de sînge contaminat, bogat în virusuri, pentru laborator.

„Se considera că trupul este un Templu al Vieţii", aşa ne învaţă Sfîntul Coran. Moudi privi în jos şi văzu un trup transformat în... ce? Într-o uzină a morţii, mai sigură decît clădirea în care se afla. Directorul se apropie iar şi Moudi se uită cum mîinile lui dislocau ficatul, cu mai multă grijă decît înainte. Poate că fusese speriat de sîngele din cavitatea abdominală. Din nou au fost tăiate vasele sangvine şi îndepărtate ţesuturile de legătură. Directorul îşi puse jos instrumentele şi, fără să fie rugat să facă asta, Moudi întinse mîna să ridice organul şi să-l pună pe tava pe care, din nou, o îndepărtă un sanitar.

– Mă întreb de ce splina se comportă diferit...

Jos, alţi sanitari lucrau de zor. Cuştile maimuţelor au fost ridicate una cîte una de pe stivele din magazie. Maimuţele verzi africane fuseseră hrănite şi încă nu-şi reveniseră complet din şocul călătoriei. Asta le cam potolise talentul de a zgîria, muşca şi a se lupta cu mîinile acoperite cu mănuşi care mutau cuştile. Dar panica animalelor reveni curînd, cînd se treziră într-o altă încăpere. În această fază a operaţiunii erau manipulate în grupuri de cîte zece. Odată ajunse în sala de sacrificare, după ce uşile au fost bine închise, maimuţele se lămuriră. Cele mai lipsite de noroc avură parte să vadă cînd cuştile, una cînte una, erau puse pe o masă. Uşa fiecăreia era deschisă şi un băţ cu un laţ dintr-o bandă de metal la capăt era vîrîtă în cuşcă. Laţul era petrecut peste capul maimuţei şi strîns tare, lăsînd să se audă, de multe ori, cum trosneşte gîtul cînd e rupt. De fiecare dată, animalul se încorda, apoi cădea moale jos, de obicei cu ochii deschişi şi consternat de moartea rapidă. Acelaşi instrument trăgea animalul afară. Iar cînd laţul era lărgit, cadavrul era aruncat unui soldat care-l ducea în camera de alături. Celelalte maimuţe vedeau şi-şi exprimau furia faţă de soldaţi prin ţipete, dar cuştile erau prea mici ca să le lase loc să se ferească. În cel mai bun caz, una îşi băga o labă în laţ, dar nu reuşea decît să şi-o rupă. Fiind destul de deştepte ca să observe şi să ştie ce li se întîmpla, maimuţele verzi africane se simţeau ca atunci cînd stăteau într-un copac singuratic în savană, uitîndu-se cum un leopard se urcă sus, mai sus,

tot mai sus... şi nu le rămînea nimic altceva de făcut decît să ţipe. Zgomotul îi deranja pe soldaţi, dar nu cine ştie ce.

În încăperea alăturată, cinci echipe de sanitari casapi lucrau la cinci mese diferite. Cleme fixate la gît şi la baza cozii ţineau trupurile imobile. Un soldat cu un cuţit curbat în mîna despica trupul de-a lungul şirei spinării, apoi un altul făcea o tăietură perpendiculară, trăgînd pielea în lături ca să dezvelească interiorul spatelui. Primul îndepărta rinichii şi-i dădea celui de al doilea soldat şi, în timp ce micile organe erau aruncate într-un conteiner special, se îndepărta corpul care era azvîrlit într-un butoi din plastic pentru gunoi, care era transportat la incinerator. Pînă să se întoarcă el şi să-şi ia iar cuţitul în mînă, celălalt membru al echipei fixa trupul următoarei maimuţe. Era nevoie de vreo patru minute pentru îndeplinirea procedurii. În nouăzeci de minute, toate maimuţele verzi africane erau moarte. Treaba se făcea cu oarecare grabă. Întreaga materie primă pentru această operaţie era biologică, deci supusă proceselor biologice. Echipa de casapi îşi preda produsele prin deschideri cu uşi duble aflate în pereţi, care comunicau cu Laboratorul Cald.

Aici, lucrurile se petreceau altfel. Toţi bărbaţii din încăperea spaţioasă purtau costume din plastic albastru. Fiecare mişcare era lentă şi plină de atenţie. Fuseseră bine antrenaţi şi bine informaţi şi, dacă se trecuse ceva cu vederea în formarea lor, acel lucru li se repeta în cele mai cumplite detalii de către sanitarii de la disecţii, selectaţi ca să o trateze pe femeia din vest. Cînd ceva trebuia dus dintr-un loc într-altul, se făcea un anunţ şi li se dădea cale liberă să treacă.

Sîngele se afla într-un bazin de încălzire din care se ridicau băşici de aer. Rinichii de maimuţă care umpleau două găleţi mari erau băgaţi într-o maşină de tocat – nu foarte diferită de acel tip de procesor de alimente din bucătăriile unde sînt gătite mîncăruri alese. Maşina transforma rinichii în terci, care era dus de la o masă la alta şi încărcat în tăvi în care se adăugau nişte substanţe nutritive lichide. Mai mulţi dintre oamenii din laborator au fost izbiţi de asemănarea dintre ceea ce făceau ei şi coacerea unei prăjituri pentru desert. Sîngele era turnat din belşug în tăvi. Cam jumătate din el era folosit în acest fel. Restul, împărţit în conteinere de

plastic, era băgat într-un congelator care se răcea cu azot lichid. Laboratorul Cald era întreţinut la o temperatură înaltă şi se pastra umezeala, ceea ce făcea ca atmosfera să semene destul de bine cu aceea din jungla. Luminile nu erau prea puternice şi se foloseau apărători care reţineau puţinele radiaţii ultraviolete pe care le puteau emite tuburile fluorescente. Virusurilor nu le erau pe plac ultravioletele. Aveau nevoie de un anume mediu în care să se dezvolte, iar rinichii maimuţelor verzi africane ofereau exact ce trebuia, o dată cu elemente nutritive, temperatura adecvată, umiditatea potrivită şi nu mai mult de o fărîmă de ură.

– Ai aflat atît de multe? întrebă Daryaei.

– Datorită mijloacelor de informaţie, a ziarelor pe care le au ei, îi explică Badrayn.

– Sînt toţi nişte spioni! obiectă *mollah*-ul.

– Multă lume crede asta, spuse Ali, zîmbind. Dar, de fapt, nu sînt. Sînt, cum să spun? Asemănători crainicilor medievali. Văd ce văd şi spun ceea ce văd. Nu sînt loiali faţă de nimeni altul decît lor înşile şi profesiei lor. Da, e adevărat că spionează, dar spionează pe oricine, mai ales pe oamenii lor. Asta-i o nebunie, recunosc, dar, aşa e.

– Şi nu cred în nimic?

Pentru gazda lui era greu să înţeleagă aşa ceva.

Un nou zîmbet.

– În nimic pe care eu să-l pot defini. Ah, da, americanii sînt devotaţi Israelului, dar chiar şi asta e o exagerare. Mi-au trebuit ani ca să înţeleg lucrul ăsta. Sînt asemenea cîinilor, se reped la oricine, muşcă mîna oricui, oricît de bun ar fi omul ăla. Ei caută, văd şi povestesc. Aşa că am putut să aflu totul despre Ryan ăsta – despre casa lui, despre familia lui, despre şcolile la care se duc copiii lui, chiar şi numărul biroului în care lucrează nevastă-sa, totul.

– Şi dacă unele dintre informaţiile astea sînt mincinoase? îl întrebă Daryaei bănuitor.

În felul în care avusese de-a face cu Occidentul, caracterul reporterilor de acolo îi era prea străin ca să-l înţeleagă cu adevărat.

– Totul e uşor de verificat. Locul de munca al soţiei, de exemplu. Sînt sigur ca trebuie să fie cîţiva dintre credincioşii noştri printre personalul de la spital. N-avem decît sa-l contactam pe unul dintre ei şi să-i punem cîteva întrebări nevinovate. Casa lor sigur că este păzită. Acelaşi lucru îl putem spune şi despre copii. Cu oamenii aştia totul e o şarada. Trebuie sa fie paziţi pe acolo pe unde umblă, dar paza poate fi văzută şi dupa asta te lămureşti unde sînt şi cine sînt. Pe baza informaţiilor colectate, ştim chiar şi unde să începem cercetarea.

Badrayn vorbea puţin şi simplu. Nu pentru că Daryaei era greu de cap – bineînţeles că nu era – era doar închis în sine. Un avantaj al nenumăraţilor ani petrecuţi în Liban era că Ali trecuse prin multe şi învăţase multe. Înainte de orice, învăţase că avea nevoie de un sponsor şi găsise unul potenţial în persoana lui Mahmud Haji Daryaei. Omul ăsta avea planuri. El avea nevoie de oameni. Şi pentru un motiv sau altul, nu avea deplină încredere în ai lui. Badrayn nu se mira de ce. Oricare ar fi fost motivul, era un noroc pe care nu mai trebuia să-l pună la îndoială.

– Cît de bine protejaţi sînt oamenii aştia? întrebă *mollah*-ul, mîngîindu-şi barba.

Omul ăsta nu se mai răsese de aproape douăzeci şi patru de ore.

– Foarte bine, răspunse Badrayn, observînd ceva ciudat în legătură cu această întrebare şi propunîndu-şi să reţina asta. Agenţiile din Poliţia americană sînt destul de eficiente. Problema criminalităţii din America nu are nimic de a face cu poliţia lor. Ei, pur şi simplu, nu ştiu ce să facă după ce criminalii sînt prinşi. În legătură cu preşedintele lor...?

Ali se lăsă pe spate ca să-şi întindă oasele.

– Va fi înconjurat de o echipă serios instruita de ţintaşi experţi, bine motivaţi şi total devotaţi.

Badrayn adăugă aceste cuvinte la prezentarea lui ca sa vadă dacă intervine vreo schimbare în privirea interlocutorului său. Daryaei era obosit şi se văzu o asemenea schimbare.

– De altfel, protecţia e protecţie. Procedurile sînt simple. N-aveţi nevoie să vă dau nici o instrucţiune în legătură cu asta.

– Ce îmi poţi spune despre vulnerabilitatea Americii?

– E reală. Guvernul lor se află într-o stare de haos. Dar şi pe asta o ştiţi.

– Sînt greu de evaluat americanii ăştia..., meditâ Daryaei.

– Puterea lor militară e formidabilă. Politicienii lor sînt imprevizibili, după cum cineva... pe care noi doi l-am cunoscut a descoperit, spre propria-i nenorocire. E o greşeală să-i subevaluăm. America e ca un leu adormit cu care trebuie să te porţi cu grijă şi respect.

– Cum poţi să învingi un leu?

Asta îl descumpăni pe Badrayn o secundă, două. Odată, cînd făcuse o călătorie în Tanzania – ca să sfătuiască guvernul cum să trateze cu insurgenţii – petrecuse o zi în junglă, unde fusese dus cu maşina de un colonel din serviciul de informaţii al ţării respective. Acolo dăduse peste un leu bătrîn care reuşise totuşi să omoare singur un animal. Poate că animalul era vătămat. Atunci apăru un grup de hiene şi, văzînd asta, colonelul tanzanian opri jeep-ul Zil de producţie sovietică şi-i dădu un binoclu lui Badrayn, spunîndu-i să se uite şi să afle o lecţie despre insurgenţi şi capacităţile lor. Ceea ce văzu nu avea să uite niciodată. Leul, îşi amintea el, era unul mare, probabil bătrîn, poate mai vlăguit decît în tinereţea lui, dar încă puternic şi înfricoşător la vedere, chiar şi de la o distanţă de două sute de metri, o creatură de o măreţie de netăgăduit. Hienele erau nişte fiinţe mici, ca nişte cîini care mergeau cu spatele cocoşat, într-un galop mărunt care trebuie să fi fost foarte eficient. Întîi se adunară într-un mic grup, cam la douăzeci de metri de leu, care încerca să-şi mănînce prada. Pe urmă, hienele se apropiară, formînd un cerc în jurul leului, şi, cînd una dintre ele ajungea chiar în spatele puternicei feline, se repezeau s-o muşte pe partea din spate a corpului, iar leul se întorcea şi răgea şi se trăgea cu cîţiva metri mai încolo, iar hiena se ferea repede, dar chiar şi cînd făcea asta, o alta venea în spatele leului şi îl muşca. Luate în parte, hienele nu ar fi avut mai multe şanse în faţa regelui savanei decît un om cu un cuţit luptîndu-se cu un soldat înarmat cu o mitralieră, dar, oricît se străduia, leul nu reuşea să-şi apere prada – şi nici pe sine însuşi – şi, după exact cinci minute, leul se afla în defensivă, incapabil măcar să alerge cum trebuie, fiind tot timpul urmărit de cîte o

hienă care-l mușca de testicule și îl silea să fugă într-un fel jalnic și comic, tîrîndu-se cu fundul prin iarbă, în timp ce încerca să facă față situației. Și, în cele din urmă, leul dispăru, pur și simplu, fără un răget, fără sa se uite în urma lui, în timp ce hienele luară în primire prada, scoțînd sunetele lor ciudate, ca niște hohote lătrate, ca și cum s-ar fi amuzat de uzurparea muncii animalului mai mare. Astfel, cel mare fusese învins de cei mici. Leul avea să îmbătrînească, să-și piardă puterea și, cîndva, n-avea să mai reușească să reziste unui adevărat atac, îi spusese prietenul său tanzanian; hienele îi învingeau pe toți. Badrayn se uită din nou în ochii gazdei lui.

20

O NOUĂ ADMINISTRAŢIE

Erau treizeci în Camera Estică – toţi bărbaţi, spre marea lui surprindere, însoţiţi de soţiile lor. Cînd Jack intră în sala de recepţii, privirea lui le cercetă chipurile. Unele îi plăcură, altele, nu. Cei care îi plăcură erau la fel de speriaţi ca şi el. Chipurile care-l îngrijorau pe preşedinte erau cele zîmbitoare, pline de încredere în sine.

Cum era cel mai indicat să se poarte cu ei? Nici chiar Arnie nu cunoştea răspunsul, deşi cîntărise diferite alternative. Să te porţi foarte dur şi să-i intimidezi? Sigur că da, gîndi Ryan, şi mîine ziarele vor zice c-a încercat să devină Regele Jack I. Să ia lucrurile mai uşor? Atunci vor spune că-i un neisprăvit care nu e în stare să adopte poziţia de conducător. Ryan începuse să se teamă de presă. Înainte nu era aşa de rău. Cînd era un simplu traducător, fusese în mare parte ignorat. Chiar pe vremea cînd era consilierul de la Securitatea Naţională al lui Durling, era considerat doar un om de paie. Dar acum, situaţia era cu totul alta şi cea mai mică vorbuliţă care-i ieşea din gură era răsucită pînă devenea ceea ce un ascultător sau altul ar fi vrut să spună. Washington-ul îşi pierduse de mult capacitatea de obiectivitate. Totul era politică, iar politica era ideologie, în timp ce ideologia se reducea la prejudecăţi personale, şi nu la căutarea adevărului. Unde fuseseră oamenii aştia educaţi de nu le păsa deloc de adevăr?

Problema lui Ryan era că nu avea o filozofie politică proprie. El credea în lucrurile care se puteau materializa, care produceau rezultatele promise şi puneau la punct tot ce fusese stricat. Faptul că aceste lucruri aderau la un punct de vedere politic sau altul, era mai puţin important decît efectele pe care le aveau. Ideile bune dădeau rezultate, chiar dacă unele păreau trăsnite. Ideile rele nu, deşi unele dintre ele păreau grozav de rezonabile. Dar Washington-ul nu gîndea astfel. În acest oraş, ideologiile erau fapte şi dacă ideologiile rămîneau sterile, oamenii vor nega acest lucru; iar dacă cele cu care ei nu erau de acord erau eficiente, cei care li se opuseseră nu vor admite asta niciodată, fiindcă a admite că ai greşit le repugna mai mult decît orice formă de comportament personal dubios. Erau, mai degrabă, în stare să-l nege pe Dumnezeu decît să-şi nege propriile idei. Politica trebuia să fie singurul domeniu cunoscut omului în care lumea întreprindea mari acţiuni, fără să se sinchisească prea mult de consecinţele reale şi pentru care realitatea era mult mai puţin importantă decît orice fantezie, de dreapta, de stînga sau de centru, născută în acest oraş de marmură şi cu mulţi avocaţi.

Jack privi chipurile, întrebîndu-se ce bagaj politic aduseseră o dată cu genţile pe care le purtau. Poate că era o slăbiciune că el nu înţelegea cum funcţionau toate astea, dar, în ceea ce-l privea pe el, dusese o viaţă în care greşelile provocau moartea unor oameni adevăraţi, iar, în cazul lui Cathy, îi lipseau pe oameni de vedere. Pentru Jack, victimele erau oameni cu nume şi feţe reale. Pentru Cathy, erau cei ale căror feţe le atinsese în sala de operaţii. Pentru figurile politice, ei erau abstracţiuni cu mult mai îndepărtate decît ideile ce le erau atît de dragi.

– Parc-ar fi o grădină zoologică, îi spuse Caroline Ryan, FLOTUS sau CHIRURGUL, soţului ei, sub masca unui zîmbet încîntător.

Ea venise acasă rapid – o ajutase elicopterul – tocmai la timp ca să-şi pună o rochie nouă, albă şi vaporoasă şi un colier de aur pe care i-l cumpărase Jack de Crăciun... Cu cîteva săptămîni, îşi amintea el, înainte ca teroriştii să încerce s-o ucidă pe podul de pe Route 50 din Annapolis.

– Cu grilaje de aur, răspunse soţul ei, POTUS sau SPADASINUL, aşternîndu-şi şi el pe chip un zîmbet care era tot atît de fals ca o bancnotă de trei dolari.

– Dar noi ce sîntem? întrebă ea, în timp ce senatorii numiţi le aplaudau intrarea. Leul şi leoaica? Taurul şi vaca? Păunul şi păuniţa? Sau doi iepuraşi de laborator aşteptînd să fie testat pe ei un nou şampon?

– Depinde de cine ne priveşte, iubito.

Ryan o ţinea pe soţia sa de mînă şi, împreună, se îndreptară spre microfon.

– Doamnelor şi domnilor, fiţi bine veniţi la Washington!

Ryan a fost nevoit să facă o pauză pentru un nou rînd de aplauze. Asta era un alt lucru pe care trebuia să-l înveţe. Lumea îl aplauda pe preşedinte pentru aproape orice fleac. Bine măcar că baia lui avea uşă. Bagă mîna în buzunar şi scoase cîteva cartonaşe de trei pe cinci pe care preşedinţii îşi aveau întotdeauna notate punctele discursului. Cartonaşele fuseseră pregătite de Callie Weston şi literele de mînă erau destul de mari ca să nu mai aibă nevoie de ochelari de citit. Chiar şi aşa ajunsese să se aştepte la o durere de cap. Îl durea în fiecare zi capul de atîta citit.

– Ţara noastră are unele nevoi şi nu dintre cele uşoare. Vă aflaţi aici pentru aceleaşi motive ca şi mine. Aţi fost numiţi în nişte posturi. Aveţi slujbe la care mulţi dintre voi nu s-au aşteptat niciodată şi pe care unii dintre voi nu şi le-au dorit niciodată.

Asta era o măgulire deşartă, dar din genul celor pe care oamenii le ascultau cu plăcere sau, mai exact, le plăcea să fie văzuţi că le ascultă, pe camerele C-SPAN din colţurile încăperii. Erau, poate, trei persoane în încăpere care nu erau politicieni de carieră şi unul dintre aceştia era un guvernator care jucase „dă-mi ca să-ţi dau" cu locţiitorul de guvernator, aşa că venise la Washington pentru un mandat de senator din partea unui alt partid. Acesta era un viraj despre care ziarele abia începuseră să scrie. Politica Senatului se va schimba ca urmare a prăbuşirii avionului 747; controlul asupra a treizeci şi două din statele Americii nu concordase cu structura Congresului.

– Asta este bine, le spuse Ryan. Există o lungă şi venerabilă tradiţie privind cetăţenii în serviciul naţiunii lor, care durează cel

puţin de pe vremea lui Cincinnatus, cetăţeanul roman care a răspuns de multe ori chemării ţării sale, după care s-a întors la ferma lui, la familia şi la munca lui. Unul dintre marile noastre oraşe şi-a primit numele în memoria acelui om, adăugă Jack, salutînd din cap pe un nou senator din Ohio – locuinţa lui era la Dayton, ceea ce era destul de aproape.

– Nu v-aţi afla aici dacă nu aţi fi înţeles care sînt aceste nenumărate nevoi. Dar adevăratul meu mesaj către voi, astăzi, este că trebuie să lucrăm împreună. Nu avem timp şi ţara noastră nu are timp ca noi să ne certăm şi să ne ridicăm unul împotriva altuia.

A fost iar nevoit să facă o pauză din cauza aplauzelor. Plictisit de întîrziere, Ryan reuşi totuşi să se uite la lume cu un zîmbet şi făcu un semn din cap de mulţumire.

– Domnilor senatori, veţi constata că sînt un om cu care se lucrează uşor. Uşa mea vă e întotdeauna deschisă, ştiu să răspund la telefon, iar drumul va fi valabil în ambele direcţii. Voi discuta orice problemă, voi asculta orice punct de vedere. Nu există nici un fel de reguli în afara Constituţiei pe care am jurat să o menţin, să o protejez şi să o apăr. Lumea din care veniţi, cea de dincolo de Interstate 495, se aşteaptă ca noi să rezolvăm treburile. Nu se aşteaptă să fim realeşi. Se aşteaptă să muncim pentru ei cît putem de bine. Noi muncim pentru ei, nu ei pentru noi. Avem datoria să obţinem nişte succese pentru ei. Robert E. Lee a spus odată că „datorie" este cuvîntul cel mai minunat din limba noastră. Este chiar mai frumos şi mai important acum, fiindcă nici unul dintre noi nu a fost ales în funcţia lui. Noi reprezentăm poporul unei democraţii, dar în cazul fiecăruia dintre noi, am ajuns aici într-un fel care, pur şi simplu, nu era de aşteptat să se întîmple. Deci, mai mare este datoria noastră personală de a ne juca rolurile în cel mai bun fel posibil?

Alte aplauze.

– Nu există încredere mai mare decît aceea pe care soarta ne-a hărăzit-o. Noi nu sîntem nobili medievali blagosloviţi prin naştere cu rang înalt şi cu mare putere. Noi sîntem servitorii, nu stăpînii acelora al căror consimţămînt ne dă puterea pe care o avem. Noi continuăm tradiţia unor giganţi. Henry Clay, Daniel Webster, John Calhoun şi atîţia alţii, membri ai camerei Congresului, trebuie să

fie modelele noastre. „În ce stare se află America?" se spune că a întrebat Webster din mormînt. Noi vom hotărî acest lucru. America e în mîinile noastre. Lincoln a spus că ea e ultima şi cea mai frumoasă speranţă a omenirii şi, în ultimii douăzeci de ani, America a adeverit spusele celui de al şaisprezecelea preşedinte. America este încă un experiment, o idee colectivă, o colecţie de reguli numite Constituţie căreia noi toţi, din interiorul şi din exteriorul Beltway-ului, îi datorăm supunere. Ceea ce ne deosebeşte pe noi de alţii este acel concis document. America nu e o bucată de pămînt şi stînci între două oceane. America este o idee şi un tezaur de principii pe care noi toţi le respectăm. Prin asta sîntem diferiţi de alţii şi prin credinţa pe care o avem faţă de aceste lucruri; noi care ne aflăm în această încăpere putem fi siguri că ţara pe care o vom preda urmaşilor noştri va fi la fel ca aceea încredinţată nouă, poate mai bună.

Iar acum – Ryan întoarse capul către Judecătorul Suprem al Curţii de Apel a Statelor Unite de la Tribunalul IV, cel mai în vîrstă judecător de apel al naţiunii, care venise de la Richmond – a sosit momentul să te alături echipei.

Judecătorul William Staunton veni la microfon. Toate soţiile de senatori aveau în mînă cîte o Biblie şi fiecare senator numit îşi puse mîna stîngă pe ea, ridicînd cealaltă mînă.

– Eu... spuneţi-vă numele...

Sub privirile lui Ryan, noii senatori depuseră jurămîntul, conform legii. Spectacolul cel puţin era solemn. Fiecare pronunţă jurămîntul. Cîţiva dintre noii legislatori sărutară Biblia, fie din convingere religioasă, fie pentru că se aflau aproape de camerele de filmat. Apoi îşi sărutară soţiile, dintre care cele mai multe străluceau de fericire. Toţi îşi traseră răsuflarea, apoi se priviră între ei, în timp ce personalul Casei Albe intră în încăpere cu băuturi, imediat după ce camerele de luat vederi se opriră, căci acum începea munca propriu-zisă. Ryan îşi luă un pahar de Perrier şi păşi spre mijlocul încăperii, zîmbind în ciuda oboselii şi a lipsei de rutină în domeniul politicii.

Din nou se făcură fotografii. Serviciile de securitate de la aeroportul din Khartoum nu deveniseră mai eficiente şi, de data

asta, trei ofițeri de informații americani fotografiau oamenii care coborau scările. Toată lumea din jur era surprinsă că nici un ziarist nu se lămurise cum stăteau lucrurile. Un șir de mașini oficiale – probabil întreaga dotare a acestei națiunii sărace – Îi alungă pe vizitatori din calea lor. Cînd procesul se încheie, avionul de linie 737 se întoarse spre est și spionii porniră cu mașinile spre ambasadă. Alți doi dintre ei au fost cazați la locuințele destinate generalilor irakieni – această bîrfă fusese transmisă de omul de contact al șefului stației din Ministerul de Externe Sudanez. După ce se făcură aceste fotografii, ceilalți ofițeri luară și ei mașinile spre serviciu și, în camera obscură a ambasadei, clișeele au fost prelucrate, mărite și expediate prin fax via satelit. La Langley, Bert Vasco recunoscu fiecare chip, ajutat de doi ofițeri de la C.I.A. și de o colecție de fotografii de arhivă din dosarele Agenției.

– Ăștia sînt, spuse ofițerul de la Departamentul de Stat. Întreaga conducere militară. Dar nici un civil din Partidul Baas.

– Deci, știm cine sînt țapii ispășitori.

Cel ce spusese asta era Ed Foley.

– Da, răspunse Mary Pat, dînd din cap. Asta le dă o șansă ofițerilor superiori supraviețuitori să-i aresteze, să-i „prelucreze" și să-și arate loialitatea față de noul regim. Ce rahat! spuse ea în concluzie. Prea repede...

Șeful ei de stație de la Riad era gata îmbrăcat, dar nu avea unde să se ducă. Același lucru se întîmpla și cu diplomații saudiți care alcătuiseră în grabă un program de înlesniri fiscale pentru noul regim irakian prezumptiv. Acum se va dovedi inutil.

Ed Foley, noul D.C.I. desemnat, dădu din cap cu admirație.

– N-aș fi crezut că sînt în stare de asta. Să-l omoare pe amicul nostru, înțeleg, dar să obțină conducerea atît de repede și de ușor, cine s-ar fi gîndit la asta?

– Ai dreptate, domnule Foley, a fost de acord Vasco. Cineva trebuie să fi manipulat afacerea, dar cine?

– Haideți, bîzîiți, albine lucrătoare! le spuse Ed Foley ofițerilor de la birou, cu un zîmbet strîmb. Dați din voi tot ce puteți.

Arăta ca un fel de ciorbă scîrboasă, sîngele omenesc înnegrit şi terciul din rinichi de maimuţă, zăcînd, acolo, în tăvi de sticlă, sub iluminaţia slabă, voalată, care nu lăsa lumina ultravioletă să distrugă virusurile. Nu era mare lucru de făcut în momentul ăsta, în afară de monitorizarea condiţiilor de mediu, lucru pe care-l făceau nişte instrumente simple. Moudi şi directorul intrară, îmbrăcaţi în echipamente de protecţie, ca să verifice chiar şi camerele de cultură sigilate. Două treimi din sîngele lui Jean Baptiste era acum congelat, în eventualitatea că se va întîmpla vreun accident la primul lor efort de a reproduce virusul Ebola Mayinga. Verificară, de asemenea, sistemul de ventilaţie în mai multe trepte al încăperii, căci acum clădirea devenise, cu adevărat, o uzină a morţii. Precauţiile aveau un aspect dublu. În timp ce în această încăpere se făceau eforturi pentru a-i crea virusului un loc propice îmnulţirii, chiar de cealaltă parte a uşii, sanitarii militari pulverizau fiecare milimetru pătrat ca să se asigure că nimic nu se va răspîndi în afară; virusul era, astfel, izolat şi protejat chiar de dezinfectant. Aerul care pătrundea în camerele de cultură trebuia să fie filtrat cu grijă, aşa încît, în efortul lor de a-şi proteja viaţa, oamenii din clădire să nu ucidă ceea ce i-ar fi putut ucide pe ei, dacă făceau vreo greşeală.

– Deci, crezi, într-adevăr, că această specie se poate propaga prin aer?

– După cum ştii, specia Ebola Zair Mayinga şi-a luat numele după cel al unei infirmiere care a fost infestată, în ciuda tuturor măsurilor de protecţie convenţionale. Pacientul Doi – îşi dăduse seama că era mai uşor să nu-i pronunţe numele – era o infirmieră cu experienţă în problemele legate de Ebola; nu făcuse injecţii nimănui şi nu-şi dădea seama cum contractase virusul. Deci, pot spune că da, acest lucru e posibil.

– Asta ar fi util, şopti directorul, atît de încet, încît doctorul mai tînăr abia-l auzi. Dar gîndul era destul de clar.

– Puteam testa asta, adăugă bărbatul mai în vîrstă.

Pentru el, o să fie mai uşor. Măcar el nu-i cunoscuse pe oamenii aceia după nume. Se întreba dacă avea dreptate în legătură cu virusul. E posibil ca Pacientul Doi să fi făcut o greşeală şi să fi uitat? Nu, nu făcuse. El îi examinase corpul să vadă dacă are

urme de înţepături, aşa cum avusese sora Maria Magdalena şi nici nu era de crezut că îngurgitase secreţii ale tînărului Benedict Mkusa. Deci, ce însemnau toate astea? Că specia Mayinga supravieţuia în aer o scurtă perioadă de timp şi asta însemna că ei dispuneau de o armă potenţială pe care nu o cunoscuse nimeni pînă atunci, mai groaznică decît armele nucleare şi decît armele chimice. Era o armă care se putea reproduce şi putea fi răspîndita de propriile victime, de la una la alta, pînă cînd, la un moment dat, epidemia se epuiza. Sigur că se va epuiza. Aşa se întîmplase cu toate epidemiile. Trebuia să se epuizeze, nu-i aşa?

Nu-i aşa?

Moudi ridică mîna să-şi frece bărbia, un gest contemplativ oprit brusc de masca de plastic. El nu ştia răspunsul la întrebarea asta. În Zair şi în alte cîteva ţări africane afectate de această boală odioasă, erupţiile bolii, oricît de înfricoşătoare ar fi fost, se epuizau toate – în ciuda condiţiilor de mediu ideale care protejau şi întreţineau speciile de virus. Dar, de cealaltă parte a ecuaţiei se aflau natura primitivă a Zairului, drumurile îngrozitoare şi absenţa unui transport eficient. Boala ucidea oamenii înainte ca ei să ajungă prea departe. Boala mătura sate întregi, dar altceva nu făcea. Nimeni n-ar fi putut să spună ce s-ar întîmpla într-o ţară avansată. Teoretic, cineva putea să infecteze pasagerii unui întreg avion, să zicem un zbor internaţional spre Aeroportul Kennedy. Călătorii ar fi părăsit un avion şi s-ar fi urcat în altele. Poate ar răspîndi boala prin tuse sau strănuturi imediat, sau poate nu. De fapt, nu avea importanţă. Mulţi dintre ei vor zbura din nou cu avionul după cîteva zile, întrebîndu-se dacă nu cumva aveau gripă, şi vor putea să transmită virusul şi să infecteze mai multă lume.

Întrebarea: „Cum se răspîndeşte o epidemie?" depindea de timp şi de ocazii, mai mult decît de orice altceva. Cu cît depăşea mai repede focarul şi cu cît erau mai rapide modalităţile de călătorie, cu atît mai iute se răspîndea boala în cadrul unei populaţii. Existau metode matematice, dar toate erau teoretice, dependente de o multitudine de variabile individuale, fiecare capabilă să influenţeze întreaga ecuaţie a pericolului prin cel puţin un ordin de mărime. A spune că epidemia va dispărea cu

timpul era ceva corect. Întrebarea era: cît de repede? Asta ar hotărî numărul de oameni infectaţi înainte ca măsurile de protecţie să dea rezultate. O epidemie de unu la sută, sau de zece la sută, ori de cincizeci la sută? America nu era o societate provincială. Toată lumea intra în relaţie cu ceilalţi. Un virus care se transmitea, într-adevăr, prin aer cu o perioadă de incubaţie de trei zile... Moudi nu cunoştea nici un exemplu de acest fel. Epidemia mortală cea mai recentă din Zair, la Kikwit, ucisese mai puţin de trei sute de oameni şi începuse cu un nefericit de tăietor de lemne, trecînd apoi la familia şi la vecinii lui. Deci, şmecheria era dacă doreai să creezi o epidemie mai mare, să măreşti numărul de cazuri index. Dacă puteai face asta, izbucnirea iniţială a Ebolei Zair Mayinga America putea fi atît de mare, încît să invalideze măsurile de control convenţionale. Se va răspîndi nu de la un om şi de la o familie, ci de la sute de indivizi şi familii – sau mii! Apoi, următorul salt de generaţie ar implica sute de mii. În acel moment, americanii îşi vor da seama că se petrece ceva rău, dar va avea loc încă un salt de generaţie şi ordinul de magnitudine al bolii va fi şi mai mare, poate de milioane. În acel punct, ajutoarele medicale ar fi depăşite.

S-ar putea să nu existe nici o posibilitate de stopare. Nimeni n-ar cunoaşte posibilele consecinţe ale unei infecţii deliberate în masă într-o societate foarte dinamică. Implicaţiile pot fi, într-adevăr, globale. Dar, poate, nu. Aproape sigur, nu, gîndi Moudi, privind prin plasticul măştii tăvile din sticlă conţinînd culturile în spatele cărora se aflau panouri de sticlă. Prima generaţie a acestui virus provenea de la un animal-gazdă necunoscut şi ucisese un băiat. A doua generaţie luase viaţa unei singure victime, datorită sorţii, norocului şi priceperii lui medicale. A treia generaţie va creşte sub ochii lui. Cît de mult se va răspîndi aceasta nu se ştia, dar generaţiile a patra, a cincea, a şasea şi poate chiar a şaptea vor hotărî soarta unei întregi ţări care, întîmplător era duşmanul ţării sale.

Acum era uşor. Jean Baptiste avusese un chip, o voce şi o viaţă care intrase în contact cu a lui. El nu putea să mai facă o asemenea greşeală încă o dată. Ea fusese o necredincioasă, dar o fiinţă virtuoasă; acum se afla alături de Allah, căci Allah era, cu

adevărat, îndurător. El se rugase pentru sufletul ei şi cu siguranţă că Allah plecase urechea la rugăciunile lui. Puţini oameni din America sau de oriunde puteau fi atît de virtuoşi cum fusese ea, dar el ştia bine că americanii urau ţara lui şi nu aveau încredere în religia lui. Ei puteau să aibă nume şi chipuri, dar el nu-i vedea şi nu-i va vedea niciodată; se aflau cu toţii la zece mii de kilometri depărtare, iar televizorul putea fi închis uşor.

– Da, încuviinţă Moudi. Testarea va fi destul de uşoară.

– Cum să vă spun, zise George Winston, adresîndu-se unui grup de trei noi senatori, dacă guvernul federal ar produce maşini, o autofurgonetă Chevy ar costa optzeci de mii de dolari şi ar trebui să se oprească la fiecare zece străzi ca să-şi încarce rezervorul. Voi, băieţi, vă pricepeţi la afaceri. Şi eu la fel. Noi ştim să facem treaba mai bine.

– Lucrurile stau chiar atît de prost? întrebă senatorul mai în vîrstă din Connecticut (în ordine alfabetică).

– Pot să vă arăt cifrele comparative ale productivităţii. Dacă Detroit-ul ar merge aşa, am conduce cu toţii maşini japoneze, răspunse Winston, înfigîndu-şi degetul în pieptul interlocutorului său şi gîndindu-se să se descotorosească de maşina lui Mercedes 500 S.E.L. sau, măcar, să o ţină o vreme în garaj.

– E ca şi cum am folosi o singură maşină de poliţie în toată zona de est a Los Angeles-ului, le spunea Tony Bretano altor cinci senatori, doi dintre ei din California. Nu am destule forţe ca să rezolv un C.R.M. Adică un conflict regional major, explică el noilor senatori şi soţiilor lor. Şi ni se cere, cel puţin pe hîrtie, să fim capabili să rezolvăm două în acelaşi timp, plus o misiune de menţinere a păcii în altă parte. Bine. E bine; ce doresc eu la Apărare este şansa de a ne reorganiza forţele în aşa fel, încît infanteria să fie cea mai importantă, iar restul efectivelor să o sprijine, şi nu invers. Contabilii şi avocaţii sînt utili, dar ne ajung cei pe care-i avem la Ministerul de Finanţe şi la cel de Justiţie. Partea de guvern care mă interesează pe mine este poliţia şi nu sînt destui poliţişti pe stradă.

– Dar cu ce fonduri plătim toate astea? întrebă senatorul de Colorado, care era cel mai tînăr.

Senatorul mai în vîrstă din Statul Rocky Mountain colectase fonduri la Golden în noaptea aceea.

– Pentagonul nu este bursă de locuri de muncă. Nu trebuie să uităm asta. Ei bine, săptămîna viitoare voi avea o evaluare completă a ceea ce ne trebuie, după care mă voi duce pe colina Capitoliului şi vom stabili împreună cum ne vom realiza planul cu cele mai reduse costuri posibile.

– Vezi, ce-ţi spuneam eu? făcu Arnie van Damm în şoaptă, trecînd în spatele lui Ryan. Lasă-i pe ei să facă toate astea. Tu păstrează-ţi doar un aer zîmbitor!

– Aţi avut dreptate cînd aţi făcut aceste afirmaţii, domnule preşedinte, se prefăcu a crede noul senator din Ohio, sorbînd din burbonul său cu apă, după ce se asigură că nu se mai filma. Ştiţi, odată, cînd eram la şcoală, am scris o mică lucrare la istorie despre Cincinnatus, şi...

– De fapt, tot ce avem de făcut este să dăm întîietate ţării, îi răspunse Jack.

– Cum reuşiţi să vă îndepliniţi sarcinile... Vreau să zic..., întrebă soţia senatorului mai în vîrstă din Wisconsin,... şi să vă ocupaţi în acelaşi timp de chirurgie?

– Şi să predau, ceea ce este şi mai important, răspunse Cathy, dînd din cap, gîndindu-se ce bine ar fi fost să fie în camera de sus şi să-şi întocmească notele despre pacienţi.

De fapt, mai avea răgaz şi în timpul drumului cu elicopterul de a doua zi.

– Niciodată nu o să încetez să-mi îndeplinesc munca. Eu le redau orbilor vederea. Uneori, scot singură bandajele şi expresia de pe chipurile lor este cel mai minunat lucru de pe lume. Cel mai minunat, repetă ea.

– Chiar şi decît mine, iubito? zise Jack, înconjurîndu-i umerii cu braţul.

„Asta ar putea să facă impresie bună", gîndi el. „Cucereşte-i", îi spuseseră Arnie şi Callie.

Procesul începuse deja. Colonelul care primise sarcina de a-i păzi pe cei cinci preoţi mahomedani îi urmase în moschee unde, impresionat de moment, se rugase alături de ei. La sfîrşitul

rugăciunilor, cel mai în vîrstă dintre ei îi adresase cîteva cuvinte, calm şi politicos, referindu-se la un pasaj din Sfîntul Coran, pentru a stabili un punct de vedere comun. Colonelul îşi aminti de tinereţea lui şi de propriul tată, un om credincios şi cinstit. Aşa se obişnuia în relaţiile cu oamenii, indiferent de loc sau de cultură. Îi încurajai să vorbească, le descifrai spusele şi găseai calea potrivită pentru continuarea conversaţiei. *Mollah*-ul, care fusese membru al clerului iranian timp de peste patruzeci de ani, dăduse sfaturi oamenilor în legătură cu credinţa şi necazurile lor în tot acest timp, aşa că nu-i era greu să stabilească o relaţie cu cel care-l luase în captivitate, un om care se presupunea că se jurase să-l ucidă pe el şi pe ceilalţi patru tovarăşi ai săi, în caz că primea asemenea ordine de la superiorii lui. Dar, alegînd un om socotit credincios, generalii care plecaseră făcuseră o alegere puţin prea înţeleaptă, căci oamenii care dovedesc o adevărată loialitate sînt oameni cu principii şi astfel de oameni sînt întotdeauna sensibili la idei ce se dovedesc a fi mai bune decît cele la care aderaseră ei. O adevărată întrecere nu poate exista. Islamul era o religie cu o istorie îndelungată şi respectabilă, nici unul dintre aceste atribute nefiind asociate cu regimul în dispariţie pe care colonelul se jurase să-l susţină.

– Trebuie să fi fost foarte greu să lupţi în mlaştini, îi spuse *mollah*-ul cîteva minute mai tîrziu, cînd conversaţia ajunsese la relaţiile dintre cele două ţări islamice.

– Războiul este un lucru rău. Mie nu mi-a făcut niciodată plăcere să ucid, recunoscu colonelul.

Se simţea ca un catolic la spovedanie şi, deodată, ochii i se umplură de lacrimi şi începu să povestească întîmplări trăite de-a lungul anilor. Îşi dădea seama că, deşi nu găsise nici o plăcere în asta, îşi întărise inima şi, în cele din urmă, nu-i mai deosebea pe inocenţi de vinovaţi, pe drepţi de corupţi şi făcuse ceea ce i se ceruse, fiindcă i se ceruse, nu fiindcă asta fusese calea dreaptă. Acum îşi dădea seama.

– Omul se prăbuşeşte adesea, dar, aşa cum grăieşte Profetul, putem oricînd să ne găsim calea către Dumnezeul îndurător. Oamenii uită aceste îndatoriri, dar Allah nu le uită niciodată pe ale Lui.

Îi atinse brațul ofițerului.

– Cred că rugăciunile tale de astăzi nu s-au încheiat. Ne vom ruga împreună lui Allah și împreună vom afla pacea sufletului tău.

După aceea, lucrurile începură, într-adevăr, să devină foarte simple. Aflînd că generalii părăseau țara chiar acum, colonelul găsi două motive bune de cooperare. El nu voia să moară. Era destul de domic să urmeze voia Dumnezeului său ori să rămînă în viață și să fie de folos. Ca să-și demonstreze credința, adună două companii de soldați ca să-i întîlnească pe preoți și să primească ordine de la ei. Pentru soldați era foarte simplu. Tot ce aveau ei de făcut era să urmeze ordinele ofițerilor. Cealaltă alternativă nu-i trecuse prin cap nici unuia din ei.

La Bagdad se iviseră zorile. Ușile a vreo douăzeci de case au fost deschise cu lovituri de picior. Pe unii locatari îi găsiră treji. Alții dormeau somnul beților. Unii își făcuseră bagajele ca să plece și încercau să găsească un loc unde să se ducă și un mijloc de a ajunge acolo. Toți înțeleseseră puțin prea tîrziu ce se petrecea în jurul lor, într-un loc unde o greșeală de o clipă reprezenta diferența dintre viața prosperă și o moarte violentă. Puțini rezistau și singurul om care fusese cît pe ce să reușească asta a fost aproape despicat în două, împreună cu soția lui, de gloanțele unui AK-47. Cei mai mulți au fost scoși desculți din casele lor și băgați în niște camioane care-i așteptau, cu capetele aplecate spre caldarîm, conștienți de felul cum această dramă avea să se sfîrșească pentru ei.

Aceste circuite radio nu erau cifrate, și semnalele V.H.F. erau monitorizate, de data asta, la STORM TRACK, care se afla mai aproape de Bagdad. Se pronunțară nume, repetate, în fiecare caz, în vreme ce echipele de recepție raportau dispecerilor lor, ceea ce simplifica viața pentru echipele ELINT din apropierea frontierei și din Centrul Militar Regele Khalid. Ofițerii de serviciu contactară supraveghetorii și expedierile prioritare CRITIC au fost transmise prin satelit.

Ryan tocmai îi condusese pe ultimii dintre noii senatori la uşă cînd Andrea Price se apropie de el.

– Pantofii ăştia m-au terminat, şi am de făcut o procedură la..., spuse Cathy, dar se opri brusc.

– Tocmai recepţionăm raportul FLASH, domnule.

– Irakul? întrebă Jack.

– Da, domnule preşedinte.

Preşedintele îşi sărută soţia:

– Mă întorc repede.

Lui Cathy nu-i rămase altceva de făcut decît să se îndrepte către lift, unde un membru al personalului aştepta s-o ducă pe Prima Doamnă sus. Copiii trebuia să fie deja în pat. Îşi făcuseră lecţiile, poate, cu ajutorul bodiguarzilor lor. Jack o luă la dreapta, porni jos pe scări, apoi iar la dreapta şi la stînga ca să iasă din clădire, după care intră în Aripa de Vest şi în Biroul pentru Urgenţe.

– Hai, dă-i drumul! ordonă preşedintele.

– A început, spuse Ed Foley, cu ochii pe monitorul de pe perete.

Tot ce puteau să facă era să privească.

Televiziunea naţională irakiană întîmpină o nouă zi şi o nouă realitate. Acest lucru se dovedi cînd prezentatorii îşi începură programul zilnic cu o invocare a numelui lui Allah; nu era pentru prima oară, dar niciodată n-o făcuseră cu o fervoare atît de mare.

– Dă-mi să văd chestia asta religioasă; asta vreau acum, spuse sergentul major principal de la PALM BOWL, căci transmisia era naţională, reluată de emiţătorii din apropiata Basra.

Întoarse capul şi făcu semn cu mîna.

– Maiorul Sabah?

– Da, şefule, da, răspunse ofiţerul kuwaitian, dînd din cap, în timp ce se stabilea transmisia.

El nu prea avusese îndoieli nici pînă atunci. Superiorii lui îşi exprimaseră rezervele. Aşa făceau întotdeauna, nu simţeau niciodată la fel de bine pulsul inamicului ca maiorul, gîndind politic, şi nu în funcţie de unele idei. Îşi verifică ceasul. Peste două ore vor apărea în birourile lor, conform rutinei obişnuite de

dimineaţă, dar asta nu conta acum. Graba n-ar fi schimbat nimic. Zăgazul se rupsese şi apa va năvăli peste tot. Trecuse vremea cînd o puteai opri, presupunînd că o astfel de şansă existase vreodată.

Militarii irakieni preluaseră puterea, se spunea la ştirile TV. Anunţul a fost făcut ca şi cum situaţia era una originală. Se formase un consiliu al justiţiei revoluţionare. Cei vinovaţi de crime împotriva poporului (un termen bun la toate, care nu însemna mare lucru, dar era înţeles de orice om) erau arestaţi şi aveau să se confrunte cu judecata concetăţenilor lor. Naţiunea avea nevoie de calm, mai mult decît de orice altceva, se spunea la televizor. Ziua de azi va fi de sărbătoare naţională. Numai cei angajaţi la serviciile publice esenţiale trebuia să se ducă la serviciu. Restul cetăţenilor ţării erau sfătuiţi să considere această zi drept una de rugăciune şi de împăcare. Noul regim le făgăduia pace. Restul lumii va avea o zi întreagă ca să se gîndească la asta.

Daryaei se gîndise deja mult la asta. Reuşise să doarmă trei ore înainte de a se trezi pentru rugăciunile de dimineaţă. Observase că, pe măsură ce îmbătrînea, avea din ce în ce mai puţină nevoie de somn. Poate că trupul înţelegea asta: acum, cînd îi rămăsese mai puţin timp, nu mai avea vreme de odihnă, deşi pentru vise avea, iar el visase lei în primele ore ale zilei. Lei morţi. Leul fusese şi simbolul regimului şahului şi cu siguranţă că Badrayn avusese dreptate. Leii pot fi ucişi. Cei adevăraţi îşi avuseseră cîndva sălaşul în Iran, în Persia străveche, şi fuseseră vînaţi pînă la dispariţie în vremurile de demult. Cei simbolici, dinastia Pahlavi, fuseseră, de asemenea, eradicaţi, printr-o combinaţie de răbdare şi cruzime. Jucase şi el un rol în toate astea. Nu fusese întotdeauna plăcut. El hotărîse şi supraveghease o atrocitate, bombardarea unui teatru aglomerat, plin de oameni pe care-i interesa mai mult decadenţa occidentală decît credinţa lor islamică. Se prăpădiseră sute de o moarte oribilă – dar... fusese necesar, o parte necesară a campaniei menite să aducă această ţară şi acest popor îndărăt la Calea cea Adevărată şi, deşi regreta incidentul şi se rugase adesea pentru ispăşirea păcatului de a fi luat acele vieţi, de fapt nu-i părea rău de cele întîmplate. El era

un instrument al Credinţei şi chiar şi Sfîntul Coran vorbea despre necesitatea războiului, Războiul Sfînt pentru apărarea Credinţei.

Un alt dar pe care Persia (după alţii, India) îl făcuse lumii era jocul de şah pe care-l învăţase cînd era copil. Pînă şi cuvîntul referitor la sfîrşitul jocului, şah mat, venea de la persanul *shah mat* – „regele este mort" – un lucru la realizarea căruia contribuise şi el în viaţa reală şi, cu toate că Daryaei încetase de mult să mai joace simple jocuri, îşi amintea că un jucător bun calcula nu mutare, după mutare, ci patru sau chiar mai multe mutări în avans. O problemă în şah, ca şi în viaţă, era că următoarea mutare putea uneori să fie prevăzută, mai ales cînd celălalt jucător era priceput – ar fi fost riscant să-ţi închipui că nu era astfel. Dar jucînd în avans, era mult mai greu să prevezi ce urma să se întîmple, pînă la sfîrşit, cînd adversarul putea avea o viziune clară, dar făcea o manevră în afara poziţiei şi, lipsit de jucători, putere şi opţiuni, nu avea ce face decît să iasă din joc. Asta fusese situaţia în Irak pînă în dimineaţa aceasta. Celălalt jucător – de fapt, mai mulţi – renunţase şi fugise, iar Daryaei fusese încîntat să îngăduie asta. Era şi mai plăcut cînd celălalt jucător nu putea fugi, dar problema era să cîştigi, nu să obţii o satisfacţie, şi ca să cîştigi trebuia să gîndeşti în avans şi mai rapid decît celălalt, aşa încît următoarea mutare să fie o surpriză, iar celălalt să se simtă hărţuit şi încolţit, să fie silit să-şi ia un răgaz ca să reacţioneze şi, într-un joc de şah ca şi în viaţă, timpul era limitat. Totul ţinea de minte, nu de trup.

Pare-se că aşa se întîmpla şi cu leii. Chiar şi un animal atît de puternic putea fi încolţit de fiinţe neînsemnate, dacă momentul şi locul erau bine alese şi acestea erau atît învăţămintele, cît şi îndatoririle momentului. Terminîndu-şi rugăciunile, Daryaei îl chemă pe Badrayn. Bărbatul mai tînăr era un tactician şi un culegător de informaţii iscusit. El avea nevoie de îndrumarea cuiva instruit în strategie şi, dacă era bine ghidat, avea să fie cu adevărat folositor.

În concluzie, se hotărîse, după discuţii de o oră cu experţii în conducere ai ţării lui, că preşedintele nu putea face absolut nimic. Următoarea mişcare era, pur şi simplu, să aştepţi, să priveşti şi să

vezi. Orice cetățean putea face asta, dar cei mai mari experți ai Americii puteau să aștepte, să privească și să vadă ceva mai multe decît oricine altcineva sau, cel puțin, așa le plăcea să creadă. Toate acestea vor fi făcute în numele președintelui, bineînțeles, așa că Ryan ieși din Biroul pentru Urgențe, urcă scările și, cînd se află afară, văzu cum o ploaie abundentă, rece cădea pe pajiștea din sud, dincolo de pasajul acoperit. În așteptarea lui martie, ziua următoare se anunța a fi vijelioasă; era o vreme tipică, cînd instabilă, cînd calmă. Acum părea doar mohorîtă, dar ploaia era bine venită pentru pămîntul ce-și revenea după iarna rece și aspră.

– Asta o să topească ultima zăpadă, spuse Andrea Price, mirîndu-se și ea că i se adresase șefului ei nepoftită.

Ryan întoarse capul spre ea și zîmbi:

– Dumneata muncești mai din greu decît mine, agent Price, și ești...

– Femeie? întrebă ea cu un zîmbet obosit.

– Mi-am dat de gol misoginismul. Te rog să mă scuzi! Regret. Mă gîndeam doar c-aș fuma o țigară... Cathy m-a pisat pînă m-am lăsat. De mai multe ori, recunoscu Jack cu umor. Nu-i ușor să fii însurat cu o doctoriță.

– Oricum, nu-i ușor să fii căsătorit.

Price era măritată cu profesia ei și cele două legături nereușite pe care le avusese dovedeau asta. Problema ei, dacă putea fi numită o problemă, era că fusese la fel de devotată datoriei, pe cît se poate presupune că trebuia să-i fie unui bărbat. Era un fapt destul de simplu, dar pe care nu reușiseră să-l înțeleagă, mai întîi un avocat și, mai tîrziu, directorul unei agenții de publicitate.

– De ce facem noi asta, Andrea? întrebă Ryan.

Nici agenta specială Price nu știa. Președintele reprezenta pentru ea, în mod automat, un fel de tată. El era omul de la care te așteptai să primești răspunsurile la toate întrebările, dar, după ani, petrecuți la Secția Detalii, ajunsese la o altă părere. Tatăl ei cunoștea toate răspunsurile sau, cel puțin, așa i se păruse cînd fusese mai tînăr. Crescuse, își încheiase studiile, intrase în Serviciu, urcase rapid pe o scară abruptă și alunecoasă, și, în timpul ăsta rătăcise, într-un fel, drumul în viață. Acum era la apogeul carierei, alături de „tatăl" națiunii ca să descopere că viața nu le

îngăduia oamenilor să afle ceea ce doreau şi aveau nevoie să afle. Munca ei era destul de grea. A lui era infinit mai grea şi poate că era mai bine ca preşedintele să fie altcineva decît domnul cumsecade şi respectabil care era John Patrick Ryan. Poate că un ticălos ar fi supravieţui mai uşor aici...

– N-ai nici un răspuns? făcu Ryan, zîmbind ploii. Cred c-ar fi normal să spui că cineva trebuie să acţioneze. Sfinte Doamne, tocmai acum am încercat să-i cuceresc pe treizeci de senatori noi. Înţelegi? Să-i cuceresc, repetă Jack. Ca şi cum ei ar fi fost fete sau aşa ceva, iar eu aş fi fost un anume gen de bărbat, dar eu nu mă pricep deloc la şmecheria asta împuţită.

Tăcu brusc şi dădu din cap mirat şi el de ceea ce spusese:

– Îmi pare rău, scuză-mă!

– E-n regulă, domnule preşedinte. Am mai auzit vorba asta, chiar şi de la alţi preşedinţi.

– Cui să te adresezi? întrebă Jack. Pe vremuri, mă adresam tatălui meu, preotului meu, lui James Greer, cînd lucram pentru el, lui Roger, pînă acum cîteva săptămîni. Acum toţi apelează la mine. Ştii, la Quantico, la Şcoala Centrală de Ofiţeri mi s-a spus că, atunci cînd eşti într-un post de comandă, te poţi simţi singur. Zău că nu glumeau! Nu glumeau deloc.

– Aveţi o soţie grozavă, domnule, preciză Price cu invidie faţă de amîndoi.

– Întotdeauna te aştepţi să existe cineva mai deştept decît tine. O persoană la care apelezi cînd te îndoieşti de ceva. Acum vin toţi la mine. Eu nu sînt destul de deştept pentru asta.

Ryan făcu o pauză, realizînd abia atunci ce-i spusese Price!

– Ai dreptate, dar e destul de ocupată şi nu trebuie s-o mai încarc şi cu problemele mele.

Price se hotărî să rîdă:

– Sînteţi misogin, şefule.

Asta îl făcu să dea brusc din cap.

– Te rog să mă scuzi, doamna Price! spuse Ryan pe un ton care părea supărat, pînă în clipa cînd a fost urmat de un hohot de rîs prezidenţial. Vezi să nu afle presa că am spus asta.

– Domnule, eu nu le divulg reporterilor intimităţile.

Preşedintele căscă:

– Care-i programul de mîine?

– Veți fi la birou toată ziua. Cred ca afacerea asta cu Irakul o să vă strice dimineața. Eu am să plec devreme și am să mă întorc după-amiază. Mîine am de gînd să fac o inspecție ca să verific cum e organizată paza copiilor. Avem o întîlnire la care vom hotărî un mijloc de a-l transporta pe CHIRURG la lucru și îndărăt fără elicopter...

– Asta-i ceva caraghios, nu-i așa? remarcă Ryan.

– Sistemul n-a mai permis niciodată pînă acum ca FLOTUS să aibă o pază serioasă.

– La naiba cu paza serioasă! Ea cîștigă mai mulți bani decît mine, de zece ani încoace, în afară de perioada cînd eu lucram la bursă. Ziarele nu s-au ocupat încă de asta. E un doctor grozav!

Cuvintele lui părăsiseră linia dreaptă, observă Price. Era prea obosit ca să gîndească limpede. Ei bine, așa ceva li se întîmplă și președinților. Tocmai de asta se afla ea preajmă.

– Pacienții o iubesc, așa spune Roy. În orice caz, am de gînd să verific organizarea privitoare la copiii dumneavoastră... O chestiune de rutină, domnule președinte. Eu răspund de toate aranjamentele în legătură cu familia dumneavoastră. Agentul Raman va sta de pază în preajma dumneavoastră aproape toată ziua. Îl avansăm. Se descurcă foarte bine, raportă agentul special Price.

– E vorba de cel care mi-a dat echipamentul contra incendiilor ca să mă protejeze atunci, în prima noapte? întrebă Jack.

– Știați? întrebă Price la rîndul ei.

Președintele dădu colțul ca să intre în clădirea propriu-zisă a Casei Albe. Zîmbetul lui trăda oboseala, totuși ochii albaștri luciră cînd își privi agentul principal:

– Nu sînt chiar atît de tîmpit, Andrea!

„Nu, hotărî ea, nu era mai bine să ai un ticălos pe post de POTUS."

21

RELAŢII

Patrick O'Day era un văduv a cărui viaţă se schimbase îngrozitor şi brusc după o căsătorie târzie. Soţia lui, Deborah, îi fusese colegă, agent la Divizia Laboratoare, expertă în investigaţii judiciare, ceea ce implica multe călătorii în afara centralei, până într-o după-amiază, când zburase spre Colorado Springs şi când avionul ei se prăbuşise din motive încă neelucidate. Fusese prima ei însărcinare pe teren după concediul de maternitate şi lăsase în urma ei o fiică, pe Megan, în vîrstă de paisprezece săptămîni.

Acum Megan avea doi ani şi jumătate şi inspectorul O'Day se tot întreba cum să-i vorbească fetiţei despre mama ei. Avea benzi video şi fotografii, dar trebuia, oare, să-i arate hîrtia colorată şi ecranul şi să-i spună fiicei lui: „Asta e mămica?" Nu cumva asta ar fi făcut-o să creadă că toată viaţa era ceva artificial? Ce efect ar fi avut asta asupra dezvoltării ei? Era o întrebare în plus în viaţa unui om de la care se aşteptau răspunsuri. Situaţia de părinte singur pe care i-o impusese soarta îl făcuse să devină un tată şi mai afectuos şi, pe lîngă asta, avusese o carieră profesională în care se ocupase de nu mai puţin de şase răpiri de copii, pînă la rezolvarea lor finală. Era un om vînjos, înalt de peste un metru nouăzeci, cîntărea în jur de nouăzeci de kilograme şi-şi sacrificase mustaţa gen Zapata din cauza regulamentului Diviziei Comandamentului şi, deşi era un tip dur printre alţi tipi la fel, atenţia lui faţă de fiica sa i-ar fi făcut pe colegi să pufnească în

rîs. Părul ei era lung şi aproape blond şi în fiecare dimineaţă el îl peria pînă devenea lins şi mătăsos, după ce o îmbrăca în haine viu colorate de copil şi o ajuta să-şi pună ghetuţele minuscule. În ochii lui Megan, tăticu' era un fel de urs mare, protector, care se ridica precum un turn pînă la cerul albastru şi o sălta de la pămînt ca pe o rachetă ca să-şi poată încolăci braţele în jurul gîtului lui.

– Aoleu! spuse tăticu'. M-ai strîns prea tare.

– Te-a durut? întrebă Megan, prefăcîndu-se alarmată.

Asta făcea parte din ritualul lor de dimineaţă.

Zîmbi:

– Nu, de data asta, nu.

Spunînd asta, el ieşi din casă şi deschise uşa camionetei stropite de noroi, o instală pe Megan la locul ei şi-i puse centura, aşezîndu-i cutia cu mîncarea pentru prînz şi pledul între ei. Era ora 6.30 şi porneau spre o nouă grădiniţă. O'Day nu putu să-şi pornească maşina fără să-i arunce o privire lui Megan, care semăna leit cu mama ei, o descoperire zilnică ce-l făcea întotdeauna să-şi muşte buza, să închidă ochii şi să scuture din cap, întrebîndu-se încă o dată de ce avionul 737 se răsucise în aer şi se prăbuşise la pămînt cu soţia pe care şi-o alesese cu şaisprezece luni mai înainte, pe locul 18-F.

Noua grădiniţă era bine plasată pe drumul lui către serviciu şi vecinii lui, care aveau gemeni, o apreciau. Coti la stînga ca să intre în şoseaua Ritchie şi găsi locul căutat chiar peste drum de 7-Eleven, unde putea să bea o ceaşcă de cafea, înainte de a trece pe U.S. 50. *Giant Steps* – un nume frumos.

„Era un fel de a-ţi cîştiga pîinea groaznic", îşi zise Pat, parcîndu-şi camioneta. Marlene Daggett se afla întotdeauna acolo la ora 6.00, ca să ia în primire copiii funcţionarilor care făceau naveta spre metropolă în fiecare dimineaţă. Ieşi chiar să-i întîmpine la prima lor vizită.

– Domnul O'Day! Şi uite-o pe Megan! zise profesoara cu un entuziasm uimitor pentru o oră atît de matinală.

Megan era cam neîncrezătoare şi se uită la tăticul ei. Apoi întoarse capul uimită, fiindcă văzuse ceva minunat.

– Şi pe el îl cheamă tot Megan. E ursuleţul tău şi te-a aşteptat toată ziua.

– Oh!

Fetiţa apucă animalul acoperit cu blană cafenie şi-l strînse în braţe, cu eticheta cu numele, cu tot:

– Salut!

Doamna Daggett îşi ridică privirea în care agentul F.B.I. citi: „Întotdeauna are efect." Ţi-ai adus şi pledul?

– Uitaţi-l aici, doamnă, îi spuse O'Day, întinzîndu-i şi formularele pe care le completase în ajun.

Megan nu avea probleme de sănătate, nu era alergică la medicamente, la lapte sau la alte alimente; da, într-un caz de urgenţă, putea fi dusă la spitalul local; şi iată şi numerele inspectorului de la serviciu şi de pager, numerele părinţilor lui şi ale părinţilor lui Deborah, care erau nişte bunici nemaipomeniţi. *Giant Steps* era o grădiniţă bine organizată. O'Day nu ştia cît de bine organizată era, pentru că despre aşa ceva doamna Daggett nu avea voie să vorbească ca despre o banalitate oarecare. Şi identitatea lui era verificată de Serviciile Secrete.

– Ei, acum, domnişoară Megan, cred c-a venit timpul să ne jucăm şi să ne facem noi prieteni.

Ridică privirea, adăugînd:

– O să avem grijă de ea.

O'Day se urcă din nou în camionetă încercînd uşoara durere pe care o simţea cînd trebuia să se despartă de fiica lui – oricare ar fi fost momentul sau locul – şi străbătu strada ca să ajungă la 7-Eleven pentru pauza de cafea. Avea o conferinţă programată la ora 9.00, pentru a trece în revistă noua fază a cercetărilor asupra prăbuşirii avionului – acum se ajunsese la detalii – urmată de o zi plină de tot felul de mărunţişuri administrative care, în orice caz, nu aveau să-l împiedice s-o ia pe fetiţa lui acasă la timp. Cu patruzeci de minute mai tîrziu, îşi oprea maşina la Comandamentul F.B.I. aflat la intersecţia lui Tenth cu Pennsylvania. Funcţia lui de inspector de teren îl îndreptăţea la o rezervare în parcare. De acolo, o luă pe jos la pista de tragere acoperită.

Pat O'Day era un trăgător expert de pe vremea cînd fusese cercetaş şi avusese şi funcţia de „inspector principal la arme de foc" la diferite servicii de teren ale F.B.I.-ului, ceea ce însemna că fusese selectat de S.A.C. să supravegheze instrucţia la arme a

altor agenţi – întotdeauna un aspect important al vieţii de poliţist, deşi puţini îşi descârcau arma de la şold în stare de şoc.

Pista era rar aglomerată la ceasul acesta al zilei – el ajunsese aici la ora 7.25 – inspectorul alese două cutii de cartuşe federale de 10 milimetri pentru pistolul lui automat inoxidabil Smith & Wesson 1076, împreună cu cîteva ţinte obişnuite „Q" şi căştile. Ţinta era un panou simplu de carton alb cu nişte contururi marcînd părţile vitale ale corpului omenesc. Forma amintea de desenul unui bidon de lapte din oţel al unui fermier, cu litera „Q" în centru, cam pe-acolo unde trebuie să se afle inima. Ataşă ţinta de suportul rulant, fixă distanţa la treizeci de picioare şi apăsă butonul ca să se îndepărteze. În timp ce ţinta se distanţa, îşi lăsă gîndurile să zboare, privind pagina sportivă şi dispozitivul Oriole din tabăra de instrucţie de primăvară. Mecanismul razei de bătaie putea fi programat. Ajungînd la destinaţie, ţinta se întoarse şi deveni aproape invizibilă. Fără să privească, O'Day formă un număr la sincronizator într-o poziţie aleasă la întîmplare şi continuă să se uite în jos, cu mîinile în şolduri. Acum, gîndurile lui luară o nouă întorsătură. Acolo se afla un individ periculos. Un criminal care făcuse puşcărie şi acum era încolţit. Un ticălos care spusese că n-o să mai ajungă niciodată la pîrnaie, n-o să-l mai prindă viu. În lunga lui carieră, inspectorul O'Day auzise de multe ori vorbele astea şi, ori de cîte ori fusese posibil, îi dăduse persoanei ocazia să-şi ţină cuvîntul, dar aceasta eşua, îşi arunca arma, îşi uda pantalonii sau chiar izbucnea în lacrimi cînd dădea de o primejdie reală, în loc de situaţia pe care o trata mai uşor la un pahar de bere sau la o friptură. Dar acum nu era aşa. Ticălosul era unul adevărat. Avea un ostatic. Probabil, un copil. Putea fi chiar micuţa Megan a lui. Gîndindu-se la asta i se îngustară ochii. Un pistol la tîmpla ei. În filme, nenorociţii aştia îţi spuneau să-ţi arunci arma, dar, dacă făceai asta, tot ce ţi se garanta era un poliţist mort şi un ostatic mort, aşa că trebuia să stai de vorbă cu el. Trebuia să ai o voce calmă, rezonabilă şi împăciuitoare şi-l aşteptai să se relaxeze, doar un pic, doar atît cît să îndepărteze arma de la tîmpla ostaticului. Asta putea să dureze ore, dar, mai devreme sau mai tîrziu... sincronizatorul păcăni şi cartonaşul ţintei se roti, aşezîndu-se în faţa agentului. Mîna dreaptă a lui

O'Day se mişcă pe nesimţite, smulgînd pistolul din teacă. Simultan, piciorul lui drept păşi în spate, corpul i se rasuci şi se apleca uşor şi mîna stîngă se alătură dreptei pe mînerul de cauciuc, cînd arma era ridicată pe jumătate. Ochii lui se fixară la baza imaginii periferice şi, în momentul cînd erau la acelaşi nivel cu capul ţintei „Q", degetul lui declanşă trăgaciul de două ori, atît de repede, încît ambele tuburi de cartuşe au fost în aer în acelaşi timp. Asta se numea lovitură dublă şi O'Day o practicase de atîţia ani, încît cele două sunete aproape se suprapuseră în aer şi ecoul ambelor împuşcături tocmai se auzea cînd tuburile goale se rostogoliră pe podeaua de beton; între timp, apăruseră două găuri în capul ţintei, la o distanţă de mai puţin de doi centimetri între locul unde trebuia să fie ochii şi puţin deasupra. Ţinta se aplecă pe o parte, la mai puţin de o secundă după ce fusese lovită, simulînd destul de bine căderea subiectului la pămînt.

Da!

– Cred că l-ai ochit, texanule!

O'Day întoarse capul, trezit din fanteziile lui de o voce familiară.

– Bună dimineaţa, domnule director.

– Salut, Pat.

Murray căscă, bălăngănind în mîna stîngă o pereche de cârşti. Eşti destul de rapid. E vorba de scenariul cu ostaticul?

– Încerc să mă antrenez pentru cea mai grea situaţie posibilă.

– Fetiţa ta, spuse Murray, dînd din cap.

Toţi făceau asta, fiindcă ostaticul trebuia să fie, în mintea lor, cineva destul de important.

– Ei, l-ai nimerit. Mai arată-mi o dată! porunci directorul.

Ţinea să urmărească tehnica lui O'Day. Aveai întotdeauna ceva de învăţat de la el. După repetiţie, apăru o gaură zdrenţuită în presupusa frunte a victimei; era ceva care aproape că-l intimida pe Murray, deşi se socotea un ţintaş expert.

– Trebuie să mai fac nişte exerciţii.

Acum, O'Day se mai relaxă. Dacă reuşeai asta la prima tragere a zilei – şi el reuşise de patru ori –, însemna că încă te descurcai bine. După două minute şi douăzeci de secunde, capul ţintei arăta ca un inel. Murray, pe pista următoare, practica de zor

tehnica Jeff Cooper: două împușcături rapide în piept, urmate de un glonț țintit în cap. Cînd amîndoi au fost mulțumiți de performanțele lor, găsiră timpul necesar să vorbească despre ziua care începuse.

– Ce mai e nou? întrebă directorul.

– Nimic, domnule. Urmează niște interviuri în cazul JAL, dar nimic senzațional.

– Ce zici de Kealty?

O'Day ridică din umeri. Nu avea voie să se amestece în cercetările O.P.R., dar primea, totuși, informări zilnice. Un caz de o asemenea importanță trebuia raportat cuiva și, cu toate că supravegherea cazului fusese total încredințată O.P.R.-ului, informațiile adunate ajungeau și la biroul directorului, în varianta principalului inspector de teren.

– Dan, o mulțime de lume a intrat și a ieșit din biroul ministrului Hanson, așa că oricine ar fi putut să plece cu scrisoarea, presupunînd că a existat o astfel de persoană și angajații noștri cred că, probabil, a existat. Cel puțin Hanson a vorbit cu destulă lume despre scrisoare – sau așa ne spun acești oameni.

– Cred că unul o să lase să-i scape ceva, remarcă Murray.

– Bună dimineața, domnule președinte.

O nouă zi cu tipicurile ei. Copiii plecaseră. Cathy plecase și ea. Ryan ieși din apartamentul său îmbrăcat și cu cravata pusă – jacheta îi era încheiată la toți nasturii, ceea ce era neobișnuit pentru el sau fusese neobișnuit pînă să se mute aici – și pantofii îi fuseseră lustruiți de unul dintre servitori. Numai că Jack încă nu putea privi acest loc ca pe căminul său. Era, mai degrabă, un hotel sau unul dintre apartamentele pentru V.I.P.-uri pe care le cunoștea de pe vremea cînd călătorise cu treburile Agenției, deși mult mai decorat și beneficiind de servicii mai bune.

– Ești Raman? îl întrebă președintele.

– Da, domnule, răspunse agentul special Aref Raman.

Era înalt de peste un metru optzeci și solid clădit, arătînd mai degrabă ca un halterofil decît ca un alergător, își zise Jack, deși asta era poate din cauza armurii de corp pe care o purtau mulți dintre membrii secției lui. Privindu-l, Ryan îi dădea cam treizeci

şi ceva de ani. Arătos, genul mediteranean, cu un zîmbet timid şi ochi la fel de albaştri ca ai CHIRURGULUI.

– SPADASINUL se deplasează, spuse el în microfon. Spre birou.

– Raman, de unde moşteneşti tu trăsăturile astea? întrebă Jack în drum spre lift.

– Mama era libaneză şi tatăl iranian; a venit în '79, cînd şahul a avut probleme. Tata era devotat regimului.

– Atunci, ce crezi despre situaţia irakiană? întrebă preşedintele.

– Domnule preşedinte, eu abia dacă mai pot vorbi limba, spuse agentul, zîmbind. Dar, dacă vreţi să mă-ntrebaţi cine face figură bună în finalele N.C.A.A., sînt omul potrivit.

– Cei de la Kentucky, răspunse Ryan hotărît.

Liftul de la Casa Albă era vechi, dinainte de a apărea Art Deco în finisarea interioară, cu butoane negre uzate pe care preşedintele nu avea voie să le apese. Raman făcea asta în locul lui.

– Oregon o să joace pînă la capăt. Eu nu mă înşel niciodată, domnule. Întrebaţi-i pe băieţi. Am cîştigat ultimele trei pariuri. De-acum încolo, nimeni nu mai face pariu cu mine. În finale vor juca Oregon cu Duke – şcoala mea – şi Oregon o să cîştige cu şase sau opt. Ei, poate cu mai puţin dacă Maceo Rawlings petrece o noapte bună, adăugă Raman.

– Ce-ai studiat la Duke?

– Şcoala pregătitoare pentru Drept, dar mi-am dat seama că nu vreau să devin avocat. De fapt, am decis că ucigaşii nu trebuie să aibă nici un fel de drepturi, aşa că m-am gîndit că mai bine mă fac poliţist şi am intrat în Serviciu.

– Eşti însurat?

Ryan voia să ştie mai multe despre oamenii din jurul lui. Într-un fel, o făcea din politeţe. Pe de altă parte, aceşti oameni juraseră că-i vor apăra viaţa şi nu putea să-i trateze ca pe nişte simpli angajaţi.

– N-am întîlnit încă fata potrivită... cel puţin, pînă acum.

– Eşti musulman?

– Părinţii mei erau, dar după ce-am văzut cîte necazuri au avut din cauza religiei... ei bine, zise el, zîmbind, dacă o

să-ntrebați lumea de pe-aici, o să vă spună că religia mea e baschetul. Nu scap niciodată un joc al lui Duke la televizor. Ce păcat că echipa Oregon e atît de bună anul ăsta... Dar asta-i ceva ce nu poți schimba.

Președintele rîse, gîndindu-se la adevărul pe care-l auzise.

– Ai spus că numele tău mic e Aref?

– De fapt, lumea-mi spune Jeff. E mai ușor de pronunțat, explică Raman, în timp ce se deschidea ușa.

Agentul se postă la mijlocul ușilor, blocînd o vedere directă spre POTUS. Un membru al Secției Uniforme se afla acolo, împreună cu încă doi de la Detalii, toți cunoscuți de Raman din vedere. Ieși, dînd din cap, cu Ryan în urma lui; grupul coti spre vest, dincolo de coridorul secundar care ducea la pista de bowling și la atelierele de tîmplărie.

– Bine, Jeff, o zi ușoară și bine planificată! îi ură Ryan, deși nu era nevoie.

Ca membru al Serviciului Secret își cunoștea bine programul zilnic.

– Mai degrabă, ușoară.

Cei din Biroul Oval îl așteptau. Soții Foley, Bert Vasco, Scott Adler și încă o persoană se ridicară în picioare cînd intră președintele. Fuseseră deja controlați ca să nu aibă arme sau material radioactiv.

– Ben! exclamă Jack.

Făcu o pauză să-și aranjeze pe masă hîrtiile pentru primele ore ale dimineții, apoi se alătură oaspeților săi.

– Domnule președinte..., răspunse doctorul Ben Goodley, zîmbind.

– Ben a pregătit raportul de dimineață, îi explică Ed Foley.

Deoarece nu toți vizitatorii din dimineața aceea aparțineau cercului intim, Raman rămase în încăpere, ca nu cumva cineva să se repeadă peste măsuța de cafea și să încerce să-l strangulеze pe președinte. Nu era nevoie de o armă de foc ca să omori. Cîteva săptămîni de studiu și instrucție puteau să-l transforme pe orice om destul de abil fizic într-un expert al artelor marțiale, suficient de bun ca să ucidă o victimă imprudentă. De aceea, membrii secției Detalii aveau cu ei nu numai pistoale, ci și Aspa, bastoane de

poliţist făcute din segmente de oţel telescopic. Raman îl privi pe acest Goodley – un ofiţer înregistrat al Serviciilor Naţionale de Informaţii – cum îşi scoate foile de raport. Asemenea multor membri ai Servicilor Secrete, el trebuia să audă totul. Îndemnul „FII CU OCHII DOAR PE PREŞEDINTE" pe un pliant foarte special nu însemna de fapt ceea ce spunea. Aproape întotdeauna exista altcineva în încăpere şi, deşi membrii Secţiei Detalii declarau chiar şi între ei că nu vor da nici o atenţie unor astfel de lucruri, asta nu însemna decît că nu discutau despre asta foarte mult. Să nu auzi şi să nu-ţi aminteşti era altceva. Poliţiştii nu erau instruiţi sau plătiţi ca să uite şi cu atît mai puţin ca să ignore ceea ce vedeau.

În acest sens, îşi zise Raman, el era spionul perfect. Instruit de Statele Unite ale Americii ca ofiţer care aplică legea, el avusese o activitate strălucită în domeniul lui, mai cu seamă în cazuri de falsuri. Era un ţintaş bun şi un om cu minte foarte organizată – o trăsătură care se făcuse simţită încă din şcoală; absolvise Colegiul Duke obţinînd *summa cum laude*, nici o notă de pe diplomă nefiind sub A şi, în plus, fusese un luptător versat. Era util pentru un anchetator să aibă o memorie bună, şi el avea. De fapt, o memorie fotografică, un talent care îl făcuse remarcat de la început de conducerea Secţiei Detalii, Agenţii care-l protejau pe preşedinte trebuia să fie în stare să recunoască un chip anume imediat de pe zecile de fotografii pe care le aveau cu ei atunci cînd şeful era pe teren şi lua contact cu jurnaliştii. În timpul administraţiei Fowler, ca tînăr agent angajat la Secţia Detalii de la oficiul de teren din St. Louis ca să raporteze despre un dineu pentru colectări de fonduri, el identificase şi arestase un suspect ce se afla pe urmele preşedintelui şi se dovedise a avea un pistol automat 22 în buzunar. Raman îl smulsese pe individ din mulţime atît de liniştit şi abil, încît înregistrarea respectivului în sistemul de boli mintale al statului Missouri nu ajunsese niciodată în presă şi asta fusese exact ceea ce se urmărea să se obţină. Tînărul agent a primit distincţia cu numele secţiei şi directorul de atunci al Serviciilor Secrete ale Statelor Unite a hotărît să revizuiască acest caz, astfel că Raman a fost transferat, curînd după ascensiunea lui Roger Durling la preşedinţie. Ca tînăr membru al Secţiei Detalii stătuse la post multe ore plicticoase,

alergase după limuzina președintelui și înaintase în profesie pas cu pas, destul de rapid pentru un tînăr. Făcuse ore suplimentare fără să se plîngă, comentînd, din cînd în cînd, că, în situația lui de imigrant își dădea seama cît de importantă era America și, așa cum strămoșii lui îndepărtați îl slujiseră, poate, pe Darius cel Mare ca pe unul dintre „nemuritori", tot astfel, el era mulțumit să facă același lucru pentru țara lui. Era așa de ușor, mult mai ușor decît sarcina pe care fratele lui – etnic, nu biologic – o îndeplinise la Bagdad cu puțin timp mai înainte. Americanii, indiferent ce declarau pentru sondajele de opinie, îi iubeau sincer pe imigranți cu întregul lor suflet mare și nesăbuit. Ei știau o mulțime de lucruri și învățau tot timpul, dar un lucru pe care încă nu-l învățaseră era că niciodată nu puteai vedea ce-o fi în sufletul altui om.

– Nu avem argumente pe care să le folosim pe teren, spuse Mary Pat.

– Totuși, interceptările sînt bune, adăogă Goodley. N.S.A. transmite pentru noi. Întreaga conducere a Partidului Baas e la răcoare și n-aș crede c-o să iasă de acolo, în orice caz nu în stare bună.

– Deci, Irakul e total decapitat?

– Are un consiliu de conducere militar... colonei și generali tineri. În programul TV de după-amiază a apărut un *mollah* iranian. Nu s-a înregistrat nici un accident, spuse Bert Vasco cu convingere. Rezultatul situației ăsteia este, cel puțin, o apropiere de Iran. Cel mult, cele două țări se vor contopi. O să aflăm asta peste cîteva zile... Nu mai tîrziu de două săptămîni.

– Dar saudiții? întrebă Ryan.

– Au făcut pui, Jack, răspunse prompt Ed Foley. Am stat de vorbă cu prințul Ali cu mai puțin de o oră în urmă. Au încropit un pachet de ajutoare cu care s-ar fi putut plăti datoria noastră națională, în efortul lor de a cumpăra noul regim irakian – au făcut asta pentru noapte – cea mai afurisită și mai uriașă carte de credit care s-a emis vreodată, dar nimeni nu răspunde ofertei. Asta i-a înfuriat puțin pe cei din Riad. Irakul a fost întotdeauna dispus să discute afaceri. Acum, nu.

Și asta speria toate statele din Peninsula Arabă; Ryan era conștient de ceea ce se întîmpla. În Occident nu era apreciat faptul că arabii erau oameni de afaceri. Nu ideologi, nu fanatici, nu nebuni, ci oameni de afaceri. Ei aveau o tradiție de comerț maritim care preceda Islamul, fapt care era amintit în America numai cînd se făceau noi versiuni ale filmelor despre Sindbad marinarul. În acest sens, ei semănau foarte mult cu americanii, în ciuda diferenței de limbă, port și religie, și, asemenea americanilor, le era greu să-i înțeleagă pe cei care nu doreau să facă afaceri, să ajungă la o înțelegere, să facă un schimb oarecare. Iranul era o astfel de țară, transformată din statul care era pe vremea șahului de către ayatolahul Khomeini într-o teocrație. „Ei nu sînt ca noi" – asta era motivul de îngrijorare al oricărei culturi. „Nu MAI sînt ca noi" ar fi o schimbare foarte alarmantă pentru statele din Golf, care au fost mereu conștiente că, în ciuda unor neînțelegeri politice, a existat întotdeauna o cale comună de comunicare.

– Teheranul ce zice? întrebă apoi Jack.

Ben Goodley consideră că lui i se adresase întrebarea:

– Programele de știri oficiale salută noua situație – obișnuitele oferte de pace și prietenie reînnoite, dar nimic mai mult, pentru moment, spuse Goodley. Asta, oficial. Neoficial, primim tot felul de informații interceptate. Cei din Bagdad cer instrucțiuni, iar cei din Teheran le dau. Pentru moment, ei spun că trebuie să lase situația să se dezvolte în ritmul ei. Tribunalele revoluționare vin după aceea. Vedem o mulțime de clerici islamici la televizor, predicînd dragostea și libertatea și toate chestiile astea frumoase. Cînd încep procesele și oamenii încep să se așeze cu spatele la zid ca să pozeze pentru trageri, atunci se cască prăpastia.

– Atunci Iranul preia conducerea, probabil, sau începe să manipuleze Irakul ca pe o marionetă trasă de sfori, spuse Vasco, răsfoind ultimul teanc de rapoarte interceptate. S-ar putea ca Goodley să aibă dreptate. Eu citesc rapoartele astea SigInt pentru prima oară. Scuzați-mă, domnule președinte, dar eu m-am concentrat pe aspectul politic. Rapoartele astea dezvăluie mai mult decît m-am așteptat.

– Vrei să spui că înseamnă mai mult decît mi se pare mie? întrebă reprezentantul N.I.O.

Vasco dădu din cap fără să ridice privirea:

– Cred că da. Asta nu-i bine, își spuse, pesimist, funcționarul.

– Astăzi, ceva mai tîrziu, saudiții o să ne roage să le dăm ajutor, remarcă secretarul de stat Adler. Ce să le răspund?

Răspunsul lui Ryan a fost atît de rapid, încît îi surprinse:

– Angajamentul nostru față de regat rămîne același. Dacă au nevoie de noi, sîntem alături de ei, acum și oricînd altcîndva.

Și cu aceste două fraze, gîndi Jack o clipă mai tîrziu, angajase întreaga putere și credibilitate a Statelor Unite ale Americii față de o țară nedemocratică ce se afla la o distanță de peste zece mii de kilometri. Din fericire, Adler îi dădu o mînă de ajutor.

– Sînt cu totul de acord, domnule președinte. Nu puteam face altceva.

Toată lumea dădu din cap aprobîndu-l, chiar și Ben Goodley.

– Putem face asta discret. Prințul Ali înțelege și îl poate face și pe rege să înțeleagă că nu glumim.

– Următoarea fază..., spuse Ed Foley. Trebuie să-l informăm și pe Tony Bretano. Apropo, el e un om de înțeles. Știe să asculte, îl informă pe președinte reprezentantul D.C.I. Aveți de gînd să convocați o ședință de guvern în legătură cu asta?

Ryan scutură din cap:

– Nu, cred că trebuie să fim mai reținuți de data asta. America urmărește evoluțiile internaționale, dar nu avem nici un motiv să ne agităm. Scott, te ocupi tu de informarea presei prin oamenii tăi!

– Perfect, răspunse secretarul de stat.

– Ben, ce te-au pus să faci acum la Langley?

– Domnule președinte, m-au făcut funcționar superior de pază la Centrul de Operații.

– Ai făcut o informare bună, spuse Ryan bărbatului mai tînăr, apoi se întoarse către reprezentantul de la D.C.I. Ed, acum el lucrează pentru mine. Am nevoie de un om de la N.I.O. care vorbește engleza.

– Grozav! Măcar o să ma aleg cu un schimb bun la base-ball, răspunse Foley rîzînd. Băiatul pe care-l avem are viitorul, iar eu vreau să particip la concursul pentru fanioane din toamna asta.

– Succes, Ed! Ben, orele tale de serviciu o să fie mai dezavantajoase. Pentru moment, poți să folosești vechiul meu birou de după colț. Mîncarea e mult mai bună aici, promise președintele.

În tot acest timp, Aref Raman rămase nemișcat, rezemat de zidul zugrăvit în alb, în timp ce ochii i se mutau automat de la un oaspete la altul. Fusese învățat să nu aibă încredere în nimeni, poate cu excepția soției și a copiilor președintelui. În nimeni altcineva... Bineînțeles că ei toți aveau încredere în el, inclusiv cei care-l învățaseră să nu aibă încredere în nimeni, fiindcă tot omul trebuia să aibă încredere în cineva.

Singura problemă era alegerea momentului, și unul dintre lucrurile pe care le învățase din educația și instruirea profesională din America era perseverența în a aștepta șansa pentru a face mișcarea potrivită. Dar alte evenimente de partea cealaltă a globului grăbeau apariția acelui moment. În spatele ochilor lui lipsiți de expresie, Raman gîndea că poate ar avea nevoie să-l îndrume cineva. Misiunea lui nu mai consta în evenimentul pe care-și făgăduise să-l îndeplinească cu douăzeci de ani în urmă. Putea face asta aproape oricînd, dar el era aici acum și, deși oricine putea ucide, iar o persoană hotărîtă putea să ucidă pe aproape oricine, numai un asasin cu adevărat priceput putea să ucidă omul potrivit la timpul potrivit în numele unui scop. Era o ironie care te făcea să zîmbești, își zicea el, că în timp ce misiunea lui fusese hotărîtă de Dumnezeu, fiecare aspect al îndeplinirii ei era opera directă a Marelui Satana însuși și depindea de existența singurului om care putea cel mai bine să-l slujească pe Allah, prin despărțirea lui de viață exact la momentul potrivit. Alegerea momentului va fi partea cea mai grea, așa că după douăzeci de ani, Raman hotărî că s-ar putea să fie nevoie să-și dezvăluie adevărata identitate. Era un lucru primejdios, dar, după părerea lui, primejdia nu era prea mare.

– Obiectivul tău este îndrăznet, spuse Badrayn calm.

În sufletul lui, numai calm nu era. Simțea că i se taie răsuflarea.

– Cei umili nu moştenesc pământul, răspunse Daryaei, după ce, pentru prima oară, exprimase misiunea vieţii sale cuiva din afara cercului său restrîns de clerici.

Era greu pentru amîndoi să se poarte ca nişte jucători în jurul unei mese de pocher, în timp ce discutau un plan ce avea să schimbe faţa lumii. Pentru Daryaei acesta era un concept în vederea căruia muncise, gîndise şi făcuse planuri timp de peste o generaţie şi care era punctul culminant a tot ceea ce întreprinsese în viaţă, împlinirea unui vis, un ţel care putea să-i aşeze numele lîngă cel al Profetului însuşi, în cazul că l-ar fi realizat. Unificarea Islamului. Aşa îl explica el, de obicei, în cercul lui intim.

Badrayn nu vedea decît puterea. Crearea unui nou imperiu în jurul Golfului Persic, un stat cu o putere economică imensă, o populaţie uriaşă, independent în toate privinţele şi capabil să se extindă în Asia şi în Africa, îndeplinind, poate, dorinţele Profetului Mahomed, deşi el nu pretindea că ştie ce-ar fi dorit sau n-ar fi dorit întemeietorul religiei sale. El lăsa asta în seama oamenilor asemănători lui Daryaei. Pentru Badrayn, jocul era exclusiv pentru putere, în timp ce religia sau ideologia nu făceau decît să definească identitatea grupului, echipa lui era ceea ce era datorită locului unde se născuse şi fiindcă cercetase cîndva atent marxismul şi îşi dăduse seama că acesta nu putea răspunde sarcinii pe care o avea el.

– Este posibil, spuse Badrayn după cîteva clipe în plus de meditaţie.

– Momentul istoric e unic. Marele Satan – de fapt nu-i plăcea să recurgă la vorbe goale privind ideologia cînd discuta probleme de stat, dar, uneori, nu putea evita asta – este slab. Diavolul cel Mic este distrus, cu republicile sale islamice gata să ne cadă în braţe. Ele au nevoie de o identitate şi ce identitate mai bună poate exista decît Sfînta Credinţă?

– Acest lucru era perfect adevărat, încuviinţă Badrayn clătinînd din cap în tăcere. Prăbuşirea Uniunii Sovietice şi înlocuirea ei cu aşa-numita Confederaţie a Statelor Independente nu făcuse decît să genereze un vid ce nu fusese încă umplut. „Republicile" din sud erau încă legate economic de Moscova, asemenea unui şir de căruţe la care era înhămat un cal ce trăgea să moară. Ele

fuseseră întotdeauna mininaţiuni rebele, nestatornice, a căror religie le separase de imperiul ateu, iar acum încercau toate să-şi stabilească o identitate economică proprie, astfel încît să se despartă de centrul unei ţări moarte căreia nu-i aparţinuseră, cu adevărat, niciodată. Dar nu se puteau întreţine economic, cel puţin nu în era modernă. Toate aveau nevoie un alt patron, de alt îndrumător care să le conducă în noul secol. Această nouă conducere trebuia să implice bani, o mulţime de bani, plus flamura unificatoare a religiei şi culturii care le fusese mult timp interzisă de marxism-leninism. În schimb, republicile vor pune la dispoziţie teritoriul şi populaţia. Şi resursele.

– Obstacolul este America, dar n-aveţi nevoie să vă spun eu asta, remarcă Badrayn. Şi America este mare şi prea puternică pentru a fi distrusă.

– L-am cunoscut pe acel Ryan. Dar, mai întîi, spune-mi ce crezi despre el.

– Nu-i prost şi nici laş, răspunse Badrayn pe un ton convins. A demonstrat curaj şi e un bun cunoscător al operaţiunilor de informare. E un om educat. Saudiţii au încredere în el, la fel şi israelienii.

Aceste două ţări erau importante la momentul acela. Tot aşa era şi o a treia.

– Ruşii îl cunosc şi îl respectă.

– Altceva?

– Nu-l subestimaţi. Nu subestimaţi America. Am văzut amîndoi ce păţesc cei care fac asta, spuse Badrayn.

– Dar situaţia curentă a Americii?

– Ceea ce am observat este că Ryan se străduieşte foarte mult să recompună guvernul ţării sale. E o sarcină uriaşă, dar America e o ţară fundamental stabilă.

– Ce-ai de spus despre problema succesiunii?

– Asta n-o înţeleg, a recunoscut Badrayn. N-am văzut destule rapoarte informative ca să pot înţelege problema.

– L-am cunoscut pe Ryan, spuse Daryaei, dezvăluindu-şi, în cele din urmă, gîndurile. E un funcţionar, nimic mai mult. Pare puternic, dar nu este. Dacă ar fi un om puternic, ar trata direct cu Kealty ăla. Omul trădează, nu-i aşa? Dar nu asta contează. Ryan

e un om. America e o țară. Ambii pot fi atacați, în același timp, din mai multe direcții.

– Leul și hienele, remarcă Badrayn, apoi se explică.

Daryaei a fost atît de încîntat de idee, încît n-a făcut nici o obiecție privitoare la propriul rol în metaforă.

– Nu un singur atac puternic, ci multe și mai mici? întrebă clericul.

– Metoda asta a mai dat rezultate și pînă acum.

– Dar ce-ai spune de mai multe atacuri serioase împotriva Americii și a lui Ryan? De fapt, ce-ar fi dacă Ryan ar fi răsturnat de la putere? Ce s-ar întîmpla atunci, tinere prieten?

– În cadrul sistemului lor de guvernare, ar rezulta haosul. Dar eu aș recomanda prudența. Și aș mai recomanda și niște aliați. Cu cît sînt mai multe hiene din mai multe direcții, cu atît leul va fi hărțuit mai tare. Cît despre atacarea lui Ryan personal, continuă Badrayn, întrebîndu-se de ce gazda sa spusese asta și dacă nu cumva fusese o greșeală, președintele Statelor Unite este o țintă dificilă, bine protejată și bine informată.

– Așa mi s-a spus și mie, răspunse Daryaei, privindu-l cu niște ochi lipsiți de expresie. Ce alte țări le-ai recomanda drept aliați ai noștri?

– Ați urmărit cu atenție conflictul dintre Japonia și America? întrebă Badrayn. V-ați întrebat vreodată de ce unele rase de cîini mari nu latră niciodată? Se întîmplă ceva caraghios cu cîinii mari. Sînt tot timpul înfometați.

Daryaei se referise de mai multe ori la Ryan și la protecția lui. Unul dintre cîini era cel mai înfometat. Ar putea forma o haită interesantă.

– Poate s-a defectat, pur și simplu.

Reprezentanții companiei Gulfstream se aflau într-o încăpere împreună cu înalți funcționari ai aviației civile și cu șeful operațiunilor de zbor al corporației care avea în proprietate avioanele cu reacție. Rapoartele lui scrise arătau că avionul fusese bine întreținut de către o firmă locală. Toate piesele fuseseră expediate de furnizori autorizați. Corporația elvețiană care asigură întreținerea nu înregistrase nici un accident în ultimii zece

ani şi era, la rîndul ei, controlată de aceeaşi agenţie guvernamentală care supraveghea cercetările.

– N-ar fi prima oară, recunoscut reprezentantul companiei Gulfstream. Dispozitivul de înregistrare a datelor zborului era un aparat rezistent, dar nu putea întotdeauna să supravieţuiască unui accident, căci fiecare prăbuşire de avion se deosebea de altele. O cercetare minuţioasă făcută de U.S.S. *Radford* nu reuşise să găsească detectorul de sonare. În plus, fundul mării era prea adînc pentru o cercetare nedirijată şi, pe urmă, exista şi problema libienilor care nu admiteau ca vase străine să le cerceteze apele. Dacă aparatul care dispăruse ar fi fost un avion de linie, s-ar fi insistat asupra problemei, dar un avion comercial cu o echipă formată din doi oameni şi doi sau trei presupuşi pasageri – unul dintre ei atins de o boală mortală – nu era socotit destul de important. În lipsa datelor, nu se poate spune mare lucru. S-a anunţat o defecţiune la motor, şi asta ar putea să însemne combustibil sau întreţinere deficitară...

– Vă rog! obiectă responsabilul cu întreţinerea.

– Eu vorbesc teoretic, spuse reprezentantul Gulfstream. Sau poate chiar o eroare oarecare făcută de pilot. Fără nişte date solide, sîntem cu mîinile legate.

– Pilotul avea patru mii de ore de zbor. Copilotul avea mai mult de două mii, remarcă reprezentantul patronului pentru a cincea oară în acea după-amiază.

Se gîndeau toţi la acelaşi lucru. Constructorul avionului trebuia să apere un palmares impresionant. Existau relativ puţini constructori de avioane de linie din care să poată alege marile companii de transport şi, deşi pentru ei siguranţa era ceva important, acest aspect conta şi mai mult pentru constructorii avioanelor cu reacţie comerciale pentru care competiţia era şi mai acerbă. Cumpărătorii unor astfel de jucării produse de corporaţii aveau memorie lungă chiar fără să aibă informaţii suficiente pe care să se bazeze despre puţinele accidente care avuseseră loc; tot ce-şi aminteau era dispariţia unui aparat şi a unor pasageri.

Furnizorul serviciilor de întreţinere nu dorea nici el să aibă ceva de a face cu un accident fatal. Elveţia avea o mulţime de aeroporturi şi multe avioane comerciale. Un prost furnizor al ser-

viciilor de întreținere putea și el să piardă în afaceri, ca să nu mai vorbim de necazurile pricinuite de guvernul elvețian în cazul violării regulamentelor sale severe de aviație civilă.

Proprietarul corporației avea cel mai puțin de pierdut în privința reputației, dar amorul propriu nu-i îngăduia să-și asume răspunderea fără un motiv real.

Și nu exista nici un motiv real pentru ca vreunul dintre ei să primească reproșuri, atîta timp cît nu se găsea dispozitivul de înregistrare a datelor zborului. Bărbații din jurul mesei se priveau între ei, cu același gînd în minte: oamenii buni pot face greșeli, dar rar se întîmplă să vrea să le recunoască și niciodată atunci cînd nu erau obligați. Reprezentantul guvernului răsfoise documentele scrise și fusese satisfăcut că toate hîrtiile erau corecte. În afară de asta, nici unul dintre ei nu putea să facă altceva, decît să stea de vorbă cu constructorul motorului și să încerce să obțină o probă de combustibil. Primul lucru era ușor. Cel de al doilea, nu. Pînă la urmă, vor ști ceva mai mult decît știau acum. S-ar putea ca Gulfstream să piardă un avion, două, la vînzări. Furnizorul serviciilor de întreținere va fi supus unor cercetări guvernamentale mai severe. Corporația va trebui să mai cumpere un avion cu reacție. Ca să-și dovedească loialitatea, acesta va fi tot un avion cu reacție comercial din clasa G și va folosi același furnizor de întreținere. Aceasta va satisface pe toată lumea, inclusiv guvernul elvețian.

A fi inspector de teren era mai avantajos decît a fi agent de circulație și era mai distractiv decît să stai tot timpul în spatele unui birou, totuși pe O'Day îl enerva că trebuia să-și petreacă cea mai mare parte a zilei citind rapoarte scrise trimise de agenți sau de secretarele lor. Angajați mult mai tineri verificau datele în căutare de neconcordanțe, deși și el făcea același lucru, păstrînd cu grijă note scrise cu creionul pe pagina galbenă de însemnări, pe care secretara le aduna în vederea rapoartelor rezumate destinate directorului Murray. Agenții adevărați, considera O'Day, nu băteau la mașină. Probabil că instructorii lui de la Quantico așa ar fi spus. Își sfîrși ședințele de la Buzzard's Point și-și zise că nu era nevoie de el la biroul de la Hoover Building. Cercetările se

aflau la punctul cînd se obţineau rezultate din ce în ce mai puţine. „Noile" informaţii se aflau doar în interviuri şi fiecare dintre ele confirma informaţii deja analizate şi verificate, cuprinse în documente voluminoase de referinţe suplimentare.

– Mi-a fost întotdeauna nesuferită partea asta a muncii, spuse Tony Caruso de la A.D.I.C.

Se ajunsese la momentul în care procurorul Statelor Unite avea tot ce-i trebuia ca să emită o condamnare, dar, fiind avocat, nu avea suficiente dovezi – ca şi cum mijlocul ideal de a condamna un criminal era să plictiseşti de moarte completul de judecată.

– Nici urmă de date în contradictoriu. Pe asta am băgat-o-n sac, Tony!

Cei doi bărbaţi erau prieteni vechi.

– A sosit vremea să fac ceva nou şi interesant continuă.

– Eşti un om norocos. Ce mai face Megan?

– E prima ei zi la o nouă grădiniţă. Giant Steps, pe Ritchie Highway.

– Aceeaşi grădiniţă, observă Caruso. Aşa cred.

– Ce zici?

– Copiii familiei Ryan... Ah, tu nu erai aici cînd ticăloşii ăia de la U.L.A. au dat lovitura.

– Ea nu mi-a... Directoarea grădiniţei nu mi-a spus nimic despre... Dar cred că nu avea voie, nu-i aşa?

– Fraţii noştri sînt cam discreţi în legătură cu asta. Îmi închipui că Serviciul Secret a informat-o foarte bine despre ce are şi ce nu are voie să spună.

„Probabil că un agent, doi ajută la pictatul cu degetul", gîndi O'Day o clipă. Văzuse un vînzător nou pe 7-Eleven, peste drum. Îşi aminti că îi trecuse prin minte cînd îşi băuse cafeaua că tipul prea era la post pentru o oră atît de matinală. Hmmm! Mîine o să se uite bine la individ ca să vadă dacă n-are o armă la el, lucru pe care vînzătorul îl făcuse deja privitor la el şi, din curtoazie profesională, îi arătase carnetul de identitate, în timp ce clipea din ochi şi da din cap.

– Un fel de supracalificare, încuviinţă Caruso. Dar, ce naiba, nu-i rău să ştii că există pază acolo unde se află copilul tău.

– Zău că da, Tony!

Spunînd asta, O'Day se ridică:

– În orice caz, cred c-o să mă duc s-o iau acasă.

– Fire-ar să fie de centrală! O zi de lucru de opt ore! mormăi directorul adjunct al Oficiului pentru Cercetări pe Teren din Washington.

– De tine au nevoie, fiindcă eşti un mare mahăr, *don* Antonio.

Te simţeai întotdeauna eliberat cînd plecai de la lucru. Aerul avea un miros mai proaspăt la plecare decît la venire. O'Day porni spre camioneta lui şi văzu că n-o atinsese nimeni şi că nu fusese furată. Murdăria şi noroiul reprezentau un avantaj. Îşi scoase haina de la costum. O'Day se complica rar cu un pardesiu; îşi trase pe el jacheta de piele pe care-o avea de zece ani, o jachetă de călătorie de tip marinăresc, purtată destul de mult ca să devină confortabilă. Pe urmă îşi scoase cravata. Zece minute mai tîrziu se afla pe Route 50 spre Annapolis, exact în fruntea valului de navetişti din serviciile guvernamentale şi asculta programul *C & W* la radio. Circulaţia era deosebit de uşoară în acea zi şi chiar înainte de ştirile de la acea oră, opri în parcarea de la Giant Steps, căutînd, de data asta, maşinile oficiale. Serviciile Secrete procedau destul de inteligent în problema asta. Automobilele lor, ca şi cele ale F.B.I-ului, erau numerotate la întîmplare şi învăţaseră chiar să nu folosească vopseaua suspect de ieftină, cu motive neutre, care scotea în evidenţă atîtea maşini ale poliţiei fără număr. Totuşi, descoperi două şi-şi întări bănuiala cînd parcă lîngă una din ele şi cînd se uită înăuntru să vadă radioul. Terminînd cu treaba asta, începu să aibă îndoieli în legătură cu propria deghizare şi se hotărî să verifice cît era de bună, apoi îşi dădu seama că, dacă erau cît de cît competenţi, controlaseră deja identitatea lui prin documentele pe care le predase doamnei Daggett chiar în dimineaţa aceea sau, mai probabil, înainte. Exista o rivalitate profesională destul de mare între F.B.I. şi U.S.S.S.[1]. De fapt, primul îşi începuse activitatea cu o mînă de agenţi ai Serviciilor Secrete. Dar F.B.I.-ul se extinsese şi, pe parcurs, acumulase mai multă experienţă specializată în cercetări de criminalistică. Ceea ce nu înseamna că Serviciile Secrete nu erau eficiente, deşi, aşa

[1] Serviciile Secrete S.U.A. (n.tr.).

cum spusese pe drept cuvînt Tony Caruso, cultivau discreția extremă. Ce să mai vorbim, erau, probabil, cele mai grozave dădace din lume.

Traversă parcarea cu fermoarul jachetei închis pînă sus și dădu cu ochii de un tip solid în spatele ușii. Să-și dezvăluie, oare, identitatea? O'Day trecu pe lîngă el fără să-l privească – nu era decît un tată ca toți ceilalți venit să-și ia copilașul acasă? În interior, n-avea altceva de făcut decît să observe îmbrăcămintea și căștile de la urechi. Da, două agente purtau jachete lungi sub care trebuia să fi fost pistoale automate SigSauer de 9 milimetri.

– Tăticule! strigă Megan, sărind drept în picioare.

Lîngă ea se afla un alt copil care-i semăna ca vîrstă și înfățișare. Inspectorul mai făcu un pas și se aplecă să vadă desenele făcute în ziua aceea.

– Scuzați-mă.

O'Day simți prin jachetă apăsarea ușoară a unei mîini pe pistolul lui automat de serviciu.

– Știi cine sînt, spuse el, fără să se întoarcă.

– Ah, acum, da!

Atunci O'Day recunoscu vocea. Cînd se întoarse, se trezi față în față cu Andrea Price.

– Ai fost retrogradată?

El se îndreptă de spate ca s-o privească în față. Cele două agente care se aflau în mijlocul copiilor se uitau și ele atent la el, alertate de umflătura de sub jacheta lui de piele.

„Nu-i rău", gîndi O'Day. Trebuie să se fi uitat atent; umflătura jachetei de piele era bine mascată.Amîndouă aveau mîna din dreptul armei liberă, indiferent de acțiunea educativă în care erau implicate, și expresia din ochii lor ar fi putut părea absentă doar celor neinițiați.

– Fac curățenie. Verific documentele tuturor copiilor, explică ea.

– Ea e Katie, spuse Megan, prezentînd-o pe noua ei prietenă. El e tăticu' meu.

– Bună, Katie.

Se aplecă din nou să dea mîna cu ea, apoi se ridică iar.

– Ea e, cumva...?

– NISIPARNIŢA, Primul Ţinc al Statelor Unite, confirmă Price.

– Şi cel de peste drum? Afacerile, înainte de orice.

– Sînt doi, doua schimburi.

– Seamana cu mămica ei, spuse Pat, referindu-se la Katie Ryan. Şi, din simplă politeţe el îşi scoase carnetul oficial de identitate şi-l flutura către agenta cea mai apropiata, Marcella Hilton.

– Vrei să fii grijuliu şi sa ne verifici şi pe noi, nu-i aşa? îl întrebă Price.

– Omul vostru de la uşă ştia cine sînt cînd am intrat. Arată de parcă ar fi de-al casei.

– E Don Russel. El are... dar...

– Dar nu poţi fi niciodată prea prudent, încuviinţă inspectorul O'Day.

– Da, bine. Recunosc. Am vrut sa vad cît de grijulii sînteţi. Şi fetiţa mea e aici. Îmi închipui că locul asta a devenit acum o ţintă. „La naiba!" Ultimele cuvinte le spuse în gînd.

– Deci, am trecut testul?

– Unul peste drum, trei pe care-i văd aici. Pot să jur că mai aveţi încă trei pe-afară, pe o raza de vreo sută de metri. Vrei să-i caut şi pe cei de la unitatea din suburbie şi pe puşcaşi?

– Uită-te atent! I-am mascat bine pe toţi.

Ea nu mai pomeni de încă unul din clădire pe care el nu-l observase.

– Sigur c-aţi trecut testul, agent Price, admise O'Day, pricepînd poanta şi mai uitîndu-se o dată în jurul lui.

Se aflau acolo şi două camere mascate de luat vederi care trebuie sa fi apărut de curînd. Aşa se explica şi mirosul vag de vopsea care, la rîndul lui, explica lipsa unor urme de mînuţe pe pereţi. Clădirea era, probabil, împînzită de fire electrice, ca un automat pentru jocuri de noroc.

– Trebuie să recunosc că n-aveţi probleme. Perfect! spuse el în concluzie.

– Ştii ceva nou despre accidentul aviatic?

Pat dădu negativ din cap:

– Nu prea. Am mai cercetat cîteva interviuri noi la W.F.O. astăzi. Cele cîteva inconsecvenţe sînt mult prea mărunte ca să

conteze în vreun fel. Apropo, canadienii ne ajută grozav de mult. La fel şi japonezii. Cred c-au stat de vorbă cu toată lumea, începînd cu educatorul de la grădiniţă al lui Sato pînă sus de tot. Au mers pînă acolo, încît le-au anchetat şi pe două stewardese cu care el avea relaţii amoroase în secret. Totul e pus la dosar, Price.

– Mă numesc Andrea.

– Iar eu, Pat.

Amîndoi zîmbirâ.

– Ce ai la tine?

– Un Smith 1076. E mai bun decît pistolaşul ăla de 9 milimetri pe care-l aveţi voi.

Spuse asta cu un aer oarecum superior. O'Day prefera să facă găuri mari, pentru moment, doar în ţinte simulate, dar şi în oameni, dacă era necesar. Serviciile Secrete aveau politica lor privind armele şi, în zona asta, era sigur că F.BI.-ul avea idei mai bune. Ea nu se lăsa impresionată.

– Vrei să ne faci un serviciu? Data viitoare cînd vii aici, arată-i carnetul de identitate agentului de la uşă. S-ar putea să nu fie mereu acelaşi.

Ea nu-i ceru nici măcar să lase carnetul în camionetă. Asta da politeţe profesională, ce să mai vorbim!

– Şi el ce mai face?

– SPADASINUL?

– Dan – directorul Murray – are o părere nemaipomenită despre el. Se cunosc de multă vreme. Şi eu cu Dan, la fel.

– E o muncă grea de tot, dar, ştii... Murray are dreptate. Am cunoscut oameni şi mai nepotriviţi. Pe lîngă asta, e mult mai deştept decît arată.

– Judecînd după perioadele cînd am fost în preajma lui, ştie să plece urechea la ce au de spus oamenii.

– Mai mult decît atît, ştie să pună întrebări.

Întoarseră amîndoi capul cînd auziră un ţipăt de copil, traversară încăperea în acelaşi timp şi în acelaşi fel, pe urmă se întoarseră la cele două fetiţe care-şi împărţeau creioanele colorate pentru capodoperele lor.

– Fetiţele par să se înţeleagă bine.

„A noastră", gîndi Pat. Asta spunea tot. Bătrînul boxer uriaș de la ușă se numea Russel, așa-i zisese ea. Trebuie să fie șeful subunității și putea să jure că era un agent experimentat. Selectaseră doi agenți mai tineri, ambele femei, pentru munca din interior, ca să se integreze mai bine mediului. Erau capabile, cu siguranță, dar nu chiar ca el. „A noastră" era cuvîntul cheie. Ca leii în jurul puilor lor sau, în cazul de față, unicului pui. O'Day se întreba cum s-ar descurca el însuși într-o astfel de slujbă. Ar fi plicticos să stai, pur și simplu, de pază, așa, dar nu-ți puteai permite să te plictisești.

Aici putea să aibă loc o luptă. Își făcuse și el porția de sarcini de „supraveghere discretă", o adevărată performanță pentru un tip de proporțiile lui, dar aici ar fi mult mai greu. Chiar și așa, un ochi de polițist observa diferența dintre agente și celelalte educatoare din încăpere.

– Andrea, după cît se pare, oamenii tăi își cunosc meseria. Dar de ce atît de mulți?

– Știu că aici avem personal excedentar.

Price își înclină capul.

– Încă sîntem preocupați de problema asta. Ei, am primit o grea lovitură pe Hill, știi. Așa ceva n-o să se mai întîmple, nu în tura mea, nu atîta timp cît conduc eu Secția Detalii și dacă presa face valuri despre asta, o bag în...

Chiar și după vorbă Price era un polițist adevărat.

– Doamnă, eu n-am nimic împotrivă. Ei bine, cu permisiunea dumitale, eu plec acasă să fac macaroane cu brînză.

Se uită în jos. Megan tocmai își termina capodopera. Era greu să le deosebești pe cele două fetițe dacă nu erai decît un observator obișnuit. Asta era, într-un fel, îngrijorător, dar, pe de altă parte, de asta se afla Serviciul Secret aici.

– Unde te antrenezi?

Nu era nevoie să spună ce fel de antrenament.

– Există o pistă în clădirea vechii poște care e convenabilă pentru Casa Albă. În fiecare săptămînă, îi spuse ea. Nu există nici un agent aici care să nu fie un expert, iar cu Don aș putea să mă bat cu lumea întreagă. Totul e sub control.

– Într-adevăr, spuse O'Day, iar ochii îi lucirã. O sã vedem asta într-o bunã zi.

– La slujba ta sau la a mea? întrebã Price şi în ochii ei se văzu un licăr.

– Domnule preşedinte, domnul Golovko e pe trei.

Asta era linia secretă. Serghei Nicolaici îşi dădea iar aere.

Jack apăsă pe buton:

– Da, Serghei!

– Iranul.

– Ştiu, răspunse preşedintele.

– E treabă serioasă? întrebă rusul, care-şi făcuse deja bagajele ca să pornească spre casă.

– O să ştim sigur cam în zece zile.

– Înţeleg. Vă oferim cooperarea noastră.

Asta devenise un obicei, îşi zise Jack, dar exista întotdeauna ceva la care trebuia să te gîndeşti mai întîi.

– Am să discut asta cu Ed Foley. Cînd ajungi acasă?

– Mîine.

– Sună-mă atunci!

Era uimitor că putea să se înţeleagă atît de bine cu un fost duşman. Va trebui să-şi înveţe Congresul să procedeze în consecinţă, îşi zise preşedintele, zîmbind. Ryan se ridică de la birou şi se îndreptă spre camera secretarelor. „Ce-ar fi să ciugulesc ceva înainte de următorul punct din program..."

– Bună ziua, domnule preşedinte, spuse Price. Puteţi să-mi acordaţi un minut?

Ryan îi făcu semn să intre, în timp ce secretara sună la popotă.

– Ce-i?

– Vroiam doar să vă spun că am verificat aranjamentele de securitate pentru copiii dumneavoastră.

Dacă asta era de aşteptat să-i facă plăcere lui POTUS, el nu o arătă, gîndi Andrea. Dar acest lucru era de înţeles. Era ca şi cum ar fi spus: „Hei, avem destule gărzi de corp lîngă copiii dumneavoastră." Ce vorbă mai era şi asta? Două minute mai tîrziu, ea stătea de vorbă cu Raman care era pe punctul de a pleca acasă, de vreme ce venise la Casa Albă la ora 5.00 dimineaţa.

Ca de obicei, nu era nimic de raportat. Fusese o zi liniştită la Casa Albă.

Agentul mai tînăr porni spre maşina lui şi ieşi din complex, arătîndu-şi mai întîi permisul paznicilor de la ieşire şi aşteptînd să se deschidă poarta fortificată – un pilon lat de vreo douăzeci de centimetri închidea cele două laturi şi arăta destul de solid ca să oprească o maşină de gunoieri. De acolo îşi făcu drum printre baricadele de beton de pe Pennsylvania Avenue care, pînă nu de mult, fusese o stradă publică. Coti spre vest şi înaintă spre Georgetown, unde avea un apartament într-o mansardă dar, de data asta, nu se duse direct acasă. În loc să facă asta, o luă spre Wisconsin, apoi la dreapta ca să parcheze.

Era oarecum amuzant că omul era negustor de covoare. Mulţi americani credeau că iranienii deveneau fie terorişti, fie negustori de covoare, fie medici fără maniere. Acesta plecase din Persia – dar majoritatea americanilor nu asociau covoarele persane cu Iranul, de parcă ar fi fost două noţiuni diferite – cu peste cincisprezece ani în urmă. Pe perete se afla o fotografie a fiului său care, aşa cum explica el celor care-l întrebau, fusese ucis în războiul iraniano-irakian. Asta era perfect adevărat. Celor care păreau interesaţi le mai spunea şi că ura guvernul fostei sale ţări. Asta nu era adevărat. Era agent independent. Nu avusese niciodată vreun contact cu cineva asociat, chiar la a treia mînă, cu Teheranul. Poate că fusese verificat. Dar, mai probabil, nu fusese. Nu aparţinea nici unei asociaţii, nu participa la marşuri, nu-şi exprima părerea, nu făcea nimic altceva decît să conducă o afacere prosperă, aşa că, atunci cînd bărbatul păşi pe uşa de la intrare, singurul lucru care-l interesă a fost ce exemplar va dori acesta din bogata lui colecţie de covoare făcute de mînă. Dar, după ce se convinse că nu mai era nimeni în prăvălie în acel moment, vizitatorul se duse direct la tejghea.

– Văd o poză pe perete. Îţi seamănă. E fiul dumitale?

– Da, răspunse omul cu o tristeţe care nu-l părăsise niciodată, cu toate făgăduielile privind paradisul care i se făcuseră. A fost ucis în război.

– Multă lume şi-a pierdut fiii în acel conflict. Era un băiat credincios?

– Mai are vreo importanţă acum? întrebă negustorul, clipind repede.

– Întotdeauna are importanţă, spuse Raman pe un ton perfect banal.

Acestea fiind spuse, cei doi bărbaţi se îndreptară spre cel mai apropiat teanc de covoare. Negustorul ridică colţurile cîtorva.

– Sînt angajat în acţiune. Am nevoie de instrucţiuni privind momentul operaţiunii.

Raman nu avea un nume de cod şi codul reprezentat de aceste cuvinte era cunoscut doar de trei oameni. Negustorul nu ştia nimic în plus decît că trebuia să repete altcuiva cele unsprezece cuvinte pe care tocmai le auzise, apoi să aştepte un răspuns şi să-l transmită mai departe.

– Eşti drăguţ să completezi o cartelă pentru lista clientului meu?

Raman făcu ce i se ceruse, notînd numele şi adresa unei persoane reale. Alesese numele din cartea de telefon pe care o găsise chiar la Casa Albă, ceea ce îi îngăduise să selecteze un număr care se deosebea de al său cu o cifră. Un semn deasupra celei de a şasea cifre îi arăta negustorului unde să adauge 1 cu 3 ca să dea 4 şi, astfel, să completeze numărul. Era o şmecherie profesională excelentă învăţată de instructorul său de la Savak de la un israelian cu peste douăzeci de ani în urmă şi ţinută minte, cum fac toţi oamenii din oraşul sfînt Qom, care nu prea uită nimic din ceea ce ştiau.

22

FUSE ORARE

Mărimea pământului şi distribuţia punctelor nevralgice creau neajunsuri considerabile. America se ducea la culcare atunci cînd alte părţi ale lumii tocmai se trezeau pentru o nouă zi, o situaţie agravată şi mai mult de faptul că oamenii ce se aflau cu opt sau nouă ore în avans erau cei ce luau decizii la care restul lumii trebuia să reacţioneze. La asta se adăuga faptul că mult lăudata organizaţie americană C.I.A. nu prea avea agenţi şi ofiţeri capabili să prezică ceea ce se întîmpla. Deci, STORM TRACK şi PALM BOWL aveau datoria de a raporta mai cu seamă ceea ce spuneau presa şi televiziunea locale. Aşa că, în timp ce preşedintele Statelor Unite dormea, oamenii se străduiau să colecteze şi să analizeze informaţii care, cînd vor ajunge la el, vor fi depăşite cu o zi de lucru şi cercetarea lor va da sau nu rezultate corecte. Chiar şi aşa, cei mai buni spioni din Washington erau, în majoritatea cazurilor, prea bătrîni ca să fie obligaţi să lucreze în ture de noapte – în definitiv, aveau şi ei familii – aşa că trebuia să se grăbească să-şi exprime propria părere, ceea ce implica discuţii şi dezbateri şi un plus de întîrziere în prezentarea unor informaţii vitale privind securitatea naţională. În termeni militari, asta se numea „a avea iniţiativă" – a face prima mişcare, din punct de vedere practic, politic sau psihologic. Ce bine ar fi fost dacă celălalt participant la cursă ar fi pornit cu cîteva ore bune mai devreme.

Lucrurile se petreceau puţin mai bine la Moscova, care se afla la doar o oră de Teheran şi avea acelaşi fus orar ca Bagdadul, dar, de data asta, R.V.S., succesorul K.G.B.-ului, se afla în aceeaşi situaţie nefericită ca şi C.I.A., cu aproape toate reţelele desfiinţate în ambele ţări. Da, pentru Moscova, problemele erau, oarecum, mai familiare, după cum avea să constate Serghei Golovko cînd avionul său ateriză la Şeremetievo.

Problema capitală în acest moment va fi reconcilierea. Programul de dimineaţă al televiziunii din Irak anunţase că noul guvern din Bagdad informase Statele Unite ca toate echipele de inspecţie internaţionale vor avea deplina libertate de a vizita orice instalaţie din ţară, fără absolut nici un amestec – de fapt, Irakul cerea ca inspecţiile să aibă loc cît mai repede posibil – o deplină cooperare faţă de orice cerere va fi asigurată imediat; noul guvern de la Bagdad era dispus să înlăture orice obstacol din calea completei restabiliri a comerţului internaţional al ţării sale. Pentru moment, ţara vecină, Iran, spunea anunţul, va începe să furnizeze camioane cu alimente, conform vechilor precepte islamice privitoare la ajutorarea celor în nevoie; aceasta, ca o anticipare a dorinţei naţiunii celei dintîi de a se reintegra comunităţii internaţionale. Copii video de la PALM BOWL provenite de la televiziunea din Basra arătau primul convoi de camioane ce transporta grîu de-a lungul întortochiatei şosele Şahabad care intra pe teritoriul Irakului la poalele munţilor ce despărţeau cele două ţări. Alte imagini arătau gărzile de frontieră irakiane îndepărtînd obstacolele şi făcîndu-le semn camioanelor să treacă, în timp ce colegii lor iranieni stăteau liniştiţi de partea lor a frontierei, fără să se vadă nici un fel de arme.

La Langley se făceau calcule privitoare la numărul camioanelor, la tonajul încărcăturii lor şi la cantitatea de pîine care putea rezulta din asta. Se ajunsese la concluzia că vor trebui să se livreze vapoare întregi de grîu pentru ca ajutorul să nu fie doar simbolic. Dar simbolurile erau importante şi chiar acum se încărcau vapoarele, după cum arăta un set de sateliţi. Reprezentanţi ai Statelor Unite din Geneva, cu o întîrziere de doar trei ore, primiră cererile Bagdadului cu plăcere şi trimiseră imediat ordine echipelor de inspectori care descoperiră că-i aşteptau automobile

Mercedes ca să fie conduşi la diferitele puncte din listele lor de inspecţie, de maşini de poliţie cu sirene. Găsiră şi acolo echipe de televiziune pregătite să-i însoţească peste tot şi personalul prietenos al unor instalaţii, care se arătă încîntat să-şi dovedească priceperea, nou descoperită, de a spune tot ce ştiau şi de a oferi sugestii despre cum se putea demonta, în primul rînd, o instalaţie de arme chimice deghizată în fabrică de insecticide. În cele din urmă, Iranul solicita o întrunire specială a Consiliului de Securitate care să examineze ridicarea ultimelor sancţiuni comerciale, un lucru tot atît de sigur ca şi răsăritul soarelui, chiar dacă mai tîrziu, deasupra Coastei de Est a Americii. În decurs de două săptămîni, dieta irakianului mediu se va îmbogăţi cu cel puţin cinci sute de calorii. Impactul psihologic n-a fost greu de calculat şi prima ţară gata să reia relaţiile normale cu naţiunea bogată în petrol, dar izolată, era fostul ei duşman, Iranul, care, ca de obicei, făcea apel la religie ca motiv al ofertei de ajutor.

– Mîine o să vedem imagini cu distribuirea pîinii gratis la moschei, prezise maiorul Sabah.

Ar fi putut să adauge pasajele din Coran care vor însoţi evenimentul, dar colegii săi americani nu erau savanţi specializaţi în islamism şi n-ar fi priceput prea bine ironia.

– Care sînt estimările dumneavoastră, domnule? întrebă ofiţerul american mai în vîrstă.

– Cele două ţări se vor uni, răspunse Sabah sobru. Şi asta, curînd.

Nu era nevoie să se pună întrebarea de ce uzinele de armament irakiene care supravieţuiseră erau expuse. Iranul avea tot ceea ce-şi dorea.

Nu există magie. Acesta nu este decît un cuvînt folosit de oameni ca să explice ceva atît de dibaci făcut, încît nu se poate explica, şi cea mai simplă tehnică folosită de autorii ei era să distragă atenţia audienţei cu o mînă vizibilă, în mişcare (îmbrăcată, de obicei, într-o mănuşă albă) în timp ce cealaltă făcea altceva. Aşa se întîmpla şi cu naţiunile. În timp ce camioanele se deplasau şi vapoarele erau încărcate, iar diplomaţii erau convocaţi şi

America se trezea din somn ca să se lămurească ce se petrecea, la Teheran se făcuse seară.

Contactele lui Badrayn erau la fel de utile ca oricînd și ce nu putea face el, putea face Daryaei. Avionul comercial cu reacție, cu însemne de avion civil, decolă de la Mehrabad și o luă spre vest, survolînd mai întîi Afganistanul, apoi Pakistanul, într-un zbor de două ore care se încheia în obscurul oraș Rutog, în apropierea frontierei dintre Pakistan, India și Caşmir. Orașul se afla în Munții Kunlun din cea dintîi dintre aceste țări și adăpostea o parte din populația musulmană a Chinei. Orașul de frontieră avea o bază aeriană cu cîteva avioane de luptă MIG construite la fața locului și o singură pistă de aterizare, pe lîngă micul aeroport regional al orașului. Situarea era ideală pentru tot felul de scopuri, aflîndu-se la abia 600 mile de New Delhi deși, ca o ironie a sorții, cel mai lung zbor venea de la Pekin, în ciuda faptului că locul era proprietatea chinezilor. Cele trei avioane aterizară la o distanță de cîteva minute, curînd după apusul local, ca apoi să ruleze pînă la capătul pistei și să fie parcate. Mașini militare conduseră pasagerii la sala de așteptare pentru aparatele MIG. Ayatollahul Mahmud Haji Daryaei era obișnuit cu mai multă curățenie și, pe deasupra, simțea miros de porc gătit care făcea întotdeauna parte din bucătăria chinezească, dar care pe el îl umplea de greață. Încercă să uite de asta. Nu era primul dintre credincioși care avea de a face cu păgîni și necredincioși.

Prim-ministrul indian a fost cordial. El îl mai întîlnise pe Daryaei la o conferință regională de comerț și-l socotise închis în sine și mizantrop. După cîte vedea, nu se schimbase prea mult.

Ultimul care a sosit a fost Ziang Han San pe care, de asemenea, ministrul indian îl mai întîlnise. Era un om rotofei, care părea vesel, pînă cînd îi observai ochii. Pînă și glumele lui erau povestite cu scopul de a afla ceva despre interlocutorii săi. Dintre cei trei, el era singurul despre a cărui slujbă ceilalți nu știau, practic, nimic. Totuși, era clar că vorbea pe un ton autoritar și, de vreme ce țara lui era cea mai puternică dintre cele trei, nu era socotit o insultă că un singur ministru fără portofoliu trata cu șefi de stat. Întîlnirea avea loc în engleză, cu excepția cuvintelor cu

care Ziang îl concediase pe ofițerul de Stat-Major care le urase bun venit.

– Vă rog să mă iertați că nu am fost aici cînd ați sosit. Regretăm sincer ... neajunsurile protocolului.

Se servi ceai împreună cu gustări ușoare. Nu fusese timp ca să se pregătească o masă adevărată.

– Nu-i nici o problemă, răspunse Daryaei. Graba strică treaba. Eu, personal, sînt foarte recunoscător că ați avut bunăvoința să veniți aici în condiții atît de speciale. Întoarse capul. Și dumneavoastră, doamna prim-ministru, pentru că v-ați alăturat nouă. Fie întrunirea noastră binecuvîntată de Dumnezeu, spuse el, în concluzie.

– Felicitările mele pentru evoluțiile din Irak, spuse Ziang, întrebîndu-se dacă nu cumva agenda întîlnirii era cu totul în mîna lui Daryaei, căci prea dibaci menționase acesta faptul că el fusese acela care convocase adunarea. Trebuie să fie de-a dreptul satisfăcător după atîția ani de dezacord între cele două națiuni ale dumneavoastră.

„Da", gîndi reprezentantul Indiei, sorbindu-și ceaiul. „Ce isteț din partea ta să ucizi omul într-un moment atît de potrivit", adăugă ea, tot în gînd, după care întrebă:

– Deci, cum vă putea fi de folos? dîndu-le astfel cuvîntul lui Daryaei și Iranului, spre iritarea Chinei care se păstra totuși impasibilă.

– L-ați întîlnit recent pe acest Ryan. Mă interesează ce impresie v-a făcut.

– Un om mic pe un post mare, răspunse ea imediat. De pildă, discursul pe care l-a ținut la funeralii. Ar fi fost mai potrivit la o ceremonie privată de familie. De la un președinte se așteaptă lucruri mai mari. La recepția care a urmat părea nervos și nu-și găsea locul, iar nevastă-sa e arogantă... e doctor, înțelegeți. Ei sînt deseori așa.

– Așa mi s-a părut și mie cînd l-am cunoscut acum cîțiva ani, încuviință Daryaei.

– Și totuși conduce o țară importantă, remarcă Ziang.

– Chiar așa să fie? întrebă reprezentantul Iranului. America e importantă în continuare? În ce constă importanța unei națiuni, dacă nu în puterea conducătorilor ei?

Ceilalți doi își dădură seama imediat că asta era agenda întrunirii.

– Iisuse, șopti Ryan pentru sine, ce loc singuratic mai e și ăsta!

Gîndul ăsta îl tot bîntuia, mai ales atunci cînd era singur în biroul lui cu pereți ovali și cu uși capitonate, groase de peste șapte centimetri. Acum își folosea ochelarii de citit tot timpul. Așa-i recomandase Cathy, dar asta nu făcea decît să-i mai potolească durerile de cap. Nu se putea spune că el nu era obișnuit cu cititul. Toate slujbele pe care le avusese în ultimii cincisprezece ani comportaseră lectura, dar durerile permanente de cap erau ceva nou. Poate c-ar fi bine să vorbească despre asta cu Cathy sau cu alt doctor? Nu! Ryan scutură din cap. Nu era decît stresul serviciului și cu asta trebuie să se obișnuiască.

„Sigur, nu e decît stres. Și cancerul nu e decît o boală", gîndi el.

Sarcina în curs era politica. Tocmai citea o declarație de atitudine scrisă de personalul politic din secția OEOB de peste drum. Îl distra, ca să nu spunem că îl consola, faptul că ei nu știau ce să-l sfătuiască. Ryan nu fusese niciodată membru al unui partid politic. Își înregistrase întotdeauna numele ca independent și asta reușise să-l țină departe de scrisorile de solicitare trimise de partidele organizate, cu toate că el și Cathy marcaseră întotdeauna locul din dreptul profitului pe venituri cu oferirea unui dolar la fondul secret al guvernului. Dar președintelui nu i se cerea doar să fie membru al unui partid, ci liderul acelui partid. Partidele erau și mai drastic decapitate decît cele trei organizații guvernamentale. Fiecare dintre ele continua să aibă un președinte și nici unul dintre ei nu știa ce era de făcut în acest moment. Timp de cîteva zile, se considerase că Ryan era membru al aceluiași partid ca Roger Durling și adevărul fusese descoperit de presă doar cu cîteva zile mai înainte, trezind un „oh, la naiba" în instituția de la Washington. Pentru capetele ideologice ale orașului federal, era ca și cum ar fi întrebat cît fac 2 + 2, ca să descopere că răspunsul era „Chartreuse". Declarația lui de atitudine

era, previzibil, haotică, produsul a aproximativ patru analişti politici profesionali şi puteai ghici cine scrisese diferitele paragrafe ce se constituiau într-o luptă decisivă dusă pe mai multe fronturi. Chiar şi personalul său de la Serviciile Secrete se descurca mai bine, îşi spuse Jack, aruncînd hîrtia în coş şi dorindu-şi din nou o ţigară. Îşi dădea seama că toate astea erau şi ele stresante.

Totuşi, trebuia să se ducă la locurile de „husting", un cuvînt al cărui sens nu-l pricepuse niciodată şi să facă pentru unii oameni campanie sau, măcar, să ţină discursuri. Sau cam aşa ceva. Instrucţiunile date în declaraţia de atitudine nu fuseseră prea clare în această privinţă. Făcuse deja o gafă în problema avortului – plasîndu-se mai mult spre centru, după cum remarcase ironic Arnie van Damm cu o zi în urmă, ca să sublinieze învăţămintele pe care le avusese de tras mai înainte. De data asta, Ryan trebuia să-şi exprime o poziţie politică fermă într-o multitudine de probleme: acţiune afirmativă la un capăt al alfabetului şi protecţie socială la celălalt, cu impozite, mediu înconjurător şi Dumnezeu mai ştie ce la mijloc. De îndată ce se va decide care-i era părerea în privinţa acestor probleme, Callie Weston va scrie cîteva discursuri pe care el le va rosti de la Seattle la Miami şi numai Dumnezeu mai ştie unde în altă parte. Hawaii şi Alaska erau lăsate la o parte, pentru că erau state mici în ceea ce priveşte importanţa politică şi se aflau la poli diferiţi din punct de vedere ideologic, în orice caz. Asta n-ar fi făcut decît să încurce lucrurile, sau, cel puţin, aşa se spunea în declaraţia de atitudine.

– De ce nu se poate să stau, pur şi simplu, aici şi să lucrez, Arnie? îl întrebă Ryan pe şeful personalului care tocmai intrase.

– Pentru că munca e acolo, în exterior, domnule preşedinte. Van Damm luă loc ca să înceapă să-i mai dea o nouă lecţie de preşedinţie. Fiindcă, aşa cum ai spus, asta e o funcţie de conducere... am înţeles eu bine? întrebă Arnie cu un mormăit sardonic. Şi conducerea înseamnă să ieşi pe teren cu trupele sau, în cazul nostru, cu cetăţenii. V-aţi lămurit în chestiunea asta, domnule preşedinte?

– Îţi fac plăcere toate astea?

Jack închise ochii şi începu să-i frece îndărătul lentilelor. Îl enervau şi nenorocitele astea de lentile.

– Cam tot atît cît şi ţie. Ceea ce era o remarcă foarte exactă.

– Scuză-mă!

– Celor mai mulţi dintre cei care ajung aici le place sincer să scape din acest muzeu şi să se întîlnească cu oameni adevăraţi. Sigur că asta enervează persoane de genul lui Andrea care ar fi, probabil, de acord să te ţină aici tot timpul. Dar locul ăsta arată deja ca o închisoare, nu-i aşa? întrebă Arnie.

– Numai cînd nu dorm.

– Aşa că ieşi de aici! Întîlneşte-te cu oamenii! Spune-le ce gîndeşti, spune-le ce vrei. Poate chiar o să te asculte. Poate chiar o să-ţi spună ce gîndesc ei şi poate că o să înveţi ceva din asta. În orice caz, nu poţi fi preşedinte fără să faci toate astea.

Jack ridică în mînă declaraţia de atitudine pe care tocmai o terminase de examinat.

– Ai citit asta?

Arnie dădu afirmativ din cap:

– Da.

– E o mizerie care creează confuzie, spuse Ryan cu un aer surprins.

– Este un document politic. De cînd politica e consecventă sau raţională? Făcu o pauză. Oamenii cu care am lucrat eu în ultimii douăzeci de ani au supt toate astea o dată cu laptele mamei... De fapt, cred că toţi au fost hrăniţi cu biberonul.

– Ce zici?

– Întreab-o pe Cathy. E una dintre teoriile alea de psihologie comportamentală, chestiile alea ale Erei Noi care pretind că explică totul despre toate lucrurile tuturor de peste tot. Politicienii au fost toţi bebeluşi hrăniţi cu biberonul. Nu i-a ţinut niciodată mămica lor la sînul ei şi nu şi-au creat o legătură normală cu lumea, s-au simţit respinşi şi cîte şi mai cîte, aşa că, în chip de compensaţie, pleacă de acasă şi rostesc cuvîntări şi spun oamenilor din diferite locuri diferite lucruri pe care aceştia vor să le audă, astfel încît să obţină de la străini dragostea şi dăruirea pe care mamele lor le-au refuzat-o – ca să nu mai vorbim de cei de genul lui Kealty care se împerechează tot timpul. Copiii crescuţi

cum trebuie, pe de altă parte, se fac mari şi devin... Ce să zic eu... doctori sau, poate, rabini...

– Ce naiba! aproape strigă preşedintele.

Şeful personalului se mulţumi să zîmbească.

– Te-am mai trezit puţin, nu-i aşa? Ştii, continua van Damm, m-am gîndit ce-am pierdut noi, de fapt, cînd am întemeiat ţara asta.

– Bine, o să muşc din momeală, spuse Jack, cu ochii încă închişi, găsind că momentul era totuşi amuzant. La naiba, Arnie ştia cum să conducă o clasă de şcolari!

– Înfiinţează un post de bufon de curte în guvern. Ştii, un pitic... Scuză-mă, un bărbat cu o mare doză de spirit combativ, îmbrăcat într-un costum multicolor de clovn şi cu o pălărie caraghioasă cu clopoţei. Dă-i un scăunel într-un colţ... sigur că aici nu există nici un colţ... dar ce naiba... şi la fiecare sfert de oră sau cam aşa ceva, fă-l să-ţi sară pe birou şi să-şi zăngăne pîrîitoarea în nasul tău doar ca să-ţi aducă aminte că trebuie să te uşurezi şi tu din cînd în cînd, ca toată lumea. Ei, acum pricepi, Jack?

– Nu, recunoscu preşedintele.

– Cap sec! Slujba asta poate fi amuzantă! Să ieşi de aici şi să te întîlneşti cu cetăţenii e amuzant. Să afli ce vor ei e improtant, dar există şi o latură distractivă. Ei vor să te iubească, Jack. Ei vor să te sprijine. Vor să ştie ce gîndeşti. Şi, înainte de toate, vor să ştie că eşti asemenea lor şi, ştii ce? Eşti primul preşedinte de nu ştiu cîtă vreme care este, cu adevărat, asemenea lor! Aşa că ridică-ţi naibii fundu' de pe scaun, spune-le cercetaşilor de la aviaţie să dea drumul Marii Păsări Albastre, şi joacă nenorocitul ăla de joc! Nu mai avea nevoie să adauge că programul era deja bătut în cuie şi nu mai putea să dea înapoi.

– N-o să le placă tuturor ce spun şi ce cred eu, Arnie, şi să fiu al dracului dacă am de gînd să mint oamenii doar ca să mă pupe-n fund sau să cîştig voturi sau mai ştiu eu ce.

– Te aştepţi să te iubească toată lumea? întrebă van Damm pe acelaşi ton sardonic. Majoritatea preşedinţilor contează pe cincizeci şi unu la sută. Cîţiva au fost nevoiţi să conteze pe mai puţin. Ţi-am sucit gîtul din cauza declaraţiei tale despre avort... De ce crezi? Fiindcă declaraţia ta era confuză.

– Nu, nu era, eu...

– Ai de gînd să-ţi asculţi profesorul sau nu?

– Dă-i înainte, spuse preşedintele.

– Întîi de toate, cam patruzeci la sută dintre alegători votează Partidul Democrat şi patruzeci la sută votează Partidul Republican. Din acei optzeci la sută, cei mai mulţi nu şi-ar schimba votul nici dacă Adolf Hitler ar candida împotriva lui Abe Lincoln... sau împotriva Republicii Federale Germania, ca să acopar ambele părţi.

– Dar de ce...

– Exasperare! De ce-i cerul albastru, Jack? Fiindcă-i albastru! Bine? Chiar dacă poţi să explici de ce, şi îmi închipui că un astronom are cum explica, cerul e albastru, aşa că hai să acceptăm faptul, în regulă? Ne rămîn douăzăci la sută din oameni care oscilează într-o parte sau alta. Poate că ei sînt adevăraţii independenţi, ca tine. Acest douăzeci la sută conduce destinul ţării şi dacă doreşti ca lucrurile să se întîmple aşa cum vrei tu, ăştia sînt oamenii pe care trebuie să-i contactezi. Acum vine partea caraghioasă. Aceşti douăzeci la sută nu prea se sinchisesc de ce gîndeşti tu.

Această concluzie a fost exprimată cu un zîmbet strîmb.

– Stai un pic...

Amie ridică mîna:

– Nu-ţi mai întrerupe profesorul! Acel solid optzeci la sută care votează linia partidului nu se sinchiseşte cine ştie ce de caracterul omului. Ei votează partidul deoarece cred în filozofia partidului... sau fiindcă mămica şi tăticu' au votat întotdeauna aşa; motivul nu prea contează. Aşa se întîmplă lucrurile. Este un fapt. Adaptează-te la el. Acum mă întorc iar la acel douăzeci la sută care contează. Lor le pasă mai puţin de ce crezi tu, decît de tine. Aici se află avantajul tău, domnule preşedinte. Din punct de vedere politic, ai tot atîta drept să te afli în acest birou cît are un ţînc de trei ani să se afle într-un magazin de arme, dar tu ai caracter de-ţi iese şi pe nas! Pe asta mizăm noi.

Ryan se încruntă la cuvîntul „mizăm", dar de data asta stătu liniştit. Îi făcu semn şefului personalului să continue.

– Spune-le oamenilor doar ce crezi. Exprimă-te simplu. Ideile bune sînt exprimate simplu şi eficient. Vorbeşte logic. Acel

douazeci la sută vrea să creadă că tu într-adevăr crezi în ceea ce spui. Jack, tu nu crezi un om care spune ceea ce crede, chiar dacă nu eşti de acord cu el?

– Bineînţeles, asta-i...

– ... Normal, spuse Arnie, completîndu-i gîndul. Aşa face şi acel douăzeci la sută. Ei te vor respecta şi te vor susţine chiar dacă în unele cazuri nu vor fi de acord cu tine. De ce? Pentru că vor şti ca eşti un om de cuvînt. Şi vor ca acela care ocupa aceasta funcţie sa fie un om integru şi de caracter. Fiindcă, dacă ţara intră în rahat, poţi conta pe cineva de genul âsta care va încerca, măcar, să faca ceea ce trebuie.

– Ah!

– Restul e ambalaj. Dar nu subestima nici ambalajul şi manipularea. Bine? Nu e nimic rău să fii inteligent şi să ştii cum să-ţi impui ideile. În cartea pe care ai scris-o despre Halsey, „Marinarul Luptător", ţi-ai ales bine cuvintele ca să-ţi prezinţi ideile, nu-i aşa? Preşedintele aprobă din cap. La fel se întîmplă şi cu ideile astea – la naiba! – ideile astea sînt chiar mai importante, aşa că trebuie să le ambalezi cu mai multă pricepere, nu-i aşa? Planul lecţiei se desfăşura bine, îşi zise şeful personalului.

– Arnie, cu cîte dintre ideile astea eşti de acord?

– Nu cu toate. Cred că greşeşti în privinţa avortului... Femeia trebuie să aibă dreptul de a alege. Pariez că eu şi cu tine nu sîntem de acord în privinţa acţiunii formative şi a altor cîtorva lucruri, dar ştii, domnule preşedinte, nu ţi-am pus integritatea la îndoială nici un minut, măcar. Nu pot să-ţi spun eu în ce să crezi, dar ştiu că tu eşti în stare să pleci urechea la ce spun oamenii. Eu iubesc ţara asta, Jack ! Familia mea a fugit din Olanda, a traversat Canalul Mînecii într-o barcă, pe vremea cînd eu aveam trei ani. Şi acum mi-aduc aminte cum am vărsat şi mațele din mine.

– Eşti evreu? întrebă Jack, surprins. N-avea idee cărei credinţe îi aparţinea Arnie, dacă aparţinea vreuneia.

– Nu, tata a luptat în Rezistenţă şi a fost dibuit de un copoi neamţ. Am fugit exact la timp, altfel el ar fi fost împuşcat, iar mama şi cu mine am fi sfîrşit în acelaşi lagăr ca Anne Frank. Asta n-a fost prea bine pentru restul familiei. Numele lui era Willem şi, cînd războiul s-a sfîrşit, el a hotărît să venim aici şi,

pe măsură ce creșteam, am tot auzit despre vechea țară și cît de diferit era locul ăsta. Chiar este diferit. Eu am devenit ceea ce sînt ca să protejez sistemul. Ce face din America o țară deosebită? Constituția, cred. Oamenii se schimbă, guvernele se schimbă, ideologiile se schimbă, dar Constituția rămîne cam aceeași. Tu și cu Pat Martin ați depus un jurămînt. La fel și eu, continuă van Damm. Numai că eu am jurat față de mine însumi și față de mama și de tata. Nu-i nevoie ca eu să fiu de acord cu tine în toate problemele, Jack. Eu știu că tu vei încerca să faci ceea ce trebuie. Treaba mea, deci, este să te protejez ca să poți face acest lucru. Asta înseamnă că tu trebuie să asculți și că, uneori, va trebui să faci ce nu-ți place, dar slujba asta pe care o ai, domnule președinte, are regulile ei. Trebuie să le respecți, spuse, în concluzie, șeful personalului, pe un ton liniștit.

– Cum m-am descurcat, Arnie? întrebă Ryan după ce înghițise lecția cea mai lungă din acea săptămînă.

– Nu rău, dar se poate și mai bine. Kealty continuă să fie un motiv de enervare, mai degrabă decît o amenințare reală pentru noi. Dacă ieși mai mult printre oameni și ai o atitudine prezidențială, el va fi marginalizat din ce în ce mai mult. Și acum, altceva. De îndată ce ieși în lume și părăsești campusul, oamenii vor începe să te întrebe dacă vrei să fi reales. Atunci ce le vei spune?

Ryan dădu energic din cap:

– Eu n-am nevoie de funcția asta, Arnie. Să o preia altcineva atunci cînd...

– În cazul ăsta, ești terminat, nimeni n-o să te mai ia în serios. N-o să reușești să ai în Congres oamenii pe care îi dorești. O să fii cu mîinile legate și n-o să fii în stare să realizezi lucrurile pe care le ai în vedere. O să devii ineficient politic. America nu-și poate permite asta, domnule președinte. Guvernele străine – care sînt conduse de politicieni, nu uita – n-o să te mai ia în serios și asta are implicații în securitatea națională, atît imediat, cît și pe termen lung. Așa că ce-o să răspunzi cînd reporterii îți vor pune acea întrebare?

Președintele se simți ca un elev de clasa treia care ridică mîna la lecție.

– Să le spun că nu m-am hotărît încă?

– Corect. Îţi îndeplineşti munca de reorganizare a guvernului şi asta e o problemă de care te vei ocupa la momentul potrivit. Eu am să las, discret, să se strecoare informaţia că te gîndeşti să rămîi, că ai sentimentul că prima datorie pe care o ai e faţă de ţara ta şi cînd reporterii te vor întreba despre asta, o să repeţi, pur şi simplu, poziţia ta iniţială. Prin asta transmiţi un mesaj guvernelor străine pe care ele îl vor înţelege şi îl vor lua în serios şi pe care şi poporul american îl va înţelege şi îl va respecta. Ca o chestiune practică, alegerile prezidenţiale de candidaţi ai ambelor partide nu vor selecta candidaţii marginali care nu şi-au aflat sfîrşitul pe Colină. Ei vor vota pentru delegaţii neangajaţi. Poate că o să dorim ca tu să te referi la problema asta într-un discurs. O să vorbesc despre asta şi cu Callie.

Van Damm nu adăugă faptul că mass-media va fi absolut încîntată de acest plan. A scrie nu despre una, ci despre *două* congrese pentru desemnarea candidaţilor la prezidenţiale în care presa să aibă acces în timpul dezbaterilor era un vis la care puţini ziarişti îndrăzniseră vreodată să spere. Arnie prezenta lucrurile cît putea de simplu. Indiferent de ce poziţii va adopta Ryan, de îndată ce le va adopta, nu mai puţin de patruzeci la sută din populaţie, poate chiar mult mai mult, va obiecta. Ceea ce era nostim în legătură cu acel douăzeci la sută despre care tot vorbea el era că acoperea întregul spectru politic care, asemenea lui însuşi, era mai puţin preocupat de ideologie decît de caracter. Unii dintre ei vor obiecta în gura mare şi, prin asta, nu vor putea fi deosebiţi de oricare grupare de patruzeci la sută care împărtăşea aceeaşi poziţie ideologică specială, deşi, pînă la urmă, aveau să-l voteze pe omul respectiv. Aşa făceau întotdeauna, ca oameni cinstiţi ce erau, care puneau ţara mai presus de prejudecăţi, dar se alăturau unui proces care, în majoritatea cazurilor, selecta, în mod cinstit, oameni cărora le lipsea cinstea alegătorilor lor. Ryan nu-şi dădea încă seama de avantajul pe care îl avea în mînă şi poate că era mai bine aşa căci, dacă se gîndea la asta prea mult sau poate doar la asta, ar fi încercat să ţină evoluţia sub control, lucru pe care nu va învăţa niciodată să-l facă bine. Chiar şi oamenii onorabili puteau să greşească, şi Ryan nu se deosebea de ceilalţi. Pentru asta existau inşi ca Arnold van Damm: ca să instruiască şi să

ghideze din interiorul şi din exteriorul sistemului, în acelaşi timp. Se uita la preşedinte, observînd confuzia care însoţea noile lui gînduri. Încerca să priceapă sensul lucrurilor şi probabil că va reuşi pentru că era un bun ascultător şi putea procesa informaţia cu abilitate. Totuşi, nu va reuşi să vadă lucrurile pînă la concluzia lor firească. Doar Arnie şi, poate, Callie Weston, erau capabili sa vadă atît de departe în viitor. În ultimele săptămîni, van Damm ajunsese la concluzia că Ryan are însuşirile unui adevărat preşedinte. Va fi sarcina lui, îşi spuse şeful personalului, să se asigure că Jack va rămîne în acest post.

– Nu putem face asta, protestă prim-ministrul indian, recunoscînd, totuşi: N-a trecut mult de cînd am primit o lecţie de la forţele navale americane.

– A fost o lecţie usturătoare, încuviinţă Ziang. Dar n-a făcut un rău durabil. Cred că pagubele aduse vaselor voastre se vor remedia în două săptămîni. Această declaraţie o făcu pe reprezentanta Indiei să întoarcă privirile în altă parte. Aflase şi ea lucrul acesta doar cu cîteva zile mai înainte. Reparaţiile înghiţeau o parte considerabilă a bugetului anual al marinei indiene, fiind principala ei preocupare. Nu se întîmpla în fiecare zi ca o ţară străină, mai cu seamă una care fusese cîndva un duşman de moarte, să-şi dezvăluie infiltrarea într-un alt guvern.

– America e o faţadă, un uriaş cu o inimă bolnavă şi un creier deranjat, spuse Daryaei. Şi dumneavoastră ne-aţi spus asta, doamna prim-ministru. Preşedintele Ryan este un om mic într-un post mare. Dacă facem în aşa fel încît acest post să devină şi mai mare şi mai dificil, atunci America îşi va pierde capacitatea de a se amesteca în treburile noastre pentru o perioadă destul de lungă, astfel ca noi să ne putem atinge scopurile. Guvernul american este paralizat şi aşa va rămîne în următoarele săptămîni. Tot ce depinde de noi este să facem paralizia şi mai acută.

– Şi cum se poate face asta? întrebă reprezentanta Indiei.

– Într-un fel simplu: mărindu-le angajamentele şi, în acelaşi timp, dezechilibrîndu-le stabilitatea internă. Pe de o parte, simple demonstraţii din partea voastră vor fi suficiente. Pe de altă

parte, problema mă priveşte pe mine. Cred că e mai bine ca voi să nu ştiţi nimic despre asta.

Dacă ar fi putut, Ziang şi-ar fi ţinut pînă şi respiraţia ca să-şi păstreze mai bine sentimentele sub control. Nu se întîmpla prea des să întîlnească pe cineva mai lipsit de inimă decît era el însuşi şi nici nu voia să ştie ce era în mintea lui Daryaei. E mai bine ca o altă ţară să săvîrşească un act de război.

– Continuă, te rog, spuse el în timp ce-şi băga mîna în buzunarul jachetei ca să scoată o ţigară.

– Fiecare dintre noi reprezintă o ţară cu mari capacităţi şi nevoi şi mai mari. China şi India au populaţii mari şi au nevoie atît de spaţiu cît şi de resurse. În curînd, voi avea resurse şi capitalul care se creează o dată cu ele, ca şi priceperea de a controla cum sînt distribuite ambele. Republica Islamică Unită va deveni o mare putere, aşa cum voi sînteţi deja mari puteri. Occidentul a dominat Orientul prea mult timp. Daryaei se uită drept la Ziang. La nord de noi se află un cadavru în descompunere. Multe milioane de Credincioşi se află acolo şi au nevoie să fie eliberaţi. Există şi resurse, şi spaţiu de care ţara ta are nevoie. Toate astea ţi le ofer ţie, dacă îmi vei da în schimb pămînturile Credincioşilor. Apoi privi pe prim-ministrul Indiei. La sud de tine se află un continent gol, cu spaţiul şi resursele de care ai nevoie. În schimbul cooperării tale, cred că Republica Islamică Unită şi Republica Populară sînt dispuse să-ţi ofere protecţie. De la fiecare dintre voi, eu nu cer decît o cooperare discretă fără riscuri directe.

Reprezentanta Indiei îşi spuse că mai auzise astfel de vorbe, dar nici nevoile ei nu se schimbaseră de atunci. Reprezentantul Chinei oferi imediat un mijloc de distragere a atenţiei care nu implica un pericol prea mare. Aşa ceva se mai întîmplase şi înainte. Iranul... ce era această Republică Islamică Unită?... Ah, bineînţeles, îşi spuse Ziang. Bineînţeles! R.I.U. va lua asupra ei toate riscurile reale, deşi se părea că acestea erau neobişnuit de bine calculate. El va verifica singur corelarea forţelor la reîntoarcerea sa la Pekin.

– Nu cer nici un fel de angajamente în privinţa asta, evident. Trebuie să vă asiguraţi voi înşivă că sînt serios cu privire la posi-

bilităţile şi intenţiile mele. Dar vă cer să luaţi în considerare... alianţa... neoficială pe care v-am propus-o.

– Mai e şi Pakistanul, spuse doamna prim-ministru, aplecîndu-şi mîna într-un gest stupid, gîndi Ziang.

– Islamabadul a fost, prea mult timp, o marionetă în mîinile Americii şi nu poate inspira încredere, răspunse imediat Daryaei, care se mai gîndise la asta şi pînă atunci, deşi nu se aşteptase ca India să sară atît de repede.

Femeia asta ura America tot atît de mult ca şi el. Ei bine, „lecţia", aşa cum o numise ea, probabil că-i rănise mîndria chiar mai mult decît îl informaseră diplomaţii lui. Ce tipic pentru o femeie să pună atît de mare preţ pe propria mîndrie. Şi cîtă slăbiciune! Minunat! Apoi, îşi întoarse ochii spre Ziang.

– Aranjamentele noastre cu Pakistanul au un caracter strict comercial, drept care pot fi modificate, observă chinezul, la fel de încîntat de slăbiciunea reprezentantei Indiei.

Nu era nimeni de vină, în afară de ea. Ea angajase forţe pe cîmpul de bătaie... adică, pe mare... în sprijinul atacului ineficient al Japoniei împotriva Americii... în timp ce China nu făcuse nimic şi nu riscase nimic şi ieşise din „război" neatinsă şi neimplicată. Chiar şi şefii foarte precauţi ai lui Ziang nu avuseseră obiecţii în legătură cu acest joc care, oricum, fusese un eşec. Iar acum, din nou, altcineva va risca, iar India va interveni cu un sprijin pacifist, pe cînd Chinei nu-i rămînea altceva de făcut decît să repete politica mai veche ce nu avea, după cît se pare, nimic de a face cu această R.I.U., ci era, mai degrabă, un test pentru noul preşedinte american; astfel de lucruri se întîmplau, oricum, tot timpul. În plus, Taiwanul continua să fie un motiv de iritare. Era atît de ciudat! Iranul era motivat de religie, înainte de orice altceva. India era motivată de lăcomie şi de furie. China, pe de altă parte, gîndea pe termen lung, cu calm, luînd în considerare ceea ce conta cu adevărat, dar era circumspectă, ca întotdeauna. Scopul Iranului era evident şi, dacă Daryaei era dispus să rişte pentru el un război, atunci, de ce să nu urmăreşti totul în siguranţă şi să speri că el va avea succes? Dar el nu şi-ar angaja ţara acum. De ce să pară prea nerăbdător? India era nerăbdătoare, destul de nerăbdătoare ca să nu observe

cea ce era evident: dacă Daryaei izbîndea, atunci Pakistanul va face pace cu noul R.I.U., poate chiar i se va alătura, şi India va fi izolată şi vulnerabilă. Ei bine, era riscant să fii vasal, cu atît mai mult dacă aspirai să te califici la nivelul următor, dar neavînd mijloacele necesare ca să transpui asta în realitate. Trebuie să fii atent cînd îţi alegi aliaţii. Recunoştinţa între naţiuni era o floare de seră; se ofilea repede cînd era expusă la lumea reală.

Doamna prim-ministru dădu din cap, bucurîndu-se de izbînda asupra Pakistanului şi nu mai spuse nimic.

– În acest caz, prieteni, vă mulţumesc că aţi avut amabilitatea să vă întîlniţi cu mine şi, cu permisiunea voastră, mă voi retrage.

Cei trei se ridicară în picioare. Se schimbară strîngeri de mîini şi toată lumea porni spre uşă. Cîteva minute mai tîrziu, avionul lui Daryaei se ridică deasupra pistei gloduroase pentru aparate de vînătoare. Avea nevoie de cîteva ore de somn, înainte de rugăciunile de dimineaţă. Dar, mai întîi...

– Prezicerile tale s-au adeverit perfect.

– Ruşii au numit asta „condiţii obiective". Ei sînt şi rămîn nişte necredincioşi, dar formulele lor de analiză a problemelor au o oarecare precizie, îi explică Badrayn. De-asta m-am obişnuit să colectez informaţii cu atîta atenţie.

– Am observat. Următoarea ta sarcină va fi să schiţezi cîteva operaţiuni. Spunînd asta, Daryaei îşi aplecă scaunul şi închise ochii, întrebîndu-se dacă va visa din nou lei morţi.

Oricît şi-ar fi dorit să se întoarcă la medicina clinică, Pierre Alexandre nu era atras de ea în mod special, mai ales de tratarea oamenilor care n-aveau şanse de supravieţuire. Fostul ofiţer militar din el se gîndea că asta însemnase să-l apere pe Bataan: făcuse tot ce putuse, trăsese cele mai bune focuri, dar ştiuse că nu va exista scăpare. În acel moment, avea trei pacienţi bolnavi de SIDA, toţi homosexuali, toţi în jurul vîrstei de treizeci de ani şi toţi avînd de trăit mai puţin de un an. Alexandre era un om destul de credincios şi nu aproba stilul de viaţă al homosexualilor, dar nimeni nu merita să moară în acest fel. Şi, chiar dacă merita, el era medic, nu Dumnezeu la Judecata de Apoi. La

naiba, gîndi el, ieşind din lift şi înregistrîndu-şi însemnările privind pacienţii, pe un reportofon.

Munca unui medic înseamnă şi o compartimentare a vieţii sale. Cei trei pacienţi din secţia lui vor continua să fie acolo şi mîine, şi nici unul dintre ei nu va avea nevoie de îngrijiri urgente. Nu era o cruzime să lase la o parte problemele lor. Asta nu era decît munca lui, iar vieţile lor, dacă aveau vreo speranţă de supravieţuire, depindeau de capacitatea lui de a se îndepărta de trupurile lor lovite de boală şi de a se întoarce la cercetarea organismelor microscopice care le atacaseră. Întinse caseta cu banda secretarei sale, care avea să bată la maşină însemnările.

– Doctorul Lorenz din Atlanta a răspuns la telefonul dumneavoastră ca răspuns la telefonul domniei sale, ca răspuns la telefonul dumneavoastră de la început, îi spuse ea cînd el trecu prin dreptul ei.

Imediat ce se aşeză, doctorul formă numărul liniei directe din memorie.

– Da?

– Gus? Aici Alex, de la Hopkins. Dă-mi un semn că eşti tu, spuse el rîzînd.

Auzi cîteva hohote puternice la celălalt capăt al firului. Parola telefonului putea fi cea mai mare pacoste.

– Cum merge pescuitul, colonele?

– Mă crezi dacă-ţi spun că încă n-am avut ocazia? Ralph mă munceşte destul de zdravăn.

– Ce-ai vrut de la mine?... Tu ai sunat primul, nu-i aşa?

Lorenz nu mai era sigur, altă dovadă că omul muncea prea mult.

– Da, aşa-i, Gus. Ralph mi-a spus că ai început din nou să cercetezi structura Ebolei, după mica epidemie din Zair, aşa-i?

– Da, aşa ar fi fost dacă nu mi-ar fi furat cineva maimuţele, raportă pe un ton acru directorul de la C.D.C. Încărcătura cu noile maimuţe trebuie să sosească aici într-o zi, două, aşa mi s-a spus.

– Ai avut vreo vizită neaşteptată? întrebă Alexandre.

Una dintre problemele laboratoarelor care foloseau animale pentru experienţe era că, din cînd în cînd, fanatici ai drepturilor animalelor dădeau buzna înăuntru ca să „elibereze" animalele.

Într-o bună zi, dacă nu erau atenţi, un smintit oarecare pleca de acolo cu o maimuţă sub braţ, ca să descopere că suferea de friguri Lassa... sau ceva şi mai rău. Cum naiba puteau medicii să studieze afurisitul de microb fără animale – şi cine a pretins vreodată că o maimuţă e mai importantă decît o fiinţă omenească? Răspunsul la asta era simplu: în America erau oameni care credeau în aproape orice, iar Constituţia prevedea şi dreptul de a fi dobitoc. Din cauza asta, C.D.C., Hopkins şi alte laboratoare de cercetare aveau paznici înarmaţi care apărau cuştile maimuţelor. Chiar şi cuştile de şobolani, ceea ce-l făcea pe Alex să-şi rotească ochii spre tavan.

– Nu, au fost răpite în Africa. Altcineva se joacă acum cu ele. Oricum, asta mă întîrzie cu o săptămînă. S-o ia dracu' de treabă! De cincisprezece ani îmi tot bat capul cu nenorocitul ăsta mic.

– Cît de proaspătă e mostra?

– E luată de la Pacientul Index. S-a identificat clar: Ebola Zair, specia Mayinga. A mai existat o mostră de la cel de al doilea pacient. Asta a dispărut...

– Ce zici? întrebă Alexandre, subit alarmat.

– S-a pierdut pe mare într-un accident de avion. E clar că o duceau la Paris pe calea aerului ca să o vadă Rousseau. Alte cazuri n-au mai fost, Alex. De data asta am parat lovitura, îl asigură Lorenz pe colegul său mai tînăr.

„Mai bine să te faci praf într-un accident de avion, îşi spuse Alexandre, decît să pierzi ultima picătură de sînge din cauza nemernicului ăluia mic." Continua să gîndească asemenea unui soldat, gata să dea drumul la o înjurătură.

– Bine, spuse.

– Deci, de ce m-ai sunat?

– Din cauza polinomialelor, auzi Lorenz în telefon.

– Ce vrei să spui? întrebă doctorul din Atlanta.

– Cînd te apuci de treabă, ia în consideraţie şi o analiză matematică a structurii.

– Am cochetat şi eu cu ideea asta o vreme. Totuşi, acum vreau să examinez ciclul de reproducere şi...

– Exact, Gus, natura matematică a interacţiunii. Am vorbit cu o colegă de-a mea de aici... chirurg de ochi, îţi imaginezi?

Mi-a spus ceva interesant. Dacă aminoacizii au o valoare matematică cuantificabilă, şi trebuie să aibă, atunci felul cum interacţionează ei cu alte legături ale codului ne poate spune ceva. Alexandre făcu o pauză şi auzi cum se aprinde un chibrit; Gus se apucase să fumeze pipă la birou.

– Dă-i înainte!

– Sîntem încă în căutare, Gus. Şi dacă totul e aşa cum crezi tu, dacă totul e o ecuaţie? Toată şmecheria e să descompunem microbul, nu? Cum reuşim asta? Bine, Ralph mi-a povestit despre studiul tău privitor la ciclul temporal. Cred că ai dibuit ceva. Dacă am descifrat ARN-ul virusului şi dacă am descifrat elementul purtător al ADN-ului, atunci...

– Grozav! Interacţiunile ne vor spune ceva despre valorile elementelor polinominale...

– Şi asta o să ne ajute să înţelegem multe despre felul cum se reproduce micul diavol şi poate... poate... vom şti...

– Cum putem să-l atacăm!

O pauză; pe fir se auzi un pufăit puternic.

– Alex, asta ar fi o treabă bună.

– Tu eşti omul cel mai potrivit pentru asta, Gus şi, în orice caz, tu poţi să pomeneşti experimentul.

– Totuşi, ceva lipseşte.

– Întotdeauna e ceva care lipseşte.

– Mai lasă-mă o zi, două, să mă gîndesc la problema asta şi te caut eu din nou. Felicitări, Alex!

– Mulţumesc, Gus. Profesorul Alexandre puse receptorul jos şi se gîndi că, pe ziua aceea, îşi făcuse datoria faţă de ştiinţa medicală. Nu era mare lucru, iar un element din ipoteză lipsea.

23

EXPERIMENTE

A fost nevoie de cîteva zile ca să se pună totul la punct. Președintele Ryan trebuia să se întîlnească cu o categorie de noi senatori – unele state rezolvau lucrurile mai încet, mai ales fiindcă o parte din guvernatori înființaseră ceva asemănător cu acele comitete de cercetare pentru evaluarea unei liste de candidați. Asta a fost o surpriză pentru mulți rezidenți ai Washington-ului care se așteptaseră ca organele executive ale statului să facă lucrurile așa cum se făcuseră întotdeauna, să se numească înlocuitori în Camera Superioară chiar din clipa cînd trupurile răposaților se răciseră, dar se pare că discursul lui Ryan avusese un oarecare efect. Opt guvernatori înțeleseseră că această situație era unică și, deci, se comportaseră într-un mod diferit, cîștigînd, după un moment de reflecție, laudele ziarelor locale, dacă nu totala aprobare a presei centrale.

Primul turneu politic al lui Jack avu un caracter experimental. Președintele se trezi devreme, își sărută soția și copiii în drum spre ușă și se sui în elicopterul de pe South Lawn cu cîteva minute înainte de șapte dimineața. Zece minute mai tîrziu, părăsi elicopterul și se urcă pe scara ce ducea la Air Force One, cunoscut Pentagonului în termeni tehnici ca VC-25A, un 747 transformat cu multă cheltuială ca să devină mijlocul personal de transport al președintelui. El se sui la bord exact în momentul cînd pilotul, un colonel în vîrstă, făcea anunțurile premergătoare

zborului. Privind în spate, Ryan observă vreo optzeci de reporteri legîndu-şi centurile de scaunele de piele mai comode decît cele de la clasa întîia – de fapt, cîţiva nici nu-şi puseră centurile, fiindcă Air Force One zbura, în general, mai lin decît un transatlantic pe o mare liniştită – şi cînd era gata să pornească, auzi: „în acest avion fumatul este interzis!"

– Cine-a spus asta? întrebă preşedintele.

– Unul dintre scîrboşii de la televiziune, răspunse Andrea! Crede că e stăpînul avionului.

– Într-un fel, are dreptate, remarcă Arnie. Nu uita asta!

– Ăsta-i Tom Donner, adăugă Callie Weston. Prezentatorul de la N.B.C. Ăstuia nici rahatul nu-i pute şi foloseşte mai mult fixativ decît mine. Dar o parte din părul lui e fals.

– Pe-aici, domnule preşedinte, spuse Andrea, întinzînd mîna în faţă.

Cabina preşedintelui din Air Force One se afla în extremitatea prorei de pe puntea principală, unde se găseau scaune obişnuite, deşi acoperite cu pluş foarte moale, plus o pereche de canapele care se puteau extinde şi transforma în paturi pentru călătorii lungi. Sub ochii agentei principale, şeful ei îşi încheie centura. Ceilalţi pasageri puteau să încalce regulile – Serviciile Secrete ale S.U.A. nu-şi făceau griji cu ziariştii – dar nu şi POTUS. Făcută odată treaba asta, agenta făcu semn cu mîna către şeful echipajului de pe Air Force One, care ridică un receptor şi-i spuse pilotului că poate porni. Imediat se auziră motoarele. Jack se dezbărase complet de frica de a zbura, dar asta era partea zborului cînd el închidea ochii şi spunea în gînd (cînd era mai tînăr, murmura) o rugăciune pentru siguranţa tuturor persoanelor de la bord, avînd convingerea că, dacă s-ar fi rugat doar pentru el, Dumnezeu l-ar fi socotit egoist. Cînd era pe sfîrşite, începu rularea pentru decolare, ceva mai rapid decît era normal cu un 747. Avînd o încărcătură uşoară, îţi dădea senzaţia că erai într-un aeroplan, mai degrabă decît într-un tren care pornea din staţie.

– În regulă, spuse Arnie, cînd botul avionului se ridică.

Controlîndu-şi gesturile, preşedintele nu se apucă de braţele scaunului, cum făcea el de obicei.

– O să fie un turneu uşor. Indianapolis, Oklahoma City, iar la cină o să fim îndărăt, acasă. Vor fi prietenoşi şi cam tot atît de reacţionari ca şi tine, adăugă el cu o sclipire în ochi. Deci, n-ai motive de îngrijorare.

Agentul special Price, care stătea în acelaşi compartiment în timpul decolării se enerva cînd auzea pe cineva spunînd asta. Şeful personalului, vam Damm – TÎMPLARUL, pentru Serviciul Secret (Callie Weston era CALLIOPE), era unul dintre angajaţi care nu prea aprecia durerile de cap pe care le avea Serviciul. Pentru el, primejdia era un risc politic, chiar şi după accidentul cu avionul 747. Remarcabil, gîndi el. Cu cîţiva metri mai în spate, agentul Raman stătea pe un loc cu vedere spre coada avionului şi urmărea accesul spre celălalt capăt, pentru cazul cînd ar apărea un reporter înarmat cu un pistol în loc de creion. Mai erau încă şase agenţi la bord, care stăteau cu ochii pe toată lumea, chiar şi pe echipajul în uniformă, în timp ce cîte un pluton aştepta la fiecare dintre cele două oraşe de destinaţie, împreună cu o bogată colecţie de poliţişti locali. La Baza Aeriană Tinker din Oklahoma City, cisterna cu combustibil se afla deja sub paza U.S.S.S., ca nu cumva cineva să contamineze benzina destinată alimentării avionului prezidenţial; vor rămîne acolo cu mult după reîntoarcerea aparatului 747 la Andrews. Un transportor A C-5B se afla deja la Indianapolis, după ce transportase automobilele prezidenţiale cu feribotul. Cînd preşedintele avea de făcut un drum, era ca şi cum ar fi fost transportaţi fraţii Ringling de la Circul Barnum & Bailley, cu deosebire că, în general, nu se prea sinchisea nimeni că ar fi vrut unii să-l asasineze pe omul de la trapezul zburător.

Agenta Price observă că Ryan îşi răsfoia discursul. Ăsta era unul dintre puţinele acte normale pe care le făcea. Oamenii ăştia erau întotdeauna agitaţi în legătură cu discursurile lor, de cele mai multe ori nu era vorba de trac, ci de îngrijorarea legată de conţinut. Gîndul ăsta o făcu pe Price să zîmbească. Ryan nu-şi făcea griji despre conţinutul, ci despre rostirea discursului. Ei bine, o s-o înveţe şi pe-asta; norocul lui era că doamna Callie Weston, deşi era o pacoste pentru sistemul administrativ, ştia să scrie nişte discursuri grozave.

– Micul dejun? întrebă o stewardesă imediat ce avionul începu să zboare în linie dreaptă.

Preşedintele scutură din cap în semn de refuz:

– Mulţumesc, nu mi-e foame.

– Adu-i ouă cu şuncă, pîine prăjită şi cafea decofeinizată, porunci van Damm.

– Să nu-ncerci niciodată să ţii un discurs pe stomacul gol, îl sfătui Callie. Ascultă-mă pe mine!

– Şi nu exagera cu cafeaua. Cofeina te poate face nervos. Cînd un preşedinte ţine un discurs, explică Arnie în cadrul lecţiei de dimineaţă, atunci el este... Callie, dă-mi o mînă de ajutor...

– Nu-i nimic dramatic în legătură cu ce ai de spus azi. Eşti vecinul deştept care-l vizitează pe cel din casa de alături fiindcă omul are nevoie de un sfat în legătură cu ceva care-l preocupă. Prietenos. Rezonabil. Calm. Aşa-i, asta-i soluţia cea mai bună, explică Weston, ridicînd din sprîncene.

– Ca un doctor cumsecade de familie care-i spune unuia s-o lase mai moale cu mîncarea grasă şi, poate, să mai joace o partidă de golf... toată lumea spune că e plăcut să faci exerciţii fizice... vorbe de-astea, continuă să-i explice şeful personalului. Faci asemenea lucruri tot timpul în viaţa de zi cu zi.

– Deci, să fac aşa şi în dimineaţa asta în faţa a patru mii de oameni, nu? întrebă Ryan.

– Şi a camerelor de luat vederi de la C-SPAN; se va difuza la toate programele de ştiri TV de astă seară...

– C.N.N. va transmite *live*, fiindcă e primul dumneavoastră discurs în provincie, adăugă Callie.

N-avea rost să-l mintă.

„Iisuse!" gîndi Jack, aruncîndu-şi din nou ochii pe textul discursului.

– Ai dreptate, Arnie. Mai bine decofeinizată. Spunînd asta, Jack îşi ridică privirea: E vreun fumător printre noi?

Felul în care puse întrebarea o făcu pe stewardesa de la Air Force să se întoarcă.

– Doriţi o ţigară, domnule?

Răspunsul a fost cam ruşinos:

– Da.

Stewardesa îi întinse o Virginia Slim şi i-o aprinse cu un zîmbet cald. N-avea în fiecare zi ocazia să facă un serviciu atît de personal comandantului. Ryan trase un fum şi ridică privirea:

– Dacă-i spui soţiei, sergent...

– Rămîne între noi, domnule.

Stewardesa dispăru în spate să aducă micul dejun. Avusese o zi norocoasă.

Fluidul avea o culoare surprinzător de îngrozitoare, purpuriu închis cu o nuanţă de cafeniu. Monitorizaseră procesul cu mostre mici sub un microscop electronic. Rinichii de maimuţă expuşi sîngelui infectat erau compuşi din celule diferite, specializate şi, din nu se ştie ce motive, Ebolei îi plăceau acele celule aşa cum unui om lacom îi place crema de ciocolată. Era fascinant şi, în acelaşi timp, oribil să priveşti. Fibra de virus de dimensiunea unui micron atingea celulele, le penetra şi începea să se înmulţească în biosfera caldă, primitoare. Parcă era ceva desprins dintr-un film S.F., dar foarte real. Acest virus, asemenea tuturor celorlalte, îşi trăia viaţa într-un fel echivoc. Putea acţiona numai dacă era ajutat, iar acest ajutor trebuia să vină de la elementul purtător care, oferind mijloacele pentru activarea virusului, contribuia, în acelaşi timp, la propria moarte. Fibrele de Ebola conţineau numai A.R.N. şi, pentru a putea avea loc mitoza, era nevoie atît de A.R.N. cît şi de A.D.N. Celulele rinichiului le aveau pe amîndouă, fibrele de virus le căutau şi, cînd se împerecheau, Ebola începea să se reproducă. Pentru asta, era nevoie de energie şi această energie era furnizată de celulele rinichiului care erau, bineînţeles, complet distruse în acest proces. Procesul de multiplicare reprezenta un microcosmos al procesului de îmbolnăvire într-o comunitate umană. Începea lent, apoi se accelera geometric şi înainta din ce în ce mai rapid: 2-4-16-256-65 536, pînă cînd toate substanţele hrănitoare erau înghiţite şi nu rămîneau decît fibrele virusului, apoi intrau într-o stare latentă şi aşteptau ocazia următoare. Lumea se referea la boală, aplicîndu-i tot felul de imagini false. Stătea în aşteptare pînă se ivea o şansă; ucidea fără milă; îşi căuta victimele. Toate astea erau fleacuri antropomorfice. Moudi şi colegul său ştiau asta. Boala nu gîndea.

Nu făcea nimic excesiv de răuvoitor. Tot ce făcea Ebola era să se hrănească, să se reproducă și să se întoarcă la starea latentă. Dar, așa cum un computer nu este altceva decît un complex de butoane electrice care nu știe decît să facă deosebirea dintre numerele 1 și 0 – dar face asta mai rapid și mai eficient decît oamenii care-l folosesc – tot așa Ebola era atît de bine adaptată să se reproducă, încît sistemul imunitar al corpului uman, de regulă un mecanism de apărare nemilos de eficace era, pur și simplu copleșit, de parcă fusese atacat de o armată de furnici carnivore. În asta consta marea slăbiciune a Ebolei. Era prea eficientă. Ucidea prea repede. Mecanismul său de supraviețuire în interiorul gazdei umane avea și el tendința de a ucide gazda înainte ca aceasta să aibă timp să transmită boala. Era, de asemenea, adaptat la un ecosistem specific. Ebola nu supraviețuia mult timp în aer liber și, dacă o făcea, asta se întîmpla numai în condiții de junglă. Pentru acest motiv și, de vreme ce nu putea supraviețui într-un purtător uman fără să ucidă acel purtător în zece zile sau mai puțin, ea evoluase încet, fără să facă următorul pas în evoluția ei: transmisia prin aer.

Sau, cel puțin, așa gîndea toată lumea. Poate că „spera" ar fi un cuvînt mai potrivit, își zise Moudi. O specie a Ebolei care s-ar putea răspîndi prin aerosoli ar fi letală. Era posibil ca ei să aibă de a face exact cu asta. Era vorba despre specia Mayinga, după cum se stabilise prin expunerea repetată la microscop, iar acea specie era bănuită a fi în stare să se transmită prin aerosoli și exact asta aveau ei de dovedit.

Înghețarea la tempraturi foarte joase, folosirea de azot lichid ca element frigorific, de pildă, ucidea majoritatea celulelor umane normale. Prin înghețare, expansiunea apei, care reprezenta partea cea mai importantă din masa celulară, distrugea pereții celulelor, nelăsînd în urmă decît ruină. Ebola, pe de altă parte, era prea primitivă ca să permită acest lucru. Căldura excesivă o putea distruge. Dar dacă-i dădeai un loc rece și întunecos în care să doarmă, era încîntată să moțăie liniștită.

Lucrau într-o cutie de mănuși. Era un mediu bine reglat și contaminat letal, căptușit cu lexan curat, destul de rezistent ca să oprească un glonț de pistol. Pe două laturi se tăiaseră găuri în

plasticul solid şi la fiecare post de activitate era nituită o pereche de manuşi grele de cauciuc. Moudi extrase 10 centimetri cubi de lichid bogat în virusuri şi-i transferă într-un mic recipient pe care-l sigilă. Încetineala procesului se datora mai puţin riscului fizic, cît mişcărilor îngreunate de mănuşi. Cînd recipientul a fost sigilat, el îl trecu dintr-o mînă înmănuşată în cealaltă, apoi i-l dădu directorului care făcu o mişcare similară, punîndu-l, în cele din urmă, într-un mic conteiner cu obturator de aer. Cînd uşiţa se închise, după cum arăta o lumină care se aprindea la un senzor de presiune, micul compartiment a fost invadat de un spray dezinfectant – fenol diluat – şi lăsat să stea trei minute, pînă cînd era sigur că aerul şi conteinerul de transfer puteau fi deschise fără riscuri. Chiar şi atunci, nimeni nu-l atinse fără mănuşi pe mîini şi, cu toată siguranţa cutiei de mănuşi, ambii doctori mai purtau şi echipamente protectoare complete. Directorul îndepărtă conteinerul, ţinîndu-l cu amîndouă mîinile, în timp ce traversa spaţiul de trei metri pînă la masa de lucru.

În scopuri experimentale, bidonul de aerosoli era dintre acelea folosite pentru răspîndirea de insecticide, care poate fi plasat pe podea, pus în funcţiune şi lăsat să pulverizeze întreaga încăpere. Fusese dezasamblat complet, curăţat de trei ori cu abur direct şi asamblat din nou – părţile din plastic creaseră o problemă, dar asta fusese rezolvată cu cîteva luni mai înainte. Era un dispozitiv primitiv. Tipurile fabricate vor fi mult mai elegante. Singurul risc care exista putea veni de la azotul lichid, un fluid cu aspect destul de apos care, dacă se vărsa pe mănuşi, le îngheţa imediat şi, curînd după aceea, le făcea bucăţele, sub forma unor cristale negre. Directorul se trase la o parte cînd Moudi turnă lichidul criogenic în jurul vasului de presiune. Numai cîţiva centimetri cubi erau necesari pentru experiment. Apoi, lichidul bogat în Ebola era injectat în conteinerul interior din oţel inoxidabil, iar capacul era închis. După ce bidonul a fost sigilat, noul conteiner a fost pulverizat cu dezinfectant, apoi spălat cu sare metalică sterilă. Conteinerul mai mic de transfer a fost aruncat într-un recipient de gunoi pentru a fi incinerat.

– Gata, spuse directorul. Am terminat.

În interiorul bidonului cu pulverizator, Ebola era deja înghețată la temperaturi joase, dar nu pentru mult timp. Azotul avea să se evapore relativ rapid, iar mostra se va topi. În acest timp, se va organiza restul experimentului. Între timp, cei doi doctori își îndepărtau echipamentul protector și-și luau masa.

Colonelul care conducea avionul atinse solul cu o extraordinară dexteritate. Era prima oară cînd pilota avionul acestui președinte și avea de dovedit ceva. Coborîrea a fost obișnuită, cu schimbarea sensului de mers al motoarelor, ceea ce reduse viteza reactorului la aceea a unui automobil, înainte ca botul avionului să întoarcă spre stînga. Uitîndu-se pe fereastră, Ryan văzu sute, ba nu, mii, de oameni. „Toți au venit să mă vadă pe mine?" se miră el. La naiba! În mîinile lor, deasupra gardului scund al perimetrului, fluturau culorile roșu, alb și albastru ale steagului național, și cînd, în cele din urmă, avionul se opri, steagurile se ridicară deodată, ca un val. Scara mobilă se apropie de ușa care a fost deschisă de stewardul, de fapt, stewardesa care-i dăduse țigara.

– Mai doriți una? șopti ea.

Ryan zîmbi:

– Poate mai tîrziu. Și-ți mulțumesc, sergent.

– Succes, domnule președinte, dar atenție la scări, bine?

Drept răsplată, i se răspunse cu un hohot de rîs.

– Totu-i gata pentru șef, auzi Price pe circuitul ei de radio.

Era vocea conducătorului echipei de recepție. Auzind asta, ea făcu semn cu capul președintelui Ryan:

– Spectacolul a început, domnule președinte.

Ryan respiră și rămase în pragul ușii, cu ochii la lumina soarelui de Midwest.

Protocolul cerea ca el să coboare primul și neînsoțit. Abia se oprise în deschizătura ușii cînd izbucniră uralele din partea unor oameni care nu știau mai nimic despre el. Jack Ryan, cu haina încheiată la toți nasturii, cu părul periat și dat cu spray, în ciuda împotrivirilor lui, coborî treptele, avînd senzația că e un nătîng, nu un președinte, pînă ajunse jos. Acolo, un sergent major de la Forțele Aeriene îl salută scurt cu mîna la chipiu, la care Ryan, atît de bine antrenat în timpul celor cîteva luni petrecute la Unitățile

Navale răspunse corect, în același fel, și, din mulțime, se ridicară noi urale. Se uită în jur și-i văzu pe cei de la Serviciile Secrete și pe agenții de la Finanțe desfășurați în toată zona, aproape toți privind împrejur. Prima persoană care se apropie de Ryan a fost guvernatorul statului.

– Fiți binevenit în Indiana, domnule președinte! Luă mîna lui Ryan și o scuturâ puternic. Sîntem onorați să vă fim gazde în prima dumneavoastră vizită oficială.

Desfășuraseră tot ce se putea pentru această ocazie. Se vedea o companie a Gărzii Naționale locale. Fanfara intona *Fluturări de steaguri și panașe*, urmat imediat de *Salut Conducătorului*, ceea ce-l făcu pe Ryan să se simtă un mare șarlatan.Cu guvernatorul la stînga lui, cu o jumătate de pas în urmă, Ryan păși pe covorul... care nu putea fi decît roșu! Compania de onoare prezentă arma și aplecă vechiul ei steag de regiment, nu cel cu stele și dungi, bineînțeles, care, după cum proclamase odată un atlet american, nu se poate apleca în fața unui rege sau potentat pămîntean (acesta fusese un american de origine irlandeză care nu dorise să-l onoreze astfel pe Regele Angliei la Olimpiada din 1908). Jack își duse mîna dreaptă la inimă, în timp ce înainta, un gest pe care și-l amintea din tinerețe și privi gărzile din fața sa. Acum el era Comandantul lor Suprem, își spuse președintele. Putea să dea ordine care să-i trimită pe cîmpul de bătălie, așa că trebuia să se uite la chipurile lor. Iată-i, proaspăt rași, tineri și mîndri așa cum fusese și el cu douăzeci și ceva de ani în urmă. Ei se aflau aici pentru el. Și el trebuia să fie întotdeauna alături de el. „Da, da! își spuse Jack. Să nu uiți asta!"

– Îmi permiteți să vă prezint cîțiva cetățeni de-ai noștri, domnule președinte? întrebă guvernatorul, arătînd cu mîna spre gard. Ryan dădu afirmativ din cap și îl urmă.

– Capul sus și suge burta! strigă Andrea în microfonul radioului ei. Agenții din grupul prezidențial, care văzuseră asta de nu știu cîte ori, detestau momentul mai mult decît orice altceva. Price va fi alături de POTUS în toate ocaziile. Raman și alți trei agenți se aflau la dreapta și la stînga lui, cercetînd cu privirea mulțimea din spatele ochelarilor de soare, căutînd arme, expresii suspecte,

chipuri pe care și le aminteau din fotografii, orice care era ieșit din comun.

„Ce mulți sînt!" își spuse Jack. Nici unul dintre ei nu votase pentru el, și, pînă foarte de curînd, puțini dintre ei auziseră de numele lui. Totuși, ei erau aici. Unii erau, poate, slujbași ai guvernului care primiseră o zi liberă, dar, în afară de aceștia erau și oameni cu copii de mînă și mulți alții, iar expresia de pe fețele lor îl uimi pe președinte, care în viața lui nu mai văzuse ceva cît de cît asemănător. Se întindeau spre el mîini nerăbdătoare și strînse cît de multe putu, înaintînd spre stînga de-a lungul șirului de oameni, încercînd să distingă voci individuale în mulțimea strigătelor.

– Fiți binevenit în Indiana! Ce mai faceți? Avem încredere în dumneavoastră! Pînă acum ați făcut treabă bună! Vă sîntem alături!

Ryan încercă să răspundă, dar nu reuși mare lucru, în afară de un repetat „mulțumesc"; gura lui se deschidea mai ales din cauza uimirii pe care i-o provoca emoția copleșitoare a momentului. Și toate astea erau numai pentru el! Asta-l ajuta să uite durerea din degete, dar, în cele din urmă, a fost nevoit să se îndepărteze de gard și să facă semne cu mîna, după o nouă exprimare zgomotoasă a dragostei pentru noul președinte.

La naiba! Dacă și-ar da seama ce șarlatan sînt, gîndi Jack, ce-ar face? Ce naiba caut eu aici? întrebă mintea lui, în timp ce el se îndrepta spre ușa deschisă a limuzinei prezidențiale.

Erau zece în subsolul clădirii. Toți erau bărbați. Numai unul era prizonier politic, iar infracțiunea lui era apostazia. Restul erau oameni foarte nedoriți, patru ucigași, un violator, doi molestatori de copii și doi hoți recidiviști care, conform legii Coranului respectate de țara lui, puteau să se aleagă cu tăierea mîinii drepte. Se aflau într-o singură încăpere cu aer condiționat, fiecare legat de piciorul patului avînd cătușe la glezne. Toți erau condamnați la moarte, în afara hoților care vor fi, probabil, doar mutilați, și ei știau asta și se mirau de ce se aflau aici cu ceilalți. Din ce motiv ceilalți erau încă în viață era un mister pentru ei, pe care nimeni nu încerca să-l ghicească sau din care să prindă curaj. Hrana lor din ultimele săptămîni fusese foarte săracă și asta le redusese energia și vioiciunea. Unul dintre ei își bagă un deget

în gură să-şi pipăie gingiile dureroase şi sîngerînde. Scoase degetul cînd uşa se deschise.

Era cineva îmbrăcat într-un echipament albastru de plastic pe care nici unul dintre ei nu-l mai văzuse vreodată. Persoana – un bărbat a cărui faţă se distingea cu greu prin masca de plastic – aşează un conteiner cilindric pe podeaua de ciment, deşurubă capacul de plastic albastru şi apăsă pe un buton. Pe urmă se retrase în grabă. Abia se închisese uşa şi din conteiner se auzi un fîşîit, în timp ce un abur ceţos începu să se răspîndească în încăpere.

Unul dintre oameni scoase un ţipăt, gîndindu-se că era un gaz otrăvitor; apucă cearşaful subţire şi-şi acoperi faţa cu el. Tipul care stătea cel mai aproape de pulverizator era cam sărac cu duhul; nu se mişcă, rămînînd cu ochii pe recipient şi, cînd norul îl cuprinse, privi în jur, în timp ce ceilalţi aşteptau să-l vadă căzînd mort. Cum asta nu se întîmplă, oamenii deveniră mai mult curioşi decît temători. După cîteva minute, incidentul se pierdu în scurtul lor trecut. Liminile se închiseră şi ei se culcară.

– Avem trei zile ca să descoperim, spuse directorul, închizînd televizorul care transmitea din celulă. Sistemul de pulverizare pare să funcţioneze bine, dispersia se face cum trebuie. Avem o problemă cu dispozitivul de amînare. Cînd aparatul va intra în producţie, va fi nevoie doar de... cît? Cinci minute, cred.

„Trei zile", gîndi Moudi. Şaptezeci şi două de ore ca să vadă răul pe care-l produseseră.

Cu toată cheltuiala şi efortul de captare a atenţiei, cu toată planificarea minuţioasă, Ryan stătea pe un simplu scaun pliant din metal, dintre cele care-ţi dau dureri de spate. În faţa lui se afla un grilaj de lemn acoperit cu steaguri în roşu, alb şi albastru. Sub steaguri se instalase o placă de oţel în stare, pare-se, să blocheze un glonţ. Podiumul era blindat în acelaşi fel – în cazul de faţă cu oţel şi teflon; teflonul este pe cît de solid, pe atît de uşor, şi i-ar fi protejat aproape tot corpul, mai jos de umeri. Campusul universităţii – un gimnaziu mare, dar nu cel folosit de echipa de baschet a şcolii, deja eliminată în turneul N.C.A.A., era plină „pînă-n tavan", cum ar fi spus, probabil, reporterii, aceasta fiind expresia tipică atunci cînd era vorba de o sală cu toate locurile

ocupate. Cei mai mulți dintre spectatori erau, probabil, studenți, dar era greu de precizat. Ryan era ținta a numeroase proiectoare puternice și potopul de lumină îl împiedica să vadă majoritatea mulțimii. Oamenii intraseră pe ușa din spate, trecînd printr-o cameră cu dulapuri, cu un miros specific, fiindcă președintele folosea ușa principală cînd intra și ieșea. Procesiunea de mașini făcuse majoritatea distanței pe o șosea, dar pe străzile orașului care reprezentaseră aproximativ un sfert din drum, văzuse oameni pe trotuare, făcîndu-i semne cu mîna, în timp ce guvernatorul preamărea virtuțile urbei și ale districtului Hoosier. Jack se gîndise să întrebe care era originea cuvîntului „Hoosier", dar se răzgîndise.

Acum, guvernatorul luase cuvîntul din nou, după alți trei vorbitori: un student, urmat de decanul universității și apoi de primarul orașului. Președintele făcu efortul să asculte discursurile dar, în timp ce, pe de o parte, toți spuneau aproape același lucru, pe de altă parte, puțin din ceea ce se spunea era adevărat. Era ca și cum vorbeau despre altcineva, un președinte teoretic cu virtuți generice, care se ocupa de false îndatoriri. „Poate că totul se explica prin faptul că autorii locali de discursuri se ocupau doar de probleme locale", își spuse Jack. Cu atît mai bine pentru ei.

– ... Sînt foate onorat să vi-l prezint pe președintele Statelor Unite.

Guvernatorul întoarse capul și făcu un gest spre președinte.

Ryan se ridică, se apropie de podium și strînse mîna guvernatorului. În timp ce-și așeza pliantul conținînd discursul pe pupitru, dădu din cap stîngaci, exprimîndu-și aprecierea față de mulțimea pe care abia o vedea. În primele rînduri, chiar pe băncile terenului de baschet, se aflau marii mahări locali. În alte timpuri și împrejurări ar fi fost contribuabili majori. În cazul de față, Ryan nu se putea pronunța. Poate că aparțineau ambelor partide. Pe urmă, își aminti că cei mai importanți contribuabili donau, oricum, bani ambelor partide pentru a se pune la adăpost și a-și asigura accesul la putere, indiferent cine o deținea. Probabil că deja începuseră să se gîndească cum să facă să doneze bani pentru campania lui.

– Mulțumesc, domnule guvernator, pentru introducerea dumneavoastră. Ryan se întoarse, arătînd cu mîna spre persoanele care

se aflau pe estrada unde era el, pronunțîndu-le numele scrise pe prima pagină a discursului său, buni prieteni pe care n-avea să-i mai vadă după această primă întîlnire, ale căror fețe erau luminate de simplul fapt că le pomenise numele în ordinea corectă.

– Doamnelor și domnilor, este prima oară cînd mă aflu în Indiana. Aceasta e prima mea vizită în districtul Hoosier, dar, după primirea pe care mi-ați făcut-o, sper să nu fie ultima...

Era ca și cum cineva ar fi arătat semnul APLAUZE într-un spectacol de televiziune. El spusese adevărul, urmat de ceva care putea sau nu să fie o minciună și, deși ei își dădeau seama de asta, nu părea să-i deranjeze. Și atunci, Jack Ryan află, pentru prima oară, ceva important.

„Doamne, e ca un narcotic", își zise Jack, înțelegînd abia atunci de ce oamenii se băgau în politică. Nimeni nu putea să stea așa, aici, ascultînd zgomotele, văzînd chipurile, fără să se bucure de acest moment. Uitai de trac, de senzația copleșitoare că n-ai ce căuta aici. Iată-l pe el acum, în fața a patru mii de oameni, concetățeni de-ai lui, egalii lui în fața legii totuși în mintea lor, el era ceva cu totul diferit. El reprezenta Statele Unite ale Americii. El era președintele lor dar, mai mult decît atît, el era întruchiparea speranțelor și dorințelor lor, imaginea națiunii lor și, din pricina asta, ei erau dornici să iubească un om pe care nu-l cunoșteau, să-i aplaude fiecare cuvînt, să creadă că pentru o clipă el privise pe toată lumea drept în ochi, astfel încît momentul să rămînă, pentru totdeauna, ceva deosebit ce nu se va uita niciodată. Asta însemna o putere despre care el nici nu știa că există. Această mulțime era a lui și o putea comanda. Ásta era motivul pentru care oamenii își închinau viața urmăririi postului de președinte: ca să se scufunde în această clipă ca într-un val cald de ocean, o clipă de perfecțiune desăvîrșită.

Dar de ce credeau ei că el era un om atît de special? Ce-l făcea pe el un om deosebit în mintea lor? se întreba Ryan. În cazul lui, era vorba doar de șansă; în orice altă ocazie ei fuseseră aceia care aleseseră, ei ridicaseră omul pe podium, ei, prin actul lor, schimbaseră ceva obișnuit în altceva – și poate că nici asta nu făcuseră. Totul era percepție. Ryan era același om care fusese cu o lună sau cu un an mai înainte. El obținuse puțin în privința

cunoștințelor noi și mai puțin în ceea ce privește înțelepciunea. Era aceeași persoana cu o muncă diferită și, deși însemnele noii funcții se vedeau peste tot în jurul lui, persoana din mijlocul cercului protector de bodyguarzi, persoana înconjurată de o mare de dragoste la care el nu aspirase niciodată, era, de fapt, produsul părinților lui, al unei copilării, al unei educații, al unei experiențe, așa cum erau toți. Îl considerau deosebit și special și, poate, chiar un mare om, dar asta era percepție, nu realitate. Realitatea clipei însemna mîini transpirate pe podiumul blindat, un discurs scris de altcineva și un om care știa că nu acesta era locul lui, oricît de plăcut ar fi fost momentul.

„Deci, ce fac eu acum?" se întrebă președintele Statelor Unite, mintea lui începînd să lucreze repede, în timp ce valul de aplauze din acel moment se potolea.

El nu va fi niciodată ceea ce credeau ei că este. El era un om bun, își spunea Jack, dar nu un om mare, iar președinția era o slujbă, un post, o funcție guvernamentală care implica îndatoriri definite de James Madison și, așa cum se întîmplă cu toate lucrurile în viață, un loc de tranziție de la o realitate la alta. Trecutul era ceva ce nu putea fi schimbat. Viitorul era ceva pe care încercai să-l vezi. Prezentul era locul unde te aflai, și acolo trebuia să te străduiești să arăți tot ce poți, și, dacă aveai noroc, poate că vei deveni demn de acest moment. Nu era de ajuns să simți iubirea. El trebuia să și-o cîștige, să facă expresia de pe chipurile celor adunați acolo altceva decît o minciună căci, investind putere, ei investeau și responsabilitate, și, oferind dragoste, ei cereau, în schimb, devotament. Jack se calmă și privi panoul de sticlă ce reflecta textul discursului său, respiră adînc și începu să vorbească așa cum făcea pe vremea cînd era profesor de istorie la Annapolis.

– Am venit azi aici ca să vă vorbesc despre America...

La un nivel mai jos decît președintele se aflau cinci agenți de la Serviciile Secrete, așezați într-un șir; ochelarii de soare le ascundeau privirile, așa încît asistența nu-și dădea întotdeauna seama încotro se uitau, iar oamenii fără ochi te intimidau pînă-n străfunduri. Își țineau mîinile împreunate în față și căștile radio mențineau contactul între ei, în timp ce scrutau mulțimea. În

dosul casei de campanie erau alții; acest grup de oameni urmărea lumea prin binocluri, conștienți de faptul că dragostea din clădire nu era uniformă și chiar că existau unii care căutau să-i ucidă pe cei pe care îi iubeau. În acest scop, echipa de pregătire ridicase arcade de detectoare de metal portabile la intrări. În acest scop, dulăi belgieni Malinois adulmecaseră clădirea în căutarea explozibilelor. În acest scop, urmăreau totul așa cum face un infanterist care, într-o zonă de luptă, examinează fiecare umbră.

– ... Și forța Americii se află nu la Washington, ci în Indiana, în New Mexico și în orice loc în care americanii trăiesc și muncesc, oriunde ar fi acela. Noi, cei din Washington, nu sîntem America. Voi sînteți America! tună vocea președintelui prin sistemul PA – un sistem nu prea bun, considerau agenții, dar acest eveniment fusese organizat cam în grabă. Iar noi muncim pentru voi.

Oricum, publicul aplaudă din nou.

Camerele TV erau conectate toate la carele din afara clădirii și aveau reflectoare parabolice care transmiteau sunetul și imaginile spre sateliți. Cei mai mulți dintre reporteri erau astăzi în umbră, luînd note, în ciuda faptului că aveau textul complet, împreună cu o promisiune scrisă că președintele îl va rosti, într-adevăr, pe acesta. „Discursul de astăzi al președintelui", vor spune cu toții în seara asta dar, de fapt, nu era deloc discursul președintelui. Ei știau cine-l scrisese. Callie Weston vorbise deja cu cîțiva dintre ei despre asta. Studiau mulțimea, o treabă mai ușoară, fiindcă nu mai aveau luminile în față.

– ... Nu este o ocazie, ci o răspundere pe care o împărțim între noi, fiindcă, de vreme ce America ne aparține nouă, tuturor, datoria de a conduce țara începe aici, nu la Washington.

Din nou, aplauze.

– Un discurs bun, remarcă Tom Donner, adresîndu-se comentatorului și analistului său, John Plumber.

– Și l-a rostit destul de bine. Am stat de vorbă cu directorul Academiei Navale. El spunea că a fost, cîndva, un profesor excelent, replică Plimber.

– A avut un public bun, mai cu seamă tineri. Și nu s-a ocupat de probleme politice majore.

– A trecut proba, încuviință John. Ai o echipă care preia munca în astă seară, nu?

Donner se uită la ceas și dădu din cap:

– Ar trebui să fie deja aici.

– Așadar, doamna doctor Ryan, vă place că sînteți Prima Doamnă? întrebă Krystin Matthews, zîmbind.

– Încă încerc să mă adaptez.

Stăteau de vorbă în biroul micuț al lui Cathy cu vedere spre centrul orașului Baltimore. Abia încăpeau pe o masă de lucru și trei scaune (unul bun pentru doctor, unul pentru pacient și unul pentru soțul sau soția sau mama pacientului), și cu toate camerele de luat vederi și luminile din încăpere, se simțea prinsă ca într-o cursă.

– Mi-aș dori să am timp să gătesc pentru familia mea.

– Sînteți chirurg și totuși soțul dumneavoastră se așteaptă să mai și gătiți? întrebă coprezentatorul de la N.B.C. cu o mirare vecină cu revolta.

– Întotdeauna mi-a plăcut să gătesc. Pentru mine e un mod bun de relaxare cînd ajung acasă.

„Asta în loc să mă uit la televizor", își zise profesorul Caroline Ryan, fără să-și exprime gîndul. Purta un halat de laborator nou și apretat. Își petrecuse cincisprezece minute cu aranjarea părului și cu machiajul și o așteptau pacienții.

– În plus, mă și pricep la gătit.

Ei, bine, asta era altceva!

Krystin Matthews întrebă, cu un zîmbet plictisit:

– Care e felul preferat al președintelui?

I se răspunse tot cu un zîmbet:

– Simplu: cartofi copți, porumb fiert și salata mea de spanac... știu, medicul din mine îmi spune că e cam mult pentru colesterol. Jack se pricepe să facă friptură la grătar. De fapt, e un bărbat îndemînatic în gospodărie. Pe el nici să taie iarbă nu-l deranjează.

– Să ne întoarcem la noaptea cînd s-a născut fiul dumneavoastră, acea noapte îngrozitoare cînd teroriștii...

– N-am uitat, spuse Cathy cu o voce mai slabă.

– Soțul dumneavoastră a omorît niște oameni. Dumneavoastră sînteți medic. Ce simțiți în legătură cu asta?

– Jack şi Robby – acum el e amiralul Jackson – Robby şi Sissy sînt prietenii noştri cei mai apropiaţi, explică Cathy. În orice caz, au făcut ceea ce trebuia să facă, altfel n-am fi supravieţuit în noaptea aceea. Mie nu-mi place violenţa. Eu sînt chirurg. Săptămîna trecută am avut un caz – cineva suferise o traumă, îşi pierduse un ochi de pe urma unei încăierări într-un bar la o distanţă de cîteva străzi de aici. Dar ce a făcut Jack e altceva decît ce au făcut ei. Soţul meu s-a luptat ca să mă apere pe mine şi pe Sally şi pe micul Jack care nici măcar nu se născuse.

– Vă place să fiţi medic?

– Îmi iubesc munca. N-aş părăsi-o pentru nimic în lume.

– Dar, de obicei, o primă doamnă...

– Ştiu ce vrei să spui. Eu nu sînt o soţie politică. Eu practic medicina. Sînt om de ştiinţă – cercetător – şi lucrez în cel mai bun institut oftalmologic din lume. Acum mă aşteaptă pacienţii. Ei au nevoie de mine şi, ştii, şi eu am nevoie de ei. Slujba mea mă reprezintă. Sînt, în acelaşi timp, soţie şi mamă şi îmi place aproape totul în legătură cu viaţa mea.

– În afară de funcţia asta? întrebă Krystin, zîmbind.

Ochii albaştri ai lui Cathy străluciră:

– Nu trebuie să răspund la asta, nu-i aşa?

Şi Matthews ştiu că avea o încheiere bună pentru interviul ei.

– Ce fel de bărbat este soţul dumneavoastră?

– Ei bine, nu pot să fiu perfect obiectivă, nu-i aşa? îl iubesc. Şi-a riscat viaţa pentru mine şi copiii mei. Ori de cîte ori am avut nevoie de el, a fost alături de mine. Şi eu fac acelaşi lucru pentru ei. Asta înseamnă dragoste şi căsătorie. Jack e deştept. E cinstit. Cred că e un fel de luptător. Uneori, se trezeşte în mijlocul nopţii... vreau să spun cînd este acasă... şi petrece o jumătate de oră privind pe fereastră, cu ochii la lac. Nu cred că el ştie că eu ştiu.

– Mai are încă obiceiul ăsta?

– În ultima vreme, nu. E destul de obosit cînd se bagă în pat. Asta este munca lui cea mai grea.

– Celelalte funcţii guvernamentale pe care le-a avut, la C.I.A., de pildă, se spune că el...

Cathy o opri, ridicînd mîna:

– Eu nu sînt informată în probleme de securitate. Nu ştiu şi, poate, nici nu vreau să ştiu astfel de lucruri. Situaţia e aceeaşi şi în cazul meu. Mie nu mi se permite să discut problemele confidenţiale ale unui pacient cu Jack sau cu oricine altcineva în afara facultăţii.

– Am dori să vă vedem împreună cu pacienţii şi...

FLOTUS scutură din cap, nedînd curs propunerii:

– Nu, aici este un spital, nu un studio TV. Nu contează atît intimitatea mea, cît cea a pacienţilor mei. Pentru ei, eu nu sînt Prima Doamnă. Pentru ei, eu sînt doctoriţa Ryan. Eu nu sînt o celebritate. Sînt medic şi chirurg. Pentru studenţii mei, sînt profesor şi instructor.

– Şi, după cît se spune, sînteţi unul dintre cei mai buni specialişti, adăugă Matthews, tocmai ca să vadă reacţia.

Asta trezi un zîmbet:

– Da, am cîştigat Premiul Lasker şi respectul colegilor mei şi ăsta-i un dar care contează mai mult decît banii... dar, ştii, nici asta nu e totul. Uneori..., dar nu prea des... după o operaţie grea, eu sînt aceea care scoate bandajele într-o cameră obscură şi cînd luminile se aprind încet, văd ce e de văzut. Văd ce se citeşte pe chipul pacientului. Eu am vindecat ochii care văd din nou şi expresia pe care o observi pe faţa pacientului, bărbat sau femeie... Ei bine, nimeni nu practică medicina pentru bani, cel puţin nu aici, la Hopkins. Noi sîntem aici ca să însănătoşim oamenii bolnavi, iar eu ca să păstrez şi să vindec problemele de vedere şi ceea ce vezi cînd ai făcut lucrul ăsta e ca şi cum Dumnezeu te-ar bate pe umăr şi ţi-ar spune: „Bună treabă!" De asta eu n-am să părăsesc medicina niciodată, absolut niciodată, spuse Cathy Ryan, pe un ton cald, ştiind că vor folosi asta la televiziune în aceeaşi seară şi sperînd că poate un elev isteţ de liceu îi va vedea chipul şi îi va auzi cuvintele şi se va gîndi să opteze pentru medicină.

Dacă tot a trebuit să accepte această pierdere de timp, măcar s-o folosească în interesul artei sale.

E o secvenţă destul de bună, îşi spuse Krystin Matthews, dar, avînd la dispoziţie doar două minute şi treizeci de secunde, n-o vor putea folosi. Mai bine să aleagă partea despre cum îi displăcea ei să fie primă doamnă. Toată lumea era obişnuită să audă doctorii vorbind.

24

DIN ZBOR

Întoarcerea la avion a fost rapidă şi eficientă. Guvernatorul plecă la treburile lui. Oamenii care stătuseră aliniaţi pe trotuare se întoarseră, în mare parte, la munca lor, iar cei care întorceau capul şi priveau erau cei care ieşiseră la cumpărături şi erau, probabil, miraţi de sunetul sirenelor sau, dacă ştiau despre ce era vorba, erau enervaţi de zgomot. Ryan putu acum să se aşeze comod pe scaunul moale de piele, dezumflat de oboseala care urmează unui moment tensionat.

– Ei, cum m-am descurcat? întrebă el, uitîndu-se pe fereastră, în timp ce peisajele Statului Indiana defilau prin faţa ochilor lui cu o viteză de o sută de kilometri pe oră.

Zîmbea în sinea lui la gîndul că ar fi putut să conducă maşina atît de repede în suburbiile unui oraş fără să fie amendat.

– Foarte bine, vorbesc serios, se repezi să spună Callie Weston. Aţi vorbit ca un profesor.

– Am fost cîndva profesor, răspunse preşedintele. Şi dacă am noroc, o să mai fiu, gîndi el.

– E bine pentru un discurs ca ăsta, dar pentru altele e nevoie de un pic de nerv, remarcă Arnie.

– Fiecare lucru la rîndul lui, îl sfătui Callie pe şeful personalului. Omul se tîrăşte de-a buşilea înainte de a putea merge.

– Acelaşi discurs la Oklahoma, nu? întrebă POTUS.

– Cu cîteva schimbări, dar nu cine ştie ce. Nu uita că nu mai eşti în Indiana, asta-i tot. Aici va fi districtul Sooner, nu districtul Hoosier. Aceleaşi lucruri despre tornade, dar aici vorbeşti de fotbal în loc de baschet.

– Şi ei au pierdut doi senatori, dar le-a rămas un congresman, care va fi pe podium, alături de tine, adăugă van Damm.

– Cum a scăpat? întrebă Jack fără prea mult interes.

– Probabil că în noaptea aia se regula, veni răspunsul concis. O să anunţi un nou contract pentru Baza Forţelor Aeriene de la Tinker. Asta înseamnă cam cinci sute de noi locuri de muncă şi consolidarea cîtorva servicii la noul amplasament. Asta o să-i bucure pe cei din presa locală.

Ben Goodley nu ştia dacă era sau nu noul Consilier de Securitate Naţională. Dacă da, era destul de tînăr pentru funcţia asta, dar, măcar preşedintele pentru care lucra era bine informat privind problemele de politică externă. Din cauza asta, el era mai mult un secretar de înaltă clasă decît un consilier. Era o funcţie care nu-l deranja. Învăţase mult în scurta perioadă petrecută la Langley şi avansase rapid, devenind unul dintre cei mai tineri angajaţi care cîştigaseră mult rîvnita legitimaţie N.I.O., fiindcă se pricepea să organizeze munca de informaţie şi avea abilitatea politică de a clasa documentele importante. Îi plăcea în mod special să lucreze pentru preşedintele Ryan. Goodley ştia că putea spune lucrurilor pe nume cînd era cu şeful şi că Jack – încă îl numea aşa cînd se gîndea la el, deşi nu mai putea folosi acest nume – o să-i împărtăşească ce era în mintea lui. Asta va fi o nouă experienţă de instruire pentru doctorul Goodley, şi încă una nepreţuită pentru cineva al cărui vis de o viaţă fusese să devină cîndva D.C.I., pe merit, nu prin mijloace politice.

Pe peretele din faţa mesei lui de lucru se afla acel gen de ceas care arată poziţia soarelui în întreaga lume. Îl comandase chiar în ziua cînd venise aici şi, spre marea lui surpriză, apăruse chiar peste noapte, în loc să rătăcească prin cinci nivele ale birocraţiei achiziţiilor. Ştia din auzite că o parte a guvernului care funcţiona, într-adevăr, era Casa Albă şi nu dăduse crezare celor auzite – absolventul de la Harvard fusese pînă acum patru ani în serviciul

guvernului şi-şi închipuia că ştia ce funcţionează şi ce nu. Surpriza a fost bine venită, iar ceasul, aşa cum aflase el din activitatea lui la Centrul de Operaţii C.I.A. era un punct de referinţă rapid, mai bun decît ceasurile obişnuite expuse în unele locuri. Vedeai într-o clipă unde era ora de prînz şi îţi dădeai seama automat ce oră era oriunde în lume. Mai exact, ştiai într-o clipă dacă ceva se întîmpla la o oră neobişnuită şi asta-ţi spunea tot atît cît buletinul Serviciilor de Informare *Signal–SigInt*. Era la fel ca informaţia care tocmai apăruse pe faxul său personal conectat la telefonul lui secret STU-4.

Agenţia de Securitate Naţională avea obiceiul să trimită prin poştă, în întreaga lume, rezumate ale activităţii. Propriul centru de observaţie era deservit de militari mai în vîrstă şi, deşi viziunea lor era mai tehnică şi mai puţin politică decît a lui, nu erau nişte proşti. Ben ajunsese să-i cunoască pe mulţi dintre ei după nume, nu doar după reputaţie şi aflase şi cît de bun era fiecare. Colonelul Forţelor Aeriene S.U.A. (U.S.A.F.) care comanda Centrul de Observaţie al Agenţiei de Securitate Naţională (N.S.A.) în după-amiezele zilelor lucrătoare nu plictisea lumea cu mărunţişuri. Asta era treaba oamenilor de la nivele inferioare şi unităţilor de la aceste nivele. Cînd colonelul îşi punea numele pe ceva, merita, de obicei, să citeşti. Ştia cum era chiar după-amiază, după ora Washington-ului.

Goodley observă că FLASH-ul se referea la Irak. El nu folosea semnul CRITIC doar ca să se distreze, aşa cum făceau alţii. Ben ridică privirea ca să verifice ceasul de perete. Era după apusul soarelui, ora locală, un moment de relaxare pentru unii, de acţiune pentru alţii. Acţiunea era dintr-acelea care urmau să dureze toată noaptea, pentru a se realiza unele lucruri fără interferenţe, astfel încît ziua următoare să fie cu totul nouă şi cu totul diferită.

– Oh, Doamne, oftă Goodley.

Citi încă o dată pagina, îşi răsuci scaunul rotativ şi luă în mînă telefonul, apăsînd pe butonul cadranului de turaţie rapidă pentru camera 3.

– Biroul directorului, răspunse o voce de femeie în jur de cincizeci de ani.

– Goodley îl caută pe Foley.

– Rămîneţi pe fir, vă rog, doctore Goodley.

Apoi:

– Te salut, Ben.

– Salut, directore!

I se părea nepotrivit să i se adreseze cu numele mic directorului de la D.C.I. Probabil că se va duce iar să lucreze la Langley înainte de sfîrşitul anului, şi nu ca un funcţionar de rangul etajului al şaptelea.

– Ai primit şi dumneata ce-am primit eu?

Pagina din mîna lui era şi acum caldă de parcă de-abia ieşise de la imprimantă.

– Despre Irak?

– Exact!

– Trebuie să fi citit de două ori, Ben. Tocmai i-am spus lui Bert Vasco să-şi mişte fundul pîn-aici.

Responsabilul C.I.A. pentru Irak era slab, amîndoi îl considerau aşa, în timp ce tipul de la Secretariatul de Stat era, într-adevăr, foarte bun.

– Mi se pare că treaba arde acolo.

– De acord, răspunse Ed Foley, dînd din cap, deşi nu-l vedea nimeni. Iisuse, lucrurile evoluează rapid pe-acolo! Acordă-mi o oră sau măcar nouăzeci de minute.

– Cred că preşedintele trebuie să afle, spuse Goodley cu o voce care ascundea nervozitatea care-l cuprinsese.

Sau aşa credea el.

– Trebuie să afle mai multe decît îi putem spune noi acum, Ben? adăugă directorul D.C.I.-ului.

– Da, domnule director!

– Jack n-o să te omoare fiindcă ai avut rădbare şi, oricum, noi n-avem altceva de făcut decît să urmărim evoluţiile. Nu uita, nu puteam să-l încărcăm cu prea multe informaţii. El nu mai are timp să citească totul. Ceea ce citeşte, trebuie să fie concis. Asta-i treaba ta, explică Ed Foley. O să ai nevoie de cîteva săptămîni ca să lămureşti lucrurile. Te ajut şi eu, continuă directorul D.C.I.-ului, amintindu-i lui Goodley cît era de tînăr.

– Bine. O să aştept.

Convorbirea se întrerupse cu un păcănit.

Goodley avu cam un minut ca să recitească buletinul de la N.S.A., apoi telefonul sună din nou.

– Domnule Goodley!

– Doctore, aici este biroul președintelui, spuse una dintre secretarele mai vechi. Îl am pe un domn Golovko pe firul privat al președintelui. Puteți prelua apelul?

– Da, răspunse el, zicîndu-și în gînd: „Lua-l-ar dracu'!"

– Poftiți, spuse secretara, închizînd linia.

– Aici, Ben Goodley.

– Aici, Golovko. Dumneata cine ești?

– Sînt locțiitorul consilierului pe probleme de Securitate Națională al președintelui.

„Știu cine ești", își zise către sine.

– Goodley?

Ben simți cum individul caută să-și amintească.

– Ah, da, ești ofițerul de informații naționale care de-abia a învățat să se radă... Felicitări pentru avansare!

Talentul lui la glume era impresionant și, cu toate astea, Goodley își închipuia că trebuia să existe un dosar pe biroul rusului cu toate detaliile despre el, pînă la numărul de la pantofi. Nici chiar memoria lui Golokov nu putea să fie atît de bună și Goodley petrecuse destul timp la Casa Albă pentru ca unele lucruri să fi transpirat, iar R.V.S.-ul, fostul K.G.B., își învățase, sigur, lecția.

– Ei bine, cineva trebuie să răspundă la telefon, domnule ministru.

Talentul la glume putea funcționa în ambele direcții. Golovko nu era, în realitate, ministru, deși era folosit pe un asemenea post, dar, din punct de vedere tehnic, ăsta era un secret. Era un răspuns destul de slab, dar tot era ceva.

– Ce pot face pentru dumneavoastră?

– Știi de aranjamentul pe care-l am cu Ivan Emmetovici?

– Da, domnule, știu!

– Foarte bine, spune-i că o nouă țară este pe punctul de a se naște. Numele ei va fi Republica Islamică Unită. Va cuprinde, pentru moment, Iranul și Irakul. Îmi închipui că va dori să se extindă.

– Cît de serioasă este această informație, domnule?

„E mai bine să fiu politicos, își zise Goodley. Asta o să-l facă pe rus să se simtă mai important."

– Tinere, n-aș prezenta un raport președintelui tău dacă n-aș ști că e ceva serios... dar..., adăugă el generos, înțeleg că trebuie să pui o astfel de întrebare. Sursa raportului nu te interesează. Seriozitatea sursei este suficientă ca eu să pot transmite informația mai departe cu încredere. Aveți indicații similare?

Întrebarea îl îngheță pe Goodley și ochii lui se pironiră pe o pată albă de pe biroul lui. Da, auzise că președintele Ryan discutase despre o colaborare cu Golovko, că discutase problema și cu Ed Foley și că amîndoi hotărîseră să meargă înainte. Dar nimeni nu-i dăduse parametrii transmiterii informației înapoi spre Moscova și n-avea timp să sune la Langley ca să primească instrucțiuni; se gîndi că s-ar putea să-i facă rusului impresia că este un om slab și rușii nu doreau ca America să dea impresia de slăbiciune în acest moment; dar el era acum omul de la fața locului, așa că trebuia să ia o hotărîre. Tot acest proces de gîndire necesită cam o treime de secundă.

– Da, domnule ministru, avem. V-ați ales un moment foarte potrivit. Directorul Foley și cu mine tocmai discutam acest proces.

– Ah, da, doctor Goodley, văd că oamenii voștri de la Semnale sînt la fel de eficienți ca oricînd. Ce păcat că sursele voastre umane nu sînt la înălțimea performanței lor!

Ben nu îndrăzni deloc să răspundă la această observație, deși exactitatea ei îi dădu un fel de crampe la stomac. Goodley avea mai mult respect pentru Jack Ryan decît pentru oricare alt om și acum își amintea admirația pe care Jack o exprimase deseori față de bărbatul de la celălalt capăt al firului. „Fă frumos în fața marilor mahări, băiete. Nu da pase greșite cu mingea." Ar fi trebuit să spună că Foley îl sunase pe el.

– Domnule ministru, pînă-ntr-o oră am să vorbesc cu președintele Ryan și am să-i transmit informația dumneavoastră. Mulțumesc pentru telefonul dumneavoastră oportun, domnule!

– O zi bună, domnule Goodley.

Republica Islamică Unită, citi Ben de pe agenda lui de birou. Existase cîndva o Republică Arabă Unită, o alianță nefericită dintre Siria și Egipt, sortită pieirii din două motive. Cele două țări

fuseseră fundamental incompatibile şi alianţa se realizase doar pentru distrugerea Israelului care se opusese acestui obiectiv şi făcuse asta în mod eficient. Mult mai la obiect, o Republică *Islamică* Unită era o declaraţie atît religioasă, cît şi politică, deoarece Iranul nu era o naţiune arabă – aşa cum era Irakul – ci, mai degrabă, una ariană, cu rădăcini etnice şi lingvistice diferite. Islamul era singura religie importantă a lumii care condamna în scrierile sale orice formă de rasism şi proclama egalitatea tuturor în faţa lui Dumnezeu, indiferent de culoarea pielii – fapt adesea neglijat de Occident. Astfel, Islamul era făţiş menit să fie o forţă unificatoare şi acest nou stat naţional va insista asupra acestui fapt chiar prin numele său. Asta spunea multe, aşa încît Golovko nici măcar n-avea nevoie să explice, şi dovedea şi faptul că Golovko avea senzaţia că el şi Ryan erau pe aceeaşi lungime de undă. Goodley se uită din nou la ceasul de pe perete. Şi la Moscova era noapte. Golovko lucra pînă tîrziu... Ei bine, nu chiar atît de tîrziu pentru un vechi funcţionar oficial. Ben ridică telefonul şi apăsă din nou pe butonul pentru camera 3. Nu-i trebuiră nici trei minute ca să rezume apelul de la Moscova.

– Putem crede tot ce spune... în problema asta, în orice caz. Serghei Nicolaici e de mult un susţinător al chestiunii. Cred că ţi-a dat nişte ghionturi, nu-i aşa? îl întrebă directorul D.C.I.-ului.

– Cam aşa ceva, recunoscu Goodley.

– E o rămăşiţă a trecutului. Le place să facă ei regulile jocului. Nu-ţi face griji şi nu reacţiona. Cel mai bine-i să te faci că nu-ţi pasă, îi explică Foley. Bine, ce-l nelinişteşte?

– Republicile astea multe cu „-stan" în coadă..., izbucni Goodley fără să se gîndească.

– De acord!

Asta fusese altă voce.

– Vasco?

– Da, tocmai am intrat.

Atunci Goodley trebuia să repete ceea ce-i spusese lui Ed Foley. Poate că şi Mary Pat era acolo. Luaţi separat, fiecare era priceput la treaba lui. Cînd erau în aceeaşi încăpere şi gîndeau împreună, funcţionau ca o armă mortală. Asta era ceva ce trebuia să vezi ca să crezi, îşi zise Ben.

– Asta-mi pare o treabă serioasă, remarcă Goodley.

– Şi mie, la fel, spuse Vasco în telefon. Hai să punem nişte lucruri la punct. Revenim în cincisprezece-douăzeci de minute.

– Mă crezi că ne-a contactat Avi Ben Jakob? zise Ed, după un zgomot de fond pe fir. Cred că au o zi groaznic de grea.

Deocamdată, era doar o ironie că ruşii erau atît primii care contactau America (şi, pur şi simplu, că făceau acest lucru), cît şi primii care sunau direct la Casa Albă, învingîndu-i pe israelieni la scor. Dar distracţia nu va dura şi toţi jucătorii ştiau asta. Israelienii aveau, probabil, cea mai proastă zi dintre toţi. Rusia avea doar o zi foarte proastă. Iar America începea să împartă şi ea această experienţă.

Ar fi fost necivilizat să li se refuze şansa de a se ruga. Deşi erau oameni cruzi, deşi fuseseră nişte criminali, trebuia să aibă şi ei dreptul la rugăciune, măcar la una scurtă. Fiecare se fala în prezenţa unui *mollah* învăţate care, cu o voce fermă, dar nu lipsită de blîndeţe, îi vorbea despre soarta lui, cita din Scriptura lor şi pomenea de şansa de a se împăca cu Dumnezeu înainte de a I se înfăţişa Lui. Fiecare făcea acest lucru – dacă credea în ceea ce făcea, era o altă problemă pe care doar lui Allah îi era dat să o judece, dar *mollah*-ii îşi îndepliniseră datoria – apoi toţi au fost conduşi în curtea închisorii.

Era un proces pe bandă rulantă, bine planificat, aşa încît cei trei *mollah*-i îi acordau fiecărui criminal condamnat de trei ori timpul necesar pentru a fi luat, legat de un stîlp şi împuşcat şi pentru îndepărtarea cadavrului şi reluarea procesului. Era nevoie de cinci minute pentru execuţie şi cincisprezece minute pentru rugăciune.

Generalul comandant al Diviziei 41 Blindate era un personaj tipic, cu excepţia faptului că religia lui era ceva mai mult decît o simplă tradiţie. Mîinile îi fuseseră legate în celulă sub ochii imamului său – generalul prefera termenul arab celui farsi – şi a fost condus de soldaţi care, cu o săptămînă înainte, l-ar fi salutat, tremurînd la trecerea lui. Se împăcase cu soarta lui şi n-avea de gînd să dea nenorociţilor de perşi cu care se luptase în mlaştinile de la frontieră nici cea mai mică satisfacţie, deşi, în sinea lui, îi

blestema în fața lui Dumnezeu pe șefii lui lași care fugiseră din țară și-l lăsaseră acolo. Poate că el însuși ar fi reușit să-l ucidă pe președinte și să preia puterea, își zicea îl, în timp ce cătușele îi erau legate de stîlp. Generalul își întoarse o clipă capul la zid ca să-și dea seama cît de bine putea ținti echipa de execuție. În mod ciudat, îl amuză ideea că îi vor trebui cîteva secunde în plus ca să moară și pufni pe nas cu dezgust. Fusese un militar competent, instruit de ruși, și încercase să fie un soldat cinstit – apolitic, ascultînd ordinele cu credință și fără să le pună la îndoială, oricare ar fi fost ele – și, în consecință, nu cîștigase niciodată, cu adevărat, încrederea conducerii politice a țării lui – și uite care era răsplata pentru toate astea. Apăru un căpitan cu o legătură pentru ochi.

– O țigară, te rog. Poți păstra asta pentru tine, ca să dormi mai mult la noapte.

Căpitanul dădu din cap, indiferent; emoțiile lui fuseseră deja amorțite de cele zece execuții operate în ultima oră. Scuturînd o țigară din pachet, o puse între buzele omului și o aprinse cu un chibrit. După ce făcu asta, spuse ceea ce credea că era de datoria lui să spună.

– *Salaam alaykum!* Pacea fie cu tine!

– O să am mai multă pace decît tine, tinere. Fă-ți datoria! Vezi dacă ți-e încărcat pistolul.

Generalul închise ochii ca să tragă un fum lung, plăcut. Abia cu cîteva zile în urmă doctorul îi spusese că asta nu-i făcea bine la sănătate. Nu era caraghios? Privi în trecut la cariera lui, uimit că se afla încă în viață după ce-i făcuseră americanii diviziei sale în 1991. Ei bine, evitase de multe ori moartea și asta era o cursă pe care omul o putea prelungi, dar n-o putea niciodată cîștiga cu adevărat. Așa fusese scris. Mai trase un fum lung. Era o țigară americană Winston. Recunoștea gustul. Cum reușea un simplu căpitan să facă rost de un asemenea pachet? Soldații își ridicară puștile ca să ochească. Pe chipurile lor nu se vedea nici o expresie. Ei bine, linșarea avea acest efect asupra omului, își zise el. Ceea ce trebuia să fie socotit o cruzime, ceva oribil, devenea, pur și simplu, o treabă care...

Căpitanul se apropie de cadavrul care se aplecase înainte, agățat de frînghia de nailon înfășurată în jurul cătușelor. Mereu se întîmplă asta, își zise el scoțîndu-și Browning-ul de 9 milimetri și ținînd de la un metru distanță. Un pocnet final puse capăt horcăielii. Apoi, doi soldați tăiară frînghia și tîrîră cadavrul în alt loc. Un alt soldat înlocui frînghia de pe stîlp. Un al patrulea luă o greblă ca să curețe murdăria, nu atît ca să ascundă sîngele, cît să-l amestece cu noroiul, fiindcă sîngele era alunecos cînd călcai pe el. Următorul o să fie un politician, nu un soldat. Măcar soldații, majoritatea lor, mureau demn, așa cum făcuse și ultimul. Dar civilii nu! Se smiorcăiau și plîngeau și-L strigau pe Allah. Și întotdeauna cereau să fie legați la ochi. Era o experiență din care căpitanul, care nu mai făcuse așa ceva, avea ce învăța.

Fusese nevoie de cîteva zile ca să se organizeze treburile, dar acum se aflau cu toții în case diferite din diverse locuri ale orașului – și, de îndată ce treaba asta fusese terminată, generalii și suitele lor începură să-și facă griji. Se gîndeau cu toții că, fiind cazați separat puteau fi luați unul cîte unul și întemnițați înainte de a fi trimiși cu avionul îndărăt la Bagdad, dar, de fapt, asta nu conta prea mult. Nici una dintre familii nu avea mai mult de doi bodyguarzi și ce puteau ei, de fapt, să facă mai mult decît să-i țină pe cerșetori la distanță cînd familia ieșea din casă? Se întîlneau des – fiecărui general i se atribuise o mașină – mai ales cu scopul de a face noi planuri de călătorie. Se mai și ciondăneau dacă era mai bine să continue să călătorească împreună către un nou cămin comun sau să plece fiecare pe calea lui. Unii susțineau că ar fi atît mai sigur cît și mai convenabil să cumpere o bucată mare de pămînt și să ridice o construcție pe ea, de exemplu. Alții subliniau că acum, cînd părăsiseră Irakul pentru totdeauna (doi dintre ei își făceau iluzii că se vor întoarce triumfători să preia din nou conducerea guvernului, dar asta era o iluzie, lucru știut de toți în afară de cei doi) se vor simți mai fericiți să nu-i mai vadă pe unii dintre ai lor. Rivalitățile mărunte dintre ei ascundeau, de mult timp, o adevărată antipatie pe care noile împrejurări nu o întreținuseră, mai degrabă o făcuseră să dispară. Cel mai neînsemnat dintre ei avea o avere personală de peste patruzeci de milioane

de dolari – unul avea aproape trei sute de milioane de dolari, puse la păstrare în diferite bănci elveţiene – mai mult decît suficient pentru o viaţă confortabilă în orice ţară din lume. Cei mai mulţi alegeau Elveţia care era întotdeauna un liman pentru oamenii cu bani şi cu dorinţa de a trăi liniştit, deşi cîţiva priveau mai departe, spre Orient. Sultanul din Brunei avea nevoie de oameni care să-i reorganizeze armata şi trei dintre generalii irakieni se gîndeau să se ofere pentru această slujbă. Guvernul sudanez local începuse, şi el, discuţii neoficiale privind folosirea unora drept consilieri pentru operaţiunile militare în curs împotriva minorităţilor animiste din sudul ţării – irakienii aveau o lungă experienţă din relaţiile lor cu kurzii.

Dar generalii aveau mai multe motive de îngrijorare decît cele legate de propriile persoane. Toţi îşi luaseră familiile cu ei. Mulţi îşi luaseră şi amantele care acum trăiau, spre neplăcerea tuturor, în casele patronilor lor. Acestea erau la fel de ignorate acum aşa cum fuseseră şi la Bagdad. Situaţia asta nu avea să dureze.

Sudanul este, în mare parte o ţară deşertică, cunoscută pentru clima ei fierbinte şi uscată. Fiind, pe vremuri, protectorat britanic, capitala lui are un spital la dispoziţia străinilor, cu un personal majoritar englez. Deşi nu era cea mai lăudabilă instituţie din lume, era superioară majorităţii instituţiilor din Africa Sahariană, deservite de medici tineri, oarecum idealişti, care veniseră cu idei romantice atît despre Africa, cît şi despre cariera lor (aceasta se petrecea de peste o sută de ani). Se cam lămuriseră, dar se străduiau să-şi facă treaba bine şi, în majoritatera cazurilor, mulţumitor.

Cei doi pacienţi sosiră la o distanţă de mai puţin de o oră între ei. Fetiţa veni prima, însoţită de mama ei îngrijorată. Avea patru ani, află doctorul Ian MacGregor, şi fusese un copil sănătos, cu excepţia unui astm uşor care, aşa cum spusese mama ei pe bună dreptate, n-ar fi trebuit să creeze probleme la Khartoum, unde aerul era uscat. De unde veneau? Din Irak? Doctorul nu se pricepea la politică şi nici nu-l interesa. Avea douăzeci şi opt de ani, obţinuse diploma în medicină internă de curînd, era un om mărunt, cu păr de culoarea nisipului şi cu o chelie prematură. Ceea ce conta era că nu văzuse nici un buletin privitor la acea ţară şi la vreo boală infecţioasă importantă. El şi personalul

sau fuseseră alertaţi în legătură cu cazurile de Ebola din Zair, dar era vorba doar de cîteva cazuri.

Temperatura pacientei, 38,0 nu era alarmantă pentru un copil, cu atît mai mult într-o ţară unde, la prînz, temperatura era întotdeauna cel puţin tot atît de ridicată. Tensiunea, pulsul şi respiraţia erau normale. Părea moleşită.

– De cînd spuneaţi că sînteţi la Khartoum? Doar de cîteva zile? Ei, s-ar putea să fie doar un efect al călătoriei cu avionul. Unii oameni sînt mai sensibili la asta decît alţii, explică MacGregor. Noul mediu şi alte lucruri puteau să dea un copil peste cap. Este vorba poate de o răceală sau de o gripă, nimic serios.

Sudanul avea o climă fierbinte dar, de fapt, destul de sănătoasă, nu ca alte părţi ale Africii. Îşi strecură mîinile în nişte mănuşi de cauciuc, nu pentru un motiv anume, dar pentru că din instruirea lui medicală la Universitatea din Edinburgh învăţase că aşa trebuia să faci de fiecare dată, fiindcă, dacă uitai o dată, puteai să sfîrşeşti ca doctorul Sinclair – ah, n-aţi auzit cum a luat SIDA de la un pacient? O astfel de poveste era, în general, suficientă. Pacienta nu era chiar suferindă. Avea ochii puţin umflaţi. Gîtul uşor inflamat, dar nimic serios. Poate că avea nevoie de un somn bun, o noapte sau două. Nici un medicament de prescris.

– Aspirină pentru febră şi dureri şi, dacă problema persistă, vă rog să veniţi la mine. E un copil drăgălaş. Sînt sigur că o să se simtă bine. Mama plecă cu copilul. Doctorul îşi spuse că era timpul să bea o ceaşcă cu ceai. În drum spre camera de odihnă a medicilor îşi scoase mănuşile de latex care-i salvaseră viaţa şi le aruncă într-un recipient de gunoi.

Celălalt veni treizeci de minute mai tîrziu: bărbat, treizeci şi trei de ani, cu un aer de şmenar, morocănos şi bănuitor faţă de personalul african, dar plin de solicitudine faţă de europeni. Era, în mod clar, un om care cunoştea Africa, îşi zise MacGregor. Poate un om de afaceri arab.

– Călătoriţi mult? Aţi călătorit de curînd? Ah, da, s-ar putea să fie asta. Aveţi grijă să nu beţi apa de aici, asta ar putea explica de ce aveţi stomacul deranjat.

Plecă şi el acasă cu un tub de aspirină, plus o doctorie fără prescripţie medicală pentru problemele lui gastrointestinale şi, în curînd, MacGregor ieşi din tură după încă o zi de rutină.

– Domnule preşedinte, vă caută Ben Goodley pe STU, îi spuse un sergent.

Apoi, îi arătă cum funcţionează telefoanele din faţa lui.

– Da, Ben, spuse Jack.

– Avem rapoarte despre o mulţime de mari mahări irakieni puşi la zid. Vă trimit raportul prin fax. Şi ruşii şi israelienii confirmă asta.

Chiar în acel moment, un subofiţer de la Forţele Armate apăru şi-i înmînă lui Ryan trei coli. Prima spunea doar ABSOLUT SECRET – PENTRU PREŞEDINTE, CONFIDENŢIAL, deşi trei sau patru tipi de la comunicaţii le văzuseră şi asta doar în avionul care-şi începea acum coborîrea la Tinker.

– L-am primit acum, stai să-l citesc!

Nu se grăbi; întîi îşi aruncă ochii pe raport, pe urmă se întoarse din nou la început să-l citească mai încet.

– Bine, dar cine-o să mai rămînă?

– Vasco spune că nimeni care să merite atenţie. Asta este întreaga conducere a Partidului Baas şi toţi comandanţii militari mai vechi care mai erau acolo. Asta înseamnă că n-a mai rămas nimeni cu adevărat important. Partea cea mai îngrozitoare veni de la PALM BOWL şi...

– Cine-i maiorul ăsta Sabah?

– M-am interesat şi eu, domnule preşedinte, răspunse Goodley. Este un spion kuwaitian. Oamenii noştri spun că e destul de isteţ. Vasco e şi el de aceeaşi părere. Merg pe pista de care ne temeam noi şi merg în mare viteză.

– Reacţia saudită?

Ryan a fost zguduit de un gol de aer, în timp ce aparatul VC-25A trecu printr-un şir de nori. Se părea că afară începuse să plouă.

– Nici una, deocamdată. Încă discută situaţia.

– Bine, mulţumesc pentru informaţii, Ben. Ţine-mă la curent!

– Sigur că da, domnule preşedinte.

Ryan puse telefonul la loc pe suportul lui şi se încruntă.

– Probleme? întrebă Arnie.

– Irakul... Lucrurile se precipită. În momentul ăsta execută oameni într-un ritm rapid.

Preşedintele îi înmînă paginile şefului personalului.

Aveai întotdeauna senzaţia copleşitoare că nu era adevărat. Raportul N.S.A., rectificat şi extins de C.I.A. şi de alţii, dădea o listă de oameni. Dacă ar fi fost în biroul său, Ryan s-ar fi uitat şi la fotografiile unor bărbaţi pe care nu-i cunoscuse niciodată şi acum nici nu-i va mai cunoaşte cîci, în timp ce el cobora spre Oklahoma ca să rostească un discurs politic, şi totuşi apolitic, vieţile acelor oameni de pe listă se sfîrşeau... sau, mai bine zis, se şi sfîrşiseră. Era ca şi cum ar fi ascultat transmisia unui joc cu mingea la radio, cu deosebirea că în acest joc erau împuşcaţi oameni adevăraţi. Realitatea lua sfîrşit pentru fiinţe umane aflate la 7 500 de kilometri depărtare şi Ryan auzea asta prin interceptări radio făcute la distanţă şi mai mare şi retransmise pentru el şi totul era real şi, în acelaşi timp, ireal. Asta era din cauza distanţei... şi a împrejurărilor în care se afla el. „Cam o sută de vechi ofiţeri irakieni sînt împuşcaţi... Vreţi un sandviş înainte de a părăsi avionul?" Ar fi fost amuzant dacă n-ar fi fost implicaţiile privitoare la politica externă. Nu, nici asta nu era adevărat... Nu era nimic amuzant în legătură cu asta.

– Ce părere ai? întrebă van Damm.

– Ar trebui să fiu în biroul meu, răspunse Ryan. Asta-i un lucru important pe care trebuie să-l urmăresc.

– Greşeşti! răspunse Arnie brusc, scuturînd din cap şi ridicînd un deget. Nu mai eşti consilier de Securitate Naţională. Fac alţii treaba asta în locul tău. Tu eşti preşedinte şi ai o mulţime de lucruri de făcut şi toate sînt importante. Preşedintele nu se blochează niciodată cu o problemă şi nu rămîne încuiat în Salonul Oval. Lumea din afară nu vrea să vadă aşa ceva. Asta înseamnă că nu eşti stăpîn pe situaţie. Înseamnă că situaţia te stăpîneşte pe tine. Întreabă-l pe Jimmy Carter cît de grozav a fost al doilea mandat al său! La naiba, treaba asta nu e chiar atît de importantă!

– Ar putea să fie, protestă Jack, în timp ce avionul atingea solul.

Făcu o pauză înainte de a continua.

– Nu numai milostenia trebuie să înceapă la tine acasă. Şi puterea politică. Începe chiar aici.

Făcu un semn spre fereastră, în timp ce peisajul încetă să se mai deruleze prin faţa ochilor săi.

Ryan se uită afară, dar ceea ce văzu el cu ochii minţii a fost Republica Islamică Unită.

Cîndva fusese greu să pătrunzi în Uniunea Sovietică. Existase o vastă organizaţie numită Directoratul Şefilor Gărzilor de Frontieră din cadrul Comitetului Securităţii Statului care patrula liniile despărţitoare – în unele cazuri, cîmpuri minate şi chiar adevărate fortificaţii – ce aveau dublul scop de a ţine oamenii înăuntru sau afară; acestea, însă căzuseră de mult în paragină şi principalul obiectiv al punctelor de control de la graniţă în prezent era ca noua generaţie de paznici de frontieră regionali să accepte mita din partea contrabandiştilor care foloseau acum camioane mari ca să-şi aducă marfa în ţara ce fusese cîndva condusă cu mînă de fier de la Moscova, dar care acum era o înşiruire de republici semiindependente care, în mare măsură, stăteau pe propriile picioare în privinţa economiei şi, implicit, a politicii. Nu se urmărise să se întîmple aşa. Cînd pusese la punct economia centralizată a ţării, Stalin făcuse un efort deliberat de distribuire a centralelor productive în aşa fel, încît fiecare porţiune a vastului imperiu să depindă, pentru procurarea mărfurilor vitale, de celelalte, dar pierduse din vedere dezavantajul că, dacă întreaga economie se ducea de rîpă, cînd aveai nevoie de ceva ce nu se putea procura de la o sursă, însemna că trebuia să-l obţii din alta, şi, o dată cu destrămarea Uniunii Sovietice, contrabanda, care fusese ţinută bine în frîu sub conducerea comunistă, devenise o adevărată industrie în sine. Şi, o dată cu mărfurile, veneau şi idei noi pe care era destul de greu să le blochezi şi imposibil să le impozitezi.

Singurul lucru care lipsea era un comitet de primire, dar acesta ar fi fost nepotrivit. Coruperea gărzilor de frontieră mergea în ambele sensuri. Puteau foarte bine să raporteze şefilor care era situaţia, în timp ce-şi însuşeau procentajul dorit din pradă prin

colectarea neoficială a taxei, aşa că reprezentantul se mulţumea sa stea pe locul din dreapta al camionului, în timp ce şoferul îşi vedea de afaceri – în spatele camionului, în cazul de faţă, oferindu-le paznicilor cîteva obiecte alese din încărcătura lui. Nu erau deloc lacomi, luau doar puţin mai mult decît puteau să ascundă fără probleme în portbagajul automobilelor lor personale. (Singura concesie făcută ilegalităţii întregii afaceri era că avea loc noaptea). Odată treaba asta făcută, ştampilele necesare erau aplicate documentelor necesare şi camionul pornea la drum, de-a lungul şoselei care străbătea frontiera, ce părea să fi fost singurul drum asfaltat din zonă. Distanţa care rămînea era parcursă în ceva mai mult de o oră, iar apoi, după ce se intra în oraşul mare ce servise cîndva comerţului bazat pe sosirea caravanelor, camionul se oprea pentru scurt timp şi reprezentantul cobora şi se îndrepta către un automobil particular ca să-şi continue călătoria, ducînd cu el doar o geantă mică cu un schimb, două de haine.

Preşedintele acestei republici semiautonome pretindea că era musulman, dar era, mai degrabă, un oportunist, un fost vechi membru marcant de partid care, aşa cum era de aşteptat, se lepăda tot timpul de Dumnezeu ca să-şi asigure promovarea politică; ca apoi, cînd vîntul politic începu să bată din altă parte, să îmbrăţişeze Islamul cu entuziasm în public şi cu indiferenţă în particular. Credinţa lui, dacă se putea numi astfel, era legată doar de bunăstarea lui pămîntească. Existau mai multe pasaje în Coran privitoare la asemenea oameni şi nici unul nu era de laudă. Ducea o viaţă luxoasă într-un palat personal confortabil, care fusese cîndva reşedinţa şefului de partid al acestei foste Republici Sovietice. În acea reşedinţă, el bea lichior, se deda la plăceri trupeşti şi-şi conducea statul cînd cu mînă de fier, cînd cu o prea mare îngăduinţă. Dirija foarte ferm economia regională (cu instrucţia lui comunistă, era un incapabil total şi îngăduia, foarte blînd, înflorirea Islamului, astfel încît – credea el – îi dădea poporului său iluzia libertăţii personale şi, prin asta, el înţelegea total greşit esenţa Credinţei Islamice pe care pretindea că o are, căci legea islamică a fost scrisă ca să se aplice atît vieţii lumeşti, cît şi celei spirituale). Asemenea tuturor preşedinţilor de dinaintea lui, se credea iubit de poporul său. Reprezentantul ştia că asta era

iluzia comună tuturor nătîngilor. La timpul potrivit, reprezentantul sosi la modesta casă privată a unui prieten al conducătorului religios local. Acesta era un om cu o credinţă simplă şi o onoare fără pretenţii, iubit de toată lumea care-l cunoştea şi pe care nu-l ura nimeni, căci vocea îi era mai totdeauna blîndă, iar mînia de care era cuprins uneori era întemeiată pe principii pe care pînă şi necredincioşii le puteau respecta. Era un om de vreo cincizeci şi ceva de ani care suferise de pe urma regimului precedent, dar nu se clintise niciodată din credinţa lui fermă. Era perfect potrivit sarcinii de faţă şi în jurul lui se aflau tovarăşii săi cei mai apropiaţi.

Se schimbară urările obişnuite în Numele Sfînt al Domnului, însoţite de servirea ceaiului, după care veni vremea să se apuce de treabă.

– Este trist, începu reprezentantul, să-i vezi pe credincioşi trăind într-o asemenea sărăcie.

– Întotdeauna a fost aşa, dar astăzi ne putem practica religia în libertate. Poporul meu se întoarce la Credinţă. Moscheele noastre au fost reparate şi, cu fiecare zi, devin mai pline. Ce sînt bunurile materiale în comparaţie cu Credinţa? răspunse conducătorul local, cu vocea măsurată a unui învăţător.

– Asta-i foarte adevărat, consimţi reprezentantul. Şi, totuşi, Allah vrea ca toţi Credincioşii Lui să prospere, nu-i aşa?

Toată lumea a fost de acord. Toţi bărbaţii din încăpere erau învăţaţi islamici şi puţini preferau sărăcia, bunăstării.

– Poporul meu are nevoie, mai mult decît de orice altceva, de şcoli, şcoli adevărate, i se răspunse. Avem nevoie de servicii medicale mai bune – m-am săturat să-i tot consolez pe părinţii unui copil mort care nu ar fi trebuit să moară. Avem nevoie de multe lucruri. Nu neg asta.

– Toate aceste lucruri se obţin uşor... dacă ai bani, remarcă reprezentantul.

– Dar pămîntul acesta a fost întotdeauna sărac. E-adevărat, avem resurse, dar ele nu au fost niciodată bine exploatate şi acum am pierdut sprijinul guvernului central, exact în momentul cînd avem libertatea de a fi stăpîni pe destinele noastre, în timp ce neisprăvitul ăsta de preşedinte pe care-l avem se îmbată şi batjo-

coreşte femei în palatul lui. Dacă el ar fi un om cinstit, un om credincios, noi am putea să aducem prosperitatea acestui pământ, spuse el, mai mult cu tristeţe decît cu furie.

– Aşa-i, şi un pic de capital străin, sugeră, cu modestie, unul dintre învăţaţii din suita lui, cu oarecare înclinaţii economice. Islamul nu a avut niciodată o lege împotriva activităţii comerciale. Deşi Occidentul spune că s-ar fi extins prin sabie, a mers spre Orient pe corăbiile negustorilor. Aşa cum creştinismul s-a răspîndit prin cuvînt şi prin exemplul discipolilor săi.

– La Teheran se consideră că a venit vremea ca şi credincioşii să treacă la acţiune, după porunca Profetului. Noi am făcut greşeala pe care o fac necredincioşii de a vedea lucrurile prin prisma lăcomiei naţionale, nu prin aceea a nevoilor tuturor popoarelor. Propriul învăţător, Mahmud Haji Daryaei, a predicat despre nevoia de a ne întoarce la bazele Credinţei noastre, spuse reprezentantul, sorbindu-şi ceaiul.

Şi el vorbea ca un învăţător, cu o voce liniştită. Patima şi-o păstra pentru arena publică. Într-o încăpere închisă, stînd pe podea împreună cu bărbaţi la fel de învăţaţi ca el însuşi, vorbea şi el numai cu glasul raţiunii.

– Avem bogăţii – asemenea bogăţii doar Allah le-ar fi putut dărui după propriul plan. Iar acum a sosit momentul potrivit. Voi, bărbaţi din această încăpere, aţi păstrat Credinţa, aţi cinstit Cuvîntul în faţa persecuţiilor, în timp ce alţii s-au îmbogăţit. Acum este obligaţia noastră să vă răsplătim, să vă primim, iar la urmă, să împărţim darurile noastre cu voi. Asta vă propune învăţătorul meu.

– Este plăcut să auzi astfel de cuvinte, veni răspunsul prudent.

Faptul că omul era, în primul rînd, un om al lui Dumnezeu, nu-l făcea naiv. Îşi ascunse gîndurile cu cea mai mare grijă – traiul sub stăpînire comunistă îl învăţase să facă acest lucru – dar ceea ce părea că gîndeşte era evident.

– Speranţa noastră este să unim întregul Islam sub acelaşi acoperămînt, să-i adunăm împreună pe Credincioşi după dorinţa Profetului Mahomed, fie binecuvîntarea şi pacea cu el. Sîntem deosebiţi în privinţa locului, a limbii, adeseori a culorii, dar în Credinţă sîntem una şi aceeaşi fiinţă. Sîntem aleşii lui Allah.

– Deci?

– Deci dorim ca republica voastră sa se alăture republicii noastre ca să fim ca una. O să ridicăm şcoli şi asistenţă medicală pentru poporul vostru. O să vă ajutăm să intraţi în stăpînirea pămîntului vostru, astfel încît ceea ce vă dăm noi se va răsfrînge asupra tuturor înzecit, iar noi vom fi ca fraţii, aşa cum a dorit Allah.

Un observator occidental oarecare ar fi putut să vadă că aceşti bărbaţi păreau cu toţii oameni simpli, datorită îmbrăcămintei care era departe de a fi bogată, felului lor firesc de a vorbi sau, pur şi simplu, faptului că stăteau aşezaţi pe podea. Dar nu era deloc aşa şi propunerea oaspetelui din Iran era aproape la fel de surprinzătoare ca o vizită de pe o altă planetă. Existau deosebiri între naţiunea sa şi cea de aici, între poporul lui şi al lor. Privitor, în primul rînd, la limbă şi la cultură. De-a lungul secolelor, purtaseră războaie, existase banditism şi tîlhărie, în ciuda celor mai aspre critici din Sfîntul Coran în legătură cu conflictele armate dintre naţiunile islamice. Nu exista, de fapt, absolut nimic comun între ele, cu o singură excepţie. Aceasta putea fi socotită accidentală, dar adevăraţii Credincioşi nu credeau în accidente. Cînd Rusia, mai întîi sub ţari, apoi sub marxism-leninism, cucerise pămîntul lor (un proces îndelungat, nu o întîmplare), spoliase atît de mult! Cultura, de exemplu. Istoria şi tradiţia, totul în afară de limbă, o concesie faţă de ceea ce sovieticii numiseră stînjeniţi, timp de generaţii, „problema naţionalităţilor". Ei aduseseră învăţămîntul menit, mai întîi, să distrugă totul, ca apoi să reconstruiască într-un chip nou, fără Dumnezeu, pînă cînd singura forţă unificatoare lăsată poporului fusese Credinţa, pe care ei se străduiseră s-o înăbuşe. Şi chiar şi acesta fusese un lucru bun, îşi ziceau cu toţii acum, deoarece Credinţa nu poate fi înăbuşită niciodată, iar asemenea încercări nu aveau darul decît să-i facă pe cei cu adevărat Credincioşi şi mai hotărîţi. Poate chiar... fusese un plan al lui Allah însuşi să le arate oamenilor că singura lor salvare nu putea fi decît Credinţa. Azi se întorceau la ea şi la conducătorii care ţinuseră flacăra aprinsă şi acum, gîndeau toţi cei din încăpere, după cum îşi dădea seama şi oaspetele lor, Allah însuşi ştersese neînţelegerile lor mărunte ca să se poată uni aşa

cum dorea Dumnezeul lor. Era cu atît mai bine dacă se făcea asta cu făgăduiala bunăstării materiale, de vreme ce milostenia era unul dintre Stîlpii Islamului, de atîta timp refuzată de oameni ce se numeau pe ei înşişi credincioşi faţă de Cuvîntul Sfînt. Şi acum, Uniunea Sovietică era moartă, iar statul care îi succedase era unul schilodit, în timp ce îndepărtaţii şi neiubiţii copii ai Moscovei erau de capul lor, fiind stăpîniţi, cu toţii, de vocile trecutului. Ce putea fi această ocazie care se ivise dacă nu un semn de la Allah? se întreba toată lumea.

Ei nu aveau de făcut decît un lucru ca să transforme asta în realitate. El era un necredincios şi Allah îl va judeca... prin intermediul lor.

– Şi, deşi nu pot spune că mi-a plăcut cum aţi tratat echipa Eagles de la Colegiul Boston în octombrie anul trecut, spuse Ryan zîmbindu-le campionilor fotbalului în cadrul N.C.A.A. de la Universitatea Oklahoma, şi care se adunaseră la Norman – tradiţia voastră de măiestrie face parte din spiritul american.

Ceea ce nu fusese chiar o plăcere pentru Universitatea Florida la ultimul Orange Bowl cu rezultatul zdrobitor de 35 la 10.

Lumea aplaudă din nou. Jack a fost atît de încîntat, încît aproape uită că discursul nu era, de fapt, al său. Zîmbetul lui, cu dinţii încleştaţi, lumină arena şi el făcu un semn cu mîna dreaptă, de data asta cu mai multă siguranţă. Diferenţa se putea observa pe camerele de luat vederi C-SPAN.

– Învaţă repede, spuse Ed Kealty.

El era obiectiv în legătură cu treburile astea. Politicienii sînt realişti, cel puţin în sens tactic.

– Nu uita că e foarte bine sfătuit, îi aminti mai-marelui său şeful personalului fostului vicepreşedinte. Nu sînt mulţi care să-l întreacă pe Arnie. Jocul nostru iniţial le-a atras atenţia, Ed, iar van Damm i-a pasat informaţia lui Ryan destul de ferm şi de rapid.

N-a mai fost nevoie să adauge că „jocul" lor nu prea mai înaintase după asta. Ziarele şi-au scris editorialele lor la început, dar, pe urmă, au stat puţin să se gîndească şi au dat înapoi – nu în editoriale, căci rar se întîmplă ca presa să recunoască că a greşit,

dar în știrile provenite de la Sala de Conferințe de Presă de la Casa Albă au încetat să folosească obișnuiții termeni distrugători: nesigur, confuz, dezorganizat și altele de același fel. O Casă Albă cu van Damm activînd acolo niciodată nu poate să fie dezorganizata și toate instituțiile Washington-ului știau asta.

Numirile importante făcute de Ryan în guvern schimbaseră lucrurile, dar, apoi, funcționarii superiori începuseră, cu toții, să-și facă treaba. Adler era un alt inițiat care își făcuse drum pînă la vîrf; ca tînăr funcționar, informase prea mulți corespondenți de politică externă de-a lungul anilor pentru ca aceștia să se ridice împotriva lui – și nu pierdea nici un prilej de a lăuda experiența lui Ryan în politica externă. George Winston, deși un nespecialist plutocrat, inițiase o reexaminare „discretă" a întregului său departament și Winston avea pe Rolodex-ul lui numele tuturor editorilor financiari de la Berlin la Tokio cărora le cerea părerea și sfatul privind studiul său. Cel mai surprinzător dintre toți era Tony Bretano de la Pentagon. Era un nespecialist cu gură mare și, în ultimii zece ani, promisese comunității responsabile cu rapoartele de apărare că va face curat în templu sau va muri în lupta asta, spunînd că Pentagonul era risipitor acum, așa cum declarase tot timpul, dar că el, cu aprobarea președintelui, va face pe dracu-n patru ca să pună capăt corupției din procesele de achiziție odată pentru totdeauna. Erau o adunătură de oameni total lipsiți de farmec, toți acești nespecialiști de la Washington, dar le ungeau ochii jurnaliștilor cît se poate de bine, discret, în anticamera puterii. Dar culmea culmilor, ziarul *Washington Post* – Kealty aflase asta de la un spion intern, mai devreme, în aceeași zi – pregătea o relatare completă despre activitatea lui Ryan la C.I.A. și va apărea și un articol fulminant despre nimeni altul decît Bob Holtzman. Acesta era întruchiparea inițiaților în mediile de informare și, din motive de nimeni cunoscute, îl agrea pe Ryan și avea o sursă grozavă undeva în interior. Acesta era calul troian. Dacă articolul era publicat și dacă era receptat la nivel național – ambele lucruri fiind posibile – de vreme ce va ridica prestigiul atît al lui Holtzman cît și al ziarului *Washington Post*, atunci contactele lui cu presa vor slăbi rapid; va fi sfătuit în editoriale să-și retragă plîngerea spre binele națiunii și el nu va mai

avea nici o putere, iar cariera lui politică se va sfîrşi într-un eşec şi mai mare decît cel pe care îl acceptase el cu puţin timp în urmă. Istoricii care, poate, trecuseră cu vederea slăbiciunile lui personale îşi vor concentra atenţia, în schimb, asupra ambiţiei lui fără margini şi, în loc să o vadă ca pe conduită reproşabilă, o vor extinde asupra întregii sale cariere, punînd sub semnul întrebării tot ceea ce făcuse el în viaţă, privindu-l într-o lumină diferită, nefavorabilă, la fiecare pas, spunînd că lucrurile bune pe care le-a făcut erau acţiuni reprobabile. Kealty îşi şi vedea acum săpat mormîntul politic sau, mai degrabă, se vedea condamnat pentru totdeauna.

– Ai uitat-o pe Callie, mormăi Ed, continuînd să-i urmărească discursul, ascultînd conţinutul şi dînd atenţie felului în care rostea pe care îl considera impecabil, potrivit pentru spectatori selectaţi mai ales dintre studenţii care-l aplaudau pe acest Ryan de parcă ar fi fost un antrenor de fotbal sau cine ştie ce altceva.

– Un discurs de-al ei l-ar face şi pe micuţul Herman să arate ca un preşedinte, a fost de părere şeful personalului.

Asta era cea mai mare primejdie posibilă. Ca să cîştige, Ryan nu trebuia decît să apară ca un adevărat preşedinte, fie că era sau nu – şi bineînţeles că nu era, după cum insista mereu Kealty. Păi, cum putea să fie?

– Eu n-am spus niciodată că e prost, recunoscu Kealty.

Trebuia să fie obiectiv. Ăsta nu mai era un joc. Era ceva mult mai dur.

– Se va întîmpla curînd, Ed.

– Ştiu. Dar el trebuia să împuşte ceva mai de soi, îşi spuse Kealty.

Era o metaforă ciudată pentru unul care în toată viaţa sa politică, susţinuse controlul armelor.

25

ÎNFLORIRE

Ferma fusese cumpărată împreună cu un hambar. Acum era folosit mai mult pe post de garaj. Ernie Brown lucrase în construcţii şi cîştigase o mulţime de bani, mai întîi pe la sfîrşitul anilor '70 ca instalator la sediul sindical, apoi îşi pusese pe picioare propria afacere în anii '80, luînd parte la avîntul construcţiilor din California. Deşi două divorţuri îi secaseră fondurile, vînzarea afacerii fusese făcută într-un moment potrivit; luase banii şi fugise, adică îşi cumpărase o bucată bună de pămînt într-o zonă care nu era suficient de la modă pentru ca valoarea proprietăţii să fie săltată de tipii de la Holywood. Ceea ce rezultase fusese un „segment" întreg, o milă pătrată de intimitate. De fapt, mai mult decît atît, căci fermele de animale din împrejurimi erau inactive în acest timp al anului, păşunile erau îngheţate, iar vitele din ţarcuri rumegau liniştite nutreţul de la siloz. Puteau trece cîteva zile fără să vezi măcar o maşină pe drum, sau, cel puţin, aşa păreau lucrurile la Big Sky Country. Autobuzele şcolare nu se puneau la socoteală, îşi zicea el.

Un camion cu şasiu ce suporta cinci tone fusese vîndut o dată cu ferma – avea un diesel destul de bun – împreună cu un rezervor subteran de două mii de galoane de combustibil, chiar lîngă hambar. Familia care vînduse ferma, hambarul şi casa noului venit din California nu ştia că prilejuia înfiinţarea unei fabrici de bombe. Primul punct pe lista activităţilor lui Ernie şi Pete era punerea în

funcţiune a vechiului camion. Asta se dovedi a fi o treabă de patruzeci de minute, fiindcă nu era doar vorba de o baterie descărcată, dar Pete Holbrook era un mecanic priceput şi, în curînd, motorul camionului prinse viaţă huruind puternic, dînd toate semnele ca va funcţiona în continuare. Camionul nu avea autorizaţie, dar asta nu era ceva foarte neobişnuit în această zonă de proprietăţi uriaşe şi drumul lor de şaizeci de kilometri la nord, spre magazinul de aprovizionare a fermei, se petrecu fără incidente.

N-ar fi putut exista un indiciu mai bun al venirii primaverii. Venea vremea însămînţatului (erau mulţi plantatori de grîu prin preajmă), şi iată primul client serios pentru muntele de îngrăşăminte care tocmai fuseseră aduse de la depozitul distribuitorului din Helena la punctul de desfacere. Bărbaţii cumpărară patru tone, o cantitate deloc neobişnuită, pe care un autoîncărcător cu furcă acţionat cu propan îl depozită pe remorca joasă a camionului. Plătiră în bani peşin, apoi porniră la drum după un semn cu mîna şi un zîmbet.

– O să fie o treabă grea, spuse Holbrook atunci cînd se aflau la jumătatea drumului.

– Aşa-i, şi o să facem totul singuri, răspunse Brown. Sau vrei s-aduci pe vreunul care poate fi turnător?

– Te-am auzit, Ernie, replică Pete, în timp ce o maşină a poliţiei statului trecu în direcţia opusă.

Poliţistul nici măcar nu întoarse capul, deşi cei doi canadieni îngheţaseră.

– Cît mai avem?

Brown făcuse socoteala de zeci de ori. Încă o încărcătură. Ce porcărie că marfa asta era aşa de grea. Vor face următoarea achiziţie a doua zi, la un punct de desfacere aflat la patruzeci şi cinci de kilometri sud-vest de fermă. În seara asta o să aibă multa treabă cu descărcatul în hambar. O treabă grozavă! De ce n-avea ferma un autoîncărcător cu furcă? se întreba Holbrook. Măcar cînd vor umple din nou cisterna de combustibil, treaba o va face compania petrolieră locală.

Era frig pe coasta chineză şi, din pricina asta era, mai uşor pentru sateliţi să observe o serie de eflorescenţe termale la două

baze navale. De fapt, „marina chineză" era serviciul naval al Armatei de Eliberare a Poporului, un semn de dispreț atît de grosolan față de tradiție, încît navele occidentale ignorau numele corect în favoarea vechilor obiceiuri. Imaginile erau înregistrate și transmise Centrului Comandamentului Militar Național de la Pentagon, unde ofițerul superior de urmărire întoarse capul spre specialistul în informații.

– Chinezii au inițiat vreun exercițiu?

– După știința noastră, nu.

Fotografiile arătau că douăsprezece vase, aliniate unul după altul, aveau motoarele în funcțiune, în loc să folosească procedeul normal de alimentare cu energie electrică de pe platforma de încărcare. Dacă te uitai mai atent la fotografii, vedeai o jumătatea de duzină de remorchere mișcîndu-se și ele în jurul portului. Specialistul în informații pentru această urmărire aparținea Armatei. Chemă la el un ofițer de marină.

– Niște vase care navighează, arată, în mod clar, analiza.

– N-o fi vreun experiment tehnologic sau ceva de felul ăsta?

– Pentru asta nu le-ar trebui remorchere. Cînd are loc următoarea trecere? întrebă comandantul naval, referindu-se la trecerea de sateliți și verificînd inscripția privind timpul de pe fotografie.

Fusese făcută cu treizeci de minute mai înainte.

– Cincizeci de minute.

– Atunci, ar trebui să apară trei sau, poate, patru vase pornind spre mare la ambele baze. Asta o să ne ofere informații certe. Căci exact acum există două din trei șanse ca ei să inițieze o operațiune majoră.

Făcu o pauză:

– E vreo festivitate politică în curs?

Ofițerul superior de pază scutură din cap:

– Nu, nimic!

– Atunci sînt exerciții ale flotei. Poate că cineva a hotărît să le verifice promptitudinea.

Vor afla mai multe dintr-o relatare de presă din Pekin, dar asta urma să apară în treizeci de minute, într-un viitor pe care ei nu-l puteau prezice, deși pentru asta erau plătiți.

Directorul era un om credincios, aşa cum era de aşteptat, cu toate că îndeplinea o funcţie atît de specială. Fusese un medic talentat, iar acum se ocupa de cercetare, specializat fiind în virusologie; trăia într-o ţară unde respectul politic se măsura după credinţa faţă de ramura şiită a Islamului, iar, în privinţa asta, nu exista nici o îndoială. Îşi făcea întotdeauna rugăciunile la timp şi-şi programa munca de laborator în funcţie de ele. Pretindea acelaşi lucru de la oamenii lui, căci credinţa lui era atît de mare, încît depăşea învăţămintele Islamului; fără, măcar, să-şi dea seama, modifica regulile care-i stăteau în cale, spunîndu-şi, în acelaşi timp, că nu încălcase niciodată Cuvîntul Sfînt al Profetului sau Voia lui Allah. Cum ar fi putut el să facă asta? El ajuta întoarcerea lumii înapoi la Credinţă.

Prizonierii, subiecţii experienţelor, erau cu toţii oameni condamnaţi într-un fel sau altul. Chiar şi hoţii, infractori mai mărunţi, încălcaseră de patru ori Sfîntul Coran şi poate că săvîrşiseră şi alte nelegiuri care, probabil, îşi spunea el, meritau moartea. În fiecare zi li se anunţa momentul rugăciunii şi, cu toate că îngenunchiau şi-şi plecau capul şi-şi murmurau rugăciunile, puteai să-ţi dai seama, dacă-i urmăreai pe monitor, că nu făceau decît să parcurgă ritualul, şi că nu se rugau cu adevărat aşa cum o cerea Allah. Asta îi transform ape toţi în apostaţi, iar apostazia era o crimă capitală în ţara lor – deşi doar unul fusese condamnat pentru această crimă.

Acesta era de religie Baha'i, o minoritate aproape exclusă, o structură a credinţei care se dezvoltase după Islam. Creştinii şi evreii erau, măcar, oameni ai Cărţii Sfinte; oricît erau de greşit îndrumate religiile lor, cel puţin ei recunoşteau acelaşi Dumnezeu al Universului, căruia Mahomed îi fusese cel din urmă sol. Credinţa Baha'i apăruse mai tîrziu, născocind ceva atît nou, cît şi fals care-i readucea pe oameni la stadiul de păgîni, negînd Adevărata Credinţă şi atrăgînd mînia guvernului lor. Era potrivit ca acest om să fie primul care să arate că experimentul avusese succes.

Era interesant că prizonierii erau atît de îndobitociţi de condiţiile în care trăiau, încît izbucnirea gripei nu produse nici o reacţie la început. Echipa sanitară intra, ca întotdeauna, în haine de protecţie, ca să ia probe de sînge, iar unul dintre avantajele

situației prizonierilor era că deveniseră prea speriați ca să protesteze. Toți se aflau în închisoare de cîtva timp și suportaseră o dietă deficitară care avea urmări asupra nivelului energiei lor, la care se adăuga un regim disciplinar atît de sever, încît nu îndrăzneau să se opună. Pînă și prizonierii condamnați care știau că aveau moartea în față nu doreau deloc să accelereze acest proces. Toți acceptau supuși să li se ia sînge de către un personal medical cît se poate de atent. Eprubetele de teste au fost etichetate atent, conform numerelor paturilor, și sanitarii se retraseră.

În laborator, sîngele Pacientului Trei a fost pus sub microscop înaintea celorlalte. Testul anticorpilor putea să dea unele rezultate pozitive false și problema era prea importantă ca să se rişte o eroare. Deci, se pregătiră lamele care au fost plasate sub microscopul electronic, primul set la indicele 20 000 pentru cercetarea de ansamblu. Piesele fine ale instrumentelor erau manevrate de angrenaje mecanice de mare precizie, în timp ce lamelele se mișcau la stînga și la dreapta, în sus și-n jos, pînă cînd...

– Ah, spuse directorul.

El fixă obiectivul în cîmpul vizual și mări indicele la 112 000... Și iată, proiecția pe monitorul computerului în alb-negru. Educația directorului era încă tributară mentalității păstorilor, așa încît denumirea „Toiagul Ciobanului" îi părea o descriere perfectă. În centru se afla ARN-ul, subțire și curbat în partea de jos, cu buclele de proteine în vîrf. Aceasta reprezenta cheia acțiunii virusului sau, oricum, asta era părerea tuturor. Funcția lui precisă nu era clară și asta îi făcea plăcere directorului în calitatea lui de expert în războiul biologic.

– Moudi, strigă el.

– Da, îl văd, răspunse doctorul mai tînăr, dînd încet din cap în timp ce păși spre o latură a camerei.

Ebola Zair Mayinga se afla în sîngele apostatului. Făcuse și el tocmai atunci testul cu anticorpi și se uita cum mica mostră își schimbă culoarea. În cazul ăsta nu era un purtător fals.

– Se confirmă transmiterea prin aer.

– Așa e.

Chipul lui Moudi nu-și schimbă expresia. El nu era surprins.

– O să mai aşteptăm o zi... nu, două zile, pentru faza a doua. Şi atunci o să ştim.

Pentru moment, el trebuia sa facă un raport.

Anunţul de la Pekin luă Ambasada Americană prin surprindere. Era exprimat în termeni obişnuiţi. Marina chineză va efectua un exerciţiu important în Strîmtoarea Taiwan. Vor fi cîteva lansări reale de rachete sol-aer şi sol-sol la date încă nespecificate (condiţiile meteo rămîneau a fi clarificate, spunea anunţul). Guvernul Republicii Populare Chineze publica un anunţ către aviatori şi unul către marinari pentru ca atît avioanele cît şi companiile navale să-şi modifice rutele în consecinţă. În afară de asta, anunţul nu mai spunea nimic şi asta îl neliniştea oarecum pe adjunctul ambasadei de la Pekin. D.C.M.-ul contactă imediat ataşaţii militari şi şeful staţiei C.I.A., nici unul dintre ei neputînd să ofere vreo informaţie, cu excepţia faptului că anunţul nu se referea deloc la guvernarea Republicii Chineze din Taiwan. Pe de o parte, astea erau veşti bune – nu se făcea nici o plîngere despre continua independenţă politică a acelei provincii pe care Pekinul o socotea rebelă. Pe de altă parte, era o ştire proastă – anunţul nu spunea că acesta era un exerciţiu de rutină care nu urma să deranjeze pe nimeni. Anunţul se reducea la atît şi nu conţinea nici o explicaţie. Informaţia a fost transmisă serviciului N.M.C.C. de la Pentagon, Departamentul de Stat şi Centrului C.I.A. de la Langley.

Daryaei a fost nevoit să-şi scormonească în memorie ca să-şi aducă aminte chipul care purta acel nume, iar figura pe care şi-o amintea era, de fapt, o alta, cea a unui băiat din Qom, iar mesajul venise de la un bărbat în toată firea de la celălalt capăt al lumii. Raman... Da, da, Aref Raman, ce băiat isteţ fusese ăsta! Tatăl lui se ocupa cu vînzarea automobilelor de tip Mercedes pe care le oferea mai-marilor de la Teheran – fusese un om a cărui credinţă şovăise. Dar cea a fiului său, nu. Fiul său nici măcar nu clipise cînd aflase de moartea părinţilor, omoriţi într-un accident cauzat de armata şahului, fiindcă fuseseră prin locul nepotrivit la momentul nepotrivit, prinşi într-o agitaţie civilă cu care ei n-avuseseră

nimic de a face. El şi învăţătorul său se rugaseră pentru sufletele lor. Omoriţi de mîna celui în care avuseseră încredere, asta era morala acestei întîmplări care nu fusese deloc necesară. Raman era deja un băiat cu o credinţă adîncă care se simţea jignit de faptul că sora lui se încurcase cu un ofiţer american, aruncînd ruşinea asupra familiei ei şi a numelui fratelui. Şi ea dispăruse în timpul revoluţiei; fusese condamnat de un tribunal islamic pentru adulter şi, aşa, rămăsese doar fiul. Ei puteau să-l folosească în multe feluri, dar cel ales se datora lui Daryaei. Asociată cu doi oameni mai în vîrstă, noua „familie" fugise din ţară cu averea familiei Raman; plecase mai întîi în Europa, apoi, aproape imediat, în America. Acolo n-au făcut nimic altceva decît să ducă un trai liniştit; Daryaei îşi imagina că muriseră între timp. Fiul, ales pentru misiune fiindcă stăpînea de mult engleza, îşi continuase studiile şi intrase în serviciul guvernului, îndeplinindu-şi datoria cu toată priceperea pe care o dovedise în primele faze ale revoluţiei, cînd ucisese doi ofiţeri mai în vîrstă din forţele aeriene ale şahului, în timp ce aceştia beau whisky la barul unui hotel.

De atunci, făcuse ce i se ceruse. Nimic. „Amestecă-te printre ceilalţi! Dispari! Aminteşte-ţi de misiunea ta, dar să nu fac nimic!". Ayatollahului îi făcea plăcere că îl judecase corect pe băiat, căci acum ştia din mesajul scurt că misiunea fusese îndeplinită aproape complet.

Cuvîntul asasin vine din *hashshash*, cuvîntul arab care denumeşte haşişul, „instrumentul" folosit cîndva de membrii sectei islamice Nizari ca să obţină, prin intermediul drogurilor, viziunea Paradisului, înainte de a se porni într-o misiune ucigaşă. De fapt, ei au fost eretici în raport cu felul de a gîndi al lui Daryaei, iar folosirea drogurilor era o ticăloşie. Au fost slugile slabe la minte, dar eficiente ale mai multor mari teroriştі, precum Hassan şi Rashid ad-Din şi, într-un interval de timp care s-a întins pe două secole, serviseră echilibrului politic într-o regiune care se întindea între Siria şi Persia. Dar exista ceva strălucit în această idee care îl fascinase pe *mollah* de pe vremea cînd, băiat fiind, aflase de ea. Să strecori un agent de nădejde în tabăra duşmanului... Era o sarcină care avea să dureze ani de zile şi deci o sarcină impulsionată de credinţă. Eşecul sectei Nazari se datora faptului că

erau eretici, rupți de Credința cea Adevărată, capabili să recruteze cîțiva extremiști la cultul lor, dar nu mulțimile, astfel că ei serveau un singur om, și nu pe Allah; aveau nevoie de droguri ca să se îmbărbătăteze, asemenea necredincioșilor care au nevoie de băutură, idee strălucită care avea neajunsurile ei. Totuși, o idee strălucită. Daryaei nu făcuse decît să o îmbunătățească și iată că acum avea un om în preajmă, un lucru pe care-l sperase, dar nu-l știuse. Ceea ce era și mai bine, avea un om în preajmă care aștepta instrucțiuni, la capătul celălalt al drumului parcurs de un mesaj necunoscut, drum care nu fusese niciodată folosit, unde se aflau oameni care plecaseră în străinătate nu mai devreme decît cu cincisprezece ani în urmă, o situație cu mult mai bună decît cea pe care o pusese el la punct în Irak, căci, în America, oamenii ce puteau fi cercetați erau fie arestați fie eliberați sau, dacă erau urmăriți, asta dura doar puțin timp, pînă cînd urmăritorii se plictiseau și se apucau de alte treburi. În unele țări, cînd se întîmpla așa ceva, urmăritorii se plictiseau, puneau mîna pe cei pe care-i urmăreau și, deseori, îi ucideau.

Deci, fusese nevoie să aleagă momentul potrivit înainte ca Raman să-și încheie misiunea și, după acești ani, el continua să-și muncească mintea, fără să se zăpăcească cu droguri și să se lase condus de Marele Satan. Veștile erau prea minunate ca să le primești cu un zîmbet.

Apoi sună telefonul. Cel particular.

– Alo?

– Am vești bune, spuse directorul. De la ferma pentru maimuțe.

– Știi, Arnie, ai avut dreptate, spuse Jack în pasarela care ducea spre Aripa de Vest. A fost bine c-am scăpat naibii de-aici!

Șeful personalului observă pasul lui elastic, dar nu se ambală prea mult din cauza asta. Air Force-1 îl adusese pe președinte înapoi acasă pentru o cină liniștită cu familia lui, în loc să se supună rigorilor obișnuite implicate de trei sau patru asemenea discursuri, de orele nesfîrșite de trăncăneală cu contribuabili importanți și de inevitabila noapte de patru ore care urma – și aceea, de multe ori, în avion – după care făcea un duș rapid și începea o zi de muncă prelungită artificial de petrecerile campaniei

electorale. Era interesant, își zicea el, că orice președinte putea face orice treabă. Adevăratele îndatoriri ale funcției erau destul de grele și acestea erau aproape întotdeauna subordonate activităților care însemnau doar puțin mai mult decît relațiile publice, deși erau necesare într-o democrație în care lumea dorea să-l vadă pe președinte făcînd ceva mai mult decît să stea la biroul lui și să-și facă... treaba. Președinția era o slujbă pe care o puteai iubi fără să-ți placă, o expresie aparent contradictorie pînă cînd veneai aici și vedeai cu ochii tăi.

– Te-ai descurcat foarte bine, spuse van Damm. Transmisia TV a fost perfectă, iar fragmentul pe care N.B.C.-ul l-a dat cu soția ta a fost și el în regulă.

– Ei nu i-a plăcut. Nu crede că au prezentat-o în lumina cea mai bună, spuse Ryan încet.

– Putea să fie mult mai rău. „N-o întrebaseră despre avort", gîndi Arnie. Ca să prevină asta, el contactase postul N.B.C. și se asigurase că Tom Donner va fi tratat cel puțin tot atît de bine ca un senator, poate chiar ca un membru al guvernului, în timpul zborului din ziua precedentă, și că va putea face înregistrări speciale cît se afla în avion. Săptămîna următoare, Donner va fi primul prezentator TV care va avea o întrevedere între patru ochi cu președintele în salonul de la etaj și nu va fi nici un fel de tocmeală privitoare la aria întrebărilor, în sensul că Ryan va fi informat cu patru ore mai înainte ca să fie sigur că nu va face nici o gafă în calitatea lui de președinte. Dar, pentru moment, șeful personalului îi îngădui președintelui să se bucure de succesul unei zile destul de bune în Midwest al cărui scop real, în afară de a-l scoate pe Ryan din Washington și de a-i da prilejul să simtă ce însemna, cu adevărat, președinția, fusese să-l facă să prezinte ca pe un președinte și să-l marginalizeze și mai mult pe nenorocitul de Kealty.

Oamenii de la Serviciile Secrete erau la fel de veseli ca președintele căci, foarte adesea, ei imitau dispoziția lui POTUS, răspunzîndu-i la zîmbete și la gesturi cu urări ca: „Bună dimineața, domnule președinte", repetate de patru guri, în timp ce Ryan trecea pe lîngă ei în drum spre Salonul Oval.

– Bună dimineaţa, Ben, spuse Ryan voios, păşind spre biroul lui şi aşezîndu-se pe scaunul lui turnant confortabil. Spune-mi ce mai e nou în lume!

– S-ar putea s-avem o problemă. Marina Republicii Populare Chineze se lansează la apă, spuse locţiitorul consilierului pe probleme de securitate naţională.

Serviciul Secret îi dăduse deja un nume de cod: TRIŞORUL.

– Şi? întrebă Ryan, plictisit că asta i-ar putea strica dimineaţa.

– Şi arată ca un exerciţiu naval important, iar ei spun că vor fi şi lansări de rachete. Pînă acum, nici o reacţie de la Taipei.

– Nu cumva au alegeri în curînd sau altceva de genul ăsta? întrebă Jack.

Coodley dădu din cap că nu.

– Nu, abia peste un an. China a continuat să cheltuiască bani la O.N.U. şi se face, pe tăcute, trafic de influenţă în multe ţări, în vederea înaintării unei cereri de reprezentare, dar nici asta nu este ceva important. Taipei-ul îşi face jocurile pe lîngă ţările occidentale şi nu face nici un fel de gălăgie care ar putea să deranjeze stabilitatea continentului. Relaţiile lor comerciale sînt stabile. Pe scurt, nu găsim nici un fel de explicaţie pentru acest exerciţiu.

– Noi ce avem în zona asta?

– Un submarin în Strîmtoarea Formosa, care stă cu ochii pe un S.S.N. chinez.

– Ceva portavioane?

– Nimic mai aproape; doar în Oceanul Indian. *Stennis* s-a întors la Pearl pentru o reparaţie la motoare, o dată cu *Enterprise* şi vor rămîne acolo o vreme. Sîntem cam descoperiţi în zonă, îi aminti TRIŞORUL preşedintelui ceea ce acesta la rîndul lui îi spusese preşedintelui său cu doar cîteva luni mai înainte.

– Ce-ai de spus despre armata lor? îl mai întrebă preşedintele.

– Nici în privinţa asta n-am ceva nou. Avem nivele de activitate mai mari decît de obicei, după cum spun ruşii, dar asta durează de cîtva timp.

Ryan se aplecă pe spate în scaun şi se uită la ceaşca de cafea fără cofeină. În timpul turneului său de discursuri descoperise că stomacul său se simţea, într-adevăr, mai bine aşa şi făcuse

observația asta față de Cathy care se mulțumise să zîmbească și să zică: „Ți-am spus eu!"

– Bine, Ben, mai spune-mi ceva.

– Am stat de vorbă cu niște chinezi la Departamentul de Stat și la Agenție, raspunse Goodley. Poate că militarii lor fac o manevră politică, de politică internă, vreau să spun, își ridică gradul de pregătire ca să le arate celorlalți din Biroul Politic din Pekin că ei sînt încă pe poziții. În afară de asta, totul este pură speculație și mie nu mi se poate cere să fac speculații aici, nu-i așa, șefu'?

– Și „nu știu" înseamnă ceva, nu? Era o întrebare retorică și una dintre replicile preferate ale lui Ryan.

– M-ați mai învățat asta mai de mult, domnule președinte, recunoscu Goodley, dar fără zîmbetul care era de așteptat. M-ați mai învățat ceva: să nu-mi placă ceea ce nu pot explica. Funcționarul de la serviciul de informații naționale făcu o pauză. Ei știu că noi o să știm și știu și că vom fi interesați; știu și că tu ești nou în funcția asta și că nu ai nevoie de hîrtuieli. Atunci, de ce s-o facă? întrebă Goodley, tot retoric.

– Da, consimți președintele, pe un ton liniștit. Andres! strigă el.

Ca de obicei, Price se afla în încăpere, prefăcîndu-se că nu dă nici o atenție.

– Da, domnule.

– Unde se află cel mai apropiat fumător? întrebă Ryan, fără pic de rușine.

– Domnule președinte, eu nu...

– Fir-ar să fie! Sigur că nu! Am nevoie de o țigară.

Price dădu din cap și dispăru în camera secretarelor. Ca oricine altcineva, ea recunoștea semnele. Trecuse de la cafea naturală la cafea fără cofeină, iar acum voia o țigară. Într-un fel, era de mirare că durase atît de mult; asta-i spunea mai mult despre instrucția serviciului de informații decît aflase din cuvintele doctorului Benjamin Goodley.

Era vorba de o fumătoare, descoperi președintele un minut mai tîrziu. Din nou, o țigară subțire. Price aduse chiar și un chibrit și o scrumieră, o dată cu privirea ei dezaprobatoare. Se întreba dacă se procedase la fel cu Franklin Delano Roosevelt și cu Eisenhower.

Ryan trase primul fum, pierdut în gînduri. China fusese partenerul inactiv din conflictul – îi era încă greu sa folosească cuvîntul „război", chiar în gînd – cu Japonia. Cel puţin aşa se presupunea. Totul avea sens şi totul se potrivea minunat, dar nu existau dovezi ca să se emită o E.S.I.N. – o Estimare a Serviciului de Informaţii Naţionale – şi încă şi mai puţin sa fie informată presa care, de cele mai multe ori, pretindea acelaşi grad de siguranţă ca un judecător deosebit de conservator. Deci... Ryan ridică receptorul.

– Cu directorul Murray...

Unul dintre lucrurile drăguţe legate de preşedinţie era folosirea telefonului.

– Vă caută preşedintele, o simplă frază rostită de o secretară a Casei Albe pe acelaşi ton folosit ca să comanzi o pizza, producea întotdeauna o reacţie rapidă, aproape de panică, la celălalt capăt al oricărui fir folosit. Rar se întîmpla să dureze mai mult de zece secunde ca să se răspundă. De data asta dură şase secunde.

– Bună dimineaţa, domnule preşedinte.

– 'Neaţa, Dan. Am nevoie de ceva. Cum îl cheamă pe inspectorul ăla japonez de poliţie care-a fost pe-aici?

– Jisaburo Tanaka, răspunse prompt Murray.

– E bun de ceva? întrebă apoi Jack.

– Strașnic! La fel de bun ca oricare dintre oamenii care lucrează aici. Ce vreţi de la el?

– Îmi închipui că ei stau des de vorbă cu tipul de la Yamata.

– La fel de bine puteţi presupune, fără să daţi greş, că un urs umblă cherchelit prin păduri, domnule preşedinte, reuşi să spună locţiitorul de director F.B.I., fără să izbucnească în rîs.

– Vreau să ştiu cîte ceva despre discuţiile lui cu China, mai ales cine era omul lui de contact.

– Da, asta putem face. Încerc să intru în legătură cu el chiar acum. Să vă sun pe urmă?

– Nu, informează-l pe Ben Goodley, iar eu am să discut cu cei din hol, spuse Ryan, folosind o veche vorbă de duh pe care o ştiau ei. Ben e acum aici în vechiul meu birou.

– Da, domnule preşedinte. Fac asta chiar acum. La Tokio e aproape miezul nopţii.

– Mulţumesc, Dan. Te salut.

Jack puse receptorul jos:

– Hai să-ncepem să lămurim treaba.

– S-a făcut, şefule, făgădui Goodley.

– Se mai întîmplă ceva în lume? în Irak ce se întîmplă?

– Aceeaşi situaţie ca ieri, sînt executaţi o mulţime de oameni. Ruşii ne-au informat despre povestea asta cu Republica Islamică Unită şi credem că aşa e, dar nu s-a petrecut nici o mişcare deschisă încă. Asta aveam de gînd să fac astăzi, şi...

– Bine, atunci apucă-te de treabă!

– Bine, care-s instrucţiunile pentru treaba asta? întrebă Tony Bretano.

Lui Robbt Jackson nu prea-i plăcea să facă lucrurile din zbor, dar asta era treaba proaspătului avansat J-3, director de Operaţiuni pentru Grupul de Şefi de Stat-Major. Săptămîna trecută începuse să se simtă ataşat de ministrul Apărării desemnat. Bretano era un tip dur, dar rînjetul lui era mai mult de ochii lumii şi ascundea o minte foarte solidă, în stare să ia hotărîri rapide. În plus, omul era inginer – ştia ce nu ştie şi era prompt cînd punea întrebări.

– Avem *Pasadena* – un submarin de atac rapid – în strîmtoare, care se ocupă deja de supravegheri de rutină. Îi vom întrerupe activitatea curentă de filare a S.N.N.-ului Republicii Populare Chineze şi îl vom deplasa în nord-vest. Pe urmă, deplasăm încă două, trei vase în zonă, le stabilim arii de operare şi le lăsăm să stea cu ochii pe situaţie. Deschidem o linie de comunicaţii cu Taipei şi-i punem să ne transmită tot ce văd şi tot ce ştiu. O să marşeze. Aşa fac întotdeauna. În mod obişnuit, am fi deplasat un portavion ceva mai aproape dar, de data asta, nu avem nici unul foarte aproape şi, dacă nu există o ameninţare politică asupra Taiwanului, ar părea o exagerare. Plasăm un avion cu aparatură electronică de informaţii deasupra zonei de la Baza Forţelor Aeriene Anderson din Guam. Sîntem dezavantajaţi de lipsa unei baze mai apropiate.

– Deci, în esenţă, colectăm informaţii şi nu facem nimic mai serios? întrebă ministrul Apărării.

– Colectarea de informații este ceva serios, domnule, dar, da, aveți dreptate.

Bretano zîmbi:

– Știu. Eu am construit sateliții pe care-i veți folosi. Ce o să ne spună ei?

– O să recepționăm, probabil, o mulțime de trancăneli neconcludente venite din partea tuturor vorbitorilor de chineză pe care-i au la Fort Meade, ceea ce nu ne va spune mare lucru despre intențiile lor, în general. Materialul operativ va fi util – o să ne spună multe despre capacitățile lor. Dacă-l cunosc eu bine pe amiralul Mancuso, el o să aranjeze ca vreo două vase de-ale lui să se vînture prin zonă ca să vadă dacă chinezii pot să-și însușească unul și să dea naștere unui proces, dar nimic fățiș. Asta e una dintre opțiunile noastre, dacă nu ne place felul cum se desfășoară exercițiul.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că dacă vrei să bagi groaza într-un ofițer de marină, trebuie să-l faci să înțeleagă că există un submarin prin preajmă, ceea ce înseamnă, domnule ministru, că trebuie să apară unul pe neașteptate în mijlocul formației tale și să dispară imediat după aceea. Este un joc cu capul, un joc urît. Oamenii noștri se pricep să facă asta, iar Bart Mancuso știe cum să-și folosească vasele. Dacă nu era el, nu i-am fi bătut pe japonezi, spuse Jackson cu convingere.

– E chiar așa de bun?

Mancuso nu era decît un nume, pentru noul ministru al Apărării.

– Nimeni nu-i mai bun ca el. Este unul dintre aceia care vă trimit rapoarte. Tot așa este și Dave Seaton.

– Amiralul DeMarco mi-a spus...

– Domnule, pot să vorbesc deschis? întrebă J-3.

– Jackson, aici nu se poate vorbi decît deschis.

– Bruno DeMarco a fost făcut șef adjunct pentru Operațiile Navale cu un scop.

Bretano pricepu imediat.

– Ah, da, ca să țină discursuri și să nu facă nimic care să-i deranjeze pe cei de la Marină, da?

Drept răspuns, Robby dădu din cap.

– Am notat, amiral Jackson.

– Domnule, eu nu mă pricep cine ştie ce la industrie, dar trebuie să ştiţi ceva despre această clădire. Există două feluri de ofiţeri la Pentagon, ofiţeri operativi şi birocraţi. Amiralul DeMarco a lucrat aici mai mult de jumătate din cariera lui. Mancuso şi Seaton sînt ofiţeri operativi şi fac tot ce pot ca să se afle în afara acestei clădiri.

– Şi tu ai făcut acelaşi lucru, remarcă Bretano.

– Cred că, pur şi simplu, îmi place mirosul de aer sărat, domnule ministru. Eu nu trag spuza pe turta mea, domnule! Dumneavoastră decideţi dacă mă vreţi sau nu... ce naiba, am terminat, oricum, cu zborul şi asta m-am angajat să fac. Dar, la naiba, cînd o să vorbească Seaton şi Mancuso, sper să-i ascultaţi.

– Ce-i cu tine, Robby? făcu ministrul Apărării, subit îngrijorat.

Ştia cînd avea de a face cu un bun angajat.

Jackson ridică din umeri!

– Sufăr de artrită. Am moştenit-o. Putea să fie şi mai rău, domnule. N-o să mă deranjeze la jocul de golf şi, oricum, amiralii nu trebuie să zboare foarte mult.

– Nu ţii să fii avansat, nu-i aşa?

Bretano avea intenţia să propună să i se acorde un nou grad pentru Jackson.

– Domnule ministru, sînt fiul unui predicator din Mississippi. Am venit la Annapolis, am zburat cu avioane de vînătoare timp de douazeci de ani şi mai sînt încă în viaţă ca să pot vorbi despre asta.

Foarte mulţi dintre prietenii lui nu mai erau în viaţă şi Robby nu uita niciodată acest lucru.

– Pot să mă pensionez oricînd vreau şi să-mi iau o slujbă buna. Îmi închipui că am devansat jocul, orice s-ar întîmpla. Dar America s-a purtat bine cu mine şi-i datorez şi eu ceva în schimb. Datoria mea, domnule, este să spun adevărul, să mă străduiesc să fac treabă bună şi să suport consecinţele faptelor mele.

– Deci, nici tu nu eşti un birocrat.

Bretano se întreba în ce-şi dăduse Jackson licenţa. Era clar că vorbea ca un inginer priceput. Pînă şi zîmbetul lui dovedea asta.

– Mai degrabă aș cînta la pian într-un bordel, domnule. E o treabă mai cinstită.

– Noi o să ne-nțelegem bine, Robby. Alcătuiește un plan și să-i monitorizăm pe chinezi.

– De fapt, treaba mea e doar să dau sfaturi și...

– Atunci coordonează-ți munca cu cea a lui Seaton. Îmi închipui că o să te asculte și pe tine.

Echipa de inspecție O.N.U. se obișnuise atît de bine cu frustarea, încît nu mai știa cum să se poarte cînd avea o satisfacție. Diferiții funcționari de la diferitele unități predaseră maldăre de hîrtii, fotografii și benzi video și, pur și simplu, alergau după inspectorii diferitelor secții, scoțînd la iveală aspectele importante ale activității, demonstrînd adesea metoda cea mai simplă de dezafectare a laturilor celor mai negative. Exista problema minoră că diferența dintre o uzină de arme chimice și o fabrică de insecticide era, în esență, nulă. Gazul care afectează nervii fusese descoperit accidental în timpul cercetărilor de distrugere a dăunătorilor (majoritatea insecticidelor sînt otrăvuri pentru sistemul nervos) și în felul ăsta se ajunsese, de fapt, la ingredientele chimice numite „precursoare". În plus, orice țară cu resurse petroliere și cu o industrie petrochimică producea, în mod obișnuit, tot felul de mărfuri specializate, majoritatea toxice, oricum, pentru om.

Dar jocul avea regulile lui și una dintre reguli preciza că nu era de așteptat ca oamenii cinstiți să producă arme interzise și iată că, peste noapte, Irakul devenise un membru cinstit al comunității mondiale.

Acest fapt a fost clar subliniat la Consiliul de Securitate O.N.U. Ambasadorul Irakului a vorbit la locul lui la masa rotundă, folosind hărți ca să arate ce anume devenise deja accesibil echipelor de inspectori și plîngîndu-se de faptul că nu putuse să spună adevărul mai înainte. Ceilalți diplomați din încăpere înțeleseră. Mulți dintre ei mințeau atît de mult, încît abia dacă mai știau care era adevărul. Așa că acum vedeau adevărul și nu recunoșteau minciuna din spatele lui.

– În vederea respectării depline de către țara mea a tuturor hotărîrilor Națiunilor Unite, cerem ca, luînd în considerare nevoile cetățenilor țării mele, embargoul pe produse alimentare să fie ridicat cît se poate de repede, spuse ambasadorul, în concluzie.

Pînă și tonul lui era acum rezonabil, observară cu satisfacție ceilalți diplomați.

– Consiliul recunoștea ambasadorul Republicii Islamice Iran, spuse ambasadorul Chinei care era atunci președinte, prin rotație, al Consiliului de Securitate.

– Nici o țară din acest organism nu are mai multe motive să urască Irakul. Uzinele de arme chimice inspectate astăzi au produs arme de distrugere în masă care au fost apoi folosite împotriva poporului țării mele. În același timp, considerăm că este de datoria noastră să recunoaștem noii zori care au răsărit pe cerul țării vecine. Cetățenii Irakului au suferit mult timp din cauza acțiunilor fostului lor conducător. Acest conducător a dispărut și noul guvern dă pe deplin dovada reintrării în comunitatea națiunilor. În această perspectivă, Republica Islamică Iran va sprijini suspendarea imediată a embargoului. De asemenea, vom iniția un transfer urgent de alimente pentru ajutorarea cetățenilor irakieni. Iranul propune ca suspendarea să fie condiționată de continuarea bunei-credințe a Irakului. În acest scop, supunem proiectul de Rezoluție Nr. 3659...

Scot Adler venise cu avionul la New York ca să ocupe locul ce revenea Americii la Consiliu. Ambasadorul american la Națiunile Unite era un diplomat cu experiență, dar, pentru unele situații, apropierea de Washington era cît se poate de potrivită, iar situația de față era una dintre acestea. Nu se poate obține mare lucru din asta, își zicea Adler. Secretarul de stat nu avea de jucat acum nici o carte. Deseori, mișcarea cea mai bună în diplomație era să faci exact ceea ce-ți cerea adversarul tău. Asta fusese temerea cea mai mare în 1991 – că Irakul ar fi putut, pur și simplu, să se retragă din Kuwait, lăsînd America și pe aliații ei cu mîinile încrucișate și cruțîndu-i pe militarii irakieni ca să poată să se lupte altă dată. Din fericire, fusese o opțiune prea isteață ca s-o poată alege Irakul. Dar cineva trăsese niște învățăminte din asta. Cînd cereai ca un anumit

lucru să fie facut de cineva, căci altfel i-ar fi fost interzis altceva de care avea nevoie, iar acea persoană se executa, ei bine, atunci nu-i mai puteai refuza ceea ce dorea, nu?

Adler fusese bine informat asupra situaţiei, deşi nu se ştie la ce-i servea asta. Era ca şi cum ai fi stat la un joc de pocher cu trei aşi după remiză, ca să afli apoi că adversarul tău are ful. O buna informare nu te ajuta întotdeauna. Singurul lucru care putea sa întîrzie lucrările era pasul împiedicat al Naţiunilor Unite şi chiar şi acesta avea limitele lui, atunci cînd diplomaţii se entuziasmau. Adler ar fi putut să ceară o amînare a votului ca să asigure aprobarea de către Irak a cererilor mai vechi ale O.N.U., dar Iranul rezolvase deja această situaţie, înaintînd o rezoluţie specificînd caracterul temporar şi condiţionat al suspendării embargoului. Iranul subliniase, de asemenea, foarte clar că va transporta alimente cu vapoarele, în orice caz – de fapt, făcuse deja acest lucru cu camioane, pe principiul că dacă faci ceva ilegal, în mod deschis, acel lucru devine acceptabil. Secretarul de stat se uită la ambasadorul său – fuseseră, ani de zile, prieteni – şi observă că acesta clipeşte din ochi ironic. Ambasadorul britanic se uita la o hîrtie cu mîzgăliturі în creion. Rusul citea telegrame. De fapt, nimeni nu asculta. Nici n-aveau nevoie. Peste două ore, rezoluţia iraniană avea să fie aprobată. Ei bine, putea să fie şi mai rău. Cel puţin, va avea prilejul să se adreseze direct ambasadorului chinez şi să-l întrebe despre manevrele lor militare. Ştia răspunsul pe care avea să-l primească, dar nu ştia dacă acesta reprezenta sau nu adevărul. Bineînţeles! „Sînt secretarul de stat al celei mai puternice naţiuni a lumii, îşi zise Adler, dar astăzi nu sînt decît un simplu spectator."

26

BURUIENI

Puține lucruri te întristează mai mult decît un copil bolnav. Numele ei era Sohaila, după cum își amintea doctorul MacGregor. Un nume drăguț pentru o fetiță drăguță ca o silfidă. Tatăl ei o purta în brațe. Părea o brută – asta a fost prima impresie a lui MacGregor și se obișnuise să aibă încredere în prima lui impresie, dar, dacă așa era, asta se datora îngrijorării privitoare la copilul său. Soția lui venea în urmă, împreună cu un alt bărbat îmbrăcat cu o jachetă și care arăta ca un arab; în spatele lui venea un sudanez cu aer oficial. Medicul îi observă, dar se făcu că nu-i vede. Ei nu erau bolnavi. Sohaila era.

– Ei, bună ziua din nou, domnișoară, spuse el cu un zîmbet liniștitor. Nu te simți deloc bine, nu-i așa? Ne ocupăm noi de asta, bineînțeles. Veniți cu mine! îi spuse el tatălui.

Era limpede că acești oameni erau considerați importanți de cineva și vor fi tratați ca atare. MacGregor îi conduse spre camera de consultații. Tatăl o puse pe fetiță pe masă și se retrase, lăsînd-o pe soția lui să o ia de mînă pe Sohaila. Bodyguarzii – adică acei bărbați – rămaseră afară. Medicul puse mîna pe fruntea copilului. Ardea – avea cel puțin 39 de grade. Bine. Se spălă bine pe mîini și își puse o pereche de mănuși pentru că se afla în Africa și aici îți luai toate măsurile de protecție. Primul lucru pe care hotărî să-l facă a fost să-i ia temperatura în ureche: 39,4. Pulsul era accelerat, dar nu îngrijorător pentru un copil. O cercetare

rapidă cu stetoscopul confirmă bătăile inimii normale şi nici un fel de problemă specială la plămîni, deşi respiraţia era şi ea accelerată. Pentru moment, avea febră, ceva ce se întîmpla destul de des la copiii mici, mai cu seamă la cei care au sosit de curînd într-un nou mediu. Îşi ridică privirea.

– Care pare a fi problema cu fiica dumneavoastră?

De data asta, răspunse tatăl:

– Nu poate să mănînce, iar cînd face...

– Vomă şi diaree? continuă MacGregor cercetîndu-i, de data asta, ochii.

Nici ei nu păreau să indice ceva deosebit.

– Da, domnule doctor.

– Aţi sosit aici de curînd, nu? se interesă, apoi se uită la el, văzînd că răspunsul era o simplă ezitare. Trebuie să ştiu asta.

– Aşa-i. Am venit din Irak doar cu cîteva zile în urmă.

– Şi fiica dumneavoastră este uşor astmatică, nimic altceva, n-are nici o altă problemă de sănătate, nu?

– Da, aşa-i. I s-au făcut toate injecţiile, tot ce trebuie. Niciodată n-a fost aşa de bolnavă ca acum.

Mama nu făcu decît să dea din cap. Era clar că tatăl îşi asumase întreaga responsabilitate, probabil ca să lase sentimentul că el reprezenta autoritatea în acea familie, impulsionînd lucrurile, îşi închipui medicul. Pe el nu-l deranja asta.

– De cînd a venit aici a mîncat ceva neobişnuit? Vedeţi, explică MacGregor, călătoriile îi pot da peste cap pe unii oameni, iar copiii sînt deosebit de vulnerabili. S-ar putea să fie din cauza apei de aici.

– I-am dat doctoriile, dar îi merge şi mai prost, spuse mama.

– Nu-i din cauza apei, spuse tatăl cu convingere. Casa are propria fîntînă. Apa e bună.

Tocmai atunci, Sohaila gemu, se răsuci şi vomită peste masa de consultaţii pe podeaua cu dale. Culoarea nu era în regulă. Erau urme de roşu şi de negru. Roşu de la sîngele proaspăt, negru de la cel alterat. Nu era vorba de rău de avion sau de apă nepotabilă. Putea fi ulcer? Intoxicaţie alimentară? MacGregor clipi din ochi şi controlă din instinct să vadă dacă avea mănuşile pe mîini. Mama căuta un şervetel de hîrtie ca să...

– Nu vă atingeți de asta, spuse el blînd.

Apoi luă tensiunea copilului. Era joasă, confirmînd sîngerarea internă. Sohaila, mă tem că o să petreci noaptea cu noi ca să te facem iar bine.

Puteau fi multe cauze, dar doctorul trăise în Africa destul de mult ca să știe că trebuia să procedezi ca și cum te așteptai la ce-i mai rău. Tînărul medic se consolă cu ideea că nu putea fi chiar așa de rău.

Nu era chiar ca pe vremuri, totuși lui Mancuso îi plăcea munca. Trecuse printr-un război pe cinste... El se gîndea la el ca la un război; submarinele lui făcuseră exact ceea ce trebuia să facă. După ce le pierduse pe *Asheville* și *Charlotte* – acestea înainte de cunoscuta începere a ostilităților, nu mai pierduse nimic. Vasele lui atacaseră la fiecare misiune stabilită, slăbind forța submarinelor inamice într-o luptă bine organizată, sprijinind o strălucită operație specială, ordonînd lansări de rachete cu rază mare de acțiune și, ca întotdeauna, colectînd informații tactice vitale. Cea mai bună mișcare pe care o făcuse, gîndi Mancuso, fusese să recheme marile vase din retragere. Erau prea mari și prea greoaie ca să fie folosite pentru atacul rapid dar, la naiba, ele își făcuseră treaba. Acum se aflau toate la poalele dealului de lîngă cartierul lui general, legate împreună, iar echipajele se plimbau țanțoșe de colo-colo, prin oraș, în timp ce pînzele erau încă ridicate. Sigur, modestia îl obliga să admită că el nu era chiar Charlie Lockwood. Făcuse treaba pentru care fusese plătit. Iar acum avea alta.

– Deci, la ce ne putem aștepta de la ei? îl întrebă el pe șeful lui imediat, amiralul Dave Seaton.

– Nimeni nu pare să știe.

Seaton venise să-și arunce și el o privire la fața locului. Ca orice ofițer bun, încerca să iasă din birou cît mai mult posibil, chiar dacă asta însemna doar să viziteze alt birou. Poate că nu e vorba decît de un exercițiu al flotei, dar, acum că există un nou președinte, poate că vor să-și umfle mușchii și să vadă ce se întîmplă. Oamenilor în uniformă nu le plăceau astfel de

examene internaţionale, de vreme ce ei erau aceia obişnuiţi cu acordarea gradelor.

– Îl cunosc pe tipul ăsta, şefule, spuse, pe un ton serios, Bart.

– Da?

– Nu chiar aşa de bine, dar aţi auzit despre *Octombrie Roşu*.

Seaton rîse:

– Bart, dacă-mi spui vreodată povestea asta, unul din noi trebuie să-l strîngă de gît pe celălalt, şi eu sînt mai solid.

Istoria, una dintre cele mai bine păzite secrete din analele Marinei, continua să nu fie cunoscută, deşi zvonurile – pe astea nimeni nu le putea opri – erau multe şi felurite.

– Trebuie să ştiţi, domnule amiral. Trebuie să ştiţi chestiunea asta despre Autoritatea Comandei Naţionale. Eu am lucrat pe acelaşi vapor cu tipul ăsta.

Asta-l făcu pe amiral să-i arunce o privire severă lui Mancuso.

– Glumeşti.

– Ryan se afla pe vas ca şi mine. De fapt, el se urcase înaintea mea.

Mancuso închise ochii, încîntat că putea, în sfîrşit, să-şi spună povestea lui marinărească şi să uite de ea. Dave Seaton era comandant-şef şi avea tot dreptul să ştie ce fel de om trimitea ordinele de la Washington.

– Am auzit că a fost implicat în operaţia asta, chiar că s-a îmbarcat, dar credeam că asta s-a întîmplat la Norfolk, cînd au parcat-o la Docul 8-10. Vreau să spun că e spion, nu-i doar un nenorocit de pe la Informaţii...

– Nu chiar. A omorît un om – l-a împuşcat chiar în hala rachetelor –, înainte de a mă îmbarca eu. El era la cîrmă cînd am burduşit noi Alfa. Era mort de frică, dar nu s-a dat bătut; preşedintele ăsta al nostru a fost acolo şi a făcut treaba asta. În orice caz, dacă vor să-l verifice pe preşedintele nostru, eu mizez pe el cu toţi banii mei. Are două de-alea mari de bronz, Dave. Poate că nu se arată aşa la TV, dar eu am să-l urmez pe blestematu' ăsta oriunde.

Mancuso se miră şi el de concluzia la care ajunsese. Era prima oară cînd se gîndise bine la toate astea.

„E bine de ştiut", îşi zise Seaton.

– Deci, care-i misiunea? întrebă SUBPAC.

– J-3 vrea să organizăm o urmărire.

– Tu-l cunoşti pe Jackson mai bine decît mine. Care sînt parametrii?

– Dacă ăsta-i un exerciţiu al Marinei şi nimic altceva, noi vom face observaţii sub acoperire. Dacă lucrurile se schimbă, îi facem să-nţeleagă că asta nu ne e indiferent. Ai înţeles, Bart? Acum eu sînt cam descoperit.

Nu trebuia decît să se uite pe fereastră ca să vadă asta. *Enterprise* şi *John Stennis* erau amîndouă scoase din uz. CINCPAC nu avea nici măcar un portavion pe care să-l desfăşoare şi nici nu va avea în următoarele două luni. Îl trăseseră pe *Johnnie Reb* pe două bare pentru reîntoarcerea în Mariane, dar, în momentul de faţă, vasul stătea lîngă fratele său mai mare, cu găuri uriaşe care pătrundeau de la puntea de decolare pînă la nivelul primei platforme în aşteptarea fabricării de noi turbine şi reductoare. Portavionul era mijlocul obişnuit prin care Marina Statelor Unite făcea paradă de putere. Probabil că asta făcea parte din planul chinezesc: să vadă cum va reacţiona America atunci cînd o reacţie serioasă nu era posibilă; poate că aşa le păreau unora lucrurile.

– O să-mi asiguraţi acoperirea cu DeMarco? întrebă Mancuso.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că Bruno face parte din vechea şcoală. El crede că nu e bine să fii detectat. Eu, personal, cred că uneori asta poate fi un avantaj. Dacă vrei să zgîlţîi cuşca lui John Chinaman, el trebuie să audă cum se zguduie barele, nu-i aşa?

– Am să redactez ordinele în consecinţă. Cum conduci treaba, asta e problema ta. Pentru moment, dacă cineva transmite o conversaţie despre cum se face amor pe plajă, eu vreau să am asta pe bandă pentru colecţia mea.

– Dave, ăsta-i un ordin pe care orice om îl poate înţelege. O să vă dau chiar numărul de telefon, domnule.

– Nu putem face nimic, la naiba! spuse Cliff Rutledge, în chip de concluzie la ceea ce declarase.

– Grozav, Cliff! răspunse Scott Adler. Puteam să-mi închipui şi eu asta. Ideea era că subalternii îţi ofereau alternative în loc să le primească sau, în cazul de faţă, să-ţi spună un lucru pe care-l ştiai deja.

Avuseseră destul noroc pînă atunci. De la mass-media nu transpirase mare lucru. Washington-ul era încă prea speriat de bombe, oamenii mai tineri care ocupau posturi de funcţionari cu mai mare experienţă nu aveau încă destulă încredere în ei ca să lase să le scape informaţii fără autorizaţie, în timp ce deţinătorii posturilor importante numiţi de preşedintele Ryan erau deosebit de loiali comandantului-şef, un avantaj neaşteptat al faptului că se aleseseră oameni din afară, care nu se pricepeau la politică. Dar asta nu putea să dureze, mai ales cînd era vorba de ceva atît de atrăgător ca o nouă ţară pe punctul de a fi formată din doi duşmani, amîndoi responsabili de vărsarea de sînge american.

– Cred că oricînd se poate să nu facem, pur şi simplu, nimic, remarcă Rutledge în treacăt, întrebîndu-se care va fi reacţia. Această alternativă se deosebea de aceea de a nu putea să faci nimic, o subtilitate metaforică care nu scăpa Washington-ului oficial.

– Adoptarea unei astfel de atitudini nu ar face decît să încurajeze evoluţiile contrare intereselor noastre, observă un alt vechi oficial pe un ton enervat.

– Spre deosebire de a ne recunoaşte neputinţa? replică Rutledge. Dacă spunem că nu ne place şi, pe urmă, nu reuşim să-i punem capăt, e mai rău decît dacă n-am fi luat nici o atitudine.

Adler se gîndi că te poţi baza oricînd pe un absolvent de la Harvard în privinţa gramaticii şi a firului de păr despicat în patru, şi, în cazul lui Rutledge, nu pe mult mai mult decît atît. Acest funcţionar de carieră de la Externe ajunsese la al şaptelea etaj fiindcă nu călcase niciodată strîmb, cu alte cuvinte, nu condusese, în viaţa lui, un partener de dans. Pe de altă parte, avea sau avusese relaţii minunate. Cliff suferea totuşi de cea mai rea boală a unui angajat al Ministerului de Externe. Totul era negociabil. Adler nu gîndea în felul ăsta. Trebuia să stai pe loc şi să lupţi pentru unele lucruri, căci dacă n-o făceai, celălalt tip decidea

unde se afla cîmpul de bătălie şi el stăpînea situaţia. Misiunea diplomaţilor era să împiedice războiul, o treabă serioasă, gîndea Adler, pe care o îndeplineai dacă ştiai în ce privinţă să te ţii tare şi care erau limitele negocierii. Pentru secretarul de stat adjunct pentru probleme de politică externă, acesta nu era decît un dans fără sfîrşit. Condus de altcineva. Din păcate, Adler nu avea încă destul capital politic ca să-l concedieze pe individ sau poate să-l numească ambasador într-un post care nu crea probleme. De fapt, el însuşi trebuia să fie confirmat de Senat.

– Deci, s-o numim doar o problemă regională? întrebă un alt vechi diplomat. Adler îşi întoarse încet capul. Construia, oare, Rutledge un consens?

– Nu, nu-i aşa ceva, declară secretarul de stat, exprimîndu-şi punctul de vedere în propria cameră de conferinţe. Este o problemă importantă de securitate a Statelor Unite. Am promis să le acordăm sprijin saudiţilor.

– Să ne aliniem pe nisip? întrebă Cliff. Nu e încă nevoie să facem asta. Uitaţi, haideţi să fim rezonabili în privinţa asta, bine? Iranul şi Irakul fuzionează şi formează această Republică Islamică Unită. Perfect! Şi pe urmă? O să le trebuiască ani întregi ca să-şi organizeze noua ţară. Între timp, forţele care ştim că se dezvoltă în Iran slăbesc regimul teocratic care, pentru noi, e ca o ţeapă ascuţită-n fund. Asta nu e o afacere care merge într-o singură direcţie, nu-i aşa? Ne putem aşepta la asta din partea influenţei pe care elementele laice din societatea irakiană o vor avea cu siguranţă, în Iran. Dacă ne lăsăm cuprinşi de panică şi ne pierdem firea, îi facem viaţa mai uşoară lui Daryaei şi fanaticilor lui. Dar, dacă ne păstrăm calmul, atunci nu-i mai încurajăm să-şi înteţească retorica împotriva noastră. Noi nu putem împiedica această fuziune, nu-i aşa? continuă Rutledge. Deci, dacă nu putem, ce facem? O considerăm o ocazie de a deschide un dialog cu noua ţară.

Exista o oarecare logică în această propunere, remarcă Adler, observînd şi semnele nesigure din cap făcute în jurul mesei de conferinţă. El cunoştea sloganurile potrivite. Oportunităţi. Dialog.

– Asta o să-i facă, într-adevăr, pe saudiți să se simtă foarte mulțumiți, obiectă o voce de la capătul mesei. Era a lui Bert Vasco, cel mai tînăr din adunare. Domnule Rutledge, cred că subestimați situația. Iranul a reușit să asasineze...

– N-avem nici o dovadă în privința asta, nu?

– Păi nici Al Capone n-a fost vreodată condamnat pentru că a serbat Ziua Sfîntului Valentin, și totuși am văzut filmul despre asta.

– Faptul că fusese chemat în Biroul Oval înviorase retorica funcționarului de la Departamentul de Stat. Adler ridică o sprînceană, amuzat.

– Cineva orchestrează afacerea asta, începînd cu împușcarea oamenilor, continuînd cu eliminarea, în primul rînd, a înaltului comandant militar și apoi cu distrugerea conducerii Partidului Baas. Pe urmă, asistăm la reînvierea religioasă care e acum în curs. Ceea ce văd eu acum este o identitate națională și religioasă reînnoită. Asta va atenua influențele moderatoare la care v-ați referit. Disidența internă din Iran va fi stopată pentru cel puțin un an de aceste evoluții – și nu știm ce altceva se va mai întîmpla. Daryaei e un complotist, și încă unul bun. E răbdător, dedicat scopului și un nemernic lipsit de milă...

– Care trage să moară, obiectă unul dintre aliații lui Rutledge din încăpere.

– Cine spune asta? replică Vasco. Treaba asta a reușit-o grozav de bine.

– Are șaptezeci și ceva de ani.

– Nu fumează și nu bea. În toate înregistrările pe care le avem cu el în public arată destul de viguros. Dacă-l subapreciem pe omul ăsta facem o greșeală de genul celora pe care le-am mai făcut.

– A pierdut contactul cu propriul popor.

– Poate că el nu știe asta. Deocamdată, a avut un an bun și toată lumea îi admiră pe cîștigători, spuse Vasco, în concluzie.

– Bert, poate că tu ești, pur și simplu, îngrijorat că-ți pierzi pîinea cînd se formează Republica Islamică Unită, glumi cineva.

Era o lovitură sub centură, dată de un funcționar mai în vîrstă unuia mai tînăr și se auziră rîsete în jurul mesei, ca să aibă

de ce-şi aminti. Liniştea care se aşternu îi dovedi secretarului de stat că se forma un consens, şi nu acela pe care-l dorea el. Era momentul să preia iar controlul.

– Bine, să mergem mai departe, spuse Adler. F.B.I.-ul se va întoarce mîine ca să ne vorbească despre scrisoarea furată. Şi ghiciţi ce vor aduce?

– Televiziunea, din nou? gemu cineva. Nimeni nu observă cum întoarse Rutledge capul.

– Consideraţi asta un test de rutină pentru verificarea securităţii, le spuse secretarul de stat principalilor săi subalterni. Detectoarele de minciuni nu erau cu totul necunoscute bărbaţilor mai în vîrstă de aici.

– Doamne, Dumnezeule, Scott! spuse Cliff, vorbind în numele celorlalţi. Ori au încredere în noi, ori nu. Mi-am irosit deja nişte ceasuri cu oamenii ăia.

– Ştii, n-au găsit nici scrisoarea de demisie a lui Nixon, spuse altul.

– Poate că Henry a păstrat-o la el, glumi un al treilea.

– Mîine. Începînd cu ora zece. Vin şi eu, le spuse Adler. Şi el considera asta o pierdere de vreme.

Pielea lui era foarte deschisă la culoare, ochii cenuşii, iar părul avea o nuanţă roşcată, urmare, credea el, a existenţei unei englezoaice undeva în neamul lui, ori cel puţin, aşa se glumea în familie. Unul dintre avantaje era posibilitatea lui de a trece drept descendent al rasei caucaziene. Faptul că putea încă să facă acest lucru era un rezultat al prudenţei lui. În timpul puţinelor sale acţiuni „publice" îşi vopsise părul, purtase ochelari de soare şi-şi lăsase să-i crească barba, care era neagră, ceea ce dăduse naştere la glume în propria comunitate. „Stea de cinema", spuneau ei. Dar mulţi dintre aceşti glumeţi erau morţi, iar el nu. Poate că israelienii aveau fotografii de-ale lui – nu puteai să ştii nimic despre ei – ceea ce se ştia însă era că ei nu-şi împărtăşeau informaţiile nimănui, nici măcar patronilor lor americani, ceea ce era o prostie. Şi nu puteai să-ţi faci griji despre toate, nici măcar despre fotografiile din vreun fişier al Mossad-ului.

Trecu prin Aeroportul Internațional Dulles după un zbor din Frankfurt, ducînd cele două valize indispensabile omului de afaceri serios care era, fără să aibă nimic de declarat decît un litru de whisky cumpărat într-un magazin german *duty-free*. Scopul vizitei sale în America? Afaceri și distracții. Era riscant acum să te plimbi prin Washington? Ce lucru îngrozitor, a văzut reluarea la știrile TV. Trebuie să se fi întîmplat de o mie de ori. Cumplit! Nu-i așa? Adevărat? Situația s-a normalizat? Perfect! Mașina închiriată îl aștepta. Se duse la un hotel apropiat, fiind obosit după un zbor atît de lung. Acolo cumpără un ziar, porni computerul său portabil, conectîndu-l la telefonul de cameră și accesă Internetul ca să-i spună lui Badrayn că se afla în țară pentru misiunea sa de recunoaștere și că era bine. Un program de reclame transformă un cod lipsit de sens într-o păsărească.

– Fiți bineveniți la bord! Numele meu este Clark, spuse John, adresîndu-se primului grup de cincisprezece oameni. Era mult mai dichisit decît de obicei: purta un costum elegant, cămașă încheiată la toți nasturii și o cravată în dungi. Pentru moment, trebuia să-i impresioneze într-un anume fel. În curînd, o va face în alt fel. Alcătuirea primului grup fusese mai ușoară decît se așteptase. Dacă nu ținea seama de Hollywood, C.I.A. este o agenție populară printre cetățenii americani, cu cel puțin zece cereri la fiecare curs și nu fusese nevoie decît să se facă o examinare a cererilor pe computer ca să se găsească cincisprezece care satisfăceau parametrii fixați de Planul Albastru al lui Clark. Toți erau ofițeri de poliție cu studii universitare, cu cel puțin patru ani de serviciu și un dosar fără pată care avea să fie cercetat și de F.B.I. Acum, toți erau bărbați, poate că asta era o greșeală, își spuse John, dar, pentru moment n-avea importanță. Șapte erau albi, doi negri și unul asiatic. Cei mai mulți erau din forțele de poliție ale marilor orașe. Toți vorbeau cel puțin două limbi.

– Sînt ofițer de Stat-Major de informații. Nici „agent", nici „spion", nici „atașat secret". Sînt ofițer, explică el. Lucrez de mult timp în meseria asta. Sînt căsătorit și am doi copii. Dacă vreunul dintre voi se gîndește că o să aibă întîlniri cu o blondă suavă și o să omoare oameni, e mai bine să-și ia tălpășița.

Meseria asta este, de cele mai multe ori, plicticoasă, mai ales dacă eşti destul de deştept ca s-o faci bine. Sînteţi cu toţii poliţişti, deci ştiţi deja cît de importantă este treaba asta. Noi ne ocupăm de crima la nivel înalt şi treaba asta constă în strîngerea de informaţii, astfel încît acele crime majore să fie oprite înainte de a fi omorîţi oameni. Facem acest lucru colectînd informaţii şi transmiţîndu-le celor care au nevoie de ele. Alţii se uită la imaginile luate prin satelit sau încearcă să citească corespondenţa unora. Noi facem treaba cea mai grea. Noi obţinem informaţia de la oameni. Unii sînt oameni buni şi sînt bine motivaţi. Alţii nu sînt oameni chiar atît de buni; vor bani, vor să se răzbune sau vor să se simtă importanţi. Ce sînt aceşti oameni nu contează. Aţi lucrat cu toţii cu informatorii de pe stradă care nu sînt toţi ca Maica Tereza, nu-i aşa? Acelaşi lucru se întîmplă şi aici. Informatorii voştri vor fi, deseori, oameni mai bine educaţi, mai puternici, dar nu se vor deosebi foarte mult de cei cu care aţi lucrat. Şi, la fel ca în cazul informatorilor voştri de stradă, trebuie să vă purtaţi loial cu ei, treuie să-i protejaţi şi, din cînd în cînd, o să trebuiască să le suciţi gîturile sfrijite. Dacă rataţi, acei oameni vor muri şi, în anumite locuri unde veţi lucra, vor muri şi soţiile şi copiii lor. Dacă vă închipuiţi că glumesc, greşiţi, oameni buni! Veţi lucra în ţări unde procesul firesc al legii înseamnă ceea ce vrea o anumită persoană să însemne. Aţi văzut asta la televizor chiar în ultimele zile, nu-i aşa? întrebă el. Cîteva dintre persoanele oficiale ale Partidului Baas împuşcate la Bagdad au apărut la ştirile TV din întreaga lume, cu obişnuitele avertismente privitoare la copii şi la persoanele sensibile, care oricum, au urmărit programele tot timpul. Toate capetele se aplecară cu gravitate.

– În cele mai multe cazuri, nu veţi fi înarmaţi pe teren. Veţi supravieţui datorită isteţimii voastre. Uneori vă veţi risca viaţa. Eu am pierdut prieteni în acţiune, unii în locuri pe care le cunoaşteţi, alţii în locuri pe care nu le cunoaşteţi. Lumea poate fi mai bună şi mai blîndă acum, dar nu pretutindeni. Nu veţi fi trimişi în locurile plăcute, băieţi, le făgădui John. În partea din spate a încăperii, Ding Chavez se străduia din răsputeri să nu zîmbească. Individul ăsta mic şi mieros era partenerul meu şi e

logodit cu fetiţa mea. N-avea nici un rost, îşi spuse Domingo, să punem oamenii pe fugă.

– Ce avantaje are slujba asta? Ei, bine, care-i avantajul de a fi poliţist? Răspuns: cu fiecare ticălos pe care-l băgaţi la răcoare salvaţi vieţile oamenilor de pe stradă. În slujba asta, dacă dai informaţia potrivită oamenilor potriviţi salvezi, şi în felul ăsta, vieţi. Multe vieţi, sublinie Clark. Cînd facem treaba aşa cum se cuvine, evităm războaiele. În orice caz, fiţi bineveniţi la bord! Sînt profesorul şi supraveghetorul vostru. Veţi constata că instrucţia de aici este stimulatoare şi dificilă. Începe la opt şi jumătate mîine dimineaţă. Spunînd asta, John coborî de pe podium. Chavez deschise uşa şi ieşiră amîndoi afară, la aer curat.

– Grozav, Domnule C., eu unde mă înscriu?

– La naiba, Ding! Trebuia să spun ceva!

Fusese discursul cel mai lung rostit de John de cîţiva ani de zile.

– Ce-a trebuit să facă Foley ca să-i urce pe răcanii ăştia la bord?

– Vînzoleala a început, băiete! Ce naiba, Ding, trebuia să pornim şi noi treaba, nu?

– Cred că trebuia să mai aşteptăm cîteva săptămîni. Foley nu e confirmat încă de Senat. E mai bine să aşteptăm, îşi zise Chavez. Dar eu nu sînt decît un spion tînăr.

– Mereu uit cît de isteţ te-ai făcut.

Deci, cine naiba mai e şi Ziang Han San ăsta? întrebă Ryan.

– E un om de cincizeci şi ceva de ani, dar arată tînăr pentru vîrsta lui, are vreo zece kilograme în plus, un metru cincizeci şi ceva în înălţime, mediu în toate, aşa spune prietenul nostru. Dan Murray raporta, citind însemnările sale scrise. Liniştit şi meditativ şi i-a sucit gîtul lui Yamata.

– Zău? exclamă Mary Pat Foley. Cum aşa?

– Yamata era în Saipan cînd am preluat noi controlul situaţiei. El a dat un telefon la Pekin cu gîndul de a o şterge într-un loc sigur. Domnul Ziang a reacţionat de parc-ar fi primit un telefon de la un mort. „Ce afacere? N-avem de făcut nici o afacere": îl imită directorul F.B.I. Iar după asta, n-au mai fost nici

un fel de telefoane. Prietenul nostru japonez consideră că asta-i o trădare personală.

– Asta sună de parc-ar ciripi un canar, remarcă Ed Foley. Vi se pare ceva dubios în asta?

– Nu, răspunse Ryan. În cel de al doilea război mondial, toți prizonierii japonezi pe care i-am luat au ciripit din plin.

– Președintele are dreptate, confirmă Murray. Chiar eu l-am întrebat pe Tanaka despre asta. El spune că e o chestiune de cultură. Yamata vrea să-și pună capăt zilelor – în contextul lor cultural, asta-i soluția cea mai onorabilă – dar e supravegheat ca să nu se sinucidă, nu i s-au lăsat nici măcar șireturile de la pantofi. Rușinea pe care-a suferit-o e atît de mare pentru individul ăsta, încît nu mai are motive să păstreze secretele. Blestemată tehnică de interogare! În orice caz, Ziang e un presupus diplomat. Yamata spunea că el era, oficial, membru al unei delegații comerciale, dar Departamentul de Stat n-a auzit de el niciodată. Japonezii nu au acest nume înregistrat pe nici o listă diplomatică. Asta-nseamnă că-i spion, după părerea mea și, deci...

Își ridică privirea spre soții Foley.

– Eu am întîlnit numele ăsta. Dar cine poate ști dacă-i un nume real?

– Chiar dac-ar fi, interveni soțul ei, noi nu știm prea multe despre oamenii lor de la informații. Dac-ar fi să ghicesc – ceea ce și fac – e un om politic. De ce? El a încheiat o învoială, ceva făcut pe tăcute, dar important. Forțele lor armate continuă să fie într-o mare stare de alertă și de pregătire din cauza acelei îndoieli și de-asta sînt rușii încă agitați. Oricine ar fi tipul ăsta, pariez că este un jucător foarte serios. Ceea ce nu era chiar o dezvăluire cutremurătoare.

– Poți face ceva ca să afli? întrebă Murray, delicat.

Doamna Foley scutură din cap:

– N-avem nici un fel de forțe la fața locului, în orice caz nimic care poate fi folosit în cazul ăsta. Avem o echipă bună soț-soție la Hong Kong care pune pe picioare o mică rețea simpatică. Avem cîteva achiziții la Shanghai. La Pekin, avem cîțiva agenți de rang inferior în Ministerul Apărării, dar ei fac parte

din planurile noastre pe termen lung şi dacă-i folosim în chestiunea asta nu ne alegem cu mare lucru decît că-i punem pe ei în pericol. Dan, problema noastră privitoare la China este că nu prea ştim cum funcţionează guvernul lor. Are unele nivele de complexitate pe care noi nu putem decît să le bănuim. Ştim cine sînt membrii Biroului lor Politic sau credem că ştim. Unul dintre marii lor mahări ar putea fi mort acum şi noi alergăm de peste o lună pentru trufandaua asta. Pînă şi ruşii ne anunţă cînd înmormîntează oameni, sublinie doamna Foley, în timp ce-şi sorbea vinul.

Lui Ryan începuse să-i placă să-şi cheme consilierii la un pahar, după terminarea orelor obişnuite de serviciu. Nu-i trecuse prin cap că le prelungea ziua de lucru. În felul ăsta, îl evita pe consilierul lui de Securitate Naţională căci, deşi Ben Goodley era loial şi inteligent, Jack Ryan dorea să primească informaţii direct atunci cînd se putea.

Ed se oferi să explice:

– Vedeţi, sigur că noi credem că echipa politică de acolo ne e cunoscută, dar niciodată n-am avut de a face cu cei de la vioara a doua. Dinamica este simplă cînd stai să te gîndeşti, dar ne-a trebuit destul de mult timp ca să o observăm. Acolo avem de-a face cu oameni bătrîni. Ei nu pot să se deplaseze prea mult. Au nevoie de ochi şi de urechi mobile şi, de-a lungul anilor, intermediarii ăştia au acumulat multă putere. Cine-i, de fapt, factorul de decizie? Noi nu ne dăm bine seama şi, dacă nu identificăm oamenii, nu putem afla.

– Eu pot să fac săpăturile astea, oamenii buni, mormăi Murray, întinzînd mîna după bere. Cînd mă ocupam de Crima Organizată, uneori îi identificam pe capii Mafiei după cine ţinea uşa maşinii deschisă pentru cine. A dracului metodă de a-ţi face meseria.

Era lucrul cel mai nevinovat pe care soţii Foley îşi aminteau să-l fi auzit vreodată de la F.B.I. despre C.I.A. Securitatea operaţională nu-i o treabă chiar atît de grea, dacă stai un pic să te gîndeşti.

– Ăsta-i un caz bun de studiat în Planul Albastru, spuse Jack.

– Ei bine, atunci o să vă facă plăcere să auziți că primii cincisprezece au intrat deja în pregătire în momentul ăsta. Cred că John le-a prezentat discursul de primire acum cîteva ore, anunță reprezentantul D.C.I.

Ryan parcursese planul de reducere a forțelor C.I.A. prezentat de Foley. Ed avea de gînd să strîngă șurubul, reducînd, în final, bugetul Agenției cu 500 de milioane de dolari pe o perioadă de cinci ani, mărind, în același timp, forțele de pe teren. Asta era ceva care-i mulțumea pe cei de pe Colină, deși faptul că o mare parte din bugetul real al C.I.A. se afla în partea neagră a cheltuielilor federale va fi cunoscut de puțini. Sau poate că nu, își zise Jack. Așa ceva putea să transpire. Existau scurgeri. El le urîse în toată cariera sa. Dar acum asta făcea parte din organizarea unui stat, nu-i așa? reflectă președintele. Dar ce se aștepta lumea să gîndească el? Că scurgerile erau bune acum cînd el era autorul lor sau cel care le tolera? La naiba! Nu era de așteptat ca legile și principiile să funcționeze în felul ăsta. Pe ce anume trebuia să se sprijine el, pe ce idee sau ideal sau principiu?

Numele bodyguardului era Saleh. Era un individ cu un fizic robust, așa cum o cerea meseria lui și, ca atare, un om care încerca să nu-și recunoască nici o boală sau disconfort de orice fel. Un om avînd poziția lui în viață nu admitea, pur și simplu, dificultățile. Dar atunci cînd disconfortul nu dispărea, așa cum se așteptase el și cum îi spusese doctorul, Saleh știa că toată lumea era vulnerabilă la probleme de stomac și, pe urmă, mai văzuse și sînge în closet... Asta era, de fapt. Nu-i de așteptat ca trupul omului să lase sînge, dacă nu te-ai tăiat la ras sau n-ai o rană de glonț. În nici un caz de la mișcarea măruntaielor, și ăsta era genul de semn ce putea să-l descumpănească pe orice om, cu atît mai mult pe unul puternic și, de obicei, plin de încredere. Ca mulți alții, era înclinat să amîne, cumva, întrebîndu-se dacă nu era o problemă temporară care va dispărea, dacă disconfortul nu va crește, și apoi se va potoli, așa cum se întîmpla, întotdeauna, cu simptomele gripei. Dar se simțea din ce în ce mai rău și, în cele din urmă, frica îl copleși. Părăsi vila înainte de răsăritul soarelui, luă mașina și se

duse pînă la spital. Pe drum, a fost nevoit să oprească ca să vomeze şi evită să se uite la ce lăsase pe caldarîm, înainte de a porni din nou. Cu fiecare minut, corpul său îşi pierdea puterile, iar drumul de la maşină la uşă păru să-i stoarcă ultimele fărîme din energia pe care-o mai avea. Aşteptă în ceea ce se numea aici camera de urgenţe în timp ce i se căută fişa. Ceea ce-l îngrozea era mirosul de spital, acelaşi miros de dezinfectant care face un cîine să se oprească încremenit, să tragă îndărăt de lesă, să scîncească şi să se smucească, fiindcă ceea ce trăgea pe nas era asociat cu durerea. În cele din urmă, o soră îl strigă pe nume. Atunci se ridică, se strădui să fie demn şi liniştit şi păşi în aceeaşi cameră de examinare în care fusese şi mai înainte.

Cel de al doilea grup de zece infractori nu se deosebea prea mult de primul, numai că acum nu exista nici un apostat condamnat. Nu era greu să-ţi displacă, îşi zise Moudi, în timp ce se uita la grupul de oameni cu feţe palide şi cu un fel anume de a se furişa. Cel mai mult conta expresia lor. Arătau ca nişte criminali care nu ţi se uitau niciodată drept în ochi ci-şi aruncau privirile într-o parte şi-n alta, părînd să caute tot timpul: o ieşire, o şmecherie, ceva de care să se agaţe, ceva necurat. Un amestec de frică şi brutalitate le întîrzia pe chipuri. Nu se putea spune că erau oameni şi, deşi asta-i părea doctorului o observaţie puerilă, îi percepea ca fiind diferiţi de el însuşi şi de cei pe care îi cunoştea el şi, deci, purtători de vieţi care nu contau.

– Avem nişte oameni bolnavi aici, le spuse el. S-a hotărît să vă ocupaţi de ei. Dacă faceţi treaba asta bine, veţi fi instruiţi ca personal de spital folosit în închisoarea voastră. Dacă nu, o să fiţi trimişi din nou în celulele şi la ispăşirea sentinţelor voastre. Dacă vreunul dintre voi nu se poartă cum se cuvine, veţi primi o pedeapsă aspră, imediat. Dădură cu toţii din cap. Ştiau ce-nseamnă un tratament aspru. Închisorile iraniene nu se făcuseră cunoscute pentru comoditatea lor. Şi, se pare că nici pentru mîncarea bună. Aveau toţi pielea palidă şi ochii lăcrimoşi. Ei, bine, ce fel de solicitudine meritau astfel de oameni? se întrebă medicul. Fiecare dintre ei era vinovat de infracţiuni cunoscute, toate grave, şi ce

fărădelegi necunoscute erau ascunse în trecutul lor nu ştiau decît infractorii înşişi şi Allah. Puţina milă pe care o simţea Moudi pentru ei era o rămăşiţă, o urmare a pregătirii lui medicale, care îl obliga să-i vadă ca pe nişte fiinţe umane, orice-ar fi făcut. El putea să treacă peste asta. Erau, toţi, hoţi, pungaşi, pederaşti care încălcaseră legea într-o ţară unde legea era în mîna lui Dumnezeu, şi deşi aspră, era, în acelaşi timp, dreaptă. Dacă felul în care erau trataţi era drastic după legile occidentale – europenii şi americanii aveau cele mai ciudate idei despre drepturile omului – ce se poate spune, atunci, despre drepturile victimelor unor astfel de oameni? „Asta era foarte prost", îşi spunea Moudi, încercînd să-şi distragă atenţia de la oamenii din faţa lui. Amnesty International încetase de mult să se mai plîngă în legătură cu închisorile din ţara lui. Poate că ar fi fost bine să-şi îndrepte atenţia spre alte lucruri, precum tratamentul aplicat Credincioşilor de pe alte tărîmuri. Nu exista nici o soră Jean Baptiste printre ei, ea era moartă, aşa fusese scris; ceea ce rămînea de făcut era să se vadă dacă soarta lor fusese însemnată de aceeaşi mînă în Cartea Vieţii şi a Morţii. Făcu un semn din cap spre paznicul-şef, care ţipa la noii „sanitari". Lui Moudi i se păru chiar că aceştia aveau o atitudine insolentă. Ei, bine, o să aibă el grijă de asta.

Fuseseră pregătiţi în prealabil, dezbrăcaţi, trimişi la duş, raşi, dezinfectaţi şi îmbrăcaţi în halate verzi de chirurg, cu numere cu o singură cifră pe spate. Purtau papuci din pînză. Paznicii înarmaţi îi conduseră spre uşile cu pungă de aer, îndărătul cărora erau medicii militari, pe lîngă care se afla un singur paznic înarmat, care păstra distanţa, ţinînd un pistol în mîinile înmănuşate. Moudi se întoarse la camera de securitate să urmărească sistemul TV. Privind la monitoarele alb-negru, îi văzu tîrşîindu-şi picioarele pe coridor, uitîndu-se cu ochi curioşi în dreapta şi-n stînga şi, cu siguranţă, căutînd o ieşire. Toate privirile se opreau pe paznic, care nu era niciodată la mai puţin de patru metri distanţă. Pe parcurs, fiecărui nou-venit i se dădea o căldare din plastic cu cîteva unelte simple înăuntru – căldările erau şi ele numerotate.

Tresăriseră uşor, cu toţii, văzîndu-i pe medici în echipamentele lor protectoare, dar continuară totuşi să se tîrască mai

departe. La intrarea camerei de tratament se opriră. Poate că din cauza mirosului sau a ceea ce vedeau. Unul dintre ei, căruia îi era destul de greu să se lămurească ce se petrecea, pricepuse în sfîrșit că, orice ar fi fost...

Pe monitor, un sanitar făcu un gest către unul dintre oameni, care încremenise în dreptul ușii. Omul ezită, apoi începu să spună ceva. O clipă mai tîrziu, își azvîrli căldarea jos pe podea și începu să-și agite pumnul, în timp ce ceilalți se uitau să vadă ce se va întîmpla. Apoi paznicul apăru din colțul imaginii, ridicînd mîna în care ținea pistolul. De la o distanță de doi metri, ținti – ce ciudat era să vezi împușcătura fără s-o auzi – drept în fața infractorului. Trupul se prăbuși pe podeaua cu dale, lăsînd un model de pete negre pe zidul cenușiu. Sanitarul cel mai apropiat îi făcu un semn unuia dintre prizonieri, care ridică imediat căldarea căzută și intră în cameră. Nu va mai fi nici o problemă de disciplină cu acest grup. Moudi își mută privirea spre următorul monitor. Acesta era un aparat color. Așa și trebuia. Putea prezenta și o imagine panoramică și transfocată. Moudi indică patul din colț, primul pacient. Noul sosit, purtînd cifra 1 pe spate și pe căldare, rămase la început la capătul patului, cu căldarea în mînă, neînțelegînd ce vede. Exista un pick-up pentru această încăpere, dar nu funcționa foarte bine, deoarece avea un singur microfon nondirecțional, și oamenii de la securitate îl închiseseră pînă la zero fiindcă sunetul era jalnic și impresionant pentru cei ce-l ascultau – gemete, scîncete, strigătele unor oameni care-și dădeau sufletul, și care, în mod obișnuit, nu ar fi părul atît de sinistri. După cum era de așteptat, apostatul o ducea cel mai rău. El se ruga și chiar făcea eforturi să-i consoleze pe cei la care putea ajunge de la el din pat. Încercase chiar să-i facă pe unii să se roage, dar ei aleseseră niște rugăciuni nepotrivite, colegii lui de cameră fiind dintre aceia care nu se pot adresa lui Dumnezeu nici în cele mai potrivite împrejurări.

Sanitarul numărul 1 continuă să stea preț de un minut cu ochii pe pacientul 1, un ucigaș condamnat care avea glezna prinsă cu un lanț de pat. Moudi controlă imaginea și o transfocă și mai aproape ca să vadă că pielea fusese roasă de cătușe. Asta

lăsase o pată roşie pe saltea. Bărbatul – pacientul condamnat, se corectă Moudi – se zbătea uşor, aşa că sanitarul numărul 1 îşi aduse aminte ce i se spusese. Îşi puse mănuşile de plastic, udă buretele şi şterse fruntea pacientului. Moudi se întoarse cu spatele la monitor. Ceilalţi făcură acelaşi lucru, unul cîte unul, şi sanitarii se retraseră.

Regimul de tratament al pacienţilor nu avea să fie unul temeinic. N-ar fi avut nici un rost, de vreme ce ei îşi îndepliniseră deja scopul în cadrul proiectului. Asta făcea viaţa tuturor mai uşoară. Nu se mai urmărea sistemul de conectări IV, nu se mai înfigeau ace – nu era nevoie să-ţi mai faci griji cu injecţiile. Contractînd Ebola, ei confirmaseră că special Mayianga se lua, într-adevăr, prin aer, şi acum tot ce mai rămăsese de făcut era să se probeze că virusul nu slăbise în procesul de reproducere... şi că putea să fie transmis prin acelaşi proces de aerosoli care infectase primul grup de criminali. Majoritatea nou-veniţilor se vedea că fac ce li se spusese, dar prost, grosolan, ştergîndu-i cu buretele pe cei aflaţi în sarcina lor, cu mişcări iuţi, nedelicate. Cîţiva păreau sincer compătimitori. Poate că Allah va observa milostenia lor şi le va arăta îndurare cînd va sosi clipa, la mai puţin de zece zile de acum.

– Notele de observaţie, spuse Cathy cînd Jack intră în încăpere.

– Bune sau rele? întrebă bărbatul ei.

– Uită-te şi tu, sugeră nevastă-sa.

„Of! Of!" gîndi preşedintele, luîndu-i-le din mînă. Totuşi, nu era chiar atît de rău. Paginile cu observaţii – fiecare profesor scria un mic paragraf în loc de calificativ – subliniau că temele de acasă fuseseră mai bine făcute în ultimele săptămîni... „deci agenţii de la Serviciile Secrete dădeau o mînă de ajutor", îşi spuse Jack. Dintr-un punct de vedere, era amuzant. Dintr-altul... nişte străini făceau ceea ce ar fi trebuit să facă tatăl, şi gîndul ăsta îi provocă un mic junghi în stomac. Loialitatea agenţilor nu făcea decît să arate ceva ce el nu era în stare să facă pentru propriii copii.

– Dacă Sally vrea să intre la Hopkins, trebuie să dea mai multă atenţie orelor de ştiinţă, observă Cathy.

– Nu-i decît un copil. În ochii tatălui ei, ea va fi întotdeauna fetiţa care...

– Fata creşte şi, n-ai să crezi, o interesează un tînăr fotbalist. pe nume Kenny, un tip destul de rece, raportă CHIRURGUL. Nu i-ar strica o tunsoare. Are părul mai lung ca mine.

– La naiba! replică SPADASINUL.

– Mă mir că nu s-a întîmplat mai devreme. Eu am început să am întîlniri cînd aveam...

– Nu vreau s-aud aşa ceva...

– Dar m-am măritat cu tine, nu?

Pauză.

– Domnule preşedinte...

Jack întoarse capul spre ea:

– Asta a fost de mult.

– Cum putem ajunge şi noi în Dormitorul Lincoln? întrebă Cathy.

John se uită în jur şi văzu un pahar pe noptiera ei. Cathy băuse un păhărel, două. A doua zi nu opera.

– El n-a dormit niciodată aici, iubito. L-au numit aşa din cauza...

– Tabloului. Ştiu. Am întrebat doar. Îmi place patul, explică ea, cu un zîmbet.

Cathy puse jos însemnările privind pacienţii ei şi îşi scoase ochelarii de citit. Pe urmă ridică braţele în sus, aproape ca un ţînc care te roagă să-l iei în braţe şi să-l strîngi la piept.

– Ştii, n-am făcut dragoste cu cel mai puternic bărbat din lume de... în orice caz, nu săptămîna asta.

– E un moment potrivit?

Cathy nu folosise niciodată pilula anticoncepţională.

– Ce-i cu momentul potrivit? răspunse ea. Corpul lui Cathy funcţionase întotdeauna ca un metronom.

– Nu mai vrei un...

– Poate că nu m-ar deranja prea mult...

– Ai patruzeci de ani, obiectă FLOTUS.

– Mulțumesc! N-am bătut încă recordul. Ce te îngrijorează?

Jack stătu o clipă să se gîndească:

– Cred că nimic. Dar, știi, vasectomia aia nu mi-am făcut-o.

– Nu, nici măcar n-ai stat de vorbă cu Pat despre asta, așa cum spuneai că o să faci... și dac-o faci acum, continuă FLOTUS cu un zîmbet destul de răutăcios... o s-apară în toate ziarele. Poate chiar la TV, pe viu. Arnie ți-ar putea spune că asta ar da un bun exemplu celor ce susțin creșterea zero a populației și o să devii o pradă. Și, dacă-i vorba de implicațiile securității naționale...

– Ce?

– Președintele Statelor Unite și-a tăiat boașele, așa că nimeni n-o să mai respecte America, nu?

Jack era pe punctul de a izbucni în rîs, dar se stăpîni. Cei de la unitatea de pe coridor ar putea să audă și...

– Ce te-a apucat?

– Poate c-am început, în sfîrșit, să mă obișnuiesc cu situația și... și poate că, pur și simplu, vreau să faci amor cu mine, adăugă ea.

Tocmai atunci sună telefonul de lîngă pat. Cathy se mulțumi să facă o strîmbătură, în timp ce întindea mîna după receptor.

– Alo. Da, doctor Sabo. Doamna Emory? Bine... nu, nu cred... Nu, sigur că nu, nu-mi pasă dacă-i agitată... abia, mîine. Dă-i ceva ca să poată dormi... orice. Să rămînă bandajată pînă spun eu că nu mai e nevoie și ai grijă să se treacă în fișă... prea-i place să se văicărească. Da. Noapte bună, doctore! Puse receptorul la loc și mormăi: înlocuirea de cristalin pe care am făcut-o zilele astea. Nu-i place să fie legată la ochi, dar dacă i se scot bandajele prea devreme...

– Stai un pic, spuse el.

– Au numărul nostru la Wilmer.

– Direct la reședință? Asta evita chiar Unitatea, deși și ea, ca și întreaga Casă Albă, avea microfoane ascunse. Sau probabil că avea. Ryan nu întrebase și poate că nu voia să știe.

– Așa făceau și cînd eram acasă, nu? îl întrebă Cathy. Eu sînt chirurg, tratez pacienți, sînt profesor, pot fi chemată oricînd cînd am pacienți... mai ales pisălogi.

– Întreruperi, spuse Jack, întinzîndu-se lîngă soția lui. Chiar mai vrei un copil?

– Eu nu vreau decît să fac dragoste cu bărbatul meu. Nu mai pot să stau să mă gîndesc la momentul potrivit, nu-i așa?

– A fost chiar așa de rău? întrebă el, sărutînd-o ușor.

– Da, dar nu sînt supărată. Tu te străduiești cît poți. Mă faci să mă gîndesc la noii mei doctoranzi... deși sînt mai bătrîni. Ea îi mîngîie fața și zîmbi. Dacă e să se-ntîmple ceva, se întîmplă. Îmi place să fiu femeie.

– Pot să spun că și mie-mi place.

27

REZULTATE

Unii dintre ei aveau titluri în psihologie. Erau titluri obişnuite, necesare funcţionarilor care aplicau legea. Unii aveau chiar titluri înalte; un membru al Unităţii avea chiar un doctorat; disertaţia lui tratase subspecialitatea descrierii infractorilor. Toţi erau, cel puţin, amatori talentaţi în ştiinţa ghicirii gîndurilor; Andrea Price era unul dintre ei. CHIRURGUL avea un pas elastic, în timp ce păşea spre elicopter. SPADASINUL o conduse pînă la uşa parterului şi o sărută la despărţire. Sărutul era un gest obişnuit, condusul şi ţinutul de mînă nu erau sau nu fuseseră în ultima vreme. Price schimbă o privire cu doi dintre agenţii ei şi-şi ghiciseră reciproc gîndurile, aşa cum pot s-o facă poliţiştii; socotiră că era o treabă bună; doar Raman făcu excepţie – el era la fel de isteţ ca toţi ceilalţi, dar ceva mai rigid. El era pasionat de sport, mai mult decît de orice altceva, şi Price şi-l imagina stînd în faţa televizorului în fiecare seară. Probabil că se pricepea chiar şi să-şi programeze aparatul video.

– Cum arată ziua de azi? întrebă POTUS, întorcînd capul cînd BLACK HAWK se ridică în aer.

– „CHIRURGUL se află în aer", auzi Andrea în casca ei. „Totul este în regulă", raportară oamenii de la pază din locurile lor de pe clădirile guvernamentale din jurul Casei Albe. În decursul ultimei ore cercetaseră perimetrul, aşa cum făceau în fiecare zi. Ca întotdeauna, se aflau nişte oameni pe acolo,

„obişnuiţii", cunoscuţi din vedere de membrii Unităţii. Aceşti oameni îşi făceau tot timpul apariţia. Unii dintre ei erau pur şi simplu, fascinaţi de prima familie, oricare ar fi fost ea. Pentru ei, Casa Albă era adevăratul spectacol sentimental, un Dallas mai pregnant, iar atracţiile şi însăşi mecanica vieţii în această locuinţă, cea mai faimoasă dintre toate, îi atrăgea dintr-un motiv pe care psihologii Serviciului se chinuiau să-l înţeleagă, căci, pentru agenţii înarmaţi ai Unităţii, „obişnuiţii" erau un risc prin simpla lor existenţă. Aşa că trăgătorii de elită de la vechea clădire a Oficiului Administrativ şi a Trezoreriei îi cunoşteau pe toţi din vedere, observîndu-i prin binoclurile lor puternice şi chiar îi ştiau pe toţi după nume, pentru că acolo, pe teren, se aflau şi membri ai Unităţii deghizaţi ca şarlatani ai străzii sau trecători. La un moment dat, „obişnuiţii" fuseseră urmăriţi pînă la casele lor, identificaţi şi investigaţi discret. Aceia care se abăteau de la linie erau examinaţi pentru stabilirea tipului de personalitate – aveau toţi nişte excentricităţi – după care erau cercetaţi atent de membrii Unităţii care lucrau pe teren la căutarea armelor – pînă la ciocnirea cu o persoană care făcea jogging, care-i pipăia ca un expert, în timp ce-i ajuta să se ridice în picioare şi se scuza pe un ton jenat. Dar acum, primejdia fusese depăşită.

– Nu v-aţi verificat programul aseară? întrebă Price, atît de distrasă din îndatoririle ei încît lăsă să-i scape o întrebare prostească.

– Nu, am urmărit ceva la televizor, minţi SPADASINUL, neştiind că ei descopereau minciuna. Price observă că nici măcar nu roşi. Ea nu-şi îngădui nici o schimbare a expresiei feţei. Chiar şi POTUS avea voie să aibă un secret, două sau măcar iluzia că le are.

– Bine, iată exemplarul meu, spuse ea, dîndu-i-l.

Ryan parcurse prima pagină, care se întindea pînă la prînz. Ministrul de Finanţe e pe drum ca să vină la micul dejun, imediat după TRIŞORUL.

– Ce nume i-aţi pus voi lui George? întrebă Jack, în timp ce intra în Aripa de Vest.

– AFACERISTUL. Îi place numele, raportă Andrea.

– Numai dacă-l pronunţi bine, spuse el, ceea ce nu era o replică proastă pentru ora 7.50 dimineaţa, îşi zise POTUS. Dar

era greu de spus. Celor de la Unitate le plăceau toate glumele lui. Dar poate că nu voiau decît să fie politicoşi.

– Bună dimineaţa, domnule preşedinte. Goodley se ridică, aşa cum făcea de obicei cînd intra Jack în Salonul Oval.

– Bună, Ben. Ryan trînti programul pe birou, se uită rapid să vadă dacă erau ceva documente importante şi se aşeză. Dă-i drumul!

– Mi-aţi luat vorba din gură cînd v-aţi adresat echipajului aseară. Avem veşti privitoare la Domnul Ziang. Aş putea să vă prezint versiunea lungă, dar îmi închipui că aţi auzit-o deja.

Preşedintele îi făcu semn cu capul să continue.

– Bine, evoluţiile din Strîmtoarea Taiwan. Republica Populară Chineză are cincisprezece vase de suprafaţă la apă, două formaţii, una de şase, cealaltă de nouă. Cunosc şi amănuntele telefonice, dacă doriţi, dar toate sînt distrugătoare şi fregate. După cum ne spune Pentagonul, sînt desfăşurate în grupuri de escadre obişnuite. Avem un EC-135 care interceptează totul. Avem un submarin, Pasadena, plasat între cele două grupuri, cu încă două vase în drum din centrul Pacificului, programate să ajungă în zonă în treizeci şi şase şi respectiv cincizeci de ore. Amiralul Seaton se ocupă de expedierea şi instruirea unui set complet de supraveghere. Parametrii lui se află acum pe biroul ministrului Breton. Am discutat problema la telefon. Se pare că Seaton ştie ce are de făcut. Din punct de vedere politic, guvernul chinez nu ia nici o atitudine oficială privitor la exerciţiu. Au transmis o informaţie de presă în acest sens, dar militarii lor sînt în contact cu ai noştri prin CINCPAC. O să avem oameni de-ai noştri în posturile lor de ascultare. Goodley se uită la ceas şi adăugă: poate că sînt deja acolo. Departamentul de Stat nu crede că asta e ceva foarte important, dar urmăreşte situaţia.

– Imaginea generală? întrebă Ryan.

– Poate fi doar o problemă de rutină, dar am fi dorit să-şi aleagă alt moment. Nu încearcă să forţeze nimic pe faţă.

– Dar, pînă se hotărăsc ce să facă, noi nu ne retragem. Bine, nu luăm nici o atitudine în legătură cu acest exerciţiu. Să fim discreţi în legătură cu evoluţiile noastre. Nu publicăm nimic în presă, nu dăm informaţii pentru mass-media. Dacă ni se pune vreo întrebare, nu ne facem mari probleme.

Goodley aprobă din cap:

– Asta-i planul, domnul preşedinte.

– Acum, Irakul, din nou. Avem puţine informaţii directe. Televiziunea locală se află într-o euforie religioasă. Ştirile TV sînt, aproape în întregime, bazate pe probleme religioase. Prezentatorii vorbesc ca nişte rapsozi. Execuţiile s-au terminat. Nu avem o cifră exactă cu privire la victime, dar sînt peste o sută. Treaba asta pare că s-a încheiat. Conducerea Partidului Baas a dispărut pentru totdeauna. Peştii mai mărunţi sînt în căldare. S-a transmis ceva despre cît de milostiv a fost guvernul provizoriu faţă de, citez: „vinovaţii mai mărunţi". „Mila" este justificată religios şi se pare că unii dintre „vinovaţii mai mărunţi" s-au întors la Iisus, pardon, la Allah, în mare grabă. Există o imagine TV care-i arată stînd alături de un imam şi discutîndu-şi greşelile.

Următorul indicator: putem vedea o activitate mai organizată în cadrul armatei iraniene. Au loc instrucţii de trupe. Am interceptat un circuit tactic radio. O simplă rutină, dar de mari proporţii. Au avut un om în tura de noapte la Foggy Bottom, care a înregistrat toate astea. Sub-secretarul pentru probleme politice, Rutledge, a organizat treaba asta. Este clar că el a condus Informaţia şi Cercetarea destul de neglijent. Biroul de Informaţie şi Cercetare al Departamentului de Stat a fost ca un văr mai mic şi mai sărac al comunităţii informaţiilor, dar acolo a lucrat o mînă de analişti foarte pătrunzători a căror perspectivă diplomatică a dovedit un spirit de pătrundere care i-a lipsit comunităţii informaţiilor.

– Care-s concluziile? Vreau să spun ale omului din tura de noapte.

– Nici un fel de concluzii. Bineînţeles, ar fi putut adăuga Goodley, dar se abţinu. O să stau de vorbă cu el peste vreo oră.

– Fii atent ce au de zis Informaţiile şi Cercetarea. Fii foarte atent la...

– Bert Vasco. Da, încuviinţa Goodley. El face treabă bună, dar pot să pariez că etajul al şaptelea e o pacoste pentru el. Am stat de vorbă cu el acum douăzeci de minute. El zice: să fiţi pregătiţi în patruzeci şi opt de ore. Nimeni nu e de acord cu asta. Nimeni! sublinie TRIŞORUL.

– Dar...?

Ryan, aplecat pe spate, se legăna în scaun.

– Dar eu n-aş paria contra lui, şefule. Deşi n-am nimic în sprijinul afirmaţiei sale. Oficialii de la C.I.A. nu sînt de acord. Departamentul de Stat nu-l sprijină... ei nici măcar nu mi-au transmis informaţia. O am direct de la Vasco, da? Dar, ştii, n-am de gînd să spun că greşeşte.

Goodley făcu o pauză, dîndu-şi seama că nu vorbeşte asemenea colegilor lui.

Trebuie să ne gîndim la treaba asta, şefule. Vasco are instincte bune şi e şi un tip dur.

– O să ne lămurim destul de curînd. Fie că are dreptate, fie că nu, sînt de acord că e omul cel mai bun de aici. Nu uita să-i spui lui Adler să stea de vorbă cu el şi zi-i lui Scott că nu vreau să-l calce pe bătături, indiferent de cum evoluează lucrurile.

Ben dădu din cap cu convingere, în timp ce-şi nota.

– Vasco se bucură de protecţie la nivel înalt. Asta-mi place, domnule preşedinte. Poate că asta o să-i încurajeze şi pe alţii să facă o declaraţie esenţială din cînd în cînd.

– Cu saudiţii ce-i?

– N-am auzit nimic despre ei. Parcă i-a lovit damblaua. Cred că se tem să ceară ajutor pînă nu au de ce s-o facă.

– Sună-l pe Ali pînă-ntr-o oră, ordonă preşedintele. Vreau să ştiu părerea lui.

– Da, domnule preşedinte.

– Şi dacă vrea să stea de vorbă cu mine, la orice oră din zi sau din noapte, spune-i că e prietenul meu şi că am oricînd timp pentru el.

– Astea sînt ştirile de dimineaţă, domnule preşedinte. Se ridică şi zise: apropo, cine a hotărît să-mi dea numele de TRIŞORUL?

– Noi, răspunse Price de la celălalt capăt al încăperii. Ridică mîna stîngă la cască. E în fişa dumneavoastră. Sigur că aţi jucat pocher straşnic de bine la casa fraternităţii studenţeşti.

– N-am să te-ntreb ce spuneau iubitele mele despre mine, spuse adjunctul consilierului de Securitate Naţională ieşind pe uşă.

– N-am ştiut asta, Andrea.

– A cîştigat chiar ceva bani la Atlantic City. Toată lumea îl subapreciază din cauza vîrstei.

Tocmai atunci sosea AFACERISTUL.

Ryan își cercetă agenda. Bine, asta era în legătură cu apariția lui George în fața Senatului. Președintele avu nevoie de un minut ca să-și verifice lista întîlnirilor de dimineață, în timp ce un steward de la popota Marinei aduse tava cu un mic dejun ușor.

– Domnule președinte, ministrul de Finanțe, anunță agenta Price la ușa laterală a coridorului.

– Mulțumesc, ne descurcăm singuri, spuse Ryan, ridicîndu-se de la birou, în clipa cînd intră George Winston.

– Bună dimineața, domnule președinte, spuse ministrul, în timp ce ușa se închidea încet.

Purta unul dintre costumele lui de comandă și avea un pliant îmbrăcat în pînză sub braț. Spre deosebire de președintele său, ministrul de Finanțe era obișnuit să poarte mai tot timpul sacou. Ryan îl scoase pe al lui și-l zvîrli pe birou. Se așezară pe canapeaua dublă cu masa de cafea alături.

– Cum merg treburile peste drum? întrebă Ryan, turnîndu-și niște cafea, de data asta cu cofeină.

– Dacă eu mi-aș conduce agenția de brokeraj așa, Comisia de Securitate și Schimburi mi-ar agăța pielea pe ușa hambarului, mi-ar pune capul pe cuptor și fundul în Leavenworth. Am de gînd să... de fapt, ce naiba, am și început să-mi aduc cîțiva dintre oamenii mei de la administrația din New York. Sînt prea mulți acolo care n-au altă treabă decît să se zgîiască unul la altul și să spună cît de grozavi sînt. Nimeni nu e răspunzător de nimic. La naiba, la Grupul Columbus noi luăm deseori hotărîri în comitet, dar Dumnezeu știe că hotărîm la timp ca să poată să fie totul eficient. E prea multă lume, domnule pre...

– Poți să-mi spui Jack, cel puțin aici. George, eu...

Ușa spre camera secretarelor se deschise și fotograful intră cu Nikon-ul lui. Nu spuse nimic. Nu prea obișnuia. Începu doar să-și țăcăne aparatul și regula era ca toată lumea să se poarte ca și cum el nici nu era acolo. „Ar fi fost o slujbă grozavă pentru un spion", gîndi Ryan.

– Ei, bine, Jack, cît de departe pot să merg? întrebă AFACERISTUL.

– Ţi-am spus deja. E departamentul tău şi tu-l conduci. Deci, spune-mi tu ce se întîmplă!

– Atunci o să-ţi spun. Am de gînd să reduc personalul. Am de gînd să organizez departamentul ca pe o afacere. Făcu o pauză de o clipă. Şi am de gînd să redactez un nou cod fiscal. Dumnezeule, am văzut cît de încurcată era treaba abia acum două zile. Am chemat cîţiva jurişti din minister şi...

– Trebuie să fie neutri în privinţa veniturilor. Nu puteam să ne prostim cu bugetul. Nici unul dintre noi nu are încă expertiza şi pînă la reconstituirea Camerei Reprezentanţilor... Fotograful plecă, după ce-l prinsese pe preşedinte într-o poză grozavă, cu ambele mîini întinse deasupra tăvii cu ceşti de cafea.

– Jucătorul Numărul Unu al Lumii, spuse Winston cu un hohot puternic de rîs.

Luă un corn şi-l unse cu unt.

– Am făcut planurile, continuă el. Efectul asupra veniturilor va fi neutru, pe baza cifrelor brute, Jack, dar va exista, probabil, o mărire generală a fondurilor folosibile.

– Eşti sigur? Nu trebuie să studiezi toate...

– Nu, Jack. Nu trebuie să studiez nimic. L-am adus pe Mark Gant în minister ca să lucreze ca director adjunct. El se pricepe la munca pe computer mai bine decît oricine dintre cei pe care-i ştiu eu. A petrecut săptămîna trecută rumegînd... Nu ţi-a spus nimeni, niciodată? Cei de acolo cercetează tot timpul sistemul de impozitare. Să studiez, zici? Eu ridic receptorul şi, într-o jumătate de oră, am un document de o mie de pagini pe biroul meu, din care aflu ce se petrecea în 1952, cum opera codul fiscal de atunci în fiecare segment al economiei sau cum crede lumea că opera, în comparaţie cu ce credeau ei atunci că se întîmpla, sau în comparaţie cu ce spun studiile din 1960 în problema asta.

Ministrul de Finanţe făcu o pauză să muşte din corn.

– Linia de bază? Cei din Wall Street sînt mult mai complecşi; ei folosesc modele simple care se dovedesc eficiente. De ce? Fiindcă sînt mai simple. Şi am de gînd să informez Senatul despre asta peste nouăzeci de minute, dacă-mi permiţi.

– Eşti sigur că nu te-nşeli în privinţa asta, George? întrebă POTUS.

Asta era una dintre probleme, poate cea mai serioasă. Președintele nu putea să controleze tot ce se făcea în numele său – pînă și controlul a unu la sută ar fi fost o faptă eroică – dar era responsabil de toate. Conștientizarea acestui fapt îi condamnase pe mulți președinți la un faliment managerial minor.

– Jack, sînt destul de sigur ca să pariez banii investitorilor mei.

Două priviri se întîlniră deasupra mesei. Fiecare din cei doi bărbați știa cît valorează celălalt. Președintele ar fi putut să spună că bunăstarea națiunii era o chestiune de mai mare importanță decît cele cîteva miliarde de dolari pe care Winston îi administrase la Grupul Columbia, dar se abținu. Winston își clădise agenția de investiții din nimic. Asemenea lui Ryan, era un om cu origine umilă care-și crease o afacere, într-un mediu de o competitivitate feroce, datorită minții și integrității lui. Banii pe care i-i încredințau clienții trebuia să fie mai prețioși decît ai lui și, fiindcă așa stătuseră lucrurile întotdeauna, se îmbogățise și acumulase putere, dar nu uitase niciodată cum și de ce se fac lucrurile. Prima declarație politică publică importantă care urma să fie făcută de administrația Ryan se va baza pe capacitatea și onoarea lui Winston. Președintele stătu o clipă pe gînduri, apoi dădu din cap și spuse:

– Atunci pornește treaba, AFACERISTULE!

Dar Winston avea și el îndoielile lui. Era interesant pentru președinte că pînă și o figură atît de importantă ca ministrul de Finanțe își coborî o clipă privirea, după care spuse ceva mai încet și mai puțin convins decît afirmase plin de încredere cu cinci secunde mai înainte:

– Știi, din punct de vedere politic, asta o să...

– Ceea ce ai tu de gînd să spui Senatului, George, e bine pentru țară, în general?

– Da, domnule președinte, răspunse el, dînd hotărît din cap.

– Atunci nu te mai văicări din pricina asta.

Ministrul de Finanțe se șterse la gură cu șervețelul cu monogramă și privi din nou în jos.

– Știi, după ce se termină toate astea și ne întoarcem la viața normală, trebuie neapărat să găsim un mijloc să lucrăm împreună. Nu sînt mulți oameni ca noi, Ryan.

– De fapt, sînt, răspunse președintele, după ce stătu o clipă pe gînduri. Problema este că ei nu vin niciodată să lucreze aici. Știi de la cine am aflat asta? De la Cathy, îi spuse Jack. Dacă ea încurcă treaba, orbește un om, dar nu poate să nu răspundă la apel, nu-i așa? Închipuie-ți că tu încurci treaba și cineva își pierde vederea pe viață... sau moare. Cei care lucrează la camera de urgență sînt întotdeauna în alertă așa cum au fost cînd Cathy și Sally au suferit un șoc. Nu răspunzi la apel și cineva se prăpădește. Asta-i o treabă importantă George, mai importantă decît să vinzi acțiuni, cum făceam noi. Același lucru se întîmplă și cu polițiștii. La fel stau lucrurile și cu soldații. Trebuie să răspunzi la apel imediat, altfel se întîmplă ceva groaznic. Dar genul ăsta de oameni nu vin aici, la Washington, nu? De cele mai multe ori, tipul ăsta de om se duce în locul unde trebuie să se afle, unde se desfășoară adevărata acțiune, spuse Ryan, aproape melancolic. Cei cu adevărat buni se duc acolo unde e nevoie de ei și se pare că întotdeauna știu unde e locul lor.

– Dar celor cu adevărat buni nu le place trîncăneala. Drept care nu vin aici? făcu Winston, după ce ascultase al o sută unulea discurs despre guvernare și găsise că Ryan era un profesor de marcă.

– Unii vin. Adler la Departamentul de Stat. Și am mai descoperit un tip acolo, pe nume Vasco. Dar ăștia sînt cei care se opun sistemului care lucrează împotriva lor. Pe ăștia trebuie să-i descoperim și să-i protejăm. De cele mai multe ori, sînt oameni mărunți, dar ce fac nu sînt lucruri mărunte. Ei țin sistemul în picioare și, de obicei, trec neobservați, fiindcă nu prea le pasă. Ce le pasă lor e să-și facă treaba, să fie în serviciul oamenilor. Știi ce mi-ar plăcea, într-adevăr, să fac? întrebă Ryan, dînd la iveală, pentru prima oară, ceva din adîncul sufletului său.

N-avusese curajul să vorbească despre asta nici măcar cu Amie.

– Să construiesc un sistem care să funcționeze cu adevărat, un sistem care-i recunoaște pe cei buni și îi răsplătește după cum merită. Știi cît de greu e acest lucru în orice organizație? Era o luptă și la agenția mea, iar ministrul de Finanțe are mai mulți administratori decît directorii executivi pe care-i aveam eu. Nici

măcar nu știu cum să încep o treabă ca asta, spuse Winston. El era în stare să prieapă cît de vast era visul lui, își spuse președintele.

– E chiar mai greu decît îți închipui. Oamenii care muncesc, într-adevăr, nu vor să fie șefi. Ei vor să muncească. Cathy ar putea să fie administrator. I-au oferit catedra de la Școala de Medicină a Universității Virginia și asta ar fi fost o treabă importantă. Dar i-ar fi redus la jumătate timpul afectat pacienților ei, iar ei îi place treaba pe care o face. Într-o bună zi, Bernie Katz de la Hopkins se va pensiona și catedra lui i se va oferi ei, iar ea va refuza. „Probabil, își zise Jack. Dacă nu o conving eu să accepte."

– Asta nu se poate realiza, Jack, spuse AFACERISTUL, scuturînd din cap. Totuși, e o idee pe cinste!

– Grover Cleveland a reformat Serviciile Publice cu peste o sută de ani în urmă, îi aminti POTUS oaspetelui său de la micul dejun. Știu că nu putem face ceva perfect, dar putem face ceva mai bun. Tu încerci deja... tocmai mi-ai povestit. Mai gîndește-te la asta.

– Așa o să fac, făgădui ministrul de Finanțe și se ridică. Dar, pentru moment, trebuie să pregătesc o altă revoluție. Cîți dușmani ne putem permite să ne facem?

– Au existat întotdeauna dușmani. Iisus avea și El dușmani.

Îi plăcea porecla „Star de cinema"; aflase de ea cu cincisprezece ani în urmă și învățase să profite de ea. Misiunea lui era de recunoaștere, iar arma folosită era farmecul. Avea, în repertoriul său, mai multe accente din care să aleagă. Fiindcă avea documente de călătorie germane, imita felul de a vorbi al unui om din Frankfurt, care se potrivea cu îmbrăcămintea lui nemțească pînă la pantofi și la portofel, toate cumpărate cu bani care veneau de la nu se știe ce sponsor pe care-l găsise de curînd Ali Badrayn. Compania de închiriat mașini îi oferise niște hărți excelente, înșirate toate pe scaunul de lîngă el. Asta îl scăpa de grija de a învăța pe dinafară toate drumurile, ceea ce era obositor și-i irosea atît timpul cît și memoria sa fotografică.

Primul popas a fost Școala St. Mary, situată la cîteva mile în afara orașului Annapolis. Era o școală religioasă, romano-catolică,

ce mergea de la grădiniță pînă la clasa a douăsprezecea și avea ceva mai puțin de șase sute de elevi. Asta o făcea un caz limită în termeni economici. Steaua de cinema va face două, trei încercări, facilitate, oarecum, de faptul că școala se afla pe un teren ce fusese cîndva o fermă mare pe care Biserica Catolică reușise să o scoată din mîinile unei oarecare familii bogate. Exista un singur drum de acces. Zona școlii se termina la malul apei – exista un rîu la capătul cel mai îndepărtat, dincolo de terenul de atletism. Pe o parte a drumului se aflau case, o zonă rezidențială veche de vreo treizeci de ani. Școala avea unsprezece clădiri, unele masate împreună, altele mai dispersate. ACTORUL știa vîrstele persoanelor vizate și, pornind de la asta, era destul de ușor de ghicit care erau clădirile unde își petreceau mult timp, dacă nu chiar tot timpul. Mediul tactic nu era favorabil și se dovedi și mai puțin favorabil cînd el descoperi paza. Școala dispunea de mult pămînt – cel puțin două sute de hectare – ceea ce crea un perimetru mare de apărare, penetrarea căruia prezenta riscuri imediate. Observă, în total, trei vehicule mari, de culoare închisă, Chevy Suburban, care erau, cît se poate de evident, mijloacele de transport ale persoanelor vizate și ale protectorilor lor. Cîți? Văzu doi bărbați stînd la vedere, dar vehiculele trebuia să aibă cel puțin patru paznici fiecare. Mașinile trebuie să fi fost blindate și echipate cu armament greu. Era o cale de acces, alta de evacuare. Era aproape un kilometru pînă la drumul principal. Dar lîngă apă? se întrebă steaua de cinema, continuînd să conducă pînă la capăt. Ah! Acolo se vedea o șalupă a Gărzii de Coastă, una mică, dar sigur că avea un radio și asta o făcea mai puțin mică.

Opri mașina în fundătură și se dădu jos ca să se uite la anunțul „De vînzare" din curte. Luă ziarul de dimineață din mașină, verificînd atent pagina îndoită avînd numărul casei, după care se mai uită puțin împrejur. Trebuia să acționeze rapid. Gărzile vor fi atente și, deși nu puteau să controleze totul – pînă și Serviciile Secrete americane aveau limite privitoare la timp și resurse, nu-și puteau permite să piardă vremea. Primele lui impresii n-au fost deloc favorabile. Accesul era limitat. „Atîția elevi! Va fi greu să-i alegi pe cei doi!" Gărzile erau multe și răspîndite peste tot. Asta era partea proastă. Numărul lor conta mai puțin decît spațiul fizic.

Apărarea cel mai greu de pătruns era cea în adîncime, fiindcă adîncimea însemna atît spaţiu, cît şi timp. Puteai să neutralizezi oricît de mulţi oameni în cîteva secunde, dacă aveai armele potrivite şi dacă aceştia erau adunaţi toţi la un loc. Dar dacă aveau la dispoziţie mai mult de cinci secunde, priceperea lor va interveni. Gărzile erau, cu siguranţă, bine instruite. Aveau planuri, unele previzibile, altele, nu. Uite, şalupa aia a Gărzii de Costă putea să vină în vizită la mal şi să îmbarce persoanele vizate. Sau gărzile se puteau retrage cu cei din paza lor într-un loc izolat şi se puteau lupta de acolo, iar ACTORUL nu-şi făcea iluzii în privinţa capacităţii şi a devotamentului lor. Dacă dispuneau de nu mai mult de cinci minute, aveau să învingă. Vor chema ajutoare din partea forţelor de poliţie locale – care aveau chiar elicopetere, verificase el – şi forţa atacantă va fi zdrobită. Nu, ăsta nu era un loc favorabil. Aruncă ziarul înapoi în maşină şi porni iar motorul. În drumul spre ieşire, se uită în jur să vadă dacă se afla vreun vehicul de acoperire. Erau cîteva camionete parcate în pasaje, dar nici unul nu avea plastic închis la culoare la geamuri, ceea ce ar fi putut ascunde un om cu o cameră de filmat. Vederea lui periferică confirmă supoziţia. Nu era un amplasament bun. Ca să pună mîna pe persoanele vizate ar fi fost mai bine să facă asta din mers. Mai exact, pe drum. Dar nu cu mult mai bine. Acolo protecţia va fi, probabil, excelentă. Panouri kevlar, ferestre lexan. Anvelope speciale. Şi, fără îndoială, protecţie în aer asigurată de elicoptere. Nu mai punea la socoteală maşinile fără număr şi accesul rapid al întăririi suplimentare cu forţe de poliţie.

„Mişto!" îşi zise ACTORUL, folosind, în minte, un americanism de circulaţie universală. Grădiniţa cu program de zi Giant Steps, pe Ritchie Highway, mai sus de Joyce Lane. Acolo se afla doar o persoană vizată, dar una mai interesantă şi, probabil, spera el, un mediu tactic mai favorabil.

Winston lucrase într-o afacere în care se vînduse pe sine şi ideile sale mai mult de douăzeci de ani. În timpul ăsta îşi crease un fel de simţ al scenei. Şi, ceea ce era şi mai bine, tracul opera în ambele direcţii. Doar unul dintre senatorii din comisie avea o

experiență prealabilă și el se afla în partidul minoritar – polaritatea Senatului se schimbase o dată cu prăbușirea avionului 747, și asta se întîmplase în interesul ideologiei lui. Prin urmare, bărbații și femeile care-și ocupară locurile în spatele scaunului din stejar masiv erau tot atît de nervoși ca și el. În timp ce el se așeza și-și aranja hîrtiile, șase oameni puneau pe o masă alăturată vrafurile de volume uriașe cu coperți groase. Winston nu-i băgă în seamă. Ceea ce nu făcură și camerele de filmat CSPAN.

Atmosfera se relaxă. În timp ce ministrul desemnat stătea de vorbă cu Mark Gant, al cărui computer portabil era deschis și funcționa în fața lui, masa de la stînga lor porni și se rupse, vraful de cărți prăbușindu-se pe podea, spre uimirea tuturor celor adunați în încăpere. Winston întoarse capul, surprins și încîntat. Curierii lui făcuseră exact ce le ceruse el, îngrămădind volumele selectate privitoare la Codul Fiscal al Statelor Unite, exact în mijlocul mesei, în loc să distribuie greutatea în mod egal.

– Oh, la naiba, George, șopti Gant, stăpînindu-și rîsul.

– Poate că Dumnezeu e totuși de partea noastră. Sări de la locul lui să vadă dacă nu fusese lovit cineva. Nu, nimeni.

Primul geamăt de protest al mesei de stejar îi surprinsese pe oameni. Acum, paznicii securității năvăliră înăuntru ca să vadă că, de fapt, nu se întîmplase nimic. Winston se aplecă deasupra microfonului.

– Domnule președinte, îmi pare rău de ce s-a întîmplat, dar n-a pățit nimeni nimic. Putea începe fără întîrziere?

Președintele bătu cu ciocănelul în masă ca să facă ordine, fără să-și ia ochii de la dezastru. Un minut mai tîrziu, George Winston depusese jurămîntul.

– Aveți o declarație de inaugurare, domnule Winston?

– Da, aveam, domnule.

Ministrul de Finanțe scutură din cap și-și săpîni rîsul, deși nu reuși prea bine.

Cred că trebuie să cer scuze membrilor comitetului pentru micul nostru accident. Am dorit, prin asta, să ilustrez una dintre ideile mele, dar... ei bine.... Își aranjă din nou hîrtiile și-și îndreptă mai bine spatele în scaun.

– Domnule preşedinte, domnilor membri ai comitetului, numele meu este George Winston şi preşedintele Ryan m-a rugat să-mi părăsesc afacerile ca să-mi slujesc ţara ca Ministru de Finanţe. Permiteţi-mi să vă spun cîteva lucruri despre mine...

– Ce ştim despre el? întrebă Kealty.

– Multe. E deştept. E dur. E destul de cinstit. Şi e mai bogat decît Dumnezeu. Chiar mai bogat decît tine, gîndi aghiotantul, fără să spună.

– A fost cercetat vreodată?

– Niciodată. Şeful lui de Stat-Major clătină din cap. Poate c-a patinat pe gheaţă subţire, dar... Nu, Ed, nici măcar asta nu pot să spun. Informaţiile despre Winston spun că joacă întotdeauna conform regulilor. Grupul lui de investiţii este bine cotat în privinţa performanţei şi integrităţii. A avut un agent incorect care a lucrat pentru el acum opt ani, şi George, personal, a depus mărturie împotriva lui la tribunal. A recuperat şi banii şterpeliţi de individ din buzunarul său. Vreau să zic, din propriul buzunar. Patruzeci de milioane de dolari. Pungaşul a stat cinci ani la răcoare. E o bună alegere petnru Ryan. Nu e politician, dar se bucură de respect pe Wall Street.

– Domnule preşedinte, sînt multe lucruri de făcut.

Winston îşi puse declaraţia de inaugurare deoparte şi continuă să vorbească liber. Sau aşa dădea impresia. Îşi repezi mîna stîngă spre vraful de cărţi.

– Uitaţi-vă la masa ruptă de acolo. Acesta este Codul Fiscal al Statelor Unite. Un principiu de drept comun spune că ignorarea legii nu constituie o apărare în faţa completului de judecată. Dar asta nu mai are nici un sens. Atît Departamentul Trezoreriei cît şi Serviciul Venitului Intern promulgă şi aplică legea fiscală a ţării noastre. Vă rog să mă iertaţi, aceste legi sînt adoptate de Congres, după cum ştim cu toţii, dar ele apar mai cu seamă fiindcă departamentul meu supune examinării setul de reguli propuse, iar Congresul le amendează şi le ratifică, apoi noi le aplicăm. În multe cazuri, interpretarea codului pe care îl aprobaţi

este lăsată pe seama oamenilor care lucrează în serviciul meu şi, precum ştim cu toţii, interpretarea poate fi la fel de importantă ca înseşi legile. Avem tribunale fiscale speciale menite să emită reguli în plus, dar pînă la urmă, ne alegem cu vraful de hîrtie tipărită de acolo şi voi susţine în faţa acestui comitet că nimeni, nici măcar un membru experimentat al baroului nu e capabil să înţeleagă totul. Asistăm chiar la situaţia absurdă că atunci cînd un cetăţean aduce declaraţia de impozitare şi formularele completate la un oficiu al Serviciului Venitului Intern de asistenţă pentru aplicarea legii, şi funcţionarii de la acel Serviciu fac o greşeală, atunci cetăţeanul care vine la guvern ca să fie ajutat este responsabil de greşelile făcute de guvern. Ei bine, cînd lucram în comerţ, dacă-i dădeam unui client un sfat greşit, trebuia să-mi asum responsabilitatea acestei greşeli. Scopul impozitelor este să creeze venituri pentru guvernul ţării, aşa încît guvernul să poată servi poporul. Dar, pe parcurs, am creat o întreagă industrie care extrage miliarde de dolari de la public. De ce? Ca să explicăm un cod fiscal ce devine din ce în ce mai complex cu fiecare an, un cod pe care nici măcar oamenii care-l aplică nu-l înţeleg şi în care nu au destulă încredere ca să-şi ia răspunderea unei impozitări corecte. Ştiţi deja sau ar trebui să ştiţi – de fapt ei nu ştiau – ce sume imense se folosesc pentru aplicarea codului fiscal şi ăsta nu prea e un lucru productiv. Se presupune că noi muncim pentru oameni, nu-i zăpăcim. Prin urmare, domnule preşedinte, există o serie de lucruri pe care sper să le îndeplinesc în timpul mandatului meu la Finanţe, în cazul în care comitetul consideră confirmarea nominalizării mele oportună. În primul rînd, codul fiscal să fie complet refăcut, astfel încît să poată fi înţeles de către orice persoană normală. Vreau ca acest cod fiscal să aibă sens. Vreau un cod lipsit de breşe speciale. Vreau ca aceleaşi reguli să se aplice tuturor în mod egal. Sînt pregătit să prezind o propunere pentru a se realiza exact acest lucru. Vreau să lucrez cu un comitet care să transforme asta în lege. Vreau să lucrez cu dumneavoastră, doamnelor şi domnilor! Nu voi permite nici unui membru de corporaţie şi nici unei alte forme de *lobby* să intre în biroul meu ca să discute această chestiune şi profit de acest prilej ca să vă rog să faceţi acelaşi lucru. Domnule preşedinte, cînd

începem să stăm de vorbă cu te miri ce Tom, Dick sau Harry care are o mică propunere privitoare la organizarea unui grup special cu nevoi speciale, uite unde ajungem! spuse Winston, arătînd din nou masa spartă. Sîntem cu toții americani. E normal să lucrăm împreună și, pînă la urmă, tot ciupind din legile țării în interesul fiecărui membru al unui *lobby* care are un birou și o clientelă vom extrage, în final, mai mulți bani de la fiecare. Legile țării noastre nu trebuie să fie un program de *job*-uri pentru contabilii și avocații din sectorul privat și pentru birocrații din sectorul public. Legile pe care le aprobați dumneavoastră și pe care le aplică cei ca mine sînt menite să servească nevoile cetățenilor, nu nevoile guvernului.

În al doilea rînd, vreau ca departamentul meu să funcționeze eficient. Eficiența nu este un cuvînt pe care guvernul știe să-l pronunțe și, cu atît mai puțin, să-l aplice. Lucrurile trebuie să se schimbe. Ei bine, eu nu pot să schimb acest oraș, dar pot să schimb departamentul pe care președintele m-a însărcinat să-l conduc și pe care sper că mi-l veți acorda. Știu cum să conduc o afacere. Grupul Columbus deservește, practic, milioane de oameni, direct și indirect, și eu am purtat această sarcină onorabil. În următoarele luni, voi supune spre aprobare un buget al Departamentului de Finanțe care nu are nici măcar un capitol excedentar.

Era o mare exagerare, dar totuși, asta impresiona.

În această încăpere s-au mai auzit astfel de declarații și n-am să vă reproșez dacă vă îndoiți de cuvintele mele, dar eu sînt un om obișnuit să-mi întăresc cuvintele cu realizări și asta se va întîmpla și aici. Președintele Ryan a trebuit să țipe la mine ca să mă convingă să mă mut la Washington. Mie nu-mi place aici, domnule președinte! spuse Winston, adresîndu-se comitetului.

Acum îi cucerise.

– Vreau să-mi fac treaba și să plec. Dar treaba va fi făcută, dacă mă lăsați s-o fac. Și, cu asta, mi-am încheiat declarația de inaugurare.

Oamenii cei mai experimentați din încăpere erau reporterii din al doilea rînd; primul rînd era ocupat de soția și familia lui Winston. Ei știau cum se face treaba și cum se vorbește despre asta. Era de așteptat ca un funcționar guvernamental să devină

pompos în legătură cu onoarea de a i se îngădui să slujească, cu bucuria de a fi învestit cu putere, cu răspunderea care va apăsa greu asupra umerilor săi.

„Nu-mi place că mă aflu aici?" Reporterii se opriră din însemnările lor şi întîi ridicară ochii la podium, ca apoi să schimbe priviri între ei.

Stelei de cinema îi plăcu ceea ce văzu. Deşi întîmpina o primejdie mai mare, riscul era echilibrat. Aici exista o şosea principală cu patru benzi, cu cîţiva metri ocupaţi de obiectiv, de unde pornea o reţea infinită de drumuri secundare. Avantajul era că puteai să vezi aproape totul. Chiar în spatele obiectivului se afla un spaţiu împădurit destul de dens ca să nu poată găzdui un vehicul de ajutor. Trebuia să existe unul, dar unde...? „Hmm, acolo", îşi zise el. Destul de aproape, se vedea o casă cu un garaj lîngă ea, chiar în faţa grădiniţei cu program de zi, şi acolo... da! Exact în faţa casei erau parcate două maşini... De ce nu erau parcate înăuntru? Deci, probabil că Serviciile Secrete făcuseră un aranjament cu proprietarii. Era ideal, la cincizeci de metri de şcoala cu program redus şi cu faţa în direcţia potrivită. Dacă se întîmpla ceva neplăcut, se va da alarma şi vehiculul de ajutor va fi echipat imediat cu oameni, uşa garajului se va deschide şi vehiculul va porni ca un tanc, numai că nu era tanc.

Problema securităţii într-un astfel de caz era că trebuia să se întreprindă măsuri drastice şi, deşi angajaţii Serviciilor Secrete erau fără îndoială, oameni inteligenţi, aranjamentele lor trebuia să se înscrie în parametrii cunoscuţi şi previzibili. Se uită la ceas. Cum să-şi confirme bănuielile? Pentru început, avea nevoie de cîteva minute de pauză. Exact peste drum de Giant Steps se afla un magazin unde va face un control, căci duşmanul avea cu siguranţă acolo un om, sau, poate, mai mulţi. Opri maşina acolo şi o parcă, după care intră, unde petrecu preţ de un minut vînturîndu-se de colo-colo.

– Cu ce vă pot ajuta? întrebă o voce.

Era o femeie de vreo douăzeci şi cinci de ani, nu, era mai în vîrstă, dar încerca să pară mai tînără. Asta se realiza dacă-ţi tăiai părul şi foloseai un pic de fard. ACTORUL se pricepea la treburi

de-astea. Folosise şi el femei în acţiuni şi aşa le sfătuise. Întotdeauna oamenii mai tineri par mai puţin ameninţători, mai cu seamă femeile. Cu un zîmbet încurcat şi jenat, păşi spre tejghea.

– Caut nişte hărţi, spuse el.

– Chiar acolo, sub tejghea, arătă vînzătoarea, zîmbind. Era din Serviciile Secrete. Avea nişte ochi prea vioi ca să ocupe o slujbă atît de măruntă.

– Ach, spuse el, dezgustat, luînd un teanc mare de hărţi în care precis că se găseau toate străzile rezidenţiale din district, din comitat, cum se spune în America. Îl ridică şi răsfoi paginile, trăgînd cu ochiul peste drum. Copiii erau scoşi afară la locul de joacă. Cu ei erau patru adulţi. Doi ar fi ajuns, de obicei. Deci, cel puţin doi... trei, observă el, descoperind un om în umbră, care stătea aproape nemişcat. Un tip înalt, de vreun metru optzeci, îmbrăcat în haine obişnuite. Da, locul de joacă se afla în faţa casei cu garaj. Acolo trebuia să fie paznicii. Încă doi, sau, poate, trei se aflau, desigur, în clădire, tot timpul de pază. Nu va fi o treabă chiar uşoară, dar măcar ştia unde se aflau duşmanii lui. Cît costă harta?

– E scris chiar acolo, pe copertă.

– Ach, *ja*, scuzaţi-mă. Băgă mîna în buzunar. Cinci dolari şi nouăzeci şi cinci de cenţi, îşi spuse el, căutîndu-şi mărunţişul.

– Plus taxa. Se uită pe tabel. Sînteţi străin de locurile astea?

– Da, sînt. Sînt profesor.

– Oh, şi ce predaţi?

– Germana, răspunse el, încercîndu-şi norocul şi cîntărindu-l. Aş vrea să ştiu cum sînt casele de pe-aici. Mulţumesc pentru hartă. Am o mulţime de treburi. Un salut scurt, european, punctă întîlnirea, şi el plecă fără să se mai uite peste drum. Steaua de cinema simţi că îngheaţă subit. Vînzătoarea era, precis, genul poliţist. Acum se uita după el, notîndu-i, probabil, numărul de la maşină, dar dacă ea făcea, într-adevăr asta, şi dacă Serviciul Secret urmărea numărul, aveau să afle că numele lui era Dieter Kolb, cetăţean german din Frankfurt, profesor de engleză, în prezent plecat din ţară şi, dacă nu insistau, acoperirea se va dovedi suficientă. O luă spre nord, pe Ritchie Highway, cotind la dreapta cu prima ocazie. Exista un colegiu comunitar pe o colină

din apropiere, şi în America toate instituţiile astea aveau spaţii de parcare.

Tot ce avea de făcut era să găsească un loc bun. Asta era. Pădurile din preajmă se vor îmbrăca în curînd în semnele primăverii, blocînd vederea spre Giant Steps. Spatele casei al cărei garaj adăpostea, poate, vehiculul de întăriri Chevy Suburban avea doar cîteva ferestre care dădeau în această direcţie, dar erau acoperite de perdele. Acelaşi lucru se putea spune şi despre instituţia preşcolară însăşi. Steaua de cinema alias Kolb ridică la ochi un binoclu compact şi aruncă o privire. Nu era uşor cu atîtea trunchiuri de copaci între el şi obiectiv, dar, oricît de serios era Serviciul Secret american, oamenii lui nu erau perfecţi. Nimeni nu era perfect. Revenind la subiect, Giant Steps nu era locul potrivit pentru găzduirea unui copil atît de important, dar asta nu era de mirare. Familia Ryan îşi înscrisese toţi copiii aici. Educatorii erau, probabil, excelenţi, iar Ryan şi soţia lui, doctoriţa, poate că-i cunoşteau şi erau în termeni amicali cu ei, iar ştirile pe care el le copiase de pe Internet insistau asupra faptului că soţii Ryan doreau să-şi păstreze viaţa de familie nealterată. Foarte omenesc. Şi foarte imprudent.

Se uită la copii cum se ascundeau în locul de joacă ce părea a fi acoperit cu rumeguş de lemn. Cît de firesc era totul, mititeii înfofoliţi în haine voluminoase de iarnă – temperatura era de unsprezece sau douăsprezece grade, socotea el – alergînd de colo-colo, unii cocoţaţi pe bare, alţii dîndu-se în leagăne, mai mulţi jucîndu-se în puţinele pete de noroi pe care le descoperiseră. Felul cum erau îmbrăcaţi arăta că aceşti copii erau bine îngrijiţi dar, în definitiv, tot copii erau. Cu excepţia unuia. Care, anume, nu putea să spună de la distanţa asta – o să fie nevoie de fotografii pentru asta, la timpul potrivit, dar acesta nu era deloc un copil. Acesta era o declaraţie politică pe care dorea s-o facă cineva. Cine va face această declaraţie şi de ce trebuia s-o facă nu era treaba ACTORULui. El va rămîne în locul lui de observaţie cîteva ceasuri, fără să se gîndească cîtuşi de puţin ce se va alege din activităţile lui. Sau nu se va alege. Nu-i păsa. Îşi va scrie notele din memorie, va schiţa hărţile lui detaliate şi diagramele, după care îşi va scoate totul din cap. Trecuseră ani de

cînd „Kolb" nu se mai sinchisea de toate astea. Ceea ce începuse cu fervoare religioasă pentru Războiul Sfînt eliberator al poporului său devenise, o dată cu trecerea timpului, o muncă plătită. Dacă, pînă la urmă, se petrecea ceva profitabil politic, cu atît mai bine, dar, într-un fel, asta nu se întîmplase niciodată, în ciuda tuturor speranțelor și viselor și a retoricii înfierbîntate, și ceea ce îl susținea era munca și priceperea lui de a o îndeplini. Cît era de ciudat, gîndi Steaua de cinema, că totul devenise astfel, dar cei mai mulți dintre oamenii pasionați erau morți, victime ale propriei devoțiuni. Făcu o grimasă, gîndindu-se cît de absurd era totul. Adevăraților credincioși distruși de propria pasiune, în timp ce aceia care susțineau speranța poporului său erau aceia cărora... nu le mai păsa? Ăsta era adevărul?

– Multă lume va avea obiecții față de ideea planului de impozitare pe care-l propui. Un plan cu adevărat corect este progresiv, continuă senatorul.

După cum era de așteptat, el era unul dintre supraviețuitori, nu unul dintre nou-veniți. Își încheie mantra:

– Asta nu pune o povară prea mare pe umerii americanilor care muncesc?

– Domnule senator, înțeleg ce spuneți, răspunse Winston, după ce luă o sorbitură din paharul cu apă. Dar ce vreți să spuneți prin cuvintele „americani care muncesc"? Și eu muncesc. Mi-am înălțat afacerea de la pămînt, și, credeți-mă, asta-nseamnă muncă. Prima Doamnă, Cathy Ryan cîștigă cam în jur de patru sute de mii de dolari pe an, mult mai mult decît bărbatul ei, pot spune. Asta înseamnă că ea nu muncește? Cred că muncește. E chirurg. Am un frate care e medic și știu cîte ore muncește. Bineînțeles că acești doi oameni cîștigă mai mult decît americanul obișnuit, dar piața a decis de multă vreme că munca pe care o fac ei este mai valoroasă decît ceea ce fac alți oameni. Dacă orbești, un muncitor auto sindicalist nu te poate ajuta; și nici un avocat. Dar un medic, da. Asta nu-nseamnă că americanul nu muncește, domnule senator. Înseamnă că munca asta cere o calificare mai înaltă și un studiu mult mai îndelungat și că, prin urmare, munca asta e mai bine retribuită. Ce putem spune despre un jucător de

base-ball? Asta-i o altă categorie de activitate calificată şi nimeni din această încăpere n-are nimic împotriva salariului care i se plăteşte lui Ken Griffey Junior, de exemplu. De ce? Fiindcă e superb în munca pe care o face, unul dintre... cum să spun... cei mai buni primii patru sau cinci din lume, şi e plătit din belşug pentru asta. Repet, aşa decide piaţa. Într-un sens mai larg, dacă vorbesc în calitatea mea de simplu cetăţean, şi nu de ministru desemnat, obiectez ferm faţă de dihotomia artificială şi în mare parte falsă în sensul că unii oameni de pe scena politică se plasează între funcţionri şi muncitori. Nu există altă cale de a-ţi cîştiga cinstit traiul în ţara asta decît oferind un produs sau un serviciu publicului şi, în general, cu cît munceşti mai temeinic şi cu mai multă pricepere, cu atît cîştigi mai mulţi bani. Problema e doar că unii oameni sînt mai pricepuţi decît alţii. Dacă există o clasă de trîntori bogaţi, în America, cred că singurul loc în care-o s-o găseşti este în filme. Există oare cineva în această încăpere care, dac-ar putea să aleagă, n-ar vrea, imediat, să intre în pielea lui Ken Griffey sau Jack Nickaus? Nu visăm cu toţii să fim tot atît de pricepuţi la ceva? Eu aşa aş face, recunoscu Winston. Dar eu nu pot să izbesc atît de tare cu crosa. Ce-aţi zice despre un inginer de software cu adevărat talentat? Eu nici asta nu mă pricep să fac. Dar despre un inventator? Sau de un director care transformă o companie cu pierderi într-una care obţine profituri... Vă mai amintiţi ce spunea Samuel Gompers? Cea mai mare nereuşită a unui căpitan al industriei este să nu reuşească să raporteze un profit. De ce? Fiindcă o companie profitabilă e aceea care-şi face treaba bine şi numai acele companii îşi pot răsplăti muncitorii cum trebuie, restituind, în acelaşi timp, banii acţionarilor; aceştia sînt oamenii care-şi investesc banii în compania care a creat posturi pentru muncitorii ei. Domnule senator, noi uităm de ce ne aflăm aici şi ce încercăm să facem. Guvernul nu oferă posturi productive. Nu asta trebuie să facem noi. General Motors, Boeing şi Microsoft sînt aceia care angajează muncitori ca să realizeze produse de care au nevoie oamenii. Treaba guvernului este să protejeze oamenii, să aplice legea şi să se încredinţeze că lumea joacă respectînd regulile, asemenea arbi-

trilor, pe un teren de joc. Cred că nu e treaba noastră să pedepsim lumea fiindcă joacă bine jocul.

Colectăm impozite pentru ca guvernul să poată să-și îndeplinească funcțiile. Dar ne-am îndepărtat de asta. Trebuie să colectăm impozitele în așa fel încît să facem cît mai puțin rău economiei, în general. Impozitele exercită, prin natura lor, o influență negativă și nu putem evita acest lucru, dar ce putem face e măcar să structurăm sistemul de impozite astfel încît să provoace cît mai puțin rău posibil, ba poate chiar să stimuleze oamenii să-și folosească banii, astfel încît să încurajeze funcționarea întregului sistem.

– Știu unde vreți să ajungeți. Vreți să vorbiți despre reducerea impozitelor pe profitul de capital, dar asta aduce avantaje doar unei mîini de oameni, în detrimentul...

– Domnule senator, scuzați-mă că vă întrerup, dar asta, pur și simplu nu-i adevărat și știți acest lucru, se repezi să-l mustre Winston. Reducerea ratei impozitelor pe profitul de capital înseamnă următoarele: încurajarea oamenilor să-și investească banii... Dar, nu, lăsați-mă să explic mai pe-ndelete. Să zicem că eu cîștig o mie de dolari. Plătesc impozite pe acești bani, îmi plătesc ipoteca, mîncarea, cheltuielile de întreținere a mașinii, și ce-mi rămîne investesc în, hai să zicem, Compania de Computere XYZ. XYZ îmi ia banii și angajează pe cineva. Persoana aceea lucrează în serviciul lui așa cum lucrez eu în al meu și din munca pe care o îndeplinește – el realizează un produs pe care publicul îl apreciază și-l cumpără, nu-i așa? – compania obține un profit pe care îl împarte cu mine. Acești bani sînt impozitați ca venit regulat. Pe urmă, eu îmi vînd acțiunile și cumpăr altele la altă companie, așa încît aceasta să poată angaja pe altcineva. Banii realizați din vînzarea acțiunilor reprezintă cîștig pe capital. Lumea nu-și mai pune banii sub saltea, le reaminti el, și nici noi nu vrem ca ei să facă asta. Noi vrem ca ei să investească în America, în concetățenii lor.

Ei bine, eu am plătit deja impozite pe banii pe care i-am investit, așa-i? Deci, în felul ăsta, eu contribui la oferirea unui loc de muncă unui concetățean de-al meu. Acel loc de muncă produce ceva pentru societate. Și, pentru că am contribuit la oferirea

unui loc de muncă unui muncitor şi pentru că, prin mine, acel muncitor face ceva pentru societate, eu primesc o compensaţie modestă. Ăsta-i un lucru bun pentru muncitorul pe care l-am ajutat să se angajeze şi e un lucru bun şi pentru societate. Pe urmă, mă duc în altă parte şi fac acelaşi lucru. De ce să fiu pedepsit pentru asta? Nu e mai înţelept să încurajezi oamenii să facă aşa ceva? Şi, nu uitaţi, acei bani investiţi au fost impozitaţi deja o dată, oricum... De fapt, nu doar o dată. Asta nu e în interesul ţării. E destul de rău că luăm atît de mulţi bani, dar felul în care-i luăm este cît se poate de contraproductiv. De ce ne aflăm noi aici, domnule senator? Datoria noastră este să ajutăm să meargă treaba, nu să facem rău. Iar rezultatul net, fiţi atent, este un sistem de impozitare atît de complicat, încît e nevoie să colectăm miliarde ca să-l administrăm, şi aceşti bani sînt total irosiţi. Să terminăm odată cu toţi contabilii şi avocaţii fiscali care-şi cîştigă traiul din ceva ce societatea nu poate înţelege, spuse, în concluzie, ministrul de Finanţe. America n-are nimic în comun cu invidia. America n-are nimic în comun cu rivalităţile de clasă. În America, noi nu avem un sistem de clase. Nimeni nu-i spune unui cetăţean american ce poate să facă. Originea nu contează prea mult. Uitaţi-vă la membrii comitetului. Fiu de fermier, fiu de învăţător, fiu de camionagiu, fiu de avocat, dumneata, domnule senator Nikolides eşti fiul unui emigrant. Dacă America era o societate definită prin clase, atunci cum naiba aţi fi ajuns voi toţi aici? întrebă el.

Cel care-l interpela cel mai des era un politician de profesie, fiul unui alt politician, ca să nu mai spunem că era un fiu de cătea obraznic, gîndea Winston, care nu putea să fie clasificat. Fiecare dintre cei pe care-i numea se agita puţin pe locul lui pentru că îi venise rîndul să fie filmat.

– Domnilor, haideţi să încercăm să facilităm lucrurile, ca să poată toţi să facă ceea ce am făcut noi. Dacă trebuie să schimbăm sistemul, atunci haideţi s-o facem în aşa fel încît să-i încurajeze pe concetăţenii noştri să se ajute între ei. Dacă America are o problemă economică structurală, asta vine de la faptul că noi nu creăm atît de multe oportunităţi pe cît ar trebui, şi am putea să

creăm. Sistemul nu este perfect. Bine, haideţi să încercăm să-l punem la punct într-un fel! De asta ne aflăm noi aici.

– Dar sistemul trebuie să pretindă ca fiecare să-şi plătească partea lui corect, spuse senatorul, încercînd iar să ia cuvîntul.

– Ce înseamnă „corect"? În dicţionar, asta înseamnă ca fiecare trebuie să facă ce fac şi ceilalţi. Zece la sută dintr-un milion de dolari este totuşi de zece ori mai mult decît zece la sută dintr-o sută de mii de dolari, şi de douăzeci de ori mai mult decît zece la sută din cincizeci de mii. Dar „corectitudinea" în codul fiscal a ajuns să însemne că luăm toţi banii pe care-i putem lua de la oamenii de succes şi-i dăm de pomană... Dar, apropo, acei oameni bogaţi angajează avocaţi, persoane cu influenţă, ce se adresează celor din arena politică şi obţin un milion de derogări speciale care sînt introduse în sistem ca să nu fie jupuiţi de tot... şi nici nu sînt, ştim cu toţii asta... Şi cu ce ne alegem pînă la urmă? Winston făcu semn cu mîna la vraful de cărţi de pe podeaua camerei de întruniri. Ne alegem cu un program de posturi pentru birocraţi, contabili, avocaţi şi persoane care fac *lobby* şi, pe parcurs, cetăţeanul care plăteşte impozite este, pur şi simplu, uitat. Nu ne pasă că el nu pricepe sistemul care ar trebui să-l servească pe el. Nu trebuie să se petreacă lucrurile aşa.

Winston se aplecă peste microfon:

– Am să vă spun ce cred eu că înseamnă „corect". Cred că înseamnă că noi toţi ducem aceeaşi povară în proporţii egale. Cred că înseamnă că sistemul nu numai că ne permite, dar ne şi încurajează să luăm parte la economie. Cred că înseamnă că noi trebuie să promulgăm legi simple, pe înţelesul tuturor, aşa încît oamenii să ştie cum stau. „Corect" înseamnă a avea un teren de joc plat pe care fiecare respectă regulile, iar Ken Griffey nu trebuie pedepsit pentru că loveşte la bară. Noi îl admirăm. Încercăm să-l imităm. Încercăm să-i semănăm. Şi ne ferim din calea lui.

– Să-i lăsăm să mănînce prăjitura? întrebă şeful personalului.

– Nu putem să spunem să mănînce hot-dogs, nu-i aşa? întrebă Kealty.

Apoi zîmbi larg. În sfîrşit!

– În sfîrșit, încuviință un alt consilier.

Rezultatele erau toate îndoielnice. Poligraful F.B.I. lucrase toată dimineața, dar fiecare set de înregistrări pe hîrtia evantai era nesigur. Nu se putea face nimic. O ședință de o noapte, așa-i spuseseră toți, în care cercetaseră ceva important despre care el nu fusese informat. Asta trebuie să fi fost, bineînțeles, situația iraniano-irakiană. Putea și el, ca oricine altcineva, să urmărească programele C.N.N. Oamenii pe care-i pusese să urmărească televizorul erau, cu toții, obosiți și iritați și cîțiva fuseseră foarte agitați cînd spuseseră cum se numeau și ce fel de servicii îndeplineau, și întregul exercițiu fusese inutil. Probabil.

– Am trecut examenul? întrebă Rutledge, scoțîndu-și banderola adezivă, ca unul care mai făcuse gestul ăsta.

– Ei, cred că ți s-a mai spus asta...

– Ăsta nu-i un examen la care cazi sau treci, spuse, pe un ton obosit, subsecretarul de stat. Spune-i asta unuia care și-a pierdut acreditarea după o ședință de urmărire a televizorului. Eu nu pot să sufăr treburile astea. Niciodată nu le-am putut suferi.

„Meseria asta e la fel de bună sau de proastă ca și cea de dentist", își spuse agentul F.B.I. și, deși el era unul dintre cei mai pricepuți de pe acolo, în această magie neagră, în ziua aceea nu aflase nimic care putea fi de folos la cercetări.

– Ședința pe care ai avut-o noaptea trecută...

Rutledge i-o tăie scurt:

– Îmi pare rău, dar nu pot să vorbesc despre asta.

– Nu, am vrut doar să te întreb dacă treaba asta e ceva normal aici.

– Va fi pentru o vreme, probabil. Uite ce e, poate că știi despre ce este vorba. Agentul dădu din cap și subsecretarul de stat făcu același lucru. Perfect! Atunci știi că e o chestiune importantă și că noi avem de gînd să petrecem cîteva nopți albe ocupîndu-ne de treaba asta, mai cu seamă oamenii mei vor face așa. Deci, o să se consume o mulțime de cafea, o să se stea pînă la ore tîrzii și oamenii o să-și tocească nervii. Se uită la ceas. Grupul meu de lucru se întrunește peste zece minute. Mai e ceva?

– Nu, domnule.

– Mulţumesc pentru aceste nouăzeci de minute plăcute, spuse Rutledge, îndreptîndu-se spre uşă. Era atît de uşor! Nu trebuia decît să ştii cum merg lucrurile. Ei aveau nevoie de subiecţi relaxaţi şi paşnici ca să obţină rezultatele dorite. Poligraful măsura mai ales tensiunea provocată de întrebări neplăcute. Deci, să facem aşa încît toată lumea să devină tensionată. Asta este destul de simplu. Şi, într-adevăr, iranienii îşi făceau treaba. Tot ce-i rămînea lui de făcut era să întreţină puţin focul. Asta îl făcu să zîmbească în timp ce intra în lavaboul prezidenţial.

„Aşa!" Steaua de cinema se uită la ceas şi-şi mai făcu o însemnare în gînd. Doi bărbaţi ieşeau din locuinţa particulară. Unul din ei întoarse capul să spună ceva, în timp ce închidea uşa. Porniră spre parcajul de la Giant Steps, rotindu-şi privirile într-un fel care-i plasa în categoria purtătorilor de uniforme şi arme. Autoturismul Chevy Suburban ieşi din garajul particular. O ascunzătoare bună, dar care sărea prea mult în ochi pentru un observator experimentat. Doi copii ieşiră împreună, unul din ei condus de o femeie, celălalt, de un bărbat... Da, era cel care stătuse în umbra uşii cînd ieşiseră afară pentru joaca de după-amiază. Un tip solid, formidabil. Două femei, una înainte, alta, în spate. Toată lumea întoarse capul şi-şi roti privirea împrejur. Conduseră copilul la o maşină obişnuită. Autoturismul Suburban se opri în faţa aleii şi celelalte maşini îl urmară pe şosea, după care veni o maşină a poliţiei – observă el – la cincisprezece secunde distanţă.

Va fi o sarcină dificilă, dar nu imposibilă, iar misiunea avea mai multe rezultate diferite, toate acceptabile pentru patronii săi. Ce bine că nu era sensibil la copii. Mai fusese implicat în astfel de misiuni şi înainte, şi, pur şi simplu, nu-i putea deloc privi ca pe nişte copii. Fetiţa care fusese condusă de mîna zdravănă a bodyguardului ei era ceea ce el afirmase mai înainte, o declaraţie politică ce trebuia să fie făcută de altcineva. Allah nu ar fi încuviinţat asta. Steaua de cinema ştia. Nici o religie din lume nu aproba răul făcut unui copil, dar religiile nu erau instrumente ale artei guvernării, indiferent de ce-ar fi putut să creadă superiorul de atunci al lui Badrayn. Religiile căutau o lume ideală, dar

realitatea nu era ideală. Deci, era nevoie să folosești mijloace neobișnuite ca să slujești scopurile religioase și asta însemna... ceva la care el nici măcar nu se gîndea. Era o afacere, afacerea lui, să vadă ce era de făcut, respectînd, sau nu, niște reguli, iar actorul nu era, cîtuși de puțin, fățarnic în privința asta, și, de aceea, își spunea el, se afla încă în viață, spre deosebire de alții și, dacă înțelegea el bine lucrurile, mai erau unii care li se vor adăuga.

28

... DOAR UN SCÎNCET

Politicienilor nu prea le plac surprizele. Deşi sînt încîntaţi să le facă altora surprize – mai cu seamă altor politicieni, de obicei în public şi invariabil folosind toată atenţia şi planificarea necesare unei ambuscade în junglă – toţi detestă să fie obiectul unei surprize. Şi aceasta era exact genul de surpriză politică tipică unei ţări unde politica era o afacere destul de civilizată.

În Turkmenistan, lucrurile nu merseseră, încă, atît de departe. Premierul – avea o largă gamă de titluri din care să aleagă, dar acesta îi plăcea mai mult decît cel de „preşedinte" – se bucura de tot ce implica viaţa şi funcţia sa. Ca şef în cadrul semi-dispărutului Partid Comunist, ar fi trăit în restricţii personale mai mari decît cele de acum şi ar fi fost tot timpul la celălalt capăt al unei linii telefonice ce-l lega de Moscova, ca pe un peşte de pîrîu la capătul unui canal lung. Acum însă nu mai era aşa. Moscova nu mai era accesibilă, iar el se făcuse un peşte prea mare. Era un om zdravăn, care se apropia de şaizeci de ani, şi, aşa cum îi plăcea lui să glumească, era ataşat poporului. „Poporul", în cazul de faţă, fusese o funcţionară atrăgătoare de douăzeci de ani care, după o cină bună şi cîteva dansuri naţionale (la care el era mare meşter), îl distrase aşa cum numai o femeie tînără se pricepe s-o facă, iar acum el se întorcea cu maşina la reşedinţa lui oficială, sub un cer limpede, plin de stele, aşezat pe locul din dreapta, din faţă, al Mercedes-ului său negru, cu zîmbetul satisfăcut al

omului care tocmai dovedise ceea ce era, în felul cel mai reuşit posibil. Poate că va izbuti să obţină o avansare a fetei... peste cîteva săptămîni. El exercita, dacă nu puterea absolută, cu siguranţă, suficienta putere care-i trebuie oricărui om, şi asta-i producea o mulţumire aproape desăvîrşită. Popular în rîndul maselor ca un conducător ce părea un om ca oricare altul, ştia cum să se poarte, cum să stea în mijlocul poporului, cum să strîngă o mînă sau să bată pe cineva pe umăr, mereu în faţa camerelor de filmat, ca să arate că era un om obişnuit. „Cultul personalităţii", cum se zicea în vechiul regim, era o realitate şi el nu se îndoia de faptul că era propriu oricărei politici. El avea o mare responsabilitate de care se achita şi i se datora şi lui cîte ceva în schimb. Mai întîi, automobilul său frumos nemţesc – intrarea lui în ţară prin contrabandă fusese, mai degrabă, un gest de fudulie, decît de corupţie – iar mai apoi să se întoarcă acum la patul ei, cu un zîmbet şi un oftat. Viaţa era frumoasă! El nu ştia că îi mai rămăseseră mai puţin de şaizeci de secunde.

Nu se complica de obicei cu o escortă a poliţiei. Poporul îl iubea. Era sigur de asta, şi, pe deasupra, era tîrziu. Totuşi observă o maşină a poliţiei la o intersecţie, cu un girofar ce se rotea şi sclipea, care bloca drumul, chiar dincolo de strada perpendiculară. Un poliţist, care se dăduse jos, ridică o mînă, în timp ce vorbea la radioul lui portativ, aproape fără să-i privească. Premierul se întrebă care putea fi problema. Şoferul, care era şi bodyguardul său, încetini Mercedes-ul, pufnind pe nas plictisit şi opri exact în intersecţie, asigurîndu-se că avea pistolul la îndemînă. Abia se oprise maşina oficială, cînd auziră amîndoi un zgomot în dreapta lor. Premierul întoarse capul în partea aceea şi nici nu apucă să caşte bine ochii cînd un camion Zil-157 îl izbi cu o viteză de patruzeci de kilometri pe oră. Bara de protecţie – înaltă, de tip militar, lovi chiar partea de jos a geamului uşii şi maşina oficială a fost aruncată zece metri la stînga, oprindu-se în peretele de piatră al unei clădiri de birouri. În acel moment, poliţistul se apropie de maşină, ajutat de alţi doi care apăruseră din umbră. Şoferul murise în urma fracturării gîtului. Poliţistul îşi dădu seama de asta după înclinarea capului şi unul dintre oamenii lui întinse mîna prin parbrizul spart ca să-l zgîlţîie, doar ca să se

convingă. Dar premierul, spre uimirea tuturor gemea încă, în ciuda rănilor. După toată băutura pe care o înghițise, trupul lui era moale și prăbușit. Ei bine, asta se putea rezolva ușor. Curcanul mai în vîrstă porni spre camion, deschise capacul cutiei cu scule, scoase un levier, se întoarse și izbi cu el tîmpla premierului, chiar deasupra urechii. Isprăvind cu treaba asta, aruncă unealta șoferului de camion. Premierul Turkmenistanului murise într-un accident auto. Ei, acum țara lor trebuia să aibă alegeri, nu-i așa? Asta va fi un fel de premieră și va fi nevoie de un conducător pe care poporul îl cunoștea și îl respecta.

– Domnule senator, a fost o zi încărcată, era de părere Tony Bretano. Și eu am avut cîteva săptămîni încărcate, tot încercînd să văd cum se mișcă toate țițele și participînd la întîlniri cu oamenii, dar, știi, organizarea e organizare și Departamentul Apărării a dus lipsă de asta o lungă bucată de vreme. Sînt preocupat mai ales de sistemul de mediere. Ia prea mult timp și costă prea mult. Problema nu este atît corupția, cît încercarea de a impune un standard de corectitudine atît de exigent, încît – ca să dau un exemplu prozaic – dacă ai cumpăra alimente în felul în care Departamentul Apărării este silit să cumpere arme, ai muri de foame în supermarket pînă să te hotărăști dacă să iei bere Libby sau DelMonte. T.R.W. este o companie de inginerie, și, după părerea mea, una foarte bună. Eu n-aș putea să-mi conduc compania în felul ăsta. Acționarii mei m-ar linșa. Putem să facem treabă mai bună și eu o să am grijă să se întîmple așa.

– Domnule ministru, cît mai poate dura asta? întrebă senatorul.

– Tocmai am cîștigat un război și...

– Domnule senator, America oferă cea mai bună protecție medicală din lume, și totuși lumea continuă să moară de cancer și de boli cardiace. Cel mai bun lucru nu e întotdeauna destul de bun, nu-i așa? Dar, mai mult decît atît și mai la subiect, putem face lucruri mai bune cu bani mai puțini. N-am de gînd să mă prezint la dumneata cu o cerere de subvenții generale mai mari. Sigur că subvențiile pentru achiziții trebuie să fie mărite. Instruirea și starea de pregătire vor fi și ele mai mari. Dar fondurile

reale din apărare se duc pe costuri personale şi aici trebuie să modificăm ceva. Întregul departament are un exces de personal în locurile nepotrivite. Asta iroseşte banii contribuabililor. Eu ştiu asta. Plătesc şi eu o mulţime de impozite. Nu ne folosim oamenii eficient, şi nimic, domnule senator, nu este mai păgubitor decît asta. Cred că îţi pot promite o reducere netă de doi sau trei la sută. Poate mai mult, dacă iau în mînă sistemul de achiziţii. Pentru asta, am nevoie de ajutor statutar. Nu există nici un motiv pentru care să trebuiască să aşteptăm de la opt pînă la zece ani ca să punem în funcţie un nou tip de avion. Noi studiem lucrurile pînă la disperare. Cîndva, asta avea drept scop economisirea banilor, şi poate, pe vremea aceea, era o idee bună, dar acum cheltuim mai mulţi bani pe studiu decît pe cercetare şi dezvoltare. A sosit vremea să punem capăt inventării roţii la fiecare doi ani. Cetăţenii noştri muncesc pentru banii pe care-i cheltuim noi şi avem datoria faţă de ei să-i cheltuim inteligent.

Mai important decît orice altceva este ca atunci cînd America îşi trimite fiii şi fiicele în calea primejdiei, ei să fie forţele cel mai bine instruite, cel mai bine sprijinite şi cel mai bine echipate pe care le aruncăm în luptă. Problema este că noi putem face asta economisind, în acelaşi timp, bani printr-o mai mare eficientizare a procesului.

Cel mai bun lucru privitor la această nouă serie de senatori, reflectă Brenato, era faptul că ei nu ştiau ce înseamnă imposibilul. El n-ar fi reuşit niciodată să iasă basma curată după ceea ce afirmase cu nu mai mult de un an în urmă. Eficienţa era un concept străin majorităţii agenţiilor guvernamentale, nu pentru că se putea reproşa ceva oamenilor, ci fiindcă nimeni nu le spusese vreodată cum să facă o treabă mai bună. Se puteau spune multe despre munca într-un loc unde se tipăreau banii, dar, tot aşa, se puteau spune multe despre îngurgitarea de prăjituri pînă-n ziua cînd ţi se blocau arterele. Dacă inima Americii ar fi fost guvernul ei, naţiunea ar fi sucombat de mult. Din fericire, inima ţării lui se afla în altă parte şi supravieţuia folosind o hrană mai sănătoasă.

– Dar de ce avem nevoie de atîta apărare într-o vreme cînd...

Brenato i-o tăie din nou scurt. Era un obicei de care trebuia să se descotorosească şi de care era conştient chiar în clipa cînd îl practica, dar asta era prea mult.

– Domnule senator, ai verificat clădirea de peste drum în ultima vreme?

Era amuzant să vezi cum omul îşi smuci brusc capul pe spate, în timp ce asistentul de la stînga lui Brenato tresări aproape la fel de brusc. Senatorul beneficia de un vot, atît în comisie cît şi în Senat, care continua să fie activ, acum că scoseseră fumul din clădire. Dar problema ajunsese la urechile majorităţii celor-lalţi, şi Ministrul Apărării era dornic să pună ordine în treaba asta. La momentul potrivit, preşedintele bătu din ciocănel, anunţînd sfîrşitul şedinţei şi programă votul pentru dimineaţa următoare. Senatorii îşi exprimaseră deja clar votul prin laudele aduse declaraţiei clare şi precise a lui Brenato, exprimîndu-şi dorinţa de a lucra cu el prin intermediul unor cuvinte aproape tot atît de naive ca ale lui, şi, cu asta, o nouă zi se încheie undeva, lăsînd locul alteia care avea să înceapă altundeva.

Abia se adoptase rezoluţia O.N.U., că primul vapor şi porni cu avînt spre portul irakian Bushire, unde aveau să fie descărcate instalaţiile uriaşe de aspirare, şi, din acel moment, lucrurile merseră repede. Era prima dimineaţă de mulţi ani încoace cînd avea să se găsească pîine din belşug la masa de dimineaţă a fiecărui irakian. Programele TV de dimineaţă anunţară acest fapt tuturor – cu previzibilele filmări pe viu făcute la brutăriile din împrejurimi ce-şi vindeau marfa mulţimilor fericite, zîmbitoare – spunînd, în încheiere, că noul guvern revoluţionar se întrunea în acea zi ca să discute alte cheltuieli de importanţă naţională. Aceste semnale au fost corect înregistrate la PALM BOWL şi STORM TRACK şi transmise mai departe, dar adevăratele ştiri ale zilei sosiră dintr-o altă sursă.

Golovko îşi spuse că premierul Turkmenistanului putea foarte bine să fi murit într-un accident. Înclinaţiile lui personale erau bine cunoscute Serviciilor Secrete, şi accidentele auto nu prea lipseau în ţara lui, ca în oricare alta; de fapt, accidentele auto

fuseseră foarte disproporționate în Uniunea Sovietică, mai ales cele cauzate de băutură. Dar Golovko nu fusese niciodată omul care să creadă în coincidențe, oricare ar fi fost ele, mai cu seamă în cele care surveneau într-un chip și într-un moment nepotrivit pentru țara sa. Nu-i servea la nimic faptul că dispunea de suficiente argumente pentru diagnosticarea problemei. Premierul era mort. Se vor organiza alegeri. Era limpede cine putea fi cîștigătorul, căci politicianul dispărut fusese extraordinar de eficient în înăbușirea opoziției politice. Și, în plus, după cum observa el, unități militare iraniene se formau și porneau în marș pe drumurile dinspre vest. Doi șefi de stat decedați într-un interval de timp atît de scurt și pe o rază atît de mică, ambii în țări învecinate cu Iranul... Nu, chiar dac-ar fi fost o coincidență, el s-ar fi îndoit de ea. Și, cu asta, Golovko își schimbă pălăria, după cum spune aforismul occidental, și ridică receptorul telefonului.

U.S.S. PASADENA era plasat între cele două grupuri de acțiune ale Republicii Populare Chineze, care funcționau de obicei cam la o distanță de doisprezece kilometri. Submarinul avea o încărcătură serioasă de arme, toate de război, dar, cu toate astea, era ca un polițist solitar din Times Square la miezul nopții în ajun de An Nou, care încerca să urmărească tot ce se întîmpla dintr-o ochire. Faptul că polițistul avea o armă încărcată nu conta prea mult. O dată la cîteva minute submarinul își ridica antena ESM ca să primească semnalele electronice răspîndite în jur, în timp ce departamentul sonar furniza date grupului de urmărire din partea inferioară a centrului de atac; oamenii îngrămădiți în jurul mesei acoperite cu hărți apăsau de zor pe butoanele diferitelor contacte. Comandamentul ordonă coborîrea vasului la trei sute de picioare, așa că putea să petreacă măcar cîteva minute examinînd diagrama care devenise mult prea complexă ca s-o aibă doar în minte. După ce vasul se stabili la noua lui adîncime, făcu trei pași spre pupa ca să arunce o privire.

Era un exercițiu naval, dar acest tip de exercițiu nu era chiar... obișnuit. Un grup se juca de-a „băieții buni" împotriva unor prezumptivi „băieți răi" din celălalt grup, și te puteai lămuri cum

stăteau lucrurile după felul în care erau desfășurate vasele. În loc să fie orientate unul spre celălalt, ambele grupuri erau orientate către est. Asta se numea „axa periculoasă", indicînd direcția din care era de așteptat să atace dușmanul. Spre est se întindea Republica Chineză, care cuprindea mai ales Insula Taiwan. Specialistul-șef de operații care supraveghea planul atinse stratul de acoperire din acetat și imaginea deveni cît se poate de clară.

– Legătura cu sonarul, se auzi în receptor.

– Da, aveți legătura, spuse căpitanul, luînd microfonul.

– Două noi contacte, domnule, indicativ Sierra 20 și 21. Ambele par a fi contacte de adîncime. Sierra 20, relevment 3-2-5, cale directă și... se aude slab... nu întrerupeți... în regulă, pare a fi un Han clasa SSN, transmisie bună pe linia 50, plus zgomot de instalație. Douăzeci și unu, tot contact de adîncime la 3-3-0; începe să semene cu Xia, domnule.

– Un difuzor pentru frecvențe într-un exercițiu naval? se miră șeful.

– Cît de bună este transmisia la 21?

– Acum devine ceva mai bună, domnule, răspunse șeful sonarului.

Întregul echipaj al sonarului se afla în compartimentul său, exact în fața centrului de atac la tribord.

– Zgomotul de instalație anunță Xia, domnule căpitan. Han manevrează spre sud, acum relevmentul este trei-doi-unu, are ritm de paletă... Să zicem o viteză de optsprezece noduri.

– Domnule? Șeful operațiilor își făcu, pe loc, un plan speculativ. SSN-ul și difuzorul pentru frecvențe trebuia să fie în spatele grupului de suprafață dinspre nord.

– Altceva de la sonar? îl întrebă căpitanul.

– Domnule, începe să fie cam complicat cu toate pistele astea.

– Aș vrea și eu să mă lămuresc, mormăi cineva de la masa de urmărire a pistelor, în timp ce făcea o nouă mutare.

– E ceva la est, insistă ofițerul de comandă.

– Domnule, în partea de est avem șase contacte, toate clasificate ca circuit comercial.

– Le avem pe toate înregistrate aici, domnule, confirmă şeful operaţiilor. Încă nimic din partea marinei taiwaneze.

– Situaţia se va schimba, gîndi căpitanul cu voce tare.

Nici generalul Bondarenko nu credea în coincidenţe. Mai mult decît atît, partea sudică a ţării, cunoscută cîndva ca Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste nu era ceva atrăgător pentru el. Asta se explica prin perioada petrecută în Afganistan şi printr-o noapte agitată în Tadjikistan. În mod abstract, pe el nu l-ar fi deranjat divorţul total dintre Republica Rusă şi proto-naţiunile musulmane desfăşurate la graniţa de sud a ţării sale, dar lumea reală nu era o abstracţie.

– Deci, ce crezi că se petrece? întrebă generalul de corp de armată.

– Eşti informat în problema irakiană?

– Da, sînt, tovarăşe preşedinte.

– Atunci lămureşte-mă şi pe mine, Ghenadi Iosifovici, ordonă Golovko.

Bondarenko se aplecă deasupra mesei cu hărţi şi începu să vorbească, în timp ce-şi mişca degetul pe hartă.

– Aş spune că ceea ce te interesează pe dumneata este posibilitatea ca Iranul să ceară statut de superputere. Prin unirea cu Irakul, şi-ar mări rezervele de petrol cu ceva în jur de patruzeci la sută. În plus, asta l-ar învecina cu Kuwaitul şi cu Regatul Saudit. Cucerirea acestor naţiuni i-ar dubla resursele; s-ar putea spune, fără putinţă de eroare, că naţiunile mai mici ar sucomba şi ele. Condiţiile obiective, în acest caz, vorbesc de la sine, continuă generalul, pe tonul calm al militarului profesionist care analizează un dezastru. Unite, Iranul şi Irakul întrec în populaţie numărul locuitorilor celorlalte state, într-o proporţie considerabilă, cinci la unu, tovarăşe preşedinte? Mai mult? Nu-mi amintesc exact, dar, cu siguranţă, avantajul forţei de muncă este decisiv, şi asta va produce o cucerire directă, sau, cel puţin, o posibilă influenţă politică. Asta, înainte de orice, îi va da noii Republici Islamice Unite o putere ecomonică uriaşă şi posibilitatea de a întrerupe, oricînd doreşte, furnizarea de energie Europei occidentale şi Asiei.

Ei, acum, despre Turkmenistan. Dacă asta nu este o coincidență, așa cum bănuiești, atunci vedem că Iranul vrea și el să se deplaseze spre nord, probabil ca să înghită Azerbaidjanul – spuse el, mișcîndu-și degetele pe hartă – Uzbekistanul, Tadjikistanul, și cel puțin o parte din Kazahstan. Asta îi va tripla populația, va adăuga o bază de resurse importantă Republicii Islamice Unite, iar apoi, după cum este de presupus, se vor anexa Afganistanul și Pakistanul; atunci vom avea o nouă națiune care se va întinde de la Marea Roșie pînă la Hindu Kush-niet, mai exact, de la Marea Roșie pînă în China, și, în cazul ăsta, frontiera noastră de sud va fi mărginită doar de națiuni care ne sînt dușmane.

Spunînd asta, își ridică privirile.

– Asta-i mult mai rău decît m-așteptam, Serghei Nicolaici, spuse el, în concluzie, pe un ton serios. Noi știm, chinezii rîvnesc la ceea ce ne aparține nouă la est. Acest stat nou amenință terenurile noastre petroliere din Transcaucazia; eu nu pot să apăr această graniță. Sfinte Dumnezeule, apărarea contra lui Hitler a fost un joc de copii în comparație cu asta.

Golovko se afla de partea cealaltă a mesei acoperite cu hărți. El îl chemase pe Bondarenko avînd un scop. Vechea conducere a armatei țării sale era formată din deținătorii posturilor dintr-o epocă mai veche, dar aceștia ajunseseră, în sfîrșit, să moară, și Ghenadi Iosifovici făcea parte din noua generație, călită în bătăliile nefericitului război din Afganistan, destul de în vîrstă ca să știe ce însemna lupta – și, în mod paradoxal, asta îl făcea pe el și pe semenii lui superiori celor pe care aveau să-i înlocuiască în curînd – și destul de tînăr ca să-i lipsească bagajul ideologic al generației precedente. El nu era un pesimist, ci un optimist, gata să învețe de la Occident, unde tocmai petrecuse o lună și ceva cu diferite armate N.A.T.O. de la care învățase tot ce putuse, mai ales, după cîte se părea, de la americani. Dar Bondarenko se uita în jos, la hartă, alarmat.

– Cît va dura? întrebă generalul. Cît va dura pînă să se organizeze acest stat nou?

Golovko dădu din umeri:

– Cine-ar putea spune? Trei ani, poate doi, în cel mai rău caz. În cel mai bun caz, cinci.

– Dă-mi cinci ani şi posibilitatea să reconstruiesc puterea militară a ţării noastre şi vom putea să... probabil... nu. Bondarenko scutură din cap. Nu pot să-ţi dau nici o garanţie. Guvernul nu-mi va da banii şi resursele de care am nevoie. Nu e în stare. N-avem bani de cheltuit.

– Ei, şi atunci? Generalul îşi ridică privirea şi se uită drept în ochii preşedintelui R.V.S.

– Atunci aş prefera să fiu ofiţerul de operaţii al părţii opuse. La est, avem de apărat munţii, şi asta-i bine, dar nu avem decît două linii feroviare pentru sprijin logistic, şi asta nu-i bine. În centru, ce se întîmplă dacă înghit tot Kazahstanul? Bătu cu palma pe hartă. Uite cît de aproape de Moscova ajung. Şi ce se poate spune despre alianţe? Poate cu Ucraina? Dar cu Turcia? Dar cu Siria? Întregul Orient Mijlociu va trebui să ajungă la o înţelegere cu acest stat nou... Noi sîntem în pierdere, tovarăşe preşedinte. Putem să ameninţăm cu folosirea armei nucleare..., dar cu ce ne putem alege din asta? China îşi poate permite să piardă cinci sute de milioane de oameni şi să continue să ne întreacă în privinţa populaţiei. Economia ei se întăreşte, în timp ce a noastră continuă să stagneze. China îşi poate permite să cumpere armament din Occident, sau, şi mai bine, să obţină brevetul proiectelor ca să-şi potă fabrica propriile arme. Folosirea armelor nucleare de către noi este riscantă, atît tactic, cît şi strategic, şi mai există şi latura politică pe care te las s-o judeci singur. Din punct de vedere militar, vom fi depăşiţi numeric la toate capitolele importante. Duşmanul va fi superior în privinţa armamentului, a forţei de muncă şi a poziţiei geografice. Posibilitatea lor de a stopa furnizarea de petrol către restul lumii reduce speranţa noastră de a ne asigura sprijin străin – presupunînd că vreo ţară occidentală va avea o astfel de dorinţă. Ceea ce mi-ai demonstrat este distrugerea potenţială a ţării noastre. Faptul că îşi exprimase părerea calm era lucrul cel mai neliniştitor dintre toate. Bondarenko nu era un alarmist. El nu făcea decît să afirme un fapt obiectiv.

– Şi cum putem preveni asta?

– Nu ne putem permite să pierdem republicile din sud, dar, în acelaşi timp, cum să le păstrăm? Să preluăm controlul asupra Turkmenistanului? Să ducem războiul de gherilă care ar rezulta

din asta, cu siguranță? Armata noastră nu e în stare să poarte un astfel de război, nici măcar unul dintre ele, și nu va fi doar unul, nu-i așa? Predecesorul lui Bondarenko fusese destituit din cauza eșecului Armatei Roșii – termenul și amintirea nu se puteau uita ușor – de a lupta efectiv cu cecenii. Ceea ce ar fi trebuit să fie un efort relativ simplu de pacificare dovedise lumii că armata rusă era o simplă umbră a ceea ce fusese cu numai câțiva ani mai înainte.

Uniunea Sovietică operase pe principiul fricii și amîndoi știau asta. Teama de K.G.B. Îi ținuse pe cetățeni la respect și teama de ceea ce Armata Roșie putea și reușea să facă oricărei rebeliuni sistematice împiedicase izbucnirea unor tulburări politice pe scară largă. Dar ce se întîmpla cînd teama se risipea? Eșecul sovietic de a pacifica Afganistanul, în ciuda celor mai brutale măsuri imaginabile, fusese un semnal pentru republicile musulmane că teama lor era deplasată. Acum se isprăvise cu Uniunea Sovietică, și ceea ce rămăsese era o simplă umbră, iar acum această umbră putea fi ștearsă de un soare mai puternic din sud. Golovko putea să vadă asta pe chipul oaspetelui său. Rusiei îi lipsea puterea de care avea nevoie. Cu toată gălăgia la care țara sa putea încă să recurgă ca să sperie Occidentul – Occidentul nu uitase de Pactul de la Varșovia și de spectrul uriașei Armate Roșii, gata să mărșăluiască spre Golful Biscay – alte părți ale lumii știau care era situația. Europa occidentală și America își aminteau încă de pumnul de oțel pe care-l văzuseră, fără să-l simtă pe pielea lor. Cei care-l simțiseră știau din prima clipă cînd slăbea strînsoarea. Mai exact, ei știau ce se înțelegea prin slăbirea strînsorii.

– De ce o să ai nevoie?

– De timp și de bani. De sprijin politic pentru reconstruirea armatei. De ajutor din Occident. Generalul continua să privească harta. Era ca și cum ar fi fost vlăstarul unei familii capitaliste puternice, gîndea el. Patriarhul murise, iar el era moștenitorul unei averi uriașe – ca apoi să descopere că averea pierise, lăsînd în urmă numai datorii. El se întorsese din America optimist, convins că găsise calea, că întrevedea viitorul, că descoperise un mijloc de a-și asigura țara și de a o face așa cum trebuia, o țară cu o armată profesionistă formată din experți cu state vechi de serviciu, uniți prin spiritul de echipă, mîndri apărători și servitori

ai unei naţiuni libere, aşa cum fuseseră cei din Armata Roşie în marşul ei către Berlin. Dar pentru o astfel de construcţie era nevoie de ani de zile. Şi, aşa cum stăteau lucrurile, dacă Golovko şi R.V.S. aveau dreptate, atunci cea mai mare speranţă a lui era ca naţiunea lui să se unească aşa cum făcuse în 1941, să ofere spaţiu în schimbul timpului, ca în 1941, şi să se opună prin luptă, cum se petrecuse în 1942-1944. Generalul îşi spunea că nimeni nu putea să întrevadă viitorul; acesta era un dar care nu fusese hărăzit nici unui om. Şi poate că era mai bine aşa fiindcă trecutul, pe care-l cunoştea toată lumea, se repeta doar rareori. Rusia avusese noroc împotriva fasciştilor, dar omul nu putea să conteze pe noroc.

Omul putea conta pe un adversar şiret şi imprevizibil. Alţii se puteau şi ei uita la o hartă la fel ca şi el, puteau vedea distanţele şi obstacolele, puteau discerne corelaţia forţelor şi puteau să ştie că atuul se afla pe o foaie de hîrtie tipărită, de cealaltă parte a globului. Formula clasică era ca, mai întîi, să-l paralizezi pe cel puternic, apoi să-l zdrobeşti pe cel slab ca, mai tîrziu, să te confrunţi din nou cu cel puternic la momentul potrivit. Bondarenko ştia asta, dar nu putea face nimic. El era cel slab. Avea şi el problemele lui. Naţiunea lui nu putea conta pe prieteni, ci numai pe duşmanii pe care se străduise atît de tare şi atît de mult timp să şi-i facă.

Saleh nu cunoscuse niciodată asemenea chinuri. El asistase la chinuri şi chiar le provocase pe vremea cînd lucrase în serviciile de securitate ale ţării sale, dar nu erau aşa, nu erau atît de groaznice. Era ca şi cum plătea în acest moment pentru toate aceste momente deodată. Trupul lui era chinuit de dureri din cap pînă-n tălpi. Forţa lui era formidabilă, muşchii îi erau puternici, rezistenţa lui personală era evidentă. Dar nu acum. Acum, fiecare gram din ţesuturile lui era dureros, şi, cînd se mişca puţin ca să-şi potolească durerea, tot ce reuşea era s-o mute într-alt loc, la o distanţă foarte mică. Suferinţa era atît de mare, încît înlătura chiar şi frica ce-ar fi trebuit s-o însoţească.

Dar doctorul continua să se teamă. Ian MacGregor purta un echipament complet de chirurg, o mască pe faţă şi mănuşi în

mîini, şi numai concentrarea le împiedica să tremure. Tocmai îi extrăsese sînge cu cea mai mare grijă pe care o dovedise în viaţa lui, mai multă decît avusese vreodată faţă de pacienţii lui bolnavi de SIDA, folosind doi sanitari care-i strîngeau braţul pacientului, în timp ce el lua probele. Doctorul nu mai văzuse niciodata un caz de febră hemoragică. Pentru el asta fusese doar un capitol dintr-un manual sau un articol în Lancet. Ceva interesant, din punct de vedere ştiinţific, şi care te speria de la distanţă, cum sînt cancerul şi bolile africane, dar asta era aici şi acum.

– Saleh? îl strigă doctorul.

– ... Da.

Un cuvînt, un geamăt.

– Cum ai venit aici? Trebuie să ştiu, ca să te pot ajuta.

Nu era o ezitare mentală, nu era vorba de păstrarea unui secret sau de o măsură de securitate. Pacientul făcu o pauză doar ca să tragă aer în piept, să-şi adune energia ca să răspundă la întrebare:

– Din Bagdad. Cu avionul, adăugă el, deşi nu era nevoie.

– Africa? Ai fost în Africa de curînd?

– Niciodată.

Capul i se mişca la stînga şi la dreapta, cu mai puţin de un centimetru; ochii îi rămîneau strîns închişi. Pacientul încerca să fie curajos şi reuşea, în bună măsură.

– Prima oară în Africa.

– Ai avut relaţii sexuale de curînd? Săptămîna trecută sau aşa ceva? preciză MacGregor.

Părea o întrebare atît de crudă! Teoretic, oricine putea să ia o asemenea boală prin contact sexual... Poate cu o prostituată locală? Poate că mai exista un caz asemănător la un alt spital de prin împrejurimi şi se ţinea secret...?

A fost nevoie de un moment pentru ca omul să înţeleagă ce întreba doctorul, apoi urmă o altă scuturare din cap:

– Nu, nu femei, de multă vreme.

MacGregor putea citi pe chipul lui: „Niciodată, eu niciodată n-am să mai..."

– Ai primit sînge în ultima vreme, vreau să spun ţi s-a administrat sînge?

– Nu.

– Ai intrat în contact cu cineva care a călătorit undeva?

– Nu, numai Bagdad, numai Bagdad, sînt gardă de securitate la generalul meu, cu el tot timpul, nimic altceva.

– Mulţumesc. O să-ţi dăm ceva contra durerii. Şi o să-ţi administrăm şi nişte sînge şi o să încercăm să-ţi răcim corpul cu gheaţă. Mă întorc îndată.

Pacientul dădu din cap şi doctorul părăsi încăperea, luînd cu el eprubetele cu sînge pe care le ţinea în mîna înmănuşată. La naiba! mormăi MacGregor.

În timp ce infirmierele şi sanitarii îşi făceau treaba, MacGregor trebui să-şi vadă de munca lui. Împărţi în două una dintre probele de sînge, ambalîndu-le pe amîndouă cu cea mai mare grijă, una pentru Paris, la Institutul Pasteur, iar cealaltă pentru Centrul de Control şi Prevenire a Bolilor de la Atlanta. Vor fi expediate prin avion expres. Restul a fost predat tehnicianului său şef, un sudanez priceput, în timp ce doctorul redactă un fax. Se spunea că era vorba, probabil, de un caz de febră hemoragică şi se menţiona ţara, oraşul şi spitalul..., dar, mai înainte... Ridică receptorul şi întrebă de omul lui de legătură din Ministerul Sănătăţii.

– Aici? întrebă medicul guvernamental. La Khartoum? Eşti sigur? De unde vine pacientul?

– Da, aşa este, răspunse MacGregor. Pacientul spune că a sosit aici din Irak.

– Irak? Cum de a venit boala asta de acolo? Ai testat anticorpii potriviţi? întrebă funcţionarul oficial.

– Testul se face chiar acum, îi spuse scoţianul africanului.

– Cît durează?

– O oră.

– Înainte de a face orice înştiinţare, vreau să vin să văd, hotărî funcţionarul oficial.

Asta însemna „să supraveghez". MacGregor închise ochii şi strînse receptorul şi mai tare. Acest medic prezumptiv, numit de guvern, era fiul unui vechi ministru şi cel mai bun lucru care se putea spune despre colegul lui de profesie era că, atîta timp stătea în biroul său confortabil, nu putea să pună în primejdie viaţa nici unui pacient. MacGregor trebui să facă un efort să-şi stăpînească nervii. Acelaşi lucru se întîmpla în toată Africa. Era ca şi cum

guvernul local dorea să protejeze industria turistică, ceva care, în mod ciudat, îi lipsea Sudanului, dacă-i excludem pe cei cîţiva antropologi care făceau excavaţii în legătură cu omul primitiv în sud, lîngă graniţa cu Etiopia. Dar era la fel peste tot în acest continent luxuriant. Departamentele sănătăţii din guvern negau totul şi, din acest motiv, SIDA era scăpată de sub control în Africa Centrală. Toţi negaseră şi iar negaseră şi vor continua să nege pînă cînd la ce procentaj al mortalităţii populaţiei se va ajunge? Zece? Treizeci? Cincizeci? Dar toată lumea se temea să critice guvernele africane şi pe birocraţii lor. Era atît de uşor să fii numit rasist... aşa că mai bine să nu spui nimic... şi să laşi oamenii să moară.

– Domnule doctor, insistă MacGregor, sînt sigur de diagnosticul meu şi am datoria profesională de a...

– Treaba asta poate aştepta pînă vin eu acolo, a fost răspunsul nepăsător.

„Ăsta era exact stilul african, îşi spuse MacGregor, şi n-avea nici un rost să i te opui." El nu putea ieşi învingător dintr-o astfel de bătălie. Departamentul sănătăţii sudanez i-ar fi putut ridica viza în cîteva minute, şi atunci cine-i va mai trata pacienţii?

– Foarte bine, domnule doctor. Vă rog să veniţi imediat!

– Am unele lucruri de rezolvat şi pe urmă o să vin. Asta însemna o zi întreagă sau chiar mai mult şi amîndoi ştiau asta: Pacientul este izolat?

– S-au luat toate măsurile de precauţie, îl asigură MacGregor.

– Eşti un medic bun, Ian, şi ştiu că pot să contez pe tine că vei avea grijă să nu se întîmple nimic grav. Legătura se întrerupse cu un mic pocnet. Abia apucase să pună receptorul jos, cînd telefonul sună din nou.

– Da?

– Domnule doctor, vă rog veniţi la 24, spuse o voce de infirmieră.

După trei minute el era acolo. Era vorba de Sohaila. Un sanitar scotea afară tava clismei. Se vedeau urme de sînge. „Şi ea venise aici din Irak, îşi spuse MacGregor. Ah, Dumnezeule!"

– Nici unul dintre voi nu are motive de îngrijorare.

Cuvintele acestea erau, întru cîtva, liniştitoare, dar nu atît cît ar fi dorit membrii Consiliului Revoluţionar; *mollah*-ii iranieni

spuneau, probabil, adevărul, dar coloneii și generalii din jurul mesei luptaseră împotriva Iranului în calitate de căpitani și maiori și nimeni nu-și uită vreodată dușmanii de pe cîmpul de luptă.

– Avem nevoie de voi să preluați controlul asupra armatei țării voastre, continuă reprezentantul mai în vîrstă. Ca urmare a colaborării voastre, vă veți păstra posturile. Tot ce vă cerem este să jurați credință față de noul vostru guvern în numele Domnului.

Se mai puteau spune și alte lucruri. Vor fi urmăriți îndeaproape. Ofițerii știau cu toții asta. Dacă făceau un singur pas greșit, aveau să fie împușcați. Dar nu aveau nici o posibilitate de opțiune, în afară doar de a fi scoși afară și împușcați în după-amiaza aceea. Execuția sumară nu era chiar necunoscută în Iran, și nici în Irak; era un mod eficient de a-i trata pe disidenți, reali sau imaginari, în ambele țări. Felul de a întîmpina asta era foarte diferit într-o parte și în cealaltă. De partea armelor, apărea ca un fel rapid, eficient și definitiv de a pune lucrurile la punct în avantajul personal. De cealaltă parte, era o nedreptate la fel de mare ca prăbușirea unui elicopter – aveai exact timpul necesar pentru ca mintea ta să strige: „Nu!", pînă cînd pămîntul care se apropia în goană ștergea totul, o dată cu mirarea și atrocitatea faptului. Numai că, în acest caz, exista un fel de posibilitate de alegere: moartea sigură acum sau posibilitatea morții mai tîrziu. Ofițerii mai în vîrstă, supraviețuitori ai armatei irakiene schimbau priviri furișe. Ei nu aveau sub control armata țării lor. Militarii, soldații erau de partea poporului sau a ofițerilor companiei lor. Cei dintîi erau încîntați să poată mînca mai mult, pentru prima oară în aproape zece ani. Ceilalți erau mulțumiți și ei să vadă că a sosit o nouă zi pentru țara lor. Ruptura de vechiul regim era totală. Acum nu mai era decît o amintire tristă și nu mai exista cale de întoarcere. Bărbații din această încăpere puteau restabili controlul doar prin bunele oficii ale foștilor dușmani care stăteau la capătul mesei, arborînd acel zîmbet liniștit care însoțea victoria, care însemna că aveau în mîinile lor darul vieții, așa cum ai mărunțișul din buzunar, obținut ușor și cheltuit tot atît de ușor. De fapt, ei nu ofereau nici o alternativă.

Conducătorul titular al consiliului dădu din cap în semn de supunere, urmat, după cîteva secunde, de toți ceilalți, și, cu acest gest, identitatea țării lor se pierdu în istorie.

Din acel moment, nu mai rămînea decît să dai cîteva telefoane.

Singura surpriză era faptul că aceasta nu se petrecea la televiziune. De data asta, posturile de ascultare de la STORM TRACK și PALM BOWL au fost depășite de analiștii din altă parte. Camerele de luat vederi se aflau la locul lor, așa cum avea să se vadă mai tîrziu, dar, mai întîi, o afacere era în curs, și asta era înregistrat prin satelit.

Primii iranieni de dincolo de graniță se aflau în unități motorizate, care goneau pe șosele, fără să se audă nimic la radio, dar asta se petrecea ziua și pe cer treceau doi sateliți KH-11 care-și încrucișau semnalele către avioanele de comunicare, și, de acolo, spre punctele de recepție. Cele mai apropiate de Washington se aflau la Fort Belvoir.

– Da, spuse Ryan, ridicînd receptorul la ureche.

– Aici, Ben Goodley, domnule președinte. Acțiunea este în curs. Trupe iraniene traversează frontiera, fără să întîmpine nici o opoziție, după cîte vedem noi.

– Vreun anunț?

– Pînă acum, nici unul. Se pare că, mai întîi, vor să ia situația sub control.

Jack se uită la ceasul de pe noptieră.

– Bine, o să ne ocupăm de asta la informarea de dimineață.

N-avea nici un rost să-și strice somnul. Avea oameni care vor lucra noaptea pentru el, își spuse Ryan. Și el făcuse treaba asta de multe ori.

– Da, domnule.

Ryan puse jos receptorul și reuși să adoarmă din nou. Asta era una dintre deprinderile prezidențiale pe care se obișnuia să și le însușească. Poate, gîndea el, în timp ce se cufunda din nou în somn, poate că o să învăț să joc golf în timpul unei crize... asta n-ar fi...

După cum era de aşteptat, omul era unul dintre pederaşti. El se ocupase de unul dintre infractori – acesta era un ucigaş – şi-şi făcuse treaba bine, judecînd după benzile video, şi asta accelerase procesul. Moudi avusese grijă să spună corpului medical să-i supravegheze pe noii infractori îndeaproape. Aceştia îşi luaseră măsurile de precauţie obişnuite, îşi puseseră mănuşi, se spălaseră cu atenţie, păstraseră încăperea curată, ştergînd toate scurgerile. Această ultimă sarcină devenise din ce în ce mai grea, o dată cu avansarea procesului de îmbolnăvire din primul grup de subiecţi expuşi. Gemetele lor colective pătrundeau prin pick-up-ul sonor cu destulă claritate pentru ca el să-şi poată da seama prin ce treceau, mai ales din cauza lipsei de calmante, o încălcare a regulilor musulmane de îndurare pe care Moudi le nesocotise. Cel de al doilea grup de subiecţi făcea ceea ce i se ceruse, dar nu li se dăduseră măşti, şi asta avea o explicaţie.

Pederastul era un om tînăr, probabil de vreo douăzeci de ani şi ceva şi fusese surprinzător de atent la munca lui. Poate din înţelegere pentru suferinţa criminalului, sau doar ca să pară demn de îndurare el însuşi, nu avea importanţă. Moudi luă o imagine transfocată. Epiderma omului era roşie şi uscată, mişcările lui erau lente şi chinuite. Medicul ridică receptorul telefonului. Un minut mai tîrziu, unul dintre sanitarii militari apăru în imagine. El schimbă repede cîteva cuvinte cu pederastul, apoi îi vîrî un termometru în ureche, după care părăsi încăperea şi ridică receptorul unui telefon de pe coridor.

– Subiectul Opt are o temperatură de treizeci şi nouă cu două linii şi se plînge de oboseală şi dureri în extremităţi. Are ochii roşii şi umflaţi, raportă, brusc, sanitarul. Era de aşteptat ca personalul medical să nu simtă acelaşi grad de empatie pentru nici unul dintre subiecţii testaţi cum se întîmplase faţă de sora Jean Baptiste. Deşi aceasta fusese o necredincioasă, măcar fusese o femeie virtuoasă. Acest lucru nu se putea spune, bineînţeles, despre oamenii din încăpere, şi lucrurile deveneau, astfel, mai simple pentru toată lumea.

– Mulţumesc.

Deci, era adevărat, îşi spuse Moudi. Specia Mayinga se putea, într-adevăr, transmite prin aer. Acum, rămînea doar de

văzut dacă se transmitea în întregime, dacă această nouă victimă va muri din pricina asta. Cînd jumătate din noul grup va arăta simptomele ştiute, oamenii vor fi mutaţi dincolo de hol, într-o cameră de tratamente specială, iar primul grup – care era în totalitate afectat în mod fatal de Ebola – va fi lichidat pe cale medicală.

Moudi ştia că directorul va fi mulţumit. Cea din urmă fază a experimentului fusese la fel de reuşită ca şi cele precedente. Acum era din ce în ce mai sigur că aveau în mînă o armă pe care nimeni nu o folosise pînă atunci. „Nu-i minunat?" îşi spuse medicul.

Zborul de întoarcere era întotdeauna mai uşor într-o misiune. Steaua de cinema trecu prin detectorul de metale, se opri, bagheta magică a fost plimbată pe corpul lui, cu momentul penibil obişnuit pricinuit de stiloul său de aur Cross, după care porni spre sala de aşteptare de la clasa întîia, fără măcar să-i caute cu privirea pe poliţiştii care, dac-ar fi fost acolo, l-ar fi oprit imediat, pe loc. Dar ei nu erau acolo, şi nu-l opriră. Valiza lui de mînă avea în ea o clemă legată în piele, dar el nu o scoase încă. Zborul a fost anunţat la momentul potrivit, şi el porni spre avionul cu reacţie, găsindu-şi repede locul în partea din faţă a aparatului 747. Avionul avea pasageri doar pe jumătate din locuri şi situaţia devenea, astfel, foarte avantajoasă. Abia apucă aparatul să se ridice de la sol, că el îşi şi scoase carnetul şi începu să-şi noteze toate lucrurile pe care nu dorise încă să le încredinţeze hîrtiei. Ca de obicei, memoria lui fotografică i-a fost de ajutor şi el a lucrat trei ore bune pînă cînd, deasupra mijlocului Atlanticului, a cedat ispitei somnului. Presupunea, pe bună dreptate, că va avea nevoie de odihnă.

29

ÎN PLINĂ FORŢĂ

S-ar putea să fie ultimul glonţ pe care-l trage, îşi zise Kealty, folosind în minte o metaforă asociată cu armamentul. Absurditatea remarcei rămase neînregistrată. Avea lucruri mai importante de făcut. În seara din ajun îi convocase pe cunoscuţii săi din presă, pe cei de încredere. Alţii se distanţaseră din cauza neîncrederii lor, dar, în privinţa majorităţii lor, nu era chiar atît de greu să le atragi atenţia, iar întîlnirea lui de două ore de la miezul nopţii fusese anunţată prin cuvinte şi expresii-cheie care era de aşteptat să le trezească instinctul profesional. După asta, tot ce-i rămînea de făcut era să stabilească regulile. Totul era chestiune de principiu, nu o imputare, nu ceva ce poate fi citat. Reporterii au fost, bineînţeles, de acord.

– Este destul de alarmant. F.B.I.-ul a luat în primire întregul etaj superior al Departamentului de Stat şi i-a supus pe toţi testelor cu detectorul de minciuni, le spuse el.

Era ceva despre care ei auziseră, dar care nu fusese confirmat încă. Aceasta va avea valoare de confirmare.

– Dar, ceea ce este şi mai alarmant, uitaţi-vă la politica ce se practică acum! Apărarea se organizează sub conducerea individului àstuia, Bretano, un individ care s-a format în mediul industriei de apărare. Tipul spune că vrea să termine cu toate garanţiile din sistemul de intermediere, vrea să reducă neglijenţele Congresului. Cît despre George Winston, el ce vrea să

facă? Să distrugă sistemul de impozitare, să-l dea înapoi, să pună punct cîștigurilor de capital... și de ce? Ca să arunce întreaga povară a impozitelor țării pe clasa muncitoare și pe cea mijlocie și să dea frîu liber mahărilor – asta vrea el.

– Niciodată n-am văzut în Ryan un profesionist, un om capabil să ocupe postul de președinte, dar, trebuie să vă spun, nu m-am așteptat la asta. Este un reacționar, un om cu totul conservator... Nu știu cum l-ați numi voi.

– Sînteți sigur de ceea ce se întîmplă în Senat? întrebă reprezentantul ziarului *New York Times*.

Kealty aprobă din cap:

– Sigur, sută la sută. Vrei să spui că voi n-ați... Ei, haide, doar vă faceți meseria, nu? făcu el, plictisit. Cînd criza din Orientul Mijlociu e în toi, pune F.B.I.-ul să-i hărțuiască pe oamenii cei mai vechi pe care-i avem, încercînd să-i acuze că au furat o scrisoare care n-a fost niciodată acolo unde se crede.

– Iar acum, interveni, fără să-și respecte rîndul, șeful Statului-Major al lui Kealty, *Washington Post* e gata să scrie cuvinte prin care să-l canonizeze pe Ryan.

– Stați puțin, interveni omul de la *Washington Post*, îndreptîndu-și spinarea, ăsta a fost Bob Holtzman, nu eu. Eu le-am spus șefilor că nu era o idee bună.

– Cine-a lăsat să transpire lucrurile?

– Habar n-am! Bob nu lasă niciodată să se afle ce nu trebuie. Știți asta...

– Deci, ce face Ryan la C.I.A.? Vrea să tripleze Directoratul Operațiunilor... format din spioni. Asta-i trebuie acum țării, nu? Ce face Ryan? întrebă Kealty retoric. Întărește apărarea. Scrie o nouă versiune a codului impozitelor în interesul bogaților. Și împinge C.I.A.-ul în trecut, de parcă am fi pe vremea Războiului Rece. Ne întoarcem la anii '50... De ce? De ce face el toate astea? Ce-i în capul lui? Sînt, oare, eu singurul om din orașul ăsta care-și pune astfel de întrebări? Cînd aveți de gînd să vă faceți meseria? încearcă să intimideze Congresul și reușește, iar presa ce face? Cine protejează poporul?

– Ce vrei să spui, Ed? întrebă reprezentantul ziarului *Times*.

Gestul de frustrare a fost făcut cu o pricepere desăvîrșită.

– Aici mă aflu în propriul mormînt politic. N-am nimic de cîştigat din asta, dar nu pot să stau aşa şi sa nu fac nimic. Chiar dacă Ryan are toată puterea guvernului în spatele lui, nu pot, pur şi simplu, să-l las pe el şi pe amicii lui să încerce să concentreze întreaga putere a guvernului nostru în mîinile cîtorva oameni, să-i facă mai dibaci în a ne spiona, să împovăreze sistemul impozitelor în aşa fel încît să-i îmbogăţească şi mai mult pe oamenii care nu şi-au plătit niciodată cinstit partea lor, să răsplătească industria apărării... Ce mai urmează, distrugerea legilor privind drepturile civile? îşi trimite nevasta la serviciu cu elicopterul în fiecare zi şi voi nici măcar n-aţi observat că aşa ceva nu s-a mai pomenit niciodată. Asta este o preşedinţie cu pretenţii imperiale, la care Lyndon Johson nici n-a visat, iar Congresul nu intervine în nici un fel. Ştiţi cu cine avem de-a face aici şi acum? îi chestionă Kealty şi lăsă un moment de pauză. Cu Regele Jack I. Cineva ar trebui să se preocupe de asta. Cum se face că n-o faceţi voi?

– Ce ştiţi despre articolul lui Holtzman? vru să afle reprezentantul lui *Boston Globe*.

– Ryan are un trecut aventuros în C.I.A. A omorît nişte oameni.

– James Bond cel grozav, spuse, la ţanc, şeful Statului-Major al lui Kealty.

Reporterul de la *Post* se simţi atunci obligat să apere onoarea publicaţiei sale.

– Holtzman nu spune asta. Dacă vă referiţi la momentul cînd teroriştii au venit la...

– Nu, nu de asta e vorba. Holtzman va scrie despre treaba cu Moscova. Nu Ryan a organizat asta, ci judecătorul Arthur Moore, cînd lucra la D.C.I. Ryan a fost omul din prima linie. În orice caz, e destul de regretabil. A fost un amestec în treburile interne ale vechii Uniuni Sovietice şi nu i-a dat nimănui prin cap că poate asta n-a fost o idee prea grozavă... Vreau să zic, ce naiba, să-ţi bagi nasul în afacerile guvernului unei ţări cu zece mii de focoase nucleare îndreptate împotriva noastră... Ştiţi, asta se poate numi un act de provocare la război, nu? Şi de ce? Ca să-l scape pe un mare bandit al lor de pedeapsă, pentru ca noi să

putem descoperi un grup de spioni în C.I.A. Pot să pariez că el nu i-a spus asta lui Holtzman.

– Eu n-am auzit asta, recunoscu reporterul de la *Post*. Eu am auzit, doar, cîteva lucruri.

Aproape că merita să zîmbeşti. Sursele lui Kealty de la ziar erau mai bune decît cele ale vechiului reporter politic.

– Spui că Ryan a ucis oameni, ca James Bond. Argumentează-ţi declaraţia, spuse el pe un ton egal.

– Acum patru ani. Îţi aminteşti că bombele căzute în Columbia au ucis nişte membri în cartel? întrebă Kealty, aşteptînd un semn de aprobare. Asta a fost o operaţie a C.I.A. Ryan s-a dus în Columbia... Şi ăsta a fost un alt act de provocare la război, oameni buni. Astea-s doar două, adică acelea pe care le ştiu eu.

Pe Kealty îl amuza faptul că Ryan contribuia cu atîta pricepere la propria distrugere. Operaţiunea PLANUL ALBASTRU din cadrul C.I.A.-ului făcea deja valuri în Directoratul Informaţiilor în care mulţi dintre angajaţii mai în vîrstă aveau în perspectivă fie o pensionare prematură, fie reducerea imperiului lor birocratic şi multora dintre ei le plăcea să tragă sfori. Era uşor pentru ei să creadă că erau indispensabili pentru securitatea ţării lor şi, considerînd asta, trebuia să facă ceva, nu? Mai mult decît atît, Ryan călcase multă lume pe bătături la Langley şi venise vremea să plătească, cu atît mai mult cu cît acum era o ţintă mai importantă decît fusese vreodată, iar sursele i se adresau, în definitiv, fostului vicepreşedinte al Statelor Unite – poate chiar adevăratului preşedinte, se putea spune – şi nu presei, lucru de importanţă politică vitală.

– Cît de sigur sînteţi de asta? întrebă reprezentantul ziarului *Globe*.

– Posed unele date. Vă aduceţi aminte cînd a murit amiralul James Greer? El a fost mentorul lui Ryan. Probabil că a organizat operaţia de pe patul de moarte. Ryan nu a fost prezent la înmormîntare. Se afla în Columbia atunci. Ăsta este un fapt şi-l puteţi verifica, insistă Kealty. Poate că de asta s-a sinucis James Cutter...

– Eu credeam că a fost un accident, spuse reporterul de la *Times*. Plecase de acasă ca dă facă jogging şi...

– Şi s-a nimerit să păşească în faţa unui autobuz de tranzit? Să fie clar, eu nu spun că cineva l-a ucis pe Cutter. Eu spun că era implicat în operaţiunea ilegală pe care o conducea Ryan şi nu se simţea în stare să înfrunte furtuna. Asta i-a dat lui Jack Ryan şansa de a-şi acoperi urmele. Ştiţi, spuse Kealty în concluzie, eu l-am subestimat pe individul ăsta, pe Ryan. Manipulant mai abil decît el n-a cunoscut oraşul ăsta de la Allen Dulles, poate de la Bill Donovan... Dar vremurile alea au trecut. Nu avem nevoie de un C.I.A. cu un număr de spioni de trei ori mai mare. N-avem nevoie să aruncăm mai mulţi dolari pentru apărare. N-avem nevoie să redactăm un nou cod al impozitelor, ca să-i protejăm pe milionarii cu care s-a înhăitat Ryan. Sigur că nu avem nevoie de un preşedinte care să considere că perioada anilor '50 a fost grozavă. El provoacă ţării noastre daune pe care noi nu le putem îngădui. Nu ştiu ce să spun, zise el, cu un alt gest de frustare, poate că trebuie să mă ocup de treaba asta singur. Ştiu că risc să-mi distrug reputaţia pe vecie dacă adopt poziţia asta... dar, la naiba, cîndva am depus un jurămînt faţă de Constituţia acestei ţări... Atunci, prima oară, continuă el pe un ton meditativ, cînd am obţinut un loc în Parlament... apoi în Senat. Şi, mai tîrziu, cînd Roger m-a rugat să fiu vicepreşedintele lui. Ştiţi, astfel de lucruri nu se uită... şi... poate că nu sînt omul cel mai potrivit ca să facă asta, nu? Da, am făcut o groază de nebunii, mi-am înşelat nevasta, m-am lăsat în patima băuturii atîţia ani! Poate că poporul american merită un om mai bun decît mine care să se ridice şi să facă ce se cuvine... Dar eu sînt aici şi nu pot... nu pot să-mi calc cuvîntul faţă de cei care m-au trimis în acest oraş, oricît m-ar costa lucrul ăsta. Ryan nu este preşedintele Statelor Unite. Şi el ştie asta. Care ar fi, altfel, motivul pentru care încearcă să facă atît de multe lucruri într-un timp atît de scurt? De ce încearcă să-i terorizeze pe oamenii mai vechi din Departamentul de Stat ca să-i facă să mintă? De ce se joacă cu legile privind avortul? De ce se joacă cu impozitele prin plutocratul ăla, Winston? încearcă să impună situaţia asta. O să continue să terorizeze Congresul pînă cînd îmbuibaţii o să vrea să-l aleagă rege sau mai ştiu eu ce. Problema este cine reprezintă poporul în momentul ăsta...

– Eu n-am impresia asta despre el, Ed, răspunse reporterul de la *Globe*, după cîteva secunde. Politica lui se plasează destul de mult spre dreapta, dar e clar că este un om sincer.

– Care-i prima regulă a politicii? întrebă, rîzînd, reprezentantul ziarului *Times*. Apoi continuă: Ascultați-mă pe mine, dacă poveștile astea despre Rusia și Columbia sînt adevărate, oho-ho! Este ca-n anii '50, cînd ne amestecam în treburile altor guverne. Nu e momentul să facem așa ceva, în nici un caz la nivelul ăla!

– Niciodată n-ați avut parte de lucruri de-astea de la noi și nu puteți să dezvăluiți sursa de la Langley. Șeful Statului-Major le arătă casetele. Dar există destule date verificabile aici în sprijinul a tot ce v-am spus noi.

– O să avem nevoie de cîteva zile, spuse reporterul de la *San Francisco Examiner*, punînd mîna pe casetă și uitîndu-se la colegii lui.

În acel moment, începu cursa. Fiecare reporter din încăpere ar fi vrut să fie el primul care să dea știrea la iveală. Procesul avea să înceapă cu audierea benzilor în mașinile lor, în drum spre casă, iar cel care stătea cel mai aproape era și cel mai avantajat.

– Domnilor, tot ce vă pot spune este că asta-i o știre importantă și trebuie s-o tratați cu tot profesionalismul de care sînteți în stare. Eu n-o fac pentru mine, spuse Kealty. Aș vrea să pot găsi pe cineva să facă asta, cineva cu un trecut mai bun... Dar nu reușesc. Nu fac asta pentru mine... O fac pentru țară și asta înseamnă că voi trebuie să jucați cît mai corect posibil.

– Așa vom face, Ed, îi făgădui reporterul de la *Times*.

Se uită la ceas. Era aproape 3.00 dimineața. O să muncească toată ziua ca să fie gata la limita de timp, la ora 22.00. Pînă atunci, va trebui să verifice, să reverifice și să discute cu redactorul-șef adjunct ca să se asigure că i se va rezerva partea de sus a primei pagini. Ziarele de pe Coasta de Vest erau avantajate – trei ore în plus, datorită fusului orar – dar el știa cum să lovească unde trebuie. Ceștile de cafea au fost puse pe masă și ziariștii se ridicară, vîrîndu-și reportofoanele personale în buzunarele de la jachete, fiecare ținîndu-și caseta în mîna stîngă, în timp ce dreapta bîjbîia după cheile mașinii.

– Spune-mi ceva, Ben, ordonă Jack cu vreo patru ore mai tîrziu.

– Încă nu se dă la televiziunea locală, dar am primit materiale transmise pentru programele care urmează.

Goodley făcu o pauză, în timp ce Ryan îşi luă locul în spatele biroului.

– Calitatea e prea proastă ca să-ţi pot arăta ceva, dar avem acum direcţiile de emisie. În orice caz, şi-au petrecut toată ziua consolidîndu-şi puterea. Mîine vor face declaraţii publice. Probabil că se vorbeşte deja despre asta, iar materialul oficial va fi pentru restul lumii.

– Isteaţă treabă! remarcă preşedintele.

– De acord, răspunse Goodley, dînd din cap. Un nou atu. Premierul Turkmenistanului a înghiţit găluşca, se pare că a fost vorba de un accident auto. Golovko m-a sunat chiar după cinci, cred ca să ne anunţe. Nu s-ar putea spune că zburdă de veselie în momentul ăsta. El crede că Irakul şi Turkmenistanul fac parte din acelaşi joc...

– Avem ceva în sprijinul acestei teorii? întrebă Ryan, legîndu-şi cravata; era o întrebare prostească.

– Glumeşti, şefule? N-avem absolut nimic, nici măcar zvonuri pe care să ne bazăm, în cazul ăsta.

Pentru o clipă, Jack rămase cu ochii la tăblia biroului său. Ştii, se spun atîtea despre puterea C.I.A.-ului şi...

– Ai uitat că şi eu lucrez aici? Slavă Domnului că există C.N.N.-ul! Da, ştiu. Avem ştiti bune: ruşii ne spun cel puţin cîte ceva din ceea ce ştiu ei.

– Sînt îngroziţi, remarcă preşedintele.

– Foarte, încuviinţă reprezentantul informaţiilor naţionale.

– Bine, Iranul preia puterea în Irak. Un conducător din Turkmenistan este mort. Ce se poate concluziona? întrebă Jack.

– De data asta, n-am să-l contrazic pe Golovko. Cu siguranţă că el are agenţi la faţa locului şi se pare că se află în aceeaşi situaţie în care sîntem şi noi. Poate să urmărească lucrurile şi să se frămînte, dar nu are nici un fel de posibilităţi de intervenţie. Poate că e vorba de o coincidenţă, dar spionii nu prea cred în astfel de lucruri. Absolut sigur Serghei nu crede. El e de părere că

e vorba de unul și același lucru. Eu cred că asta-i o posibilitate clară ca lucrurile să stea așa. O să discut și cu Vasco despre asta.

„El spune că lucrurile încep să capete o turnură alarmantă. Astăzi o să avem știri și de la saudiți. Iar Israelul n-o să rămînă în urmă", își zise Ryan.

– Dar China? întrebă, apoi, președintele.

Poate că în cealaltă parte a lumii lucrurile stăteau ceva mai bine. Dar nu era așa.

– Face exerciții majore. Operațiuni pe apă, de suprafață și de adîncime, nimic în aer, deocamdată, dar sateliții arată că se organizează baze de luptă...

– Stai o clipă...

– Da, domnule președinte. Dacă este un exercițiu planificat, de ce nu sînt gata să-l înceapă? O să vorbesc cu cei de la Pentagon despre asta la 8.30. Ambasadorul a avut o mică discuție cu un tip, ministru de Externe. Informațiile ne indică faptul că nu-i mare lucru, ministrul nici nu știa despre asta... Exerciții de rutină...

– Aiureli.

– Poate. Taiwanul continuă să nu dea importanță faptului, dar va trimite cîteva vase acolo astăzi, adică la noapte. Avem indicii care privesc zona asta. Taiwanezii acționează conform regulilor, cooperează perfect cu observatorii noștri din posturile de urmărire. În curînd ne vom întreba ce vom face: intervine varianta „A" sau „B"? Trebuie să ne gîndim la asta. Pentagonul spune că Republica Populară Chineză nu are posibilități să lanseze o invazie la fel ca aceea din '96. Forța aeriană R.O.C. este mai puternică acum decît în trecut. Deci nu cred că lucrurile vor duce la un rezultat. Poate că este, într-adevăr, un simplu exercițiu. Poate că vor să vadă care este reacția noastră, adică a dumneavoastră.

– Adler ce zice?

– El spune că nu trebuie să dăm nici o atenție. Cred că are dreptate. Taiwanul nu joacă tare. Cred că și noi facem același lucru. Noi facem manevre cu vapoare, mai ales cu submarine, dar nu le scoatem la vedere. CINCPAC pare să se ocupe bine de asta. Îl lăsăm să-și facă treaba pentru moment?

Ryan încuviință din cap, adăugînd:

– Cu aprobarea ministrului Apărării, da. În Europa ce se întîmplă?

– Liniște și pace, la fel în emisfera noastră și în Africa. Știți, dacă chinezii nu sînt, ca de obicei, decît niște indivizi care vor să ne facă viața grea, atunci singura problemă reală este Golful Persic și adevărul este că am fost acolo și am făcut ce trebuie, domnule. Le-am spus saudiților că n-avem de gînd să-i lăsăm baltă. Vorbele astea o să se afle și de cealaltă parte, nu după mult timp, iar respectivii vor sta să se gîndească înainte de a-și face planuri să meargă mai departe. Mie nu-mi place ideea de Uniune a Republicilor Islamice, dar cred că putem să ne descurcăm și în privința asta. Iranul este fundamental instabil; poporul țării dorește mai multă libertate și, cînd o să-i prindă gustul, acea țară se va schimba. Putem să le ținem și lor piept.

Ryan zîmbi și-și turnă o ceașcă de cafea fără cofeină.

– Văd că devii destul de încrezător, domnule Goodley.

– Mă plătești ca să gîndesc. Deci, sînt dator să-ți spun ce se petrece în lume, șefule.

– În regulă, vezi-ți înainte de treabă și informează-mă și pe mine! Trebuie să găsesc un mijloc astăzi pentru reorganizarea Curții Supreme.

Ryan începu să soarbă din cafea, așteptînd să intre Arnie. Treaba asta nu era chiar atît de grea, nu? Cu condiția să ai o echipă bună care să lucreze pentru tine.

– Este o chestiune de seducție, spuse Clark, adresîndu-se chipurilor noi, strălucitoare din sală, observînd zîmbetul lui Ding care-i risipi avîntul.

Filmul de instruire pe care tocmai îl urmăriseră prezentase șase cazuri importante. Existau doar cinci copii ale filmului și acesta se derula tocmai în acest moment ca să fie trimisă înapoi, la depozit. De două din aceste cazuri se ocupase chiar el. Unul dintre agenți fusese executat în subsolurile din Piața Dzerjinski nr. 2, după ce fusese turnat de un om din K.G.B. infiltrat la Langley. Celălalt avea o mică fermă în zona împădurită cu mesteceni din nordul New Hampshire-ului, și poate că mai dorea încă să se întoarcă acasă... Dar Rusia era la fel ca înainte și felul îngust în

care priveau înalta trădare nu era doar o invenție a fostului regim. Asemenea oameni rămîneau, pe vecie, niște orfani... Clark întoarse pagina și continuă urmărindu-și însemnările.

– Trebuie să căutați oameni cu probleme. Veți arăta înțelegere pentru acele probleme. Oamenii cu care veți lucra nu sînt perfecți. Toți se vor plînge de ceva. Unii dintre ei vor veni la voi. Nu-i nevoie să-i iubiți, dar trebuie să vă purtați cinstit cu ei. Ce vreau să spun prin „seducție"? Fiecare persoană din această încăpere a făcut uz de ea, nu? Trebuie să asculți mai mult decît să vorbești. Trebuie să dai din cap. Să fii de acord. Sigur că sînteți mai deștepți decît șeful vostru... îl știu și eu, avem și noi neispraviți din ăștia în guvernul nostru. Am avut și eu un asemenea șef cîndva. E greu să fii om cinstit în acest gen de guvern, nu-i așa? Fără îndoială, onoarea este, într-adevăr, importantă. Cînd ei spus așa ceva poți fi sigur că vor bani. Perfect! le spuse Clark. Ei nu se așteaptă niciodată să primească atît cît cer. Bugetul poate să plătească tot ce vor ei... dar, ceea ce este important, e să-i prindem în laț. De îndată ce-și pierd virginitatea, nu și-o mai pot recăpăta, oameni buni. Agenții voștri, oamenii pe care-i recrutați, vor deveni dependenți de ceea ce fac. E distractiv să fii spion. Chiar și oamenii cei mai puri din punct de vedere ideologic pe care-i recrutați, vor izbucni în rîs din cînd în cînd fiindcă știu lucruri pe care nimeni altcineva nu le știe. Fiecare are un cusur. Cei mai idealiști sînt, adeseori, cei mai proști. Ei au un sentiment de culpă. Sînt bețivi. Unii pot chiar să se ducă pe la preot... Așa ceva mi s-a întîmplat și mie. Unii încalcă legile pentru prima oară și-și închipuie că ele nu mai contează. Sînt oameni care se dau la orice fată pe care-o întîlnesc în calea lor și riscă orice. Manipularea agenților este o artă. Pentru ei ești mamă, tată, preot și profesor. Trebuie să-i potolești. Trebuie să le spui să aibă grijă de familiile lor și să se păzească singuri... Asta se aplică mai ales recruților din punct de vedere ideologic „buni". Sînt dependenți de tot felul de lucruri și unul dintre ele este că se implică prea mult. Mulți dintre acești agenți sînt înclinați spre autodistrugere. Se pot transforma în cruciați. Puțini dintre cruciați, continuă Clark, au murit de bătrînețe. Agentul care vrea bani este, adesea, cel mai de încredere. El nu riscă prea mult. Vrea, eventual, să lucreze în afară, să ducă o viață bună la Hollywood, să facă

dragoste cu o starletă sau așa ceva. Un aspect bun privind agenții care lucrează pentru bani: ei vor să apuce să trăiască pentru a-i putea cheltui. Pe de altă parte, cînd vrei ca treaba să se facă repede, cînd ai nevoie de cineva care să-și asume un risc, poți să te folosești de tipul care vrea bani, dar trebuie să și fii pregătit să te descotorosești de el a doua zi! Mai devreme sau mai tîrziu, el o să considere că a făcut destul și va cere să fie eliberat.

Ce să vă mai spun? Nu există reguli stricte și neclintite în afacerea asta. Trebuie să vă puneți mintea la contribuție. Trebuie să-i evaluați corect, să știți cum sînt ei, cum se poartă, cum gîndesc. Trebuie să aveți o sinceră înțelegere față de agenții voștri, fie că vă plac sau nu. Majoritatea nu vă vor fi pe plac, le făgădui el. Ați văzut filmul. Fiecare cuvînt era adevărat. Trei dintre aceste cazuri s-au sfîrșit cu moartea unui agent. Unul s-a sfîrșit cu moartea unui ofițer. Nu uitați asta. În regulă, acum facem pauză. Domnul Revell se va ocupa de voi la ora următoare.

Clark își adună însemnările și se îndreptă spre fundul încăperii, lăsîndu-i pe studenți să rumege noile cunoștințe în liniște.

– Hei, domnule C., asta înseamnă că seducția e o treabă bună? îl întrebă Ding.

– Numai cînd ești plătit pentru asta, Domingo...

Întregul Grup Doi era bolnav acum. Era ca și cum s-ar fi desfășurat totul după cronometru. Într-un interval de zece ore, începuseră toți să se vaite de febră și de dureri... Simptomele gripei... După cum observă Moudi, unii știau sau, mai sigur, bănuiau ce se întîmplase cu ei. Unii dintre ei continuau să-i ajute pe bolnavii care le fuseseră dați în grijă. Alții îi strigau pe sanitari ca să se plîngă sau, pur și simplu, stăteau pe podeaua camerei de tratamente și nu făceau altceva decît să se lase copleșiți de propria suferință, temîndu-se că vor deveni și ei precum cei pe care-i vedeau în fața lor. Și de data asta, condițiile trecutului lor de încarcerare și alimentație proastă acționau împotriva lor. Cei înfometați și slăbiți sînt mai ușor de stăpînit decît cei sănătoși și bine hrăniți.

Situația grupului originar se înrăutățea în ritmul prevăzut. Durerile se întețeau atît de mult, încît frămîntarea lor se potolea,

fiindcă era mai chinuitor să te mişti decît să stai pe loc. Unul părea foarte aproape de moarte şi Moudi se întrebă daca nu cumva, ca în cazul lui Benedick Mkusa, inima victimei era neobişnuit de vulnerabilă la soiul Ebola Mayinga – poate că această varietate a virusului avea o predilecţie necunoscută pentru ţesuturile cordului. Era un lucru interesant de ştiut din punct de vedere teoretic, dar el mersese mult mai departe decît analiza teoretică a bolii.

– Nu cîştigăm nimic dacă vom continua faza asta, Moudi, remarcă directorul, în timp ce stătea lîngă colegul său mai tînăr şi se uita la monitoare. Pasul următor.

– Cum doreşti.

Doctorul Moudi ridică receptorul telefonului şi vorbi un minut, două.

Le trebuiră cincisprezece minute ca să pună lucrurile în mişcare, apoi sanitarii apărură în imagine, scoţîndu-i pe cei nouă membri ai celui de al doilea grup din încăpere şi, apoi, pe coridor, spre o altă cameră mare de tratament unde, pe un set diferit de monitoare, medicii văzură că fiecăruia i se dădu un pat şi i se administrară medicamente care, în doar cîteva minute, îi adormiră pe toţi. După aceea, sanitarii se întoarseră la primul grup. Jumătate dintre oameni adormiseră, oricum, şi toţi ceilalţi erau amorţiţi, incapabili să reziste. Mai întîi, au fost ucişi cei treji cu injecţii cu Dilaudid, un narcotic sintetic puternic, care acţiona indiferent de vena în care ar fi fost introdus. Execuţiile durară doar cîteva minute şi, pînă la urmă, au fost un gest de milă. Trupurile au fost încărcate, unul cîte unul, în cărucioare şi transportate la incinerator. Apoi, saltelele şi aşternuturile au fost strînse în baloturi, pentru a fi arse şi nu mai rămaseră decît cadrele de metal ale paturilor. Acestea, împreună cu restul încăperii, au fost dezinfectate cu chimicale caustice pulverizate asupra lor. Camera va fi sigilată pentru cîteva zile, apoi dezinfectată încă o dată, iar atenţia colectivă a personalului se va muta asupra Grupului Doi, nouă infractori condamnaţi, care dovediseră, sau aşa se părea, că Ebola Zair Mayinga putea fi transmisă prin aer.

Înaltul funcţionar de la Departamentul Sănătăţii avu nevoie de o zi întreagă ca să ajungă, bineînţeles, cu întîrziere, presupunea doctorul MacGregor, privind teancul de hîrtii de pe biroul său, după o cină bună şi o noapte cu cine ştie ce femeie – lucruri ce constituiau sarea şi piperul vieţii sale obişnuite. Şi poate că hîrtiile erau încă acolo, pe biroul său, îşi spuse scoţianul.

Cel puţin cunoştea precauţiile care trebuia luate. Medicul din slujba guvernului abia dacă intră în acea încăpere – trebuia să mai facă un pas, în silă, ca să se poată închide uşa în urma lui, dar nu se mişcă mai departe, rămînînd acolo, cu capul aplecat într-o parte şi încordîndu-şi privirea, ca să observe mai bine pacientul de la doi metri distanţă. Luminile din cameră fuseseră micşorate ca să nu-l doară ochii pe Saleh. Cu toate astea, paloarea pielii lui era evidentă. Cele două unităţi de sînge grupa 0 şi instilaţia de morfină spuneau totul, împreună cu foaia de observaţie pe care funcţionarul guvernamental o ţinea în mîinile lui înmănuşate, care tremurau.

– Probele de anticorpi? întrebă el calm, făcînd uz de demnitatea sa oficială.

– Pozitive, răspunse MacGregor.

Vestea primei epidemie de Ebola atestate de documente – nimeni nu ştia cît de departe în trecut se întindea boala, cîte sate din junglă distrusese, poate, cu o sută de ani în urmă, să zicem – ajunsese la personalul spitalului celui mai apropiat cu o viteză atît de mare, încît cadrele medicale părăsiseră instituţia în panică. Şi, în mod absurd, asta pusese capăt epidemiei mai repede decît ar fi făcut-o continuarea tratamentului – victimele muriseră şi nimeni nu se apropiase destul de mult de ele ca să se molipsească. Medicii africani ştiau acum ce măsuri de precauţie să adopte. Toată lumea purta mască şi mănuşi, iar metodele de dezinfecţie erau impuse cu deosebită strictеţe. Cu toată nepăsarea şi neglijenţa de care erau în stare multe cadre medicale africane, asta fusese o lecţie pe care o învăţaseră bine şi, o dată ce căpătaseră acea senzaţie de siguranţă, asemenea personalului medical din întreaga lume, făcură tot ce putură.

În ceea ce-l privea pe acest pacient, nu puteau să facă mare lucru. Şi foaia de observaţie era o dovadă.

– Din Irak? întrebă funcţionarul.

Doctorul MacGregor aprobă din cap:

– Aşa mi-a spus el.

– Trebuie să verific la autorităţile competente.

– Domnule doctor, trebuie să fac un raport, insistă MacGregor. Poate fi vorba de o epidemie şi...

– Nu.

Funcţionarul oficial scutură din cap:

– Nu înainte de a şti mai multe. Cînd facem un raport, dacă-l facem, trebuie să menţionăm toate informaţiile necesare pentru ca alerta să fie, într-adevăr, folositoare.

– Dar...

– Dar asta este responsabilitatea mea şi e de datoria mea ca această misiune să fie dusă la îndeplinire cum trebuie.

Făcu semn către pacient cu foaia de observaţie. Acum, că stabilise că el avea autoritate în privinţa cazului, mîna nu-i mai tremura.

– Are familie? Cine ne poate spune mai multe despre el?

– Nu ştiu...

– Am să verific, răspunse medicul guvernamental. Pune-ţi oamenii să facă copii după toate rapoartele şi trimite-mi-le imediat.

După ce dădu acest ordin cu un aer sever, reprezentantul Departamentului Sănătăţii avu sentimentul că-şi făcuse datoria faţă de profesia sa şi faţă de ţară.

MacGregor aprobă, supus, din cap. Astfel de momente îl făceau să urască Africa. Ţara lui fusese prezentă aici de peste un secol. Un alt scoţian ca el, pe nume Gordon, venise în Sudan, se îndrăgostise de locurile astea – fusese, oare, nebun? se întreba MacGregor – şi murise chiar în acest oraş cu 120 de ani în urmă. Apoi, Sudanul devenise protectorat britanic. Se formase un regiment local de infanterie care luptase bine şi cu curaj sub comanda ofiţerilor britanici. Dar după aceea Sudanul redat sudanezilor – prea repede, fără timpul şi banii necesari pentru crearea infrastructurilor care puteau transforma un pustiu tribal într-o naţiune viabilă. Aceeaşi poveste se desfăşurase în acelaşi fel pe întregul continent, iar populaţia Africii continua să plătească

prețul acelui deserviciu. Ăsta era încă unul dintre lucrurile pe care nici el, nici vreun alt european, nu le putea pomeni cu voce tare decît între ai lor – și, uneori, nici măcar așa – de frică să nu fie făcuți rasiști. Dar, dacă ar fi fost rasist, de ce ar fi venit aici?

– O să le primiți în două ore.

– Foarte bine.

Funcționarul ieși din încăpere. Sora șefă a unității îl va conduce la zona de dezinfecție și, ca să se ducă acolo, reprezentantul oficial va urma unele ordine, ca un copil sub privirile unei mame severe.

Pat Martin sosi cu o servietă burdușită din care scoase paisprezece pliante, pe care le așeză pe masa de cafea în ordine alfabetică. De fapt, erau etichetate de la *A* la *M*, fiindcă președintele Ryan ceruse, în mod expres, să fie numite de la început.

– Știi, m-aș simți mult mai bine dacă nu m-ai fi învestit cu toată puterea asta, spuse Martin, fără să ridice privirea.

– De ce? întrebă Jack.

– Eu nu sînt decît procuror, domnule președinte. Un procuror destul de bun, bineînțeles, iar acum conduc Departamentul de Cercetare Penală și asta-i bine, dar eu sînt doar...

– Dar eu cum crezi că mă simt? îl întrebă Ryan, după care își mai înmuie tonul. Nimeni, după Washington, n-a fost atît de potrivit pentru această slujbă și ce te face să crezi că eu știu cum ar trebui să procedez? La naiba, eu nu sînt nici măcar jurist, ca să pot înțelege toate problemele astea fără indicații.

Martin își ridică privirea, zîmbind pe jumătate:

– Bine, am meritat-o.

Dar Ryan stabilise regulile. În fața lui se afla o listă a judecătorilor federali cu vechime. Fiecare dintre cele paisprezece dosare conținea un raport profesional privitor la un judecător al Curții de Apel a Statelor Unite, începînd cu cel din Boston și sfîrșind cu cel din Seattle. Președintele îi dăduse lui Martin și oamenilor lui ordinul de a selecta judecători cu nu mai puțin de zece ani vechime, cu nu mai puțin de cincizeci de importante hotărîri scrise (spre deosebire de chestiuni de rutină ca, de pildă, care parte a cîștigat într-un proces privind responsabilitatea),

dintre care nici una să nu fi fost respinsă de către Curtea Supremă – sau, dacă una sau două au fost respinse, ele să fi fost reabilitate prin casare ulterioară la Washington.

– Este o selecție bună, spuse Martin.

– Dar pedeapsa cu moartea?

– Nu uita că este special menționată în Constituție. Amendamentul 5, cită Martin din memorie: „Nimeni nu va fi acuzat pentru aceeași infracțiune de două ori, nu îi va fi pusă sub amenințare viața sau integritatea corporală; nu va fi obligat să depună mărturie împotriva propriei persoane și nici nu va fi lipsit de viață, libertate sau proprietate fără a beneficia de cuvenitul proces legal." Deci, prin cuvenitul proces, poți lua viața unui om, dar nu-l poți judeca decît o dată pentru asta. Curtea a stabilit criteriile respective într-un număr de procese în anii '70 și '80 – proces pentru culpă urmat de proces penal, faza penală depinzînd de circumstanțe „speciale". Toți acești judecători au sprijinit această dispoziție – cu cîteva excepții. Judecătorul *D* a casat un proces din Mississippi pe motiv de deficiență mintală. Asta a fost o sugestie bună, deși crima fusese îngrozitoare – Curtea Supremă a decis asta fără comentarii sau audieri. Domnule președinte, problema sistemului nu poate fi rezolvată de nimeni. Asta este natura legii. Multe principii legale se bazează pe decizii luate în cazuri neobișnuite. Există o vorbă, și anume că procesele grele creează legi proaste. Ca procesul acela din Anglia, îți amintești? Doi copii mici au ucis un copil și mai mic. Ce naiba poate face un judecător cînd inculpații au opt ani și sînt vinovați de omor calificat? Ce poți să faci într-un asemenea caz decît să te rogi ca alt judecător să preia cazul. Într-un fel sau altul, noi toți încercăm să facem din toate astea o doctrină legală coerentă. De fapt, nu este posibil, dar noi nu renunțăm să facem asta.

– Îmi închipui că i-ai ales pe cei duri, Pat. I-ai ales și cinstiți? întrebă președintele.

– Îți amintești ce-am spus acum un minut? Că nu am nevoie de genul ăsta de putere? N-am îndrăznit să mă împotrivesc. Cel din dosarul *E* a schimbat o condamnare pe care unul dintre cei mai buni oameni ai mei o pronunțase pe o bază temeinică – o problemă de admisibilitate – și, cînd el a făcut asta, noi toți

ne-am enervat foarte tare. Era o problemă de corupție pînă la limită. Inculpatul era cît se poate de vinovat, nu exista nici o îndoială. Dar judecătorul... El a studiat argumentele și, probabil, a făcut sugestia optimă, iar această regulă face parte acum din orientările F.B.I.-ului.

Jack privi dosarele. I-ar fi luat o săptămînă să le citească. Așa cum îi spusese Arnie cu cîteva zile mai înainte, ăsta ar fi cel mai important act al lui ca președinte. Nici un președinte, de la Washington încoace nu fusese confruntat cu necesitatea de a numi întreaga Curte Supremă, și chiar și asta se întîmplase într-o vreme cînd consensul național privind legea exista și era ferm și mai profund decît ceea ce exista acum în America. Pe vremea aceea, „o pedeapsă crudă și neobișnuită" însemna roata de tortură și arderea pe rug – ambele folosite în America prerevoluționară – dar în dispoziții mai recente asta însemna absența cablului de televizor și interzicerea operațiilor de schimbare a sexului sau, pur și simplu, supraaglomerația din închisori. Ei bine, închisorile sînt prea aglomerate, își zise Ryan; atunci de ce să fie eliberați criminali periculoși pentru societate de teama de a nu fi cruzi față de cei ce au ajuns în închisori din cauza crimelor lor?

Acum stătea în puterea lui să schimbe lucrurile. Tot ce avea de făcut era să-i aleagă pe acei judecători care aveau o atitudine la fel de aspră ca și el față de crimă, o poziție despre care aflase ascultînd, din cînd în cînd, vorbăria tatălui său privitoare la vreo crimă neobișnuit de crudă sau la vreun judecător cu minte de găină care nu văzuse niciodată o scenă criminală și deci nu știuse niciodată, cu adevărat, ce însemnau problemele astea. În cazul lui Ryan, intervenea elementul personal. El fusese o victimă a unui atentat criminal, la fel ca și soția și copiii lui. Știa despre ce era vorba, cunoștea atrocitatea de a te confrunta cu faptul că existau oameni care puteau să ia viața cuiva tot atît de ușor cum ar fi cumpărat bomboane la o prăvălie, care hăituiau oameni ca pe un vînat, iar astfel de lucruri se cereau pedepsite. Își amintea cum îl privise în ochi pe Sean Miller nu o dată, fără să vadă nimic, absolut nimic. Nici omenie, nici înțelegere, nici sentimente – nici măcar ură, atît de mult se îndepărtase de ceea ce era uman, încît nu mai exista cale de întoarcere...

Și, totuși...

Ryan închise ochii, amintindu-și momentul cînd ținea un pistol Browning încărcat în mînă, în timp ce sîngele-i fierbea în vine, deși mîinile-i erau ca de gheață, momentul rar în care ar fi putut să pună capăt vieții unui om care dorise atît de mult s-o sfîrșească pe a lui... și pe a lui Cathy, și pe a lui Sally și pe a micului Jack, încă nenăscut. Privindu-l în ochi, văzuse, în cele din urmă, frica străbătînd carapacea lipsei de omenie... Dar de cîte ori nu-l mulțumise el lui Dumnezeu cei iertător că nu apăsase pe trăgaciul pistolului său? Ar fi făcut-o... Dorise să facă asta, mai mult decît orice în viața lui și-și amintea cum trăsese trăgaciul și se mirase că acesta nu se mișcase... Apoi, momentul trecuse. Jack își amintea că ucisese și el. Teroristul din Londra... Cel din barca de la baza stîncii... Bucătarul de pe submarin... Cu siguranță că-i mai ucisese și pe alții... în noaptea aceea îngrozitoare din Columbia, după care avusese coșmaruri ani de zile. Dar cu Sean Miller fusese altceva. În cazul lui, nu fusese necesar. Cu el se făcuse dreptate într-un fel, el se aflase acolo și reprezentase legea și, Dumnezeule, cît de mult dorise să pună capăt acelei vieți inutile! Dar nu făcuse asta. Legea care pusese capăt vieții acelui terorist și a colegilor lui fusese bine chibzuită, cu răceală și detașare... așa cum se cuvenea... Și, pentru acest motiv, el trebuia să-i aleagă pe cei mai buni oameni cu putință pentru a reface Curtea, fiindcă hotărîrile pe care le vor lua nu vor fi acelea ale unui om înfuriat care încearcă să-și apere familia și să o răzbune, în același timp. Ei vor stabili ce însemna legea pentru toată lumea, și asta nu va avea nimic de a face cu dorințele personale. Ceea ce oamenii numeau civilizație era ceva mai mult decît patima unui om. Așa și trebuia să fie. Și era de datoria lui să se asigure că așa va fi, alegîndu-i pe oamenii cei mai potriviți.

– Da, spuse Martin, ghicind gîndurile președintelui. E o treabă serioasă, nu-i așa?

– Stai o clipă, spuse Jack, ridicîndu-se și pornind spre biroul secretarelor. Care dintre voi fumează? întrebă el.

– Eu, răspunse Ellen Sumter.

Era de vîrsta lui Jack şi probabil că încerca să se lase de fumat, după cum pretind, cel puţin, toţi fumătorii de acea vîrstă. Fără să pună nici o întrebare, îi întinse preşedintelui o Virginia Slim – aceeaşi marcă pe care i-o dăduse femeia din echipajul avionului, observă Jack, şi o brichetă care funcţiona cu butan. Preşedintele dădu din cap în semn de mulţumire şi plecă spre biroul său, în timp ce-şi aprindea ţigara. Înainte de a închide uşa, doamna Sumter alergă după el cu o scrumieră luată din sertarul biroului ei.

După ce se aşezâ, Ryan trase adînc un fum, cu ochii spre covorul care reprezenta Marele Sigiliu al Preşedintelui, unele părţi fiind însă acoperite de mobilă.

– Cum naiba de s-a gîndit lumea că un om trebuie să aibă atîta putere? întrebă Jack simplu. Vreau să spun, ce caut eu aici...

– Da, domnule preşedinte. E ca şi cum ai fi James Madison, nu-i aşa? Alegi oamenii care hotărăsc ce va reprezenta, cu adevărat, Constituţia. Sînt toţi oameni de peste patruzeci-cincizeci de ani, aşa că vor deţine posturile astea o vreme, spuse Martin. Nu te-ntrista! Cel puţin ăsta nu-i un joc pe care să-l joci tu. Dar măcar tu faci treaba asta aşa cum trebuie. Nu alegi femei, fiindcă sînt femei, sau negri, fiindcă sînt negri. Eu ţi-am oferit o combinaţie bună, de culoare şi de tot ce trebuie, dar toate numele au fost modificate şi nu vei reuşi să spui cine ce este dacă nu le vei urmări trecutul, ceea ce, probabil, că nu vei face. Vă dau cuvîntul meu, domnule preşedinte, că toate sînt cazuri interesante. Mi-a luat mult timp ca să vă alcătuiesc lista. Indicaţiile dumneavoastră m-au ajutat, au fost indicaţii bune. În general, sînt oameni care gîndesc ca dumneavoastră. Oamenii cărora le place puterea mă îngrozesc, spuse juristul. Oamenii buni se gîndesc mult la ceea ce fac, înainte de a trece la acţiune. Să alegi judecători adevăraţi care au luat unele hotărîri dificile... Ei bine, citiţi-le deciziile! O să vedeţi ce mult au muncit pînă au realizat ceva.

Alt pufăit. Jack bătu cu mîna pe dosare.

– Nu cunosc legile destul de bine ca să înţeleg tot ce se spune aici. Nu ştiu mare lucru despre legi, decît că nu trebuie să le încalci.

De data asta, interveni Martin:

– Dacă te gîndeşti bine, nu-i rău să porneşti din punctul ăsta.

N-a fost nevoie să meargă mai departe. Nu toți ocupanții acestui birou priviseră lucrurile la fel. Ambii bărbați știau asta, dar nu era genul de lucru pe care-l puteai spune președintelui în funcțiune.

– Eu îmi dau seama cînd nu-mi place ceva. Știu care sînt lucrurile pe care-aș vrea să le văd schimbate dar, fi-ar să fie – Ryan își ridică privirile, deschizînd ochii mari – de data asta am eu dreptul să iau o astfel de hotărîre?

– Da, domnule președinte, fiindcă Senatul trebuie să vi se uite peste umăr, știți asta, nu? Poate că nu vor cădea de acord asupra unui punct sau altul. Toți acești judecători au fost verificați de F.B.I. Sînt toți cinstiți. Sînt toți deștepți. Nici unul dintre ei n-a dorit sau nu s-a așteptat vreodată să ajungă în Curtea Supremă, poate doar prin delegație specială. Dacă nu alegi nouă care să-ți convină, o să mai căutăm și alții... e mai bine decît să pui pe altcineva să facă asta. Șeful Secției pentru Drepturi Civile e și el un om destul de bun... Este cam de stînga, dar e un om care gîndește.

„Drepturile civile", gîndi Jack. Trebuia, oare, să creeze o politică guvernamentală și în privința asta? De unde să știe el care ar fi metoda cea mai bună de a trata oamenii care ar putea sau nu să fie puțin mai altfel decît ceilalți? Mai devreme sau mai tîrziu, îți pierzi obiectivitatea și atunci intervin convingerile tale... Și, în cazul ăsta, practici o politică bazată pe prejudecăți personale? De unde poți să știi ce e bine și ce nu? Iisuse!

Ryan trase pentru ultima oară din țigară și o stinse, răsplătit, ca de obicei, de viciul reluat, cu un țiuit în urechi și cu amețeli.

– Ei, cred că am de citit o mulțime de lucruri.

– M-aș oferi să vă ajut, dar poate că-i mai bine să încercați să faceți asta singur. În felul ăsta, nimeni nu influențează procesul... Vreau să zic mai mult decît am făcut-o eu deja. E bine să nu se uite asta. Poate că nu sînt omul cel mai potrivit pentru o asemenea treabă, dar m-ați rugat s-o fac și am făcut tot ce am putut.

Șeful Secției pentru Drepturi Civile a Departamentului Justiției al Statelor Unite era un funcționar politic numit pe vremea președintelui Fowler. Anterior, fusese jurist sindical și făcuse

lobby – asta se plătea mult mai bine decît slujba de profesor pe care o avusese înainte de prima sa numire într-o funcție politică – fusese activ din punct de vedere politic dinaintea admiterii sale la Drept și, asemenea multora cu poziții politice, se identificase nu atît cu postul său, cît cu ceea ce vedea el în acest post. Avea o circumscripție electorală, deși nu fusese ales în nici un post și, deși slujba lui la guvern fusese intermitentă, o serie de posturi din ce în ce mai înalte fuseseră facilitate de apropierea lui de centrul puterii din acest oraș – prînzurile cu oameni importanți, petrecerile, vizitele oficiale făcute ca reprezentant al unor persoane de care se simțea sau nu, atașat, căci un jurist are obligația să servească interesele clienților săi, și clienții îl alegeau pe el, nu invers. Era mereu nevoie de retribuțiile celor puțini pentru a servi nevoilor celor mulți – ceea ce reprezenta, de fapt, propria filozofie privind guvernarea. Astfel, fără să știe, ajunsese să exprime dictonul lui Ben Jonson: „Servești interese divergente și peste toate, legea". Dar nu-și pierduse niciodată pasiunea față de drepturile civile și nu militase niciodată pentru nimic care să se opună acestei credințe adînci – bineînțeles că nimeni, după anii '60 nu militase împotriva drepturilor civile în sine și el își spunea că asta era un lucru important. Fiind un alb a cărui familie era cunoscută încă de dinaintea Războiului de Independență, el se adresase tuturor forurilor competente și asta-i cîștigase admirația oamenilor cu păreri politice asemănătoare cu ale lui. Din acea admirație se năștea puterea și era greu de spus care dintre aspectele vieții sale le influența mai mult pe celelalte. Datorită primilor lui ani de muncă în Ministerul Justiției, își atrăsese atenția unor figuri politice. Fiindcă muncise cu pricepere, atrăsese și atenția unei puternice firme de avocatură din Washington. Părăsise guvernul ca să înceapă munca la acea firmă, își folosise legăturile politice ca să-și practice profesia mai bine și, datorită acestui lucru, obținuse și mai multă credibilitate în lumea politică, o mînă spălînd-o, tot timpul, pe cealaltă, pînă cînd nu mai știa nici el care pe care. Pe parcurs, cazurile pe care le susținea deveniseră propria identitate într-un proces evolutiv și, aparent, logic, încît el abia dacă-și dădea seama ce se întîmplase. El era întruchiparea cauzei pentru care se luptase de-a lungul anilor.

Acum, exact asta era problema. El îl cunoştea şi-l admira pe Patrick Martin ca pe un talent juridic moderat care făcuse progrese în Justiţie, lucrînd exclusiv în tribunale – nu fusese nici măcar un adevărat procuror al Statelor Unite (acestea erau numiri politice, făcute mai cu seamă de senatori pentru statele lor de baştină), ci, mai ales unul dintre profesioniştii apolitici care făceau adevărata muncă pentru procese, în timp ce şeful lor în funcţie se ocupa cu redactarea discursurilor, managementul proceselor şi ambiţiile politice. Adevărul era că Martin era un tactician juridic talentat, bine cotat în procesele lui şi chiar şi mai bine văzut ca administrator juridic şi îndrumător al tinerilor procurori. Dar el nu prea se pricepea la politică, considera şeful de la Drepturile Civile şi, din acest motiv, nu era omul potrivit ca sfătuitor al preşedintelui Ryan.

El avea lista. Unul dintre oamenii lui îl ajutaseră pe Martin s-o alcătuiască şi oamenii lui erau loiali pentru că ştiau că adevărata cale spre avansare în acest oraş era să lucrezi, pe rînd, în diverse locuri, aşa cum făcuse patronul lor care, printr-un simplu telefon, putea să le facă rost de o slujbă la o firmă mare, astfel că unul dintre ei îi înmînă lista şefului, cu numele încă nesubliniate.

Şeful Secţiei pentru Drepturile Civile nu trebuia decît să citească cele paisprezece nume. Nu era nevoie să cerceteze şi documentarea privind procesele lor. Le cunoştea pe toate. Acest judecător, la Tribunalul IV din Richmond, respinsese decizia unui tribunal local şi redactase un lung raport care punea în discuţie constituţionalitatea acţiunii afirmative – o dizertaţie excesiv de bună care convinsese Curtea Supremă să ia o hotărîre fermă cu cinci contra patru. Fusese un caz singular şi aprobarea lui la Washington fusese tot singulară, dar şefului nu-i plăceau nici un fel de fisuri în sistem.

Un alt judecător din New York afirmase poziţia guvernului într-o altă zonă, dar, făcînd asta limitase aplicabilitatea principiului şi acest caz nu ajunsese departe, rămăsese lege pentru o parte a ţării.

Aceşti oameni era prost aleşi. Viziunea lor asupra puterii juridice era prea limitată. Cedau prea mult în faţa Congresului şi a legislaturilor de stat. Viziunea lui Pat Martin asupra legii era

diferită de a sa. Martin nu considera că judecătorii aveau datoria de a îndrepta răul – cei doi dezbătuseră adeseori problema în conversațiile lor din timpul prînzului, care erau aprige, deși, întotdeauna, binevoitoare. Martin era un om plăcut care știa destul de bine să dezbată o problemă, dar era greu să-l clintești de pe poziția lui, fie că avea dreptate, fie că nu și, deși asta îl făcea să fie un procuror capabil, nu avea, pur și simplu, temperamentul necesar și o viziune corectă asupra lucrurilor, așa că alesese judecătorii în consecință, iar Senatul s-ar putea să fie destul de stupid ca să aprobe această alegere și așa ceva nu era de îngăduit. Pentru genul ăsta de putere, trebuia să alegi oameni care știau cum să o exercite în felul cel mai bun.

Nu avea, într-adevăr, nici o alternativă. Vîrî lista într-un plic pe care-l îndesă în buzunarul jachetei. Apoi dădu un telefon ca să fixeze un prînz cu una dintre nenumăratele lui relații.

30

PRESA

Făcură anunțul la știrile de dimineață, căci influența televiziunii pătrunsese peste tot. Astfel se definea, se schimba și se anunța realitatea. Răsăriseră, cu siguranță, zorile unei noi zile. Spectatorului nu i se lăsa prea mult prilej de îndoială. Un nou steag atîrna în spatele prezentatorului: un fond verde, culoarea Islamului, cu două stele mici aurii. Începu cu o adaptare din Coran, apoi trecu la chestiunile politice. Se născuse o nouă țară. Numele ei era Republica Islamică Unită. Va fi compusă din fostele națiuni Iran și Irak. Noua națiune va fi condusă după principiile islamice ale păcii și frăției. Va exista un parlament ales, numit *majlis*. Alegerile, promise prezentatorul, vor avea loc spre sfîrșitul anului. Între timp, va acționa un consiliu revoluționar format din figuri politice din ambele țări, proportional cu populația – ceea ce-i acorda Iranului întreaga putere, lucru pe care prezentatorul nu-l spuse; nici nu era nevoie.

Nu existau motive, continuă el, pentru ca vreo țară să se teamă de R.I.U. Noua țară își proclama deschiderea față de națiunile musulmane și față de toate națiunile care aveau relații prietenești cu fostele părți ale noului stat. Faptul că această declarație era contradictorie în multe privințe nu era comentat. Celelalte țări ale Golfului, toate islamice, nu se bucuraseră, cu adevărat, de relații prietenești cu nici unul din cele două state. Desființarea fostelor fabrici de producere a armelor irakiene va continua cu rapiditate,

astfel încît să nu se pună problema unor ostilităţi îndreptate împotriva comunităţii internaţionale. Condamnaţii politici vor fi eliberaţi imediat...

– Acum pot face loc pentru alţii noi, remarcă maiorul Sabah la PALM BOWL. Deci, s-a făcut treaba.

N-avea de telefonat nimănui. Transmisiile TV erau vizionate în întregul Golf şi în fiecare încăpere în care se afla un televizor în funcţiune singurul chip fericit era acela de pe ecran; apoi imaginile se schimbau şi erau prezentate demonstraţii spontane la diferite moschei unde lumea îşi făcea rugăciunile de dimineaţă, ca apoi să iasă în stradă şi să-şi exprime bucuria.

– Salut, Ali, spuse Jack.

Stătuse şi citise dosarele pe care i le lăsase Martin, ştiind că va primi acest telefon, chinuindu-se din nou cu o durere de cap care părea că-l apucă doar pentru că intra în Salonul Oval. Era de mirare că saudiţii avuseseră nevoie de atît de mult timp pentru a autoriza apelul telefonic al prinţului lor, ministru fără portofoliu. Poate că speraseră, pur şi simplu, să-l evite, o caracteristică nu chiar rară în acea parte a lumii.

– Da, tocmai mă uitam la telvizor.

La capătul de jos al ecranului, asemenea anunţului de recepţie defectuoasă, se afla un spaţiu de dialog cu un text transmis de specialiştii în informaţii de la Agenţia de Securitate Naţională. Retorica era puţin cam înflorată, dar conţinutul era clar pentru toţi cei din încăpere. Adler, Vasco şi Goodley veniseră de îndată ce începuse programul, scutindu-l pe Ryan de lectura lui, dar nu şi de durerile de cap.

– Asta-i alarmant, dacă nu deosebit de surprinzător, spuse prinţul la telefonul lui codificat.

– E inevitabil. Îmi dau seama cum par lucrurile pentru dumneavoastră, Înălţimea Voastră, spuse preşedintele pe un ton obosit.

Ar fi putut să bea o cafea, dar voia să se aleagă cu cîteva ore de somn în noaptea aceea.

– Avem de gînd să alertăm armata pentru extremă urgenţă.

– Doriţi să vă ajutăm în vreun fel? întrebă Ryan.

– Pentru moment, aș vrea doar să știu că mai pot conta pe sprijinul vostru.

– Bineînțeles. V-am mai spus asta și altă dată. Angajamentul nostru de protecție a regatului rămîne același. Dacă vreți să facem ceva ca să vă dovedim asta, sîntem gata să întreprindem orice acțiune care vă pare rezonabilă și oportună. Vreți să...

– Nu, domnule președinte, nu avem cereri formale în acest moment.

Această declarație a fost făcută pe un ton care-l făcu pe Jack să-și ridice ochii dinspre receptorul telefonului și să le arunce o privire oaspeților săi.

– În acest caz, pot să sugerez să ordonați ca un grup de oameni de-ai dumneavoastră să discute unele opțiuni cu cîțiva dintre oamenii mei?

– Trebuie să fim discreți. Guvernul meu nu dorește să întărîte lucrurile.

– Vom face ce vom putea. Îl puteți contacta pe amiralul Jackson – el are gradul de J-3 în...

– Da, domnule președinte, l-am cunoscut în Camera Estică. Am să spun echipei mele de lucru să-l contacteze astăzi, ceva mai tîrziu.

– Sigur. Dacă ai nevoie de mine, Ali, eu voi fi întotdeauna disponibil.

– Mulțumesc, Jack. Sper că vei dormi bine. O să ai nevoie de somn. Toți avem.

Și convorbirea se sfîrși. Ryan apăsă tare pe butonul telefonului ca să se asigure.

– Ce părere aveți?

– Ali vrea ca noi să facem ceva, dar regele nu s-a hotărît încă, spuse Adler. Primul lor impuls va fi să se înceapă un dialog, să facă o mică afacere. Saudiții vor lua comanda. Cred că și Kuwaitul și restul statelor mai mici îi vor lăsa să se ocupe ei de contacte; o să aflăm despre ei în curînd, probabil de la televizor.

– Avem un ambasador bun în Kuwait? întrebă președintele.

– Will Bach, răspunse Adler, dînd adînc din cap. Diplomat de carieră. Un om bun. Nu prea are imaginație, dar e foarte muncitor, cunoaște limba și cultura lor și are o mulțime de prieteni în

familia lor regală. E și un tip cu spirit comercial. A fost destul de util ca mediator între oamenii noștri de afaceri și guvernul lor.

– Îl ajută un adjunct de misiune bun, continuă Vasco, iar atașații de acolo sînt excelenți, spioni toți și foarte buni.

– Bine, Bert, spuse Ryan, scoțîndu-și ochelarii de citit și frecîndu-și ochii. Spune-mi ce se va întîmpla în continuare.

– Întreaga parte de sud a Golfului e speriată de fac pe ei. Pentru ei, asta-i un coșmar care-a devenit realitate.

Ryan dădu din cap și-și schimbă direcția privirii:

– Ben, vreau evaluarea C.I.A. privind intențiile R.I.U. și mai vreau să-l suni pe Robby și să stabiliți ce fel de opțiuni avem noi. Implică-l și pe Tony Bretano în treaba asta. El a vrut să fie ministru al Apărării, iar eu vreau să-l văd că începe să se ocupe de partea neadministrativă a slujbei lui.

– Langley nu e prea lămurit în chestiunea asta, remarcă Adler. Nu e vina oamenilor, dar asta-i situația. Deci, evaluarea lor va prezenta o serie de opțiuni potențiale, începînd cu perspectiva războiului nuclear – Iranul ar putea să aibă totuși arme nucleare – și sfîrșind cu Apocalipsa, cu alte trei, patru opțiuni intermediare, fiecare dintre ele cu justificarea ei teoretică.

În felul ăsta, ca de obicei, președintele avea ocazia s-o aleagă pe cea mai proastă și cine altul avea să fie vinovat, dacă nu el?

– Da, știu. Scott, hai să vedem dacă nu putem să stabilim cîteva contacte cu R.I.U.

– Să le întindem ramura de măslin?

– Ai ghicit! recunoscu președintele. Credeți cu toții că ei au nevoie de timp ca să-și consolideze puterea, înainte de a face un pas radical?

Unii dădură din cap, aprobîndu-l pe președinte, dar nu toți.

– Domnule președinte! spuse Vasco.

– Da, Bert... Apropo, ai făcut o sugestie bună. N-ai ghicit prea bine momentul, dar, la naiba, ai avut dreptate!

– Mulțumesc, domnule președinte. În legătură cu problema consolidării – asta privește populația, nu?

– Bineînțeles!

Ryan și ceilalți dădură din cap.

– Consolidarea unui guvern nu înseamnă decît că poporul s-a obişnuit cu noul sistem de conducere şi îl acceptă, continuă Jack.

– Domnule preşedinte, dacă vă gîndiţi la numărul oamenilor din Irak care trebuie să se obişnuiască cu acest nou guvern, comparaţi acest număr cu populaţia statelor Golfului. Este o mare diferenţă în privinţa distanţei şi a teritoriului, dar nu în privinţa populaţiei, spuse Vasco, amintindu-le că, deşi Arabia Saudită era mai mare decît întreaga Americă la est de Mississippi, avea o populaţie mai mică decît zona metropolitană a Philadelphiei.

– Ei nu au de gînd să facă ceva imediat, obiectă Adler.

– S-ar putea să facă. Depinde ce înţelegi prin „imediat", domnule ministru.

– Iranul are prea multe probleme interne, spuse Goodley.

Lui Vasco începuse să-i placă faptul că avea trecere în faţa preşedintelui şi se hotărî să ia cuvîntul.

– Nu subestimaţi aspectul religios, îi avertiză el. Acesta este factorul care poate să şteargă sau, cel puţin, să atenueze problemele lor interne. Steagul lor e o dovadă. Numele ţării e altă dovadă. Oamenilor din întreaga lume le plac învingătorii. Sigur că Daryaei apare acum ca un învingător, nu-i aşa? Şi încă ceva...

– Despre ce-i vorba, Bert? întrebă Adler.

– Aţi observat steagul? Cele două stele sînt destul de mici, spuse Vasco, pe un ton meditativ.

– Ei, şi?

Cel care vorbise fusese Goodley. Ryan se uită din nou la ecranul televizorului şi la prezentator. Steagul continua să se afle acolo, în spatele lui şi...

– Deci, este destul loc pentru mai multe.

Visase mult la acest moment, dar împlinirea unui astfel de vis este întotdeauna mai fericită decît aşteptarea ei, fiindcă acum uralele erau adevărate, izbindu-i urechile din afară, nu din interior. Mahmoud Haji Daryaei venise cu avionul înaintea zorilor şi, la răsăritul soarelui, păşise în moscheea centrală, după ce-şi scosese pantofii şi se spălase pe mîini şi pe antebraţe, căci omul trebuia să fie curat în faţa Dumnezeului său. Ascultase plin de

umilința incantațiile muezinului care-i chema pe credincioși la rugăciune și astăzi lumea nu se întorcea pe partea cealaltă în pat ca să încerce să mai apuce cîteva ceasuri de somn. Astăzi porneau cu toții din blocurile înconjurătoare spre moschee, într-un gest de devoțiune care-l mișcă pe oaspetele lor pînă-n fundul sufletului. Daryaei nu se instală într-un loc anume; el aprecia unicitatea momentului și lacrimile începură să șiroiască de-a lungul obrajilor săi oacheși, adînc brăzdați, din pricina copleșitoarei emoții din acel moment. Îndeplinise prima dintre sarcinile sale. Îndeplinise dorințele Profetului Mahomed. Redase Credinței unitatea, primul pas în sfînta sa căutare. În tăcerea pioasă care urmă încheierii rugăciunilor de dimineață, se ridică și ieși în stradă unde lumea îl recunoscu. Spre panica disperată a gărzii sale de corp, merse de-a lungul străzii, răspunzînd saluturilor oamenilor care fură întîi uimiți, pentru ca apoi să fie cuprinși de extaz la vederea fostului dușman al țării lor, pășind printre ei ca oaspete.

Nu existau camere de filmat pentru înregistrarea momentului. Nu se cuvenea ca acea clipă să fie poluată de publicitate și, deși primejdia exista, el o accepta. Ceea ce făcea el acum avea să-i spună multe. Îi va vorbi despre puterea Credinței sale și despre credința renăscută a acestor oameni, îi va spune dacă avea sau nu binecuvîntarea lui Allah în această încercare, căci Daryaei era, într-adevăr, un om umil care făcea ceea ce trebuia să facă, nu pentru el, ci pentru Dumnezeul său. Altfel de ce ar fi ales o viață de primejdii și renunțări, se întreba el adesea. În curînd, grupurile de pe trotuare se prefăcură în mulțime și apoi într-o mare de oameni. Oameni pe care nu-i mai întîlnise niciodată se oferiră să fie păzitorii lui, făcînd o pîrtie pentru el printre trupuri și urale, în timp ce picioarele lui bătrîne mergeau înainte și ochii săi negri, acum liniștiți, priveau la stînga și la dreapta, întrebîndu-se dacă se va ivi primejdia, dar negăsind altceva decît bucurie care reflecta propria lui bucurie. Privea mulțimea și gesticula către ea așa cum un bunic și-ar fi întîmpinat nepoții, fără zîmbet, dar liniștit, acceptîndu-i iubirea și respectul și făgăduind, cu ochii săi blînzi, lucruri și mai mari, căci adevăratele împliniri trebuia să fie urmate de altele și mai importante, iar clipa era cea potrivită.

– Deci, ce fel de om este el? întrebă steaua de cinema.

Zborul lui la Frankfurt fusese urmat de un altul la Atena și, de acolo, la Beirut, după care urmase Teheranul. Îl cunoștea pe Daryaei doar din reputația pe care o avea.

– Știe ce înseamnă puterea, răspunse Badrayn, ascultînd zgomotul demonstrațiilor de afară.

Își închipuie că era vorba despre pace. Războiul dintre Irak și Iran durase aproape zece ani. Mulți copii fuseseră trimiși la moarte. Rachetele aruncaseră în aer orașe din ambele țări. Costul în vieți omenești nu va putea fi niciodată evaluat pe de-a întregul și, cu toate că războiul se încheiase cu ani în urmă, acum i se pusese capăt cu adevărat; era ceva ce ținea mai mult de suflet decît, poate, de legi. Sau, ceva ce ținea de legile lui Dumnezeu, care erau altele decît cele ale omului. Euforia care urmase o simțise și el cîndva. Dar acum știa mai multe. Asemenea sentimente erau arme ale artei guvernării, ce trebuia folosite. Afară se aflau oameni care, cu puțin timp în urmă, se înfuriau din cauza a ceea ce aveau și a ceea ce le lipsea, care puneau la îndoială înțelepciunea conducătorului lor, care se iritau din pricina lipsei de libertate, atît cît puteau face asta într-o societate bine ținută în frîu, cum era aceasta. Toate astea se sfîrșiseră acum și așa vor rămîne lucrurile pentru... cît timp? Asta era întrebarea și, din pricina asta, astfel de momente trebuia folosite cum se cuvine. Iar Daryaei era conștient de situație.

– Deci, spuse Badrayn, închizînd sonorul de la demonstrația credincioșilor – ce ai aflat?

– Cele mai interesante lucruri le-am aflat uitîndu-mă la televizor. Președintele Ryan este bine, dar are probleme. Guvernul nu e încă pe deplin funcțional. Camera inferioară a parlamentului lor nu a fost încă înlocuită, respectivele alegeri vor începe luna viitoare. Ryan este popular. Americanilor le place să se aleagă unii pe alții, explică el. Ei cheamă lumea la telefon și pun întrebări – doar cîteva mii, uneori nu atît de multe, și pe baza lor se informează unii pe alții ce gîndește fiecare.

– Iar rezultatul care-i? întrebă Badrayn.

– O mare majoritate pare să fie de acord cu ceea ce face el... Dar, de fapt, el nu face altceva decît să continue. Nici măcar n-a ales încă un vicepreşedinte.

Badrayn ştia asta, dar nu cunoştea motivul.

– De ce? întrebă el.

Steaua de cinema izbucni în rîs.

– Am pus şi eu întrebarea asta. Plenul parlamentului trebuie să aprobe acest lucru şi plenul parlamentului nu a fost încă format. Şi nici nu va fi pentru o perioadă. În plus, există problema cu vicepreşedintele. Individul ăla pe numele de Kealty care pretinde că el este preşedintele... Şi acest Ryan nu l-a băgat la închisoare. Sistemul lor legislativ nu se ocupă deloc de trădare.

– Şi dacă am reuşi să-l ucidem pe Ryan?

Steaua de cinema scuturâ din cap.

– E foarte greu. Am petrecut o după-amiază întreagă plimbîndu-mă prin Washington. Securitatea de la palat este foarte severă. Nu este deschis vizitelor publice. Strada din faţa clădirii e închisă. Eu am stat pe o bancă o oră, citind, şi am urmărit tot ce se petrecea la faţa locului. Puşcaşii sînt instalaţi pe toate clădirile. Cred că am putea avea o şansă într-una dintre călătoriile lui oficiale, dar asta va necesita o planificare serioasă şi nu avem timpul necesar pentru aşa ceva. Prin urmare, nu ne rămîne decît...

– Copiii lui, remarcă Badrayn.

– Iisuse, abia dacă-i mai văd.

Tocmai ieşise din lift, urmat de Jeff Ramn şi se uita la ceas. Trecuse puţin de miezul nopţii. Fir-ar să fie! Reuşise să stea la o cină grăbită cu ei şi cu Cathy înainte de a goni iar îndărăt jos ca să-şi continue lectura şi întîlnirile, iar acum... toată lumea dormea.

Coridorul de sus era un loc singuratic, prea lung pentru intimitatea unui cămin adevărat. Se vedeau trei agenţi, „stînd la post", cum se zice, împreună cu ofiţerul de serviciu, cu aşa-numitul „Football" plin de codurile lui nucleare. Era linişte acum, la miezul nopţii şi impresia generală era aceea a unei capele funerare somptuoase, nu a unei case care găzduia o familie. Nici un fel de dezordine, nici urmă de jucării pe covor şi nici pahare goale în faţa televizorului. Prea curat, prea ordonat, prea rece. Mereu era cineva prin preajmă. Raman schimbă priviri cu agenţii

ale căror gesturi din cap însemnau „Bine, totul e-n ordine". Nu-i nimeni cu arme prin preajmă, îşi zise Ryan. Perfect!

Aici, sus, dormitoarele erau plasate prea departe unul de altul. O luă spre stînga, îndreptîndu-se, mai întîi, spre odaia lui Katie. Deschizînd uşa, o văzu pe fiica lui cea mai mică, care fusese avansată de curînd de la pătuţ de copil la un pat normal, dormind pe o parte, cu un ursuleţ cafeniu pufos alături de ea. Încă mai purta papuci cu degete desenate pe ei. Jack îşi amintea de vremea cînd Sally purta şi ea aşa ceva şi cît de drăgălaşi arătau copii cu papucii aştia în picioare! Dar acum Sally visa la ziua cînd îşi va cumpăra lucruri de la Victoria's Secret, iar micul Jack – care începuse să aibă obiecţii împotriva acestei etichete în ultima vreme – insista să poarte pantaloni de boxer, fiindcă asta era noua modă la copiii de vîrsta lui şi trebuia să-i tragi cît mai jos, pentru că „moda" era să rişti să-ţi cadă în vine. Totuşi, era încă un ţînc. Jack se apropie de pat şi rămase acolo un minut, privind-o doar pe Katie şi bucurîndu-se de statutul de tată. Se uită în jur şi din nou i se păru că încăperea era nefiresc de ordonată. Toate erau la locul lor. Nici măcar un singur lucru aruncat pe podea. Hainele ei pentru a doua zi erau aranjate frumos pe un umeraş de lemn. Pînă şi şosetele albe erau împăturite alături de adidaşii cu desene de animale din filme. Era asta o viaţă normală pentru un copil? Părea ca un film cu Shirley Temple, de pe vremea cînd mămica şi tăticu' erau copii, ceva aparţinînd clasei superioare care-l făcea mereu să se întrebe: „Au trăit, într-adevăr, vreodată oamenii aşa?"

Nu oamenii obişnuiţi, ci doar cei din familia regală şi cei din familia omului condamnat la preşedinţie. Jack zîmbi, dădu din cap şi ieşi din încăpere. Agentul Raman închise uşa în urma lui, nelăsîndu-l pe POTUS să facă nici măcar atîta lucru. Într-un alt loc din încăpere, Ryan era convins de asta, o masă de informaţie electronică arăta că uşa fusese deschisă şi închisă, probabil nişte senzori indicau că cineva intrase în încăpere şi apoi cineva îi contactase prin legătura radio, pe oamenii de la Serviciile de securitate care raportaseră că SPADASINUL o învelise pe NISIPARNIŢĂ.

Îşi vîrî capul pe uşa camerei lui Sally. Fiica lui mai mare dormea şi era, visînd, cu siguranţă, cu vreun băiat sau altul din clasa ei... Unul pe care-l chema Kenny sau aşa ceva, nu? Un

băiat care se purta foarte rece. Podeaua dormitorului micului Jack era, pur şi simplu, invadată de prezenţa unor comicsuri, totuşi cămaşa lui albă era călcată şi stătea agăţată, pe alt umeraş, în timp ce pantofii îi fuseseră lustruiţi de cineva.

„Încă o zi irosită", gîndi preşedintele. Se întoarse spre bodyguardul său şi-i spuse:

– Noapte bună, Jeff.

– Noapte bună, domnule preşedinte, îi răspunse agentul Raman din pragul dormitorului principal.

Ryan făcu un semn de despărţire către însoţitorul său şi Raman aşteptă pînă se închise uşa. Apoi, se uită în dreapta şi în stînga către ceilalţi agenţi din unitatea lui. Mîna lui dreaptă pipăi pistolul de serviciu de sub jachetă, în timp ce ochii îi zîmbiră într-un fel tainic la gîndul a ceea ce s-ar fi putut întîmpla atît de uşor. Nu primise încă răspunsul. Ei bine, omul lui de legătură era, cu siguranţă, prudent, aşa cum trebuia. Îndatorirea lui Aref Raman din acea noapte era aceea de supraveghetor al unităţii lui. Porni în sus, pe coridor, făcînd semne din cap agenţilor din posturi, puse o întrebare fără importanţă, apoi o luă spre liftul ce ducea la Etajul Departamentului de Stat, după care ieşi afară să ia puţin aer, să-şi întindă oasele şi să privească posturile de pază din perimetru, unde domnea aceeaşi linişte. Se vedeau nişte protestatari în Parcul Lafayette de peste drum, la acest ceas din noapte strînşi unii într-alţii, mulţi dintre ei fumînd, n-ar fi putut spune ce anume fumau, dar avea unele bănuieli. Poate haşiş? se întrebă el cu un zîmbet enigmatic. N-ar fi fost caraghios? Dincolo de ei nu se auzeau decît zgomotele circulaţiei, o sirenă în depărtare spre est şi oameni care stăteau la posturile lor, încercînd să se ţină treji vorbind despre baschet sau hochei sau despre antrenamentele de primăvară pentru base-ball, în timp ce ochii lor sfredeleau în jur, căutînd primejdii în umbrele oraşului. Nu se uitau acolo unde trebuia, îşi spuse Raman, în timp ce făcea cale întoarsă spre postul de comandă.

– Este posibil să-i răpim?

– Pe cei doi mai mari, nu, e prea dificil, prea complicat, dar pe cel mai mic, e posibil. Oricum, este riscant şi costisitor, îl avertiză ACTORUL.

Badrayn încuviință din cap. Asta însemna că trebuie să aleagă oameni de mare încredere. Daryaei avea asemenea oameni. Se dovedise din ceea ce se petrecuse în Irak. Privi diagramele în tăcere cîteva minute, în timp ce oaspetele său rămăsese în picioare și se uita pe fereastră. Demonstrația continua încă. Acum scandau „Moarte Americii!" Mulțimile și șefii de coloană care-i organizau aveau o lungă experiență în densitarea acelei mantra speciale. Apoi omul lui de la informații se întoarse.

– Care exact este misiunea, Ali? întrebă steaua de cinema.

– Misiunea strategică va fi de a împiedica America să se amestece în treburile noastre.

Badrayn își ridică privirile. Cuvîntul „noastre" înseamnă acum ceea ce dorea Daryaei să însemne...

„Toți nouă", își zise Moudi. Făcu el singur testele cu anticorpi. De fapt, le făcu pe toate de trei ori și testele ieșiră toate pozitive. Toți erau infestați. Pentru motive de siguranță li se dădură medicamente și li se spusese că o să se simtă bine – ceea ce se și întîmplă pînă cînd se constată că boala fusese transmisă cu toată virulența ei, neatenuată de reproducerea ce dăduse la iveală o nouă generație de virusuri în setul de purtători. Li se administra mai ales morfină, ca să fie mai ușor să-i mențină liniștiți și amorțiți. Deci, mai întîi Benedict Mkusa, apoi sora Jean Baptiste, după care zece infractori, iar acum alți nouă. Douăzeci și două de victime, dacă se punea la socoteală și sora Maria Magdalena. Se întreba dacă Jean Baptiste se mai ruga încă pentru el în paradis și clătină din cap.

„Sohaila", gîndi Doctorul MacGregor, privindu-și însemnările. Era bolnavă, dar se stabilizase. Temperatura îi scăzuse cu un grad întreg. Uneori era vioaie. La început, se gîndise că era vorba de urmările călătoriei cu avionul, apoi, apăruse sînge în vomă și în fecalele ei, dar se oprise... Intoxicație alimentară? Asta păruse să fie diagnosticul potrivit. Probabil că mîncase aceleași lucruri ca întreaga familie, dar se putea să fi fost o bucățică de carne alterată, sau poate că făcuse ceea ce face fiecare copil: mîncase ce nu trebuia. Practic, asta se întîmpla în fiecare

săptămînă, în fiecare cabinet de consultaţie al oricărui doctor din întreaga lume şi era ceva obişnuit mai ales în comunitatea occidentală din Khartoum. Dar şi fetiţa era din Irak, întocmai ca pacientul Saleh. Doctorul făcuse din nou testul de anticorpi al acestuia şi nu mai era nici o îndoială. Bodyguardul era foarte bolnav şi dacă sistemul său imunitar nu se mobiliza...

MacGregor îşi amintea, oarecum surprins, de asociaţia de concepţie conform căreia copiii au sisteme imunitare puternice, mai bun decît al adulţilor. Fiecare părinte ştia că orice copil putea contracta o boală şi putea face temperatură mare în cîteva ore, dar explicaţia era, pur şi simplu, că pe măsură ce creşteau, cei mici erau expuşi la tot felul de suferinţe fizice pentru prima oară. Orice organism îi putea ataca pe copii şi, în fiecare dintre aceştia, sistemul imunitar dădea o luptă, producînd anticorpi care anihilau definitiv acel duşman special (pojarul, oreionul şi toate celelalte) ori de cîte ori apărea din nou – învingîndu-l aproape în totalitatea cazurilor, şi aşa se explica cum un copil putea să se lupte cu o temperatură ridicată într-o zi şi să iasă afară să se joace, a doua zi, o altă caracteristică a copilăriei care, mai întîi, îi îngrozea şi, după aceea, îi contraria pe părinţi. Aşa-zisele boli ale copilăriei erau acelea pe care le învingeai în copilărie. Un adult care se expunea lor pentru prima oară se afla într-o situaţie mult mai proastă – oreionul putea să transforme un om sănătos într-un impotent; vărsatul de vînt, o neplăcere a copilăriei, putea să-i ucidă pe adulţi, pojarul dusese la dispariţia unor popoare întregi. De ce? Pentru că, în ciuda fragilităţii lui aparente, copilul este unul dintre organismele cele mai rezistente din cîte se ştie că există. Vaccinurile pentru bolile copilăriei fuseseră inventate nu pentru salvarea celor mulţi, ci a celor puţini care, din nu se ştie ce motiv, probabil genetic – lucru care continua să fie cercetat – erau deosebit de vulnerabili. Chiar şi poliomielita, o boală neuro-musculară distrugătoare, a adus neajunsuri ireversibile doar unei părţi din victimele sale – dar acestea au fost, în majoritatea lor, copii, iar adulţii îi protejau pe copii cu o fervoare pe care o asociem, de obicei, cu regnul animal – şi aşa şi trebuia să fie, gîndea MacGregor, căci intelectul uman este programat să se poarte plin de solicitudine cu copiii, ceea ce explică de ce s-au făcut

atît de multe eforturi ştiinţifice în studierea bolilor copilăriei de-a lungul anilor. Ce concluzie se impunea? se întreba doctorul. Foarte adesea mintea lui se dezlănţuia de la sine, de parcă rătăcea printr-o încrengătură de gînduri căutînd relaţia, legătura potrivită...

Saleh venise din Irak.

Sohaila venise tot din Irak.

Saleh avea Ebola.

Sohaila acuza simptome de gripă, de intoxicaţie alimentară sau...

Dar Ebola apărea iniţial ca gripă...

– Dumnezeule!? oftă MacGregor.

Se ridică de la masa şi de la însemnările lui şi porni spre camera ei. Pe drum, luă o seringă şi nişte eprubete în vid. Ca de obicei, copilul scînci din cauza înţepăturii, dar MacGregor avea o mînă uşoară şi totul se terminase pînă să înceapă ea să plîngă, problemă pe care el o lăsă în grija mamei ei care petrecuse noaptea în aceeaşi încăpere.

„De ce n-am făcut acest test mai devreme?!" se înfurie doctorul pe sine însuşi. „La naiba!"

– Oficial, nu sînt aici, îi spuse funcţionarul de la ministerul de Externe reprezentantului Ministerului Sănătăţii. Care-i, de fapt, problema?

– Pare să fi contractat virusul Ebola.

Asta îi trezi atenţia celuilalt bărbat. Clipi repede din ochi şi se aplecă peste birou.

– Eşti sigur?

– Destul de sigur, confirmă medicul sudanez, dînd din cap. Am văzut datele testului. Doctorul care se ocupă de caz este Ian MacGregor, unul dintre oaspeţii noştri englezi. De fapt, este un practician bun.

– A fost anunţat cineva?

– Nu, spuse doctorul, dînd din cap cu putere. Nu există motive de panică. Pacientul este complet izolat. Personalul spitalului îşi cunoaşte meseria. Obligaţia noastră este să facem anunţurile cuvenite la Organizaţia Mondială a Sănătăţii, să-i informăm în legătură cu cazul şi...

– Eşti sigur că nu există nici un risc de epidemie?

– Nici unul. Aşa cum am spus, s-au luat măsuri de izolare completă. Ebola este o boală riscantă, dar noi ştim cum să procedăm cu ea, răspunse medicul plin de încredere.

– Atunci de ce trebuie informată O.M.S.?

– În astfel de cazuri, organizaţia trimite o echipă să supravegheze situaţia, să dea sfaturi în legătură cu procedurile şi să caute sursa centrală a infecţiei, aşa încît...

– Tipul ăsta, Saleh, n-a contractat boala aici, nu-i aşa?

– Bineînţeles că nu. Dacă noi am avea problema asta aici, eu aş fi informat imediat, îşi asigură el gazda.

– Deci, nu există riscul răspîndirii bolii; el a adus-o cu el, aşa că nu se pune problema că sănătatea ţării nostre este în primejdie?

– Exact!

– Înţeleg.

Funcţionarul oficial întoarse capul ca să se uite pe fereastră. Prezenţa foştilor ofiţeri irakieni în Sudan continua să fie un secret şi ţara sa avea interesul ca acest lucru să rămînă un secret. A ţine un secret înseamnă a-l păstra departe de toată lumea. Funcţionarul întoarse iar capul.

– Nu veţi anunţa Organizaţia Mondială a Sănătăţii. Dacă prezenţa acestui irakian în ţara noastră ar deveni publică, noi ne-am afla într-o situaţie de jenă diplomatică şi...

– Asta ar putea fi o problemă... Doctorul MacGregor e tînăr şi idealist şi...

– Anunţă-l! Dacă obiectează, o să pun pe altcineva să vorbească cu el, spuse funcţionarul oficial, ridicînd din sprîncene.

Astfel de avertismente, spuse aşa cum trebuie, reuşeau, aproape întotdeauna, să reţină atenţia celui în cauză.

– Cum doriţi.

– Individul ăsta, Saleh, o să supravieţuiască?

– Probabil că nu. Rata mortalităţii este, în genere, de opt din zece, iar simptomele avansează rapid.

– Ai vreo idee cum a contractat boala?

– Nu. Neagă că ar fi fost vreodată în Africa, dar astfel de oameni nu spun întotdeauna adevărul. Pot să mai stau de vorbă cu el.

– Ar fi bine.

„Președintele îi vrea pe conservatori la Curtea Supremă", așa suna titlul articolului. Casa Albă nu doarme niciodată, deși acest privilegiu este, din cînd în cînd, acordat lui POTUS. Exemplare ale diferitelor ziare sosiră, în timp ce restul orașului dormea, și membri ai personalului luau cîte unul dintre aceste exemplare să-l frunzărească în căutarea unor subiecte de interes special pentru guvern. Asemenea articole erau decupate, lipite și fotocopiate pentru *Early Bird*, o publicație neoficială care le îngăduia celor puternici să afle ce se întîmpla... sau, cel puțin, ce gîndea presa că se întîmpla, ceea ce era, uneori, adevărat, alteori, fals și, de cele mai multe ori, nici așa, nici așa.

– Avem o scurgere importantă de informații, spuse unul dintre ei, care folosea un cuțit X-Acto ca să taie articolul din Washington Post.

– Așa se pare. Și se pare că ia amploare, încuviință colega care se ocupa de *Times*.

„Un document intern al Ministerului de Justiție prezintă o listă a judecătorilor care sînt trecuți în revistă de administrația Ryan pentru a fi, eventual, numiți în cele nouă posturi vacante din Curtea Supremă.

Fiecare dintre juriștii menționați este un vechi judecător al Curții de Apel. Lista este o înșiruire de nume ale unor judecători foarte conservatori. Nici un singur candidat de pe vremea președinților Fowler și Durling nu se află printre ei.

De obicei, astfel de candidați sînt, în prealabil, supuși cercetării de un comitet al Asociației Juriștilor Americani, dar, în acest caz, lista a fost alcătuită în interior de către vechi oficiali de carieră de la Ministerul Justiției, supravegheați de Patrick J. Martin, procuror de carieră și șef al *Diviziei Criminale*."

– Presa nu apreciază asta.

– Crezi că asta-i rău? Citește editorialul. Doamne, ce repede au reacționat de data asta.

Niciodată nu munciseră atît de mult la ceva. Misiunea se transformase în zile de cîte șaisprezece ore, nu prea multă bere seara, mese făcute la repezeală din semipreparate și doar un aparat de radio ca distracție. Acesta trebuia pus să meargă tare în

acel moment. Puseseră plumb la topit. Instalația mecanică era asemenea celei folosite de sudori, o cisternă de propan cu o duză în vîrf, ca o rachetă cu fundul în sus, care era testată static, iar mai sus se afla o oală de metal plină cu plumb ținut în stare lichidă de flăcările care duduiau. În oală se afla o lingură cu care se lua metalul ce era apoi turnat în matrițe de glonț. Acestea erau de calibrul 58, de 505 grame, făcute pentru puști cu încărcare printr-un orificiu, cam cum sînt acelea pe care muntenii de altă dată le duseseră în vest prin anii '20. Fuseseră comandate prin cataloage. Erau zece matrițe, cu cîte patru cavități fiecare.

Pînă acum, își zise Ernie Brown, lucrurile merseseră bine, mai ales în privința securității. Fertilizantul nu era o substanță controlată. Și nici combustibilul diesel nu era. Nici plumbul. Fiecare achiziție fusese făcută într-un alt loc, astfel încît nici o achiziție să nu fie atît de mare, încît să trezească comentarii.

Totuși, era o muncă umilă, care lua mult timp, dar, după cum observase Pete, Jim Bridger nu venise în vest cu elicopterul. Nu, el călătorise pe această distanță călare, desigur cu un cal, doi, de povară și făcînd, probabil, douăzeci și cinci, treizeci de kilometri pe zi, mai prinzînd cîte un castor în laț, făcînd totul cu greu, de unul singur, dînd, din cînd în cînd, peste altul ca el și tocmindu-se pentru un clondir de băutură sau pentru niște tutun. Deci ceea ce făceau continua tradiția unor oameni ca ei. Asta era important.

Se încadrau în timpul programat. Pete făcea treaba cu lingura și, din momentul cînd turna în primul set de matrițe, pînă turna în ultimul, primul se întărise destul încît, cînd era cufundat în apă și deschisă piesa din două părți, proiectilele de tipul minisferă erau perfect formate și solide. Acestea erau aruncate într-un butoi gol, iar matrițele erau puse iar în cutiile lor. Ernie adună plumbul risipit și-l aruncă iar în oală, ca să nu se irosească nimic.

Singura treabă complicată era cum să faci rost de camionul de ciment, dar, după cercetarea ziarelor locale, găsiseră o vînzare la licitație a unui antreprenor care părăsise afacerile și, în schimbul a numai douăzeci și una de mii de dolari, cumpăraseră un vehicul produs cu trei ani în urmă, cu o caroserie de camion Mack, cu nu mai mult de o sută de mii de kilometri parcurși, și într-o stare destul de bună de funcționare. Îl aduseseră

aici noaptea, bineînţeles, şi acum era parcat în şopron, la o distanţă de şase metri, cu farurile urmărindu-i ca nişte ochi.

Munca era monotonă, dar chiar şi asta era un avantaj. Pe peretele şopronului se vedea o hartă a centrului Washingtonului şi, în timp ce amesteca în plumb, Ernie întoarse capul să se uite la ea, mintea lui suprapunînd pe imaginea plată a hîrtiei, reflectarea ei mentală. Cunoştea toate distanţele şi distanţa era factorul principal. Serviciile Secrete se credeau foarte deştepte. Închiseseră Pennsylvania Avenue cu scopul clar de a ţine bombele departe de casa preşedintelui. Doamne, tare deştepţi mai erau! Nu neglijaseră decît un singur şi mic amănunt...

– Dar trebuie să fac asta, spuse MacGregor. Sîntem obligaţi să...

– N-ai s-o faci, îi spuse funcţionarul oficial al Ministerului Sănătăţii. Pacientul Index a adus boala cu el. Aţi luat măsurile necesare de izolare. Personalul îşi face treaba – i-ai instruit bine, Ian, adăugă el, ca să detensioneze atmosfera. Ţării mele nu i-ar conveni să se afle ceva. Am discutat asta la Ministerul de Externe şi nu trebuie să se afle. E clar?

– Dar...

– Dacă insişti, o să fim nevoiţi să-ţi cerem să părăseşti ţara.

MacGregor se făcu roşu la faţă. El avea o figură palidă, de tip nordic, iar chipul său reflecta prea uşor stările sale emoţionale. „Nenorocitul ăsta ar fi în stare şi putea chiar să dea încă un telefon ca să-i spună unui poliţist – aşa li se spunea şi aici, deşi nu erau, bineînţeles, din genul acela civilizat, prietenos pe care-l cunoscuse el la Edinburgh – să se ducă la mine acasă şi să mă anunţe să-mi fac bagajul şi să pornesc spre aeroport." I se mai întîmplase aşa ceva unui londonez care moralizase, puţin prea aspru, un funcţionar guvernamental despre riscurile SIDA. Şi dacă pleca, şi-ar fi lăsat în urmă pacienţii şi ăsta era punctul lui vulnerabil; funcţionarul ştia asta, iar MacGregor ştia că el ştia. Era tînăr şi devotat, şi-şi îngrijea pacienţii aşa cum trebuia s-o facă un doctor, deci nu-i era uşor să-i lase în grija altuia, mai ales aici şi acum, cînd existau prea puţini medici într-adevăr competenţi pentru atîţia pacienţi.

– Cum se simte pacientul Saleh?

– Mă îndoiesc că va supraviețui.

– Asta-i păcat, dar nu se poate face nimic. Avem vreo idee despre cum a fost expus omul acesta bolii?

Bărbatul mai tînăr roși din nou și spuse:

– Nu, și asta-i problema.

– O să vorbesc eu cu el.

Era un lucru al naibii de greu de făcut de la o distanță de trei metri, își zise MacGregor. Dar altele îl preocupau pe el acum.

În ceea ce-o privea pe Sohaila, testul pe anticorpi ieșise pozitiv. Dar fetița se simțea mai bine. Temperatura îi scăzuse cu încă o jumătate de grad. Sîngerarea i se oprise. MacGregor mai repetase cîteva teste și stabilizase altele. Funcția ficatului era aproape normală. Era sigur că va supraviețui. Într-un fel, fusese expusă Ebolei și o învinsese cumva, dar, necunoscînd primul element, nu putea decît să ghicească cauza celui de-al doilea. Se întreba într-o oarecare măsură, dacă Sohaila și Saleh fuseseră expuși în același fel... Dar nu, nu credea că se întîmplase la fel. Oricît de extraordinar ar fi fost sistemul imunitar al unui copil, nu era atît de puternic, comparat cu al unui adult sănătos, iar Saleh nu arăta probleme de sănătate ascunse. Dar adultul avea să moară cu siguranță, în timp ce copilul va trăi. De ce oare?

Ce alți factori se ascundeau în cele două cazuri? Nu exista o epidemie de Ebola în Irak – nu existase niciodată într-o țară atît de dens populată ca aceea – dar nu avea, oare, Irakul un program pentru războiul biologic? Era posibil să fi avut o epidemie și s-o fi ținut ascunsă? Dar nu, guvernul acelei țări se afla într-un moment de criză. Așa anunța canalul SkyNews la care era conectat prin cablu televizorul din apartamentul său și, în asemenea împrejurări, secrete ca acestea nu puteau fi ținute. S-ar fi creat panică.

MacGregor era medic, nu detectiv. Doctorii care puteau face ambele lucruri erau angajați la Organizația Mondială a Sănătății, la Institutul Pasteur de la Paris și la C.D.C., în America. Nu erau mult mai inteligenți decît el, dar erau mai experimentați și altfel instruiți.

Sohaila... Trebuia să se ocupe de cazul ei, să continue să-i testeze sîngele. Putea ea încă să infecteze alţi oameni? MacGregor trebuia să cerceteze ce se scrisese despre asta. Singurul lucru de care era sigur era că un sistem imunitar pierdea bătălia, în timp ce altul o cîştiga. Dacă voia să descopere ceva, trebuia să continue cercetarea cazului. Poate că, mai tîrziu, va putea vorbi despre asta, dar trebuia să rămînă aici ca să poată realiza ceva.

În plus, fără să spună nimănui, trimisese probele de sînge la Pasteur şi la C.D.C. Birocratul ăsta înfumurat nu ştia asta şi apelurile telefonice, dacă apăreau, vor veni la acest spital, pentru MacGregor. Putea să transmită ştiri despre caz. Putea să le spună care era problema care părea să aibă şi implicaţii politice. Putea să pună unele întrebări şi să transmită altele. Trebuia să se supună, deocamdată.

– Cum doriţi, domnule doctor, îi răspunse el funcţionarului. Veţi urma, bineînţeles, procedurile necesare.

31

MAREEA ŞI VALURILE

În dimineaţa aceasta sosise scadenţa şi preşedintele Ryan avu de suportat din nou corvoada machiajului şi a aranjării părului.

– Ar trebui măcar să avem un scaun normal de bărbier, remarcă Jack, în timp ce doamna Abbot îşi făcea datoria.

Abia cu o zi înainte, aflase că frizerul prezidenţial venea în Biroul Oval şi-şi facea treaba în faţa scaunului turnant al preşedintelui. „Trebuie să fie o adevarată distracţie pentru Serviciul Secret, îşi zicea el, să aibă de a face cu un om cu foarfece şi cu brici ascuţit la doi centimetri de artera lui carotida."

– Okay, Arnie, ce trebuie să fac cu domnul Donner?

– În primul rînd, el pune orice întrebare doreşte. Asta înseamnă că trebuie să te gîndeşti la răspunsuri.

– O să încerc, Arnie, zise Ryan, încruntîndu-se.

– Subliniază faptul că eşti cetăţean, nu politician. Poate că pentru Donner nu contează, dar va conta pentru cei care urmăresc interviul astă-seară, îl sfătui van Damm.

– Aşteaptă-te la o lovitură în problema justiţiei.

– Cine-a făcut să transpire treaba asta? întrebă Ryan enervat.

– N-o să ştim niciodată şi dacă încerci să afli n-o să reuşeşti decît să semeni cu Nixon.

– Cum se întîmplă că, orice aş face, cineva... Fir-ar să fie...

Ryan oftă în timp ce Mary Abbot termină cu aranjatul părului.

– I-am spus asta şi lui George Winston.

– Vâd că-ți înveți lecția. Dacă ajuți o bătrînică să treaca strada, o să se găsească o feministă care să spună că ai făcut un gest care n-a pornit din inimă, care e doar condescendent. Daca n-o ajuți, o altă organizație va spune că ești indiferent la nevoile bătrînilor. Toate grupurile de interese care există au programele lor, Jack, și acele programe sînt cu mult mai importante pentru ele decît ești tu. Ideea este să ofensezi cît mai puțină lume posibil. Asta este cu totul altceva decît să nu ofensezi pe nimeni. Dacă încerci să faci asta, vei ofensa pe toată lumea, îi explică șeful personalului de la Casa Albă.

Ryan căscă ochii mari.

– Am găsit! O să spun ceva care să enerveze pe toți și atunci voi fi iubit de toată lumea.

Arnie nu era convins.

– Și orice glumă pe care o vei spune va irita pe cineva. De ce? Umorul reprezintă o cruzime și, întîi de toate, unii oameni, pur și simplu, n-au umor.

– Cu alte cuvinte, există persoane care țin să se enerveze, iar eu sînt ținta principală.

– Vâd c-ai început să pricepi, spuse șeful de personal, dînd grav din cap.

– Avem nave maritime pregătite la Diego Garcia, spuse Jackson, atingînd punctul respectiv de pe hartă.

– Ce dispozitive sînt acolo? întrebă Bretano.

– Tocmai am reorganizat T.O.E...

– Asta ce mai este? întrebă Ministrul Apărării.

– Tabloul Organizării și Echipamentului. Generalul Michael Moore a fost șeful de stat-major al armatei. A comandat o brigadă a Diviziei 1 Blindate în războiul din Golful Persic. Capacitatea este suficientă pentru ceva mai mult de o brigadă, o brigadă normală, la care se adaugă proviziile necesare pentru operațiunile de luptă pe o lună. În plus, avem cîteva unități în Arabia Saudită. Echipamentul este nou aproape în întregime, tancuri de luptă M1A2, Bradley, MLRS. Noile linii de artilerie vor fi transportate pe apă în trei luni. Saudiții, adăugă el, ne-au ajutat cu ceva fonduri. O parte din echipament este, tehnic, al lor;

pare a fi vorba despre echipament de rezervă pentru armata lor, dar noi îl întreținem și tot ce avem de făcut este să-i transportăm oamenii noștri cu avioanele ca să-l scoată din depozite.

– Cine ar pleca mai întîi, dacă ne cer ajutor?

– Depinde, răspunse Jackson. Probabil întîi va pleca un regiment de blindate ACR. În caz de urgență, vom transfera pe calea aerului personalul Regimentului 10 din Deșertul Negev. Este o treabă care poate fi făcută într-o singură zi. Pentru exerciții, Regimentul ACR 3 din Texas și Regimentul 2 din Louisiana.

– Un ACR, domnule ministru, este o formațiune bine echilibrată, de mărimea unei brigăzi. Dinți zdraveni, dar coadă scurtă. Știe să se descurce și cine are de a face cu el trebuie să se gîndească bine înainte de a se ambala, explică Mickey Moore, adăugînd: Totuși, înainte de a se desfășura pentru o staționare mai îndelungată, au nevoie de un batalion de sprijin – trupe de aprovizionare și de întreținere.

– Mai avem încă un portavion în Oceanul Indian, se află la Diego, cu restul grupului de luptă, ca să acorde echipajelor un concediu pe coastă, continuă Jackson. Asta aproape că a acoperit tot stolul acela de soldați, dar n-a fost o treabă rea. Măcar au putut să bea o bere, două, să-și mai dezmorțească picioarele și să joace ceva base-ball. Avem o unitate aeriană F-16 – de fapt mai mult decît una – în Neghev, în cadrul angajamentului nostru privind securitatea Israelului. Unitatea aceea și Regimentul 10 sînt destul de bune. Misiunea lor este să se antreneze și asta-i ține ocupați.

– Soldaților le place să se antreneze, domnule ministru. Preferă să facă asta decît orice altceva, adăugă generalul Moore.

– Trebuie să mă duc să văd și eu cum merg treburile astea, remarcă Bretano. De îndată ce se stabilește bugetul... sau sînt pornite lucrurile în problema asta. Pare insuficient, domnilor.

– Așa este, domnule, fu de acord Jackson. Nu-i destul ca să duci un război, dar, probabil, destul ca să descurajezi unul.

– Va mai avea loc un război în Golful Persic? întrebă Tom Donner.

– Nu văd motive ca să mă aștept la așa ceva, îi răspunse președintele.

Cel mai greu îi era să-şi stăpînească vocea. Răspunsul fusese prudent, dar cuvintele lui trebuia să sune categoric şi reconfortant. Era doar o altă formă de a minţi, deşi declararea adevărului putea să schimbe ecuaţia. Acesta era rostul „devierii", un joc atît de fals şi de artificial, încît devenea un fel de realitate a tuturor. Să spui ceva neadevărat ca să serveşti adevărul... Churchill spusese cîndva: „În vremuri de război, adevărul este atît de preţios încît trebuie păzit de minciuni." Dar în vreme de pace?

– Dar relaţiile noastre cu Iranul şi Irakul au fost de prietenie o vreme.

– Trecutul e trecut, Tom. Nimeni nu-l poate schimba, dar poate învăţa din el. Nu există nici un motiv serios de animozitate între America şi ţările din acea regiune. De ce să fim duşmani? făcu preşedintele.

– Deci ne vom adresa Republicii Islamice Unite? întrebă Donner.

– Pe noi ne interesează întotdeauna să ne adresăm oamenilor, mai ales în interesul dezvoltării relaţiilor de prietenie. Golful Persic este o regiune de mare importanţă pentru întreaga lume. Este în interesul tuturor ca acea regiune să rămînă paşnică şi stabilă. A fost destul război. Iranul şi Irakul au luptat... Cît timp? Opt ani, cu sacrificii umane enorme pentru ambele ţări. Apoi, toate conflictele acelea dintre Israel şi vecinii lui... Ajunge! Acum se naşte o nouă naţiune. Noua ţară are multe de făcut. Cetăţenii ei au necesităţile lor şi, din fericire, au şi resursele care pot satisface acele necesităţi. Le dorim binele. Dacă putem să-i ajutăm, îi vom ajuta. America a fost întotdeauna dornică să-şi întindă, prietenește, mîna.

Urmă o scurtă pauză, probabil pentru o reclamă. Interviul se va transmite în seara aceea la ora 21.00. Apoi, Donner se întoarse spre colegul lui mai în vîrstă, John Plumber, care preluă fragmentul următor:

– Deci, vă place să fiţi preşedinte?

Ryan înclină capul într-o parte şi zîmbi.

– Tot timpul îmi spun că nu am fost ales, am fost condamnat la funcţia asta. Vreţi să vă spun cinstit? Muncesc multe ore; ceea ce fac este mai greu decît mi-am închipuit vreodată, dar am fost

destul de norocos. Arnie van Damm este un geniu al organizării. Personalul de aici, de la Casa Albă, este deosebit. Primesc zeci de mii de scrisori de sprijin de la oamenii de dincolo de Beltway şi aş vrea să folosesc acest prilej ca să le mulţumesc şi să le spun că asta mă ajută cu adevărat.

– Domnule Ryan – Jack se convinse că titlul lui de doctor nu mai conta – ce lucruri aţi dori să schimbaţi? îl întrebă Plumber.

– John, depinde ce înţelegi prin „a schimba". Sarcina mea principală este să menţin guvernul în funcţiune. Deci eu nu încerc să „schimb" ci să „restabilesc". Încă nu avem un Congres – şi nu vom avea pînă nu se reorganizează Camera reprezentanţilor – deci nu pot să înaintez un buget. Am încercat să aleg nişte oameni buni care să preia departamentele principale ale guvernului. Sarcina lor este să conducă eficient acele departamente.

– Ministrul de Finanţe, George Winston, a fost criticat pentru graba lui de a schimba codul federal al impozitelor, spuse Plumber.

– Tot ce pot spune este că îl sprijin pe ministrul Winston fără rezerve. Modalitatea de percepere a impozitelor este nejustificat de complicată şi acest lucru este fundamental nedrept. Ceea ce vrea el să facă este independenţa de venit. De fapt, s-ar putea să fie o idee cam pesimistă. Efectul net va fi mărirea veniturilor guvernamentale prin economisiri administrative în alte domenii.

– Dar s-au făcut multe observaţii nefavorabile despre caracterul regresiv...

Ryan ridică o mînă:

– Stai puţin, John, una dintre problemele acestui oraş este că limba folosită de oameni a fost denaturată. A impozita pe toată lumea la fel nu este un lucru regresiv. Acest cuvînt înseamnă un pas înapoi, a impozita pe săraci mai mult decît pe bogaţi. Noi nu vom face asta. Cînd foloseşti acest cuvînt într-un mod greşit, induci lumea în eroare.

– Dar aşa au înţeles oamenii sistemul de impozite de ani de zile.

Lui Plumber nu i se pusese la încercare de mult exprimarea.

– Asta nu pune lucrurile la punct, zise Jack. În orice caz, după cum am mai spus, eu nu sînt politician, John. Eu nu ştiu decît să vorbesc pe şleau. Dacă impozităm pe fiecare în acelaşi

fel respectăm definiția cuvîntului „nepărtinitor", așa cum apare în dicționar. Haide, John, tu știi care sînt regulile jocului. Tu și cu Tom cîștigați o grămadă de bani – mult mai mult decît mine – și, în fiecare an, avocatul și contabilul vostru verifică totul. Probabil că aveți investiții care au rostul de a vă reduce impozitele, nu? Cum au apărut aceste portițe de scăpare? Simplu: politicienii au convins Congresul să schimbe puțin legea. De ce? Fiindcă bogații i-au plătit să facă asta. Deci, ce se întîmplă? Sistemul așa-zis „progresiv" este manipulat în așa fel, încît ratele mai ridicate pentru bogați nu se aplică, de fapt, fiindcă avocații și contabilii lor le spun cum să ocolească sistemul de impozitare și ei reușesc să facă asta, în schimbul unui onorariu. Deci impozitele mai mari pe care le plătesc sînt o minciună, nu? Politicienii știu toate astea cînd aprobă legile. Știi unde ne duc toate? Nicăieri, John. Nu ne duc nicăieri. Este un joc gigantic, asta-i tot. Doar un joc care irosește timp, induce publicul în eroare și face o groază de bani pentru oamenii care lucrează în sistem – și de unde vin acești bani? De la cetățeni, de la oamenii care plătesc totul. Deci George Winston vrea să schimbe sistemul – și noi sîntem de acord – și atunci ce se întîmplă? Cei care participă la acest joc și conduc sistemul folosesc aceleași cuvinte ce induc în eroare ca să pară că noi facem ceva părtinitor. Acești oameni din interiorul sistemului formează cel mai periculos și pernicios grup cu interese speciale care-a existat vreodată.

– Și nu vă place asta, zise John, zîmbind.

– În fiecare serviciu pe care l-am avut, ca agent de bursă, profesor de istorie și altele, a trebuit să spun adevărul cît am putut mai bine. N-am de gînd să mă schimb acum. Poate că unele lucruri trebuie să fie schimbate și am să vă spun unul dintre ele: Fiecare părinte din America îi spune copilului său, mai devreme sau mai tîrziu, că politica este o treabă murdară, care implică multă duritate, o treabă scîrboasă. Și tatăl tău ți-a spus la fel. Și tata mi-a spus mie, iar noi acceptăm asta ca pe ceva care are sens, ca pe ceva normal și firesc. Dar nu este așa, John. Sistemul politic este modalitatea prin care conducem țara, prin care adoptăm legile pe care trebuie să le respectăm cu toții, prin care impunem impozitele. Toate astea sînt lucruri importante, nu-i așa? Dar, în

acelaşi timp, acceptăm în sistem oameni pe care nu ne-ar face plăcere să-i invităm la noi acasă, în care n-am avea încredere să-i lăsăm în apropierea copiilor noştri. Nu te miră asta, nu e ceva cam ciudat, John?

– Le permitem să intre în sistemul politic unor oameni care şi-au creat o rutină din distorsionarea faptelor, care manipulează legile ca să le convină patronilor ce furnizează bani de campanii. Unii dintre aceştia te mint în faţă. Şi noi acceptăm asta. Voi, cei din mediile de informare, acceptaţi asta. Dar n-aţi accepta acest fel de comportare în profesia voastră, nu-i aşa? Sau în medicină, în ştiinţă, în afaceri, în aplicarea legilor... Ceva nu-i în regulă aici, continuă preşedintele, aplecîndu-se şi începînd să vorbească cu patimă. Acum vorbim despre ţara noastră şi nivelul de comportament pe care-l pretindem de la reprezentanţii noştri nu trebuie să fie mai scăzut, trebuie să fie mai ridicat. Trebuie să pretindem inteligenţă şi integritate. Ăsta-i motivul pentru care am rostit discursuri în toată ţara. John, eu sînt un independent declarat. Nu sînt afiliat nici unui partid. Nu am un program politic, doresc doar ca lucrurile să meargă bine pentru toată lumea. Am depus un jurămînt în sensul ăsta şi-mi iau jurămintele în serios. Ei bine, am aflat că asta îi supără pe unii şi-mi pare rău, dar n-am de gînd să-mi modific convingerile ca să mă pun bine cu fiecare grup, cu o armată de politicieni plătiţi. Eu mă aflu aici ca să slujesc pe toată lumea, nu doar pe aceia care fac cea mai mare gălăgie şi oferă cei mai mulţi bani.

Plumber nu se arătă încîntat de această izbucnire.

– Bine, domnule preşedinte, pentru început, ce credeţi despre drepturile civile?

– Constituţia nu ţine seama de culoare politică, în ceea ce mă priveşte. Discriminarea aplicată oamenilor după felul cum arată, cum vorbesc, la ce biserică se duc sau din ce ţară vin strămoşii lor contravine legilor acestei ţări. Aceste legi vor fi aplicate. Se presupune că sîntem cu toţii egali în faţa legilor, fie că le respectăm, fie că le încălcăm. În cel de-al doilea caz, acei oameni trebuie să-şi facă griji în privinţa Ministerului Justiţiei.

– Nu-i un punct de vedere cam idealist?

– Ce-i rău cu idealismul? replică Ryan. În acelaşi timp, ce-aţi zice de puţin bun-simţ, din cînd în cînd? În loc de o mulţime de oameni în căutare de avantaje pentru ei înşişi şi pentru cine ştie ce grup pe care-l reprezintă, de ce nu putem lucra cu toţii împreună? Nu sîntem americani înainte de orice altceva? De ce să nu ne străduim mai mult să lucrăm împreună şi să găsim soluţii rezonabile pentru problemele noastre? Această ţară n-a fost înfiinţată pentru ca fiecare grup să se repeadă la beregata altui grup.

– Unii ar spune că de-asta ne zbatem ca să fim siguri că fiecare îşi primeşte partea care i se cuvine, remarcă Plumber.

– Şi, între timp, corupem sistemul politic.

Trebui să se oprească pentru schimbarea benzilor din aparatele de filmat. Jack se uită cu jind la uşa către biroul secretarelor, dorindu-şi o ţigară. Îşi frecă mîinile, încercînd să pară relaxat, dar, deşi i se dăduse ocazia să spună lucruri pe care de ani de zile dorise să le spună, prilejul de a face acest lucru îl făcu şi mai tensionat.

– Camerele de luat vederi sînt închise, spuse Tom Donner, sprijinindu-se puţin de spătarul scaunului. Credeţi cu adevărat că puteţi realiza toate astea?

– Dacă nu încerc, ce mai reprezint eu? spuse Jack cu un oftat. Guvernul este o mizerie. Ştim cu toţii asta. Dacă nu încearcă nimeni să-l pună pe picioare, o să se deterioreze şi mai mult.

Donner încercă aproape un sentiment de milă pentru invitatul său. Sinceritatea tipului era evidentă, de parcă inima lui Ryan bătea chiar acolo, iar el era capabil să simtă asta. Dar nu putea să priceapă. Nu putea spune că Ryan era un baiat rău. Era doar depăşit de evenimente, aşa cum spunea toată lumea. Kealty avea dreptate şi, din această cauză, Donner avea această treabă de făcut.

– Gata! spuse producătorul.

– Curtea Supremă, spuse Donner, preluînd întrebările de la colegul său. S-a spus că studiaţi acum o listă de posibili judecători pentru a fi propuşi în faţa Senatului.

– Da, aşa este, răspunse Ryan.

– Ce ne puteţi spune despre asta?

– I-am cerut ministrului de Justiţie să-mi trimită o listă de judecători cu experienţă pentru Curtea de Apel. Am primit lista şi o studiez acum.

– Ce căutați, de fapt? întrebă Donner.

– Caut judecători buni. Curtea Suprema este principalul nostru garant al Constituției. Avem nevoie de oameni conștienți de această responsabilitate și care vor interpreta legile corect.

– Specialiști care respectă legea în cel mai strict mod?

– Tom, Constituția spune că Congresul stabilește legea, latura executivă aplică legea și Curtea explică legea. Asta se cheamă verificări și balanțe.

– Dar, din punct de vedere istoric, Curtea Supremă a fost o forță importantă a schimbării în țara noatră, remarcă Donner.

– Dar nu toate aceste schimbări au fost bune. Dred Scott a dezlănțuit Războiul Civil. Plessy vs. Ferguson a fost o rușine care ne-a dat țara îndărăt cu șaptezeci de ani. Te rog nu uita că în ceea ce privește legile, sînt un profan...

– Ăsta-i și motivul pentru care Asociația Americană de Avocatură face o verificare de rutină a numirilor de judecători. Veți depune spre examinare lista dumneavoatră la A.A.A.?

– Nu, răspunse Ryan, scuturînd din cap. Mai întîi, toți acești judecători au reușit să sară peste obstacole ca să ajungă unde sînt. În al doilea rînd, A.A.A.-ul este și un grup de interese, nu? Perfect, are dreptul să caute să satisfacă interesele membrilor, dar Curtea Supremă este organul guvernamental care hotărește legea pentru toți, iar A.A.A. este organizația care folosește legea ca pe un mijloc de trai. Nu se creează un conflict de interese cînd grupul care folosește legea selectează oamenii care stabilesc legea? În orice alt domeniu așa s-ar întîmpla, nu?

– Nu vede toată lumea lucrurile în acest fel.

– Da, și A.A.A. are un sediu mare aici, la Washington, care este plin de politicieni, spuse președintele. Tom, funcția mea nu-mi cere să servesc grupurile de interese. Funcția mea înseamnă menținerea, protejarea și apărarea Constituției cît mai bine cu putință. Ca să pot face asta, încerc să gîndesc la fel ca mine: că jurămîntul înseamnă ceea ce declară: fără jocuri trișate.

Donner se întoarse spre colegul său:

– John?

– Ați petrecut mulți ani la Agenția Centrală de Investigații, spuse Plumber.

– Da, aşa este, fu de acord Jack.

– Şi ce-aţi făcut acolo?

– Am lucrat mai mult în Directoratul Informaţiilor. Cercetam informaţiile provenite din diverse surse, încercînd să le descifrez şi, apoi, pasîndu-le altora. După un timp, am condus Directoratul Informaţiilor, apoi, sub preşedintele Fowler am devenit director adjunct. Pe urmă, după cum se ştie, am fost consilier pe probleme de securitate naţională pentru preşedintele Durling, zise Jack, încercînd să ducă discuţia mai mult spre viitor, decît spre trecut.

– Pe parcurs, aţi ieşit vreodată şi pe cîmpul de luptă? îl întrebă Plumber.

– Da. Am lucrat pe postul de consilier al echipei de negocieri pentru controlul armamentelor şi am participat la multe conferinţe, răspunse preşedintele.

– Domnule preşedinte, conform unor rapoarte aţi făcut mai mult decît atît, aţi participat la operaţiuni care au dus la moartea...unor cetăţeni sovietici.

Jack ezită o clipă, destul de mult ca să-şi dea seama ce impresie produce asupra spectatorilor acelui program „special".

– John, un principiu al guvernului nostru, timp de mulţi ani, a fost că nu trebuie să comentăm asupra operaţiunilor de informaţii. Nu intenţionez să schimb acest principiu.

– Poporul american are dreptul şi dorinţa să ştie ce fel de om se află în această funcţie, insistă Plumber.

– Această administraţie nu va discuta niciodată despre operaţiunile de informaţie. Scopul acestui interviu este să se vadă ce fel de om sînt. Ţara noastră trebuie să păstreze unele secrete. Aşa trebuie să faci şi tu John, spuse Ryan privindu-l pe comentator drept în ochi. Dacă dezvălui sursele, îţi pierzi serviciul. Dacă America face acelaşi lucru, oamenii au de suferit.

– Dar...

– Subiectul este închis, John. Serviciile noastre de informaţii operează sub controlul Congresului. Eu am sprijinit întotdeauna această lege şi voi continua să o susţin şi asta-i tot în legătură cu acest subiect.

Ambii reporteri clipiră nervos la auzul acestor vorbe şi, cu siguranţă – îşi spuse Ryan – acel fragment de bandă nu va fi transmis în seara aceea.

Badrayn trebuia să selecteze treizeci de oameni şi, în timp ce numărul şi devotamentul cerut nu creau probleme deosebite, ceea ce conta era inteligenţa. Avea contactele necesare. Dacă exista ceva din belşug în Orientul Mijlociu, aceasta erau teroriştii, oameni ca el, deşi mai tineri, care-şi închinaseră viaţa Cauzei pe care o vedeau pâlind chiar sub ochii lor. Şi asta le făcea mînia şi devoţiunea şi mai puternice. Dacă stătea să se gîndească bine, nu-i trebuia decît douăzeci de oameni inteligenţi. Restul nu trebuia să fie decît credincioşi cauzei şi să aibă unu, doi supraveghetori deştepţi. Toţi trebuia să asculte de nişte ordine. Toţi trebuia să fie gata să moară sau, cel puţin, să riste să moară. Ei bine, nici asta nu era o problemă. Hezbollah-ul avea încă destui oameni dispuşi să-şi lege bombe de trupurile lor şi mai erau şi alţii.

Acest lucru făcea parte din tradiţia regiunii – lucru pe care Mahomed poate că nu l-ar fi aprobat cu totul, dar Badrayn nu era deosebit de religios şi operaţiunile teroriste erau specialitatea lui. De-a lungul istoriei, arabii nu au fost soldaţii cei mai buni din lume. Fiind într-o mare parte a istoriei lor membri ai unor triburi nomade, tradiţia lor militară consta în raiduri, numite, mai tîrziu, tactici de gherilă, mai mult decît în bătălii pe un cîmp de luptă, aceasta fiind, de fapt, invenţia grecilor, trecută, apoi, romanilor şi de la aceştia naţiunilor apusene. După cum arată istoria, o singură persoană se oferea să se sacrifice – în tradiţia vikingilor acea persoană se numea „berzerker", în timp ce în Japonia existau corpurile speciale de atac, numite şi kamikaze. Pe cîmpul de bătălie îţi învîrteai sabia vitejeşte şi ucideai cît mai mulţi duşmani care aveau să-ţi devină slujitori în paradis. Aşa se întîmpla şi în cazul Jihad-ului, războiului sfînt, al cărui scop era slujirea intereselor Credinţei. În cele din urmă, se dovedea că Islamul, ca orice altă religie, putea fi corupt de slujitorii săi. Pentru moment, Badrayn avea mai mulţi oameni gata să facă ceea ce le cerea el să facă, instrucţiunile lui venind de la Daryaei, care le va spune şi el că

acesta era un serviciu adus Jihad-ului prin care-şi vor afla intrarea într-o eternitate glorioasă.

Îşi făcuse lista. Dădu trei telefoane. Convorbirile fură receptate şi în alte puncte, astfel că în Liban şi în alte locuri, începură să se facă planuri de călătorie.

– Deci, cum ne-am descurcat, domnule antrenor? întrebă Jack, zîmbind.

– Gheaţa s-a subţiat destul de tare, dar cred că nu te-ai udat, spuse Arnie van Damm cu vizibilă uşurare. Ai lovit destul de zdravăn în grupurile de interese.

– Nu-i grozav să devastezi interesele speciale? Mai fac şi alţii asta!

– Depinde de ce grupuri şi de interesele în joc, domnule preşedinte. Toţi au purtători de cuvînt şi unii dintre ei pot apărea ca Maica Tereza, exact înainte de a-ţi tăia gîtul cu un satîr. Şeful personalului de la Casa Albă făcu o pauză. Totuşi, te-ai descurcat destul de bine. N-ai spus nimic pe care ei să-l poată întoarce împotriva ta prea agresiv. O să vedem cum aranjează banda pentru astă-seară şi, pe urmă, ce spun Donner şi Plumber la sfîrşit. Ultimele cîteva minute contează cel mai mult.

Eprubetele sosiră la Atlanta într-un conteiner securizat numit „cutia de pălării" din cauza formei ei. Era, în felul lui, un dispozitiv foarte sofisticat, menit să păstreze materialele cele mai periculoase în siguranţă totală, cu mai multe sigilii şi învelişuri ca să reziste la impacturi violente. Era acoperit cu etichete de avertizare de pericol biologic şi era tratat cu mare respect de cei care-l manipulau, inclusiv de distribuitorul federal care-l predase în acea dimineaţă la ora 9.14.

„Cutia de pălării" fu transportată la un laborator de maximă securitate unde partea exterioară fu cercetată ca să se vadă dacă nu fusese deteriorată, fu tratată cu un dezinfectant chimic puternic, apoi deschisă după o metodă specială. Documentele însoţitoare explicau de ce era necesar acest lucru. Cele două fiole de sînge erau bănuite că conţin virusuri ce provocau febra hemoragică. Asta putea însemna oricare dintre mai multe boli de acest

fel din Africa – continentul de origine indicat – care trebuia evitate. Un tehnician care lucra într-o boxă etanşeizată făcea transferul după ce examina conteinerele pentru eventuale scurgeri. Nu observă scurgeri şi ca să fie mai sigur, folosi încă puţin spray dezinfectant. Sîngele va fi testat pentru anticorpi şi comparat cu alte mostre. Documentaţia fu trimisă la biroul doctorului Lorenz de la Secţia Specială de patologie.

– Gus, aici Alex, auzi doctorul Lorenz în receptor.

– Încă n-ai pescuit nimic?

– Poate la sfîrşitul ăsta de săptămînă. Există un tip de la neurochirurgie cu o barcă şi sîntem, în sfîrşit, bine pregătiţi.

Doctorul Alexandre se uita pe fereastra biroului său din zona de est a Baltimor-ului. Se putea vedea portul care ducea spre Golful Chesapeake unde se părea că existau peşti de recif.

– Ce se întîmplă, întrebă Gus în clipa cînd secretarul lui intră cu un dosar.

– Facem cercetări în legătură cu epidemia din Zair. Ceva nou?

– Nimic, slavă Domnului! Momentul critic a trecut. De data asta a fost ceva rapid. Am fost foarte...

Lorenz se opri cînd deschise dosarul şi-şi aruncă ochii pe prima foaie.

– Stai puţin. Khartoum?! murmură el către sine însuşi.

Alexandre aşteaptă răbdător. Lorenz era omul care citea totul încet, cu grijă. Fiind un om mai în vîrstă decît Ralph Forster, făcea lucrurile fără grabă, ceea ce explica faptul că era un om de ştiinţă strălucit. Rar i se întîmpla lui Lorenz să facă un pas greşit. Prea cumpănea mult înainte de a se mişca.

– Tocmai am primit două probe de la Khartoum. Pagina întîia este de la medicul MacGregor de la Spitalul Englez din Khartoum: doi pacienţi, un bărbat adult şi o fetiţă de patru ani, probabil, cazuri de febră hemoragică. Probele sînt acum la laborator.

– Khartoum? Sudan?

– Aşa scrie...

– Destul de departe de Congo, omule.

– Există avioane, Alex, remarcă Lorenz.

Dacă era ceva care-i speria pe epidemiologi, aceasta era circulaţia aeriana internaţională. Foaia nu spunea multe, dar dadea nişte numere de fax şi de telefon.

– În regulă, vom face testele şi vom vedea.

– Dar despre probele precedente ce poţi spune?

– Am terminat diagrama ieri. Ebola Zair, subdiviziunea Mayinga, identic cu probele din 1976, pînă la ultimul aminoacid.

– Cel ce se ia prin aer, murmură Alexandre, cel pe care l-a luat George Westphal.

– Asta nu s-a clarificat niciodată, îi aminti Lorenz.

– George a fost prudent, Gus. Ştii asta. Tu l-ai instruit.

Pierre Alexandre se frecă la ochi. Durerile astea de cap! Avea nevoie de o nouă lampă de birou.

– Să mă anunţi ce indică probele acelea. Bine?

– Sigur că da. Eu nu mi-aş face prea multe griji. Sudanul este un mediu sordid pentru nenorocitul ăsta mic. Climă fierbinte, uscată, mult soare. Virusul nu rezistă două minute în aer liber. În orice caz, o să vorbesc cu şeful meu de laborator. O să văd dacă pot să fac o micrografie astăzi, mai tîrziu... Nu, mai degrabă, mîine dimineaţă. Am o întîlnire de serviciu peste o oră.

– În regulă. Iar eu trebuie să mănînc ceva. Vorbim mîine, Gus.

Alexandre, care ar fi răspuns, mai curînd, la titulatura de „colonel" decît de „profesor", puse receptorul jos şi ieşi din încăpere, îndreptîndu-se spre bufet. Fu încîntat s-o vadă pe Cathy Ryan din nou la coadă, însoţită de bodyguardul său.

– Vă salut, doamna profesoară!

– Cum merge treaba cu microbii? îl întreabă ea zîmbind.

– La fel. Am nevoie de o consultaţie, zise el, alegîndu-şi un sandviş de pe tejghea.

– Nu mă ocup de virusuri.

Totuşi, se ocupa destul de mult de pacienţii ei cu SIDA ale căror probleme de ochi erau un efect secundar al bolii lor principale.

– Care-i problema?

– Durerile de cap, spuse el în drum spre casă.

– Da?

Cathy se întoarse şi-i luă ochelarii de pe nas. Îi ridică în lumină.

– Încearcă să-i ştergi din când în când. Ai cam două dioptrii minus, un astigmatism destul de mare. Cît a trecut de când nu ţi s-a mai verificat reţeta?

Îi înapoie ochelarii, aruncîndu-i o privire întrebătoare.

– Ah, trei...

– Ani. Nu prea eşti cuminte. Spune-i secretarei tale s-o sune pe secretara mea şi am să te consult. Stai cu noi?

Aleseră o masă lîngă fereastră, împreună cu Roy Altman, cercetînd încăperea şi observînd faptul că membrii Detaşamentului de Pază făceau acelaşi lucru. Totul era în regulă.

– Ştii, ai putea fi un bun candidat pentru noua noastră tehnică cu laserul. Am putea să-ţi reformăm corneea şi să te aducem pînă la 20-20, îi spuse ea.

Ea pusese şi acel program pe picioare.

– E fără riscuri? o întrebă profesorul Alexandre cam îndoit.

– Singurele proceduri riscante pe care le fac sînt în bucătărie, îi răspunse profesoara Ryan ridicînd o sprînceană.

– Am înţeles, doamnă, spuse Alex cu un zîmbet.

– Ce mai e nou în branşa dumitale?

Totul depindea de redactare. Ei, de fapt, mai mult de redactare, îşi zise Tom Donner, în timp ce lucra la computerul său personal. Va adăuga propriul său comentariu, explicînd şi clarificînd ce dorise Ryan să spună cu vorbele lui aparent sincere. Aparent? Cuvîntul îi fîşnise în minte de la sine, uimindu-l pe reporter. Donner lucra în acest domeniu de cîţiva ani şi, înainte de a fi promovat prezentator de program, fusese angajat la Washington. Scrisese despre toţi şi îi cunoştea pe toţi. În Rolodex-ul lui bine garnisit exista un card cu toate numele şi numerele importante din oraş. Ca orice bun reporter, avea multe relaţii. Putea să ridice telefonul şi să intre în contact cu oricine, căci, la Washington, regulile de comportare cu mediile de informare erau simple şi elegante: erai ori o sursă, ori ţintă. Dacă nu te pricepeai să colaborezi cu mediile de informare, vor găsi repede un duşman de-al

tău care se pricepea. Într-un alt context, termenul tehnic folosit ar fi fost „șantaj".

Instinctul îi spunea lui Donner că nu mai întîlnise niciodata un om ca președintele Ryan, cel puțin nu în viața publică... Dar era, oare, adevărat? Fraza „sînt de-al vostru" putea fi întîlnită chiar și la Iuliu Cezar. Era întotdeauna o stratagemă, o prefăcătorie, ca să-i faci pe alegători să creadă că tipul era, într-adevăr, la fel ca ei. Dar, de fapt, el nu era niciodată așa. Oamenii normali nu ajungeau atît de departe în nici un domeniu. Ryan avansase la C.I.A. jucînd politica Agenției la fel ca toată lumea; așa era firesc. Își facuse dușmani și aliați, ca toată lumea, și dăduse din coate ca să avanseze. Cît despre informațiile neoficiale privitoare la comportamentul lui Ryan la C.I.A.... le putea folosi? Nu în acest program special. Poate într-un show informativ conținînd ceva atractiv care, pe lîngă taxa TV, face lumea să urmărească emisiunea.

Donner știa că trebuia să fie prudent în problema asta. Nu te legi de un președinte doar ca să te distrezi. Dar, de fapt, asta nu era adevărat, nu? A te lega de un președinte era cea mai mare distracție, dar trebuia să respecți unele reguli ca s-o faci. Trebuia să ai informații destul de solide. Asta propunea surse multiple și bune. Donner va trebui să ducă informațiile unui funcționar mai vechi al departamentului de știri, cineva va trebui să le scarmene, pe urmă vor citi cioma articolului său, și-i vor permite să-l transmită.

„Un om oarecare." Dar acesta nu lucra pentru C.I.A. și nu practicase meseria de spion. Cu siguranță că Ryan era primul spion care ajunsese pînă în Salonul Oval... Era bine să spună asta?

Erau atîtea necunoscute în viața lui. Întîmplarea de la Londra. El omorîse pe cineva acolo. Teroriștii care-i atacaseră casa... Ucisese cel puțin pe unul dintre ei. Acea poveste incredibilă cînd furase un submarin sovietic și cînd – după cum spunea sursa lui – omorîse un marinar rus. Și altele. Era el persoana pe care o dorea poporul american la Casa Albă?

Și totuși, el încerca să se prezinte drept...un om oarecare. „Bun-simț. Asta spune legea. Eu îmi iau jurămintele în serios."

„Este o minciună, își spuse Donner. Trebuie să fie o minciună!"

„Eşti un ticălos destul de isteţ, Ryan", gîndea prezentatorul de program.

Şi dacă el nu era decît un tip isteţ, şi dacă totul era o minciună, atunci...? Schimbarea sistemului de impozitare. Schimbări în Curtea Supremă. Schimbări în numele eficienţei... Activităţile Ministrului Bretano la Apărare... La naiba!

În imaginaţia lui se mai născu o idee: C.I.A.-ul şi Ryan jucaseră un rol în accidentul de la Capitol... Nu, asta era prea nebunesc! Ryan era un oportunist. Toţi erau oportunişti, toţi despre care Donner scrisese în toată cariera lui profesională, încă de pe vremea primului său angajament la reţeaua afiliată la *Des Moines*, unde articolele lui îl băgaseră la închisoare pe un comisar local, aşa încît Donner fusese remarcat de directorii reţelei de la 30 Rock. Figuri politice... Donner scria relatări despre tot felul de evenimente, de la avalanşe la războaie, dar pe el politicienii îl interesaseră, ca profesie şi ca hobby.

De fapt, toţi erau la fel. Dacă erai la locul potrivit la timpul potrivit, îţi şi făceai un program. Donner nu ştia dacă învăţase vreodată ceva, dar asta învăţase. Se uită pe fereastră şi ridică telefonul cu o mînă, în timp ce cu cealaltă răsfoia Rolodex-ul.

– Ed, aici Tom. Spune-mi, cît de bune sînt acele surse şi cît de repede le pot contacta?

Nu putea să perceapă zîmbetul de la celălalt capăt al firului.

Sohaila putea acum să stea aşezată. Astfel de situaţii dezvăluiau un aspect care îl îngrozea întotdeauna pe tînărul doctor. Medicina era cea mai solicitantă dintre toate profesiile, considera McGregor. În fiecare zi, într-o măsură mai mare sau mai mică, se juca cu Moartea. El nu se gîndea la sine însuşi ca la un soldat sau ca la un cavaler pe un cal de luptă, căci Moartea era un duşman care nu se arăta niciodată, deşi era mereu prezentă. Fiecare pacient pe care-l trata avea acel duşman în el sau undeva prin preajmă, iar misiunea lui de doctor era să-i descopere ascunzătoarea, să scoată de acolo şi să distrugă, iar victoria se vedea pe chipul pacientului şi-ţi aducea, de fiecare dată, bucurie.

Sohaila era încă bolnavă, dar asta va trece. Se hrănea acum cu lichide pe care le tolera. Era încă slăbită, dar se întrema. Temperatura era scăzută. Toate reacţiile ei vitale erau fie stabilizate, fie se

îndreptau spre normal. Era o victorie. Moartea nu-şi va mai revendica acest copil. Dacă totul decurgea normal, fetiţa va creşte, se va juca, va învăţa, se va mărita şi va avea proprii ei copii.

Dar era o victorie cu care MacGregor nu se putea lauda, cel puţin nu în întregime. Îngrijirea pe care o acordase el copilului fusese mai mult de sprijin nu de însănătoşire. Asta o ajutase. Probabil, îşi zise el. Puteai să tragi o linie între ce s-ar fi putut întîmpla de la sine şi ce schimbase lucrurile. Medicina ar fi cu mult mai uşoară dacă cei ce o practică ar avea acel grad de înţelegere, dar nu-l aveau încă şi poate că nu-l vor avea niciodată. Dacă n-ar fi tratat-o... ei bine, în acest climat ar fi putut să se sfîrşească doar din pricina temperaturii înalte sau, desigur, a deshidratării sau a unei infecţii secundare. De multe ori, oamenii nu mureau din pricina bolii lor iniţiale, ci din alt motiv care apărea din cauza slăbirii generale a organismului. Da, îşi va atribui sieşi această victorie, cu atît mai mult cu cît era vorba de viaţa unei fetiţe atît de dulci şi drăgălaşe care, în curînd, se va deprinde iar să zîmbească. MacGregor îl luă pulsul, bucurîndu-se de atingerea pacientei şi, de această dată, şi de contactul îndepărtat cu o inimă care va continua să bată peste o săptămînă şi, în timp ce o privea, fetiţa adormi. Îi puse mîna înapoi pe pat şi întoarse capul.

– Fiica dumneavoastră o să-şi revină complet, le spuse el părinţilor, confirmîndu-le speranţele şi risipindu-le temerile cu cîteva cuvinte şi un zîmbet.

Mama trase aer în piept ca după o lovitură, deschise gura şi din ochi îi ţîşniră lacrimi, în timp ce-şi acoperea faţa cu mîinile. Tatăl primi ştirile într-un fel pe care el îl credea mai bărbătesc, cu faţa nemişcată, dar cu expresie mai liniştită în ochii ce i se ridicară spre tavan, arătînd uşurare. Apoi, apucă mîna doctorului, iar ochii lui negri se aţintiră în cei ai lui MacGregor.

– N-am să uit lucrul acesta, îi spuse generalul.

Apoi, veni momentul să-l vadă pe Saleh, un lucru pe care-l amînase intenţionat. MacGregor părăsi încăperea şi porni pe coridor. Afară, îşi puse un alt fel de echipament. Cînd intră, văzu o înfrîngere. Omul era legat. Boala îi atinsese creierul. Demenţa era un alt simptom al Ebolei, un rezultat, poate, îndurător. Ochii

lui Salah, lipsiți de expresie, erau ațintiți asupra petelor de apă de pe tavan. Infirmiera de serviciu îi întinse diagrama pe care erau scrise doar lucruri de rau augur. McGregor se uită pe ea, se strîmbă și scrise o prescripție pentru mărirea morfinei. Sprijinul dat în acest caz nu conta cîtuși de puțin. O victorie plus o înfrîngere – iar dac-ar fi fost sa aleagă el pe cine să salveze și pe cine să-l lase sa moara, așa ar fi scris el povestea asta, caci Saleh era om mare și avusese, cît de cît, o viață... Acelei vieți îi mai rămâseseră doar cinci zile și McGregor nu putea face nimic ca s-o salveze, în afară de cîteva lucruri mărunte ca să faca ultimele momente mai puțin grele pentru pacient... Și pentru personal. Cinci minute, mai tîrziu părăsi încăperea, își scoase echipamentul protector și porni spre biroul său, cu chipul încruntat și plin de gînduri.

De unde venise? De ce unul rezista și altul murea? Ce nu știa el și ar fi trebuit să știe? Doctorul își turnă o ceașcă cu ceai și încercă să gîndească dincolo de victorie și de înfrîngere ca să găsească informația ce hotărîse ambele alternative. Aceeași boală, același moment. Două rezultate foarte diferite. De ce?!